

Giới thiệu Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu

Thể loại: Ngôn tình, Sủng, HE

Cả hai người đều là thanh mai trúc mã của nhau đã được mười năm cứ nghĩ cả hai sẽ kết thúc ngọt ngào ngờ đâu cô dâu của anh lại không phải là cô. Lúc trước chính cô bá vương dùng sức kéo cung, thuận phục được Cảnh đại thiếu giàu nhất nước. Nhưng bất ngờ Bùi Nhiễm Nhiễm trong một đêm biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.....

Năm năm sau, cô dẫn theo một cặp song sinh về nước, trốn qua, tránh qua, vẫn là bị anh bắt quả tang được. "Năm đó anh thề rằng, bắt được em, nhất định sẽ để em không xuống được giường.".....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liêu gia tuy không thật sự được xem là tầng lớp thượng lưu, nhưng gia nghiệp không nhỏ, đang ngày càng phát triển mạnh mẽ.

Trong nhất thời, trong mắt các vị khách đều là lời khen và ngưỡng mộ.

“Mời cô dâu chú rể đeo nhẫn cưới cho nhau.”

Cuối cùng cũng đợi đến lúc này!

Khóe miệng Liêu Vi giương lên, mắt đều là ý cười.

Chỉ cần đeo nhẫn này, cô sẽ thật sự đánh bại Bùi Nhiễm Nhiễm, ngồi vào vị trí thiếu phu nhân của Âu Dương gia.

Nhưng đến thời khắc đó, cô kích động đến có chút run rẩy.

Mắt Âu Dương Lập nhanh chóng lướt qua tia lạnh lùng, thần sắc càng lạnh mạc, hôn nhân này đối với anh, chỉ là 1 vở kịch.

“Chú rể, bây giờ có thể hôn vợ mình.”

Lòng Liêu Vi thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập, nhắm mắt kỳ vọng, má cũng đỏ lên, tay cầm hoa cũng run lên.

Chính vào lúc này, một đám người ồn ào lên, mọi người đều nhìn cô gái mặc đầm dài gấm vóc màu tím.

Màu tím cao quý ưu nhã, mặc lên làn da trắng hồng nõn nà của cô, mặt tinh tế như trứng ngỗng, mày cong cong như liễu, đôi môi đỏ hồng, tóc đen như mực.

-----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cô chỉ lặng lẽ đứng đó, đã đẹp đến nỗi người khác không thể rời mắt.

“Người phụ nữ này là ai? Sao trực tiếp đi về hướng cô dâu chú rể?”

“Có phải là tình nhân của Âu Dương thiếu gia không? Đến phá rối à?”

Lời của mọi người truyền vào tai Liêu Vi, nụ cười trên miệng lập tức cứng nhắc, trong lòng rối loạn.

Mắt chuyển hướng, đến khi nhìn thấy người phụ nữ trước mắt, trong lòng mạnh mẽ trầm xuống!

Không ai ngu đến nỗi để tình địch vào phá rối hôn lễ, hơn nữa, đây là thứ mà cô cực khổ mới có!

“Nhiễm Nhiễm...” Âu Dương Lập buông tay Liêu Vi ra, xoay qua hướng khác, sự lạnh nhạt trong mắt hoàn toàn biến mất, chỉ còn là sự ôn nhu. Liêu Vi

gấp gáp, lập tức được tay kéo anh lại, “Lập, em mới là cô dâu, Bùi gia đã phá sản rồi.”

Âm thanh rất nhẹ, nhưng lực kéo anh không nhẹ.

Mặt Bùi Nhiễm Nhiễm mang theo nụ cười, từng bước đi qua.

“Nhiễm Nhiễm, em nghe anh...” Âu Dương Lập nhìn thấy sự lạnh nhạt trong mắt cô, trong lòng hoang mang.

“Chúc mừng anh, cô dâu rất đẹp. Sản nghiệp của Liêu gia tuy không lớn, nhưng cũng không nhỏ, quả thật có thể giúp anh.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười, sau đó lấy li xì láp lánh ra.

“Dù cho Bùi gia phá sản, nhưng chút quà lễ vẫn có thể trả nôi, chúc hai người tân hôn vui vẻ.”

Lời vừa dứt, li xì trong tay mang tất cả sức lực, hướng về phía Âu Dương Lập đập qua.

Tờ tiền đập lên mặt Âu Dương Lập, lộn xộn rơi xuống đất, nhìn kỹ, trên đó có vết máu rất nhỏ.

Liêu Vi nhìn 100 tệ dính máu, tức giận, “Bùi Nhiễm Nhiễm!”

Cô cười nhẹ 1 tiếng, “Chuyện tốt nên có quà lễ tốt, chỉ tặng tiền không đủ, cần phải có thêm chút máu chó trên đó, đỏ càng thêm đỏ. (Đỏ trong tiếng hoa như điều may mắn).”

Âu Dương Lập gấp gáp, cầm tay cô:” Nhiễm Nhiễm, em biết rõ, anh yêu em. Ngoan, đừng bướng bỉnh.”

“Lập, anh nói bậy gì đó?!” Liêu Vi bị làm mất mặt, người đàn ông này, là chồng cô!

Cô không bình tĩnh nữa, trực tiếp kéo đầm cưới lên, hai mắt đầy hận ý, “Bùi gia phá sản rồi, cô tưởng cô còn là Bùi đại tiểu thư cao cao tại thượng? Cô và Lập, căn bản không thể nào! Lập tức rút cho tôi!”

Cô và Bùi Nhiễm Nhiễm luôn là bạn chung lớp, lúc đó Bùi gia, như là mặt trời buổi trưa, quyền thế rất lớn, tất cả mọi người đều nịnh nọt Bùi gia. Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh lùng cao quý, là mỹ nhân lạnh lùng nổi tiếng trong trường.

Haha, bây giờ Bùi gia bị điều tra, tài sản không hợp pháp, người phụ trách toàn bộ bị vô tù. Âu Dương Lập dù cho cưới 1 cô gái bình thường, cũng không thể cưới người con gái có tiền án.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Yên tâm, lúc cần đi tôi sẽ tự động đi.” Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn tiền ở dưới đất, tiếp tục nói: “Li xì nhận rồi, coi như chúng ta đã quen biết.”

“Nhiễm Nhiễm, em có ý gì? Em muốn rời xa anh?” Âu Dương Lập rất lo lắng, tiếng cũng lớn hơn.

Ký giả tại hiện trường lập tức chụp cảnh này lại, hôm nay thật sự là kịch hay liên tục!

Mẹ của Âu Dương Lập Tào Lệ Phi thấy không ổn, ra hiệu người phía sau 1 cái, sau đó nhanh chóng đi lên trước.

“Nhiễm Nhiễm, con là đứa hiểu chuyện. Chuyện của Bùi gia, chúng ta không giúp được. Cũng không thể vì đứa con riêng như con, liên lụy Âu Dương gia.” Nhìn khuôn mặt từ bi của Tào Lệ Phi, Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy ghê tởm.

“Di Phi, di nói không sai, Bùi gia phá sản như thế nào, di là người biết rõ nhất.”

Âu Dương Lập vừa nghe, chấn động, không lẽ vì muốn anh và Nhiễm Nhiễm chia tay, mẹ đã dùng thủ đoạn, ra tay với Bùi gia?

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của con trai, sắc mặt của Tào Lệ Phi cũng không tốt, “Nhiễm Nhiễm, tâm cơ của cô thật lợi hại. 1 2 câu đã ly gián tình cảm của mẹ con tôi, người như cô, Âu Dương gia có thể nhận sao?”

“Mẹ, chuyện của Bùi gia, có phải mẹ...” Âu Dương Lập trực tiếp hỏi.

Hội trường lập tức ồn ào lên.

“Thì ra cô gái đến quấy phá là thiên kim của Bùi gia.”

“Bùi gia và Âu Dương gia có giao tình, không lẽ thật sự là Âu Dương gia tính kế, Bùi gia mới thất bại?”

Sau khi Tào Lệ Phi nghe thấy, sắc mặt tối lại, Liêu Vi càng nói lớn tiếng hơn: “

Ai để người phụ nữ này vào vậy, nhanh cắt đi cho tôi!”

Sau khi cô lớn xong, đột nhiên có vài tiếng bộp, tất cả đèn của thuyền đều tắt, trong hội trường tối đen, không thấy rõ đôi tay của mình.

“A...” Có tiếng hét chói tai.

Chính vào lúc này, 1 bàn tay lớn bịt miệng Bùi Nhiễm Nhiễm lại, tay khác không chế vai cô.

Đến cơ hội hét lên cũng không có, hiển nhiên cô cảm nhận được viên thuốc gì đó đang nhét vào miệng cô.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cô cắn chặt môi, nhưng vì sức của đối phương quá mạnh, cuối cùng, cũng bị ép nuốt viên thuốc.

“Tình được, cô từ từ hưởng thụ.” Đối phương cười mỉa mai, sau đó nhân lúc hỗn loạn đẩy cô vào đám đông.

Chân đang mang cao gót 7-8 phân, Bùi Nhiễm Nhiễm mất trọng tâm, té mạnh xuống đất.

Trong bóng tối, chỉ sau vài giây, cô cảm thấy toàn thân nóng lên.

Đáng chết, thuốc đó có tác dụng rồi!

Bộp.

Đèn trên thuyền lại sáng lên, sau khi mọi người thích nghi với ánh sáng, mới thấy rõ cô đang cuộn ở trung tâm của phòng.

Nhất thời, tiếng cười chế giễu vang lên tứ phía.

Dù sao, bộ dạng bây giờ của cô rất nhếch nhác.

Tóc dài có chút rối, chảy mồ hôi lạnh, từng giọt dính trên má, toàn thân vô lực, đến nỗi cô đứng không nổi.

Bùi Nhiễm Nhiễm cố gắng, kiềm chế từng cơn nóng bỏng trong cơ thể, cơ thể khẽ run rẩy.

Môi bị cô cắn đến không còn sắc máu, hai má đỏ lên.

Cô sắp không chịu nổi rồi!

Đột nhiên, boong tàu xuất hiện không ít đàn ông bận đồ đen, bọn họ bước chân rất nhanh, đường thành 1 hàng, rõ ràng là được huấn luyện đến rất quy củ.

Cho đến khi Cảnh Thần Hạo xuất hiện.

Người đàn ông mặc bộ đồ tây được cắt khâu thủ công, mặc trên người tôn lên cơ thể thon cao của anh, trên tay đeo đồng hồ Patek Philippe chói mắt, còn có áo sơ mi xanh được bán đấu giá trước đây, không có thứ gì không thể hiện được thân phận cao quý của người đàn ông này.

Bốn phía không ngừng hít hơi lạnh, không ngờ Cảnh thiếu quyền cao ở hắc bạch hai đạo lại xuất hiện ở hôn lễ này.

Hơi thở thanh nồng độc nhất của người đàn ông không ngừng bay vào mũi, hương vị này như thuốc mê, tác dụng ngày càng lợi hại.

Trán Bùi Nhiễm Nhiễm toàn là mồ hôi lạnh, chân nhỏ cũng run rẩy.

Cô sắp không kiềm chế được bản thân, thật sự muốn ôm chặt người đàn ông này.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Muốn ôm thì ôm, đừng kiêu chể bản thân.” Giọng trầm thấp của người đàn ông truyền đến tai Bùi Nhiễm Nhiễm, trong giọng mang vài phần trêu chọc.

Giọng này... Bùi Nhiễm Nhiễm bất ngờ, mạnh mẽ ngẩng đầu, mở to mắt hết sức, mang theo vài phần không thể tin, “Cảnh Thần Hạo?”

“Không sai, còn biết tới tôi.” Nói xong, tay thon dài của anh mở từng cái nút, động tác cực chậm, mang theo ý vị mê hoặc.

Bùi Nhiễm Nhiễm cắn răng, biết ngay tên đàn ông này, không có lòng tốt!

Nhưng bây giờ, cô không thể ở lại đây!

Cô chỉ có thể chịu đựng.

“Mang tôi đi.”

Cô không thể phát ra âm, chỉ có âm ừ vài tiếng, mắt người đàn ông nheo lại, rõ ràng là hiểu ý.

Mấy giây sau, mọi người chỉ thấy, Cảnh thiếu vẫn luôn bị bệnh sạch sẽ lại đích thân cởi áo ngoài của đồ tây đắp lên người Bùi Nhiễm Nhiễm, hai tay dùng lực 1 cái, liền ôm ngang cô lên, đi ra hướng cửa.

“Nhiễm Nhiễm!”

Âu Dương Lập thoát khỏi đám đông, nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm bị người đàn ông khác ôm trong lòng, hận đến cuộn chặt nắm đấm.

Cảnh Thần Hạo dừng chân, quay người, cười cực kỳ tà mị, “Chúc mừng tân hôn Âu Dương thiếu gia, chẳng qua, chừng nào muốn coi bệnh cho mắt, có thể nhờ tôi giúp anh liên hệ bác sĩ tốt nhất.”

Ý trong lời này, vậy mà muốn ra mặt giúp cô.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Phát giác ra người phụ nữ trong lòng run rẩy ngày càng lợi hại, thậm chí trực tiếp cắn lên vai anh.

Cảnh Thần Hạo hừ 1 tiếng, sắc mặt lạnh đi, nhanh chóng rời đi.

....

Cho đến khi rời khỏi nơi ồn ào, Bùi Nhiễm Nhiễm mới vươn tay, nắm chặt áo anh, “Tại sao bây giờ anh lại ở đây?”

Trán cô toát mồ hôi, cơ thể run rẩy không ngừng.

“Chỉ đi ngang qua, làm gì có nhiều tại sao như vậy.” Cảnh Thần Hạo cười nhẹ, giọng trầm thấp trong đêm đặc biệt mê người.

Tìm Bùi Nhiễm Nhiễm thành thịch 1 tiếng, hôn lễ cử hành trên du thuyền, thuyền này thuộc Âu Dương gia. Anh nói với cô là đi ngang qua?

Trừ khi anh lướt trên mặt biển, mới có thể ngang qua!

Hơn nữa, Cảnh gia là hào môn quyền quý, là tồn tại mà tất cả gia tộc trong thế giới thượng lưu đều phải ngược nhìn.

“Nếu nhất định phải có lý do, thì, thích bộ dạng thâm hại của cô.”

Dù không thấy mặt anh, cô cũng biết, miệng anh đang giương cao!

Hai người vốn luôn trong trạng thái đối địch.

“Im miệng cho tôi, bây giờ tôi không có tâm tình nghe anh tạt gáo nước lạnh.” Bùi Nhiễm Nhiễm nói, dùng giày cao gót đá anh 1 cái.

Nghe tiếng người đàn ông hừ, mới đỡ tức 1 tí.

Nhưng 1 giây sau, bụng cô cuộn lên 1 luồng nóng. Cơ thể nhịn không được run rẩy.

Cảnh Thần Hạo đã ôm cô ra khỏi hội trường, đến boong tàu, ánh trăng sáng rọi lên mặt nhỏ đỏ hồng của cô, đẹp không diễn tả được.

Biết cô đến giờ, anh chưa từng gặp cô yếu đuối cần che chở như bây giờ.

“Cảnh Thần Hạo, tôi ... tôi nóng quá.” Bùi Nhiễm Nhiễm tinh thần khác mọi người, hai tay ôm chặt cổ anh, cả người dính chặt lấy anh.

Lúc nói chuyện, miệng hơi mở, khiến người khác yêu thích.

Cảnh Thần Hạo đưa tay sờ trán coi nhiệt độ trên cơ thể cô, hai mắt nheo lại, mang theo tia nguy hiểm.

Có người hạ thuốc cô rồi, thật là không muốn sống mà!

“Rất nóng, khó chịu.” Bùi Nhiễm Nhiễm rên rỉ đưa mặt mình dán vào cổ anh, tay phải không ngừng ma sát lên da thịt anh.

Cảnh Thần Hạo chuyển hướng, đi về 1 hướng khác, 1 con du thuyền tư nhân xa hoa khác kề bên thuyền lớn.

Dưới ánh trăng, toàn thân du thuyền hiện lên ánh sáng bạch kim nhàn nhạt, chất liệu so với thuyền lớn này, không biết mắc hơn gấp bao nhiêu lần.

Trên du thuyền có mấy người đàn ông cao to mặc áo đen đang đứng, thần sắc nghiêm túc, sau khi nhìn thấy Cảnh Thần Hạo, tự động phân ra, cúi đầu hành lễ.

Người đàn ông ôm cô vào phòng trong du thuyền, thả lên giường lớn mềm mại, cơ thể cô rất nóng, mặt đỏ ửng.

Đầm tím dài bị cô kéo lên đến eo, eo thon chưa bằng 1 vòng tay, đôi chân thon dài trắng nõn, mang theo mê hoặc chết người.

Ánh mắt Cảnh Thần Hạo tối lại, yết hầu động đậy, anh cần phải đưa cô vào bệnh viện ngay.

Thuốc cô uống, không phải bình thường, mà rất mạnh.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Cảnh Thần Hạo...” Hai mắt Bùi Nhiễm Nhiễm nhất thời mê ly, thuốc có tác dụng rồi, cô lửa nóng hành hạ, toàn thân vô thức cong lên, hai tay nắm lấy đồ anh 1 cách loạn xạ, bộ dạng như muốn cởi đồ anh ra.

“Bùi Nhiễm Nhiễm, em nhớ lấy, là em chủ động.” Cảnh Thần Hạo ở bên tai cô thấp giọng nói.

Nói xong, anh không nhịn được nữa, lật người áp cô xuống, chuyển bị động thành chủ động.

Cơ thể dưới thân anh, chuẩn xác ôm đôi môi đỏ đỏ, mà tay nhỏ của cô ở sau lưng anh sờ loạn xạ, nhiều lần đốt lửa.

Anh biết, cô là lần đầu tiên, cho nên, động tác rất dịu dàng.

Trong phòng, từng tiếng nam nữ truyền ra, âm thanh ngày càng kích động.

Không biết qua bao lâu, mới từ từ im lặng xuống.

Du thuyền âm thầm cập bến, bên bờ đứng 1 dãy đàn ông cao to, vệ sĩ của hào môn bậc nhất nhiều vô số, tất cả đàn ông cao to nhưng đều phục vụ cho Cảnh gia.

Tất cả đều yên lặng đứng đó, biểu cảm nghiêm túc, không ai nói chuyện, đến tiếng nói nhỏ cũng không có, bọn họ không biết Cảnh thiếu đang làm gì, cũng không dám làm phiền Cảnh thiếu.

Cứ đứng như vậy, nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ.

Cho đến khi trời chuyển sáng, bọn họ mới thấy cửa phòng du thuyền mở ra, bên trong có người con gái tuyệt đẹp đi ra.

Chỉ mặt áo sơ mi trắng của Cảnh thiếu, chân rất dài, tóc xoắn dài màu hạt dẻ tùy tiện thả xuống, càng hiện nên sự lười biếng quyến rũ.

Đẹp đến không thể diễn tả.

Bọn họ cứ như vậy nhìn cô gái lên bờ, nhìn cô gái rời họ ngày càng gần.

Hơi thở vô thức như bị chặn lại...

“Nói với thiếu gia của các người, tôi đi rồi. Trước khi đi, tặng anh ta món quà nhỏ, kêu anh ta đừng quá vui mừng.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Người đàn ông trên giường không động đây, cho đến khi bị tiếng điện thoại làm tỉnh.

Anh mở hai mắt, không thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng lại thông qua gương, nhìn thấy mặt của mình.

Trên mặt anh, bị cô vẽ con rùa lớn lên.

Đáng chết, đêm qua, rõ ràng là cô chủ động.

Rất tốt, nếu đã như vậy, anh không ngại bắt cô lại tính nợ thật tốt.

Mất Cảnh Thần Hạo âm trầm, anh nhanh chóng rửa mặt, sau đó mặc đồ, ăn diện xong, đi ra khỏi phòng.

“Cảnh thiếu, sáng tốt lành.” 1 dãy đàn ông cao to cung kính cúi đầu hành lễ.

“Người phụ nữ đó đâu?” Giọng âm trầm, ngữ điệu ngược lại bình thản, khiến đám thuộc hạ nhất thời không hiểu ý anh.

Người phụ nữ đi rồi, Cảnh thiếu rốt cuộc là vui hay tức giận?

“Cảnh thiếu, cô ấy sáng 5h30 đi rồi, trước khi đi, còn để lại 1 câu...”

Mất Cảnh Thần Hạo sáng lên, theo đó lập tức quay lại trạng thái bình thường, “Nói gì?”

“Cô ấy nói, cô ấy để lại món quà nhỏ cho ngài, kêu ngài đừng quá vui mừng.”

1 câu đã khiến mặt Cảnh Thần Hạo trầm xuống, thuộc hạ trả lời, trong lòng lập tức chảy mồ hôi lạnh.

Rất rõ ràng, Cảnh thiếu tức giận rồi!

“Rất tốt!” Giọng Cảnh Thần Hạo lạnh băng.

...

Năm năm sau, sân bay.

Hai đứa bé cực kỳ hấp dẫn ánh nhìn đứng ở cửa đại sảnh sân bay, dễ thương đến tan chảy tim mọi người.

Bé trai mặc quần jean xanh, đội nón jean rất cool, trên mũi còn đeo mắt kính đen, bộ dạng như tiểu soái ca phương đông.

Đứa kè bên bé trai là bé gái mặt đỏ hồng, bé gái mặc đầm công chúa, đội nón hoa, đôi mắt to xanh biếc không ngừng lấp lánh, tóc vàng thẳng tùy tiện xoa ngang vai.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Thật dễ thương, muốn lên trước ôm cái quá.”

“Con nhà ai thế? Thật có phúc!”

Một cô gái trẻ mặc đồ đẹp để đi lên trước, cười hỏi: “Bạn nhỏ, có thể chụp hình với di không?”

Bé gái cười, giọng hoạt bát vang lên, “Dì, con phải hỏi mẹ đã.” Mới nói xong, quay đầu nhìn về phía trước, tay nhỏ đưa cô, “Mami, con và anh ở đây!”

Mọi người đều theo ánh nhìn của đứa bé, chỉ thấy mỗi người phụ nữ mặc áo ngoài trắng, quần ngắn xanh biển đi qua bên này.

Người phụ nữ với bộ tóc cổ, mặt đeo kính vàng cổ, sắc mặt vàng vàng.

Rất nhiều người lập tức thất vọng, thậm chí chê bai, “Không phải chứ, đó là mẹ của 2 đứa bé đó? Xấu như vậy, sao có thể sinh con đẹp vậy chứ?”

“Có thể do ba mạnh, haha, xấu nữ phối với nam đẹp.”

Bé gái nghe mọi người nói mẹ như vậy, lập tức giận dữ, tức đến hết lớn, “Mami là người đẹp nhất trên đời, các người là người xấu, không chụp hình với các người!”

Bùi Nhiễm Nhiễm chậm đến gần, sau khi nghe con gái nói, miệng vô thức giương lên, “Dương Dương, Noãn Noãn.”

Bùi Noãn lập tức mở miệng cười, mở rộng chan nhỏ hướng mami ôm lấy, mà Bùi Dương vẫn đứng tại chỗ, ẩn sau kính đen là đôi mắt khề động, hàn ý phát ra.

Bùi Nhiễm Nhiễm sờ mặt nhỏ của Bùi Noãn, “Ồ bên ngoài không được nói chuyện với người lạ, biết không?”

“Noãn Noãn biết rồi, mami, hôn hôn.” Nói xong, Bùi Noãn nhón chân lên, hai tay ôm chặt cô, bộ dạng muốn được hôn, dễ thương đến làm tan chảy những người xung quanh.

Chính vào lúc này, tiếng bà chằn đột nhiên truyền đến, “Nhiễm Nhiễm, đứa không có lương tâm này, cuối cùng cũng biết đường về rồi!”

Bùi Dương nhìn về hướng người phụ nữ đó, người đó mặc 1 thân đầm liền màu đỏ như lửa, tóc xoắn hạt dẻ xõa ngang eo.

Người phụ nữ hưng hăng chạy về phía mami, Bùi Dương lập tức mở rộng hai chân, lúc cô ta đến gần mẹ chặn cô ta lại, nhíu mày, giọng lạnh lùng, “Cô nói ai không có lương tâm?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Lâm Tri Hiểu thả chậm bước chân, nhìn tiểu soái ca chưa trưởng thành xong, lại nhìn bé gái tóc vàng Bùi Nhiễm Nhiễm ôm trên tay.

Không nhìn không gấp, nhìn cái cô liền rồi.

Hai đứa nhỏ dễ thương này là con của Nhiễm Nhiễm? Con lai, Nhiễm Nhiễm có chồng ngoại quốc?

“Dương Dương, không được vô lễ, đây là dì Tri Hiểu.” Bùi Nhiễm Nhiễm một tay kéo Bùi Noãn 1 tay vỗ vai Bùi Dương, miệng đầy ý cười.

Lâm Tri Hiểu mở to mắt, chấn động! Thật là con của Nhiễm Nhiễm, bản thân còn chưa hẹn hò, hai đứa con của Nhiễm Nhiễm đã lớn vậy rồi!

Rồi nhìn bộ dạng của Nhiễm Nhiễm, bộ dạng như phụ nữ 30 mấy tuổi, còn đâu bộ dạng hoa khôi đơn thuần trước đây?!

Bùi Noãn mới nghe là dì Tri Hiểu, lập tức cười dính qua, “Dì Tri Hiểu, con nghe mami nói qua dì, con là Noãn Noãn.”

Nói xong, cười ngọt với cô, Lâm Tri Hiểu liền bị dễ thương đến chết, cũng không quan tâm đến cô hỏi muốn hỏi Nhiễm Nhiễm, trực tiếp ôm bé lên.

Bùi Dương nhìn mami 1 cái, sau đó cời mắt kính ra, lịch sự hành lễ, “Dì Tri Hiểu, xin chào.”

Lâm Tri Hiểu đã từ từ chuyển từ chấn động sang đó kị, “Nhiễm Nhiễm, cậu không được rồi! Hai đứa con vừa xinh đẹp vừa biết nói chuyện, thật dễ thương đến chết tớ rồi!”

“Đương nhiên, không nhìn xem là con của ai.” Bùi Nhiễm Nhiễm giương cao khoe miệng, con là niềm tự hào của cô.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Chẳng qua, có phải chỉ cậu nuôi con? Nhìn cậu tàn tạ như vậy, như bà già vậy.”

Bùi Noãn nghe 1 cái, lập tức sửa lại, “Mami là người đẹp nhất, không phải bà già. Mẹ cố tình cải trang thành vậy, nếu không, sẽ có rất nhiều chú theo

đuôi mẹ.”

Lâm Tri Hiểu vừa nghe, liền vui lên, “Mẹ con tất nhiên đẹp, trước đây còn là mỹ nữ tuyệt sắc!”

“Được rồi, Tri Hiểu, đến nhà cậu trước, tớ có chuyện hỏi.” Bùi Nhiễm Nhiễm thu lại ý cười, đột nhiên nghiêm túc.

Chuyện mà cô nói, Lâm Tri Hiểu không cần hỏi cũng biết.

Ài, chuyện của Bùi gia. Năm đó chuyện xảy ra quá nhanh, ai biết phải làm sao?

Không biết Nhiễm Nhiễm làm sao trải qua, nếu là người khác, thật sự muốn chết cũng có.

Đường Tam Hoàn nhà Lâm Tri Hiểu.

Bùi Nhiễm Nhiễm dỗ cho Bùi Noãn ngủ rồi, Bùi Dương ở ban công nghiêm túc nghiên cứu bản đồ.

Lâm Tri Hiểu nghi ngờ nhìn Bùi Dương 1 cái, sau đó theo Bùi Nhiễm Nhiễm vào phòng khác.

“Con của cậu còn hiểu bản đồ? Mới 5 tuổi à!”

“Hiểu, 3 tuổi đã bắt đầu đọc.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhàn nhạt nói 1 câu khiến Lâm Tri Hiểu thét lên, “Trời, thiên tài!”

“Tri Hiểu, Bùi gia....”

Thấy bạn thân đột nhiên trầm trọng, lòng Lâm Tri Hiểu đau từng cơn, “Nhiễm Nhiễm, 5 năm rồi, cậu nghĩ thoáng chút. Bùi gia đã phá sản triệt để rồi. Âu Dương gia đã thu hết tài sản của Bùi gia.”

Lâm Tri Hiểu thấy sự bi thương trong mắt bạn thân, trong lòng càng khó chịu, cô dừng 1 chút, có chút không nhận được.

Lời tiếp sau cô nói, sẽ khiến Nhiễm Nhiễm càng khó chịu.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Nhiễm Nhiễm, ba cậu 2 năm trước đã mất trong tù, mẹ cậu đi đâu không biết. Âu Dương thị mua Bùi gia với giá thấp, coi như tự nuốt miếng thịt béo Bùi gia rồi.”

“Ừ.” Bùi Nhiễm Nhiễm ừ nhẹ 1 tiếng, hai tay nắm chặt, mắt lập tức trầm xuống, toàn thân tản phát ra hàn ý.

Lâm Tri Hiểu bị hàn ý này chấn động, Nhiễm Nhiễm vẫn luôn ôn nhu, lại có thể tản phát ra hơi thở này.

Nhiễm Nhiễm ở nước ngoài 5 năm, trong thời gian đó, liên hệ với cô không nhiều, cuộc sống ở Anh, cô cũng không hiểu nhiều.

“Nhiễm Nhiễm, Noãn Noãn nói bộ dạng già nua này là cậu cải trang?” Lâm Tri Hiểu lập tức chuyển đề tài, cô không quen bộ dạng lạnh lùng này.

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay lấy thun, mái tóc đen thuận theo xoắn xuống, dài ngang eo. Mắt kính vàng cổ tháo xuống, sau đó, cô lại lấy 1 chai nhỏ trong túi ra, lau lên mặt, tẩy hết trang đi.

Thời gian không đến 1 phút, Bùi Nhiễm Nhiễm quay lại diện mạo cũ, Lâm Tri Hiểu miệng mở to, có thể nhét vừa 1 trái trứng.

“Người ta đều trang điểm cho mình đẹp lại, cậu học trang điểm, ngược lại để mình xấu đi!” Lâm Tri Hiểu không nhận được nữa, chỉ thiếu lật bàn than thở vận mệnh không công bằng.

5 năm rồi, Nhiễm Nhiễm vẫn thanh thuần động lòng người như cũ, đẹp đến nhạt nguyệt đều mất màu. Năm tháng thêm cho cô vài phần quyến rũ động lòng người, khiến người nhìn không thể rời mắt.

“Nhiễm Nhiễm, nếu tớ là đàn ông, nhất định cưới cậu!” Lâm Tri Hiểu vừa nói vừa nhảy, đầm dãi đỏ theo đó đung đưa.

“Cậu được rồi đó, giới thiệu xí nghiệp trong nước cho tớ, tớ gửi CV qua.” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc Lâm Tri Hiểu 1 cái, sau đó nhanh chóng mở máy tính bảng.

Lâm Tri Hiểu dừng 1 chút, “Ài, đáng tiếc cậu sinh con rồi. Nói xem, con của soái ca nước nào cưới được cậu?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

“Tớ nuôi con 1 mình, nuôi 5 năm rồi.”

“Cái gì, 5 năm! Cậu có thai trong nước, trước khi Bùi gia xảy ra chuyện? Đừng nói tớ biết là Âu Dương Lập!” Nói đến đây, Lâm Tri Hiểu dừng lại, không thể là tiện nhân đó, Noãn Noãn rõ ràng là con lai.

“Nhiễm Nhiễm, ba của bọn trẻ là ai?”

Chính vào lúc này, Bùi Dương đột nhiên đẩy cửa, từ từ đi về hướng Lâm Tri Hiểu, “Không có ba, con và Noãn Noãn chỉ có mami.”

Một câu nói khiến Lâm Tri Hiểu đau lòng không thôi, đứa trẻ mới 5 tuổi, đã có thể nói ra lời này.

“Dương Dương, ra ngoài đi, mami và di Tri Hiểu có chuyện nói.” Bùi Nhiễm Nhiễm nhẹ đẩy Bùi Dương.

Lúc đi Bùi Dương nhìn Lâm Tri Hiểu 1 cái, “Di Tri Hiểu, không được ăn hiếp mẹ.”

Lâm Tri Hiểu lập tức gạt đầu, Bùi Dương mới yên tâm rời đi.

“Con trai cậu khí chất thật mạnh, dọa chết tớ rồi.” Lâm Tri Hiểu thở dài 1 hơi xong, sợ vớ vẩn tìm.

Bùi Nhiễm Nhiễm tự hào nâng cằm lên, “Cậu đường đường là thư kí tổng tài, để bị hù vậy sao? Dương Dương mới vào nói 2 câu mà thôi.”

Cậu đường đường là thư kí tổng tài đã thức tỉnh Lâm Tri Hiểu, “Cậu ở nước Anh làm bộ phận lên kế hoạch nhiều năm như vậy, vừa hay công ty chúng tớ tuyển người lên kế hoạch. Dựa vào tư chất của cậu, được tuyển vào là không vấn đề gì.”

“Tên công ty, địa chỉ, hộp thư.” Bùi Nhiễm Nhiễm gạt đầu, cảm thấy kiến nghị này không tệ.

“Cảnh thị, quy mô công ty cực kỳ lớn, tài sản nhiều hơn Âu Dương thị mấy trăm con phố! Chuyện không thể trễ, cậu gửi CV qua mail tớ, mai tớ trực tiếp đem lên phòng nhân sự.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Lâm Tri Hiểu 2 mắt sáng lên, Bùi Nhiễm Nhiễm nhất định có thể vào Cảnh thị, với lại tổng tài khí chất cường đại như vậy, thủ đoạn dứt khoát, người càng đẹp trai, bao nhiêu nữ nhân gấp gáp muốn bám lấy.

Nhưng, tay di chuyển chuột của Bùi Nhiễm Nhiễm dừng lại, Cảnh thị, tập đoàn Cảnh Thiên... Cảnh Thần Hạo, anh ấy...

“Nhiễm Nhiễm, ngày ra đó làm gì!” Lâm Tri Hiểu nói xong giành lấy chuột, gửi Cv vào mail mình.

“Xong! Đến công ty in cho cậu, trực tiếp gửi đến phòng nhân sự.”

Nói đến đây Lâm Tri Hiểu cười hì hì, hai mắt sáng lên “Tổng tài của chúng tớ, Cảnh Thần Hạo á! Mấy năm nay giá trị tăng vọt, ảnh nhìn cay độc, giết phạt quyết đoán, bao nhiêu tờ báo giành nhau viết về người này! Ai ya, mai cậu qua đó liền biết.”

Bùi Nhiễm Nhiễm muốn trả lời, suy nghĩ muôn vàn, Cảnh Thần Hạo, cô chết đói đầu, vậy mà lại...

“Tri Hiểu, tớ gửi CV cho cậu lần nữa.” Nói xong, Bùi Nhiễm Nhiễm sửa lại vài cái trên CV.

Hả? Nhiễm Nhiễm, sao cậu đổi tên vậy?”

Vậy mà đổi thành Bùi Di Hân...

“Làm gì có nhiều tại sao như vậy, cậu cứ thế mà làm là được.”

Lâm Tri Hiểu hết cách, “Được! Cậu lớn nhất, đều nghe cậu!”

Xí nghiệp Cảnh thị.

Bùi Nhiễm Nhiễm một thân đồ công sở màu xanh nhạt, chải tóc lại, vẫn là kiểu tóc què mùa, trên mặt đeo kính vàng cổ.

Cô còn chưa vào đã bị bảo vệ chặn lại, “Tiểu thư, cô không phải nhân viên Cảnh thị.”

“Tôi đến phỏng vấn.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười, lễ phép trả lời.

“Phẩm vị của nhân viên Cảnh thị không kém như vậy, tiểu thư cô vẫn là về nhà trang điểm lại cho tốt.”

“Cái gì, anh dám nghi ngờ trợ lý tổng tài, khẩu vị của Lâm Tri Hiểu?” Bùi Nhiễm Nhiễm miệng uy hiếp, nhưng như cũ mang nụ cười.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bảo vệ nghe tên Lâm Tri Hiểu, có chút do dự.

Vào lúc này, vang lên tiếng người phụ nữ, “Bùi Nhiễm Nhiễm, ai kêu cậu trang điểm thành vậy đi phỏng vấn?!”

Cô muốn tức đến hồ đồ, dù cho có kiến thức, nhưng vòng đầu về về bề ngoài cũng không qua nổi!

“Tớ cũng không sợ, cậu gấp cái gì?” Bùi Nhiễm Nhiễm mang theo tự tin, dù sao cũng từng làm việc cho tổng tài biến thái có tiếng trong ngành.

Phỏng vấn nho nhỏ, cô hoàn toàn không gấp.

“Thật chịu không nổi cậu, không biết sao cậu có thể làm việc!” Lâm Tri Hiểu thở dài, sau đó dẫn Bùi Nhiễm Nhiễm đến phòng phỏng vấn.

Đi được 1 nửa, phía trước đột nhiên đi đến 1 đám người, Lâm Tri Hiểu thấy có gì đó không đúng, lập tức kéo Bùi Nhiễm Nhiễm, kéo về phía sau mình.

Nhân viên ở đại sảnh lầu 1 đều nghiêm túc đợi chờ, đứng thành 2 hàng, cúi đầu cung kính, đồng thanh hô, “Chào Cảnh tổng.”

Đại sảnh lập tức im lặng, chỉ nghe tiếng bước chân từ xa đến gần, Bùi Nhiễm Nhiễm lại bị Lâm Tri Hiểu kéo về sau, cô có thể cảm nhận được mồ hôi trong lòng bàn tay Lâm Tri Hiểu.

5 năm rồi, anh từ Cảnh thiếu thành Cảnh tổng, càng trưởng thành hơn, càng lợi hại hơn.

Ngay lúc đang suy nghĩ, cô nghĩ tiếng bước chân dừng lại, tiếp đó là giọng đầy uy hiếp của người đàn ông, “Lâm Tri Hiểu, dữ liệu của bên bị thu mua.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe rõ được sự run rẩy trong giọng của bạn thân, “Cảnh tổng, tôi nhanh nhất có thể.”

“Ngay, lập tức.” Ngữ điệu của người đàn ông không chút nghi ngờ, đơn giản dặn dò sau đó tiếp tục đi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bùi Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu nhìn bóng lưng người đàn ông, cao thẳng, đường nét trên cơ thể cực kỳ đẹp. Trong lúc đang quan sát, đột nhiên anh quay lại, ánh mắt như ưng nhìn thẳng vào cô.

Trước đây không phải chưa từng nhìn thẳng qua, nhưng bây giờ, cô vẫn không nhận được tay run rẩy 1 chút.

1 thân đồ tây đen, cà vạt sọc đen vàng. Cơ thể cực đẹp, ngũ quan rõ ràng, so với trước đây, càng có hơi đàn ông. Một cái đưa tay, cũng phát ra mê lực vô vàn.

Nhưng, toàn thân hàn ý đó, cô cảm thấy rất xa lạ.

“Người nhân rồi bấy bạ không được vào Cảnh thị.” Lúc nói lời này, ánh mắt người đàn ông không rời khỏi Bùi Nhiễm Nhiễm, mà đánh giá kỹ cô 1 lượt.

Cô trang điểm già đi, mặc đồ quê mùa. Anh không nhận ra cô, đây là điều cô muốn.

Lâm Tri Hiểu gấp gáp, không quan tâm gì giành trả lời trước, “Cảnh tổng, cô ấy không phải người nhân rồi bấy bạ, cô ấy đến phỏng vấn phòng lên kế hoạch.”

Vừa nói xong, liền nhận được ánh nhìn khinh bỉ của người xung quanh.

Phỏng vấn của Cảnh thị cực kỳ cao, vòng đầu sàng lọc CV, đã lọc được rất nhiều người.

Vòng sau, càng nghiêm khắc hơn.

“Vòng bên ngoài không cần xét nữa sao.” Cảnh Thần Hạo lạnh giọng nói, không nghi ngờ gì phán tội chết.

Bảo vệ nghe xong, lập tức đi qua, chuẩn bị đuổi người.

Tổng tài đích thân nói, dù cho có quan hệ với trợ lý Lâm cũng vô dụng.

“Cảnh tổng, người ngài cần là, bình hoa chỉ có nào không thể hành động?” Bùi Nhiễm Nhiễm giương miệng cười, trực tiếp lướt qua Lâm Tri Hiểu đi về trước hướng của anh 1 bước.

Cô cố ý phát ra giọng khàn khàn, diện mạo thay đổi, cộng thêm đổi tên, bây giờ không cần quá kiêng kị.

Nhưng Lâm Tri Hiểu bị dọa rồi, sao âm thanh nhất thời làm đổi thành thế này!

Ánh nhìn Cảnh Thần Hạo thay đổi, nhìn ánh mắt tự tin phát sáng của cô.

Ánh mắt này...

“Nếu anh cần bình hoa, vậy tôi tự động rời khỏi phòng vấn. Với thực lực của tôi, dù cho vào công ty nào, công ty đó đều có thể thành đối thủ cạnh tranh của Cảnh thị.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tất cả mọi người hít 1 hơi lạnh, Lâm Tri Hiểu mở to mắt, ngây người.

Lần đầu tiên có người dám nói lại Cảnh tổng, cô rất thương thức khí chất cường đại của Nhiễm Nhiễm! Không hổ danh đã từng làm ở Te!

Hai mắt Cảnh Thần Hạo nheo lại, không khí xung quanh căng thẳng, anh bước về trước 1 bước, khoảng cách với cô, không cách 1m, từ cao nhìn xuống.

“Cảnh tổng, cô ấy là trưởng bộ phận lên kế hoạch của Te.” Lâm Tri Hiểu thoát ra khỏi tâm trạng chấn động, lớn tiếng nói.

Cô biết, khí chất nguy hiểm của Cảnh tổng phát ra, không ai có thể thoát.

Thì ra người phụ nữ lớn gan này, đến từ Te.

Te ở nước ngoài, là đối thủ cạnh tranh quyết liệt với Cảnh thị. Năm ngoái, Cảnh thị mất 1 đơn lớn. Là vì phòng lên kế hoạch của Te giỏi hơn Cảnh thị, không lẽ đơn lớn năm trước là do người phụ nữ này?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Đưa cô ta vào.” Anh nói, mắt ánh lên tia cười thú vị, rất nhanh, rất khó có ai nắm bắt được.

Lâm Tri Hiểu thờ phào, vui vẻ cười. Lúc nhìn bạn thân lần nữa, thấy cô ngây người nhìn tổng tài!

Bùi Nhiễm Nhiễm này, khí chất lúc này, đầy tự tin, bây giờ sao như mất hồn vậy. Lòng mày tổng tài đại nhân nhú lại!

Cảnh Thần Hạo luôn nhìn đôi mắt của Bùi Nhiễm Nhiễm, cảm giác này... quá quen thuộc...

“Cảnh tổng, nhân viên đứng sau anh có chút gấp gáp, không phải anh có chuyện gấp cần làm sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm cười, hai mắt cong cong.

Cảnh Thần Hạo thu lại ánh nhìn đánh giá, sau đó quay người rời đi.

Chỉ là đôi mắt giống mà thôi. Với lại, nếu là cô, nhất định sẽ phì mũi tròng mắt với anh.

Đội hình bóng anh hoàn toàn rời đi, đại sảnh lập tức náo loạn, đề tài toàn là Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Người phụ nữ này, có ý sao? Dùng cách này hấp dẫn Cảnh tổng?”

“Vô dụng thôi, người từng tiếp xúc với Cảnh tổng, người nào không phải mỹ nhân tuyệt thế?”

“Thì đó, xấu như vậy, muốn trèo lên Cảnh tổng, nằm mơ!”

Lâm Tri Hiểu nhún vai, biểu thị không quan tâm, “Nhiễm Nhiễm, đừng để trong lòng. Cảnh tổng là đàn ông vàng đơn thân đẹp trai trong ngành, những người phụ nữ này, đều đang cố sức...”

Còn chưa nói xong, đã bị Bùi Nhiễm Nhiễm ngắt lời, “Có gì đáng quan tâm chứ, tớ cũng là mẹ 2 con rồi. Còn tính toán với họ làm gì?” Nói xong, trong lòng cô thờ dài, nhất định phải bảo vệ Dương Dương và Noãn Noãn thật tốt, không để anh phát hiện.

“Cũng đúng. Tớ đi sắp xếp dữ liệu đây, cấp trên đang cần. Cậu 1 mình đợi ở phòng phỏng vấn, ở góc cua tầng 15. Nhưng mà, giọng lúc nãy của cậu, có chuyện gì?”

“Về nói với cậu.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười, vì tránh phiền phức, sau này ở Cảnh thị cô dùng giọng khàn khàn.

Lâm Tri Hiểu bĩu môi, “Được.”

Sau đó, Bùi Nhiễm Nhiễm đến thang máy, đợi thang máy.

Tổng cộng 3 thang máy, cô đang đợi thang, thang máy bên phải nhất xuống 1 người đàn ông cao to thư sinh đeo kính vuông không tròng, nam nhân da trắng nõn, mày đậm, bộ dạng phóng khoáng.

Thích Thịnh Thiên thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, lập tức dừng chân, như phát hiện đại lục mới nhìn cô, “Xấu nữ, cô làm sao vào đây được?”

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc anh 1 cái, “Quang minh chính đại vào.” Nói xong, thang máy vừa đến tầng 1.

Cô không rảnh quan tâm người khác, trực tiếp đi vào.

Thích Thịnh Thiên nhìn cửa thang máy đóng lại và số lầu đi lên, lúc thấy tầng 15, hai mắt mở to, 15 là tầng phỏng vấn nhân viên đã được sàng lọc qua, xấu nữ sao có thể vào được vòng cuối của tuyển chọn?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hôm nay công ty có 2 cuộc phỏng vấn, 1 cái khác của phòng lên kế hoạch, nhưng người phỏng kế hoạch chọn, ngoại hình cũng không tệ, trừ...”

“À?” Thích Thịnh Thiên hỏi đến cùng, người phụ nữ mới này quá khoa trương, gặp Cảnh Thần Hạo, còn được vào.

“Thư ký Lâm giới thiệu Bùi Dĩ Hân, nước ngoài về, trước đây là trưởng bộ phận lên kế hoạch của Te.”

Câu này khiến Thích Thịnh Thiên không còn lời nào để nói, thật là thâm tàng bất lộ, vậy mà là trưởng bộ phận lên kế hoạch của Te, năm ngoái khiến Cảnh thị mất 1 đơn lớn không phải vì phòng lên kế hoạch sao?

Nếu có thể chiêu nhân tài như vậy vào, đối với Cảnh thị, cũng không tệ!

Quên đi, xấu thì xấu, dùng được là được.

Góc cua tầng 15.

Bùi Nhiễm Nhiễm ra khỏi thang máy, thấy hành lang đứng nhiều mỹ nữ ăn diện khác nhau, một dãy chân dài, gọi cảm có, thanh thoát có. Còn có 1 số, trực tiếp trang điểm lại ở hành lang, thậm chí còn ngại kéo cổ áo thấp xuống.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Phòng lên kế hoạch phỏng vấn cần nào, những người phụ nữ này không được rồi. ...

“Cảnh thị sao thế, vậy mà xuất hiện loại hàng này.” 1 người phụ nữ thu hộp phấn trên tay lại, mặt toàn là sự xấu xa.

Bùi Nhiễm Nhiễm lướt qua mặt của đám phụ nữ 1 lần, có người còn mặc đồ xuyên thấu, hai cục trước ngực bị dồn đến chặt không thể tả nổi.

“Loại phụ nữ này, có trang điểm cũng là xấu nữ, vào phỏng vấn không phải rước nhục vào thân sao.” Người mặc đồ xuyên thấu chầm chọc 1 tiếng, mang theo nụ cười lạnh mà cô tự cho là đúng.

“Số 3-5 vào phòng chờ.”

Người mặc đồ xuyên thấu nghe thấy, mặt đầy nụ cười, ngẩng đầu, ngực rung động 1 cái, mở rộng chân thon dài, đi vào trong.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhủ mầy, càng không hiểu tình trạng trước mắt, nhưng Lâm Tri Hiểu cũng không thể nhớ sai nơi phỏng vấn chứ?

“Nghe nói, Cảnh tổng sẽ đích thân đến.”

“Thật sao? Trang điểm hình như bị lem rồi, nhanh trang điểm lại.”

“Trang điểm tinh tế thì có tác dụng gì, cô không thấy Lucy lúc này, là bạn gái tin đồn của Cảnh tổng.”

Bùi Nhiễm Nhiễm im lặng đứng 1 bên, chủ đề của những người phụ nữ này luôn xoay quanh Cảnh Thần Hạo.

Thời gian 5 năm, anh như ngày càng hút mắt người khác.

Nếu anh biết Dương Dương và Noãn Noãn là con anh, dù cho không thích, cũng sẽ nghĩ cách giành lấy.

Nghĩ đến đây, trong lòng thất lại. Noãn Noãn không giống anh, nhưng Dương Dương rất giống, hoàn toàn như phiên bản thu nhỏ.

“Số 6-8 vào phòng chờ, người cuối cùng đến, rút số đi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm chìm trong suy nghĩ của bản thân, hoàn toàn không chú ý đến có người nhắc cô, cho đến khi giọng phát lên lần nữa, “Cô gái già đứng trong cùng, ra đây rút số.”

1 câu nói dẫn đến 1 trận cười khinh bỉ, Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn những người đó, cuối cùng đi đến bên khác, rút số, số 10. Mới thu số lại, cô nghe tiếng giày cao gót, cuối cùng dừng lại trước mặt cô.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy người phụ nữ tóc xoắn bồng bênh, môi đỏ chót, eyeliner đen ở khóe mắt, shadow mắt màu đậm.

1 thân đầm dài tím hoa, giày cao gót gọi cảm màu đen.

Lời thì thầm: Mỗi ngày tại mình sẽ cố update 6-10 chương, nếu theo thống kê thấy mọi người coi nhiều thì tại mình sẽ có động lực để dịch nhiều và update nhanh hơn nhe. Cảm ơn m.n ủng hộ Nếu có cảm nghĩ, ý kiến gì đừng ngần ngại viết ở cmt nhe, mọi ý kiến của m.n tại mình đều đọc và trân trọng. Chúc m.n đọc truyện vui vẻ ^^

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

“Chị Lucy” Người đàn ông đưa số lúc này cung kính nhìn người đằng sau, trên mặt còn treo thêm nụ cười nịnh nọt.

Bùi Nhiễm Nhiễm đánh giá kỹ người phụ nữ, cô chính là bạn gái tin đồn của Cảnh tổng.

“Không phải tôi nói cô, Hạo thích gọi cảm quyến rũ, cô...” Lucy nói đến đây dừng lại, hừ nhẹ 1 tiếng.

“Sở thích của Cảnh tổng không liên quan đến tôi, tôi đã là mẹ của 2 con rồi.” Giọng thần nhiên, như là 1 viên đạn, lập tức phóng ra giữa hội trường, sắc mặt Lucy cũng thay đổi.

“Mẹ của 2 con rồi! Quả nhiên là phụ nữ già, trời ơi, loại người này sao có thể vào đây, vào đây nhất định phải chưa kết hôn!” Có mấy người phụ nữ hét

chối tai.

Vừa đứng Thích Thịnh Thiên đến tầng 15, đôi mắt thanh tú của anh nhúu lại, gật đầu với người bên kia.

“Xin lỗi, mấy vị tiểu thư, các người đã bị loại, mời lập tức rời khỏi Cảnh thị.”

Người phụ nữ thét lên không thể tin, mở to mắt, còn chưa phỏng vấn đã bị loại, rất không dễ đến vòng cuối này!

Thích Thịnh Thiên đi về hướng Bùi Nhiễm Nhiễm, đẩy kính, “Xấu nữ, đợi tí phỏng vấn, chờ đợi biểu hiện của cô.” Anh cố ý nói vậy, anh muốn đợi coi thử bộ dạng lát nữa của cô khi nhận thức được mình đã vào sai chỗ.

“Nhất định khiến anh hài lòng.” Mấy từ đơn giản rõ ràng thể hiện thái độ của cô, không nóng không lạnh, tự tin từ tốn.

Vào lúc này, đến số 10, đến lượt cô đi vào.

Lucy hoàn toàn điên lên, nhìn Thích Thịnh Thiên thét lên, “Anh làm kiểu gì vậy, loại này có thể làm người đại diện cho quảng cáo sản phẩm mới của Cảnh thị sao?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Đợi cô thật sự trở thành thiếu phu nhân của Cảnh thị, mới ở đó chỉ chờ đi.” Thích Thịnh Thiên miệng đầy ý cười, sau đó đi vào phòng phỏng vấn.

Lucy tức đến mặt hoàn toàn thay đổi, Thích Thịnh Thiên, chờ đó!

Bùi Nhiễm Nhiễm rút đề tài ở phòng chờ, mở ra, dùng cách thức độc nhất của cô thể hiện vẻ đẹp hình thể.

Cô có chút không hiểu được, phỏng vấn phỏng lên kế hoạch cũng cần vẻ đẹp hình thể.

Cái quỷ gì thế? Đề ai ra vậy!

“Số 10. vào, chuẩn bị bắt đầu.”

Trong lòng đang gào thét, cô nghe số của mình.

Số 9 mới vào không lâu, sao nhanh vậy, xem ra bị loại rồi.

Đề giấy trong tay xuống, cô điều chỉnh quần áo, đầu nhanh chóng xoay chuyển, làm sao có thể không thất lễ lại có thể biểu hiện được vẻ đẹp hình thể?

Đây 1 cái cửa khác, trong lòng đã quyết định, sau khi hít sâu 1 hơi, cô đi vào.

Ánh nhìn hướng về phía người ngồi giữa, hả? Người ngồi giữa, lông mày nhúu lại, tay xoay bút máy, không phải là Cảnh Thần Hạo sao?

Đại sảnh lầu 1 mới gặp anh, bây giờ lại gặp.

Chính vào lúc này, Cảnh Thần Hạo ngẩng đầu lên, tay xoay bút dừng lại.

Thích Thịnh Thiên ngồi kế anh, mày nâng lên, chờ xem kịch hay!

“Dùng cách thức độc nhất của cô thể hiện vẻ đẹp hình thể.” Người phỏng vấn ngồi phía bên phải nhất nói, tuy trong lòng buồn phiền nghĩ sau người phụ nữ già có thể vào được vòng cuối.

Nhưng 2 boss lớn ở bên không nói, cô chỉ có thể đưa tay, biểu thị bắt đầu.

Bùi Nhiễm Nhiễm ho 1 tiếng, thấp giọng, “Thể hiện hình thể, chính là thể hiện nơi đẹp nhất của cơ thể mình. Từ này xuất hiện trong tâm trí, sẽ nghĩ liền đến hình ảnh mặc bikini trên bãi biển, hoặc người mẫu đi catwalk. Nhưng.. ”

“Người phụ nữ này thật biết nói chuyện, bây giờ còn không biết đi lộn chỗ.” Thích Thịnh Thiên mỉm cười, thấp đầu nói với Cảnh Thần Hạo kế bên.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

7012.*Mù mặt bệnh không nhận dạng được khuôn mặt (như mù đường)

“Cô ta nói cũng khá đúng, do cô ta phụ trách lên kế hoạch quảng cáo lần này.

“Cái gì! Cậu cho cô ta phụ trách? Gồm cả việc chọn người đại diện?” Thích Thịnh Thiên trông mắt muốn rớt xuống, nếu chỉ có hai người họ, anh nhất định kêu lớn.

“Có vấn đề?”

“Đương nhiên có vấn đề, nếu dựa vào tiêu chuẩn của cô ta, Lucy nhất định không được chọn.” Thích Thịnh Thiên cố ý nói đến Lucy, anh cảm thấy chuyện này, Cảnh Thần Hạo làm rất kì lạ.

“Dưới đây, sẽ biểu diễn 1 chút cho các vị xem làm sao có thể lịch sự và dùng cách đặc biệt để thể hiện vẻ đẹp hình thể. Xin hai vị phòng vấn chính cho tôi chút tôn trọng cơ bản nhất.” Cô vừa nói vừa nhìn Cảnh Thần Hạo, trong lời ý rất rõ ràng, hai vị đừng nói chuyện riêng tư với nhau.

Người phụ nữ ngồi phía bên phải tí nữa té ghế, giọng nói khó nghe vậy, còn dùng ánh mắt trách cứ hiển nhiên đối với Cảnh tổng và quản lý Thích!

Mặt Bùi Nhiễm Nhiễm mang nụ cười, nhìn sang ấm trà thanh hoa ở bên, điệu bộ cực kì lịch sử.

Đưa tay cùng đi bộ, đều là cách tốt nhất để thể hiện đường cong ở eo.

Cầm ấm trà, cô đi đến trước mặt Cảnh Thần Hạo, “Lúc rót trà, tay phải để ở đây, trong quá trình đưa tay lên sẽ thể hiện được vẻ đẹp cơ thể. Trung Quốc vẫn luôn chú trọng lễ nghi và văn hóa, từ đây rót, sẽ mang đến hiệu quả khác biệt. Cảnh tổng, không ngại thử xem?”

Cảnh Thần Hạo thấy cô vì rót trà lộ tay trắng ngần, anh đưa tay nắm lấy bàn tay của cô.

“Màu da tay và mặt của cô không giống.” Hai mắt Cảnh Thần Hạo nheo lại, lộ ra tia điều tra.

“Đương nhiên không giống, màu da mặt và màu da cơ bụng của anh có giống nhau không?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Thích Thịnh Thiên lập tức nhìn bụng của Cảnh Thần Hạo, rấn chắc hiện rõ qua sơ mi đồ tây, lần đầu gặp anh, đã biết anh có cơ bụng?

Cảnh Thần Hạo nhìn đôi mắt đó, đứng lên từ chỗ ngồi, tay vẫn nắm chặt tay cô, “Tên?”

“Bùi Dĩ Hàn.”

Tâm đã lạnh. (Dĩ Hàn là đã lạnh lẽo)

Thích Thịnh Thiên thấy Cảnh Thần Hạo rất kỳ lạ, nhìn chăm chăm xấu nữ không rời, còn hỏi tên. Chẳng qua, xấu nữ này lại cùng họ với người phụ nữ kia...

“Bùi... Dĩ Hàn?” Cảnh Thần Hạo nheo mắt, ánh nhìn tra hỏi.

Cô cố ý ngược đầu nhìn nọt anh, “Đúng, Bùi Dĩ Hàn.”

Bộ dạng này, khiến anh nhúm mày, “Ngày mới đến bộ lên kế hoạch báo danh, toàn quyền phụ trách kế hoạch quảng cáo sản phẩm mới lần này của Cảnh thị.”

“Không vấn đề. Trước đó, mời Cảnh tổng thả tay tôi ra.”

Người phỏng vấn bên phải mở to mắt, đây là nơi phỏng vấn chọn người quảng cáo, sao biến thành bộ phận lên kế hoạch rồi?

“Cảnh tổng, Lucy đang đợi cậu.” Thích Thịnh Thiên sợ thiên hạ không loạn nói 1 câu.

“Lucy, không quen.” Anh buông tay cô ra, gấp tài liệu lại, ngữ khí lãnh mạc đến không chấp nhận được.

Thích Thịnh Thiên mở to miệng, khoa trương đến không còn chút hình tượng, “Bạn gái tin đồn của cậu, báo chí đã nói 1 tháng rồi, còn thường xuyên đến Cảnh thị. Bây giờ cậu còn không nhớ? Sớm đã nói cậu mù mặt, còn không tin.”

“Mù mặt?” Bùi Nhiễm Nhiễm quay đầu, nghi ngờ.

“Đúng vậy, không nhớ mặt phụ nữ, trong số phụ nữ, chỉ có thể nhớ mặt mẹ mình. Phụ nữ khác, gặp bao nhiêu lần cũng quên.” Thích Thịnh Thiên cố ý bỏ qua 1 người phụ nữ.

Thực ra, ngoài mẹ ra, Cảnh Thần Hạo còn nhớ 1 người phụ nữ khác.

Bùi Nhiễm Nhiễm không tin, sao anh có thể mù mắt được.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tên này, thích ghi hận! Có bệnh mù mắt, quả thật là chuyện đùa!

“Trợ lý Lâm bên cạnh anh ta, cũng không nhớ, trợ lý Lâm...” Thích Thịnh Thiên còn muốn nói liền bị giọng lạnh lùng ngắt lời.

“Tôi nay trợ lý Lâm sẽ gửi cô 1 phần tài liệu, trong đêm lên kế hoạch, mai đem lên phòng làm việc cho tôi xem” Nói xong, Cảnh Thần Hạo đi chuyển ghế, đi ra ngoài.

Đi được vài bước, anh nghe được giọng khàn khàn từ sau truyền đến.

“Cảnh tổng, anh thật sự mù mắt? Vậy tôi có cần đeo 1 cái băng đặc biệt?”

Lời nói xong, Thích Thịnh Thiên không nhịn được nữa, trực tiếp cười lớn, “Trợ lý Lâm hàng ngày đeo 1 cái băng màu đỏ lớn, nếu băng tháo xuống, Cảnh tổng căn bản không nhận ra.”

Thích Thịnh Thiên vừa nói vừa cười, nhưng khi tiếp xúc ánh nhìn lạnh lẽo của người đàn ông, liền dừng cười ngay lập tức.

“Không cần đeo băng, tôi nhớ cô.”

Lời nói trực tiếp dọa đến Thích Thịnh Thiên, anh vậy mà nói, có thể nhớ cô ta.

Anh còn tưởng chỉ có Bùi gia đại tiểu thư...

“Vì muốn đề phòng vạn nhất, tôi chọn 1 màu khác, mai đeo băng. Dù sao là bộ lên kế hoạch, lại phụ trách...” Cô chỉ muốn chứng minh, anh rốt cuộc có thật...

Nếu thật, 5 năm trước, cô sẽ phát hiện được.

“Tôi nói không cần là không cần, nghe không hiểu?” Cảnh Thần Hạo chuyển ánh nhìn lạnh lẽo qua, sau đó đi chuyển bước chân, đi ra ngoài.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Điện rồi! Kế hoạch quảng cáo lớn như vậy, với người đại diện đầu giao cho cô phụ trách. Còn nói nhớ cô, hi hi...” Thích Thịnh Thiên chéo chân, “Cô nói đây thể hiện điều gì?”

“Thể hiện tôi phải đi rồi, mai nộp bản kế hoạch lên phòng làm việc của tổng tài.”

“Người phụ nữ anh ta có thể nhớ không nhiều, cô được tính...” Thích Thịnh Thiên miệng mang ý cười, được tính là người thứ 3.

Thật là trò cười ngàn năm!

Cảnh Thần Hạo có lẽ không biết Bùi Dĩ Hân đã là mẹ có con rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm không quan tâm anh, trực tiếp đi ra.

Trong phòng phỏng vấn chỉ còn lại Thích Thịnh Thiên ngồi cười hi hi ra tiếng.

Thang máy đến lầu 1, Bùi Nhiễm Nhiễm mới ra thang máy, liền thấy Lucy đi về hướng mình, bộ dạng hung hăng.

“Người cô không nên kiếm chuyện.” Bùi Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu nhìn cô, cười, thản nhiên như không.

Nói như vậy, nói chung là muốn tránh phiền phức mà thôi.

“Tôi là người phụ nữ của Hạo, ông chủ lớn của tập đoàn Cảnh thị. Chỗ dựa của cô, sao tôi không kiếm chuyện được? Nói, là ai?” Lucy liếc nhìn, mặt toàn là tức giận.

“Muốn biết là ai, tự đi hỏi Cảnh tổng.” Lười phiền phức với cô, Bùi Nhiễm Nhiễm nói xong muốn quay người đi.

Lucy từ sau kéo cô lại, “Ngữ khí thật lớn, cô dám nói, cô là phụ nữ của Cảnh tổng? Eo cô có thon bằng tôi không? Ngực lớn bằng tôi không? Có mê hoặc bằng tôi không?”

Mất thấy càng nhiều người đến, Bùi Nhiễm Nhiễm rút tay lại, nhanh chóng dứt khoát thoát khỏi Lucy, “Ngực tôi không lớn bằng cô, nhưng, tôi có não để làm việc. Xin hỏi, cô có não không?”

Cô dừng 1 chút, đánh giá trên dưới 1 lượt, không khách khí cười, “Hơn nữa, không phải chỉ là độn ngực 1 chút, cũng không đáng để so sánh?”

Lời vừa nói ra, toàn hội trường ồn ào, sắc mặt Lucy càng khó coi.

Người xung quanh, toàn bộ dừng bước, có người đã bắt đầu xì xầm to nhỏ.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

“Vậy mà chửi Lucy không có não, Lucy là bạn gái tin đồn của Cảnh tổng, gan thật lớn, không muốn sống nữa à.”

“Lucy là người mẫu nổi tiếng trong giới, lại có chỗ dựa là Cảnh tổng. Người phụ nữ già chọc tức Lucy, quả thật là muốn chết.”

Lucy nghe lời người xung quanh nói, càng có tinh thần, “Thật sự nghĩ không thông, sao cô có thể giành được trở thành người đại diện cho quảng cáo? Một chút hình tượng cũng không có, âm thanh thì khó nghe.”

Bùi Nhiễm Nhiễm ngây người, “Người đại diện quảng cáo?” Cô rõ ràng đi phỏng vấn cho bộ phận lên kế hoạch.

“Còn ở đây giả ngốc, lúc này là vòng cuối của phỏng vấn chọn người đại diện quảng cáo. Tôi cảm thấy, cô cảm thấy có thể đấu với tôi?” Lucy vừa nói vừa ưỡn ngực, tay đưa lên, làm 1 tư thế khoe cơ thể.

Sắc mặt Bùi Nhiễm Nhiễm thay đổi, cô vừa đi sai chỗ! Lâm Tri Hiểu quả nhiên nhớ lộn chỗ!

Nhìn Lucy đang tạo kiểu trước mặt, Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên cười nhẹ ra tiếng.

“Cô, không trở thành người đại diện sản phẩm mới của Cảnh thị.”

Cơ thể Lucy cứng nhắc, “Nói vậy, không ai thích hợp hơn tôi.”

Nói đến đây, âm thanh cô bén nhọn, “Cô tính là thứ gì, đến lượt cô chỉ chỗ sao.”

Bùi Nhiễm Nhiễm mặt cười càng sáng lạn hơn, “Ngại quá, quảng cáo lần này, bao gồm tuyển chọn người đại diện, đều do tôi phụ trách. Lucy, nếu có câu hỏi, trực tiếp hỏi Cảnh tổng.”

“Cô...” Miệng Lucy mở to, nhìn bóng dáng Bùi Nhiễm Nhiễm rời khỏi, 1 câu cũng không nói nên lời.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Trước cửa nhà, Bùi Nhiễm Nhiễm còn chưa lấy chìa khóa ra, đã bị mở cửa.

Nhìn thấy nụ cười tỏa nắng của con gái, mặt cô lập tức thả lỏng rất nhiều.

“Mami, ôm ôm” Bùi Noãn đưa hai tay, mềm mại nũng nịu.

“Noãn Noãn ngoan, anh đâu?” Cô ôm con lên, đưa tay đóng cửa.

“Anh nói mami làm việc mệt, làm đồ ngon cho mami ăn.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe vậy, gấp gấp, đĩa nhỏ này sao có thể vào bếp. Cô lập tức để con gái xuống, đi vào bếp.

“Dương Dương.”

“Mami, đừng gấp, lập tức có thể ăn, dì Tri Hiểu về cùng mẹ sao?” Bùi Dương vừa nói vừa múc canh cà chua trứng ra to lớn.

Nhìn 3 món mặn 1 món canh được xếp gọn gàng trên bàn, Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy con mình làm việc quá giỏi.

“Mami, hôm nay phỏng vấn thế nào?” Bùi Dương quan tâm nói, bộ dạng giống như người lớn.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn con trai, trong đầu hiện lên mặt người đàn ông đó, nếu bị phát hiện...

“Mami, mẹ sao vậy?” Bùi Noãn meo máo, mặt sắp khóc.

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức đưa tay, ôm con trai và con gái vào lòng, “Các con là tiểu phúc tinh của mami, phỏng vấn thuận lợi, 1 cái liền được tuyển.”

Lúc không khí ấm áp, cửa bị đập ầm ầm, Lâm Tri Hiểu mạnh mẽ đi vào.

“Nhiễm Nhiễm, cậu đánh chết tớ, tớ nói sai nơi phỏng vấn rồi.” Lâm Tri Hiểu nhìn thấy bộ dạng chau mày của Bùi Dương, lập tức ngây người, nhìn 1 cái, Dương Dương và Cảnh tổng có chút giống!

Suy nghĩ thoáng qua, Lâm Tri Hiểu sắc mặt thay đổi, cô kéo Bùi Nhiễm Nhiễm qua, nghe giọng thám tính “Nhiễm Nhiễm, cậu có phát hiện, Dương Dương rất giống Cảnh tổng?”

Bùi Nhiễm Nhiễm tim đập nhanh 1 nhịp: “Thế giới chuyện trùng hợp rất nhiều, cậu nhìn Noãn Noãn, nó là sinh đôi với Dương Dương, một người giống con lai, 1 người giống trung quốc.”

“Đúng vậy, trùng hợp mà thôi. Chỉ là, cậu đừng để Cảnh tổng nhìn thấy Dương Dương, nếu không...”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Bùi Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Tớ biết, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.”

“Mami, mẹ và dì Tri Hiểu nói gì thế? Noãn Noãn cũng muốn nghe.” Bùi Noãn uất ức kéo tay áo của Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Dì Tri Hiểu đang khen anh con, làm cơm rất ngon.”

Lâm Tri Hiểu lập tức tiếp lời, “Dương Dương thật giỏi, làm còn ngon hơn dì, hay là sau này đều để con làm.”

Vừa nói xong, cô bị Bùi Nhiễm Nhiễm kéo 1 cái, “Sao có thể để con trai tớ cực khổ, cậu đừng hòng lừa dối.”

“Phi phi, tình mẹ thật vĩ đại. Ok, vì chúc mừng mami Nhiễm Nhiễm thuận lợi vào Cảnh thị, tối nay chúng ta ra ngoài ăn, dì mời!”

Nhà hàng Nặc Thiên.

“Dương Dương Noãn Noãn, đi đi gọi rất nhiều món. Các con ở Anh lâu vậy, thực ra, vẫn là món trung đậm vị nhất.” Lâm Tri Hiểu vừa nói vừa gấp thức ăn cho 2 đứa.

Bùi Nhiễm Nhiễm con gái đang tập trung ăn, hai mắt mang toàn ý cười. Nhìn sang con trai, lông mày cô khẽ nhíu.

“Dương Dương, tại sao không ăn? Đồ ăn không hợp khẩu vị?” Cô vừa nói vừa vỗ vai con trai.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Mami, đồ ăn ở đây ngon hơn con nấu, con đang nghiên cứu, mẹ khoan làm phiền con.”

Lâm Tri Hiểu nhìn bộ dạng nghiêm túc suy nghĩ của Bùi Dương, nhìn không được cười ra tiếng, “Nhiễm Nhiễm, con trai cậu quả rất tuyệt. Biết xem bản

đồ, biết nghiên cứu món ăn, mới lớn cỡ này, 18 loại vũ nghệ, đều biết. Thiên tài tương lai mà, thật sự ngưỡng mộ đồ kị hận mà.”

“Dì, ngưỡng mộ đồ kị hận hơn nữa cũng vô dụng, hay là đi cũng sinh 1 đứa.” Bùi Dương ngẩng đầu, lông mày khẽ nhíu, mang theo bộ dạng nghiêm túc cực giống người đàn ông nào đó.

Tim Lâm Tri Hiểu đập mạnh 1 cái, rất liên tiếp nhảy lên mấy lần.

Mẹ nó, bị phiên bản nhỏ của Cảnh tổng nhìn cô, cô có thể nói thẳng, là cô sợ ánh mắt này không?

“Tri Hiểu, Cảnh tổng mù mắt rất lợi hại sao? Đặc biệt là phụ nữ?”

Lâm Tri Hiểu ngây người 1 lúc, không biết tại sao bạn thân hỏi câu này, nhưng vẫn trả lời thật, “Cảnh tổng những phương diện khác, đều mạnh không thể tả. Chỉ là không thể nhớ phụ nữ, công ty có người âm thầm nói giỡn, sau này nếu Cảnh tổng đến vợ cũng không nhớ, nên làm thế nào?”

“Không nặng đến vậy chứ...” Bùi Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, vậy mà anh có bệnh này.

“Cậu còn chưa nói với tớ, giọng cậu là sao? Lúc thánh thót, lúc khàn đặc.”

“Mami từng học 1 nhà thanh nhạc nổi tiếng, giọng khàn đặc, chuyện nhỏ.” Bùi Dương vừa nói vừa gấp đồ ăn cho mẹ, bộ dạng như người lớn.

“A, cậu lợi hại thật!”

Bùi Nhiễm Nhiễm cười, “Sau khi cậu học, cũng biết. Sau này rảnh dạy cậu, nhưng mà, tối nay cho cậu 1 danh sách nghệ nhân.”

“Mami, lúc ăn cơm đừng nói chuyện công ty.” Bùi Dương thân thiết mà nghiêm túc nói.

Bùi Nhiễm Nhiễm cười nhẹ đưa 2 tay đầu hàng, đối với con trai cô không có cách nào.

“Mami, con khó chịu.” Noãn Noãn kêu lên 1 tiếng, sắc mặt Bùi Nhiễm Nhiễm thay đổi ôm cô đến phòng vệ sinh.

Lâm Tri Hiểu nhìn Bùi Dương đang nhìn chăm chăm mình, lập tức căng thẳng, đứa trẻ này có thể dùng nhìn cô như vậy không?

Từ lúc cảm thấy Dương Dương giống Cảnh tổng, lòng cô luôn sợ hãi.

Bùi Nhiễm Nhiễm ra khỏi cửa không hề dừng bước ôm con gái đến nhà vệ sinh, Dương Noãn trong lòng cô vận vẹo.

Mỗi lần con gái làm động tác này, cô biết con gái nhịn không nổi.

“Noãn Noãn, phía trước là nhà vệ sinh rồi, con nhịn 1 chút, đừng đi trên người mẹ, con 5 tuổi rồi.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Bùi Noãn nước mắt đầy khóe mắt, cắn chặt môi.

Lúc ôm chặt con đến khúc cua, đột nhiên xuất hiện 1 thân hình cao to, Bùi Nhiễm Nhiễm không dừng kịp, trực tiếp đụng vào. Người đàn ông phản ứng tự nhiên ôm bé gái trong lòng cô, đụng mạnh vào vật to lớn khiến mũi Bùi Noãn bị đau, nhất thời không chịu được, trực tiếp đi ra, chảy ướm đồ tây thẳng thối của người đàn ông.

Bùi Nhiễm Nhiễm mở to miệng, còn chưa thấy rõ người đàn ông liền trực tiếp xin lỗi, “Xin lỗi, xin lỗi, con bé chịu không nổi.”

“Bùi Dĩ Hàn?” Giọng nói từ tính của đàn ông vang lên.

Lúc nghe tiếng người đàn ông, mắt Bùi Nhiễm Nhiễm giật giật, sau đó lập tức ngẩng đầu.

Vậy mà là anh... anh sao lại ở đây, Bùi Noãn đi trên người anh!

May mắn là, hôm nay cô không tẩy trang, với lại hồi nãy dùng giọng khàn đặc.

Càng may mắn hơn là, bị nhìn thấy là Bùi Noãn, không phải Bùi Dương.

“Con cô?” Cảnh Thần Hạo vừa hỏi xong, Bùi Noãn trong lòng vận vẹo, ừm khua nói, “Chú ơi xin lỗi, mami ôm ôm.”

Anh chỉ là tùy ý hỏi, mà cô bé gọi cô là mami, thì ra cô có con rồi.

Đôi mắt này... Cảnh Thần Hạo di chuyển ánh nhìn, không nhìn mắt cô.

“Ngại quá, Cảnh tổng.” Mặt Bùi Nhiễm Nhiễm toàn là xin lỗi, giọng khàn đặc, hai tay đưa ra muốn ôm lấy Bùi Noãn.

Càng tốt, anh không chú ý giọng lúc này của cô.

Ai ngờ, tay vừa muốn chạm vào Bùi Noãn, Cảnh Thần Hạo nghiêng người.

“Cô kết hôn rồi?” Cảnh Thần Hạo lạnh giọng hỏi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cô lập tức gạt đầu, “Đương nhiên kết hôn rồi, con cũng 5 tuổi rồi.”

“Chồng nước ngoài?” Người đàn ông nhếch mày, ánh nhìn lưu chuyển đánh giá.

“Đúng.” Trả lời đơn giản dứt khoát, cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi anh, nếu bị anh nhìn thấy Dương Dương thì không tốt.

“Mami, con khó chịu.” Bùi Noãn lên tiếng giải thoát không khí ngại ngùng.

Chính vào lúc này, 1 người đàn ông trung niên chạy đến, thấy Cảnh Thần Hạo ôm đứa con lai, ngây người. Nhưng rất nhanh khôi phục lại, cung kính cong lưng, “Cảnh tổng, mời bên này.”

“Tôi có chuyện, đi trước.” Lời trầm ổn của Cảnh Thần Hạo khiến người đàn ông trung niên bất ngờ, rất không dễ mời được Cảnh tổng, đột nhiên lại phải đi.

“Cảnh tổng...” Đàn ông trung niên lộ mặt cầu xin.

Cảnh Thần Hạo không nhìn ông 1 cái, trực tiếp đi về phía trước.

“Cảnh tổng!” Bùi Nhiễm Nhiễm gấp gấp, mắt thấy anh ôm Noãn Noãn không buông, cũng không quan tâm lễ nghi, lớn tiếng kêu lên.

“Mami.” Bùi Noãn cũng gấp, vẩy vẩy 2 chân, ở trong lòng Cảnh Thần Hạo vận vẹo không yên phận.

“Chú mang con đi thay đồ, con không phải khó chịu sao?” 1 câu nói khổng chế được Bùi Noãn.

“Noãn Noãn muốn đầm công chúa.”

“Được.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cũng không biết 2 người nói gì, khi thấy con gái ngoan ngoãn trong lòng anh, càng gấp hơn.

Không lẽ đây là vì có máu mủ? Dù cho không biết đối phương là con ruột, cũng bất giác muốn lại gần.

“Cảnh tổng, xin trả con cho tôi.” Bùi Nhiễm Nhiễm đuổi theo Cảnh Thần Hạo cả con đường, chân anh quá dài, cộng thêm cố ý đi nhanh, đến cửa thang máy, cô mới đuổi kịp.

“Bây giờ nó không thích hợp, đi thay đồ trước.” Cảnh Thần Hạo nói xong, trực tiếp nhấn thang máy.

Cô gấp gấp vào thang máy theo, vào mới thấy thang máy có chút không đúng, bên trong chỉ hiển thị 1 số, 18.”

Thang máy đi từ tầng 1 lên 18. rất hiển nhiên, là thang máy riêng của ai đó.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Nghĩ đến đây, trong lòng cô chửi Lâm Tri Hiểu 1 phen, nhà hàng Nặc Thiên là của Cảnh thị!

“Mami” Bùi Noãn nhỏ tiếng kêu, kêu xong, cô lại cúi đầu, vùi vào lòng người nào đó.

Bùi Nhiễm Nhiễm thật muốn giành lại con bé, hung hăng đánh vào mông.

“Cảnh tổng, không phiền anh. Đưa con cho tôi, tôi mang về thay đồ. Ở đây anh không có đồ con nít.”

Cảnh Thần Hạo nhìn cô, mắt sáng lên, “Ai nói không?”

“Chú nói, có đầm công chúa.” Bùi Noãn đột nhiên cười, hai chân vẩy vẩy, như lượn được báu vật vậy.

“Chỉ biết đầm công chúa, ở nhà có bao nhiêu đầm công chúa rồi?” Con gái dán chặt anh, lòng Bùi Nhiễm Nhiễm có chút dư vị, khẩu khí có chút dừ.

“Mami lớn tiếng với con.” Miệng Bùi Noãn mếu máo, khóe mắt đầy nước, dưới áp lực của Bùi Nhiễm Nhiễm, không hoàn toàn khóc lên. “Đến rồi” Cảnh Thần Hạo nói xong vỗ đầu Bùi Noãn, sau đó đi ra thang máy.

Thang máy lên thẳng tầng 18, căn phòng trang thị xa hoa, chiếm hết cả tầng, mở màn cửa sổ sát đất, view rất đẹp. Đây là căn phòng riêng của Cảnh Thần Hạo.

“Đồ trong tủ, cô giúp nó thay.” Cảnh Thần Hạo để Bùi Noãn xuống đất, sau đó tự đi về hướng phòng khác.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức ôm con gái, sợ bị giành mất.

“Mami, chú này rất tốt, nếu là ba thì tốt.” Bùi Noãn vô thức nói nhưng khiến tim Bùi Nhiễm Nhiễm hoang mang.

“Đừng nói bậy, sao con biết đó là người tốt.”

“Con cũng không biết, chỉ cảm thấy chú tốt.” Bùi Noãn cười, cười rất đơn thuần.

Nhìn thấy mặt mẹ trầm xuống, Bùi Noãn lập tức chuyển đề tài, “Mami, thay đồ.”

“Noãn Noãn, nếu chỉ chọn 1, con chọn mẹ hay chú?” Bùi Nhiễm Nhiễm rất xúc động, con trai vậy mà nói ra những lời này.

Nước mắt lại đầy khóe mắt Bùi Noãn, “Mami, mẹ đừng bỏ con. Con không cần gì nữa, chỉ cần mami.”

“Noãn Noãn ngoan, mami đi lấy đầm công chúa.” Bùi Nhiễm Nhiễm yên tâm, đi về hướng tủ.

Mở to, thấy bên trong 1 dãy đầm công chúa cho bé gái. Anh ở đây thay đồ, còn là thang riêng, hiển nhiên đây là phòng riêng của anh.

Phòng riêng mà có những đầm này, không lẽ anh giấu phụ nữ, sinh con rồi?

“Chú.” Lúc đang suy nghĩ, giọng ngọt ngào của con gái lại vang lên.

Tim Bùi Nhiễm Nhiễm cảnh giác kêu lớn, lấy đầm công chúa màu hồng, lập tức quay người.

Mới quay người, liền thấy người đàn ông chỉ mặc quần ngắn đen, cơ thể cao thẳng, cơ bụng hiện lên đặc biệt hữu lực và thu hút.

“Không biết xấu hổ.” Cô không nhin nổi, trực tiếp chửi, khó trách bên mình nhiều lời đòn.

Cô ăn diện kiểu phụ nữ già, anh còn mang cô về phòng riêng, bây giờ đến áo trên cũng không mặc.

“Mami, không biết xấu hổ là ý gì?” Bùi Noãn hoài nghi hỏi.

“Chính là kêu con đừng nhìn.” Bùi Nhiễm Nhiễm đến bên con gái, nắm lấy tay nhỏ của con đi chuyển qua hướng khác.

“Con gái cô đi trên người tôi, tôi không cảm ơn, còn nói tôi không biết xấu hổ?” Cảnh Thần Hạo giọng âm trầm, mang theo nguy hiểm.

Bùi Noãn đứng giữa 2 người tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng lại có chút vui vẻ.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

“Tôi thích, cô có ý kiến?” Mắt Cảnh Thần Hạo sáng lên, lời nói ra khiến cô cảm nín.

Quả nhiên, tên này, phương diện nào đó vẫn vậy, không đổi! Chỉ cần anh thích, liền muốn làm.

Anh thích khoe cơ bụng thì khoe, lười quan tâm anh.

“Noãn Noãn, chúng ta đi phòng khác.” Cô ôm con lên, nhanh chóng đi vào phòng.

Lúc này, điện thoại Cảnh Thần Hạo vang lên.

“Cảnh tổng, Lucy đến rồi. Vẫn như trước, không quan tâm cô ta, để cô ta đợi ở Cảnh thị?” Thích Thịnh Thiên bên kia điện thoại, cực kỳ mất kiên nhẫn. Tăng ca đã thôi, Lucy còn đến làm phiền.

“Tổng ra.” Cảnh Thần Hạo nhú mày, hạ lệnh, chỉ là phụ nữ không liên quan mà thôi.

“A? Tổng ra?” Thích Thịnh Thiên chút nữa té ghế.

“Cậu biết Lucy nào không, chính là người ngược bự cực kỳ gọi cảm.” Thích Thịnh Thiên cố ý miêu tả, anh biết Cảnh Thần Hạo bị mù mắt.

Cảnh Thần Hạo nghe tiếng ồn ào của Thích Thịnh Thiên, nhú mày, lúc này, phòng bên kia mở cửa.

“Tôi đưa con về, cảm ơn ý tốt của Cảnh tổng.”

Cảnh Thần Hạo lập tức cúp máy, mà âm thanh lại bị Thích Thịnh Thiên nghe thấy. Tuy không nghe rõ, nhưng anh xác định bây giờ Cảnh Thần Hạo đang ở bên Bùi Di Hân!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Giọng khàn đặc như vậy, anh không thể nghe lộn.

Không xong rồi, không ngờ, Cảnh Thần Hạo không phải thích loại như Bùi Nhiễm Nhiễm! Phụ nữ già, còn có con!

“Ai cho cô đi?” Sau khi Cảnh Thần Hạo nói xong, từ trong tủ sách lấy máy tính, để lên bàn.

“Không đi, tôi ở đây làm gì? Đừng quên, mai còn nộp bản kế hoạch cho anh.”

Cảnh Thần Hạo mở máy tính, trực tiếp nói: “Bây giờ tối 7h, viết ở trên đây, tôi xem.” Anh muốn biết người phụ nữ này, ở phương diện lên kế hoạch, lợi hại thế nào. Đơn lớn năm ngoái Cảnh thị mất, đều nằm ngoài dự liệu của anh.

“Ở đây viết, con gái tôi thế nào? Ít nhất cũng phải để tôi đỡ nó ngủ mới được.” Bùi Nhiễm Nhiễm không quan tâm anh, trực tiếp kéo tay con, đi về cửa lớn.

Ai ngờ Bùi Noãn nói 1 câu, “Mami, mẹ ở đây cũng được. Di Tri Hiểu ở dưới lầu, mẹ nói với dì, đón con là được.”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nghe, trong lòng ý muốn đập đầu vào tường cũng có, thời điểm quan trọng, con gái lại giúp người ngoài.

“Con biết Di Tri Hiểu là ai?” Cảnh Thần Hạo hỏi Bùi Noãn.

“Di Lâm Tri Hiểu, bạn tốt của mami.” Bùi Noãn thành thật đáp.

“Thư ký Lâm sao?” Cảnh Thần Hạo nhìn sang Bùi Nhiễm Nhiễm, tùy ý đem điện thoại lên.

Anh muốn gọi kêu Lâm Tri Hiểu đón Bùi Noãn sao?

Nhất thời gấp gáp, cô lập tức lên trước, muốn giành lấy điện thoại của anh.

Cảnh Thần Hạo chuyển điện thoại qua tay phải, gọi được cho thư ký Lâm. Cơ thể nghiêng 1 chút, tay trái bên eo Bùi Nhiễm Nhiễm, dùng sức ôm 1 cái, khiến cô không thể động đậy.

Với góc độ của Bùi Noãn, lúc này, chú đang ôm chặt mami trong lòng.

“Anh buông tôi ra!” Bùi Nhiễm Nhiễm cũng không quan tâm con ở bên, kêu lớn.

Trùng hợp không may, chính vào lúc này, điện thoại được bắt máy.

Lâm Tri Hiểu thấy Cảnh Thần Hạo gọi đến, tay cầm đũa tí nữa rút mất.

Sau khi nghe điện thoại, lại không nghe thấy tiếng lạnh lùng mạnh mẽ của tổng tài, mà tiếng thét của bạn thân, cô hoàn toàn không hiểu, trực tiếp làm rớt đũa.

“Thư ký Lâm, nhà hàng Nặc Thiên thang máy lầu 1 đợi đó, đón con gái của Bùi Dĩ Hàn.” Nói xong, Cảnh Thần Hạo tắt máy.

Lâm Tri Hiểu ngây người, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, Cảnh tổng mới nói, đợi ở thang máy, đón con gái của Nhiễm Nhiễm?

Nhiễm Nhiễm không phải mang con đi vệ sinh sao? Đến giờ chưa về, bây giờ Cảnh tổng nói vậy, trời ơi! Lâm Tri Hiểu cuối cùng phản ứng lại, Nhiễm Nhiễm đang chung chỗ với Cảnh tổng, còn kêu cô mang Noãn Noãn về.

Cô nam quả nữ, có thể làm gì! Lâm Tri Hiểu đến túi cũng quên mang, trực tiếp chạy về hướng thang máy.

Bùi Dương phát giác sự bất thường, tay trái nhặt túi Lâm Tri Hiểu làm rơi, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Mami và em ra ngoài lâu chưa về, nhất định xảy ra chuyện rồi!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

“Đi Tri Hiểu, chúng ta tại sao không đi lên?”

Lâm Tri Hiểu nhìn Bùi Dương, lòng hoảng loạn, nếu Cảnh tổng thấy nó...

“Dương Dương, sao con đi theo, nhanh về phòng bao ngoài. Nếu không, mấy người đó tưởng đi Tri Hiểu ăn chùa!” Lâm Tri Hiểu vừa nói vừa đẩy.

“Có phải mami xảy ra chuyện, con muốn lên xem.” Bùi Dương nói xong đưa tay ấn thang máy.

Lâm Tri Hiểu lập tức chặn lại, lúc này, thang máy mở ra.

“Đi Tri Hiểu.” Bùi Noãn thân đầm công chúa màu cánh sen, cười ra khỏi thang máy.

Lâm Tri Hiểu nhìn thang máy, thấy không có người, hoang mang trong lòng yên xuống.

“Noãn Noãn, có phải mami ở trên? Sao không đi xuống cùng em?” Bùi Dương kéo em gái, mặt lạnh lùng hiện lên tia lo lắng.

Bùi Noãn cười trộm, vui vẻ chớp mắt “Anh, chúng ta cứ bị nói là không có cha, em muốn có daddy.”

Cơ thể Lâm Tri Hiểu cứng nhắc, Bùi Nhiễm Nhiễm và Cảnh tổng chung 1 phòng... Cô hy vọng Bùi Nhiễm Nhiễm tìm được người đàn ông đáng tin.

Tuy không nói Cảnh tổng không đáng tin, nhưng, trước mắt, Cảnh tổng nhiều tin đồn quá, lúc này người này, lúc này người khác. Với lại còn không nhớ mặt phụ nữ. Nói trắng ra, đối với phụ nữ lạnh nhạt vô tình.

“Noãn Noãn, tuy anh cũng muốn có daddy, nhưng nếu daddy không tốt với mami, chúng ta cần hấn làm gì? Đợi anh lớn lên, sẽ bảo vệ mami và em.” Bùi Dương bộ dạng người lớn nhí, nhẹ vỗ vai Noãn Noãn.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bùi Noãn mím môi, qua 1 lúc gật đầu, “Anh, chúng ta lên tìm mami.”

“Được.” Bùi Dương nói xong, tay lại ấn thang máy.

Lâm Tri Hiếu gấp rồi, kéo Bùi Dương, “Dương Dương, về nhà với dì, mami sẽ không có chuyện gì đâu.”

Đề Cảnh tổng thấy Bùi Dương, thì thâm rồi!

Tuy 2 người không có máu mủ, nhưng quá giống, khó tránh không thể...

Nhưng mà, tay cô vừa kéo Bùi Dương, cậu liền kéo Bùi Noãn đi vào thang máy.

Trong căn phòng xa hoa tầng 18, Bùi Nhiễm Nhiễm không biết sao, không cẩn thận đụng vào lòng Cảnh Thần Hạo, hơi thở thơm mát của người phụ nữ bay vào mũi anh.

“Kêu cô viết kế hoạch mà thôi, sao phản kháng thành vậy.”

Bùi Nhiễm Nhiễm mạnh mẽ ngẩng đầu, liền đụng cằm anh.

Bây giờ anh không mặc áo, bây giờ là mùa hè, đồ cô mặc cũng mỏng. Gặp anh như vậy, cô có cảm giác da thịt tiếp xúc.

Thật sự muốn chết mà!

“Cô cứ phản kháng, trang phục nút đều muốn bung ra rồi.” Cảnh Thần Hạo chuyển ánh nhìn xuống ngực cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức nhìn xuống, sắc mặt cũng thay đổi, nút không phải sắp bung ra, mà đã bung ra!

“Da cơ thể cô trắng vậy, mặt, sao lại vàng thế?” Cảnh Thần Hạo buông cô ra, nói hoài nghi của bản thân.

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức quay người đóng nút áo lại, “Cần anh quản!”

5 năm sau, anh lại tiếp tục không biết xấu hổ rồi!

1 câu cần anh quản, khiến anh nhớ đến người đó, ánh mắt âm trầm đi nhiều.

“Có phải tôi viết xong, anh mới thả tôi đi?” Bùi Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu nhìn thẳng anh, kiêu ngạo trong mắt khiến người khác chói mắt.

Cảnh Thần Hạo dựa lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, từ tốn mở miệng, “Đúng.”

“Phiền anh mặc áo đảng hoàng, sẽ ảnh hưởng đến cảm giác của tôi, càng ảnh hưởng đến sự phát huy của tôi.” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc anh 1 cái, rất nhanh dịch đi.

Anh nhìn cô gái ngồi trên ghế, nhanh chóng lên mạng tìm các loại thông tin, mắt lưu chuyển sự tập trung và tỉ mỉ, khiến anh quên đi khuôn mặt xấu xí của cô.

Sao anh có thể nhớ cô? Thích Thịnh Thiên luôn nói anh mù mặt, đối với phụ nữ, chỉ nhớ mẹ và...

Nhưng vì vậy, anh mới gặp cô 1 lần, có thể nhớ cô?

Cô là Bùi Dĩ Hân, không phải Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Thông tin trên mạng quá nhiều, mail nội bộ phòng kế hoạch đưa tôi, bên trong nhất định có dữ liệu.”

Sau khi nghe cô nói, Cảnh Thần Hạo cười, cố ý làm khó cô, “Nếu tôi nói, không có thì sao?”

“Không có?” Cô cười mỉa mai.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Nếu không có, nói rõ quản lý nội bộ Cảnh thị rất lộn xộn. Nhất định phải có đủ hiểu biết khách hàng. Lúc này, phòng nghiệp vụ, thư ký và phòng nghiệp vụ cần hợp tác để sắp xếp 1 phần dữ liệu đầy đủ, gửi vào mail tổng tài. Sau đó, thông qua chọn lọc nghiêm khắc, bảo mật gửi dữ liệu cho phòng kế hoạch.”

Nghe xong, Cảnh Thần Hạo không thể không nói, người phụ nữ này rất chuyên nghiệp.

Sau khi đánh giá âm thầm trong lòng, anh nhanh chóng cong lưng, từ sau nhìn lên, như ôm trọn Bùi Nhiễm Nhiễm vào lòng.

“Anh cách xa 1 chút.” Cô đẩy anh 1 cái, ngược lại bị anh nắm được,

“Còn muốn về nhà hay không?” Cảnh Thần Hạo nói 1 câu, Bùi Nhiễm Nhiễm không nói thêm nữa.

Chuột lách lách hai tiếng, enter 2 tiếng, mail được mở ra.

1 phần dữ liệu đầy đủ ở trong mail, Bùi Nhiễm Nhiễm cần chút thời gian liền tìm được thứ cô cần.

Cô gấp về nhà, tay lập tức để lên chuột, mà, tay của Cảnh Thần Hạo vẫn chưa lấy ra khỏi chuột.

Như bị giật điện, cũng như bị sắt nóng làm bỏng, cô lập tức rút tay lại.

Cảnh Thần Hạo nhú mày, “Nữ nhân, cô sợ tôi?”

“Anh không phải bị bệnh mù mắt sao?” Cô cố ý đánh trống lảng, chuyển chủ đề.

Lời vừa nói xong, cảm cô bị nâng lên. Cô không thích tư thế này, anh ở cao nhìn xuống cô, như 1 vị vua vậy.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Bùi Dĩ Hàn.” Anh nhìn thẳng cô, cự ly gần quan sát mắt cô.

“Anh thích phụ nữ già?” Bùi Nhiễm Nhiễm cố ý nghiêng răng nói.

“Tôi chỉ nhớ cô, không nói thích.” Cảnh Thần Hạo cố ý dùng sức, phá hoại bộ dạng nghiêng răng của cô.

Cô đau đến hít 1 tiếng, hai mắt hung hăng trừng anh, “Tôi muốn xem dữ liệu, viết bản kế hoạch. Nếu anh muốn trêu ghẹo, đừng kiêu tôi, kiêu Lucy.”

Rất hiển nhiên, lúc nói đến Lucy, mặt anh lập tức trầm xuống.

Cảnh Thần Hạo buông cô ra, tay gõ nhẹ lên bàn, “1 tiếng sau, tôi muốn xem”

Nói xong, anh đi về hướng khác.

Bây giờ, anh cần tỉnh táo chút. Đôi mắt đỏ, khiến anh bị ảo giác, người trước mặt là Bùi Nhiễm Nhiễm.

Nhưng, cô là Bùi Dĩ Hàn.

Mắt giống, họ giống, nhưng đều là trùng hợp mà thôi.

Áp lực biến mất, Bùi Nhiễm Nhiễm tập trung lần nữa, dữ liệu lưu ở desktop, sau khi mở, xem kỹ.

Dữ liệu cuối cùng, là kế hoạch ban đầu, dùng ngọc làm background.

Lúc nhìn thấy chữ ngọc, cô lập tức thất thần.

Ngọc, Ngọc khí thế gia, Bùi gia.

Lúc này, tiếng bé trai truyền đến, “Mami.”

Sau đó là vài tiếng gõ cửa.

Tìm Bùi Nhiễm Nhiễm hoang mang, là tiếng của Dương Dương, cậu đến rồi!

Cô nhìn cánh cửa đã đóng, Cảnh Thần Hạo ở trong, tuyệt đối không để anh thấy Bùi Dương.

Cho nên, cô đứng dậy, nhân lúc anh không ở đây, lên đi!

“Đi đâu?” Cảnh Thần Hạo vừa từ trong phòng ra, đưa tay kéo tay cô lại.

Bùi Nhiễm Nhiễm trầm mặt, thật sự, sợ gì thì cái đó tới.

“Anh buông tôi ra, tôi lo cho con.” Bùi Nhiễm Nhiễm dùng sức đẩy anh ra.

“Thư ký Lâm đã gửi tin nhắn, con đã về nhà.”

Bùi Nhiễm Nhiễm dừng lại, sao có thể? Rõ ràng cô nghe tiếng Dương Dương.

“Tôi về nhà viết kế hoạch, mai bảo đảm nộp anh.” Nói xong, cố thoát khỏi anh.

Vì đi gấp, lại mang cao gót, lúc sắp đến cửa, đứng không vững, liền té.

1 trận choáng váng, lưng không chạm đất lạnh lẽo, mà ấm mềm.

“Anh...” Bùi Nhiễm Nhiễm lờnghẹn ở họng, nói không ra.

1 bàn tay lớn ôm eo cô, kéo cô vào lòng. Đêm nay là lần thứ mấy rồi, cô té vào lòng anh. Lần này còn trực tiếp áp trên người anh.

“Viết xong kế hoạch, mới được về.” Cảnh Thần Hạo thả cô ra, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức bò dậy.

Chẳng qua, không may, lúc cô bò dậy, đầu gối cong 1 cái, vừa hay chạm vào thứ không nên chạm.

Vật biểu tượng cho đàn ông.

Bùi Nhiễm Nhiễm đỏ mặt, đặc biệt ngại ngùng, sao lại chạm vào đó rồi!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Cô còn biết đỏ mặt?” Cảnh Thần Hạo miệng nhếch lên, mặt đầy trêu chọc.

“Cảnh tổng, tôi là người có con rồi, hy vọng anh giữ khoảng cách với tôi.” Bùi Nhiễm Nhiễm lùi mấy bước, nghiêm túc chân thành nhắc nhở.

Ngoài công việc, cô thật sự không hy vọng có liên hệ gì với anh.

Ánh mắt Cảnh Thần Hạo sâu xa, như vũ trụ vậy, cũng như đại dương không thấy đáy, khiến người khác không nắm bắt được tâm trạng của anh.

Thời gian như chất xúc tác, có thể khiến người khác trở nên trưởng thành hơn.

Mà anh, lúc đó, trưởng thành nhiều hơn so với tuổi của anh.

Anh bây giờ, so với lúc đó, càng bá đạo, càng cường đại, cũng càng biết tính kẻ người khác.

“Mami.” Chính lúc này, lại nghe tiếng bé trai truyền đến.

Cảnh Thần Hạo nhìn cô, “Cô có 2 con?”

Hiển nhiên, lúc này là tiếng bé trai.

“Đúng, 2 đứa, sinh đôi.”

“Nếu con đã đến tìm, ra xem thử.” Cảnh Thần Hạo vừa nói vừa đi ra ngoài.

Bùi Nhiễm Nhiễm tim đập mạnh, bên ngoài Dương Dương đang đứng!

“Cảnh tổng!” Cô nhanh chóng đi về trước, kéo anh về sau, lực rất lớn.

“Anh đừng ra ngoài, tránh bị hiểu lầm.”

Thấy anh không nói chuyện, cô chỉ có thể nói tiếp, “Nói không chừng, chồng tôi ở ngoài.”

Trước đây, khi nói dối cô sẽ đỏ mặt, nhưng bây giờ, dù nói dối động trời, cô cũng không đỏ mặt.

“Sao, sợ bị bắt gặp?” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nhìn cô, sau đó lướt qua cô đi về phía cửa.

Chưa đợi cô phản ứng, trực tiếp mở cửa.

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm đập mạnh, anh mở cửa rồi, Dương Dương ở ngoài, sao đây?

Sắp bị phát hiện rồi!

Nếu anh nhìn thấy Dương Dương giống anh, anh sẽ nghĩ gì?

Đổi lại bất cứ người nào, cũng hoài nghi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Nhưng không kịp rồi, cửa đã mở ra, giọng con nít truyền đến.

“Mami.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe cái, liền thờ phào.

Giọng Noãn Noãn, lại nhìn ra cửa, chỉ có 1 mình Noãn Noãn.

“Chồng cô không tới.” Cảnh Thần Hạo cười 1 tiếng, sau đó lại nói, “Dù tới, cô cũng không cần sợ. Chính trực thì sợ gì hiểu lầm, nếu cô sợ, chứng minh cô chột dạ.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe xong, không vui, cái gì gọi là chột dạ. Là anh ép cô ở lại, cô hoàn toàn không muốn ở lại.

“Noãn Noãn, đi về với mẹ.” Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nói vừa đi về trước, trực tiếp nắm tay con.

Đầu Bùi Noãn quay lại phía sau, cười, “Chú, không cùng tụi con đi sao?”

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm nín, cảm thấy con mình hoàn toàn bị mê hoặc.

Rốt cuộc anh dùng cách nào? Trong thời gian ngắn, thu phục được Noãn Noãn.

Tuy Noãn Noãn nhìn có vẻ ngốc, nhưng đối với người lạ, đặc biệt là đàn ông, cảnh giác rất cao, cười với người khác, chỉ vì lễ phép mà thôi.

“Chú không đi, nhưng nếu con chịu ở lại với chú, chú sẽ rất vui.”

Vừa nói xong liền nhận cái liếc của Bùi Nhiễm Nhiễm, anh tính dụ Noãn Noãn ở lại.

Nếu con gái ở lại, cô nhất định cũng không thể đi!

“Cảnh tổng, mai tôi đúng hẹn đưa bản kế hoạch trên bàn làm việc của anh.”

Nói xong, cô nhẹ bặt miệng con gái lại, “Đi về với mami, dì Tri Hiểu nhất định chờ đến gấp gáp rồi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm bĩu môi, “Vốn dĩ, anh đi với con. Nhưng bị dì Tri Hiểu kéo vào thang máy, bây giờ chắc đang ở dưới lầu.”

Cảnh Thần Hạo trầm mặt, nhạy cảm phát hiện ra điều không đúng.

Tin nhắn thư ký Lâm gửi đến, nói rõ, đã đưa con về nhà.

Sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Vì sao gạt anh?

Chuyện đơn giản vậy, có cần gạt anh không, không lẽ...

“Chú, mami không cho con ở lại, tạm biệt!” Bùi Noãn vẫy tay nhỏ, miệng lộ 2 lúm đồng tiền, cực kỳ dễ thương.

Bùi Nhiễm Nhiễm sắp bị con làm tức chết, thật là lời gì cũng nói được.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Bảng kế hoạch, sáng mai, đúng giờ.”

“Vâng, Cảnh tông.” Bùi Nhiễm Nhiễm vì muốn kéo xa khoảng cách với anh, ngữ khí càng thêm cung kính.

Cảnh Thần Hạo không nói nhiều, chỉ lạnh lùng nhìn cô 1 cái, vào phòng.

Cửa đóng lại, hình bóng người nào đó hoàn toàn biến mất, cô mới thật sự thở phào.

“Mami, mẹ sợ chú lúc này?”

Vì đã con gái không đến gần anh, Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ có thể nói, “Mami sợ chú, chú rất dữ, Noãn Noãn đừng nên đến gần.”

“Nhưng...”

“Noãn Noãn, nghe lời mami.” Nói xong, cô kéo tay con, bay nhanh vào trong thang máy.

Cửa thang mới đóng, cửa phòng lại mở ra, Cảnh Thần Hạo dựa vào cửa, sắc mặt không biết đang nghĩ gì.

Anh rất dữ, cô sợ anh?

Nghĩ đến đây, mày anh nhú lại, lấy điện thoại gọi.

Lúc Thích Thịnh Thiên nghe điện thoại, bị dọa đến muốn nhảy lên.

“Nửa đêm, cậu không cùng xấu nữ vừa tới... uhm, không, Bùi tiểu thư...” Còn chưa nói xong, anh bị ngắt lời.

“Tư liệu của Bùi Dĩ Hàn, trước 7h sáng nay, gửi mail cho tôi.”

“Cô có 2 con, ở Anh 5 năm, nhân viên lên kế hoạch của tổng tài Te, sao, có vấn đề?”

Sắc mặt Cảnh Thần Hạo âm trầm xuống, “Sao cậu biết, cô ta có 2 con?”

Lòng Thích Thịnh Thiên nhảy dựng, ngữ khí nghiêm túc, “Anh em, cậu không phải động tâm rồi chứ? Tuy mắt giống... nhưng cậu cũng không thể...”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Nói đến đây bị Cảnh Thần Hạo ngắt lời, ngữ khí không vui, “Kêu cậu tra thì tra, nhiều lời làm gì.”

Thích Thịnh Thiên thở dài, anh biết tính Cảnh Thần Hạo, “Mai tư liệu của cô ta sẽ xuất hiện trong mail cậu.”

Bùi Nhiễm Nhiễm lúc này, không biết bản thân đã khiến người nào đó nghĩ ngờ.

Cô mang con ra thang máy, nhìn cái liềm thấy Bùi Dương và Lâm Tri Hiểu.

Mắt con trai tản ra hàn ý, nhìn thẳng Lâm Tri Hiểu.

Nhìn nghiêng, ánh mắt cực kỳ giống... anh ta.

“Dì Tri Hiểu, con phải tìm mẹ. dì không được ngăn con nữa.”

Lần đầu Bùi Nhiễm Nhiễm thấy con hoang mang như vậy.

Cho nên, cô lập tức đi về trước, “Dương Dương”

Nghe giọng quen thuộc, mắt Bùi Dương ánh lên sự vui mừng, quay đầu nhìn nơi phát ra âm thanh, sau đó chạy về phía mami, đưa 2 tay ôm lấy cô, ngữ khí thậm chí mang chút ghen ngào.

“Mami, dù không có daddy, con cũng có thể bảo vệ mẹ và em”

Sau khi Lâm Tri Hiểu nhìn thấy, mắt đỏ lên, rất không dễ mới không chế bản thân không khóc.

Đứa trẻ này, quá trưởng thành... ở nước ngoài mấy năm, chắc chịu nhiều cực khổ.

Không làm sao chịu đựng được, có lẽ sự thay đổi của bản thân, cũng vì lý do này.

Lâm Tri Hiểu lau mắt, đi về trước, cười nói, “Nhiễm Nhiễm, cuối cùng cũng xuống, nếu không tớ và con cậu sẽ đánh nhau mất.”

“Tri Hiểu, may mà Dương Dương không lên, nếu không không biết giải thích sao.”

Lâm Tri Hiểu hừ 1 tiếng, “Cậu nói cảm ơn với tớ làm gì, nhưng sau khi về, tớ cần phải nghiêm khắc tra hỏi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm đẩy cô 1 cái, “Biết rồi, về nhanh thôi.”

Nói xong, tay trái nắm tay con trai, tay phải nắm tay con gái đi về trước.

Bùi Dương quay lại nhìn thang máy 1 cái, tầng 18 có bí mật? Rốt cuộc mami ở với ai? Tại sao không cho cậu lên đó?

4 người mới ra khỏi cửa lớn nhà hàng Nặc Thiên, một hình bóng thon cao của đàn ông từ trong đi ra, thân thể thon dài, cao to. Sau tóc ngắn gọn gàng là khuôn mặt đẹp trai, ánh mắt sâu thẳm.

“Hạo, anh quả nhiên ở đây.”

Tiếng phụ nữ khiến từng đợt nổi da gà truyền đến, mặc đầm ngắn màu đỏ, tóc xõa ra, mắt đeo kính đen, mang giày cao 10cm đi về hướng của anh.

“Cút.” Giọng Cảnh Thần Hạo không vui.

“Người ta rất không dễ mới tìm được anh, tin đồn lâu như vậy rồi, chừng nào anh mới công khai mối quan hệ này với báo chí?” Mặt người phụ nữ xấu hòi, đến gần anh 1 bước.

Từ xa nhìn, 2 người như thân mật dính sát nhau.

Rất là thân mật, không tí khoảng cách.

Màn sau, vừa hay bị Bùi Nhiễm Nhiễm thấy được.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Mặt Bùi Noãn dán lên kính xe, sau khi thấy rõ người đàn ông, lớn tiếng kêu, “Chú!”

Tìm Bùi Nhiễm Nhiễm lệch nhịp, sự thân thiết trong mắt con gái, cô có thể thấy được.

Không lẽ con gái thích anh đến vậy? Vì là quan hệ máu mủ sao?

Không được, tuyệt đối không để con dính líu đến anh, cho nên cô kéo thân thể bé nhỏ của con lại, vừa vỗ nhẹ vai con vừa hỏi Lâm Tri Hiểu chạy nhanh lên.

“Noãn Noãn, đó không phải chú.”

Lâm Tri Hiểu nhìn bên ngoài 1 cái, đó chính là tổng tài! Xem ra, Noãn Noãn rất thích anh.

Bùi Dương thông qua kính nhìn kỹ Cảnh Thần Hạo, trong lòng nghĩ, tầng 18 của nhà hàng, có phải người đàn ông này ở chung chỗ với mẹ? Nếu là người đàn ông này, bây giờ bên cạnh có phụ nữ, ấn tượng của cậu đối với anh biến thành số âm.

Cho nên, anh kéo tay em, nhẹ khuyên, “Noãn Noãn, chú trong miệng em nói tuyệt đối không phải người tốt, không nên đến gần chú đó nữa.”

Tay lái Lâm Tri Hiểu lệch 1 cái, lần đầu nghe có người nói Cảnh tổng không phải người tốt!

“Nhiễm Nhiễm, con trai cậu vậy mà nói Cảnh tổng như vậy, nếu bị anh ta biết, không biết trong lòng anh ta nghĩ gì!”

Bùi Dương ngẩng đầu nhìn Lâm Tri Hiểu, giọng nghiêm túc. “Hắn biết thì sao?”

Lâm Tri Hiểu thông qua kính chiếu hậu nhìn bộ dạng của Bùi Dương, tim đập mạnh.

Lúc cậu nghiêm túc cực kỳ áp lực, quá giống người kia, cô vẫn là không nhìn cậu tốt hơn.

“Tri Hiểu, chạy nhanh lên, tớ về nhà có việc.” Trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm gấp gáp, ngữ khí cũng gấp theo

Lâm Tri Hiểu gật đầu, lập tức đạp ga, tay phải để ngón cái lên, “Được!”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Chiếc xe màu đỏ cứ thế chạy đi.

Lucy thấy xe đỏ đó, hừ nhẹ, giọng mang ý điều tra, “Đây là xe thư ký của anh? Cô ấy sao ở đây?”

Cảnh Thần Hạo sắc mặt lạnh băng, “Tôi không thích bị theo dõi, bị điều tra.”

Nói xong quay người đi, Lucy có chút gấp.

“Hạo, em không theo dõi, cũng không điều tra anh. Em đến đây, là vì trùng hợp nghe thấy, anh đến nhà hàng có vụ làm ăn.”

Lucy nói xong, hồi hận muốn cắn lưỡi.

Đây không phải chủ động thừa nhận, cô điều tra anh sao?

Cô bắt đầu bám lấy giải thích với Cảnh Thần Hạo, nhưng sau khi tiếp xúc ánh nhìn lạnh băng của anh, lòng rụt lại.

Ánh mắt này thật đáng sợ, tin đồn của họ cũng 1 thời gian rồi, cô cũng nhờ tin đồn này, liên tiếp nhận được nhiều quảng cáo lớn.

Vốn dĩ, cô tưởng mình có thể thành Cảnh thiếu phu nhân, nhưng không ngờ, bây giờ anh còn không biết cô là ai!

Nhìn Cảnh Thần Hạo đi mất, mặt Lucy uất ức, khẽ ní non, “Hạo...”

Những lời khác, nghẹn ở họng, bộ dạng do dự.

Nhưng, Cảnh Thần Hạo không nhìn cô đến 1 cái, trực tiếp lên xe.

Đèn xe sáng lên, tiếng ga vang lên, không quá lâu, chiếc Porsche biến mất trong màn đêm.

Lucy nhìn vào đèn hậu sáng lên của Porsche, nắm chặt tay, cắn chặt môi.

Tức giận trong lòng, hận đến đá gãy cả cao gót!

Cô có điểm nào không sánh bằng xấu nữ đó, xấu nữ đó mới đến Cảnh thị, đã có toàn quyền quản lý lên kế hoạch cho quảng cáo.

Đến quyền chọn người đại diện của được nắm, đây là vì sao? Cô cần tra rõ xấu nữ này mới được.

Chung cư đường Tam Hoàn, trong nhà Lâm Tri Hiểu.

Bùi Nhiễm Nhiễm dỡ con gái ngủ trước, sau đó vào phòng sách, mở máy tính chuẩn bị bảng kế hoạch.

Chỉ là, cô vừa mở máy tính đánh được vài chữ, cửa bị mở ra, con trai mặt mày nghiêm túc đứng trong phòng.

“Dương Dương, sao vậy?”

Bùi Dương nhẹ nhàng đóng cửa, sau đó đi đến trước mặt mẹ, để mẹ thẳng lưng, nắm tay mẹ, bộ dạng người lớn.

“Mami con muốn nói chuyện với mẹ.”

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay sờ đầu con, cười, “Muốn nói gì với mami?”

“Mami, tầng 18 nhà hàng, rốt cuộc mẹ ở chung với ai?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Bùi Nhiễm Nhiễm hít 1 hơi, 1 lúc sau, Dương Dương bắt đầu hỏi, tâm tư con trai rất nhạy bén, cậu phát hiện điều gì rồi sao...

“Mami, con có thể thấy được mẹ không muốn con lên đó. Người đàn ông lúc nãy nhìn ra thông qua cửa sổ xe, người Noãn Noãn gọi là chú. Không lẽ con và chú có quan hệ gì, mami mới khẩn trương như vậy, không để con gặp chú ấy?”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm hoảng 1 cái, con trai đã nghĩ được đến đây rồi sao...

“Mami, nói thật con biết, mẹ và chú rất cuộc là...”

Còn chưa nói xong đã bị Bùi Nhiễm Nhiễm ngắt lời, “Dương Dương, con tin mami, đúng không?”

Bùi Dương đúng sức gật đầu mấy cái.

Bùi Nhiễm Nhiễm nắm ngược lại tay con, ấn nhẹ.

“Chú mà Noãn Noãn gọi là cấp trên trong công ty của mami. Hôm nay, vừa hay gặp ở nhà hàng. Mami và chú không có quan hệ gì cả.”

Lông mày Bùi Dương nhíu lại, sau đó lại thả lỏng, giọng nói có sự thả lỏng khó tả.

“Vậy thì tốt!”

“Nhưng mà, Noãn Noãn hình như rất thích chú.” Bùi Dương nói đến đây khẽ nhíu mày.

“Mami, em gái chỉ là muốn có daddy. Nhưng, dù cho em muốn cỡ nào, daddy của tụi con cần đối xử tốt với mami. Nếu không, không cần bàn nữa.”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa muốn khen con trai, cửa phòng liền bị đẩy ra. Lâm Tri Hiểu cầm đĩa nhỏ vào, miệng phát ra tiếng phì phì.

“Nhiễm Nhiễm à, tớ thật ngưỡng mộ cậu, nếu tớ có cặp sinh đôi như vậy thì tốt.”

Miệng Bùi Nhiễm Nhiễm giương lên, “Muốn thì cậu sinh 1 đôi đi!”

Lâm Tri Hiểu quay đầu, không chịu tránh né nói, “Dù cho tớ muốn, cũng phải cho tớ 1 nam nhân chứ!”

Lời vừa nói, cô liền đưa tay bịt miệng.

Đang tốt, tự nhiên nói nam nhân trước mặt Nhiễm Nhiễm làm gì? Đối với ba của Dương Dương và Noãn Noãn, Nhiễm Nhiễm không nhắc 1 chữ, sao cô có thể nói thẳng trước mặt Dương Dương...

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Đi Tri Hiểu.” Bùi Dương cười rạng rỡ, chủ động đi đến trước mặt cô.

“Đi Tri Hiểu, đi và mami chung công ty, con muốn nhờ đi 1 chuyện.”

Lạ rồi lạ rồi, Dương Dương đột nhiên lộ ra ánh mắt yêu thương, rốt cuộc muốn cô giúp gì?

“Mami con là bạn tốt của cô, con ngoan ngoãn hiểu chuyện, lại thông minh lanh lợi, chuyện con nhờ cô nhất định giúp.”

“Đi Tri Hiểu, con nghe nói cấp trên của đi và mami, không dễ đối phó. Nếu chú ấy làm khó mẹ, nhất định phải nói con biết.”

Mắt Lâm Tri Hiểu giật giật, cấp trên trong miệng Dương Dương, không phải chính là Cảnh tổng sao?

Cảnh tổng trong công việc, vẫn luôn nghiêm túc, tỉ mỉ, có nguyên tắc. Việc đối xử với nhân viên cũng rất khắt khe, thậm chí đạt đến mức biến thái.

Không phải không dễ đối phó, mà cực kỳ khó đối phó, nổi tiếng là khó đối phó!

Trong khi đang gào thét trong lòng, tay lần nữa bị Dương Dương kéo 1 cái.

“Đi Tri Hiểu, đi có thể giúp con giám sát cấp trên này, nếu có ý đồ xấu với mami, nhất định phải nói con nghe.”

Đĩa trong tay Lâm Tri Hiểu tí nữa bung không vững, đứng trước mặt cô, thật sự chỉ là đứa trẻ 5 tuổi sao?

Cô dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn bạn thân, qua 1 chút mới nói.

“Nhiễm Nhiễm, con của cậu, thật sự là thần đồng siêu cấp! Không lẽ nó có cách đối phó Cảnh tổng?”

Vừa dứt lời, cô liền nghe tiếng trầm ổn của Dương Dương.

“Đó là đương nhiên, người ức hiếp mami, con tuyệt đối không tha!”

Ngày thứ 2, phòng làm việc tổng tài Cảnh thị

Tay Bùi Nhiễm Nhiễm cần bàn kế hoạch, gõ cửa trước.

Nhưng bên trong không ai trả lời, cho nên cô chỉ có thể can đảm bước vào.

Phòng làm việc này còn lớn hơn của tổng tài công ty Te, bên trong nội thất đơn giản.

Phong cách tuy đơn giản, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện, đồ nội thất bên trong đều là nhập khẩu nhưng dùng rất khiêm tốn.

Ví dụ, bàn gỗ gu dài này, nếu là tổng tài Te, anh ta chắc chắn sẽ được phủ vàng cả bàn dài, thậm chí khảm những viên kim cương cao cấp vào. Mà Cảnh Thần Hạo thì chỉ phủ vàng chân bàn.

Vàng rất dễ bị chà sát, mà chỗ chà sát nhiều nhất của cái bàn là góc chân bàn.

Dám nạm vàng ở chỗ đó, hoặc là muốn lãng phí, hoặc là dùng loại vàng đặc biệt, rất khác người, giá cực kỳ đắt.

Nói không chừng con mắc hơn cả bàn nạm vàng khảm kim cương của tổng tài Te.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Bùi Nhiễm Nhiễm mất lưu chuyển, phong cách nội thất của anh, cô nghiên cứu kỹ làm gì?

Nếu đã không ở đây, cô nhanh chóng để bàn kế hoạch trên bàn, chuẩn bị quay người đi, tay vờ quơ 1 cái, vô thức làm rơi 1 phần văn kiện khác xuống đất.

Cô cong lưng lượm lên, vô thức thấy tên cô trên văn kiện.

Có tên cô, hoặc là danh sách nhân viên, hoặc là CV của cô.

Nhưng nếu là văn kiện này, có lẽ không xuất hiện ở đây.

Mất cô đột nhiên giật giật, không lẽ anh kêu người điều tra cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, nhanh chóng mở tài liệu, càng đọc về sau càng cảm thấy lạnh lẽo.

Phía trước là thông tin cơ bản về cô, những thông tin này không nhắc đến Bùi gia, thể hiện là vẫn chưa tra được thân phận thật của cô.

Cô ở dưới trướng tổng tài Te làm kế hoạch, cùng với chuyện cô được mấy người đàn ông ưu tú theo đuổi.

Những chuyện tầm lùm, đều có. Thậm chí tên mấy người đàn ông đó, đều được đặc biệt in đậm phóng lớn. Điểm quan trọng của văn kiện là, tra ra chuyện tình cảm của cô.

Cô có thể đập văn kiện này lên đầu Cảnh Thần Hạo hay không? Cách ăn diện bây giờ của cô, chính là xấu nữ, bên cạnh anh mỹ nữ vô số, cô điều tra chuyện tình cảm của cô, không phải là đối khẩu vị rồi chứ?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Tìm Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy không ổn, còn muốn lật thêm, cửa bị mở ra.

Cảnh Thần Hạo 1 thân đồ tây, giầy thủ công da cá sấu đạp lên mặt đất, có tiết tấu mà vang lên trong tim cô, khiến tim cô theo đó mà căng thẳng.

Anh nhìn cô 1 cái, tưởng trên tay cô là bản kế hoạch, “Để đó, lát tôi coi.”

Giọng trầm thấp, âm thanh bình thản, nhưng áp lực cực kỳ.

Bùi Nhiễm Nhiễm cầm văn kiện trên tay giơ lên, giọng khàn đặc nói: “Cảnh tổng, văn kiện này đột nhiên xuất hiện trên bàn của anh. Bên trong là tình trạng công việc của tôi, còn có cuộc sống tình cảm của tôi ở Anh.”

Cô cố ý nhấn mạnh chữ cuộc sống tình cảm.

Mắt Cảnh Thần Hạo nheo lại, nhìn phần văn kiện trên tay cô.

Anh rõ ràng kêu Thích Thịnh Thiên, gửi mail cho anh, rốt cuộc làm việc kiểu gì?

Lòng tuy nghĩ vậy, nhưng mặt không đổi, đưa tay về hướng cô, giọng kiên định, không cho hoài nghi.

“Đưa đây.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cố ý thu văn kiện lại, cười nhẹ: “Không lẽ tổng tài để quan tâm mỗi nhân viên như vậy? Tra kỹ chuyện tình cảm của nhân viên.”

Cảnh Thần Hạo vẫn trấn tĩnh, giọng trầm ổn, “Cô ở Te làm rất tốt, ở Anh phát triển không tệ. Đột nhiên về nước, đến Cảnh thị, muốn làm phòng kế hoạch, chỉ dựa vào những điều này, cũng khiến tôi có lý do nghi ngờ cô.”

“Nếu nghi ngờ tôi có ý đồ, vậy trọng điểm mà tra, nên là tình trạng công việc, dù sao ở Anh tôi làm không chỉ 1 công ty.”

Cảnh Thần Hạo đến gần cô, giọng càng trầm thấp, cảm giác áp lực lập tức dâng lên, “Đây là quy định của Cảnh thị, nếu chồng cô ở công ty khác thì sao?”

Bởi vì khoảng cách quá gần, cô chỉ có thể lấy văn kiện chặn anh lại, kéo xa khoảng cách của 2 người.

“Vậy có phải anh cũng cần tra, cuộc sống tình cảm của tất cả nhân viên nam Cảnh thị, nếu vợ bọn họ, làm công ty khác thì sao?”

Lời tiếp theo Cảnh Thần Hạo nói không nghi ngờ gì chính là bom.

“Trên pháp luật, cô chưa kết hôn.”

Anh vừa nói vừa lần nữa lại gần cô, tay phải đưa lên, lấy văn kiện trong tay cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm lùi về vài bước, nhưng bị 1 bàn tay to chặn đường.

Anh cũng chưa coi văn kiện, sao biết cô chưa kết hôn?

Không có tra rõ, cô thẳng thừng ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi sống thử, không được sao?”

Cảnh Thần Hạo cười nhẹ, “Tùy tiện”

“Cảnh tổng, tùy tiện cũng là chuyện của tôi.”

Cô biểu cảm nghiêm túc, không phải chỉ là tùy tiện thôi sao? Nếu cô không tùy tiện, 5 năm trước sao xảy ra quan hệ với anh.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Nhưng nếu không có loại chuyện đó, sẽ không có Dương Dương và Noãn Noãn.

Đôi sinh đôi này, cô thật sự rất yêu, nhưng cô không thích ba tụi nhỏ. Cho nên, chuyện trên đời đúng là nhiều mâu thuẫn, khiến người khác vừa yêu vừa hận.

Nhìn bộ dạng khó chịu của cô, anh đưa tay trực tiếp nhấn vào chỗ nhũ mảy của cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức dùng tay chặn, “Cảnh tổng, khoảng cách chúng ta quá gần, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Cảnh Thần Hạo nhìn đôi mắt của cô, tuy âm thanh không giống, vẻ ngoài không giống, nhưng ngữ khí khi nói, cùng với biểu cảm, thật sự giống...

Qua rất lâu, anh không nói chuyện, Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy biểu cảm của bản thân cứng nhắc.

“Cảnh tổng, không có chuyện gì tôi đi trước, còn về tài liệu trong tay anh. Anh nói tôi mạo muội đại cũng được, nói tôi nghĩ nhiều cũng được, nói chung tôi không hẹn hò trong công ty.”

Nói xong cô quay người, hoàn toàn thoát khỏi anh, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Lúc chạm vào nắm cửa, cô bị bổ sung thêm 1 câu.

“Tại sao theo học thanh nhạc? Không lẽ giọng của cô, vốn không khàn vậy? Đối với điểm này, cô có phải nên giải thích 1 tí?”

Phản văn kiện này đúng là tra về cô, cô còn chưa mở đến cuối.

Không ngờ, đến chuyện cô học thanh nhạc cũng tra ra, chuyện học thanh nhạc là cô bí mật đi.

“Cho nên, Cảnh tổng không tin giọng tôi khàn đặc.” Lúc nói câu này, Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn dùng giọng khàn.

Lúc nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt anh, cô cười 1 tiếng, dùng giọng cực bén nhọn, giọng điệu của phụ nữ giàu có nói: “Thật sự không lừa được anh.”

Giọng rất mê hoặc, khiến nam nhân không chịu nổi. Nhưng, vẫn không phải giọng thật của cô.

Cô không chỉ học giọng khàn đặc.

Nghe giọng này, ánh mắt Cảnh Thần Hạo trầm xuống.

Bùi Nhiễm Nhiễm tiếp tục dùng giọng quyến rũ cực kỳ đó, “Nếu dùng giọng này làm việc trong công ty, anh cảm thấy có công ty nhận tôi không?”

Cảnh Thần Hạo nhìn cô 1 cái, “Ra ngoài.”

Cô thở phào, đổi lại giọng khàn trả lời, “Hy vọng Cảnh tổng đừng điều tra tôi lần nữa.”

- - - - -Nhóm dịch: Boss - App iNovel - - - - -

Nói xong, cô mở cửa ra ngoài.

Cảnh Thần Hạo mở văn kiện, tay để trên 1 chỗ.

Về ba cũng con cô, viết là không rõ tên.

Phòng kế hoạch Cảnh thị.

Tổ trưởng tổ a Khâu Tịch, đánh shadow mắt màu tím, đánh giả kỹ Bùi Nhiễm Nhiễm.

Người phụ nữ không được rồi, chưa vào phòng lên kế hoạch, mọi người đều biết tên. Với lại nghe đồn, người phụ nữ trước mắt, đến từ Te.

Công ty Te rất lợi hại, có rất nhiều lĩnh vực có lợi nhuận gần bằng Cảnh thị. Trên thị trường thường đấu sống chết giành những đơn lớn.

Nếu người phụ nữ già trước mắt, thật sự từ Te qua, nhưng tổng tài Te sao có thể để cô qua Cảnh thị?

70-80% là mưu đồ của công ty, nghĩ đến khả năng này, ánh mắt cô nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm lại khác hơn.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn ra ánh nhìn dò xét của cô, cho nên, cô đưa tay ra, cười nói, “Tôi tên Bùi Dĩ Hàn, vui được đến phòng kế hoạch Cảnh thị.”

Vì tôn nghiêm và lễ phép của tổ trưởng phòng kế hoạch, Khâu Tịch cũng đưa tay, nhẹ bắt 1 cái, “Nếu đã đến đây, thì nỗ lực vì Cảnh thị. Ở đây, cần thực lực để nói chuyện.”

“Cảm ơn tổ trưởng Khâu nhắc nhở.”

“Tôi không quan tâm xuất thân của cô, đến đây là người mới, từ đầu bắt đầu. Bây giờ cô đi pha cafe. cần cafe xay. Máy cafe và hạt cafe, đều ở tủ bên cửa.”

Mà vào lúc này, tiếng cao gót vang lên, không lâu sau trong phòng làm việc xuất hiện người phụ nữ mặc đầm liền vàng.

Tóc xoắn hạt dẻ, cao gót 10cm màu xanh lá. Nghe tiếng bước chân cũng biết, người này làm việc quyết đoán, nhanh chóng.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Khâu Tịch nhíu mày, “Thư ký Lâm, cô nhiều chuyện làm vậy, sao rảnh đến phòng kế hoạch?”

Lâm Tri Hiểu không thèm nhìn Khâu Tịch, trực tiếp đưa văn kiện cho Bùi Nhiễm Nhiễm, cười vỗ vai cô.

“Bùi Dĩ Hàn, đang là danh sách nghệ sĩ. Dựa vào yêu cầu của cậu chọn ra, hôm nay đưa người đại diện thích hợp chọn ra, nộp lên, để Cảnh tổng xem qua.”

Sau khi nói xong, Lâm Tri Hiểu cười nhìn Khâu Tịch, mắt đầy đắc ý.

“Bùi Dĩ Hàn không đến để pha cà phê cho phòng kế hoạch, thực lực của cô ấy rất tốt, dùng để pha cà phê, quả thật uổng phí!”

Khâu Tịch không vui, tỏ a phòng kế hoạch, chính là địa bàn của cô. Đâu đến lượt Lâm Tri Hiểu nói vậy, chỉ chờ.

Vội lại Bùi Dĩ Hàn bị phân đến tỏ a, chính là cấp dưới của cô. Cô căn dặn người khác làm việc, đến lượt người ngoài nhúng tay vào.

Cho nên, Khâu Tịch hừ nhẹ 1 tiếng, mắt lạnh lẽo, “Bùi Dĩ Hàn, làm sao, cô tự chọn. Chỗ dựa của cô quá lớn, tôi không sai bảo được cô.” Nói xong quay người đi.

Từ đầu đến cuối, Bùi Nhiễm Nhiễm không nói 1 câu, tranh chấp trong phòng làm việc cô gặp nhiều rồi. Vội lại từ ngoài nhìn vào, Khâu Tịch này, nhất định lớn tuổi hơn Lâm Tri Hiểu. Bây giờ, Lâm Tri Hiểu là thư ký tổng tài, cô chỉ là tổ trưởng 1 phòng ban, trong lòng nhất định uất ức.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Chính vào lúc này, Lâm Tri Hiểu vỗ nhẹ cô, đến gần tai cô nói 1 câu.

“Cậu đừng khinh thường Khâu Tịch, thực lực cô ấy cũng không tệ, rất biết cách dùng thủ đoạn, cậu cần phải lo lắng nhiều đó.”

Bùi Nhiễm Nhiễm vẻ mặt không sao cười, nhẹ giọng trả lời, “Loại người này, tớ gặp nhiều. Đối với tớ mà nói, cô ta chỉ là chuyện nhỏ.”

Lâm Tri Hiểu không nhịn được nữa, cười ra tiếng, phụ nữ tâm cơ Khâu Tịch trong mắt bạn thân cô chỉ là chuyện nhỏ, nếu biết được, không biết có tức đến lộn ruột hay không!

Lâm Tri Hiểu chớp mắt nhìn cô, “Tớ coi trọng cậu.”

Nói xong, mang cao gót bước đi, ưỡn ngực, tốc độ rời khỏi phòng làm việc.

Bùi Nhiễm Nhiễm lấy danh sách nghệ sĩ ngồi lên ghế chỗ làm việc của mình, chăm chú coi 1 lượt, có lúc dùng viết ghi gì đó lên.

Mới lật đến trang thứ 2, cô nghe thấy đằng sau có tiếng cười nhẹ của phụ nữ.

“Sản phẩm mới này là sản phẩm chính nửa năm sau của Cảnh thị, người đại diện cần là diễn viên, ca sĩ lớn có tiếng, hoặc là người mẫu. Cô chọn trong đại học sinh chưa tốt nghiệp trường điện ảnh, cô không cảm thấy mắc cười sao?”

Người nói là Khâu Tịch, trên tay vừa hay cầm ly cà phê, vừa hay dùng muỗng uống từ từ.

Bùi Nhiễm Nhiễm không dùng bút, càng không quay đầu, nhẹ đáp, “Nếu Cảnh tổng đã giao cho tôi, chọn như thế nào là chuyện của tôi. Dù không tốt, nếu bị phạt, cũng không liên lụy cô.”

Động tác uống cà phê của Khâu Tịch dừng lại, hai mắt cay độc, “Tôi nhắc nhở mà thôi, đến lúc gặp chuyện, bị đuổi đi 1 cách xấu hổ, lúc đó thật là trở thành chuyện cười cho mọi người.”

Bùi Nhiễm Nhiễm lần này trực tiếp bỏ đi, tiếp tục lật danh sách nghệ sĩ.

Bộ dạng không quan tâm này, càng làm Khâu Tịch tức giận. Cô nhìn cafe trong tay, hai mắt sáng lên, cố ý lúc quay người, giả bộ bị ghế ngáng chân, để ly cafe nóng đổ lên Bùi Nhiễm Nhiễm.

Màn này vừa hay bị vài người cùng tổ nhìn thấy, dù biết tổ trưởng cố tình làm khó, bọn họ cũng không dám nói. Với lại Bùi Dĩ Hàn này, phong quang vượt trội, trực tiếp làm lu mờ tổ trưởng.

Với ly cafe nóng này, vừa được xay xong, nhất định rất nóng. Đổ lên người Bùi Nhiễm Nhiễm, cô nhất định bị bỏng rồi.

Nhưng bọn họ không hề cảm thấy thương tiếc, là cô ta tự tìm, ai kêu kêu ngạo? Đáng đời!

Chỉ là, mọi người đều không ngờ, Bùi Dĩ Hàn né ra rồi!

Ly cafe đó, quay ngược hướng, đổ lên người Khâu Tịch!

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng vỡ vang lên, đặc biệt chói tai.

Trời ơi, cafe nóng đổ lên người tổ trưởng, mà chỗ bỏng còn là mặt!

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn Khâu Tịch đau kêu thảm thiết không ngừng, “Mời cô luyện tay chân nhanh lẹ 1 tí, rồi mới đổ cafe nóng lên người tôi lần nữa.”

Giọng bình thản, nhưng khiến người khác rùng mình.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Khâu Tịch té xuống đất, ngẩng đầu nhìn cô, tay chỉ vào cô, “Tôi không cẩn thận té, không có ý đổ cafe lên người cô, nhưng cô bây giờ, cô ý đổ cafe nóng lên người tôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cười, cười đến đặc biệt rạng rỡ, nhưng âm thanh khàn đặc dị thường, “Cô diễn không tệ, tuy tay chân không linh hoạt, nhưng có thể thành diễn viên.”

“Tôi sẽ nói với giám sát Phùng! Ngày đầu đi làm, biểu hiện như vậy, nhìn là biết người không an phận, sau này nhất định làm lộn xộn trật tự.”

Nói xong, cô cố gắng bò lên, tay phải che má trái đi về trước.

Bùi Nhiễm Nhiễm không nói chuyện, tùy cô muốn đi giày vò ở đâu cũng được.

Vừa hay, chính vào lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, 1 người phụ nữ mặc đầm liền màu xanh đi vào.

Người phụ nữ này tóc ngắn, ngón tay phải giữa đeo nhẫn bạch kim lấp lánh, nhìn là biết tân hôn không lâu.

“Giám sát, Bùi Dĩ Hàn cố ý đổ cafe nóng lên tôi!”

Cô chính là người giám sát của phòng kế hoạch Phùng Thanh Thanh.

Từ lúc cô vào, Bùi Nhiễm Nhiễm luôn đánh giá cô, người phụ nữ này không đơn giản, lợi hại hơn so với Khâu Tịch.

Phùng Thanh Thanh khinh thường nhìn Khâu Tịch 1 cái, “Bùi Dĩ Hàn, đến phòng tổng tài, Cảnh tổng tìm cô.”

Khâu Tịch ngây người, người phụ nữ này vậy mà có quan hệ với Cảnh tổng!

Nếu thật có quan hệ, bản thân sao có thể làm khó cô ta? Vạn nhất cô ta nói vài câu xấu về cô trước mặt Cảnh tổng...

Chỉ là, nghĩ lại, có phải Cảnh tổng có suy nghĩ như cô? Bùi Dĩ Hàn này, có khả năng là tổng tài Te cố ý đưa qua Cảnh thị.

Dựa vào năng lực của Cảnh tổng, đương nhiên sẽ không trực tiếp vạch trần, thậm chí có thể dùng kế gây ong đập lưng ong.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Nghĩ đến đây, mắt Khâu Tịch đột nhiên sáng lên, có phải có ý đưa Bùi Dĩ Hàn vào tổ a, Cảnh tổng ám hiệu với cô, coi chừng gián điệp thật kỹ.

Khâu Tịch còn cảm thấy vui và hài lòng về suy nghĩ của mình, 1 giọng nghiêm khắc truyền đến tai cô.

“Khâu Tịch, thân là tổ trưởng tổ a, dù xảy ra chuyện gì, đều phải trấn tĩnh, dù trời có sập, cũng không được kinh ngạc. Cảnh thị trước giờ không nuôi người rảnh rỗi.”

Câu này do Phùng Thanh Thanh nói, người phụ nữ này, 32 tuổi mới gả, với lại, người đàn ông cưới cô, nhỏ hơn cô 8 tuổi. Đối với cô ta, Khâu Tịch luôn khinh thường, nhưng vì người ta chức vị cao hơn, cô chỉ có thể biểu hiện cực kỳ tôn trọng.

Cho nên, trong lòng cô không vui đến đâu, cô chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi.

Chỉ là cô không ngờ, người hại cô thành vậy là Bùi Dĩ Hàn, lúc đi, vỗ vai cô, bộ dạng dịu dàng.

“Nếu mặt đã bị bỏng, nhanh đến bệnh viện. Quản lý Cảnh thị vẫn luôn có lòng thương, cô xin nghỉ, không khó.” Nói xong, Bùi Nhiễm Nhiễm lấy văn kiện rời đi.

Bộ dạng này trong mắt Khâu Tịch, khá là cao ngạo, trong mắt không có ai.

Cô cười dịu dàng hơn cũng vô dụng, dù gì cô cũng là xấu nữ. Bộ dạng của Bùi Dĩ Hàn thậm chí không bằng Phùng Thanh Thanh 32 tuổi, càng không bằng cô.

Mắt Khâu Tịch lướt qua tia lạnh lẽo nhưng bị Phùng Thanh Thanh bắt được.

Người phụ nữ này, ở Cảnh thị 5 năm hơn, không chút nào. Nếu lúc đầu không phải cô mất nhắm mắt mở, với hơi nâng đỡ Khâu Tịch, Khâu Tịch sao có thể ngồi lên vị trí này.

Chỉ cần có tí nhãn lực, đều nhìn ra Hàn Dĩ Hàn không phải người bình thường, Tuy hơi già hơi xấu 1 tí, giọng hơi khàn 1 tí, nhưng có quan hệ không tệ với thư ký Lâm.

Hơn nữa, Bùi Dĩ Hàn hình như có chút dính dáng với quản lý Thích. Rốt cuộc quan hệ gì, cô không biết!

Khu vực hành chính Cảnh thị, phòng làm việc tổng tài.

Đây là lần thứ 2 trong hôm nay Bùi Nhiễm Nhiễm đến đây, lúc đẩy cửa, cô thấy Cảnh Thần Hạo đang chăm chú coi 1 văn kiện.

Văn kiện trên tay anh chính là bản kế hoạch của cô.

Nghe tiếng đẩy cửa, đầu Cảnh Thần Hạo không ngẩng lên, lạnh giọng nói, “Người đại diện quảng cáo lần này, cô quyết định ai?”

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa danh sách nghệ sĩ cho anh, “Tôi cảm thấy Hòa Thảo không tệ.”

Cảnh Thần Hạo không nhận danh sách nghệ sĩ, ánh nhìn trên lên bàn tay phải của Bùi Nhiễm Nhiễm.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Cô thuận theo ánh nhìn của anh nhìn tay mình, nhìn thấy 1 mảng đỏ.

Nhất định là lúc né cafe nóng, bản thân quay người quá nhanh, không cẩn thận chạm vào rồi.

Lúc đó cô không để ý, không ngờ tay lại bị đỏ.

Cô vừa muốn rút tay, lại bị Cảnh Thần Hạo nắm lấy.

Ngón tay thon dài của anh, ở trên vết đỏ, chạm nhẹ, rất nhột, có chút khó chịu.

Đôi mắt đẹp ngược lên, giọng khàn khàn, “Đau không?”

Cô không hỏi sao cô bị thương, mà hỏi cô đau không?

Đây vẫn luôn là phong cách làm việc trước giờ của anh, Nắm bắt hiện tại trước, mới tìm nguyên nhân sau.

Cô lắc đầu, vừa nói vừa rút tay lại, “Không đau, cảm ơn Cảnh tổng quan tâm. Chúng ta thảo luận người đại diện trước. Tôi cảm thấy Hòa Thảo không tệ. Dù là khí chất, nhân phẩm đều thích hợp. Quan trọng nhất là...”

Cô chưa nói xong, tay phải bị anh dùng lực kéo, không quá lâu, cả người bị kéo vào lòng anh.

Cơ thể cô vận vẹo, ngược lại không thoát, còn bị anh giam chặt lợi hại hơn.

Như là hoàn toàn dính chặt với nhau vậy!

Cảnh Thần Hạo nhanh chóng kéo gần bên tay phải ra, lấy 1 hộp thuốc, mở ra.

Nhất thời, mùi bạc hà mát lạnh truyền lên mũi Bùi Nhiễm Nhiễm, rất thanh mát, rất dễ ngủ.

Anh không nói câu, trực tiếp dùng tay lấy thuốc, thoa lên tay phải của cô, rất nhẹ, rất chậm.

Không lâu sau, màu đỏ trên tay cô nhạt bớt, thanh mát, rất dễ chịu.

“Sao lại bị bỏng rồi?” Anh không thả tay cô ra, mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

Ngữ khí cứng rắn, thái độ bá đạo, đương nhiên cũng cực kỳ chu đáo. Chỉ từ miệng vết thương, anh đã biết được cô nói dối.

Bùi Nhiễm Nhiễm cười 1 tiếng, “Cảnh tổng quả nhiên có mắt quan sát, sáng nay, mọi người đều uống cafe. Tôi cũng tùy ý pha 1 ly, kết quả không cầm vững, bị bỏng rồi.”

“Hử? Thật là vậy sao?” Lòng mày anh nhíu lên, mặt nghiêm cứu, tay đã ma sát nhẹ trên bàn tay cô.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Quả thật là lưu manh!

Bùi Nhiễm Nhiễm không vui, nhìn thẳng anh, “Tôi cần phải gạt anh sao? Gạt anh, tôi có ý gì? Anh có thêm lương cho tôi, hay là cho tôi tiền thưởng cuối năm, hay là cho tôi cổ phần Cảnh thị không?”

Nói xong cô dùng sức, mạnh mẽ rút tay lại.

Cảnh Thần Hạo nheo mắt nhìn cô 1 cái, không nói gì nữa. Mở danh sách nghệ sĩ ra, lật đến trang của Hòa Thảo, coi kỹ.

Qua 1 phút, anh mới nói, “Tên cô ta, không tệ.”

Bùi Nhiễm Nhiễm gật đầu, thuận theo lời anh phân tích, “Tên cô ta có chữ Thảo, rất phù hợp với sản phẩm mới lần này.”

Cảnh Thần Hạo khoanh 2 tay, “Nói thử xem.”

“Tất cả mọi lĩnh vực của Cảnh thị đều không liên quan đến ngọc. Sản phẩm mới lần này, ngược lại kết hợp với ngọc, ấn tượng đầu tiên người ta đối với ngọc là sạch sẽ thuần khiết, như cỏ xanh chứa những hạt sương buổi sáng vậy.”

Lời này cực kỳ có hệ thống, mỗi một chữ đều chạm đúng tư tưởng mới của sản phẩm.

Chính là sạch sẽ thuần khiết, chính là thanh mới đến cực điểm, có thể khiến người khác quên đi tạp niệm.

“Nói rất đúng, người đại diện lần này là cô ta đi.” Nói xong, anh đưa danh sách nghệ sĩ và 1 văn kiện khác trên bàn cho cô.

Lật coi văn kiện, bên trong là tư liệu liên quan đến ngọc và 1 số công ty kinh doanh ngọc.

Cô để ý đến Hà thị, công ty này từng làm ăn với Bùi thị. Nhưng bây giờ, tài sản công ty bắt đầu xuất hiện thua lỗ, 3 quý liền ở trạng thái không có lợi nhuận.

“Cảnh tổng, tại sao đột nhiên có hứng thú với ngọc?” Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên mở miệng, giọng nói mang theo chút rung rung mà cô không phát hiện.

Cô không hiểu, sao đột nhiên anh lại làm liên quan đến ngọc? Bùi gia trước đây, còn gọi là gia tộc kinh doanh ngọc lớn nhất.

Cảnh thị là đối thủ cạnh tranh cả tập đoàn Te, lúc cô chưa rời khỏi Te, từng nghiên cứu Cảnh thị.

Tuy ở những lĩnh vực khác, Cảnh thị cực kỳ mạnh. Nhưng ở lĩnh vực ngọc, lại rất yếu.

Mà lần này, lại tập trung phát triển cái ý, đầu tư 1 vốn tiền lớn. Có chút mạo hiểm.

Cảnh Thần Hạo cười trầm thấp 1 tiếng, “Tự nhiên muốn thôi, với lại, lĩnh vực về ngọc, trước đây Cảnh thị chưa từng thử qua.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh, đột nhiên hiểu ra. Nam nhân đều có trái tim của thợ săn, cũng như đối với phụ nữ, sẽ cảm thấy hứng thú đối với phụ nữ khác thường, đó cũng là cái gọi là thích cái mới lạ.

Ngọc, cũng như phụ nữ vậy.

Chính vào lúc này, đột nhiên Cảnh Thần Hạo đứng dậy, “Đi, đi Hà thị.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh, nhưng không đi theo. Cô không cần thiết đi theo anh, dù muốn đi, cũng đi cùng quản lý Thích hoặc Lâm Tri Hiểu.

Với lại, dù đi Hà thị, là vì sản phẩm mới, nhưng đây được coi là 1 bước thu thập dữ liệu.

Cô là người lên kế hoạch, không có nghĩa vụ đi thu thập dữ liệu, sức lực của cô nên dùng để phân tích dữ liệu và đưa ra những kế hoạch tuyệt vời.

“Ngây ra đó làm gì?” Cảnh Thần Hạo dừng trước cửa, tay đã để trên tay cầm.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh, từng chữ nói ra, “Tôi không có nghĩa vụ đi Hà thị điều tra, không thuộc phạm vi công việc của tôi.”

“Tôi lệnh cho cô đi.” Giọng nghiêm túc, ngữ khí cứng rắn, không có cự tuyệt.

Sau khi nói xong, Cảnh Thần Hạo thấy cô như cũ không nhúc nhích, không kiên nhẫn nói lần nữa, “Không lẽ muốn tôi ôm cô đi?”

Biểu cảm nghiêm túc, ngữ khí đầy trêu chọc.

Miệng Bùi Nhiễm Nhiễm động đậy, nhẹ nhàng nhả ra 2 chữ, “Vô si.”

Cảnh Thần Hạo khoanh 2 tay, cảm thấy mắc cở, “Đây được coi là vô si?”

Đột nhiên, trong đầu đột nhiên xuất hiện 1 hình ảnh.

Có người phụ nữ, cũng từng bình luận về anh như vậy.

Trong mắt cô, anh là con trai nhà giàu.

Chỉ là người phụ nữ này, tự nhiên biến mất. Dù cho anh tìm thế nào, đều hoàn toàn biến mất.

Mà Bùi Dĩ Hàn trước mắt, hai mắt rất giống cô, đến họ cũng giống.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn ra ánh nhìn của Cảnh Thần Hạo, như là thông qua cô, nhìn thấy một người khác vậy.

Rốt cuộc anh đang nhớ ai?

Nhà hàng Nặc Thiên tầng 18, phòng riêng xa hoa của anh, có đầm liền cho bé gái bận, không lẽ anh bí mật có vợ rồi, còn có con?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Nghĩ đến đây, Bùi Nhiễm Nhiễm vô thức hỏi, “Cảnh tổng, tôi nghĩ nhân viên khác nói, anh chưa kết hôn. Nhưng nhà hàng Nặc Thiên, sao có đồ cho bé gái?”

Ánh mắt Cảnh Thần Hạo thay đổi, nhưng 1 lúc liền hồi phục lại như cũ, anh thấp giọng cười 1 tiếng, “Tự nhiên muốn thôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm ngậy người, lại là tự nhiên muốn. Khẩu vị tên này đúng là thay đổi rồi, không hề thích suu tầm đảm liên cho bé gái?

Sở thích này thật sự quá ... biến thái.

“Tôi đếm đến 3, còn không đến trước mặt tôi thì tôi qua ôm cô.” Giọng nghiêm túc, anh nói được làm được.

Sắc mặt Bùi Nhiễm Nhiễm thay đổi, lập tức đi về trước.

Nếu tốc độ đếm anh nhanh hơn chút, trong thời gian anh giới hạn, căn bản cô không đến trước mặt anh kịp.

Chỉ là, cô không ngờ, chuyện càng bị kịch hơn đang chờ cô đằng sau.

Đi về trước 2 bước, cô bị quẹo chân, cả người nhào về trước.

Cô không thích mang cao gót, đặc biệt là loại 10 phân, cô cũng không lùn, mang cao gót làm gì!

Quy tắc biến thái của Cảnh thị.

Cô nhắm mắt, hai tay đưa về trước, chấp nhận vận mệnh bị té.

Nhưng cơ thể cô tiếp xúc không phải là đất lạnh lẽo, mà là lòng ngực ấm áp rộng lớn.

Mũi cô đập mạnh vào ngực anh, xúc giác của cô vốn mẫn cảm, rất nhanh ý thức được đụng phải thứ không nên đụng. Chỗ mẫn cảm nhất của đàn ông ở đâu? 1 là ngực, chỗ khác là...

Không sai, cô đụng vào chỗ đó!

5 năm nay, cô không có hành động thân mật với đàn ông nào!

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức đẩy Cảnh Thần Hạo ra, còn chưa nói chuyện, đã bị kéo ngược vào lòng anh.

Tay anh rất lớn, rất hữu lực, đang nhẹ nhàng xoa lên mũi cô.

“Đụng đau không?” Biểu tình trong mắt anh không đổi, ngữ khí lại mang 1 tầng quan tâm.

Bùi Nhiễm Nhiễm lắc đầu, nhất định là cô nghe nhầm, người không liên quan gì đến anh, sao anh lại quan tâm?

Với lại, cô nhất định phải cách xa anh!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Cho nên, cô đưa tay ra, để lên ngực anh, kéo xa khoảng cách với anh. “Cảnh tổng, tôi đang trong giai đoạn sống thử, có con, có nam nhân.”

Anh vẫn xoa mũi cô, “Tôi biết.”

Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên ngừng đầu hỏi anh, “Cảnh tổng, anh đã từng thật sự thích qua 1 người phụ nữ?”

Có thật sự thích qua...

Cảnh Thần Hạo hai mắt sáng lên, tay xoa mũi cô dừng lại.

Mà chính vào lúc này, Bùi Nhiễm Nhiễm dùng sức hai tay, đẩy anh lần nữa.

Xem ra, tầng 18 nhà hàng Nặc Thiên, trong tù có đảm liên của bé gái, không phải sở thích đặc biệt của anh.

Có lẽ vì người con nào đó, người chịu sinh con cho anh.

Ha, người phụ nữ sinh con cho anh.

Trước đây, cô muốn ở chung với Âu Dương Lập nhất, cùng anh kết hôn, vì anh sinh con dạy con. Kết quả thì, anh cưới người khác, cô thương tích đầy mình.

Tình yêu sớm đã không còn, thay thế bằng hận.

Cô không thể quên chuyện 5 năm trước, mẹ đẩy cô ra như thế nào. Càng không quên, Âu Dương gia dùng thủ đoạn từ từ nuốt trọn Bùi gia.

“Còn đứng đó làm gì, muốn tôi ôm sao?” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nhìn cô, sau đó mở cửa ra ngoài.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Ngoài cửa vừa hay Thích Thịnh Thiên đang đứng chuẩn bị gõ cửa, thấy bên trong có Bùi Nhiễm Nhiễm đang đứng, anh ngây người 1 lúc, không nhận được mở miệng kêu, “Xấu nữ...”

Lời còn chưa nói xong, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo dọa, không phải chỉ kêu 1 tiếng xấu nữ sao? Cần dùng ánh mắt này với anh không?

Cho nên, anh chỉ có thể nhìn tình thế mà hành động, gấp gấp đổi cách xưng hô, “Bùi Dĩ Hàn, tổng tài muốn đi rồi, cô ở đây làm gì? Còn không nhanh đi theo.”

Thích Thịnh Thiên nói xong, nhanh chóng nhìn sắc mặt Cảnh Thần Hạo, trong mắt anh đầy cảm xúc... anh không biết hình dung thế nào, không lẽ thật sự xem Bùi Dĩ Hàn là thiên kim Bùi gia?

Ài, còn chưa thoát khỏi ám ảnh! Người ta đã đi 5 năm rồi, nếu có tí tình cảm với cậu, nhất định sẽ quay lại!

Nhưng kết quả là? Đừng nói quay lại, đến tin tức cũng không có!

Bùi Nhiễm Nhiễm không nói chuyện, trực tiếp ra ngoài, đứng sau Cảnh Thần Hạo.

“Tôi đã điều tra rồi, người đứng đầu Hà thị đã mất, khi sống có để lại di chúc. Nhưng Hà gia, con cái nhiều, đối với việc chia tài sản nào loạn đến chia cách. Bây giờ Hà thị như rắn mất đầu, đang trong nguy cơ bị nuốt trọn.”

Đây là tin tức Thích Thịnh Thiên 7h bắt đầu điều tra đến giờ, chỉ dùng nửa tiếng đã có thể tra rõ tình hình.

“Uhm, bây giờ tôi đi Hà thị 1 chuyến, khảo sát thực tế.” Nói xong, anh nhìn Bùi Dĩ Hàn 1 cái, ra hiệu cô đi theo.

Thích Thịnh Thiên nhìn Bùi Dĩ Hàn đi cùng Cảnh Thần Hạo, đột nhiên ngây người.

Khảo sát thực tế, sao không mang Lâm Tri Hiểu, sao không mang anh, mà mang người trong phòng lên kế hoạch?

Không đúng, quá bất thường.

Người anh em của anh nhất định bị thiên kim Bùi thị làm cho nhớ đến ngu.

Chỉ là ánh mắt giống, liên đới tốt với người ta. Vạn nhất thiên kim Bùi gia thật xuất hiện thì sao!

Lúc Bùi gia chưa phá sản, Bùi Nhiễm Nhiễm từng tham quan Hà thị, cũng đi qua nhà máy của Hà thị.

Lúc đó, Hà thị và Bùi thị rất thân thiết. Cô cũng từng gặp ceo Hà thị, cung kính kêu ông 1 tiếng bác.

Không ngờ, 5 năm trước, bác Hà cơ thể vẫn khỏe mạnh, bây giờ đã mất rồi.

Bác hiền hậu như vậy, con cái được dạy ra, lại vì lợi ích, tranh giành đến tôi sống anh chết.

Nếu cùng cha khác mẹ thì không nói, ở đây là cùng cha cùng mẹ, rốt cuộc là xem tình thân là gì? Có người thân ở bên cạnh là chuyện hạnh phúc biết dường nào, cô mong còn không có!

“Sao phân tâm vào lúc này?” Cảnh Thần Hạo nhíu mày, quay đầu nhìn cô 1 cái.

Bùi Nhiễm Nhiễm thu tập trạng lại, lập tức đi theo.

Lúc ở cửa, bị người chặn lại.

“Đây là nhà máy Hà thị, người ngoài không được tùy tiện vào, các người có giấy thông hành không?” Lời bảo vệ nói rất cẩn thận, đưa thẳng tay ra.

Bùi Nhiễm Nhiễm đi lên trước 1 bước, “Vị này, là Cảnh tổng của Cảnh thị.”

Mình biết các bạn đã đợi lâu cũng có nhiều b rất bức, mình cũng rất hiểu cảm giác đó và mong các b có thể thông cảm và tiếp tục ủng hộ.

Nhưng vì lý do bản quyền h mình mới up tiếp, nếu các b còn yêu mến nhóm dịch mong các b tiếp tục ủng hộ, nếu b nào khó chịu k muốn đợi nữa thì cảm ơn b đã đọc truyện thời gian vừa qua. Cuối cùng cảm ơn các b đã đợi tới hnay và chúc các b đọc truyện vui vẻ Nếu k có vấn đề gì xảy ra mình hứa sẽ update mỗi ngày để cảm ơn các b đã ủng hộ nhóm mình nhé ^^

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Lúc nghe tập đoàn Cảnh thị, bảo vệ biến sắc, lúc tiếp xúc ánh mắt lạnh lẽo, trên trán đã có người giọt mồ hôi lạnh.

Bộ dạng cực kỳ nghiêm túc lúc này, giờ nói chuyện bị cả lăm, “Cái này... cấp trên nói hôm nay Cảnh tổng sẽ đến, tôi lập tức báo quản lý, các vị xin đợi tí.” Nói xong bảo vệ quay người chạy vào.

Không lâu sau quản lý Hà thị mặt cười đi ra, “Cảnh tổng đại giá quang lâm, Hà thị lấy làm vinh hạnh!”

Vừa nói vừa đưa tay, lễ phép muốn bắt tay.

Cảnh Thần Hạo mím môi, nhưng vẫn nể mặt anh, đưa tay bắt nhẹ.

Mặt mập mạp của quản lý sắp cười đến nở hoa, “Không biết Cảnh tổng hôm nay đến, có chuyện gì?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn Cảnh Thần Hạo 1 cái, anh không có ý muốn trả lời, hiển nhiên, muốn cô trả lời giúp, “Trước khi đến, chúng tôi có điều tra Hà thị 1 lượt, biết nội bộ Hà thị có vấn đề. Hôm nay đến nói về chuyện thu mua.”

Nghe 2 chữ thua mua, mặt quản lý hiện lên sự hoang mang, “Hà thị chúng tôi không thiếu tiền, kinh doanh rất tốt, không biết tại sao Cảnh thị có suy nghĩ muốn thu mua?”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa muốn trả lời, liền nghe giọng lạnh băng, người nói đương nhiên là Cảnh Thần Hạo.

“Tự nhiên muốn thôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm tí nữa ghen hoi chết, lại là tự nhiên muốn, ở công ty người ta, nói với quản lý là tự nhiên muốn thu mua, cũng quá không nể mặt rồi.

Chẳng qua, dám nói vậy, là bởi vì anh thật sự có năng lực.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô thích 1 tiếng, nếu ngày đó anh tự nhiên muốn thu mua Bùi thị thì sao?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Rất nhanh, cô lại phải nhận cách nghĩ này.

Cô bây giờ không phải có 5 năm trước nữa, cô cần dựa vào sức mình, dùng kinh nghiệm và năng lực 5 năm tôi luyện, tìm ra chứng cứ Âu Dương gia dùng thủ đoạn, trả lời sự trong sạch cho Bùi gia.

Quản lý Hà thị đã nói năng lộn xộn rồi, ông mờ to mắt, không thể tin đáp, “Tự nhiên muốn?”

Nhưng mà, Cảnh Thần Hạo lại không kiên nhẫn với ông, trực tiếp đi vào.

Quản lý không nhẫn nại, nếu Cảnh thị cứng rắn muốn thu mua Hà thị, Hà thị cũng không chặn được.

Nhà máy rất sạch sẽ, nhân công bận đồng phục, mỗi người đều chú ý vào công việc, ai cũng vui vẻ làm việc.

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy lạ, Hà thị đã xuất hiện lỗ vốn, theo lý, lương nhân công bị giảm, hoặc là cắt giảm nhân công. Mà những người này, sao có thể làm việc vui vẻ!

“Thấy được vấn đề rồi chứ?” Giọng trầm thấp của người đàn ông vang lên.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh, gật đầu, nói ra nghi vấn của mình, “Tôi cảm thấy nhân công ở đây rất kỳ lạ.”

“Đi hỏi thử.”

Theo chỉ thị của Cảnh Thần Hạo, Bùi Nhiễm Nhiễm đi về hướng 1 nhân công, cười hỏi, “Xin hỏi, lúc làm việc sao mọi người vui vẻ vậy? Có phải có chuyện gì tốt không?”

Nhân công mặt mang ý cười, “Đương nhiên vui, 3 tháng gần đây lương cao hơn trước 2 lần, phúc lợi cũng tốt hơn nhiều.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn Cảnh Thần Hạo, mắt càng thêm nghi ngờ, nếu tiếp tục như vậy, nhất định bị lỗ vốn.

Cô lại nghĩ, tin Thích Thịnh Thiên điều tra được, cấp quản lý của Hà thị xảy ra mâu thuẫn nội bộ.

Trong tình trạng lỗ vốn, còn tăng lương, nhất định là do nội chiến gây nên.

Nếu lúc này thu mua Hà thị, thì quá tốt rồi.

Chỉ là, cô vẫn không hiểu, Cảnh thị tại sao muốn thu mua Hà thị?

Thu mua công ty năm, thời gian ngắn thậm chí trong 3 năm, cũng không mang lợi ích cho Cảnh thị, ngược lại kéo công ty xuống nữa.

Quản lý đứng bên Cảnh Thần Hạo lau mồ hôi lạnh, “Cảnh tổng, nhà máy có vấn đề gì?”

Cảnh Thần Hạo nhìn ông 1 cái, “Trong 3 ngày sẽ thu mua Hà thị, cấp quản lý chuẩn bị thật tốt.”

Hai chân quản lý run rẩy, nếu bị thu mua rồi, cấp quản lý Hà thị hoàn toàn bị đuổi, chức quản lý của ông cũng không bảo đảm. Cũng có thể bị đuổi, thất nghiệp.

Cho nên ông dùng giọng cầu xin nói, “Cảnh tổng, xin cho tôi 1 con đường sống.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Bùi Nhiễm Nhiễm đi qua, có lòng tốt nhắc nhở, “Bị thu mua, mới là đường sống tốt nhất”

Quản lý không chịu nổi nữa, hai chân run rẩy, cả người lùi về sau 1 bước.

Lúc này, giọng cao nhọn của phụ nữ vang lên, “Anh Âu Dương, thì ra nhà máy ngọc là như thế.”

Mắt Bùi Nhiễm Nhiễm giật giật, Anh Âu Dương... tim dừng 1 nhịp, thuận theo giọng phụ nữ nhìn qua.

Khi nhìn thấy khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, trong lòng cô hoàn toàn trầm xuống.

Không ngờ, 5 năm sau, cô gặp Âu Dương Lập là tình huống như vậy

Người khoác tay anh, không phải Liêu Vi. Mặt người phụ nữ thanh thuần, có thể nói là non nớt, cảm thấy như là 1 học sinh.

“Tập đoàn Âu Dương cũng muốn thu mua Hà thị?” Giọng lạnh băng của đàn ông vang lên, Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng bắt được hàn ý trong mắt Cảnh Thần Hạo.

Loại lạnh lẽo này, là lạnh đến thấu xương, như là dao nhúng vào băng vậy, từng chút cắt da thịt của người khác.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Không ngờ Cảnh tổng cũng ở đây, không giấu anh nói, tập đoàn Âu Dương thật sự có ý muốn thu mua Hà thị.”

“Gặp được Cảnh thị, kế hoạch của tập đoàn Âu Dương có thể thuận lợi không?” Lời mang uy hiếp cực kỳ.

Người phụ nữ đứng bên Âu Dương Lập, mặt toàn là sợ hãi.

Cô lập tức đi về trước, lần nữa khoác tay Âu Dương Lập, “Anh Âu Dương, người này là ai? Cô ta xấu quá, em sợ.”

Âu Dương Lập lập tức vỗ tay cô cười dịu dàng, “Đừng sợ, anh đang bàn chuyện, đợi tí ở bên em.”

Bùi Nhiễm Nhiễm thu sự dịu dàng của anh vào trong mắt, anh không nhận ra cô.

Cũng phải, cô trang điểm xấu đi, giọng khàn đặc, sao anh nhận ra được?

5 năm trước, cô không có cách, chỉ có thể đi xa.

Nhưng bây giờ...

Tay Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt rồi thả lỏng, miệng mang nụ cười, đi về trước 1 bước, “Âu Dương thiếu gia, không phải anh kết hôn với thiên kim Liêu thị sao? Sao bây giờ...”

Cô cố ý nhìn người phụ nữ non nớt, tuy lời rất lễ phép, nhưng người ở hiện trường đều rất thông minh, tự nhiên nghe ra ý chế giễu.

Người phụ nữ bên cạnh Âu Dương Lập, nghe ra ý trong lời Bùi Nhiễm Nhiễm, mặt đen lại, ngẩng đầu, bộ dạng khinh thường nhìn cô.

“Liên quan đến cô? Người anh Âu Dương thích là tôi. Sao? Phụ nữ gì, cố gì dùng cách này, muốn hấp dẫn sự chú ý của anh Âu Dương?”

Bùi Nhiễm Nhiễm cười ra tiếng, “Người ta có vợ rồi, cô nhiều nhất cũng là tiểu tam. Tiểu tam này, thời cổ đại gọi là thiếp. Không được, đến thiếp cũng không bằng. Ít nhiều gì thiếp cũng được ở nhà, mà tiểu tam chỉ nuôi ở ngoài thôi. Tôi nói đúng không? Em gái.”

“Phụ nữ già, cô tên gì?” Rốt cuộc vẫn nhỏ tuổi, chẳng qua chỉ vài lời, đã khiến cô lộ mặt thật, làm gì còn bộ dạng vô hại yếu đuối trước đây.

Ha, ai nói cô là tiểu tam! Âu Dương Lập và Liêu Vi không sống chung! Hai người vốn không yêu nhau.

Cảnh Thần Hạo đưa tay, kéo Bùi Nhiễm Nhiễm, kéo cô ra sau anh.

“Cô là nhân viên của Cảnh thị.” 1 câu, liền nói rõ thân phận của cô.

Âu Dương Lập kéo Hòa Miêu lại, giọng tuy trách cứ, nhưng biểu cảm vẫn dịu dàng.

“Hòa Miêu, tính khí con nít lại phát tác rồi, nhớ chuyện đồng ý với anh.” Câu cuối, Âu Dương Lập dần trở nên nghiêm túc.

Hòa Miêu bĩu môi, hận nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, chỉ có thể chịu đựng dậm chân, “Được, lời anh nói em đều nhớ.”

Nói xong, cô lùi về sau 1 bước, tự đi quan sát nhà máy Hà thị.

Âu Dương Lập mặt xin lỗi, nhìn phía Bùi Nhiễm Nhiễm, “Tôi thay cô ta xin lỗi, hy vọng cô đừng để ý.”

Rất lễ phép, toàn thân mang theo sự khiêm tốn của quân tử, trong mắt ánh lên ý cười dịu dàng.

Trước đây, cô bị bộ dạng này của anh hấp dẫn.

Nhưng bây giờ, bao trùm cơ thể, chỉ còn lại hàn ý.

Âu Dương Lập đã đứng ở vị trí đối nghịch với cô, không phải người yêu, cũng không phải bạn bè, đến người dung cũng không phải, mà là kẻ địch.

Cảnh Thần Hạo đem nhất cử nhất động của cô đều quan sát kỹ, tuy cảm thấy lạ, nhưng không hỏi trực tiếp.

Ai cũng có quá khứ, có lẽ người phụ nữ trước mặt, có quan hệ với Âu Dương Lập.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Cảnh Thần Hạo thay đổi, người phụ nữ có quan hệ với Âu Dương Lập, ngoài Bùi Nhiễm Nhiễm, còn có ai? Không lẽ...?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Cảnh Thần Hạo cảm thấy đánh giá cô, ánh mắt từ từ trở nên âm trầm.

Ngoài ánh mắt, không có cái gì giống, là anh nghĩ nhiều?

Ánh mắt Âu Dương Lập rời khỏi người cô, nhìn sang Cảnh Thần Hạo, cười nói, “Cảnh thị trước giờ không kinh doanh măng ngọc, tại sao lần này, nhất định phải thu mua Hà thị?”

“Chính bởi vì trước không kinh doanh, bây giờ mới kinh doanh. Lý do này, Âu Dương tổng tài có hài lòng?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe 4 chữ Âu Dương tổng tài, mới biết Âu Dương Lập đã hoàn toàn tiếp quản Âu Dương thị, đã trở thành người đứng đầu của tập đoàn Âu Dương.

Thời gian 5 năm hoàn toàn thay đổi anh, lúc đó, anh còn non nớt, chẳng qua chỉ là nhóc con xúc động.

Mà thông qua mấy năm chìm nổi ở biển thương trường, bây giờ anh trưởng thành nhiều rồi, nói chuyện mang theo sự bá đạo, thậm chí, còn không ngại dùng thủ đoạn sau lưng.

Âu Dương Lập ngậy người 1 chút, hồi phục lại, miệng mang theo nụ cười tự tin, “Tập đoàn Âu Dương bắt đầu hoạt động lĩnh vực ngọc 5 năm trước, trong 5 năm không ngừng phát triển. Bây giờ trở thành công ty hàng đầu về măng ngọc, Cảnh thị ở măng này cũng chỉ là ‘miếng thịt tươi’ (người mới), lĩnh vực khác không dám nói, nhưng riêng lĩnh vực này, Cảnh tổng làm vậy, có phải quá mạo hiểm?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh, lòng không tránh hơi thờ dài, so sánh Cảnh thị với miếng thịt tươi, anh quá tự tin hay là quá cuồng ngạo?

“Quá trình tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm kết quả. Âu Dương tổng tự tin như vậy, không bằng, chúng ta chờ coi kết quả?” Cảnh Thần Hạo không có tính kiên nhẫn, mặt mày lạnh lùng, không nguyên ý cùng anh phí lời, quay người tiếp tục coi nhà máy.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức đi theo.

Hòa Miêu vẫn luôn không nói chuyện thấy họ rời đi, phì 1 tiếng, sau đó khoác tay Âu Dương Lập, cười nũng nịu, “Anh Âu Dương, người đàn ông đó nhất định không bằng anh, trong lòng em anh lợi hại nhất!”

Tiếng cười như tiếng chuông bạc, khiến người nghe thích thú. Cô lại sạch sẽ thanh thuần, khiến cho lòng Âu Dương Lập cũng mềm xuống.

Anh đưa tay sờ khuôn mặt nõn nà của cô, “Bây giờ còn tính nghịch với em, muốn bị trừng phạt sao.”

Nghe hai chữ trừng phạt, mặt Hòa Miêu đỏ lên, nũng nịu xấu hổ dựa vào người anh, “Đáng ghét, chỉ biết trừng phạt em. Anh có biết đêm qua em...”

Cô không nói hết lời, mặt đỏ ửng.

Âu Dương Lập sờ đầu cô, cúi đầu đến gần tai cô, cười tà mị, “Sau này anh nhẹ tí là được.”

Màn âm áp đưa tình bị Bùi Nhiễm Nhiễm vô thức quay đầu nhìn thấy, mắt cô mang theo tia hàn ý.

Cùng lúc đó, tay cô bị người khác nắm chặt.

Ánh mắt nam nhân sâu thẳm, ngữ khí mang theo sự thám tính, “Cô biết Âu Dương Lập?”

Bùi Nhiễm Nhiễm ngậy người, không lẽ, cô biểu hiện quá rõ ràng rồi?

“Không quen, nhưng tôi biết anh ta. Tập đoàn Âu Dương cũng được xem là tập đoàn lớn, ở Te, tôi cần hiểu được những tập đoàn lớn nội địa, đặc biệt là tổng tài.”

Thì ra là vậy, khó trách cô biết, người phụ nữ tên Hòa Miêu vốn không phải vợ chính thức của Âu Dương Lập.

Chỉ là, anh tò mò, trong điều tra của cô, anh là người thế nào?

Chính vào lúc này, Bùi Nhiễm Nhiễm vỗ tay anh, “Cảnh tổng, tôi ngửi thấy mùi rượu.”

Cảnh Thần Hạo nhắm mắt, ngữ khí, phát hiện trong không khí có mùi rượu mơ hồ.

Hà thị sản xuất ngọc, sao có mùi rượu?

“Mùi tôi thính, thuận theo mùi rượu, tôi có thể biết chỗ để.” Cô nhẹ giọng nói, sau đó chớp mắt nhìn anh. Âm thị cho anh, nếu muốn tìm chỗ đó, cần lên đi, không được quang minh chính đại.

Có lẽ chỗ này ẩn chứa bí mật.

“Hôm nay coi đến đây thôi.” Cảnh Thần Hạo quyết đoán ra quyết định, lại là đi về.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghi ngờ, nếu muốn thu mua, cũng nên điều tra triệt để.

Rõ ràng sản xuất ngọc, tại sao lại để rượu? Nếu để vàng có thể hiểu, vàng ngọc kết hợp mà.

Nhưng, nếu đại boss nói rồi, anh nói không tra, tự nhiên chỉ có thể không làm.

Lúc 2 người đi đến ngoài cửa, lọt vào mắt là một chiếc Ferrari cực kỳ lộng lẫy.

Chiếc xe thể thao rất chói mắt, bây giờ người chủ sở hữu đang làm, càng cao quý hơn.

Chỉ thấy Âu Dương Lập áp Hòa Miêu xuống thân xe, 1 tay ôm eo, 1 tay để sau gáy, hôn say đắm như nơi không người.

Hai người hôn đến cực kỳ nóng bỏng, tay Âu Dương Lập từ từ dời xuống, thậm chí còn mò vào trong quần áo.

Một màn cực kỳ nóng bỏng.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Bùi Nhiễm Nhiễm luôn tự tin tưởng rằng mình đã buông xuôi rồi, nhưng nhìn thấy cảnh này, lòng cô thất lại, tay vô thức nắm chặt.

Trước đây tuy cưới Liêu Vi, nhưng anh và Liêu Vi không có hành động thân mật nào.

Nhưng bây giờ...

Bùi Nhiễm Nhiễm mắt ngày càng lạnh, tay nắm càng chặt.

Nhưng màn này, nhiều lần rơi vào mắt người đàn ông, hoài nghi trong lòng ngày càng sâu.

Nếu dựa vào lời cô nói vừa nói, chỉ vì công việc điều tra Âu Dương Lập. Nhưng bộ dạng quan tâm bây giờ của cô, rõ ràng...

Cảnh Thần Hạo thấy cô nhìn chằm chằm Âu Dương Lập, mắt không chớp, biểu cảm trên mặt ngày càng không đúng. Cho nên, anh đưa tay quơ quơ trước mặt cô, “Cô chưa từng thân mật với đàn ông qua sao? Có gì hay để coi, mắt cũng không chớp?”

Nhất thời, Bùi Nhiễm Nhiễm tỉnh lại, lập tức thu tâm trạng lại, “Tôi đã có con rồi, đương nhiên từng thân mật với đàn ông.” Nói xong, cô mở cửa xe, trực tiếp chui vào, tức giận đóng cửa thật lớn tiếng.

Là 1 nhân viên bình thường, trước mặt đại boss, có phải quá khoa trương?

Hai mắt Cảnh Thần Hạo nheo lại, trong đầu lướt qua hình ảnh 1 cô gái, cô cũng khoa trương như vậy, bộ dạng nhe nanh vuốt móng...

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Vô thức, môi anh cong lên, cả khuôn mặt ghi rõ 2 chữ vui vẻ.

Bộ dạng này bị Bùi Nhiễm Nhiễm trong xe nhìn thấy, rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Vui vẻ thành như vậy?

Cảnh Thần Hạo cũng vào xe, rất nhanh, “Sao thế?”

“Cảnh tổng, tôi và Tiểu Dương trong xe đợi anh đến giờ, anh 1 mình ở ngoài cười ngốc cái gì?”

Tài xế Tiểu Dương mở to mắt, lập tức rút đầu lại, sao Bùi Dĩ Hàn còn nói cả anh vào? Cô thật to gan, dám nói giỡn với cả Cảnh tổng.

Nghe 2 từ cười ngốc, mặt Cảnh Thần Hạo trầm xuống, “Tiểu Dương lái xe.”

Tiểu Dương gật đầu, lập tức đạp ga.

Cảnh Thần Hạo đột nhiên đến gần Bùi Nhiễm Nhiễm, động tác bất ngờ, dọa đến cô lập tức lùi 1 bước.

“Bùi Dĩ Hàn, cô biết Âu Dương Lập?”

“Cùng 1 câu hỏi, sao phải hỏi 2 lần?” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay để lên ngực anh, lại đến gần cô!

“Rất đơn giản, cô khiến người khác nghi ngờ.” Ánh mắt đó, anh nhìn rõ, đầy hàn ý, tuyệt đối có chuyện.

“Tôi không quen Âu Dương tổng, anh ta cũng không quen tôi. Với lại, tôi cần gạt anh sao?” Nói xong, cô đẩy tay trên ngực anh 1 cái.

Nhưng Cảnh Thần Hạo không động đậy, đôi mắt nhìn kỹ cô, mặt cô, quá giống.

Anh dùng sức 1 cái, cố định cô lại, đưa tay sờ mặt cô.

Chỉ nghe cộp 1 cái, đầu Bùi Nhiễm Nhiễm đụng vào người anh, trán cô hiện lên chỗ màu đỏ.

Cảnh Thần Hạo nhíu mày, nhìn phần trang điểm trên tay trở, anh vừa chạm vào mặt cô.

“Nói thật với anh, tôi có người bạn, bạn trai phản bội cô ấy, cưới người phụ nữ khác. Lúc đó, mắt bạn tôi như sưng lên, rất lâu mới hồi phục. Tôi nhìn Âu Dương tổng, lại nghĩ đến bạn mình mà thôi.” Bùi Nhiễm Nhiễm nói xong, nửa thật nửa giả, nhất thời khiến người khác không phân biệt được.

Cô mới đi Anh, 2 tháng được, luôn không khống chế được nhớ về Âu Dương Lập, Bùi gia, ba mẹ. Đêm khuya, luôn trốn trong góc khóc. Cho đến khi phát hiện mình mang thai, vì con, cô mới thoát khỏi trạng thái hoang mang đó.

“Loại ánh mắt đó, không giống chuyện phát sinh trên người bạn cô, chỉ có người trong cuộc, mới như vậy.” Cảnh Thần Hạo lạnh nhạt uhm 1 tiếng, phản biện thẳng thắn.

Nghĩ đến người chồng trong miệng cô, có thể không phải đang sống thử, mà có khả năng, bị bỏ rơi.

“Anh không phải phụ nữ, đương nhiên không thể hiểu cảm giác bạn tôi lúc đó, nữ nhân rất dễ tổn thương.” Bùi Nhiễm Nhiễm rất không thích anh nhìn cô như vậy, giống như là cô không mặc gì vậy.

Tất cả tâm tư nhỏ, trước mặt anh, đều không thể giấu được.

Cảnh Thần Hạo chà phần trên ngón trỏ xuống, nhíu mày, ngữ khí lạnh lùng, “Thoa nhiều phần thế?”

Không thể không thừa nhận, tốc độ chuyển đề tài của anh rất nhanh.

Bùi Nhiễm Nhiễm quay đầu không nhìn anh, “Tôi xấu, đương nhiên thoa nhiều phần hơn.”

Lời có ý là, cô là xấu nữ, đừng đến gần cô! Đói không cần lựa đồ để ăn à!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Cảnh Thần Hạo liếc nhìn cô, lạnh lùng nói, “Mắt cô rất đẹp.”

Như sao lấp lánh trên không trung, giống cô ấy vậy.

Nghĩ đến cô ấy, lòng Cảnh Thần Hạo mềm xuống, sau đó lại lạnh lùng.

Hai người trong xe không nói chuyện, Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi bên trái, cách rất xa anh, may là xe rộng.

Cho đến khi tiếng điện thoại phá vỡ không khí im lặng trong xe, Cảnh Thần Hạo nhìn tên, là Thích Thịnh Thiên gọi.

“Tên nhóc Mẫn Lệ về rồi, anh em tụ họp, đừng đến trễ, 12h! Chỗ cũ, khách sạn Khải Hoa.”

“Uhm” Ngắn gọn, biểu thị anh sẽ đi.

“Đừng có chỉ biết uhm, nhất định phải đến, nếu không sẽ bị Mẫn Lệ lột da!”

“Uhm” Cảnh Thần Hạo nói xong cúp máy, từ đầu đến cuối chỉ 2 chữ, đều là uhm.

Thích Thịnh Thiên bên kia điện thoại tức muốn điên, nhưng không có cách. Ài, Cảnh Thần Hạo từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Có thể trị cậu ta, chỉ có người phụ nữ biến mất 5 năm trước.

“Đến khách sạn Khai Hoa.”

Nhận được lệnh, Tiểu Dương gật đầu, thay đổi hướng vô lăng, hướng về đường khác.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức ý thức người đàn ông này cần đi xã giao, lập tức nói, “Tiểu Dương, phiền anh cho tôi xuống ở phía trước.”

“Cô, đi cùng tôi.” Ngữ khí thể hiện không thể cự tuyệt, cứng rắn bá đạo, là phong cách thường ngày của anh.

Cô thật không hiểu, anh đi xã giao liên quan đến cô?

“Cảnh tổng nếu cần người đi cùng, công ty có rất nhiều người tài, tôi vẫn là không đi...” Bùi Nhiễm Nhiễm quay đầu, cao ngạo chuẩn bị ngừng đầu cự tuyệt, nhưng bị nam nhân đưa tay ngăn chặn.

“Tôi chỉ thông báo cho cô, hoàn toàn không quan tâm ý kiến của cô.”

Tiểu Dương nhìn Cảnh tổng qua kính chiếu hậu, nhìn 1 cái, xem tí bị dọa chết! Cảnh tổng mặt âm trầm như vậy, Hàn Dĩ Hàn bộ phận lên kế hoạch này thật sự không nể mặt chút nào!

Nhìn Cảnh tổng của anh mang bộ mặt đó, anh nào dám ngưng xe, chỉ có thể bi ai nhìn về phía sau, đạp ga, trực tiếp chạy đến khách sạn Khai Hoa.

Nói cũng thấy kì lạ, Cảnh tổng lâu không đến khách sạn Khai Hoa, nếu đi xã giao, không thể đến Khai Hoa.

Chỉ lúc xử lý chuyện cá nhân mới đến Khai Hoa, không lẽ Cảnh phu nhân lại muốn giới thiệu con gái cho Cảnh tổng? Cho nên Cảnh tổng cố ý mang Bùi Dĩ Hàn để phá hoại?

Bùi Dĩ Hàn này cũng quá may mắn rồi!

Chỉ là, người bị Tiểu Dương âm thầm nói may, trong lòng bây giờ rất khó chịu, đang rất tức giận. Rõ ràng là cưỡng ép cô đi!

Lông mày của Cảnh Thần Hạo thả lỏng, dựa vào sau ngòai, bộ dạng an nhàn tự tại.

Bentley màu đen dừng trước cửa Khai Hoa, mấy người bảo vệ lập tức cung kính đi về trước.

Bản xe bọn họ nhận biết được, là Cảnh tổng. Cảnh tổng lâu không đến Khai Hoa rồi, dạo trước quản lý còn nói chuyện đó.

Chẳng qua, những người này không ngờ, trong xe còn có 1 người phụ nữ! Người này... vừa xấu vừa già, bọn họ kinh ngạc đến xem tí rớt tròng mắt.

“Tôi không đi.” Bùi Nhiễm Nhiễm ngừng đầu nhìn thẳng anh, nói xong quay người, đạp cao gót đi về phía trước.

Hành động này, dọa chết Tiểu Dương và bảo vệ. 1 chút mặt mũi cũng không chừa!

Cảnh tay dài của Cảnh Thần Hạo đưa ra, kéo tay cô 1 cái, chớp mắt, Bùi Nhiễm Nhiễm không động được.

Anh nhìn cô 1 cái, bàn tay xoay 1 cái, dùng sức, cô nằm trọn trong lòng anh.

“Thì ra cô thích thế này.” Lời vừa dứt, anh liền cứng rắn ôm cô vào Khai Hoa.

Bùi Nhiễm Nhiễm sắp tức chết, ai thích thế này! Cô biết mà, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tính cách của anh sao có thể thay đổi được!

Chuyên chế bá đạo khoa trương, chuyện đã quyết không được thay đổi.

Không có cách, Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ có thể theo anh vào.

Chỉ là, cô không ngờ, đây không phải xã giao, mà là tụ họp anh em.

Thậm chí còn có 1 người không ngờ tới có mặt.

“Anh Hạo.” Giọng mềm mại của người phụ nữ truyền đến, giọng này như được nhúng mật ong vậy, ngọt đến khiến người ta phát ngán.

Lúc Bùi Nhiễm Nhiễm nghe giọng này, ngậy người. Thuận theo tiếng nói nhìn qua, cơ thể cô cứng nhắc.

Là cô... Đường Tư Điềm.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Thời gian 5 năm, cô hình như không đổi, giọng vẫn ngọt đến phát ngán, còn mặc đầm dài đỏ như lửa.

Cô vẫn luôn thích làm tiêu điểm chú ý.

“Em này của tớ cứng đầu, không có cách, nhà chiều hư nó rồi.” Giọng đàn ông dịu dàng và mang ý cười vang lên.

Bùi Nhiễm Nhiễm dời ánh nhìn, người đàn ông mặc đồ bình thường màu xanh lam, tai đeo bông tai màu bạch kim lấp lánh, đôi mắt hoa đào nhếch lên, nhưng lại rất hợp với giọng, trong dịu dàng có chút hư hỏng.

Nếu nói là em, vậy người đàn ông này là nh cùng cha khác mẹ của Đường Tư Điềm - Đường Sóc, thiếu gia duy nhất của Đường gia.

“Anh Hạo.” Đường Tư Điềm trừng mắt nhìn anh 1 cái, sau đó nhanh chóng đến gần Cảnh Thần Hạo, dùng giọng ngọt ngào nhất gọi.

Cảnh Thần Hạo không quan tâm cô, ngược lại quay lại nói với Bùi Nhiễm Nhiễm, “Ngồi bên đó.”

Lời vừa dứt, tay anh chỉ chỗ bên kia.

3 người đàn ông, ngoài Thích Thịnh Thiên lộ vẻ kinh ngạc ra mặt, 2 người đàn ông biểu cảm nhất thời biến đổi, ánh nhìn rơi lên người Bùi Nhiễm Nhiễm, mang theo ý vị nghiên cứu nồng đậm.

Bùi Nhiễm Nhiễm xuất phát từ lễ phép, cười để đáp.

“Ngồi xuống.” Tay Cảnh Thần Hạo đưa ra, kéo cô vào chỗ ngồi, ngồi bên cạnh anh, rất gần.

Chỉ là, cô vừa ngồi vững liền bị tiếng kêu lên hù dọa.

“Xấu nữ này là ai? Không phải là niềm vui mới của cậu chứ?” Người vừa nói là Mẫn Lệ vừa từ Đức về, từ nhỏ xa nhà, tính cách càng gấp gáp vội vàng.

Đường Tư Điềm vừa nghe, không vui, “Sao có thể? Phẩm vị của anh Hạo không tệ vậy, Mẫn Lệ, anh đừng nói bậy.” Nói xong, cô vén mái tóc dài, động tác rất mê người.

“Đường Sóc, cậu phải quản tốt em mình. Sao không biết lớn bé, luôn miệng kêu anh Hạo, lại kêu thẳng tên tôi, phàn ròi!” Giọng Mẫn Lệ ngày càng lớn, đến Cảnh Thần Hạo cũng nhíu mày.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Cậu luôn bị kêu như vậy, tớ tưởng cậu quen rồi chứ.” Đường Sóc nhún vai, biểu thị không kiên nhẫn.

Anh nào dám quản tiểu tử tông.

Nói xong, Đường Sóc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, “Vị nữ tử này, không giới thiệu bản thân?”

Giọng nói dịu dàng, biểu cảm ôn nhuận, nhưng lại mang ý trêu chọc.

Anh không giống Âu Dương Lập, biểu tình của Âu Dương Lập khiến người khác cảm thấy cực kỳ dịu dàng, nhưng Đường Sóc lại diễn ra 1 phong cách khác.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa muốn trả lời, liền nghe giọng lạnh lùng của nam nhân, “Bùi Dĩ Hàn, phòng kế hoạch của công ty.”

Đây là lần đầu Cảnh Thần Hạo giới thiệu phụ nữ, chỉ là nhân viên đơn giản sao?

Lúc nghe tên Bùi Dĩ Hàn, mắt Mẫn Lệ hoài nghi, giọng lần đầu nhỏ tiếng như vậy, “Bùi Dĩ Hàn? Với Bùi...” Lời chưa nói xong, miệng liền bị Thích Thịnh

Thiên bật lại.

“Tiểu tử Mẫn Lệ mới về, hôm nay anh em chúc mừng!” Thích Thịnh Thiên đổi đề tài, ra hiệu với Mẫn Lệ, kêu anh đừng nói bậy.

Tiểu tử này, mới về, liền chê sống quá lâu rồi sao!

2 mắt Bùi Nhiễm Nhiễm híp lại, nhưng khi thấy ánh mắt thăm dò của Đường Sóc, cô liền hồi phục lại bình thường.

“Ngồi xuống hết đi.” Đại boss Cảnh thiếu đã nói, tất cả cũng không quậy nữa, Mẫn Lệ cũng ngoan ngoãn ngồi vào vị trí.

Đường Tư Diễm yêu kiều hừ 1 tiếng, dậm chân, cực kỳ không hài lòng ngồi kế bên anh trai.

“Tiểu tử Lệ ở Đức lâu vậy, lần này sao biết đường về rồi?” Cảnh Thần Hạo vừa đổ rượu vừa nhìn Mẫn Lệ.

“Về cưới vợ.” Mặt Mẫn Lệ xiu xuống, 1 tay gõ bàn.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh 1 cái, 80% là bị ép hôn, bị ép đến không nhẫn nại, anh chỉ có thể cười.

Đường Tư Diễm không chút nể mặt hừ 1 tiếng, “Mẫn Lệ, anh là người không có cốt khí. Anh em lớn hơn anh 1 tuổi. Cũng bị ép hôn, nhưng không tùy tiện cưới.”

Lời cô không mang ý tốt, khiến Mẫn Lệ tức giận, “Con nha đầu này, thật không có gia giáo!”

Thích Thịnh Thiên nhìn Mẫn Lệ nhảy lên, vô thức lắc đầu, 2 người này, từ nhỏ đã đấu khẩu.

Oan gia ngõ hẹp cũng khá hợp, chỉ tiếc là, Tư Diễm nha đầu tất cả tâm tư đều đổ trên người Cảnh Thần Hạo.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Chẳng qua, Thích Thịnh Thiên không ngờ, lời trong lòng anh lại bị người phụ nữ to gan nói ra.

Nhìn hai báu vật sống trước mắt, Bùi Nhiễm Nhiễm cười cong mắt, “Tôi cảm thấy 2 người khá hợp, dứt khoát thành 1 đôi là được.”

Đương nhiên, giọng vẫn khàn đặc, cô sẽ không lộ giọng thật ra cho người ngoài, cũng như bề ngoài cũng vậy.

Lời nói xong, Mẫn Lệ và Đường Tư Diễm đồng thời hừ 1 tiếng, mặt ché đối phương.

Đường Tư Diễm trừng mắt nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm 1 cái, “Giọng cô khó nghe quá, như con quạ vậy, chẳng qua như vậy hợp với ngoại hình của cô.”

“Ừ, vậy đừng nghe, cần gì ép bản thân chịu khổ.” Bùi Nhiễm Nhiễm phản kích lại, Đường Tư Diễm tự nhiên bị lép vế, nhưng trước mặt Cảnh Thần Hạo, cô lại không dám tức giận, chỉ úy khuất nhìn anh Đường Sóc.

Ánh mắt Đường Sóc đầy vẻ tỏ mò, trong lòng để tay cái like cho cô.

Phụ nữ Cảnh Thần Hạo mang đến, quả là khác biệt.

“Anh Hạo, hôm nay các món đều là em chọn, đều dựa theo khẩu vị của anh.” Đường Tư Diễm thấy anh trai không giúp, chỉ có thể quay đầu, yêu kiều ngọt ngào nói với Cảnh Thần Hạo, mùi nước hoa nồng nặc khiến người đàn ông nhìn không được nhú mày.

Anh lạnh lùng ừ 1 tiếng, giây sau, lại quay đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, “Cô thích món thanh đạm không?”

“Tôi không kén.” Bùi Nhiễm Nhiễm ngậy người, nhưng vẫn thoải mái trả lời.

“Ừ, lên đồ ăn.” Cảnh Thần Hạo gạt đầu, vẫy tay, phục vụ chờ bên ngoài cung kính bưng món ăn vào.

Đường Sóc và Mẫn Lệ mắt đầy nghi ngờ, nghi ngờ mắt của bản thân có vấn đề.

Cảnh Thần Hạo lại đối tốt với xấu nữ như vậy? Không phải luôn không gần nữ sắc sao? Thậm chí còn mù mắt. . .

Sao đổi khẩu vị rồi? Không lẽ từ thất tình đi ra rồi?

“Uống sữa, không được uống rượu.” Cảnh Thần Hạo để lon sữa Silk trước mặt cô.

“Tôi đương nhiên không uống rượu, rượu rồi sẽ làm sai chuyện.”

-----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Mẫn Lệ chịu không nổi cảnh 2 người ân ái, “Hôm nay hoan nghênh tớ về, đừng có ở đó ân ái! Hôm nay, không say không về!”

Đường Tư Điềm cực kỳ chịu không nổi 2 chữ ân ái, tức để đập tô dưa, nhưng nhìn anh Hạo đến chút phản kháng cũng không có.

Không lẽ anh thừa nhận rồi?

Sao có thể!

Nếu thua cho người phụ nữ trước, cô còn tâm phục khẩu phục. Nhưng người trước mặt vừa già vừa xấu, rốt cuộc từ đâu chui ra!

Đường Tư Điềm quay đầu nhìn anh trai, nhỏ giọng, “Anh, tra giúp em người phụ nữ già này.”

“Chuyện này, anh không dám nhúng tay.”

Đường Sóc nhíu mày, không nguyện ý mạo hiểm vì cô.

Không cần biết ngoại hình Bùi Dĩ Hàn thế nào, nhưng dựa vào nhiều năm nay, cô là người phụ nữ đầu tiên Cảnh Thần Hạo đến gần, thì không ai có thể chạm vào cô.

Đường Tư Điềm phiền não không thôi, đến anh trai cũng không giúp, xem ra lần này, cô cần tự ra tay.

“Đến, uống rượu!” Mẫn Lệ đưa ly rượu cùng 1 cái, uống cạn.

Đây là rượu Lafite năm 90, uống như vậy thật lãng phí, ngược lại nhìn Cảnh Thần Hạo, anh từ từ thưởng thức, động tác ưu nhã cực kỳ.

Chỉ là, Bùi Nhiễm Nhiễm không ngờ, cuộc tụ họp lâu như vậy, mà Cảnh Thần Hạo tuy uống từ từ, nhưng vẫn say!

TRong 4 người đàn ông, chỉ có Đường Sóc còn tỉnh.

“Tư lượng của cậu không như trước.” Đường Sóc lắc ly rượu, nhìn Cảnh Thần Hạo.

Cảnh Thần Hạo hí 2 mắt, cười tà mị, “Tôi có ý đó.”

Câu này Bùi Nhiễm Nhiễm nghe không hiểu, cố ý giả say hay cố ý uống rượu? Chuyện này cũng cố ý được?

Không quản nữa, dù sao cô cũng phải đi, 2 đứa trẻ đang đợi cô, còn không về, sợ sẽ khóc cho coi.

Chỉ là, cô vừa bước đi, tay của người đàn ông kéo lại, “Ai cho cô đi?”

Bùi Nhiễm Nhiễm bị đau tay, cả người bị cố định ở chỗ ngồi, không động đậy được.

Đôi mắt như ung nhoeo lại nhìn cô, ánh nhìn không rõ ý vị, ánh nhìn đó, từng tác tiến đến như muốn bóp nghẹt cô.

Cảnh Thần Hạo miệng nở nụ cười tà tử, tay từ từ đưa lên, nâng cằm cô lên, “EM... đã trang điểm”

Đôi mắt sáng đó, như ngôi sao vậy, cho anh đầy hy vọng.

Nếu thông qua trang điểm, có thể biến cô thành cô ấy...

Nghĩ đến đây, ánh mắt nam nhân đột nhiên biến sắc.

-----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

“Cảnh tổng, anh say rồi.” Bùi Nhiễm Nhiễm lấy tay lớn làm loạn của anh xuống, quay đầu nhìn Đường Sóc, “Tiên sinh, phiền anh gọi tài xế, đưa anh ta về.”

Ngữ khí không nóng không lạnh.

Đôi mắt hoa đào của Đường Sóc mang ý cười, “Khách sạn Khai Hoa, có phòng nghỉ riêng của Cảnh tổng, tầng 15, cả tầng của anh ấy.”

Ý của lời này, ám chỉ rõ ràng.

“Khóa phòng bằng vân tay, cho nên, chỉ có thể phiền cô.” Đường Sóc cười, thể hiện rõ bộ dạng coi kịch hay.

“Anh, em đưa anh Hạo lên, nếu để xấu nữ này, vạn nhất cô ta ác ý thêm ăn thì sao?” Đường Tư Diễm vừa nói vừa đứng lên, đi về hướng Cảnh Thần Hạo, như là đợi không được.

Ác ý thêm ăn, người phụ nữ này trong não chứa cái gì?

Bùi Nhiễm Nhiễm mong sao Đường Tư Diễm đưa đi muốn chết, nhưng lúc này Cảnh Thần Hạo, đầu đã gối lên vai cô, tay ôm lấy eo cô, hô hấp phả giữa cô cô, còn nóng bỏng không thôi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Xấu nữ, cô ôm anh Hạo không buông làm gì?” Miệng nhỏ của Đường Tư Diễm bĩu môi, mặt tức giận, nói xong, đưa tay hướng về Cảnh Thần Hạo.

Cảnh Sóc không can em gái, cứ để nó chết tâm, để tránh sau này phiền phức.

Thích Thịnh Thiên đã say như chết, nhìn thấy động tác muốn chạm vào Cảnh Thần Hạo của Đường Tư Diễm, cơ thể run rẩy, não lập tức tỉnh táo. Xong rồi, xảy ra chuyện rồi.

CHính vào lúc tay Đường Tư Diễm muốn chạm vào anh, Cảnh Thần Hạo nhú mày, mở 2 mắt, trong mắt hiện lên tia nguy hiểm, hù đến cô không dám động đây.

Anh nhìn chằm chằm Đường Tư Diễm, sau đó quay đầu nhìn cô gái bị anh ôm, thả lỏng không nhú mày nữa, miệng giương lên, “Đi.”

Nói xong, anh đứng dậy, kéo tay Bùi Nhiễm Nhiễm đi ra ngoài.

Không chỉ Bùi Nhiễm Nhiễm ngây người, đến người tỉnh táo như Đường Sóc cũng không nắm bắt được, rốt cuộc là giả say hay là say thật?

“Anh Hạo! Đường Tư Diễm mặt ủy khuất, chân dậm dậm, giọng càng thêm yêu kiều ngọt ngào.

Đường Sóc không quan tâm cô, mắt hoa đào thâm sâu, quay người nhìn Thích Thịnh Thiên, “Người phụ nữ này, rốt cuộc từ có máu mặt gì?”

Thích Thịnh Thiên thờ dài, đầu choáng váng, “Người phụ nữ này, đã là mẹ của 2 con.”

Lập tức, sắc mặt của Đường Sóc càng đặc sắc.

Đường Tư Diễm nghe vậy, mặt vui mừng, sau đó lại khó chịu đứng đây.

Cô vậy mà không bằng bà mẹ có con! Người vừa già vừa xấu!

Bùi Nhiễm Nhiễm bị Cảnh Thần Hạo kéo 1 đường, không phải hướng cửa ra Khai Hoa, mà là thang máy.

Điên rồi, anh đưa cô đến phòng riêng?

Cảnh Thần Hạo nhấn tầng 15, quay người nhìn mắt cô.

Anh thở 1 hơi thật thoải mái, như vừa đạt được gì đó, hai tay ôm cô vào lòng.

Rất chặt rất chặt, không chừa 1 khoảng trống.

Người đàn ông này, nhất định là điên rồi!

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay đẩy vai anh, nhưng sức lực chỉ làm anh cảm thấy nhột nhột.

Ting 1 tiếng, thang máy mở ra, Cảnh Thần Hạo vẫn ôm cô không động đây.

Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu nhìn anh, phát hiện anh đã nhắm mắt.

KHông kiên nhẫn, cô chỉ có thể khó khăn di chuyển 2 chân, đưa anh đến trước phòng.

Nhận biết đầu vân tay, nhưng tay nào!

“Ngón nào?”

Cảnh Thần Hạo không ngẩng đầu, vẫn dựa vào vai cô.

Không kiên nhẫn, Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ có thể thử từng ngón, bắt đầu từ ngón cái.

Soạt 1 tiếng, thất bại, lại thử tiếp.

Cho đến ngón áp út tay trái, mới ting 1 tiếng, mở cửa.

Khẩu vị thật đặc biệt, dùng ngón áp út.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhin không được nói trong lòng, sau đó tổn sức kéo anh vào trong, đưa chân lên thuận chân đá cửa.

Động tác không thực nữ chút nào.

Cô đang dùng sức, tinh thần đều tập trung vào mặt đất, tự nhiên không phát hiện người đàn ông đang mỉm cười.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Đề anh lên sofa, Bùi Nhiễm Nhiễm vỗ vỗ quần áo, quay lưng muốn đi.

Nam nhân nhanh tay lẹ mắt, kéo tay cô lại.

“Rót nước cho tôi.” Khẩu khí vẫn là mệnh lệnh, không chút khách khí.

Nhưng lời vừa dứt, anh lại nhắm mắt, cũng không biết là ngủ thật hay giả.

Bùi Nhiễm Nhiễm hận bản thân mềm lòng, quên đi, rót nước rồi đi.

Rót nước ấm, ngoan ngoãn đưa đến bên đại boss, “Nước đến đây.”

Cảnh Thần Hạo cố gắng động đậy cơ thể, tay phải đưa lên, biên độ rất lớn, Bùi Nhiễm Nhiễm không né kịp, nước trực tiếp đổ xuống, ướt người cô.

Trên người lập tức ướt đầm, Bùi Nhiễm Nhiễm tức giận! Tên này cố ý mà!

“Thay quần áo.” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng từ đất đứng lên.

“Tôi làm gì có đồ thay?!” Khẩu khí Bùi Nhiễm Nhiễm xúc động, anh xem đây là nhà cô, sao có thể có đồ của cô!

Nhìn thấy anh vào phòng, cô lại nhiều quần áo ướt, có tức cũng không giải tỏa được, “Anh nghỉ, tôi về.”

Nói xong, cô quay người, còn chưa đi được vài bước, cô nghe tiếng ỏi của người nào đó.

Cô hít sâu 1 hơi, quay lưng nhìn Cảnh Thần Hạo.

Sau đó, Cảnh Thần Hạo quay lại, chỉ bồn tắm siêu to, “Mở nước, tôi muốn tắm.”

Nhất thời, Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy như nhìn thấy Cảnh Thần Hạo 5 năm trước, bộ dạng ngang ngược rất giống.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Sau khi say, anh mới thể hiện bản tính thật.

“Mở nước.” Cảnh Thần Hạo nhăn nhó nói thêm lần nữa, nói xong rất tự nhiên cời đồ.

Bùi Nhiễm Nhiễm bắt lực đỡ trán, nhưng vẫn làm theo lời anh, rất nhanh mở xong nước.

Thử độ ấm, vừa đủ.

Chỉ là, cô không ngờ, cô mới quay người, chân Cảnh Thần Hạo đã vào trong bồn tắm.

Vì động tác quá lớn, cô bị cơ thể cường tráng đụng phải, đứng không vững, té về trước.

Nhất thời, bàn tay lớn ôm lấy eo cô, dùng sức, cô không bị té mạnh xuống đất, mà trực tiếp trượt vào trong bồn tắm.

Những lớp phấn dày, thật sự nhức mắt!

“Cô trang điểm rồi.” Tiếng trầm thấp của nam nhân vang lên, động tác tay vẫn không ngừng.

Lập tức, tim Bùi Nhiễm Nhiễm vang hồi chuông nhắc nhở.

Cô phản kháng đứng dậy, nhưng sức anh quá mạnh, cô không đầu lại, cột tóc bung ra, tóc xõa xuống, trang điểm trên mặt bị lem.

“Cô...” Sắc mặt Cảnh Thần Hạo căng thẳng, là anh... say rồi, hay là mơ?

“Tôi cái gì tôi!” Bùi Nhiễm Nhiễm biết anh say, cô nhất định nhân lúc này, nhanh chóng thoát thân.

“Là em!” Anh kích động, tay ôm lấy cô.

“EM về rồi, lần này, tuyệt đối không để em xa tôi.” Cô vừa nói vừa sờ mặt anh.

“Đừng chiếm tiện nghi, nhanh dừng lại!” Tay Bùi Nhiễm Nhiễm đập loạn, vừa gấp vừa tức.

“Không buông, em là của tôi.” Cảnh Thần Hạo âm u, muốn cô đến đâu kêu đến đâu cuồng loạn.

Dù là mơ, anh cũng không muốn tỉnh.

Nói xong, không quan tâm sự phản kháng của Bùi Nhiễm Nhiễm, dùng sức ôm cô, cuối này hung hăng hôn lên môi đỏ của cô, tay không rảnh, từ từ dờ xuống.

Anh hôn ngày càng nóng bỏng, hô hấp cũng nhanh chóng bị anh giành mất, mỗi tác thịt của cô của trong sự khống chế của anh.

Đột nhiên, lòng cô hoang mang, đưa tay liều mạng ngăn chặn, chỉ là, sự nam nữ không giống nhau, cuối cùng anh lật người lại, áp cô xuống.

Tiếng nước vang lên càng lớn, cơ thể Cảnh Thần Hạo càng mang động.

Qua 1 đêm, Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy cảm thấy như bị nghiền nát vậy, nhìn người đàn ông ngủ say trên giường, lòng phức tạp.

5 năm trước phát sinh 1 lần, 5 năm sau về chưa được bao lâu, lại 1 lần, còn với thân phận Bùi Dĩ Hàn.

Tối qua anh say, sau khi tỉnh dậy nhất định nhức đầu, nhớ không ra cô, cũng bình thường.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Cô không thể để anh phát hiện, hơn nữa hôm qua cả đêm không về, 2 đứa nhỏ nhất định gấp chết, đặc biệt là Dương Dương.

Nghĩ đến đây, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức bò dậy, vừa xuống giường, tay bị kéo lại.

Tim Bùi Nhiễm Nhiễm đập mạnh 1 cái, không phải nhanh như vậy đã tỉnh rồi chứ?

Giây sâu, tay đang kéo cô thả lỏng, cô quay người lại nhìn, phát hiện nam nhân vẫn nhắm mắt, chắc là hành động vô thức.

Bùi Nhiễm Nhiễm bước chân càng nhẹ, lấy quần áo, cũng không quan tâm đang ướt, nhieu mảy mặc lên.

Bây giờ chưa hoàn toàn sáng, nhân bây giờ chạy nhanh!

Lách cách, cửa nhẹ nhàng đóng lại, miệng người đàn ông ngủ say giương lên.

Lúc đi ra cửa, Bùi Nhiễm Nhiễm chú ý camera, cố tránh hết mỗi cái. Thật sự không thể né, mới thấp đầu, tóc dài che mặt, sợ bị quay trúng vậy.

Cho đến khi đến cửa lớn, gọi 1 chiếc taxi, cô mới thả lỏng.

Mở điện thoại, 10 mấy tin nhắn và cuộc gọi nhờ, toàn là Lâm Tri Hiểu.

“Độc được, nhanh về!”

“Noãn Noãn tớ đã ngủ rồi, Dương Dương mới ngủ 3 tiếng.”

“Nhiễm Nhiễm, không phải xảy ra chuyện chứ? Đừng dọa tớ, nhanh trả lời tin nhắn!”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm run 1 cái, lập tức trả lời, vừa nhấn qua, điện thoại vang lên.

“1 đêm không về, cậu đi đâu!”

“Tri Hiểu, về nói cậu, chuyện quá đột ngột.”

“Được, đợi cậu!” Lâm Tri Hiểu tuy gấp, nhanh cũng không quá hoảng loạn.

Chỉ cần không có việc gì, là được.

“Tài xế, phiền nhanh chút.”

Tài xế thấy Bùi Nhiễm Nhiễm từ khách sạn 5 sao ra, toàn thân ướt đẫm, mặt càng tỉnh tề, không nhận được thờ dãi.

Cô nương trẻ bây giờ, sao thích làm mấy chuyện này vậy!

Lâm Tri Hiểu ở nhà.

Lúc mở cửa, Lâm Tri Hiểu xem tí bị dọa hư, “Đây... cậu sao vậy! Ướt nhem, tóc xõa, trang điểm trên mặt đâu!”

“Vào rồi nói.” Bùi Nhiễm Nhiễm vừa vào nhà, 1 thân hình nhỏ lập tức vui vào lòng cô, mang theo tiếng khóc, “Mami.”

Lần đầu cô nghe Dương Dương khóc, chỉ cảm thấy lòng tan nát.

Cả đêm không về, chắc dọa chết con trai.

“Mami đây.”

Bùi Dương ngẩng đầu, mắt vì ngủ ít mà sưng, tay sờ quần áo cô, sau khi thấy ướt, lập tức kéo Bùi Nhiễm Nhiễm vào phòng ngủ, “Mami, thay đồ trước.”

“Ài, sao tớ thấy con trai đáng tin, mami không hiểu chuyện!” Lâm Tri Hiểu vỗ vai cô, mắt đầy ngưỡng mộ.

Bùi Nhiễm Nhiễm an ủi cười, đi vào phòng, lúc cởi đồ ý thức trên người có...

Không thể để con trai thấy.

“Dương Dương...” Cô đang nghĩ, nên nói thế nào với con trai.

“Mami, con đi ra.” Bùi Dương nói xong, nhìn cô 1 cái, nhanh chóng ra phòng, lạnh lùng nói 1 câu, “Mami, có vết đỏ trên cổ mẹ, hôm qua bị người khác ức hiếp phải không?”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm đập mạnh 1 nhịp, Dương Dương quả nhiên tâm tư nhạy bén.

Nhưng con còn nhỏ, sao có thể thông qua vết đỏ đoán được cô bị ức hiếp?

Kiến thức về mạng này, cậu không thể biết, mới 5 tuổi!

Không được, con trai không thể trưởng thành sớm ở mạng này, quá...

Nghĩ vậy 1 cái, cô mặc đồ cực nhanh, sau khi mặc xong, tùy ý cột tóc đuôi ngựa, rồi ra ngoài.

“Mami!” Noãn Noãn mới dậy nghe tiếng mami, vui mừng không thôi, cả thân thể nhỏ như treo trên người cô, yêu kiều làm nũng.

“Khiến các con lo lắng rồi, hôm qua mẹ tăng ca, cho nên bận bây giờ mới về. Thân ướt, là vì mẹ không cẩn thận đổ ly nước.” Câu này nói cho Bùi Noãn nghe, cô nhỏ vậy, nhất định tin.

Nhưng Lâm Tri Hiểu và Bùi Dương không dễ dàng bị gạt được.

1 lớn 1 nhỏ ngồi lên sofa, ánh mắt hoài nghi, hiển nhiên không tin lời nói dối lúc này.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Bùi Nhiễm Nhiễm biết không né được, quyết định nói thật cho Tri Hiểu nghe. Chỉ là... Dương Dương không được.

“Dương Dương, con mang em đi chơi, được không?”

Đưa nhóc lắc đầu như cái trống lắc, “Không được, con muốn nghe, ai bắt nạt mẹ?”

“A! Mami, bị bắt nạt sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm hít 1 hơi, cục thịt nhỏ liền nhào lên người cô kiểm tra.

“Đừng quậy, ngoan, mami không bị bắt nạt.”

Bùi Dương vẫn không tha, “Vết vết đỏ đó, con không tin con nhìn nhầm.”

Nghe 3 chữ vết đỏ đó, sắc mặt Lâm Tri Hiểu thay đổi, vết đỏ? Vết đỏ nào?

“Có thể vô tình đụng vào đâu, hơn nữa, ai dám ức hiếp mẹ.” Mặt Bùi Nhiễm Nhiễm mang nụ cười, chớp chớp mắt.

Chỉ đáng tiếc, nhóc con không nể nạt cô, động dậy môi, “Mami. nếu chém gió nhiều quá, sẽ bị chém nát đấy.”

Lâm Tri Hiểu nhất thời không nhin được, cười ra tiếng. Nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh của Bùi Dương, lòng sợ hãi, lập tức ngậm miệng, không dám cười.

Mấy ngày này cô qua rất bị lụy, đi làm bị ánh mắt lạnh lùng của Cảnh tổng, ở nhà bị ánh mắt lạnh của phiên bản Cảnh tổng nhí.

Nghĩ đến Cảnh tổng, Lâm Tri Hiểu căng thẳng, hôm qua Bùi Nhiễm Nhiễm cùng Cảnh tổng đi khảo sát Hà thị, trên người bạn thân có vết đỏ... không lẽ...

Mắt Lâm Tri Hiểu giật giật, không phải chứ!

“Đừng lo, mami không phải vẫn lành lặn về nhà sao? Ngoan, nghe lời, mami có chuyện muốn nói với mẹ nuôi.” Bùi Nhiễm Nhiễm kéo tay Noãn Noãn, đi đến bên Dương Dương.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Lòng đưa nhóc càng hoài nghi, cứ cảm thấy mami giấu cậu điều gì.

Hôm qua rốt cuộc mẹ đi đâu? Tăng ca đến giờ mới về? Dù ở Anh bên tổng tài biến thoát cũng không như vậy.

Nhất định có vấn đề!

Lòng Bùi Dương hoài nghi, nhưng lần này không biểu hiện ra.

Anh biết, mami không nói cho nghe. Không bằng từ tra cho rõ, lời giải chắc ở trên người người đàn ông ở nhà hàng Nặc Thiên.

“Noãn Noãn, anh dẫn em đi chơi.” Bùi Dương thông minh chọn tạm thời rút lui, kéo tay em, đi ra ngoài.

Nhìn thấy phòng khóa lại, Bùi Nhiễm Nhiễm thả lỏng, Lâm Tri Hiểu lập tức kéo tay Bùi Nhiễm Nhiễm, về phòng mình.

Lách cách 1 tiếng, Lâm Tri Hiểu khóa cửa lại.

“Nói thật, cậu và Cảnh tổng, có phải ngủ rồi?” Cô hỏi thẳng, dù sao, lúc vết hôn đỏ trên cổ Bùi Nhiễm Nhiễm đã thấy không lành.

Bùi Nhiễm Nhiễm không tính giầy, cũng biết giấu không được, gật đầu thừa nhận.

“A!!!” Lâm Tri Hiểu bị đá kích, nắm chặt lồng ngực thờ không nổi.

“Nhỏ tiếng, cậu muốn dụ Dương Dương và Noãn Noãn vào sao?”

“Nhiễm Nhiễm, sao cậu lại ngủ cùng Cảnh tổng rồi? Anh ta thấy mặt thật rồi?” Nói thật, trong lòng Lâm Tri Hiểu, Bùi Nhiễm Nhiễm là tuyệt sắc mỹ nữ, đến fan nữ như cô còn mê, nói chi là đàn ông đều là động vật thân dưới.

Chỉ là không ngờ, Cảnh tổng trước mặt Nhiễm Nhiễm, lực khổng chế cũng bằng 0

“Lúc đó anh ta say, chắc cho tôi là người phụ nữ khác.” Anh thấy rõ sự nóng bỏng trong mắt anh, cùng với sự kích động của anh.

Là em, là em...

Anh luôn nói về người phụ nữ đó, rốt cuộc là ai?

“Cậu thật sự ngủ cùng... Cảnh tổng rồi?” Lâm Tri Hiểu mở to mắt, có chút không thể tin.

Nhiễm Nhiễm luôn trang điểm xấu đi, dù vậy, vẫn có thể ở chung giường với Cảnh tổng.

Cô hiểu Nhiễm Nhiễm, tuyệt đối không bao giờ chủ động, chỉ có Cảnh tổng ép buộc thôi.

“Tiếp tục giấu sao? Cần uống thuốc sau khi làm không?” Lâm Tri Hiểu lý trí trả lời, miễn cảm bất được vấn đề quan trọng.

Bùi Nhiễm Nhiễm gật đầu chắc chắn, “Đương nhiên cần uống, tớ không muốn lại mang thai.”

Cô có Dương Dương và Noãn Noãn là đủ.

Hơn nữa, cô không muốn đề tên này được lợi thêm nữa...

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

“Tớ đi mua cho cậu, chuyện này, nhất định phải kín miệng. Chẳng qua, sau này cậu phải giữ khoảng cách với Cảnh tổng, nói không chừng anh ta nhớ lại đã từng ngủ với cậu...” Lâm Tri Hiểu vỗ vai bạn thân, lắc đầu, bộ dạng tự cầu phúc cho mình đi.

Bùi Nhiễm Nhiễm hai tay hợp lại, lập tức cầu trời cao.

Phòng riêng xa hoa.

Mặt trời chiếu qua những khoảng trống của rèm cửa đơn giản, ánh sáng có chút chói mắt, người đàn ông trên giường cố gắng thức dậy.

Hậu quả của say rượu, đau đầu như nứt, trong lúc mơ màng, anh dường như nhìn thấy Nhiễm Nhiễm quay lại.

Tay Cảnh Thần Hạo ngay lập tức chạm vào giường, trống rỗng, không có chút nhiệt độ nào cả. Không lẽ, đây có phải chỉ là một giấc mơ?

Nhưng nếu đó là một giấc mơ, những màn nóng bỏng của đêm qua, sự khuấy động bên trong tim, còn có những nếp gấp của tấm trải giường, quá thật.

Cộc cộc cộc, tiếng gõ cửa phát ra từ cửa.

Ngoài ra còn có tiếng kêu của Thích Thịnh Thiên.

"Cảnh Thần Hạo!!!" Tiếng ồn ngoài cửa có thể sánh với Mẫn Lệ.

Lông mày của Cảnh Thần Hạo nhăn lại, đứng dậy chuẩn bị lấy quần áo.

Bên ngoài cửa, Thích Thịnh Thiên không kiên nhẫn, ghé tai vào cửa để lắng nghe, dường như không có chuyển động, nên anh hít một hơi thật sâu, chuẩn bị phá cửa, nhưng cửa lại đột nhiên mở ra.

"Quần áo của cậu sao trở nên như thế này? Ướt?" Đôi mắt của Thích Thịnh Thiên mở to, âm thanh được nâng lên tám lần.

"Tôi qua tớ thấy Nhiễm Nhiễm rồi."

Cảnh Thần Hạo nhủ mày, khó chịu với âm thanh chói tai kia, nhưng tôi nghĩ đến đêm qua, lông mày vẫn dịu dàng lại.

Một câu đơn giản làm trái tim Thích Thịnh Thiên sợ hãi và run rẩy, nhìn người bạn đi vào phòng, anh lập tức đi theo.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

"Nhiễm Nhiễm? Không thể! Hôm qua rõ ràng là Bùi Dĩ Hàn, xâu nữ của phòng kế hoạch, cô ấy đã đỡ cậu!" Thích Thịnh Thiên tính tiếp tục, nhưng anh ta tiếp xúc với đôi mắt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo, tim đột nhiên anh cũng sợ một chút.

Đây không phải trùng độc quá nặng rồi chứ...

"Cậu đói không kén thức ăn? Hôm qua, bạn đã nắm lấy Bùi Dĩ Hàn đi, tất cả chúng tớ đều nhìn thấy bằng chính đôi mắt của mình!"

"Không phải Bùi Dĩ Hàn, là Nhiễm Nhiễm, tớ thấy cô ấy."

"Cậu say rượu, cậu thấy trong giấc mơ của mình?" Nói đến đây, Thích Thịnh Thiên ngây người, cả người cứng đờ, anh nghĩ thấy mùi hương ái muội của không khí.

Làm sao anh không biết nó có nghĩa là gì...

"Anh em, không phải cậu ngủ với Bùi Dĩ Hàn rồi chứ. Xong rồi, cô ấy có đàn ông đó, còn là mẹ của hai đứa trẻ!" Anh xoa ngực, luôn cảm thấy chuyện gì sắp xảy ra.

Lông mày của Cảnh Thần Hạo nhăn lại, giọng nói trầm thấp, "Đêm qua là Nhiễm Nhiễm, ngoài cô ấy, tớ sẽ không chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào."

"Tớ gọi điện thám tính thử." Thích Thịnh Thiên thờ dãi và rút điện thoại ra, trái tim anh có chút lo lắng.

Điện thoại vừa được kết nối, một bàn tay lớn đưa ra, trực tiếp giành lấy điện thoại.

Cảnh Thần Hạo mím môi, không nói gì, như thể anh đang chờ đợi điều gì đó.

"Cảnh Thần Hạo! Tại sao cướp điện thoại di động của tớ!" Giọng nói của ồn ào của Thích Thịnh Thiên vang lên, rơi vào tai Bùi Nhiễm Nhiễm.

Cuộc gọi không quen thuộc, hóa ra đó là điện thoại của Thích Thịnh Thiên, mà bây giờ người nghe là Cảnh Thần Hạo!

Vì vậy, cô ho vài tiếng, vẫn giọng khàn khàn, "Cảnh tổng, chuyện gì đã xảy ra?"

"Hôm qua, có phải cô không?"

Có phải cô không

Giọng nói mê ly truyền qua từ điện thoại, khiến tai cô nóng lên.

Trái tim Nhiễm Nhiễm đập mạnh: "Anh đưa tôi lên tầng mười lăm, chỉ là, đưa đến tôi liền rồi đi. Sao thế? Chuyện gì đã xảy ra?"

"Không có gì, chút gấp ở công ty, đến văn phòng tìm tôi."

"Cảnh tổng, hôm nay tôi được nghỉ phép, ở bên hai con... và chồng tôi."

Cảnh Thần Hạo biết ý định thật sự của cô, dừng 1 chút, cũng không làm khó gì, "Ừ."

Cúp điện thoại, điện thoại ngay lập tức bị Thích Thịnh Thiên giật lại.

"Bùi Dĩ Hàn, không phải Nhiễm Nhiễm, cậu rồi cái gì? Tìm kiếm năm năm, muốn về đã sớm về."

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

“Chuyện của tôi, không cần cậu quan.” Cảnh Thần Hạo tiếp nhận đồ tây phục vụ mang đến, không quan tâm Thích Thịnh Thiên, ở đó cời đồ thay cái mới.

Ánh mắt Thích Thịnh Thiên rất nhanh nhìn thấy vết đỏ sâu nông sau lưng anh, rất hiển nhiên, móng tay của người phụ nữ để lại.

Hi hi, xem ra trận chiến hôm qua, rất kịch liệt.

“Hôm nay đến sớm, là vì muốn nói với cậu. Sáng nay tra ra, Bùi Nhiễm Nhiễm từng làm tổng bộ Te ở Anh.”

Tay thất cả vạt của Cảnh THần Hạo dừng lại, ánh mắt đột nhiên âm trầm, lại là Te...

“Có thể, Bùi Dĩ Hàn biết cô ấy. Nếu cậu thật sự ngủ với Bùi Dĩ Hàn, thì phiền rồi.”

“Về đi Anh sớm nhất.”

Thích Thịnh Thiên nói nhiều vậy, nhận lại chỉ là hình bóng đi xa của anh.

Ài, Cảnh Thần Hạo vẫn là để tâm tư vào ngõ cụt, vì 1 phụ nữ, thật sự tẩu hỏa nhập ma.

Bên khác, Lâm Tri Hiểu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm uống thuốc, cục đá trong lòng được lấy xuống.

“Tri Hiểu, hôm nay tớ mang 2 con đi chơi, đã xin nghỉ.”

“Cũng được, đi thư giãn. Chú ý an toàn, cũng đừng trang điểm già đi, làm bản thân là được.”

“Được!”

Lúc này, Bùi Dương nắm tay Bùi Noãn vào phòng, bộ dạng luôn lạnh lùng hiện lên tia vui mừng.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Mami, mẹ dẫn con và em đi chơi?”

“Đúng, vui không? Chỉ là tối qua con ngủ không ngon, đợi ngủ đủ, chúng ta đi.”

Bùi Noãn nhảy dựng lên, “Không cần, bây giờ con muốn chơi. Con muốn thay đầm công chúa, anh, anh đeo mặt kính cool màu đen lên.”

“Hôm nay anh không đeo.”

Mà Bùi Nhiễm Nhiễm sớm lấy kính đen ra, “Đeo lên.”

Kính đen có thể che mắt, dù sao không phải ở Anh, cẩn thận chút.

Bùi Dương nghi ngờ nhận kính, mặt hoài nghi.

“Trời nóng, mặt trời lớn, mẹ cũng đeo kính.”

“Mami, mẹ phải trở thành tuyệt sắc mỹ nữ!” Bùi Noãn vừa nhảy vừa cười, mắt cong lên, như trăng khuyết.

Đây là lần đầu sau khi về nước, cô không trang điểm, mặt mộc ra đường, nắm tay 2 con 2 bên.

Cô và con trai đeo kính, Noãn Noãn đeo nón hoa.

3 người, mới ra đường đã trở thành phong cảnh đẹp mắt, trở thành tiêu điểm chú ý của nhiều người.

“Quá đẹp rồi, quá dễ thương, chụp hình!”

Tách tách, rất nhiều người nhìn không được chụp hình, phong cách đó, dường như gặp ngôi sao.

Không chịu được, Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng bắt taxi, để 2 con vào trước.

Mà cô không nghĩ tới, hình chụp bị đăng lên mạng, tiêu đề: mỹ nữ con dễ thương lên hình! Lướt chia sẻ cao đến kinh người!

Khu vui chơi.

“Chúng ta cùng ngồi vòng đu quay, chịu không?”

Bùi Dương gật đầu, “Chỉ cần cùng mami, cái gì cũng tốt.”

Lập tức, tìm Bùi Nhiễm Nhiễm ám áp.

“Mami, con khát, muốn uống nước.” Bùi Noãn kéo tay áo cô.

“Được, cùng đi.” Bùi Nhiễm Nhiễm xoa đầu con, nhẹ giọng dỗ.

Chỉ là, cô mới quay người, bị người khác kéo lại.

Bùi Dương lập tức cảnh giác.

“Mỹ nữ, để lại phương thức liên lạc đi.”

Giọng nam nhân rất lớn, có chút giống Mẫn Lệ.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn kỹ, thật là anh!

Oan gia ngõ hẹp không cần đến thế chứ!

“Buông tay ra.” Cô nhú mày, lạnh lùng bài xích.

Bệnh thích động tay động chân, vẫn giống như trước.

Mẫn Lệ rất không dễ tìm được người mình thích, sao dễ buông tha, đương nhiên kéo càng chặt, “Mỹ nữ, chúng ta trước đây từng gặp?”

Haha, cô chưa từng gặp qua anh, dùng cách quê mùa này để thả thính, thật ngu!

“Buông mami ra.” Giọng bé nam vang lên, cực kỳ lạnh lùng.

“Yo, còn có 2 con. Kêu là mami, là cô sinh?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhắc chân đạp Mẫn Lệ, thoát khỏi anh, “Không phải tôi sinh, không lẽ anh sinh?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

“Mỹ nữ, cô tên gì? Tôi cảm thấy chúng ta thật sự từng gặp qua.” Mẫn Lệ luôn tin tưởng phán đoán của mình.

Dù sao, mỹ nữ đâu cũng thấy, nhưng có thể để lại ấn tượng, rất ít.

Lúc đó, anh vừa ra trường, nhìn thấy 1 cô gái, nhìn thoáng qua, khí chất rất giống cô ấy.

Chẳng qua, cô gái lúc đó, đã là hoa có chủ, anh chỉ có thể âm thầm thờ dài.

“Dương Dương Noãn Noãn, chúng ta đi.” Bùi Nhiễm Nhiễm không quan tâm anh, nắm tay 2 con đi về trước.

Mẫn Lệ không tha, lại bám lên, động tác quá lớn, trực tiếp kéo mắt kính của Bùi Nhiễm Nhiễm xuống đất.

Cạch 1 tiếng, tiếng rất vang.

Anh thấy mặt thật của cô...

Dù là mặt mộc, nhưng da trắng, mắt đen, môi đỏ, tóc đen, đẹp đến kinh tâm động phách.

Nhất thời, Mẫn Lệ nhớ ra rồi, khó trách quen mắt như vậy!

Bùi Dương lập tức nhặt kính lên, quay người, ánh mắt lạnh lùng, nhìn đến tìm Mẫn Lệ cảm thấy căng thẳng lạ thường, anh vậy mà sợ ánh nhìn uy hiếp 1 đứa nhỏ?

Nhưng càng nhìn, càng thấy không đúng, khí chất này có chút giống Cảnh Thần Hạo...

Nhất thời, Mẫn Lệ muốn lấy kính trên mặt đứa nhóc ra.

Chẳng qua, bây giờ chuyện quan trọng hơn.

Mẫn Lệ nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, cười tà mị, “Tôi biết cô.”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm đập mạnh 1 cái, lúc này anh nhìn thấy mặt thật của cô, nói anh biết cô.

Sao có thể?

Trước đây ở Khai Hoa, là lần đầu cô gặp Mẫn Lệ, mà đã trang điểm xấu đi.

Nếu không phải anh nói lớn tiếng, sợ là, cô cũng không nhớ ra anh.

“Cô khẳng định không quen tôi.” Mẫn Lệ nhếch cằm, đắc ý cười, “Lúc đó, ở gần đường Hương Giang gặp qua cô. Đẹp nổi nà như nước, không ngờ lại có thể gặp cô.”

Bùi Nhiễm Nhiễm tỉ mỉ nhìn anh, mày liễu khẽ nhú, “Đường Hương Giang?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

5 năm trước, cô quả thật có nắm tay tán bộ với Âu Dương Lập ở đường Hương Giang, cho nên, anh gặp cô lúc đó?

“Chẳng qua, lúc đó, sau lưng cô có tên mặt trắng, chắc là bạn trai cô.” Mẫn Lệ vừa nói vừa nhìn Bùi Noãn, không tránh thờ dãi, “Hai đứa nhỏ, thật của cô?”

Bùi Dương đi đến giữa Mẫn Lệ và mami, “Tôi đương nhiên là mami sinh, không lẽ là chú sinh?”

Vừa lạnh lùng vừa ngẫu, cộng với kính đen, quả thật quá soái.

“Nếu có con ngẫu như vậy, tôi không ngại. Nhưng tôi không thể sinh, nam giới không sinh được con.” Mẫn Lệ nhún vai, mắt cong lên, “Tên gì? Nhóc con, khí chất, rất ngẫu.”

Bùi Nhiễm Nhiễm kéo con về sau, tư thế cực kỳ bảo vệ.

Mẫn Lệ là anh em của Cảnh Thần Hạo, tuyệt không để anh phát hiện Dương Dương.

“Thích khí chất ngẫu, về nhà nuôi dưỡng.” Nói xong, Bùi Nhiễm Nhiễm không cho chút mặt mũi, kéo Dương Dương và Noãn Noãn đi về trước.

“Đừng gấp đi, tôi chưa nói xong. 2 đứa trẻ, chơi khu vui chơi, chồng cô không đi cùng?”

Đột nhiên, đầu Bùi Noãn quay lại, dứt khoát đáp, “Daddy hôm nay bận làm, bình thường đều đi chung với chúng con.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn con gái, chỉ thấy con chớp mắt với mình, nhẹ nói với cô, “Mami, hôm nay anh có nói với con, làm sao đối phó với chú xấu xa.”

“Con đó, quý tính nghịch.” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay điểm mũi con, chọc đến con cười khanh khách.

Mẫn Lệ là ai chứ, đại thiếu gia Mẫn gia. Chuyện không hứng thú, không thèm nhìn 1 cái. Nhưng đã có hứng thú, thì nhất định sẽ làm đến cùng!

Sao có thể để Bùi Nhiễm Nhiễm thoát dễ vậy!

“Chồng cô nhất định không phải tên mặt trắng năm đó? Cũng phải, anh ta sao có thể được, cũng may là cô đổi người, chẳng qua, cô tìm chồng ngoại quốc?”

Nếu không con gái sao giống con lai vậy?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

7046.

Phía sau không ngừng truyền lại tiếng kêu lớn của Mẫn Lệ, anh trời sinh giọng lớn, đã thu hút sự chú ý của không ít người trong khu vui chơi qua.

Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ có thể dừng chân, hít sâu 1 hơi, “Đúng, tôi đã tên mặt trắng, tìm chồng nước ngoài, anh có ý kiến?”

Ngữ khí áp bức, khí chất còn mạnh mẽ hơn.

Anh có thể tưởng tượng ra sau kính râm đôi mắt của phụ nữ này lạnh như dao.

Anh không thể không thờ dài phiền não. "Sớm biết cô và tên mặt trắng sẽ chia tay. Tôi nói sao cô không đến Đức! Cô là loại tôi thích."

Năm đó, khi thấy cô lặng lẽ đi trên đại lộ, mặt trời chiếu xuyên qua lá in bóng của cô, anh đã động tâm.

Không có dấu hiệu, không có lý do!

Hơn nữa, khi đó gia đình nhìn thấy anh tốt nghiệp, lập tức giới thiệu phụ nữ cho anh, khiến anh ta đau đầu.

"Chú ơi, chú thích loại gì?" Giọng nói ấm áp và mềm mại vang lên, cô bé mở hai mắt như làn nước trong xanh, tò mò nhìn Mẫn Lệ.

Sau đó, Bùi Noãn lại mỉm cười. lông mày cong cong khiến mọi người cảm thấy lòng mềm mại và bối rối. "Chú thích những thứ thơm thơm. Mẹ nói rằng đó là một loại gia vị."

Mẫn Lệ ngay người không biết cách đáp, liền sau đó, là tiếng lạnh lùng của Bùi Dương.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

"Cho dù chú thích gì, mẹ tôi không thích chú."

Bùi Nhiễm Nhiễm không nói câu nào. Mẫn Lệ đã bị 2 con làm cho cảm nín.

"Mẹ ơi, chú này ngốc rồi, đi thôi." Bùi Dương nắm chặt tay mẹ, trên khuôn mặt lạnh lùng hiếm hoi có một nụ cười.

"Được rồi, đi thôi." Nhiễm Nhiễm vừa nắm tay con vừa bước về phía trước.

Nhìn ba người ở xa, vẻ mặt nghiêm nghị và cứng nhắc từ từ tự nhiên trở lại.

Tốt xấu người phụ nữ đó trước đây cũng là người khiến trái tim anh rung động, vẻ ngoài của cô ấy đầy thuần khiết, giống nước tuyết trên những ngọn núi tuyết, sạch sẽ và trong vắt.

Không ngờ, có thể gặp lại cô ấy, có con rồi, con còn biết nói chuyện như vậy!

Đột nhiên, anh cảm thấy buồn phiền, bản thân bị 2 đứa trẻ xoay vòng vòng, không thích loại như anh? Daddy của tụi nó là loại nào?

Nhận ra rằng bản thân đang suy nghĩ cái gì đó, anh cảm thấy rằng mình đã không có thuốc chữa.

Vì vậy, anh lấy điện thoại di động ra và chuẩn bị gọi cho Thích Thịnh Thiên, kêu anh ra uống rượu.

Không dễ bên kia mới trả lời điện thoại, bên kia lại có tiếng ồn dữ dội.

"Đừng quấy nhiễu tôi, tôi đang bận!"

Mẫn Lệ càng khó chịu hơn, nói thẳng, “Cậu 1 đàn ông già, tớ đang quấy nhiễu cậu?”

"Tớ là đàn ông già, cậu là tiểu thịt tươi, OK? Tớ rất bận, cầu tiểu thịt tươi buông tha." Thích Thịnh Thiên không có cách nào, Cảnh Thần Hạo không nói 2 lời bay đến Vương quốc Anh, công ty có rất nhiều thứ đề là anh xử lý.

Anh gọi trời trời không thấu, hận không thể có thêm vài bàn tay.

"Làm xong, uống rượu ở nơi cũ. Hôm nay tôi chán nản, mới thấy người phụ nữ làm tớ động lòng năm năm trước, nhưng cậu biết không? Cô ấy vậy mà có con, còn hai người! Chồng là người nước ngoài!

Thích Thịnh Thiên dừng động tác của mình, cả người ngậy ra, sau đó thở dài.

Anh có thể nói, đêm qua Cảnh tổng ngủ cùng xấu nữ, xấu nữ là mẹ của hai đứa trẻ!

So với Mẫn Lệ, mọi thứ của Cảnh Thần Hạo phức tạp hơn nhiều.

"Được rồi, đã năm năm trước. Bây giờ vẫn còn nhớ làm gì! Nhanh đi tìm người phụ nữ tiếp theo làm động lòng cậu đi. Dù sao đi nữa, tốc độ đổi phụ nữ của cậu nhanh hơn thay quần áo." Thích Thịnh Thiên nói 1 hồi, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn.

Mẫn Lệ thở dài, thì đó, năm năm rồi, anh nhớ phải làm gì!

.....

Hiện tại, Nhiễm Nhiễm đã mua một chai nước nhỏ, sau khi nhìn con gái uống, họ đi về phía vòng đu quay.

Ngay sau khi mua vé, cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc, cơ thể cô cứng đờ, người phụ nữ này là...

"Hòa Miêu, chị họ nói em như, hầu hết những người đàn ông có tiền đều không đáng tin cậy. Rốt cuộc em còn đang làm tiểu tam đáng xấu hổ, Âu Dương Lập có thể bỏ em bất cứ lúc nào."

Người phụ nữ nói chuyện là một Hòa Thảo, Bùi Nhiễm Nhiễm từng nhìn hình của cô.

Hóa ra hai người này là chị em.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

"Vậy có sao, dù anh ấy không cần em, em cũng kiếm được đồng tiền. Chị, chị cố gắng vậy, không phải cũng vì tiền sao?"

"Chị không giống em, nhà em không tệ. Không biết chị, ba thất nghiệp, mẹ không khỏe, chuyên ngành chị học lại tốn tiền." Hòa Thảo ngưng chút, nãy nhủ lại nhìn rất buồn phiền.

"Em lấy tiền, cũng đưa chị. Với lại, nói không chừng em có thể có con với anh ấy! Ở chung với anh ấy, không biết đã bao nhiêu lần rồi. . ." Hòa Miêu nói đến đây, mặt đỏ lên.

Hòa Thảo nghe Hòa Miêu nói vậy, tim càng gấp, "Tiền có thể tự kiếm, nhưng không được bán thân thể của mình, em nghe lời chị họ, rời xa Âu Dương Lập, nếu không em sẽ tổn thương đó."

Hòa Miêu nghe vậy, dừng bước, mặt đỏ lên, hiển nhiên rất giận, "Ai bán thân thể? Chị, chị có thể ăn nói đàng hoàng! Ở trước mặt em, không cần giả thanh cao!" Nói xong, cô tức giận dậm cao gót đi xa.

Hòa Thảo thở dài, đối với em họ này, cô không biết nên khuyên thế nào.

Bùi Nhiễm Nhiễm ở không xa, đối thoại của Hòa Miêu và Hòa Thảo cô nghe hết, lòng không nhịn được thở dài, hai chị em tính cách quá khác biệt!

"Mami, con muốn ăn kem." Bùi Noãn đưa tay kéo góc áo Bùi Nhiễm Nhiễm, bĩu môi, vô hại giả dễ thương.

Bùi Nhiễm Nhiễm mềm lòng, tự nhiên không thể từ chối, đưa tay ôm con lên.

Chỉ là, chỗ bán kem bên cạnh quá nhiều người, cô nhui mày, kiên nhẫn dỗ, "Nhiều người quá, Noãn Noãn, lát mẹ mua cho con được không?"

“Không muốn, con muốn ăn bây giờ.” Bùi Noãn lắc đầu, chân không ngừng vẩy vẩy.

Bùi Nhiễm Nhiễm quay đầu nhìn hàng chờ mua kem, có chịu khó xử nhủu mảy.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Noãn Noãn, em xem nhiều người vậy, muốn mua kem, chúng ta sẽ không có thời gian ngồi ngựa xoay nữa!” Bùi Dương kịp thời giải vây, bộ dạng người lớn ngoan ngoãn của cậu khiến Bùi Nhiễm Nhiễm nhin không được.

Bùi Noãn so sánh kem và ngựa xoay 1 chút, sau đó không nỡ gât đầu, “Được thôi, em không ăn kem nữa.”

Bùi Nhiễm Nhiễm lúc này mới thở phào, âm thầm chớp chớp mắt với con trai.

Cầm vé trên tay, Bùi Nhiễm Nhiễm dẫn 2 con chơi ngựa xoay, Bùi Noãn hí hửng chạy lên trước, mũ trên đầu bị gió thổi bay.

“Noãn Noãn, đừng chạy, đợi mami.” Bùi Nhiễm Nhiễm gấp gấp chạy theo sau.

“Mami, anh, chạy nhanh tí.” Bùi Noãn vẫn chạy, mặt nhỏ cười ngọt.

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm gấp không thôi, khu vui chơi nhiều người, cô chỉ cần thả lỏng tay, Noãn Noãn đã chạy xa, lát nữa bị đám đông chen ép, cô thật sự không dám nghĩ...

Bùi Dương nhủu mảy, mặt cũng lo lắng, hai mắt căng thẳng nhìn bóng lưng Bùi Noãn, mắt không chớp, cô hứng phần quay đầu kêu, “Mami, nhanh lên, nhanh lên.”

Vào lúc quay đầu, trước mặt xông đến 1 người, Bùi Noãn không thấy, đụng vào người đó.

“Noãn Noãn---” Bùi Nhiễm Nhiễm kinh sợ kêu, thấy con gái bị đụng ngã, đầu như nổ tung, nhanh chóng kêu Bùi Dương qua.

Bùi Noãn bị té đau hông, đau đến mếu máo, trông mắt đỏ lên, nhưng vẫn kiên cường không khóc ra.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng đưa tay kéo con gái dậy, kiểm tra 1 lượt, “Nói với mami, đụng ở đâu rồi?”

Bùi Noãn ủy khuất mở miệng, giọng mếu máo, “Noãn Noãn không bị té ở đâu, mami, đi bị con đụng trúng rồi.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Người Bùi Noãn đụng là Hòa Miêu, cô không có vấn đề gì, chỉ là sau khi thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, sắc mặt từ từ biến đổi.

“Rất quen mắt.” Hòa Miêu thấp giọng nỉ non, kéo kính xuống nhìn kỹ Bùi Nhiễm Nhiễm, mảy khẽ nhủu, “Hình như tôi từng gặp cô, đôi mắt này...”

Tim Bùi Nhiễm Nhiễm đập mạnh 1 cái, đeo kính treo ở trước ngực lên, đưa tay vỗ vai con gái, dịu dàng nói, “Noãn Noãn, đụng phải dì, nhanh xin lỗi đi.”

“Dì xinh đẹp xin lỗi, dì có bị đau ở đâu không?” Bùi Noãn ngoan ngoãn xin lỗi, hai tay không an phận nín đầm bị té dơ.

Sự chú ý của Hòa Miêu đặt hết lên Bùi Noãn, sau khi thấy Bùi Noãn, trong lòng lộ vẻ kinh ngạc, còn mạng về đồ kỵ.

Tiểu mỹ nữ con lai, lúc nào cô mới có được?

Nghĩ đến đây, tim Hòa Miêu phiền não, vô thức mở miệng, không cho người khác đường lui, “Tôi già vậy sao, đến lời tốt đẹp cũng không biết nói, cũng không biết ai dạy?”

Bùi Noãn bị dọa rồi, lùi về ôm chân Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Mami, dì này dữ quá...”

Anh nói phải làm bảo bảo thành thực, rõ ràng biểu hiện của cô rất ngoan.

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay an ủi con, Hòa Miêu này trước mặt Âu Dương Lập, giả bộ ngoan ngoãn, mà bây giờ...

Loại phụ nữ ghê tởm này Âu Dương Lập cũng thích.

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh, ngẩng đầu nhìn thẳng, thái độ cứng rắn, “Con tôi tự nhiên tôi sẽ dạy, mà cô là ai dạy, thì tôi không biết rồi!”

Chuyện cười, loại gì mà dám ức hiếp cô. Noãn Noãn và Dương Dương là bảo bối trong lòng cô, không ai có tư cách ức hiếp.

“Cô...” Mặt Hòa Miêu tức đến xanh, xấu hổ thành tức giận đưa tay muốn tát Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng bị giọng lạnh lùng của Bùi Dương ngăn cản...

“Theo luật pháp, nếu đi tát 1 cái, được gọi là cố ý tổn thương người khác, chú cảnh sát sẽ mang đi về đồn “chơi” mấy ngày.”

Hòa Miêu bị Bùi Dương dọa, đưa tay ra thế nào cũng không xuống tay được, tức đến dậm chân, mặt lúc xanh lúc trắng.

“Anh thật lợi hại.” Bùi Noãn hưng phấn cổ vũ, mặt đẹp đỏ lên, như đánh thắng trận vậy.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Mặt mày lạnh lùng của Bùi Dương khi thấy Bùi Noãn, hoàn toàn biến mất, cậu đưa tay vỗ đầu em, ý vị thâm sâu, “Noãn Noãn, sau này nếu có đi xấu xa ức hiếp mẹ, không cần sợ, sẽ có pháp luật khổng chế họ.”

Bùi Nhiễm Nhiễm lần nữa bị Bùi Dương làm cho bất ngờ, con trai cô quả là nghịch thiên.

Nhìn xem ngày càng nhiều, Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn trái phải 1 cái, nhủ mày, cũng không quan tâm mặt tức giận của Hòa Thảo, tay trái bế Bùi Noãn, tay phải nắm tay Bùi Dương, vừa muốn đi, sau lưng truyền lại tiếng kêu.

“Hòa Miêu em ở đâu?” Là giọng Hòa Thảo, cô mới rời đi tí, Hòa Miêu đã không thấy, bây giờ trong lòng đang gấp gấp.

Hòa Miêu nghe Hòa Thảo kêu, cả người như có sức sống, quay người kêu lên, “Chị, em ở đâu, sau lưng chị.”

“Em ở đây làm gì? Chớp mắt đã không thấy người, gấp chết chị.” Hòa Thảo chạy đến bên Hòa Miêu, có chút xin lỗi.

“Chị, lúc này em đụng 1 người phụ nữ, con gái cô ta đụng em, vậy còn chửi em không có giáo dục, thật tức chết em, bọn họ ở kia, chị nhanh giúp em.” Hòa Miêu tìm đồng minh, đưa tay chỉ về hướng Bùi Nhiễm Nhiễm.

Hòa Thảo tự nhiên biết tính Hòa Miêu, trước an ủi cô, “Em đừng gấp, chị qua nói.” Nói xong, đi về hướng Bùi Nhiễm Nhiễm, có ý thấp giọng nói, “Ngại quá, em họ của tôi, tôi biết tính nó, nhất định là nó kiếm chuyện, vẫn hy vọng chị đừng để trong lòng.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cong miệng, “Không sao.”

“Cảm ơn chị.” Hòa Thảo cười, cười đơn thuần, sau đó quay đầu nhìn Hòa Miêu, bước nhanh qua đó, khuyên bảo, “Được rồi, chị đã hung hăng nói cô ta 1 trận, em nên hạ hòa rồi?”

Hòa Miêu hừ lạnh 1 tiếng, lạnh lùng liếc Bùi Nhiễm Nhiễm, thấy bản thân cũng không chịu lỗ gì, tâm trạng mới tốt lên, khoác tay Hòa Thảo đi.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn bóng lưng Hòa Thảo, trong lòng càng kiên định quyết định của mình, cô gái này không tệ.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Trên ngựa xoay, Bùi Noãn chơi đến điên lên, ngồi 1 vòng lại 1 vòng, không chịu xuống.

Bùi Dương lại không có hứng thú, vốn không muốn chơi. Nhưng chịu không nổi sự bám dính của Bùi Noãn, mới chơi cùng cô.

“Anh xem, em muốn bay lên!” Bùi Noãn vui vẻ cười khanh khách, cô hoạt bát chớp mắt, to gan thả 2 tay ra.

“Noãn Noãn, không được buông tay, rất nguy hiểm.” Bùi Dương thấy động tác của em, mặt đánh lại, trong mắt mang sự lo lắng rõ ràng.

“Anh thật ngốc, Noãn Noãn chọc anh thôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy màn vui đùa của 2 con, mắt nhin không được đồ lên, nghĩ lại sự cực khổ cô chịu trước đây vì 2 con, bây giờ nghĩ lại, ngược lại thấy ngọt ngào may mắn.

Chơi ở khu vui chơi cả ngày, cho đến khi Lâm Tri Hiểu gọi đến, không khí âm áp chấm dứt!

“Nhiễm Nhiễm, nhanh mang con về, Cảnh tổng giết đến khu vui chơi rồi.”

“Cái gì?” Bùi Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, bước chân dừng lại, sắc mặt hoảng loạn.

“Sao anh ta biết tớ ở khu vui chơi?”

“Vâng, là tớ lỡ miệng.” Lâm Tri Hiểu nói: “Nhiễm Nhiễm, đừng trách tớ, cậu biết tớ sợ Cảnh tổng mà, lúc tớ nhận điện thoại sợ muốn chết, sau đó hỏi cậu ở đâu, anh ta đến nhanh quá, tớ không chịu nổi...”

Bùi Nhiễm Nhiễm hít 1 hơi, rất nhanh trấn tĩnh lại, “Không sao, Tri Hiểu bây giờ cậu đến khu vui chơi, tớ đợi trước cửa.”

Lúc này, kiêng kị nhất là chạy loạn.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Mami, đi Tri Hiểu sao vậy?” Bùi Noãn nghiêng đầu, như nghĩ gì đó, miệng nhỏ bĩu lên, “Đi Tri Hiểu có phải gặp người xấu không?”

“Đi Tri Hiểu không sao, Noãn Noãn đừng lo.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười an ủi con gái, nhin không được đưa tay ấn lên mặt nhỏ của cô/

“Nháu mày không đẹp, mami tại sao phải nháu mày?”

Bùi Nhiễm Nhiễm không biết giải thích thế nào, nhất thời cảm nín, thần sắc không tự nhiên.

Mắt Bùi Dương xoay chuyển, rất nhanh hiểu được.

Lần trước ở nhà hàng, đi Tri Hiểu và mami cũng bất thường như vậy, nguyên nhân chỉ có 1...

Anh kéo tay em, đánh mặt nhỏ, “Nhất định là chú nhà hàng đến rồi.”

“Chú ở nhà hàng?” Bùi Noãn nghiêng đầu nghĩ, sau đó mắt sáng lên, nhảy dựng, “Thật sao? Chú ở đâu?”

Bùi Nhiễm Nhiễm đau đầu nhìn con, không ngờ, con cô thích anh ta như vậy.

Mà lúc này, cửa khu vui chơi tụ tập đầy người, phần lớn là nữ, toàn là đưa cao máy ảnh chụp, ánh mắt mê ly không thể tả.

Người đàn ông kim cương có quyền thế ở hắc bạch 2 đạo, lại là hào môn danh giá, những người phụ nữ này tự nhiên sẽ chạy đến bên anh.

“Hi hi, thượng đế thật không công bằng, tôi cảm thấy chỉ cần anh ấy nhìn tôi 1 cái, tôi sẽ không thờ được.”

1 giọng khác ngày càng kích động, “Trong đầu tôi chỉ có 1 suy nghĩ, ngủ với anh.”

“Phì, si tình ảo tưởng! Chẳng qua, cũng không biết cô gái nào có thể đánh bại anh.”

Cảnh Thần Hạo vừa từ Anh về, từ Lâm Tri Hiểu biết được tin tức của Bùi Nhiễm Nhiễm, anh vội vàng chạy qua.

Nhưng, ai có thể nói anh biết, tại sao những người phụ nữ này như không cần mạng vậy, anh đã bị kẹt ở đây nửa tiếng, nhẫn nại sớm đã tiêu hết!

Anh đưa tay kéo lỏng cà vạt, có chút buồn phiền, toàn thân tản ra hơi thở với nhiệt độ cực thấp.

Anh dựa vào xe Extra Lincoln, nháu mày không kiên nhẫn, ra mệnh lệnh cuối, “Cho các người 1 phút, nếu tôi còn không thể vào, tự chịu trách nhiệm!”

Lâm Tri Hiểu đã đến khu vui chơi, thấy Cảnh Thần Hạo bị phụ nữ vây lấy, lòng cảm thấy may mắn, né 1 bên gọi cho Bùi Nhiễm Nhiễm, cùng lúc nhìn 4 phương 8 hướng.

“Nhiễm Nhiễm, tớ nói với cậu, Cảnh tổng bị mấy người phụ nữ si tình vây lấy ở cổng.” Nói xong, lại nhìn nhân viên khu vui chơi chạy đến, lập tức gấp nhắc nhở: “Nhưng bây giờ đã bị nhân viên đuổi đi, chắc sắp vào được rồi, cậu... cần chuẩn bị tốt tâm lý.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 50

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Mami, con muốn nặt nạ này.” Bùi Noãn đã chọn xong, vui vẻ cầm trên tay.

Bùi Dương thấy em chọn xong, bèn lạnh lùng lấy đại 1 cái, đưa cho Bùi Nhiễm Nhiễm, “Con lấy cái này.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhận lấy, cô không lấy mặt nạ, mà nhìn trúng bộ đồ chú hề trong nhà.

“Bà, con muốn bà và ông giúp 1 chuyện.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười ngọt ngào, trực tiếp nói mục đích.

“Đây... không phải làm chuyện phạm pháp chứ?” Người già cảnh giác rất cao, nhìn 1 lượt đánh giá cô.

“Bà, bà không biết, con là mẹ đơn thân, ly hôn ra nước ngoài mới biết có thai, sinh con rồi về nước, chồng cũ tìm con để giành quyền nuôi con, bây giờ anh ấy đang tìm con và con của con, nếu để anh ấy tìm thấy, nhất định sẽ giành đi của con, nếu con bị giành đi, con nhất định không sống được.”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm đã nghĩ xong trước khi nói, giọng mang theo ý muốn khóc, nội dung nửa thật nửa giả, cộng thêm sự giúp đỡ của 2 con, thành công khiến bà mềm lòng.

Sau khi xong hết, Bùi Nhiễm Nhiễm bộ đồ xấu xí trong nhà lên, lấy đồ trang điểm ra trang cho mặt xấu, lại để ông bà mỗi người con 1 con, coi đầm liền của Bùi Noãn ra thay bằng đầm thêu hoa, lại cài trang tí cho Bùi Dương.

“Noãn Noãn, nhớ nghe lời anh, nhìn thấy chú không được kêu, nghe không?” Bùi Nhiễm Nhiễm sợ con lại lộ, dặn dò nhiều lần.

Bùi Noãn tuy không hiểu, nhưng gật đầu đảm bảo, “Mami yên tâm, Noãn Noãn sẽ ngoan nghe lời, không làm loạn.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Dương Dương, mẹ đưa điện thoại cho con, dì Tri Hiếu ngoài cổng đợi con, đến lúc đó gọi cho dì.” Bùi Nhiễm Nhiễm còn cẩn thận đổi chế độ rung cho điện thoại, chỉ sợ lúc đó Cảnh Thần Hạo gọi cho cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm yên lòng rồi, đưa tay sờ đầu con trai, mềm giọng nói, “Chăm sóc em thật tốt.”

Lời này, tính là 1 lời 2 ý, cô biết con trai nhất định hiểu được.

“Mami, con và em còn có dì Tri Hiếu sẽ về nhà đợi mẹ.”

Dặn dò xong, đeo mặt nạ cho con, Bùi Nhiễm Nhiễm và 2 ông bà phân nhau hành động, bọn họ đi trước, Bùi Nhiễm Nhiễm cố ý cách bọn họ 1 đoạn xa.

Chủ khu vui chơi cũng bị chấn động, lúc này đang cung kính ở bên Cảnh Thần Hạo, nhìn nọt anh, “Cảnh tổng, ngài đang tìm gì? Ngài nói với tôi, tôi dẫn người đi tìm giúp ngài.”

Cảnh Thần Hạo mím chặt môi, bộ đồ tây màu xám tôn lên thân hình tuyệt đẹp của anh, áp chế lệ khí ngập trời, nếu để anh tìm thấy người phụ nữ ấy, anh nhất định phải giáo huấn 1 trận ra trò.

Bùi Nhiễm Nhiễm 1 đường theo 2 ông bà, thấy bọn họ an toàn ra khỏi cổng, mới thở phào, mới vừa bỏ được gánh nặng.

Người cô đã nóng đến đầy mồ hôi, vừa mới cởi đồ chú hề ra, bên trái đột nhiên nghe âm thanh lạnh lẽo của người đàn ông...

“Đứng lại, không được động!”

Giọng quen thuộc vậy, Bùi Nhiễm Nhiễm không cần nghĩ cũng biết là ai.

Trong lòng cô bắt đầu đánh trống, não quay với tốc độ nhanh chóng, sau khi cảm nhận được bước chân trầm ổn đang đi qua, toàn thân ra mồ hôi lạnh.

Cảnh Thần Hạo từ từ áp bức tới, mặt mày lạnh lẽo, “Cởi đồ chú hề ra.”

Chỉ cần thấy hình bóng ngu ngốc này, anh liền cảm thấy trong lòng buồn bực đến đau.

Bùi Nhiễm Nhiễm sớm nghĩ đến chuyện này, đã hóa trang xong từ trước, chỉ là, diễn phải diễn đến cùng.

“Tiên sinh, ngại quá, tôi đang trong thời gian làm việc, không thể cời đồ chú hề ra.” Bùi Nhiễm Nhiễm cố ý đổi giọng, không phải khàn đặc, mà là ngọt ngào non nớt.

Nghe như giọng thiếu nữ 18.

Giọng này không phải Bùi Nhiễm Nhiễm, cũng không phải Bùi Dĩ Hàn, Cảnh Thần Hạo nhíu mày, nhưng chỉ bằng cái này không thể khiến anh bỏ cuộc.

“Tôi nhớ, cời ra!” Cảnh Thần Hạo nhíu mày, không nhẫn nại nói lần nữa, trong mắt mang sự kiên trì cố chấp.

-----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

“Tiên sinh, xin đừng làm khó người khác.” Bùi Nhiễm Nhiễm không lạnh không nóng trả lời, tim đập càng nhanh.

Lời này càng làm Cảnh Thần Hạo thêm hứng thú, anh lạnh lùng liếc nhìn chủ khu vui chơi, trong mắt mang ý rõ ràng.

Ông chủ là người tinh tường, hiểu ngay ý anh, đi lên trước uy nghiêm nói, “Nếu là nhân viên của khu vui chơi, vậy cô nên biết quy tắc của nhân viên, cời ra!”

Bùi Nhiễm Nhiễm biết tính của Cảnh Thần Hạo, không đạt được mục đích sẽ không tha, hôm nay nếu cô không làm theo ý anh, sợ không đi được.

“Được, tôi cời là được.”

Nói xong, cô dứt khoát cời đồ chú hề ra, sau đó lộ ra khuôn mặt vàng, sau chuyện xảy ra ở Khai Hoa, Bùi Nhiễm Nhiễm dùng đồ trang điểm chống nước, dù cho mới vừa ở trong đồ chú hề, khiến cho mặt đầy mồ hôi, cũng không bị lem trang điểm.

“Bùi Dĩ Hàn, không, cô là Bùi Nhiễm Nhiễm!” Sắc mặt Cảnh Thần Hạo khế đỏ, nghĩ đến chuyện điều tra được ở Anh, cả người anh rung động, lực kéo tay cực kỳ mạnh.

“Cảnh tổng, tôi là Bùi Dĩ Hàn, không phải Bùi Nhiễm Nhiễm gì đó.” Cô bị đau, khế nhíu mày, hồi phục lại giọng khàn khàn.

“Cô gạt tôi! Rốt cuộc cô muốn trốn tới bao giờ?” Cảnh Thần Hạo nghiêng răng, nỗi đau ngập trời dồn ép đến anh cảm thấy khó thở.

Trời biết, 5 năm nay, anh sống như thế nào!

Tay lớn của nam nhân nắm chặt tay Bùi Nhiễm Nhiễm, mắt như ưng liếc nhìn cô, giọng rung rung hỏi, “Hai đứa con đó là của tôi, đúng không?”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm rút lại, bị anh dọa đến chảy 1 thân mồ hôi lạnh.

Không lẽ anh... vẫn phát hiện rồi?

Miền cường bình tĩnh lại, đột nhiên cô cười lạnh, mắt đầy mỉa mai, “Cảnh tổng nếu thích con, có thể tìm 8 người 10 người để giúp, cần gì tìm người đã kết hôn? Hơn nữa, tùy tiện nhân con, dựa vào thân phận của anh làm chuyện này, không thấy xấu hổ?”

-----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Sự quen thuộc ả sâu trong tùy xương trở nên rõ ràng, bàn tay anh khế run lên.

“Ha, dựa vào mồm miệng lạnh lợi, Nhiễm Nhiễm, em không gặp được tôi nữa rồi!”

Cảnh Thần Hạo cười lạnh 1 tiếng, ngón tay thon dài đưa vào túi trong ngực, lấy ra tờ giấy hình vuông, từ từ mở trước mặt Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Tờ giấy phẫu thuật này, có thể chứng minh tất cả.”

Đây là đơn chịu rủi ro ký khi sinh, trên đó ghi tên người ký: Bùi Nhiễm Nhiễm

“Chuyện này chứng minh cô ấy sinh con, nhưng không liên quan đến tôi.” 10 ngón tay của Bùi Nhiễm Nhiễm đan chặt ở sau lưng, mặt lại giả bộ bình tĩnh, ép bản thân trấn tĩnh lại.

“Em còn không thừa nhận?” Mặt Cảnh Thần Hạo nghiêm nghị, mắt đen tuyền ra hàn ý, thâm trầm mở miệng, “Thích Thịnh Thiên tra ra, Bùi Nhiễm Nhiễm từng làm ở tập đoàn Te, đừng nói tôi nghe là trùng hợp!”

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay ra, từng chút lấy tay anh ra, mặt lạnh lùng, “Cảnh tổng, nếu ngài còn bám dính như vậy, tôi lập tức từ chức.”

“Có phải thế nào cũng không chịu thừa nhận?” Nam nhân tức giận, mắt phẫn nộ.

“Không có chuyện đó, tôi thừa nhận cái gì?”

“Được, tôi không ép em.” Cảnh Thần Hạo nhìn chăm chăm Bùi Nhiễm Nhiễm, liếc đồ chú hề trên tay cô, lạnh giọng hỏi, “Em sao mặc thành như vậy? Còn cố ý dùng giọng khác, lại muốn chơi trò gì?”

“Cảnh tổng, tôi chỉ là nhân viên, không cần báo cáo tất cả mọi chuyện chứ?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nói xong, cũng không nhìn sắc mặt Cảnh Thần Hạo, trực tiếp lướt qua anh đi về phía cửa.

Chủ khu vui chơi bị dọa đến chảy mồ hôi, nhìn thấy Cảnh tổng bị 1 xấu nữ lơ, anh còn có thể sống đến mai không?

“Cảnh tổng, ngài coi có cần tôi kêu người bắt cô ấy lại...” Chủ khu vui chơi vừa nói 2 câu nịnh nọt, lại bị ánh mắt lạnh lùng như dao của Cảnh Thần Hạo dọa sợ.

Nữ nhân của anh, đương nhiên anh tự đón về.

Do nhiều bạn hỏi và bình luận bị hạn chế số chữ nên mình nói ở đây. CÁCH MUA TIM: Bạn vào hồ sơ (góc phải bên dưới) - chọn nạp thẻ (màu đỏ kế số tìm của bạn) - chọn cách thanh toán, mình thấy momo và vtcpay là dễ nhất nha (Momo- nếu b có đi tài khoản, chỉ cần có tài khoản ngân hàng và internet banking là tạo đc tài khoản mọi ng có thể thử nha). (VTCpay - có phần chọn "domesticbank" là dùng thẻ ngân hàng nội địa để mua nha). Cảm ơn mọi ng!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Trước cửa khu vui chơi, Lâm Tri Hiếu sớm đã đưa con về nhà.

Bùi Nhiễm Nhiễm thở phào, đứng ở bên đường chuẩn bị bắt xe, sau lưng có 1 chiếc xe sang chạy chậm theo, sau đó dừng kế bên cô.

Cửa xe hạ xuống, Cảnh Thần Hạo mang kính đen, mặt đẹp trai lạnh lùng, “Lên xe!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhàn nhạt nhìn anh, “Tôi đi taxi, không phiền Cảnh tổng.”

“Em...” Tay cầm vô lăng của Cảnh Thần Hạo vô thức nắm chặt, lộ ra gân xanh, nhưng không khiến Bùi Nhiễm Nhiễm kích động chút nào.

“Cảnh tổng, đi đi từ.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười chuyên nghiệp, trong lòng mang ý rất rõ ràng.

Sau khi sự tức giận qua đi, Cảnh Thần Hạo từ từ trở nên im lặng, anh cong đôi môi tà mị lên, ngón tay góc cạnh gõ lên vô lăng, như đang nghĩ gì đó, “Nhiễm Nhiễm, nếu em muốn chơi, vậy tôi chơi cùng em. Sẽ có 1 ngày, tôi khiến em thua đến tâm phục khẩu phục.”

Lời vừa dứt, anh nhún gáy, từ kế bên Bùi Nhiễm Nhiễm chạy đi.

...

Đường Tam Hoàn trong chung cư nhà Lâm Tri Hiếu.

Sau khi Bùi Dương về nhà, cũng không ngồi xuống, luôn đi qua đi lại, tay nắm chặt điện thoại của Bùi Nhiễm Nhiễm, mặt lo lắng.

“Dương Dương, con ngồi xuống đi, đi đến đi cũng như thế đầu,” Lâm Tri Hiếu xoa xoa thái dương, thần sắc mệt mỏi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Mấy ngày nay sống, thật sự như đánh trận...

“Đi Tri Hiếu, con ra ngoài tìm mẹ.” Bùi Dương thật sự không đợi nổi, hai mắt âm trầm, quay người kéo cửa.

“Ài, Dương Dương...” Lâm Tri Hiếu lập tức gọi lại, từ sofa nhanh chóng đứng dậy.

Cửa bị mở từ ngoài, Bùi Nhiễm Nhiễm mới đẩy cửa, bình tĩnh ôm thân thể của con trai.

“Mami, cuối cùng cũng về!” Bùi Noãn nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, như bướm nhỏ vậy, chạy nhảy qua người cô, mềm mại làm nũng, “Mami, ôm ôm”

Bùi Nhiễm Nhiễm cười ôm con gái, sủng nịch điểm mũi của con: “Mới về đã muốn ôm, con sâu lười.”

Cô bé lè lưỡi nhỏ, tay nhỏ ôm chặt cổ mẹ, ý lại cực kỳ.

Mắt Bùi Dương đỏ lên, lạnh lùng nhìn cô.

Trong Bùi Nhiễm Nhiễm đập mạnh 1 cái, quỹ xoáy kéo Bùi Dương, nhưng bị cậu né.

“Dương Dương, sao vậy?”

Lâm Tri Hiếu cũng thấy có gì không ổn, bộ dạng của Bùi Dương, so với bộ dạng lạnh lùng bình thường không giống nhau, ít nhất cậu chưa từng đối với Bùi Nhiễm Nhiễm như vậy.

“Mami, mẹ nói con biết quan hệ của mẹ với chú đó là gì.” Bùi Dương đánh mặt, tay nhỏ nắm chặt thành cuộn.

Cậu không ngốc, ít nhất, có thể từ sự bất thường của mẹ cảm thấy gì đó.

Bùi Nhiễm Nhiễm để con gái xuống, quỹ xoáy nhìn con trai, nhẹ giọng dỗ, “Chú chỉ là cấp trên của mẹ, không phải mami đã nói với Dương Dương rồi sao?”

Lần này Bùi Dương thế nào cũng không tin, lắc đầu nói, “Mami lừa người, lí do không đơn giản vậy.” Cậu nói xong, lại nghĩ đến lúc ở khu vui chơi, lên tiếng, “Mami rất sợ chú, hình như không thể để chú thấy con.”

“Dương Dương, nói bậy gì đó? Chú không phải không thể thấy con, mà là...” Nói đến đây, Bùi Nhiễm Nhiễm không biết nói tiếp.

“Mà là cái gì?” Bùi Dương không tha truy hỏi.

Lâm Tri Hiếu ở 1 bên gấp gáp, Bùi Nhiễm Nhiễm âm ừ 1 lúc, cắn răng quyết tâm, bịa ra 1 lý do, “Mà chú rất xấu, không thích trẻ con, mami sợ chú thấy sẽ đánh con, cho nên mami mới không để chú gặp Dương Dương.”

Bùi Noãn nghiêng đầu, gấp gáp biện minh, “Chú không đánh con nít, chú đối với Noãn Noãn rất tốt, trong phòng còn có rất nhiều đầm công chúa đẹp.”

“Ai ya, bà cố của tôi đừng nói bậy vào!” Lâm Tri Hiếu ôm Bùi Noãn, bịt miệng cô, không để cô nói tiếp, trong lòng đập mạnh!

Bùi Nhiễm Nhiễm biết con không dễ bị lừa, đầu đầu muốn chết, đưa tay xoa thái dương, đang nghĩ nên nói gì với cậu, Bùi Dương đột nhiên không hỏi nữa, chạy vào lòng Bùi Nhiễm Nhiễm, hai tay ôm cổ cô.

“Mami, Dương Dương không hỏi nữa.” Thấy thái độ của đứa nhỏ đột nhiên mềm xuống, mang theo nũng nịu của bé trai, “Mami có phải nhức đầu không? Dương Dương xoa cho mẹ.”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm cảm động, không có gì để nói đối với sự chu đáo của con trai, trong lòng ngoài cảm động chỉ có cảm kích.

Do nhiều bạn hỏi và bình luận bị hạn chế số chữ nên mình nói ở đây. CÁCH MUA TIM: Bạn vào hồ sơ (góc phải bên dưới) - chọn nạp thẻ (màu đỏ kế số tìm của bạn) - chọn cách thanh toán, mình thấy momo và vtcpay là dễ nhất nha (Momo- nếu b có đi tài khoản, chỉ cần có tài khoản ngân hàng và internet banking là tạo đc tài khoản mọi ng có thể thử nha). (VTCpay - có phần chọn "domesticbank" là dùng thẻ ngân hàng nội địa để mua nha). Cảm ơn mọi ng!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

8h tối, không dễ để được Noãn Noãn ngủ, Bùi Nhiễm Nhiễm mới có thời gian nói chuyện với Lâm Tri Hiểu.

Lâm Tri Hiểu luôn chờ trong phòng khách, lòng không yên đôi kênh liên tục, ngồi cũng không yên.

Cuộc sống suốt ngày trốn chạy, lúc nào mới dứt đây?

Bùi Nhiễm Nhiễm mới ra, liền thấy rõ sự phiền não trên mặt Tri Hiểu.

Cô thở dài, ngồi xuống, mang theo ý xin lỗi nói, “Tri Hiểu, mấy ngày nay may cậu giúp, mỗi lần Cảnh tổng đến, liền khiến cậu dùng hết sức để diễn kịch.”

“Nhiễm Nhiễm, cậu sao thế? Khách khí gì với tớ, tình cảm 2 chúng ta còn cần nói những lời này sao?” Lâm Tri Hiểu giả bộ tức giận, nhưng lại nắm tay cô, “Hôm nay Cảnh tổng đi khu vui chơi tìm cậu, có làm khó cậu không?”

Mắt đầy lo lắng.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhớ đến đơn kí phẫu thuật, lòng hoảng loạn, nhưng lại không thể nhắc đến.

“Không có, chỉ là qua chất vấn, người ở khách sạn Khai Hoa lần đó phải tớ không.”

Lâm Tri Hiểu thở phào, giây sau, liền dùng sức lắc tay cô, “Tớ đoán là chuyện này mà, nếu bị Cảnh tổng biết được, ngày làm cùng anh ta ở Khai Hoa là cậu, Nhiễm Nhiễm cậu xong rồi.”

“Ừ, cho nên dù thế nào tớ cũng không thừa nhận, dù sao hồi đó anh ta cũng say, chỉ cần tớ không nhận anh ta cũng không có cách.” Bùi Nhiễm Nhiễm sợ nói nhiều làm lộ, nhanh chóng nhẹ giọng nhắc nhở, “Tri Hiểu cậu ngủ sớm đi, đừng dậy trễ, nếu không không có sức đánh boss.”

Lâm Tri Hiểu ngây người, sau đó mới phản ứng boss trong miệng cô là Cảnh Thần Hạo, lập tức chạy nhanh vào phòng ngủ.

Bùi Nhiễm Nhiễm cười nhẹ, quả nhiên, trên thế giới có vật này khác chế vật khác.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cô lại không biết Bùi Dương chưa ngủ, cũng không biết cậu vừa vạch ra 1 kế hoạch động trời.

Trong căn phòng tối, ánh trăng xuyên qua kính rơi vào, đĩa nhóc từ trên giường xuống, hài lòng gật đầu, từ trong hộp lấy ra 1 cái mũ đen đom đóm thấp che được mặt, vừa đội lên, mặt nhỏ lạnh lùng được che khuất.

“Mai, nhất định gặp thử chú xấu xa đó.” Bùi Dương âm thầm nói, mặt nhỏ hiện lên sự kiên định, suy nghĩ này đã có từ lâu.

Sáng ngày thứ 2, Bùi Nhiễm Nhiễm và Lâm Tri Hiểu đều đi làm, Bùi Dương cùng Bùi Noãn ra ngoài, mang theo ví nhỏ trên người, mặc áo t-shirt đen và quần jean, đầu đội nón đen đom đóm, cộng thêm mắt kính đen lớn, che hết gần mặt cậu.

“Noãn Noãn, nóng không?” Bùi Dương tay trái nắm tay Bùi Noãn, anh cần ra ngoài, Bùi Noãn không chịu ở nhà đợi, đòi đi theo bằng được.

“Nóng, anh chúng ta đi đâu?” Trần Bùi Noãn đang đổ mồ hôi, cô không đeo kính, chỉ đội nón, nhưng ngoan ngoãn như búp bê trong tù kính.

Bùi Dương cúi người mở dù hoa nhỏ ra, che nắng cho em, lại nhìn bản đồ, nhìn xong đẹp vào.

“Anh, đợi lại mẹ gọi về nhà thì sao, không ai nhận, mami sẽ lo.” Bùi Noãn luôn lo chuyện này.

“Không sao, mami trưa mới gọi về, lúc đó chúng ta ở nhà rồi.”

Bùi Noãn nghiêng đầu, mặt trắng bị nắng đến đỏ, Bùi Dương đau lòng cho em gái, đi đến bên đường bắt taxi.

2 đứa trẻ dễ thương bắt xe bên đường, rất nhanh nhận được chú ý, có vài tài xế còn tưởng sao nhí, tranh nhau chờ.

“Bạn nhỏ nhanh lên xe, chú chờ cho.” 1 chú mập nói, hạ kính xuống, vẫy tay với Bùi Dương và Bùi Noãn.

Bên đường đã có rất nhiều người, Bùi Dương không thích như này, mắt nhìn taxi trước mắt, tay nhỏ mở cửa, cùng Bùi Noãn ngồi vào.

Do nhiều bạn hỏi và bình luận bị hạn chế số chữ nên mình nói ở đây. CÁCH MUA TIM: Bạn vào hồ sơ (góc phải bên dưới) - chọn nạp thẻ (màu đỏ kế số tìm của bạn) - chọn cách thanh toán, mình thấy momo và vtcpay là dễ nhất nha (Momo- nếu b có đki tài khoản, chỉ cần có tài khoản ngân hàng và internet banking là tạo đc tài khoản mọi ng có thể thử nha). (VTCpay - có phần chọn "domesticbank" là dùng thẻ ngân hàng nội địa để mua nha). Cảm ơn mọi ng!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Tài xế mập được chuyển, nhanh chóng nổ máy đuổi đồng nghiệp khác, lòng vui vẻ nói, “Bạn nhỏ, các con muốn đi đâu? Có phải đi biểu diễn chương trình?”

“Biểu diễn chương trình?” Noãn Noãn chớp hai mắt, thân nhỏ dựa vào Bùi Dương, “Anh, anh dẫn em đi biểu diễn chương trình gì?”

Bùi Dương đưa tay điểm mũi cô, có chút không nhẫn nại, “Làm gì có chương trình biểu diễn gì, anh dẫn em đi công ty mami, coi mami và dì Tri Hiểu.”

“Thật sao?” Bùi Noãn vui vẻ mắt phát sáng, cười khanh khách, “Mami và dì Tri Hiểu thấy chúng ta, nhất định rất vui.”

Bùi Dương không nói gì thêm, chỉ nói địa chỉ cho tài xế, “Chú, chúng con đến tập đoàn Cảnh thị.”

Tài xế mập trong lòng tính toán, mắt nhỏ như đậu sáng lên, cười nói, “Tập đoàn Cảnh thị? Đường rất xa, tiền xe cần 100, bạn nhỏ có tiền không?”

“Đương nhiên có!” Bùi Noãn kiêu ngạo ưỡn ngực, dựa ra sau coi ví tiền nhỏ của Bùi Dương, ngây thơ nói, “Anh, ví của anh có phải có rất nhiều tiền?”

Bùi Noãn im lặng, mở ra đếm, đến cuối nhúm mày lắc đầu, “Mới 80, không đủ 100.”

“A? Vậy làm sao?” Bùi Noãn vừa tự tin liền thất vọng, bĩu môi, có chút ủy khuất.

Bùi Dương mím môi, do dự 1 chút, chỉ có thể thương lượng với tài xế mập, “Chú, con chỉ có 80, có thể giảm tí không, đưa tụi con đến tập đoàn Cảnh thị?”

Lòng tài xế vui đến nở hoa, tham lòng nói, “Bạn nhỏ, không có tiền xuống xe, 80 chú chỉ có thể chờ đến đây, đưa tay, nhanh xuống xe.”

Nói xong, dừng xe, hung hăng đuổi Bùi Dương, Bùi Noãn xuống xe.

Bùi Noãn chết không chịu xuống, sau đó tay bị kéo đến đồ lên, đau đến chảy nước mắt, cực kỳ đáng thương.

“Hừ, không có tình dám ngồi xe!” Tài xế mập hừ lạnh, tay giật túi tiền của Bùi Dương, taxi “vùn” 1 cái chạy đi.

Bùi Dương thấy tay em đồ hết, nhanh chóng chạy qua, vừa tức vừa lo, “Có phải rất đau? Cũng tại anh không tốt, không bảo vệ tốt em.”

Bùi Noãn hít 1 hơi, “Không, không đau.”

Màn Bùi Dương, Bùi Noãn bị đuổi xuống xe, vừa hay bị Đường Sóc lái xe đến công ty thấy, anh híp mắt nhìn 2 đứa trẻ phía xa, tháo dây an toàn xuống xe.

“Đường tổng, công ty bên đây.” Quản lý Trần bên cạnh đợi lâu, không dễ đợi được tổng tài đến công ty, lại thấy anh đi về hướng khác.

Đường Sóc đưa chìa khóa cho ông, lười biếng dặn, “Đem xe vào bãi, đợi lát mới vào công ty.”

Quản lý Trần nhận chìa khóa, người đồ mồ hôi lạnh.

Đường Sóc đi về hướng Bùi Dương và Bùi Noãn, Bùi Dương đang xoa tay cho em, cho đến khi vết đỏ mất dần, anh mới chú ý có người nhìn anh.

“Thật chu đáo, con là anh?” Đường Sóc tà mị cười nửa miệng, mắt hoa đào toàn là ý cười.

Bùi Dương nhìn chú yêu nghiệt trước mắt, lòng cảnh giác, đưa tay bảo vệ Bùi Noãn ra sau, lạnh giọng hỏi, “Chú muốn gì?”

Ngữ khí lạnh đến có thể đóng băng người này, sao giống Cảnh Thần Hạo thế, chẳng qua bây giờ trên khuôn mặt nhỏ này, anh nhin không được muốn cười.

“Cảnh giác rất mạnh, còn biết bảo vệ em gái, không tệ!” Đường Sóc không chút để ý mặt lạnh băng nhỏ kia, đột nhiên xuất hiện ý muốn trêu chọc, “Lúc này bị tài xế đuổi xuống xe, không có tiền sao?”

Bùi Dương mím môi không nói, đánh giá Đường Sóc, trong lòng đang nghĩ nên trả lời không.

Nhưng Bùi Noãn không giống, cô thấy có người nhắc chuyện lúc này, miệng mếu máo, ủy khuất tố cáo, “Ví của anh bị cướp đi, chú xấu xa nói tiền không đi, đuổi con và anh xuống xe.”

Do nhiều bạn hỏi và bình luận bị hạn chế số chữ nên mình nói ở đây. CÁCH MUA TIM: Bạn vào hồ sơ (góc phải bên dưới) - chọn nạp thẻ (màu đỏ kế số tìm của bạn) - chọn cách thanh toán, mình thấy momo và vtcpay là dễ nhất nha (Momo- nếu b có đi tài khoản, chỉ cần có tài khoản ngân hàng và internet banking là tạo đc tài khoản mọi ng có thể thử nha). (VTCpay - có phần chọn "domesticbank" là dùng thẻ ngân hàng nội địa để mua nha). Cảm ơn mọi ng!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Đường Sóc quý xuống, mắt hoa đào sau khi nhìn thấy Bùi Noãn, hai mắt sáng lên, tiểu mỹ nữ con lai thấy không ít, nhưng chưa thấy qua đẹp vậy.

“Vậy hai đứa được bao nhiêu tiền?”

“80, đó là tiền để dành lâu lắm của anh.”

Đường Sóc thông minh, đã hiểu đầu đuôi. Anh đứng dậy, từ cao nhìn xuống Bùi Dương, cong môi lên, cười lưu manh, “Cảnh giác cao cũng vô dụng, không phải vẫn bị người khác ức hiếp? Không có khả năng bảo vệ em gái, còn mang em ra ngoài! Con không phải người anh tốt.”

Bùi Dương bị nói kinh ngạc, nhưng dù cho vậy, cũng không biểu hiện gì, đưa tay kéo mũ thấp xuống để che mặt, “Con lần đầu xa mẹ dẫn Noãn Noãn đi ra ngoài, còn khiến Noãn Noãn bị thương, chú nói đúng, con không phải người anh có trách nhiệm!”

Về thiên văn địa lý không có gì là Bùi Dương không biết, nhưng anh không biết tính giá tiền taxi.

Đường Sóc híp nửa con mắt lại, bông tai màu bạch kim dưới ánh nắng hiện lên càng chói mắt, giọng anh mang theo ý cười: “Lĩnh vực không được, thì cố gắng bổ sung cho hoàn thiện, người có thông minh hơn nữa cũng có điểm yếu.”

Lời anh vừa dứt, Bùi Dương lập tức ngừng đầu, sự buồn phiền trên mặt từ từ biến mất, lòng cảnh giác đối với chú này, cũng bắt đầu tan biến.

Đường Sóc đưa tay về phía Bùi Noãn, “đi, chú đưa con đi thay đầm công chúa.”

Đường Sóc sớm đã chú ý đến hành động kéo đầm của Bùi Noãn, đầm công chúa của cô bị tài xế kéo rách.

Tiểu cô nương miệng mếu máo, bộ dạng ủy khuất, khiến tim anh cũng tan chảy.

Bùi Noãn nghe có thể thay đầm công chúa, cười chuẩn bị nhào vào lòng Đường Sóc, nhưng bị Bùi Dương kéo tay lại.

“Sao, không tin chú?” Đường Sóc nhếch mày liếc nhìn Bùi Dương.

“Anh, đầm công chúa của em bị rách, chú nhất định là người tốt.” Bùi Noãn đã không giữ được, đưa tay cố thoát khỏi tay Bùi Dương.

Không kiên nhẫn, Bùi Dương mới thở dài: “Con tin chú.”

Phòng nghỉ riêng của Đường Sóc trong công ty truyền thông Đường thị.

Bùi Dương và Bùi Noãn được Đường Sóc bị tay bế tay dắt dẫn vào Đường thị, trên đường đi đến phòng riêng nhân viên đều thì thầm to nhỏ, hoàn toàn không dừng lại được.

Bùi Dương ngồi trên sofa, đợi em gái thay đầm công chúa, nghĩ đến lúc này đưa chú yêu nghiệt ôm, loại cảm giác an toàn không thể tả, khiến lòng anh có chút thích chú này.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Đường Sóc mang Bùi Noãn đi thay đầm, đầm này do trợ lý cá nhân Lily của anh mua cấp tốc, đầm màu trắng, cổ áo đính hoa, mặc lên người Bùi Noãn, giống như tiên nữ nhỏ lạc xuống trần gian.

“Thay xong rồi, chú dẫn con ra.” Đường Sóc cong miệng cười, tay lớn nắm lấy tay nhỏ.

Bùi Noãn vừa ra, nhanh chóng nhào đến bên Bùi Dương, cười rạng rỡ, “Anh, đầm công chúa này đẹp quá, em rất thích rất thích.”

Bùi Dương nhìn mắt em, sắc mặt dịu dàng, nhìn không được sờ đầu em.

Sau đó nhìn sang Đường Sóc, quy củ cúi đầu cảm ơn, “Cảm ơn chú.”

Đường Sóc càng nhìn Bùi Dương càng thấy giống Cảnh Thần Hạo, thấy cậu còn đeo kính, đưa tay muốn tháo xuống, lại bị Bùi Dương tránh đi.

“Trong phòng còn đeo kính râm?”

Mặt nhỏ của Bùi Dương khẽ nhú, suy nghĩ nên tháo hay không, cuối cùng cũng chọn không, bộ dạng người lớn nhỏ phản bác lại Đường Sóc: “Ồ trong phòng không thể đeo kính râm?”

Lời này, khiến Đường Sóc câm nín.

“Anh, chúng ta còn đi tìm mami không?” Bùi Noãn đưa tay kéo anh, nói nhỏ.

Bây giờ sắp trưa rồi, Bùi Dương lắc đầu kiên định, “Không đi, lần sau lại kiếm mami.”

Đường Sóc lười biếng dựa vào sofa, tay gấp lại để sau gáy, nghe 2 đứa nói chuyện, mới biết nguyên nhân tại nhò ra đường.

Kiếm mami? Người phụ nữ có thể sinh ra 2 đứa nhò này, sẽ như thế nào nhỉ?

Đường Sóc không ngăn được cảm thấy tò mò, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Do nhiều bạn hỏi và bình luận bị hạn chế số chữ nên mình nói ở đây. CÁCH MUA TIM: Bạn vào hồ sơ (góc phải bên dưới) - chọn nạp thẻ (màu đỏ kế số tìm của bạn) - chọn cách thanh toán, mình thấy momo và vtcay là dễ nhất nha (Momo- nếu b có đki tài khoản, chỉ cần có tài khoản ngân hàng và internet banking là tạo đc tài khoản mọi ng có thể thử nha). (VTCpay - có phần chọn "domesticbank" là dùng thẻ ngân hàng nội địa để mua nha). Cảm ơn mọi ng!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Trong tập đoàn Cảnh thị, Bùi Nhiễm Nhiễm cả buổi sáng không yên lòng, cứ cảm thấy có chuyện gì xảy ra, mắt luôn giật, làm cho tâm trạng không yên ổn.

Khâu Tịch nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, híp 2 mắt đánh shadow mắt màu tím lại, đi về phía trước, lấy bản kế hoạch hôm nay đập lên bàn Bùi Nhiễm Nhiễm: “Phương án này không được, làm lại.”

Khâu Tịch là tổ trưởng tổ a, dù cho năng lực không bằng Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng vẫn cao hơn 1 bậc, bình thường không áp chế được cô ta, lúc làm việc làm khó đủ điều.

Bản kế hoạch này là sáng nay, lần thứ 3 bị kêu làm lại!

Bùi Nhiễm Nhiễm không nhìn thêm nữa, cười lạnh, “Nếu tổ trưởng Khâu Tịch không hài lòng với tôi, hay là nói thẳng đi!”

“Tôi đối với cô rất hài lòng.” Khâu Tịch cười mà không cười đáp, “Chỉ là kế hoạch của cô, làm thật quá tệ, bản kế hoạch này nếu đưa đến tay tổng tài, chắc là chưa được coi đã bị trả lại.”

“Ai nói vậy?” Cảnh Thần Hạo đi từ thang riêng ra, giọng trầm khàn như cello, ngữ khí lại lạnh lùng âm trầm.

“Cảnh, Cảnh tổng...” Khâu Tịch bị dọa 1 phen, giọng run rẩy.

Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh nhạt liếc anh 1 cái, không nói gì, cúi đầu làm chuyện của mình.

Cảnh Thần Hạo thấy hoàn toàn bị Bùi Nhiễm Nhiễm lơ đi, lòng có ngọn lửa không tên, ánh nhìn về phía cô ngày càng nóng.

Lướt quá Khâu Tịch, Cảnh Thần Hạo đưa tay cầm bản kế hoạch trên bàn Bùi Nhiễm Nhiễm, lật vài cái, sau đó để xuống, mặt không chút gợn sóng.

“Tổ trưởng tổ a Khâu Tịch?”

Khâu Tịch run rẩy lên trước, cong lưng, “Dạ.”

Cảnh Thần Hạo không thèm nhìn cô ta 1 cái, lạnh giọng nói: “Là cô nói, kế hoạch này tôi xem cũng không thèm xem?”

“Tôi, tôi...” Khâu Tịch đỏ mồ hôi lạnh đầy trán, cả lăm không nói ra lời.

“Ha---” Cảnh Thần Hạo cười lạnh, chính lúc Khâu Tịch tưởng mình chết chắc, đột nhiên giọng sắc bén của Cảnh Thần Hạo vang lên, “Bản kế hoạch này, quả thật không vào nổi mắt tôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm luôn cúi đầu nãy giờ đột nhiên ngẩng đầu, lời anh nói có ý gì?

Khâu Tịch thấy Cảnh Thần Hạo nhìn về hướng cô, lòng càng vui vẻ, khí thế cũng tăng lên, bộ dạng cao ngạo đến nỗi Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy ghê tởm.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Cảnh tổng, ngài có gì không hài lòng với kế hoạch của tôi?” Bùi Nhiễm Nhiễm 2 tay chống bàn, trong lòng lạnh lẽo.

Cảnh Thần Hạo khoanh 2 tay, tùy ý lật bản kế hoạch, tùy ý chỉ 1 con số, “Đây tuy là kế hoạch thu mua công ty nhỏ, nhưng cũng là dự án mà tập đoàn Cảnh thị dùng giá thấp nhất để mua được, nhưng cô đến số tiền dự tính mua cũng ghi nhầm, bản kế hoạch này sao có thể lấy được?”

Bùi Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, thuận theo tay anh nhìn, sau khi thấy số tiền, mặt cô khê trắng bệch.

“Số nhiều cũng nhầm chỗ, năng lực của cô chính là như vậy?” Cảnh Thần Hạo nhìn mặt trắng bệch của Bùi Nhiễm Nhiễm, tiếp tục nhấn mạnh.

“Xin lỗi Cảnh tổng, tôi làm lại lần nữa!” Bùi Nhiễm Nhiễm xin lỗi chân thành.

Sáng nay trạng thái cô không tốt, lòng cô không yên, mới khiến cô phạm phải sai lầm chí mạng này.

Khâu Tịch thực ra không hề coi bản kế hoạch, không ngờ Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự làm sai, nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm bị chỉ trích trước đám đông, quả thật khiến cô rất vui.

Cảnh Thần Hạo lại không ngờ cô lại ngoan ngoãn xin lỗi, trong lòng như bị cái gì làm cho nghẹn lại.

“Bùi Dĩ Hân, đến phòng làm việc của tôi.” Cảnh Thần Hạo trầm giọng dặn, sau đó bước đi.

Trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm lo lắng 2 con, bây giờ đã là trưa, cô nhìn không được mở miệng, “Cảnh tổng, tôi có thể gọi cho các con 1 cuộc điện thoại trước không?”

Cảnh Thần Hạo dừng bước, suy nghĩ 1 tí, gật đầu đồng ý: “Cho cô 5 phút.”

Lời vừa dứt, Bùi Nhiễm Nhiễm lướt qua anh đi ra ngoài.

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút gấp, khiến Cảnh Thần Hạo cảm thấy kì lạ, cũng đi theo cô.

Cô đi đến phòng nghỉ, gọi điện thoại nhà Lâm Tri Hiểu, điện thoại reng rất lâu, không ai nhận.

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm càng lo lắng, bất an trong lòng được phóng đại.

Do nhiều bạn hỏi và bình luận bị hạn chế số chữ nên mình nói ở đây. CÁCH MUA TIM: Bạn vào hồ sơ (góc phải bên dưới) - chọn nạp thẻ (màu đỏ kế số tìm của bạn) - chọn cách thanh toán, mình thấy momo và vtcpay là dễ nhất nha (Momo- nếu b có đi tài khoản, chỉ cần có tài khoản ngân hàng và internet banking là tạo đc tài khoản mọi ng có thể thử nha). (VTCpay - có phần chọn "domesticbank" là dùng thẻ ngân hàng nội địa để mua nha). Cảm ơn mọi ng!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Trước chung cư nhà Lâm Tri Hiếu đường Tam Hoàn, Đường Sóc đích thân lái xe, đưa 2 đứa nhỏ đến cửa nhà.

Bùi Dương nhanh chóng nhảy xuống xe, nhìn đồng hồ trên tay, chết rồi, giờ này chắc mami đang gọi về nhà!

“Noãn Noãn, nhanh lên.”

Bùi Noãn tay chân không lạnh lẽ, động tác từ từ, trong lòng nghĩ đến việc bảo vệ đảm công chúa.

Đột chân mập mạp, không gấp không sợ, khiến cho Đường Sóc ở ghế lại không nhịn được cười ra tiếng.

Cô nương nhỏ này, thật đáng yêu đến khiến tim anh chịu không nổi.

“Chú, con và anh đến nhà rồi, cảm ơn chú đưa tụi con về!” Bùi Noãn không dễ đứng vững được, lập tức quay người ngoan ngoãn cảm ơn.

Đường Sóc nhất thời liền bị mê hoặc, đưa tay捏 mặt nhỏ của Bùi Noãn, cười nói, “Lần sau chứ mang đảm công chúa đẹp hơn cho con.”

“Cảm ơn chú...” Bùi Noãn cười mắt cong cong, lại nghe anh gọi, mặt không nỡ, vẫy tay tạm biệt Đường Sóc, “Anh kêu con, con phải đi rồi, tạm biệt chú.”

Cô nói xong, chân nhỏ cất bước, chạy về phía Bùi Dương, vừa chạy vừa quay đầu, tay nhỏ mềm mại không ngại vẫy với Đường Sóc.

Đường Sóc thấy tụi nhỏ đã vào trong, mới cười nhẹ lắc đầu, nổ máy lái xe rời đi.

Vừa vào nhà, tiếng điện thoại vang khắp phòng, Bùi Dương mũi cũng không tháo, chạy nhanh qua nhận điện thoại.

“Alo, mami.” Giọng anh có chút thờ ơ gấp, vừa mới chạy vào mà.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe giọng con trai, trái tim bất an liền được xuống đất, lại nghe kĩ tí, mới cảm thấy không đúng.

“Dương Dương, hôm nay có ra ngoài không, sao bây giờ mới nghe điện thoại?” Bùi Nhiễm Nhiễm đánh mặt, vì hồi nãy gấp gấp, không chế không được giọng, có chút gấp gấp.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bùi Dương lấy lại hơi thở bình ổn, tháo kính râm xuống, mới ra lời, “Mami, ở nhà buồn, con mang Noãn Noãn đi dạo 1 vòng, chẳng qua chỉ là khu vực gần đây, không đi xa.”

Nói xong, liền chủ động nhận lỗi, “Xin lỗi mami, khiến mẹ lo lắng!”

“Anh, anh nói dối...” Bùi Noãn chớp đôi mắt lớn, nhỏ tiếng tố cáo bên cạnh.

Bùi Dương trừng mắt nhìn em gái, kêu cô ngoan ngoãn, đừng nói chuyện nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm thờ dài, nghe giọng xin lỗi mềm mại của con trai, lòng như bị đâm đến đau, “Xin lỗi bảo bối, mami lúc nãy gấp quá. Qua thêm 1 tuần nữa, mami đưa con và Noãn Noãn đến trường mầm non, đến lúc đó không cần ở nhà buồn chán nữa.”

“Được. Mami ăn trưa chưa?” Bùi Dương lập tức chuyển chủ đề, nếu mami hỏi thêm, anh nhất định nhịn không được khai hét.

“Mami ăn rồi, con và Noãn Noãn ăn chưa? Trong tủ lạnh có món nấu sẵn, hâm nóng là ăn được!” Bùi Nhiễm Nhiễm không yên tâm dặn dò, nghe giọng con trai, liền nhịn không được đau lòng.

Trưa 2 con không ai chăm sóc, cũng may là Dương Dương hiểu chuyện, chẳng qua dù thế nào cô cũng không thấy yên tâm.

Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, nhất định phải nhanh chóng đưa con vào mầm non.

Nhưng trường mầm non trong nước không dễ vào, đặc biệt là công lập. đầu vào quá thực quá cao, khiến người khác nhìn mà không dám bước tiếp.

Cảnh Thần Hạo vẫn luôn ở phòng nghĩ, sau khi nghe lời của Bùi Di Hàn, hai mắt nửa híp, đột nhiên hiểu ra.

Đây... có thể là cơ hội của anh.

Bùi Di Hàn sinh con ở Anh, quốc tịch hoặc là Anh, hoặc là không có, tình huống này, muốn vào mầm non rất phiền phức.

Nhưng nếu là anh...

Sau khi gọi xong cho con, Bùi Nhiễm Nhiễm quay người lại, liền thấy người đàn ông dựa vào cửa nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, thần sắc cổ quái.

Cô thu điện thoại vào, bình thần đi qua, ngữ khí lãnh đạm và xa cách, “Còn chưa đến 5 phút.”

“Ừ, theo tôi.”

Cảnh Thần Hạo gật đầu, nhìn sâu vào cô 1 cái rồi quay người rời đi, Bùi Nhiễm Nhiễm ngây người, trấn tĩnh lại nhanh chóng đi theo.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Dừng, thang máy từ từ đóng lại.

Bùi Nhiễm Nhiễm hít 1 hơi sâu, vô thức căng thẳng. Trong không gian kín, cô và anh... cách quá gần.

Cô cẩn thận di chuyển về 1 bên, động tác rất nhỏ, nhưng không qua được mắt của Cảnh Thần Hạo.

“Cô đang trốn tôi?”

Đột nhiên anh lại gần, 2 tay để ở hai tay vịn, thường thức bộ dạng hoảng loạn của cô.

Hơi thở nóng bỏng của nam nhân vây lấy cô, sau lưng lại là tường thang máy lạnh lẽo, quả thật là nóng lạnh 2 luồng khí.

Trong không gian chật hẹp, tạo nên không khí ái muội.

“Hử? Sợ tôi?” Giọng đuôi nâng cao, càng thêm mê hoặc.

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm như nhảy dựng lên, nhưng chỉ có thể cố gắng giả bộ trấn tĩnh.

“Tổng tài, ngài nghĩ nhiều rồi.”

Nghe nghe, giọng điệu này là có bao nhiêu mong muốn cách anh thật xa.

Mắt người đàn ông khẽ lạnh, nhưng không nguyện ý thả người.

Bùi Nhiễm Nhiễm cắn răng, sắc mặt phiền não, “Nếu tổng tài đói quá, tôi có thể tìm giúp người vài cô gái đẹp, đừng ép tôi ở thang máy, thật sự rất mất hứng thú!”

Ha, quả thật là tiểu dã miêu mồm miệng lạnh lợi.

Cảnh Thần Hạo quả thật theo lời thả cô ra, nhưng mắt vẫn nóng bỏng, đầy xâm lược, “Không cần, khẩu vị của tôi quá nặng, phụ nữ bình thường, không nhìn vào mắt.”

Bùi Nhiễm Nhiễm phiền não cắn răng, đây được xem là, tự đào hố chôn mình không!

...

Đi qua phòng hành chính, Lâm Tri Hiểu thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, từ ghế đứng lên, mặt đầy lo lắng.

Bùi Nhiễm Nhiễm xua tay với cô, ý kêu cô không cần lo.

Đi vào phòng làm việc, Cảnh Thần Hạo đưa 1 thiệp mời vàng cho cô, “Tôi nay có vũ hội, cô đi cùng tôi.”

Dù sao cũng ngồi ở vị trí cao, tự nhiên ngữ khí cũng mang sự bá đạo.

“Tôi không đi, tham gia vũ hội không nằm trong phạm vi chức trách của tôi.” Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức cự tuyệt, thái độ cứng rắn, thậm chí đến thiệp mời cũng không mở ra.

Cô còn phải về nhà với con, sao có thể có tâm trạng đi vũ hội với anh.

Hơn nữa vũ hội phải trang điểm, dù cô có trang điểm cũng phải trang kiểu phụ nữ già, đến đó làm gì?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Đây là thông báo, không phải hỏi. Cô hình như... vẫn không hiểu tình hình.” Cảnh Thần Hạo dựa vào ghế da, tùy ý kéo lỏng cà vạt, chăm chăm nhắc nhở, “Vũ hội này quyết định có thu mua được Hà thị không, cô chắc cũng hiểu tầm quan trọng của nó!”

“Hơn nữa, tôi nhớ phương án lúc nãy, có người xảy ra sai sót. Đây là cơ hội để lấy công chuộc tội.”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm kinh động, không ngờ lại bị anh dùng cách này thuyết phục.

Nhưng nếu vũ hội này liên quan đến việc thu mua Hà thị, vậy Âu Dương Lập nhất định cũng ở đó, vậy cô...

Hai áp lực trước mắt, cô cần môi, chỉ có thể gật đầu đồng ý, “Nếu liên quan đến lợi ích công ty, vậy tôi đi là được.”

Dù sao phương án trước, quả thật cô có sai sót. Nếu không được phát hiện, mà cứ tiếp tục, tổn thương mang lại cho công ty, có thể là không đếm được.

Cảnh Thần Hạo hài lòng gật đầu, tiếp theo lấy điện thoại của phòng làm việc, ấn mở loa.

“Thư ký Lâm, hôm nay có thể về sớm.”

Lâm Tri Hiếu ở ngoài đứng ngồi không yên, không dễ dàng mới nhận điện thoại nội bộ, lại bị đánh phủ đầu không hiểu gì hết.

Vừa muốn mở miệng hỏi, bên kia liền cúp máy, chỉ còn tiếng tút tút.

“Thư ký Lâm là bạn cô, con cô cô ta sẽ giúp cô chăm sóc, cô có thể yên tâm rồi.” Cảnh Thần Hạo cong miệng cười, chậm rãi nói, “Tối nay, tôi muốn cô dùng trạng thái tốt nhất của mình, đừng phân tâm.”

Bùi Nhiễm Nhiễm có thể xem là hiểu, người đàn ông này nhất định đã tính toán trước. Tham gia vũ hội bàn chuyện hợp tác lý ra là thư ký đi, nhưng anh lại chọn cô.

Xem ra, vũ hội lần này không đơn giản.

Cô hít sâu 1 hơi, đột nhiên cười, “Được, tôi thích thách thức.”

Nhưng trên mặt lại phủ 1 tầng hồng hồng, nụ cười này, vẫn làm choáng váng đàn ông.

Bộ dạng cao ngạo tùy ý, thật sự... rất giống Nhiễm Nhiễm của anh.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

3h chiều, Cảnh Thần Hạo trực tiếp đưa Bùi Nhiễm Nhiễm rời Cảnh thị, trên đường, không biết bị bao người ngưỡng mộ.

Đặc biệt là Khâu Tích, mắt muốn lòi ra.

Tại sao loại phụ nữ xấu già như Bùi Di Hàn, lại là người Cảnh tổng thích?

Cảnh Thần Hạo dùng khóe mắt liếc nhìn cô, tò mò phản ứng của cô.

Nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm lại không chút ái ngại, như là lời đồn 4 phía cô không nghe thấy, lưng vẫn thẳng, cao gót tinh tế chạm vào đất vang lên tiếng thanh giòn, cô đi rất thần nhiên.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa ngồi xuống, đưa tay muốn thắt dây an toàn, nhưng bị Cảnh Thần Hạo giành mất.

Anh từ từ lại gần, cúi đầu nghiêm túc giúp cô thắt dây an toàn, khoảng cách quá gần, mũi có thể ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người cô.

“Được rồi.”

Cảnh Thần Hạo nhú mày, đứng dậy, môi mỏng như có như không lướt qua tai của Bùi Nhiễm Nhiễm, cảm giác như mang theo luồng điện.

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút hoảng loạn, tay để sau lưng, vô thức nắm lấy ghế dựa, mặt lại không biến sắc.

Chỉ là đến bản thân cũng có thể cảm nhận được, tim, như đang nhảy lên vậy.

Xe khởi động, Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn phong cảnh bên đường, lái được 1 lúc, mới không hiểu quay lại hỏi, “Lúc này còn sớm, anh dẫn tôi đi đâu?”

“Thay đồ giúp cô.” Cảnh Thần Hạo đeo kính râm, khuôn mặt như được dao gọt càng thêm tà mị, anh chân đạp ga, tính năng của xe đua hàng đầu được khai thác, chạy tốc độ nhanh.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Xe dừng trước 1 tiệm tên “Ma Hoán”, tiệm này Bùi Nhiễm Nhiễm từng nghe qua, là tay ma thuật của queen thời thượng mới, có thể vào đây, chỉ có người giàu.

Đồng dạng, phục vụ của cô ta cũng là hàng đầu, chính là vệt có thể thành thiên nga, thật sự mang lại kì tích cho bạn.

Bùi Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, trang điểm mèo cào của cô, ở trước mặt bàn tay ma thuật thời thuận, chẳng phải chỉ cần nhìn là thấu!

Không được, cô không thể vào!

Cảnh Thần Hạo đã xuống xe, đi đến bên cửa, nhìn cô ngồi trong xe không động đây, mày kiếm khẽ nhíu, “Còn ngại ra đó làm gì, xuống xe!”

“Tôi không thích trang điểm, tùy tiện thay đồ là được.” Sắc mặt Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh lùng cự tuyệt.

“Xuống xe!”

Bùi Nhiễm Nhiễm biết ngồi hoài trên xe cũng không phải cách, thấy Cảnh Thần Hạo có chút bức, nhanh chóng xuống xe, nhìn tiệm cao to trước mắt, trong lòng có chút phiền não.

Cảnh Thần Hạo vòng qua thân xe, mặt lạnh lùng, kéo tay Bùi Nhiễm Nhiễm đi vào trong, nhưng dù anh có kéo thế nào, người phụ nữ sau lưng cũng không đi.

“Cô đang náo loạn cái gì?” Sắc mặt Cảnh Thần Hạo không vui, mím môi mỏng, lạnh giọng nói: “Bùi Di Hân, tôi lệnh cho cô, ngay, lập tức theo tôi vào.”

Đã đến cửa rồi, Cảnh Thần Hạo nhất định không cho cô đi, không lẽ hôm nay sẽ bị phát hiện sao?

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm rối loạn, sau đó cắn răng, lướt qua Cảnh Thần Hạo, đi vào trong.

Cô không có đường lùi, chỉ có thể cứng rắn xông vào.

Nội thất của “Ma Hoán” thuộc dạng đẹp nhưng không khoa trương, không phải ánh đèn chói mắt, tất cả đều ôn hòa và dịu dàng, khiến người mới vào liền cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Đèn thủy tinh rọi lên các loại lễ phục, mang lại cảm giác thần bí cùng xa hoa, dường như là trong hội trường vậy.

Bùi Nhiễm Nhiễm không có tâm trạng quan sát xung quanh, trong lòng đang lo chuyện trang điểm, có chút đứng ngồi không yên.

Cảnh Thần Hạo mới vào, đưa người đàn ông mặc đồ tây tiếp đón, cong người chào, sắc mặt cung kính, “Cảnh tổng, mời vào trong.”

Người nào đó đưa Cảnh Thần Hạo lên lầu 2, nội thất lầu 2 không giống lầu 1, ở đây rất hiển nhiên là thần bí và xa hoa hơn nhiều.

Cảnh Thần Hạo ngồi bên sofa cao cấp, chân thon dài chéo lại, mặt lạnh lạnh, “Kêu queen ra đây.”

Người đàn ông mặc đồ tây chỉ là 1 thợ trang điểm thời thượng, anh có chút khó xử rối loạn, “Cảnh tổng, không giấu người, queen hôm nay không ở đây.”

Cảnh Thần Hạo sắc mặt lập tức trầm xuống, mím môi mỏng không nói chuyện, xung quanh đều bị nhiễm hàn ý.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Người đàn ông mặc đồ tây bị dọa đến cả lăm, Cảnh Thần Hạo danh chấn hai đạo, lại là con nhà hào môn danh giá, tự nhiên không đắc tội được.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn sự thả lỏng trong lòng xuống, cô cười nói: “Không sao, tôi tự chọn lễ phép, kiểu tóc tùy ý là được.”

“Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, vì tiểu thư mang đến bộ dạng đẹp nhất.” Người đàn ông đồ tây lập tức nói, lớn tiếng nói hết 1 hơi.

Cảnh Thần Cảnh không nói lời nói, chỉ trầm mặt xuống, sắc mặt không vui.

Người trang điểm chính là phải khai thác vẻ đẹp tiềm ẩn của 1 người, dùng mọi thủ đoạn, khiến vẻ đẹp đó được phóng đại, làm cho người đó tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Không chút nghi ngờ, người trong “Ma Hoán” có chủ thủ đoạn, người đàn ông mặc đồ tây trang điểm cho Bùi Nhiễm Nhiễm trước, mới vừa trang điểm anh liền phát hiện điều kì lạ.

“Tiểu thư, người...”

Lời anh vừa nói, liền bị Bùi Nhiễm Nhiễm ngăn lại, lạnh lùng cảnh cáo, “Chuyện không nên quản, đừng quản, làm tốt chuyện của mình.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Người đàn ông đồ tây bị Bùi Nhiễm Nhiễm dọa đến tay run rẩy, cái gì cũng không dám hỏi, cúi đầu làm việc.

Trang điểm, làm tóc, thay đồ, 3 chuyện này mất 2 tiếng rưỡi đồng giờ, ngay giây trước giây Cảnh Thần Hạo không đợi nổi nữa, màn cửa được kéo ra, trước mắt là 1 màn khiến hô hấp anh ngưng đọng...

Bùi Nhiễm Nhiễm mặc đầm xanh ngọc đuôi cá, viền cổ hoa sen càng làm tôn lên vòng 1 kiêu ngạo của cô, gợi cảm nhưng không mất đi sự kháu khỉnh, eo chỉ bằng 1 gang tay, đôi chân trắng nõn thon dài bị bó chặt lại, đuôi cá là phần thiết kế tỉ mỉ nhất của lễ phép, lễ phục dài qua đầu gối cỡ 3cm, lộ ra mắt cá nhỏ nhắn của Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Lễ phục thật khó chịu, có phải xấu lắm không?” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay kéo cái đuôi cá, nhìn bộ dạng cứng đờ của Cảnh Thần Hạo, còn tưởng bản thân mặc không đẹp.

“Đêm nay, cô nhất định sẽ là người đẹp nhất!” Cảnh Thần Hạo trả lời, khen ngợi không chút che giấu.

Người đàn ông đồ tây nhìn bộ dạng của Bùi Nhiễm Nhiễm, trong mắt cảm thấy tuyệt sắc, còn có đặc ý.

“Cảnh tổng, ngài xem có hài lòng không?” Người đàn ông đồ tây cung kính ở 1 bên hỏi.

Cảnh Thần Hạo cong miệng, từ trong ví lấy ra 1 cái card vàng, đưa cho người đàn ông đồ tây: “Dư lại trong card, coi như tiền tip.”

Lời này không nghi ngờ gì khẳng định thiết kế của người đàn ông đồ tây.

Bùi Nhiễm Nhiễm cười khê, cái gì cũng không nói, không quan tâm ánh mắt đang lưu chuyển trên người cô của Cảnh Thần Hạo, chậm rãi đi về phía trước.

Cảnh Thần Hạo lần này không tự lái, mà kêu Thích Thịnh Thiên, kêu anh ta lái xe.

Thích Thịnh Thiên ái oán nhìn Cảnh đại gia đằng sau, Thích Thịnh Thiên anh cũng được xem là người có máu mặt, vậy mà bị gọi đến làm tài xế!

Trong lòng oán giận không dám nói. liếc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm luôn ngồi yên lặng, trong lòng lần nữa kinh ngạc với sự thay đổi thần kỳ mà trang điểm mang lại.

Người phụ nữ già trang điểm lên, hoàn toàn là 2 người khác nhau, nếu không thấy màu da vàng đỏ, nhất định sẽ có rất nhiều đàn ông té rập dưới váy Bùi Di Hân.

Các truyền thông tranh nhau viết bài về vũ hội giới thượng lưu, Pagani từ từ dừng lại, những phóng viên đang đợi ở lối vào cửa, thấy một chiếc xe hơi đến, nhảy chóng chạy qua như vũ bão.

Cảnh Thần Hạo ngồi sau thấy phóng viên nhào tới, mày kiếm vô thức nhíu lại, mặt càng thêm lạnh lùng.

“Những ký giả này đều điên rồi!” Thích Thịnh Thiên cũng nhíu mày, quay đầu nhìn thấy ánh mắt Cảnh Thần Hạo, than 1 hơi, hiểu được cảm giác thấy chết rồi vẫn không có đường lui, “Tôi đi trước căn hộ, cậu dẫn Bùi Di Hân vào.”

Cảnh Thần Hạo không nói 1 lời, gật đầu với anh.

Thích Thịnh Thiên hít sâu 1 hơi, anh sợ nhất bọn ký giả này, mỗi lần cũng như muốn ăn thịt người, nhưng bây giờ anh cần phải đối mặt với đám người này.

Cửa mở ra, có ký giả tinh mắt nhận ra Thích Thịnh Thiên, nhanh chóng hỏi: “Thích thiếu, ngài đến tham gia vũ hội sao? Bạn nhảy của anh lần này là ai?”

“Tránh xa, bọn thiếu hôm nay không mang ai cả, đừng ngáng đường!” Thích Thịnh Thiên không kiên nhẫn đẩy ký giả ra, bực mình nói.

Ký giả bị Thích Thịnh Thiên dụ đi, Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm ở ghế sau mới xuống xe.

Do nhiều bạn hỏi và bình luận bị hạn chế số chữ nên mình nói ở đây. CÁCH MUA TIM: Bạn vào hồ sơ (góc phải bên dưới) - chọn nạp thẻ (màu đỏ kế số tìm của bạn) - chọn cách thanh toán, mình thấy momo và vtcpay là dễ nhất nha (Momo- nếu b có đi tài khoản, chỉ cần có tài khoản ngân hàng và internet banking là tạo đc tài khoản mọi ng có thể thử nha). (VTCpay - có phần chọn "domesticbank" là dùng thẻ ngân hàng nội địa để mua nha). Cảm ơn mọi ng!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Đội ký giả tinh táo lại, phát hiện đã trúng kế, Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm đã đi đến thăm dò, đứng trước cửa hội trường.

“Khoác tay tôi.” Cảnh Thần Hạo dừng bước, khẽ cong tay lên, mắt đen sâu thẳm.

Bùi Nhiễm Nhiễm chấn động, nhưng lại hào khoáng đưa tay ngọc lên đó, mặt mang theo nụ cười khéo léo.

Sắc mặt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo từ từ tan chảy, đưa thiệp mời cho người bên cửa, người đứng đợi ở cửa nhanh chóng bước lên trước, đẩy cửa giúp Cảnh Thần Hạo.

Nhất thời, ánh nhìn của mọi người tập trung nhìn hai người rất xứng đôi kia, có kinh ngạc cũng có ngưỡng mộ.

Trong đó, cũng bao gồm Âu Dương Lập đang trò chuyện với Lý đồng Hà thị.

“Nhiễm Nhiễm?”

Người đàn ông đồ tây cổ tình trang điểm mắt cho cô, khiến mắt càng thêm rạng rỡ và sáng, cô như vậy... càng giống Bùi Nhiễm Nhiễm.

Tay cầm rượu của Âu Dương Lập, khẽ run rẩy, mặt cũng có chút cứng đờ, anh lên trước vài bước, tí nữa mắt không chế, lại bị Hòa Miêu ở kế bên kéo lại.

“Anh Âu Dương, anh sao thế?” Hòa Miêu có chút không hiểu, thuận theo ánh nhìn của Âu Dương Lập nhìn ra cửa, sau khi thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, ánh mắt lập tức âm u.

Sao lại là phụ nữ xấu già đó?

Âu Dương Lập tỉnh táo lại, tí mi nhìn mới phát hiện là Bùi Dĩ Hàn đó, ánh mắt vốn sáng lên lập tức trở nên tối tăm.

Ha, sao anh lại mắc cười như vậy, Nhiễm Nhiễm giận anh, sao có thể gặp lại anh được!

Bùi Nhiễm Nhiễm không mất tự nhiên, ưu nhã lấy champagne từ người phục vụ, bộ dạng như cá gặp nước.

Điểm này, khiến Cảnh Thần Hạo rất hài lòng.

“Nhìn thấy nam nhân kế bên Âu Dương Lập không?” Cảnh Thần Hạo cúi người nói bên tai cô, đôi môi hoàn mỹ cong nhẹ, “Người đàn ông đó là Lý Thành, là thành viên lâu năm của Hà thị, bên cạnh Lý Thành có nhiều người như ông ta vậy, vẫn luôn cùng với người đứng đầu Hà gia làm kinh doanh, chỉ cần đưa họ đến Cảnh thị, Hà thị liền trở thành vật trong lòng bàn tay của chúng ta.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Cho nên nói, anh mang tôi đến lại nhà ngoại giao?” Bùi Nhiễm Nhiễm quay đầu, chớp mắt, nghe anh nói vậy, hoàn toàn hiểu ra.

“Tôi chỉ cho cô 1... cơ hội chứng minh bản thân.” Cảnh Thần Hạo cười nhẹ, ánh nhìn vô thức bị đôi mắt cô hấp dẫn.

Nhìn 1 cái, khiến anh không thể tỉnh táo lại được.

Trong lòng anh luôn có tiếng nói nói rằng, đây là Nhiễm Nhiễm, là Nhiễm Nhiễm của anh.

Hai người đứng quá gần, 1 màn ái muội rơi vào mắt Âu Dương Lập, làm anh cảm nhận được dư vị gì đó không đúng.

Tuy trong lòng nói với mình, đó không phải là Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng Âu Dương Lập không nhận được, tâm trạng vô thức bị ảnh hưởng.

Hận không thể lập tức lên trước chia cách bọn họ.

Hòa Miêu tỉnh mắt nhìn ly rượu sắp nát trong tay Âu Dương Lập, lòng hoảng loạn.

Cô chưa từng thấy Âu Dương Lập lộ ánh nhìn này, như là vật yêu quý bị cướp đi, lệ khí ngập trời, che mất khí chất vốn ôn nhu của anh.

“Anh Âu Dương, anh...” Hòa Miêu đưa tay kéo áo Âu Dương Lập, vừa chuẩn bị làm nũng, lại không ngờ lời chưa nói, bị 1 lực đẩy mạnh: “A...”

Hòa Miêu không vững, té xuống đất, cao gót 10 phân càng hành hạ chân của cô, mắt lập tức có nước mắt.

Âu Dương Lập lại không nghe thấy, lấy ly rượu từ khay người phục vụ, đi về hướng Cảnh Thần Hạo.

“Cảnh tổng, không ngờ anh cũng tham gia vũ hội nhàn chán này.” Âu Dương Lập cong miệng, mắt toàn là hàn ý.

Anh đưa ly rượu quá, nhếch mày.

Cảnh Thần Hạo thuận tay nhận rượu, giây sau, liền đưa cho Bùi Nhiễm Nhiễm, “Cô lúc này không phải khát sao? Uống đi!”

“Anh...” Bùi Nhiễm Nhiễm cắn răng, nhìn ly rượu trước mắt, không cần nào chỉ có thể nhận, 1 hơi uống cạn, vẫn phải thể hiện tốt khuôn mặt bên ngoài, “Cảm ơn ý tốt của Cảnh tổng.”

Âu Dương Lập sắc mặt âm trầm, tay để trong túi cuộn chặt, mắt đỏ lên hung dữ.

Hành động này của Cảnh Thần Hạo, chính là khinh thường anh 1 cách rõ ràng.

Nhưng, mấy năm nay ở trên thương trường, khiến Âu Dương Lập sớm gột rửa được sự xúc động thời nhỏ. Dù cho tức giận ngập trời, trên khuôn mặt, vẫn không động thanh sắc.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

“Cảnh tổng, bạn nhảy của anh, không phải chính là bộ phận lên kế hoạch của quý công ty Bùi Dĩ Hàn sao? Lần trước chúng ta gặp qua.” Âu Dương Lập càng đến gần cô, tim càng gợn sóng lợi hại hơn, đôi mắt đó ...

Anh không thể nhận nhầm được.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe người ta nói thẳng tên mình, lúc này chỉ có thể thật hào phóng gật đầu đáp, “Âu Dương thiếu gia trí nhớ thật tốt, đến nhân vật nhỏ như tôi cũng nhớ rõ vậy.”

“Có thể khiến Cảnh tổng mang theo làm bạn nhảy, năng lực của cô nhất định không tệ. Tôi vẫn luôn thích người tài, tự nhiên sẽ nhớ rõ.” Âu Dương Lập như cũ mang bộ dạng quân tử khiêm tốn, nhưng anh bây giờ, miệng toàn là lời nịnh bợ, chỉ khiến người khác cảm thấy giả tạo.

“Âu Dương thiếu gia quá khen rồi!” Bùi Nhiễm Nhiễm cười nhẹ, nhanh chóng đổi đề tài, “Bạn nhảy hôm nay của Âu Dương thiếu gia, nhất định là thiên kim Liễu thị vợ của anh đúng không?”

Cô cố ý nói vậy, vì cô sớm đã thấy Hòa Miêu đứng sau Âu Dương Lập, mặt tức giận nhìn cô.

Nói như vậy, chỉ là muốn bọn họ khó xử thôi.

Âu Dương Lập nhú mày, cứ cảm thấy Bùi Dĩ Hàn rất ghét anh, ở Hà thị hôm đó cũng vậy, cố ý làm anh khó xử, mà lúc nào cũng nhắc về Liễu Vi.

Cô hình như... rất hiểu về anh.

“Phu nhân hôm nay không khỏe, không thể tham gia.”

Lời Âu Dương Lập vừa dứt, Hòa Miêu đang đi về phía trước ngay người, không quan tâm đang ở tình huống nào mà bám dính anh, ôm lấy tay anh, nũng nịu bướng bỉnh không tha: “Anh Âu Dương, lời này của anh có ý gì, không phải anh nói, chỉ có em mới làm bạn nhảy của anh được sao?”

“Hòa Miêu, đừng làm loạn!” Âu Dương Lập không kiên nhẫn, tức thì mặt âm u, giọng cũng lạnh lẽo đến cực độ.

Cảnh Thần Hạo liếc nhìn Âu Dương Lập, từ từ cong miệng nói, “Nhân vật nhỏ không lên nổi sân khấu lớn.”

Sự mỉa mai trong ngữ khí ai cũng nghe hiểu, anh không phải mỉa mai Hòa Miêu, mà là Âu Dương Lập.

Đến những nơi này, mang theo cô gái miệng còn hơi sữa, không phải cố ý làm trò cười cho người khác sao?

Âu Dương Lập mặt càng căng thẳng hơn, đôi mắt đen đầy lệ khí, Cảnh Thần Hạo đến nhìn cũng không thèm nhìn anh, đưa Bùi Nhiễm Nhiễm đi lướt qua người anh.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Anh Âu Dương, anh sao thế? Em sợ...” Hòa Miêu vốn không biết xảy ra chuyện gì, lời của Cảnh Thần Hạo cô nghe không hiểu, còn ngu ngốc lần nữa đến gần làm Âu Dương Lập thêm tức giận.

“Cút!”

Âu Dương Lập đưa tay đẩy cô ra, mắt toàn là sự chán ghét.

Bùi Nhiễm Nhiễm lúc này đang nói chuyện với Lý Thành, tay thon dài trắng nõn của cô cầm ly rượu, đưa về hướng Lý Thành: “Lý tổng, tôi kính ngài?”

Lý Thành biết được mục đích hôm nay của Cảnh Thần Hạo, lòng biết rõ nhưng không nói ra, nhận rượu của Bùi Nhiễm Nhiễm, cười sáng khoái, “Bùi tiểu thư sáng khoái, tôi thích!”

“Tôi uống trước coi như kính trọng, Lý tổng ngài tùy ý.” Bùi Nhiễm Nhiễm miệng mang nụ cười, nâng đầu uống hết ly rượu đỏ.

Uống xong, nên nói chuyện chính rồi.

“Lý tổng, ngài là nhân vật lớn ở Hà thị, chuyện Cảnh thị chúng tôi muốn thu mua Hà thị, ngài chắc đã sớm nghe?” Bùi Nhiễm Nhiễm nói thẳng, không cho người khác bất kỳ đường lui.

Thủ đoạn dứt khoát, toàn thân lại toát ra nét đẹp tri thức.

Cảnh Thần Hạo nhìn Bùi Dĩ Hàn kể bên, vô thức cong môi, hôm nay mang cô đến, quả nhiên là quyết định đúng đắn.

“Nói câu khó nghe, Hà thị đã lưu lạc đến sắp chết rồi, không phải luôn làm loạn nói muốn bị thu mua sao, chỉ cần Cảnh thị bỏ 1 chân vào, nhất định có thể áp chế có thể hoàn toàn Hà thị.” Bùi Nhiễm Nhiễm mặt sắc bén, lại nói lời phân tích lợi hại nhắm ngay thẳng điểm quan trọng.

Cô cong môi, lại đưa ra kế hòa hoãn, “Tôi biết Lý tổng là người nhìn Hà thị lớn mạnh, bây giờ lại bị xuống đến bước này, nhất định lòng rất khó chịu, nhưng ngài nhất định cũng hiểu, muốn Hà thị không mất luôn tên tuổi, bị thu mua là cách tốt nhất.”

Lý tổng không ngờ cách đàm phán của Bùi Nhiễm Nhiễm lại lợi hại như vậy, nhưng câu nào cũng nói đúng điểm chính, không khiến ông cảm thấy khó xử.

“Bùi tiểu thư nói không sai, nhưng tôi cũng chỉ là 1 trong những người cùng chủ tịch Hà phát triển Hà thị mà thôi, không có quyền quyết định bán Hà thị hay không.” Lý Thành vừa nói vừa lắc đầu, sắc mặt u buồn.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy Lý thành có chút dao động, vừa muốn thừa thắng xông lên, lại nghe được 1 tiếng ngắt lời cô...

“Lý tổng, tôi chỉ mới vừa đi chút, ngài đã nói chuyện với Cảnh tổng rồi?”

Lời này là của Âu Dương Lập, miệng mang nụ cười, từ từ đi về hướng bọn họ.

Lý Thành thấy Âu Dương Lập, lòng lập tức hiểu.

Âu Dương thị và Cảnh thị giành nhau mua Hà thị, chuyện này ông sớm biết, chỉ là 2 nhà này đều là nhà lớn, tại sao lại cùng muốn mua Hà thị - con cá nhỏ sắp bị sục đổ chứ?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Chương 63

Tập đoàn Âu Dương là mấy năm nay mới bắt đầu làm kinh doanh ngọc, nhưng đã có thành tích không tệ, tương lai rất khả quan. Nhưng ngược lại Cảnh thị, ở mảnh ngọc còn là người mới, lần này can đảm thu mua Hà thị...

Có lẽ say không phải do rượu rồi.

Âu Dương Lập nhìn ông cười: “Nếu đã nói xong, Lý Tổng có thể nói thử, hướng về nhà nào không? Cũng có thể cho là, để mọi người trong lòng có tâm lý chuẩn bị trước.”

Lời này, quả thật có chút ép buộc người khác.

Sắc mặt Lý tổng khó xử, nhất thời, không biết nên trả lời thế nào. Quyền quyết định không nằm trong tay ông, vạn nhất đắc tội 1 bên nào, không phải là chắc chắn sẽ bị tổn thất sao.

Dù sao cũng là người có kinh nghiệm, rất nhanh, Lý Thành cười nịnh nọt, “Người trẻ tuổi các cậu, đều là nhân tài trong đám đông, nhìn thấy các cậu tôi liền thấy thương thức, Hà thị dù bị nhà nào thu mua, tôi đều không lo lắng.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhất thời hiểu rồi, hôm nay sẽ đàm phán không thành. Chi nên, cô hào phóng cười, dứt khoát nói: “Hôm nay là vũ hội, không nói kinh doanh nói bạn bè. Nếu vũ hội đã bắt đầu rồi, chúng ta cũng nên đi chung vui không phải sao?”

Lý Thành khen ngợi nhìn cô 1 cái, cũng theo đường lui đó mà lui xuống.

“Cảnh tổng, Âu Dương thiếu gia, các cậu thấy thế nào?” Lý Thành đưa tay mời, thám tính phản ứng của họ.

Cảnh Thần Hạo đưa tay, ôm Bùi Nhiễm Nhiễm vào lòng, môi khẽ nhếch lên, “Tôi nay, tôi đều nghe cô ấy.”

Lời của anh thật sự ái muội, sắc mặt Âu Dương Lập lập tức lạnh lẽo, vừa muốn mở miệng nói gì, Cảnh Thần Hạo lại không cho anh cơ hội, ôm lấy người rời đi.

Trên sân khấu đi ra 1 người chủ trì vũ hội, anh cầm micro, tuyên bố: “Ladies and gentlemen, vũ hội tổ chức 1 năm 1 lần của Phong Hoa, chính thức bắt đầu, mong các vị chơi vui vẻ...”

Theo sau lời anh, âm nhạc từ từ phát lên, những người nhảy thay đổi bước nhảy theo tiết tấu âm nhạc, cũng có thể nói âm nhạc mềm mại hay mạnh mẽ, sẽ quyết định bước nhảy của bạn.

Lần này là bài nhạc êm đềm triền miên, Bùi Nhiễm Nhiễm vô thức nghĩ đến điệu Waltz, quả nhiên...

Âu Dương Lập ở bên cong người, bộ dạng công tử khiêm nhường, mời bạn nữ làm bạn nhảy. Nhưng Âu Dương Lập ngược lại bá đạo nắm lấy tay cô, đặt lên tay anh, tay khác ôm lấy eo Bùi Nhiễm Nhiễm, kéo mạnh 1 cái, ôm trọn cô vào lòng, tư thế coi như xong rồi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Cảnh tổng, làm bạn nhảy của anh quả là khác biệt.” Bùi Nhiễm Nhiễm 1 tay để lên vai anh, trong lời có lời, ngữ khí 3 phần là cười nhạo 2 phần là không kiên nhẫn.

Cảnh Thần Hạo ưu nhã bước đi, nhẹ cúi đầu, đến gần tai cô, giọng mê hoặc, “Còn có khác biệt hơn, chuẩn bị xong chưa?”

“Hử?”

Bùi Nhiễm Nhiễm không hiểu, vừa muốn hỏi, bước nhảy đột nhiên chuyển đổi, cô mở to mắt, đèn tập trung rọi lên người bọn họ.

Mở màn phải có nhảy mở màn, cũng như bây giờ, bọn họ là nhân vật chính.

“Căng thẳng không?” Cảnh Thần Hạo mắt mang ý cười.

“Cảnh tổng ngài không căng thẳng là được.” Bùi Nhiễm Nhiễm không chút yếu thế, cười nâng cằm lên, trong mắt mang theo sự thách thức.

Trước khi Bùi gia phá sản, những vũ hội như vậy cô tham gia không ít, vẫn luôn là tiêu điểm của hội trường. Chỉ là không ngờ, lần này, cảnh còn nhưng người đã khác rồi, đến tâm cảnh cũng thay đổi nhiều như vậy.

Cảnh Thần Hạo cười tà mị, cái gì cũng không nói, ánh mắt càng âm trầm khó hiểu.

Đã rất lâu không có ai, dám công khai thách thức anh như vậy!

“Bây giờ do Cảnh tổng của tập đoàn Cảnh thị cùng bạn nhảy, nhảy 1 điệu tặng mọi người, coi như là bài nhảy mở màn cho vũ hội...”

Người trên sân khấu lại nói thêm 1 câu, Bùi Nhiễm Nhiễm tư thế đã xong, cổ trắng ngần thon thả như thiên nga, đôi mắt đẹp như phát sáng, điệu Waltz thật sự được phát lên.

Chân khẽ bước, bước nhảy xoay người, động tác uyển chuyển, mỗi bước nhảy đều xuất phát từ tim, không có cố ý làm màu, tất cả đều tuân theo con tim, uyển chuyển như nước, tất cả mọi người ở vũ hội đều nhìn đến như bị mê hoặc.

Lúc xoay người, Bùi Nhiễm Nhiễm như mỹ nhân ngư vậy, cuối cùng Cảnh Thần Hạo kéo 1 cái, Bùi Nhiễm Nhiễm nằm trong lòng anh, vừa đứng 4 mắt nhìn nhau.

Hai người phối hợp hoàn mỹ không chút khuyết điểm, cứ như ... người yêu nhiều năm của nhau vậy.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

“Đẹp, nhảy rất đẹp...” Toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay, tất cả mọi người đều vỗ tay khen đẹp.

Xong 1 điệu nhảy, Bùi Nhiễm Nhiễm có chút thiếu oxy, trán hiện tầng mồ hôi mỏng, cô mở miệng lấy thật nhiều không khí, lồng ngực đột nhiên phập phồng mạnh mẽ, làm lộ ra 1 mảng xuân sắc.

“Rất mệt?” Cảnh Thần Hạo đưa tay thon dài sờ trán cô, ngón tay bị dính mồ hôi, anh nhếch mày, “Sao lại chảy nhiều mồ hôi vậy?”

Trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm hận không thể xé xác anh.

Sau khi sinh 2 con cô ít vận động, bây giờ nhảy hết 1 bài nhạc, thật sự có chút chịu không nổi.

Chẳng qua, chuyện này đều là chuyện cô sẽ không nói, chỉ là lạnh nhạt xua tay, khôi phục là bộ dạng lạnh nhạt xa cách, “Cảnh tổng, nếu chuyện thu mua Hà thị tới nay không thể thành, tôi cũng nhảy xong rồi, bây giờ có thể đi chưa?”

Trong lòng cô chỉ mong về nhà với 2 con.

“Không, bây giờ mới vừa bắt đầu!” Cảnh Thần Hạo nhẹ cong môi, mắt mang theo hứng thú, sao anh có thể tha cô nhanh vậy.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhẹ cắn môi dưới, mắt hung hăng, liền bị tên đại ma vương này không có lòng tốt như vậy.

Hết cách, chỉ có thể nhẫn nhịn ở bên tiểu nhân.

Tango có tiết tấu rất mạnh, còn rất khó nắm bắt, kỹ thuật không đủ sẽ rất dễ trở thành trò cười. Nhất thời, không ít người chần chừ, mặt nhìn nhau, chậm chạp không động đậy.

Sắc mặt Bùi Nhiễm Nhiễm kiêu ngạo, thủ xong tư thế chuẩn nhất. Tango là điệu cô thích nhất, cho nên trước đây cô dùng rất nhiều thời gian để học, nghiên cứu sâu.

Lúc này đối với cô mà nói, dễ như ăn bánh.

“Cảnh tổng, ngài cần chú ý chút, đừng bị treo eo.” Mắt Bùi Nhiễm Nhiễm hiện lên tia tinh nghịch, làm Bùi Dĩ Hàn lâu rồi, chút nữa cô quên mất tính cách vốn có của Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Nhiễm Nhiễm...” Cảnh Thần Hạo ánh mắt tinh nghịch của Bùi Dĩ Hàn làm cho mê mang, có chút mơ hồ kêu ra tiếng, còn tưởng Nhiễm Nhiễm của anh trở về.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Cánh tổng, sắp bắt đầu rồi!” Bùi Nhiễm Nhiễm cong môi, giọng vừa dứt, bước nhảy nhanh chóng thay đổi.

Cánh Thần Hạo tỉnh táo lại, rất nhanh theo kịp bước nhảy, giữa hai người phối hợp cực kỳ ăn ý.

1 người xuống eo, giữa eo nửa ngửa xong người, động tác như mây như nước, Cánh Thần Hạo hữu lực mà nâng eo Bùi Nhiễm Nhiễm, sự nhẹ nhàng của điệu Waltz, bây giờ đổi thành sự hoang dã, nhưng không chút thô tục làm người xem rất thích.

Điệu nhảy cuối cùng là điệu nhảy giao hữu êm đềm, không cần dùng sức, nhưng lại là điệu nhảy mà Bùi Nhiễm Nhiễm không thể thích nghi nhất.

“Cô nhảy, cũng không tệ!” Cánh Thần Hạo không chút giấu diếm khen ngợi, tối nay độ phối hợp của anh và Bùi Dĩ Hàn, khiến bản thân kinh ngạc.

Hai tay Bùi Nhiễm Nhiễm giao lại để trên cổ Cánh Thần Hạo, trên eo cô cũng có hai bàn tay lớn giao nhau, điệu giao hữu chậm rãi, nhưng lại khiến người khác cảm thấy ái muội vô cùng, cũng như bây giờ vậy.

Hơi thở nóng bỏng của anh phả lên tai cô, độ ẩm của bàn tay lớn thông qua lớp vải mỏng truyền đến da thịt cô, loại cảm giác nóng bỏng này, nóng đến mặt cô cũng có chút đỏ lên.

“Sao không nói chuyện? Hừ?” Cánh Thần Hạo cảm thấy kỳ lạ, lúc ngẩng đầu môi mỏng vô thức lướt qua tai nhạy cảm của cô, mang đến chút run rẩy.

Âm đuôi có chút cao lên càng khiến lòng người gợn sóng.

Sau khi ngẩng đầu thấy mặt của Bùi Dĩ Hàn đỏ lên, liền ngậy người, sau đó cười trâm thấp, “Cho nên, cô xấu hổ rồi?” Nói xong, anh lại cúi đầu, môi mỏng đến gần tai cô, phả hơi nóng lên: “Như vậy đã khiến cô xấu hổ? Hừ?”

Bùi Nhiễm Nhiễm vô thức khó xử, cô cắn chặt môi dưới, mạnh mẽ đưa tay đẩy Cánh Thần Hạo ra, lạnh lùng nói, “Cánh tổng, xin tự trọng, tôi không độc thân, con cũng có rồi!”

Lời vừa dứt, sắc mặt người đàn ông liền trầm xuống, toàn thân mang theo hàn ý.

Không khí ái muội lúc này lập tức bị phá vỡ.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

“Không cần cô nhắc nhở!” Cánh Thần Hạo cắn răng, giọng lạnh đến cực độ, mắt âm trầm.

Lời của Bùi Dĩ Hàn khiến anh khó chịu.

Ngược lại người phụ nữ vô tâm kia lại rất bình thản, như là không bị ảnh hưởng chút nào.

Dù sao khiến anh tức giận cũng không phải lần đầu, không có ý đáng sợ cả.

Âu Dương Lập vừa nhảy xong 1 bài, từ lúc Cánh Thần Hạo và Bùi Dĩ Hàn nhảy bài mở đầu, đã khiến anh kinh ngạc, mắt đặt trên người Bùi Nhiễm Nhiễm, không sao rời mắt được.

Khí chất cô tỏa ra, cùng với sự hiểu biết đối với điệu Tango, khiến anh nghĩ thể nào cũng không hiểu được.

Loại cảm giác quen thuộc khắc cốt ghi tâm, nhìn cô 1 cái, liền muốn hoang dại xông qua.

Nhưng...

Cô ấy thật sự là Nhiễm Nhiễm sao?

Hòa Miêu quay đầu, thuận theo ánh mắt của Âu Dương Lập nhìn qua, trong đầu liền phiền não.

Tối nay Âu Dương Lập vì Bùi Dĩ Hàn mấy lần mất khống chế, cũng là lần đầu dữ với cô, phải biết, cô là người anh nâng trong lòng bàn tay.

Chẳng qua người phụ nữ già xấu kia, sao đáng để anh phải như vậy?

Không được, xem ra cô cần làm gì đó, giáo huấn Bùi Di Hân thật tốt, để giải tỏa oán hận trong lòng.

Lòng Hòa Miêu quyết định, mắt như dao tằm độc, đến móng tay cắn vào da thịt cũng không biết, tức đến phát run.

...

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cảnh Thần Hạo đi về trước, bước đi rất lớn, mang theo nộ khí.

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút theo không kịp, cộng thêm lễ phục không tiện đi, cô chỉ có thể nâng đầm dài lên, chạy 1 đường theo sau anh.

Đội cô rất không dễ đuổi đến cửa xe, chỉ có thể nhìn chiếc Bentley chạy ngang qua.

Anh nhất định có ý!

“Cảnh Thần Hạo!” Bùi Nhiễm Nhiễm vừa tức vừa phiền, hung hăng dậm chân.

Âu Dương Lập vừa ra khỏi hội trường, vừa hay thật màn này, thấy cô 1 mình đứng trong gió, tóc dài như nhảy múa trong gió đêm, anh cười nhẹ, vô thức bước chân dài qua hướng cô.

“Bùi tiểu thư, ở đây không thể bắt xe, Cảnh tổng sao để cô 1 mình?” Mặt Âu Dương Lập mang ý cười, ngữ khí ôn hòa.

Hay cho bộ dạng công tử khiêm nhường.

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc anh 1 cái, lại nhìn sang Hòa Miêu đầy địch ý bên cạnh, không có kiên nhẫn nói, “Âu Dương thiếu gia sao không ở bên tiểu tình nhân thật tốt, ngược lại rảnh rỗi quan tâm chuyện của tôi?”

“Cô nói ai là tình nhân?” Anh Âu Dương thích tôi, anh ấy sau này nhất định cưới tôi!” Hòa Miêu bĩu môi, dậm chân nhìn Âu Dương Lập, càng nũng nịu tùy hứng, “Anh Âu Dương, anh nói cho người phụ nữ già này, em nói đúng không!”

“Hòa Miêu, đừng làm loạn, anh nói với em đều quên rồi?” Giọng Âu Dương Lập sắc bén, mang theo sự phiền phức khó nhận ra.

Trước đây luôn cảm thấy Hòa Miêu là sùng vật ngoan ngoãn, bây giờ phát hiện, sùng vật ngoan cố nào cũng có lúc nổi tính khí.

Mà anh, không thích.

Hòa Miêu kinh ngạc, chỉ có thể ngoan ngoãn im miệng, tối nay cô chịu khổ nhiều rồi, đã không dám mở miệng nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn cảnh trước mắt, chỉ cảm thấy mắc cười, nhìn không được cười nhạo.

“Bùi tiểu thư, trước đây chúng ta có phải có hiểu lầm?” Âu Dương Lập tự nhiên có thể nghe hiểu được sự cười nhạo của Bùi Nhiễm Nhiễm, thấy cô lộ ra sự châm chọc thật sự, lòng mày nhìn không được nhủ lại hỏi, “Nếu có, tôi có thể xin lỗi cô. Chỉ hy vọng sau này có thể làm bạn.”

Lời này, có thể xem là không chút khuyết điểm.

“Không cần, làm sao dám trèo cao lên đến Âu Dương thiếu gia.” Bùi Nhiễm Nhiễm xúc động, lướt qua người anh, vừa lấy điện thoại ra tính gọi cho Lâm Tri Hiếu, điện thoại liền bị giành mất.

Cô quay đầu, sắc mặt trầm xuống, điện thoại cô đang trong tay Âu Dương Lập.

“Anh Âu Dương...” Hòa Miêu thấy không đúng lắm, lập tức nũng nịu, “Người phụ nữ già này có gì tốt, Hòa Miêu về xoa bóp vai đuổi chân có anh được không? Không phải anh thích được em xoa bóp nhất sao?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

“Em về trước.” Âu Dương Lập không để lại dấu vết thoát khỏi tay cô, nhìn thấy tài xế đã lái xe đến, thuận tay đẩy Hòa Miêu vào trong, “Đưa cô ấy về.”

Không cho cô cơ hội phản kháng, “ầm” 1 tiếng đóng cửa xe.

Hòa Miêu không cam tâm nhưng cũng không có cách, mặt đầy hận ý. Chỉ có thể về nhà, tính kế lâu dài.

...

Âu Dương Lập cầm chặt điện thoại, nhú mày, “Cô ghét tôi, tôi cảm nhận được.”

Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ có thể hít sâu, cố gắng áp chế tức giận trong lòng, mang theo nụ cười công thức:” Âu Dương thiếu gia không phải bị bệnh vọng tưởng bị hại chứ? Tôi nói rồi, chúng ta gặp lần 2, không thể nói được là thích hay ghét.”

Nói xong, cô trực tiếp đưa tay trước mặt anh, “Lời đồn nói Âu Dương thiếu gia là người ôn nhu khiêm tốn, sao bây giờ như lưu manh vậy?”

Âu Dương Lập bị nói đến không thể trả lời, không ngờ người phụ nữ này nói chuyện lợi hại như vậy. Anh do dự chút, vẫn trả điện thoại cho cô, hành động vô thức lúc này, bản thân anh cũng cảm thấy không thể tin.

Quả thật là hành động của lưu manh, càng là chuyện trước giờ anh chưa từng làm.

Bùi Nhiễm Nhiễm lấy điện thoại lên, gọi cho Lâm Tri Hiểu, rất lâu không ai nhận điện thoại.

Sao có biết được, lúc này Lâm Tri Hiểu đang tắm cho 2 con, bận đến chóng mặt, căn bản không nghe tiếng điện thoại.

“Không ai nghe?” Âu Dương Lập đứng ở bên, luôn im lặng quan sát phản ứng của cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhú mày, để điện thoại vào trong túi xách, không muốn quan tâm Âu Dương Lập thêm nữa, lướt qua người anh chuẩn bị đi.

“Tôi chờ cô về.” Âu Dương Lập không tha, đi về trước 1 bước nắm lấy tay cô, “Cô đợi tôi chút, tôi đi lấy xe.”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa muốn từ chối, Âu Dương Lập lại hiếm khi thả tay cô ra, giọng thám tính, “Cô rất thông minh, cũng hiểu được tiến lùi, ở đây không thể bắt xe, chắc cô cũng biết bây giờ lựa chọn thế nào, là tốt nhất.”

Ngờ khi anh chân thành, miệng mang ý cười, ánh mắt kiên định khiến Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy chán ghét không nói nên lời.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Chẳng qua, anh nói đúng, không có xe. Cô chỉ có thể đi về, đoán chắc đi đến sáng mai, bây giờ không phải lúc tức giận mất lý trí.

“Anh đi lấy xe, tôi ở đây đợi.” Cuối cùng, Bùi Nhiễm Nhiễm cũng thả lỏng.

“Không cần đợi lâu, lập tức đến.” Nói xong, Âu Dương Lập còi đồ tây ngoài, đập lên người Bùi Nhiễm Nhiễm, cô muốn lấy ra, anh liền đưa tay chặn lại: “Cơ thể quan trọng, gió đêm mạnh, đừng để cảm.”

Nói xong, cũng không đợi Bùi Nhiễm Nhiễm nói lại, đi về phía nhà xe.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn đồ tây trên vai, sau đó liền lấy tay lấy xuống.

Chỉ cần là đồ của Âu Dương Lập, cô sẽ không lấy.

Trước đây anh cũng chu đáo như vậy, luôn làm cô cảm động, chìm trong sự dịu dàng đó. Nhưng anh bây giờ, đối với cô như vậy, cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Đã sập bẫy 1 lần, tuyệt không có lần 2.

Âu Dương Lập rất nhanh lấy xe lên, chiếc Hummer từ từ chạy về phía cô. cuối cùng dừng kế bên cô.

“Lên xe!” Âu Dương Lập cúi người mở cửa xe.

Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn có chút do dự, cần môi dưới, vừa mới chuẩn bị lên xe, phía trước đột nhiên có đèn flash chớp sáng, sau đó là tiếng thắng xe, có chút nhức tai.

“Bùi Dĩ Hàn, cô đang làm gì?” Cảnh Thần Hạo không ngờ, anh không nhẩn tâm được, nỏ máy chuẩn bị về chờ cô, vậy mà thấy cảnh này.

Mặt anh âm trầm, nhanh chóng tháo dây an toàn, bước bước lớn về phía Bùi Nhiễm Nhiễm.

Trong mắt nam nhân toàn là lửa giận, nắm lấy tay Bùi Nhiễm Nhiễm, tức giận bị áp chế mạnh mẽ biến thành lệ khí ngập trời, “Nếu tôi không về, có phải cô muốn đi với hắn ta?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Chương 67

“Buông tay!” Bùi Nhiễm Nhiễm xoay bàn tay, nhưng không thoát được, ngược lại làm đau bản thân, “Cảnh tổng, phát điên cái gì, thả tôi ra!”

“Cô ấy kêu buông ra, anh không nghe?” Âu Dương Lập từ trong xe ra, ngữ khí xúc động không khống chế được.

Anh cũng không biết tại sao, tối nay anh hình như rất dễ mất khống chế, đến nguy tạo cơ bản nhất cũng quên mất.

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng liếc anh 1 cái, môi cong lên nụ cười châm chọc, “Bùi Dĩ Hàn là nhân viên của Cảnh thị, bây giờ cũng là thời gian tăng ca. Mà anh, có phải quá hạn không?”

“Anh...” Âu Dương Lập cầm nín, lập tức tỉnh táo lại, cũng không nói thêm gì, chỉ hung hăng nhìn Bùi Dĩ Hàn bị Cảnh Thần Hạo kéo lên xe, anh phiến nào đập lên cửa xe 1 cái.

Bentley biến mất trước mắt Âu Dương Lập.

“Cảnh tổng, bây giờ anh khôi phục lại bình thường chưa?” Bùi Nhiễm Nhiễm bị áp chế lên xe, ngồi ghế phụ, ngữ khí lạnh lùng.

Cô không ngừng xoa tay đỏ lên, bĩu môi, có chút ủy khuất lại có chút tức giận.

Tốc độ ngày càng nhanh, tay Cảnh Thần Hạo nổi đầy gân xanh, môi mím thành 1 đường thẳng: “Dừng xe, cô muốn xuống xe!”

Cảnh Thần Hạo không quan tâm cô, thậm chí không nhìn cô 1 cái, trả lời cô chỉ là động cơ xe ngày càng mạnh mẽ.

Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh, còi cao gót ra, sau đó đưa tay mở cửa xe, gió không ngừng vào trong xe, cô lại tháo dây an toàn, nhanh chóng nửa đứng lên, động tác muốn nhảy xuống xe.

“Bùi Dĩ Hàn, cô điên rồi!” Cảnh Thần Hạo thấy Bùi Dĩ Hàn muốn nhảy xe, lòng hoảng loạn, chân nhanh chóng đạp thắng, bánh xe ma sát lên đất, phát ra tiếng “két” như tai.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Còn chưa dừng lại hoàn toàn, Bùi Nhiễm Nhiễm liền nhảy xuống xe, ngã xuống đường, lăn vài vòng liền.

Cảnh Thần Hạo hoang mang, nhanh chóng mở cửa xuống xe.

“Sao rồi, có sao không?” Anh quỳ xuống, kéo Bùi Dĩ Hàn, muốn xem cô bị thương chỗ nào.

Bùi Nhiễm Nhiễm đẩy anh ra, miễn cưỡng chống lên đất, dùng sức từ từ đứng dậy. sắc mặt khế lạnh lùng, “Cảnh tổng, hy vọng sau này anh có thể khắc chế tính xấu của mình, đừng tùy ý tức giận, liên lụy người khác.”

Lời này lạnh nhạt và xa cách, như là muốn rạch rời quan hệ với anh vậy.

Cảnh Thần Hạo từ từ trấn tĩnh lại, anh đứng đối diện Bùi Nhiễm Nhiễm, hai người nhìn thẳng nhau, đột nhiên anh cười tà mị: “Tối nay là tôi mất khống chế, sau này chuyện của cô, tôi không quản nữa!”

Tối nay vốn dĩ không khí không tệ, nhưng đột nhiên cô nhắc đến chồng và con, tâm trạng anh không khống chế được. Vốn dĩ muốn bỏ cô lại, nhưng nửa đường vẫn quay về, chỉ vì không thể yên tâm.

Anh biết chỗ này không bắt xe được, sợ cô không về nhà được, nhưng vừa về liền thấy cảnh đó...

Sao anh lại có sự dễ ý đáng chết đó!!

Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt túi xách, không biết tại sao, khi nghe anh nói sẽ không quản chuyện của cô nữa, đột nhiên cô cảm thấy trống rỗng.

Tình trạng này tiếp tục nữa, nhất định sẽ xuất hiện cục diện cô không thể khống chế được, cho nên bây giờ rạch rời tình cảm, là lựa chọn tốt nhất.

“Cảnh tổng, hy vọng anh nhớ lời hôm nay anh nói, tạm biệt!” Bùi Nhiễm Nhiễm nói xong, dứt khoát quay người, mang cao gót của mình, tiếng cao gót chạm vào đất vang lên tiếng thanh giòn.

Bóng dáng ốm gầy rọi dưới ánh đèn đường, nhìn vào yếu đuối đến thế.

Cảnh Thần Hạo ngồi trong xe, nhìn thấy người phụ nữ đi cà nhắc kia, vậy mà cứng đầu đến không quay đầu lại 1 lần. Anh đập mạnh lên vô lăng, đạp ga, nhanh chóng vượt qua Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bùi Nhiễm Nhiễm không đi quen chân trần, đất làm chân cô đau, Cảnh Thần Hạo lái xe rất nhanh, tốc độ lướt qua người cô, mang theo 1 luồng gió đêm, bây giờ đã không thấy bóng dáng rồi.

Cô dừng chân lại, có chút hít thở không thông, nơi này chắc có thể bắt xe rồi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Chung cư Lâm Tri Hiểu.

2 đứa nhỏ đã ngủ, bây giờ đã là 11h tối, Bùi Dương vốn muốn đợi mẹ về, nhưng cuối cùng không chịu nổi, ngủ sâu rồi.

Lâm Tri Hiểu ngồi ở phòng khách ngập, lại cố gắng để bản thân không ngủ, cố đợi Bùi Nhiễm Nhiễm về.

Nửa nằm trên sofa, lúc cô sắp không chịu nổi, cửa vang lên tiếng được mở ra, lập tức thấy sự xuất hiện hoa lệ của Bùi Nhiễm Nhiễm.

Tại sao lại nói hoa lệ, là vì Bùi Nhiễm Nhiễm trang điểm rất xinh đẹp!

Ngoài cái mặt cô tình vẻ xấu đi, những thứ khác đều hoàn mỹ!

“Nhiễm Nhiễm, sao nay ăn diện đẹp thế?” Con buồn ngủ của Lâm Tri Hiểu tan biến hết, kéo Bùi Nhiễm Nhiễm lại đánh giá trên dưới.

Bùi Nhiễm Nhiễm không kiên nhẫn sờ trán, đưa tay đẩy đầu Lâm Tri Hiểu ra, liếc nhìn phòng con, nhỏ tiếng hỏi: “Dương Dương và Noãn Noãn ngủ rồi sao?”

“Ngủ rồi, trẻ vậy rồi còn không ngủ!” Lâm Tri Hiểu ngập, đưa tay ái muội chỉ cô: “Tối nay làm gì với Cảnh tổng rồi? Mặc đẹp vậy, không phải đi ăn com tối lãng mạn chứ? Nhưng không đúng, sao không cùng qua đêm xuân sắc chứ...”

Bùi Nhiễm Nhiễm cười 1 tiếng, “Tri Hiểu, không ngờ trong xương tủy của cậu lại lãng mạn vậy, Cảnh tổng chỉ mang tớ đi vũ hội, đừng nghĩ nhiều.”

“Vũ hội?” Lâm Tri Hiểu hai mắt sáng lên: “Tiếp xúc thân thể, nhảy cần phải tiếp xúc đó...” Cô vừa nói, còn ái muội dùng hai tay ma sát nhau.

Bùi Nhiễm Nhiễm bị đánh bại rồi, sao cô không biết, nói nhỏ của bạn thân mình lại có tương tượng ở phương diện đó tốt như vậy, “Cảnh tổng đưa tớ đi vũ hội, làm nhà ngoại giao, Lý tổng của Hà thị ở đó, chúng tớ nói chuyện thu mua.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Lâm Tri Hiểu bĩu môi, thể hiện thất vọng, “Các cậu tốt giỏi, nói chuyện kinh doanh ở vũ hội, quả thật là chuyện Cảnh tổng sẽ làm!”

Chỉ là, nói đến cùng, vẫn là Bùi Nhiễm Nhiễm cứng đầu quá!

Nếu là người phụ nữ khác, sợ Cảnh tổng bị ăn đến không còn xương rồi.

Cô nói xong, lại ngập, không chịu nổi nữa: “Thấy cậu an toàn về là được, tớ đi ngủ, Nhiễm Nhiễm cậu cũng ngủ sớm đi.”

Công việc cao độ buổi sáng, vĩnh viễn cần phải nâng cao tinh thần 20000 lần để đối phó đại ma vương, cô có thể kiên trì đến giờ, đã là không tệ rồi.

“Ừ, cậu nhanh đi ngủ, mắt cũng đỏ rồi, lần sau có chút chuyện này, cậu không cần đợi tớ.”

Cô đau lòng Lâm Tri Hiểu, mỗi lần cô về trễ, Lâm Tri Hiểu cũng đợi, mở đèn đợi cô.

Cô cũng biết Tri Hiểu sợ mình về trễ cảm thấy cô đơn hiu quạnh, cho nên mỗi tối đều đợi cô về.

Lâm Tri Hiểu cười xua tay, giọng mũi có chút nặng: “Cậu không cần gấp, không đợi cậu an toàn về, sao tớ yên tâm ngủ!”

Trong thành phố lớn vậy. Nhiễm Nhiễm chỉ có 1 bạn thân, là bạn thân nhất ở Trung Quốc, cô chăm sóc Nhiễm Nhiễm là chuyện đương nhiên.

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm xuất hiện sự ám áp, cũng không nói thêm gì, đẩy Lâm Tri Hiểu vào phòng ngủ, mới bắt đầu xử lý chuyện bản thân.

Lễ phục không dùng nhiều, cởi ra treo trên tủ, tắm rửa xong, nằm trên giường không ngủ được, đầu hiện lên hình bóng Cảnh Thần Hạo, tức giận có, tà mị có, lạnh lùng có, còn có lúc nói không quan tâm cô nữa...

Cô ngồi dậy. có chút phiền não làm rối tóc bản thân.

Tại sao cô toàn nhớ đến anh?

Cô quan tâm?

Bùi Nhiễm Nhiễm gõ đầu, đuổi suy nghĩ phiền não ra, ngồi dậy lấy nhật ký ra, quyển này từ lúc cô mang thai mua, lúc đó trên người cô chỉ có 10 tệ. nhưng lại dùng 5 tệ mua nó.

Bên trong ghi lại chuyện xảy ra khi mang thai Dương Dương và Noãn Noãn, thời gian ở Anh là khổ nhất, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến việc từ bỏ, liền nhìn quyển nhật ký này.

Chỉ cần nhìn những cực khổ đã trải qua, cô lại có lại hy vọng mãnh liệt.

Cô phải tra rõ năm đó tại sao Bùi gia sụp đổ, mẹ cũng không biết đi đâu, bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân.

Đương nhiên, cô còn 1 chuyện rất quan trọng cần làm, đó là...

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Hai tay Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt nhật ký, trong mắt ngoài hận thù cũng chỉ có hận thù.

Rất không dễ điều chỉnh lại tâm trạng, lúc này mới cẩn thận khóa nhật ký vào trong tủ, rồi nằm lên giường, nhắm mắt.

Sắc trời càng đậm, có thứ gì đó đang từ từ thay đổi, chỉ có tạp niệm và hận thù là không đổi.

Sáng sớm.

Bùi Nhiễm Nhiễm dậy rất sớm, làm bữa sáng yêu thích cho bọn họ, Lâm Tri Hiểu dậy thấy bếp sáng, không ngừng dụi mắt, không dám tin mở to miệng.

Thật không phải cô phản ứng thái quá, nhưng chưa từng thấy Nhiễm Nhiễm dậy sớm làm cơm sáng, luôn là kêu ngoài về.

Lúc nào trở thành hiền thê lương mẫu rồi?

“Bữa sáng xong rồi, cậu ăn nhanh, tôi đi kêu Dương Dương và Noãn Noãn dậy.” Bùi Nhiễm Nhiễm lò đi sự kinh ngạc của bản thân, mắt mang ý cười đi về phía phòng tui nhỏ.

Bữa sáng rất đơn giản, món ta cũng có, món tây là dành cho Dương Dương và Noãn Noãn.

Lâm Tri Hiểu trấn tĩnh lại, vỗ lồng ngực, cẩn thận bắt đầu ăn sáng.

Bùi Nhiễm Nhiễm đến phòng kêu: “Dương Dương Noãn Noãn, đừng ngủ nữa, dậy ăn cơm.”

Lúc Bùi Dương bị kêu dậy, vốn mơ màng lập tức tỉnh táo, mở miệng nói, “Mami, qua con muốn đợi mẹ về, nhưng vẫn ngủ rồi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm hôn trán con, nhẹ giọng xin lỗi, “Là mami sai, mami tặng ca tối quá, sau này mami có về muộn, Dương Dương cũng không cần đợi.”

Bùi Dương mím môi nhỏ, không trả lời. Anh là nam tử hán trong nhà, đương nhiên có nghĩa vụ bảo vệ mẹ và em. Đứa nhỏ rời giường, hiểu chuyện chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Bùi Noãn trên giường nhúc 1 cái, mới từ trong chăn hồng đưa đầu ra, mơ màng nói: “Mami...”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

1 bên nói, 1 bên mở 2 tay ra.

“Noãn Noãn, dậy rồi.” Bùi Nhiễm Nhiễm nghe con kêu, thấy cô muốn ngủ tiếp, nhanh chóng đưa tay ôm con từ chăn ra.

Bùi Noãn đưa tay dụi mắt, đầu nhỏ dựa lên vai Bùi Nhiễm Nhiễm, mắt nửa nhắm, cơ thể mềm mại.

Bùi Nhiễm Nhiễm ôm con đến bồn rửa tay, để cô lên đó, cẩn thận để thân nhỏ dậy, “Noãn Noãn, con còn không ngoan, hồi nay mẹ chỉ đưa anh ra ngoài.”

Loại mê hoặc lộ liễu này,. Bùi Noãn lập tức tỉnh táo, chớp mắt. hưng phấn động dậy tay nhỏ, “Mami, hôm nay mẹ dẫn con và anh đi chơi?”

“Không phải đi chơi, mami dẫn đến trường mầm non, Noãn Noãn nhanh đánh răng rửa tay, chúng ta ra ngoài sớm tí.” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay ấn mũi con, mang theo sự sùng nịch.

Hôm nay cô dậy sớm vậy, là muốn đưa Dương Dương và Noãn Noãn đến trường mầm non, mấy ngày nay cô nghe nói đến 1 trường tư lập, nghe nói không tệ, trình độ giáo dục cao, hoàn cảnh cũng không tệ.

Tư lập đương nhiên không tốt bằng công lập, nhưng hết cách, công lập quá khó vô, Dương x2 và Noãn x2 cũng khó vô.

Rửa mặt xong. Bùi Nhiễm Nhiễm đưa 2 con ra ăn cơm, Lâm Tri Hiểu sắp ăn xong, ngẩng đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm lại nhìn đồng hồ trên tường.

“Noãn Noãn, ăn nhanh tí, thời gian không nhiều.” Cảnh tổng vẫn luôn không cho nhân viên đi trễ, còn 40ph là giờ lại, vừa đủ.

Bùi Nhiễm Nhiễm không gấp, để con vào chỗ ngồi, mới từ từ nói, “Tri Hiểu, hôm nay tớ mang con đi xem mẫu giáo, cậu xin nghỉ giúp tớ.”

Nhưng trời biết, cô vậy cũng có lúc như vậy, sợ thấy Cảnh Thần Hạo.

Lâm Tri Hiểu cảm thấy không đúng, cứ cảm thấy cô có gì không giống, nhưng cũng không hỏi kĩ.

“VẬY TỚ ĐI LÀM TRƯỚC.”

Nói xong, cô lấy túi xách, hôn Bùi Noãn, lại nhìn ánh mắt lạnh lùng của Bùi Dương, không nói lên lời, trực tiếp đi ra cửa thay giày.

“Tạm biệt đi Tri Hiểu.” Bùi Noãn mắt cong cong, vẫy tay với Lâm Tri Hiểu.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Ăn sáng xong, Bùi Nhiễm Nhiễm cài trang cho Dương x2 Noãn x2 1 lượt. Tốt xấu cũng là lần đầu gặp, nhất định phải để lại ấn tượng tốt cho giáo viên.

Lần này, cô không để con trai đeo kính, bản thân cũng không trang điểm xấu, chỉ cho Noãn Noãn đeo nón hoa, 1 lớn 2 nhỏ ra đường.

Nhưng vì đề phòng, cô vẫn để kính râm trong cặp.

Trường mầm non Thất Thái Quang.

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng trước cổng trường, nơi đây là vùng đất trung tâm xa hoa, tuy xung quanh đông người, nhưng trường mầm non như 1 khung trời khác được cách biệt.

“Mami, đây là trường mầm non sao?” Bùi Noãn không hiểu lắm hỏi, cô chưa từng thấy qua trường mầm non, chỉ nghe anh trai nói qua.

Anh cho cô coi hình trong sách, lúc đó cô thấy rất nhiều trẻ con, sao ở đây không có?

Bùi Dương cũng nhú mày, trường mầm non trong sách, rõ ràng không phải như vậy.

Bùi Nhiễm Nhiễm tự nhiên hiểu 2 con nghĩ gì, đưa tay yêu thương ấn mũi con gái: “Noãn Noãn có phải đang nghĩ, tại sao ở đây không giống như anh nói?”

“Uhm, anh nói trường mầm non có nhiều cô bé đáng yêu như Noãn Noãn, cũng có nhiều bé trai lạnh lùng như anh!”

Bùi Nhiễm Nhiễm không biết nên khóc hay nên cười, lại nhìn con trai 1 cái, cười nói: “Trường mầm non có nhiều bạn nhỏ, nhưng bây giờ là ngày nghỉ, bạn nhỏ đều về nhà, qua ngày mai, con sẽ thấy các bạn.”

Nghĩ đến sẽ có bạn nhỏ chơi với cô, Bùi Noãn vui vẻ không thôi, nhưng nhìn Bùi Dương lại đặc biệt bình tĩnh, trực tiếp lạnh lùng nói: “Mami, đừng nói dối nữa, con biết con và Noãn Noãn rất khó vào trường mầm non.”

Bùi Nhiễm Nhiễm không kiên nhẫn sờ trán, con trai quá hiểu chuyện, làm mẹ cũng khổ!

Đưa 2 con vào, bên trong nội thất rất đẹp, tường dùng màu trắng xanh lam làm chủ đạo, sáng sủa ấm cúng, nhìn vào khiến mắt như sáng lên.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bùi Noãn nhìn cầu vồng vẽ trên tường, hai mắt phát sáng: “Mami, cầu vồng này thật đẹp, Noãn Noãn rất thích.”

Bùi Nhiễm Nhiễm thuận theo ánh nhìn của con, ở trong tường trắng xanh có 1 cầu vồng, cầu vồng nhìn rất giống thật, dưới cầu vồng đứng 1 đứa bé, lúc này đang ngẩng đầu nhìn trời mỉm cười.

Cách vẽ này hợp với trường mầm non Thất Thái Quang, ả ý muốn nói mang đến hy vọng và điều tốt đẹp cho tương lai trẻ.

Nhìn quả thật không tệ.

Lúc Bùi Nhiễm Nhiễm hài lòng cười, bên trong đi ra người phụ nữ, dựa vào trí nhớ nhìn qua không quên, Bùi Nhiễm Nhiễm biết, đây chắc là chủ nhiệm Hác Lô của trường.

“Xin chào, tôi là chủ nhiệm Hác Lô của trường mầm non Thất Thái Quang.” Hác Lô đã 50, mặt hiền hậu, bắt tay với Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Chào chủ nhiệm Hác, tôi là Bùi... Dĩ Hàn.” Bùi Nhiễm Nhiễm vốn muốn nói tên thật, nghĩ nghĩ lại đổi, rồi chỉ 2 con giới thiệu: “Đây là con trai Bùi Dương, con gái Bùi Noãn, 2 đứa đều 5 tuổi, hôm nay đến, là để báo danh cho 2 con.”

Hác Lô mặc đầm ôm màu tím, trang điểm tinh tế cũng không che được vết thâm chim nơi khóe mắt, cô không che giấu đánh giá 2 đứa trẻ, trong lòng đang tính toán.

Bùi Dương khoanh tay ở ngực, lễ phép cong lưng: “Chào chủ nhiệm, thật ra năm nay con sắp 5 tuổi rưỡi rồi, mami nói đến con trẻ quá.”

Bùi Nhiễm Nhiễm thết trong lòng, con của cô không lẽ đã trở thành ông cụ non rồi sao?

“Dương Dương, con nói bậy với chủ nhiệm gì đó!” Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu cảnh cáo, ngữ khí lại không có chút trách phạt nào.

Cô có chút lo lắng, không dám nói bậy, sợ 2 con không thể nhập học.

Nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm không ngờ, Hác Lô lại cười, không phải giả dối, Hác Lô gạt đầu, “Đến phòng làm việc của tôi, đứa trẻ không tệ, nhưng còn phải làm kiểm tra nhập học.”

Bùi Nhiễm Nhiễm mừng ra mặt, lập tức nói: “Được, cảm ơn chủ nhiệm.”

“Mami, làm việc nên thả lỏng 1 chút.” Bùi Dương bộ dạng người lớn nhí “giáo huấn” Bùi Nhiễm Nhiễm, dưới ánh nhìn ngưỡng mộ như phát sáng của Bùi Noãn, hai tay để sau lưng, vững chãi đi theo sau chủ nhiệm Hác.

Bùi Nhiễm Nhiễm bị “huấn” đến mơ hồ, sau đó nhìn không được cười lên, cả người thả lỏng không ít, ôm con gái theo vào phòng làm việc.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Ngoài phòng làm việc của chủ nhiệm.

Bùi Nhiễm Nhiễm đã đứng ngoài cửa đi lại gần 10 phút, lúc nào cũng nhìn về phía cửa phòng.

Đề nhập học không biết thế nào, cô không lo con trai, Dương Dương từ khi biết đọc chữ đã thích đọc sách, kiến thức rất rộng, kiến thức đã chuẩn bị đủ nhiều rồi, cô chỉ lo cho Noãn Noãn không thể qua.

Con gái nhỏ yêu kiều tuy thông minh, nhưng vẫn luôn không thích học, chỉ cần làm nũng liền khiến cô mềm lòng.

Bùi Dương và Bùi Noãn trong phòng, đang làm đề, chủ nhiệm Hác nói phỏng vấn đã thông qua, chỉ cần thông qua bài thi viết sẽ có thể nhập học.

Hác Lôi ngồi ở ghế trong phòng làm việc, nhìn 2 đứa trẻ chăm chú làm đề, đề do bà ra, các loại lĩnh vực đều có, đề càng về sau càng khó, câu cuối cùng là câu trong đề Olympic, đứa trẻ bình thường căn bản không làm được.

Bùi Dương chăm chú viết, những đề này không làm khó cậu, làm đến câu cuối, cậu nhũn mày suy nghĩ 1 chút, sau đó nhanh chóng viết.

Cậu có hứng thú với toán, chủ động xin Bùi Nhiễm Nhiễm mua sách về Olympic về, cho nên câu này đối với cậu, không khó lắm.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Nhưng Bùi Noãn không giống, cô mếu máo, bộ dạng muốn khóc, tay mập mập cầm chặt bút chì, chậm chạp ghi được mấy chữ.

“Anh, anh...” Bùi Noãn nằm dài trên bàn, nhỏ tiếng kêu Bùi Dương, 2 tay không yên động đậy viết trong tay, hai mắt chớp chớp, tội nghiệp cầu cứu.

Bùi Dương biết em gái làm không được, lo lắng nhũn mày, sau đó quyết định, lén lút để đứng đề ở 1 góc, chuẩn bị để Bùi Noãn xem.

Tất cả đều bị Hác Lôi nhìn thấy, bà cong tay gõ bàn, lớn tiếng tuyên bố: “Kết thúc, bỏ bút xuống để giấy trên bàn, không được viết nữa.”

Bùi Noãn không chép được, bỏ bút xuống đứng dậy, cuối cùng nhìn không được, không ngừng rơi nước mắt.

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng ngoài lo lắng không thôi, thấy con cuối cùng cũng ra, căng thẳng trong lòng được thả lỏng.

Cô quý xuống, gấp gấp hỏi: “Dương Dương Noãn Noãn, đề khó không?”

Bùi Dương lắc đầu không nói, lại nhìn em gái.

“Mami, con... con ngốc quá, đề đó cũng không biết làm.” Bùi Noãn càng ngày càng khó chịu, tay nhỏ mập mập làm sao cũng lau không hết nước mắt.

Bùi Nhiễm Nhiễm đau lòng cực kỳ, vừa muốn an ủi con, Hác Lôi từ phòng làm việc ra, nghiêm túc nói, “Phụ huynh theo tôi vào 1 chút.”

“Được.” Bùi Nhiễm Nhiễm gật đầu đáp, dặn dò Dương Dương chăm sóc em, mới đi vào.

Cửa phòng đóng lại, Hác Lôi lấy 2 tờ giấy thi đã chấm đưa cô: “Con trai cô thành tích rất tốt, còn thông minh, cộng thêm sự giáo dục tốt, tiền đồ nhất định sáng lạn. Nhưng con phẩm chất bình thường, với lại lúc này còn có hành vi copy, thật sự không đạt tiêu chuẩn nhập học, cho nên... tôi chỉ có thể nhận con trai cô.”

Bùi Nhiễm Nhiễm như đoán được kết quả, nhưng có 1 điểm cô không chấp nhận...

“Noãn Noãn không thể nào đi copy!”

Hác Lôi cong miệng cười, mở video cho Bùi Nhiễm Nhiễm xem, “Đứa trẻ như vậy, từ nhỏ nhân phẩm không tốt, chúng tôi tuyệt không nhận.”

“Lời này cũng bà có ý gì?” Bùi Nhiễm Nhiễm nhũn mày lập tức trở nên lạnh lùng.

Lời của Hác Lôi như có gai, làm cho toàn thân cô khó chịu, ngữ khí càng thêm lạnh lùng.

Hác Lôi là người có kinh nghiệm, mặt không biến sắc nhắc lại, “Tôi nghĩ tôi nói rất rõ. Con gái cô copy, không phải đứa trẻ thành thật, đứa trẻ như vậy chúng tôi không nhận!”

Bà vừa nói xong, cửa phòng bị ngoài đẩy vào, 1 người đàn ông ôm Bùi Noãn còn đang khóc chưa thôi, ngữ khí lạnh lẽo, “Tôi còn chưa nói chuyện, ai dám không nhận?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Hác Lôi vừa thấy người tới, lập tức biến sắc, bước lên trước vài bước cẩn thận hỏi, “Đường tổng, sao ngài rảnh tới đây?”

Đường Sóc mặc đồ tây màu xám, đôi môi mỏng khê nhếch, miệng cong lên, lúc này đang bế và dỗ Noãn Noãn.

Bùi Nhiễm Nhiễm mới thấy Đường Sóc, lòng lập tức loạn, nhanh chóng quay đầu, lấy kính râm từ túi ra, lại nhìn con trai, lòng gấp gáp không thôi.

Đường Sóc lướt qua Hác Lôi, nhìn về hướng Bùi Nhiễm Nhiễm, trong lòng càng tò mò hơn.

Cô có thể chắc chắn người phụ nữ này từng gặp anh, nhưng, tại sao gấp gáp đeo kính lên?

“Mami, có phải con và anh không thể cùng đi học không?” Bùi Noãn giọng nức nở, mắt đỏ lên, nhìn cực kỳ đáng thương.

Cô copy, không phải là đứa trẻ thành thật, không có trường nhận cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm đau lòng, đi lên vài bước muốn ôm con từ tay Đường Sóc, nhưng Đường Sóc lại quay người, khiến cô chạm vào không khí.

“Tiên sinh, xin trả con cho tôi.” Bùi Nhiễm Nhiễm đứng thẳng người, sắc mặt lạnh lùng.

Âu Dương Lập giành điện thoại, bây giờ Đường Sóc giành con, công từ nhà giàu đến ăn no lên con giành đồ sao?

Đường Sóc liếc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, lại nhìn Bùi Noãn, nhú mày, “Cô ấy là mẹ con?”

Bùi Noãn ngoan ngoãn gật đầu, đưa 2 tay về hướng Bùi Nhiễm Nhiễm, mềm mại làm nũng, “Mami, bé bé.”

Bùi Nhiễm Nhiễm đau lòng gấp gáp, đưa tay bế con qua, lại kéo con trai ra sau, ngẩng đầu nhìn thẳng Đường Sóc, giọng lãnh đạm, “Phiền tiên sinh nhường đường.”

Cô phải đi nhanh, tuy mấy năm không gặp, anh không nhận ra cô, chỉ là, thời gian dài, khó tránh bị lộ

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Đường Sóc không hiểu sao cô vừa thấy anh liền muốn đi, không lẽ lực hấp dẫn của anh bị giảm xuống?

Anh di chuyển 1 bước, nhường đường, nhưng lúc cô vừa lướt qua anh lười biếng nói.

“Con của cô, tôi có thể cho chúng nhập học.” Đường Sóc nhàn nhã nói tay đang chơi đùa với cái hộp quẹt được đặt làm, mắt hoa đào nhếch lên, liếc nhìn Hác Lôi đang đứng 1 bên, cười, “Chủ nhiệm Hác, bà nói tôi có quyền này không?”

Đường Sóc là chủ của trường Thất Thái Quang, đương nhiên có quyền này.

Hác Lôi run sợ lên trước, phối hợp gật đầu: “Đường tổng đương nhiên có quyền quyết định cho ai vô học, ngài nói sao chính là vậy.”

Bùi Nhiễm Nhiễm đã sáng lên, cuối cùng cũng hiểu. Đường thị đứng đầu giới giải trí, có thể là áp dụng quy tắc tiền đẻ ra tiền, đầu tư vào mảng khác, trường mầm non này, chắc cũng thuộc về Đường thị.

Tìm trường tốt cho Dương Dương và Noãn Noãn không dễ, tuy Bùi Nhiễm Nhiễm không thích chủ nhiệm này, nhưng bây giờ chỉ có thể tạm thời gửi con ở trường này.

Cuối cùng, Bùi Nhiễm Nhiễm chịu thua gật đầu: “Bây giờ tôi làm thủ tục nhập học cho 2 con.”

Đường Sóc không nói thêm gì nữa, mắt hoa đào lại vô thức liếc nhìn Bùi Dương phía sau Bùi Nhiễm Nhiễm.

Sao càng nhìn càng giống Cảnh Thần Hạo, từ lúc mới nhìn thấy cậu ở cửa phòng làm việc, lòng đã kinh ngạc.

Đây rõ ràng là bản thu nhỏ của Cảnh Thần Hạo.

Bùi Nhiễm Nhiễm làm xong thủ tục nhập học, đá trong lòng cũng được lấy ra, cô nhẹ thở phào, lúc quay người, thấy Đường Sóc đang đánh giá Bùi Dương.

Lòng cô hoang mang, đưa con ra sau lưng, có chút hoang mang, “Tiên sinh, hôm nay cảm ơn anh, nhà tôi còn có chuyện, đi trước, ngày khác đãi anh ăn cảm ơn.”

“Chọn ngày không bằng hôm nay, muốn cảm ơn thì hôm nay đi.” Đường Sóc khẽ híps mắt hoa đào, trả lời không chút khách khí.

Bùi Nhiễm Nhiễm bị nói đến cảm nín, không ngờ 1 câu khách khí lại bị cho là thật, bây giờ muốn thoát cũng không được.

“Mami, chúng ta đưa chú đi ăn KFC được không?” Bùi Noãn đưa tay nhẹ kéo góc áo Bùi Nhiễm Nhiễm, nũng nịu nói.

Cô có thể đi học, đều là công lao của chú, phải để mami cảm ơn chú thật tốt mới được.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Trước đây Bùi Dương khá thích Đường Sóc, hôm nay qua chuyện này càng thích thêm không ít. Mất cậu không ngừng đi chuyển, trong lòng có chủ ý.

“Mami, con và em có thể đi học, chú là công thần, chúng ta dẫn chú đi ăn bò bít tết đi?” Bùi Dương cũng nói giúp, trong lòng nghĩ nhà hàng phương Tây im lặng, thích hợp để mami và chú bồi dưỡng tình cảm.

Không tệ, Bùi Dương nhìn trúng Đường Sóc, cậu cảm thấy chủ yếu nhiệt tuy lưu manh, nhưng thật ra rất có trách nhiệm, có thể làm ứng viên cho vị trí ba của cậu.

Bùi Nhiễm Nhiễm không biết suy nghĩ của con trai, nhưng 2 con đều không hẹn cùng nói giúp Đường Sóc, cô không có gì để nói, chỉ có thể gật đầu.

“Coi như cảm ơn, anh muốn ăn gì tôi cũng mời.” Bùi Nhiễm Nhiễm không cách nào đành chấp nhận, nhưng từ từ trấn tĩnh lại. Đã qua nhiều năm không gặp, Đường Sóc chắc không nhận ra cô.

Cuối cùng, Đường Sóc theo ý Bùi Noãn, 4 người rời khỏi trường đi đến KFC gần nhất.

Trong KFC, Bùi Noãn đang cố gắng dùng tay đấu tranh với miếng gà, Bùi Dương ở bên ưu nhã ăn đồ, lúc nào cũng cố gắng tạo cơ hội cho mẹ và chú.

Ví dụ như, để lúc mẹ và chú đang ăn, “vô tình” đụng tay nhau.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy tâm ý của con trai, trừng Bùi Dương 1 cái, trong lòng có chút tức giận, nhìn bộ dạng, con trai hài lòng Đường Sóc rồi.

Con gái hài lòng Cảnh Thần Hạo, con trai hài lòng Đường Sóc, 2 đứa con của cô có bao nhiêu gấp gấp muốn cô “gà” đi?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Lần thứ 3 đụng tay Đường Sóc, Bùi Nhiễm Nhiễm quyết định không ăn nữa, lấy khăn giấy lau sạch tay, mới nghĩ kỹ rồi mở miệng, Tiên sinh...”

Đường Sóc lại đột nhiên đưa tay lên chặn cô: “Tôi tên Đường Sóc, trực tiếp gọi tên tôi là được.”

Lúc này Đường Sóc, không chỉ không nhận ra người phụ nữ trước mắt là người Cảnh Thần Hạo tìm 5 năm rồi, càng không nhận ra cô là Bùi Dĩ Hàn.

Chỉ cảm thấy hứng thú với 1 lớn 2 nhỏ này.

Bùi Nhiễm Nhiễm cười khẽ, cảm thấy vẫn nên lịch sự, “Đường tổng, mời anh ăn cái này, có chút đậm bạc, mong anh không để bụng.”

Đường Sóc căn bản không ăn, nghe lời của Bùi Nhiễm Nhiễm nói, sắc mặt lạnh lùng. Anh không cảm thấy đậm bạc, tuy chỗ này, lần đầu anh đến.

“Chú Đường, gà rán này rất ngon, cho chú ăn.” Bùi Noãn nửa nghiêng cơ thể đưa tay lên, tay nhỏ cầm đùi gà rán, thấy Đường Sóc không ăn, nghĩ rồi lại nghĩ, mới căn răng lấy thứ cô cảm thấy ngon nhất cho anh.

“Noãn Noãn, như vậy không vệ sinh, con tự ăn hết là được.”

Nhưng sau khi cô cảnh cáo xong, hành động của Đường Sóc lần nữa ngoài dự liệu của cô.

Anh vậy mà nhận lấy, nhếch mày lên, thậm chí còn đưa tay sủng nịch xoa tay cô, “Cảm ơn Noãn Noãn.”

Đem ra so, thì tò mò cậu bé này hơn.

Anh nhìn Bùi Dương, ‘Cậu nhỏ và bạn của chú rất giống.’

“Chú Đường, con tên Bùi Dương, bạn chú giống con sao? Vậy nhất định lạnh lùng như Dương Dương!” Bùi Dương hứng thú nói, mặt nhỏ toàn là tự hào và kiêu ngạo.

Đường Sóc nhin không được cười ra tiếng, sau 1 lúc, cong miệng cười: “Chú ấy lạnh lùng hơn con, nhưng có lúc lạnh lùng đến khiến người khác muốn đánh.”

“A?” Bùi Dương kinh ngạc mở to miệng, bĩu môi, ngữ khí lập tức thay đổi: “Vậy chú ấy nhất định không giống con, mami nói con lạnh lùng, nhưng lạnh lùng 1 cách đáng yêu, chú Đường nhất định không muốn đánh Dương Dương.”

“Phì” 1 tiếng, Đường Sóc lần nữa cười ra tiếng, mắt hoa đào toàn ý cười, không bộ dạng bất cần, lười biếng tùy ý như bình thường.

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay bịt miệng con trai lại, không để cậu nói bậy, ngại ngùng mím mím môi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Bùi Nhiễm Nhiễm đang cố vận động não suy nghĩ có rồi đi, đột nhiên điện thoại Đường Sóc vang lên.

Là Cảnh Thần Hạo.

Từ sáng thư ký Lâm xin nghỉ giúp Bùi Nhiễm Nhiễm, anh luôn không yên lòng.

Anh biết, cô đang né anh. Nhưng hỏi thêm vài câu, liền hỏi ra vấn đề.

Cô muốn nhân hôm nay dẫn con đi nhập học.

Đây là cơ hội của anh, sao anh buông tha được.

Cho nên, hôm nay anh mới gọi cho Đường Sóc.

Nhưng Cảnh Thần Hạo không nghĩ đến, anh chậm 1 bước, điều anh muốn làm, Bùi Nhiễm Nhiễm đã làm xong.

Đường Sóc nhận điện thoại, ngữ khí lưu manh, “Hiếm khi người bạn rợn gọi cho tớ, có chuyện gấp sao?”

Cảnh Thần hạo dựa vào ghế, “Đường Sóc, tôi nhớ cậu có trường mầm non tư nhân, tôi muốn đưa 2 đứa trẻ vào học.”

Bùi Nhiễm Nhiễm lúc này đã đứng dậy, lau miệng và tay giúp con, cười nói tạm biệt, Đường tổng, nhà tôi có việc, đi trước!”

Giọng cô không giả bộ gì, trong trẻo vui tai, thông qua điện thoại đến tai của Cảnh Thần Hạo, hô hấp của anh lập tức trì trệ.

Đây là giọng của Nhiễm Nhiễm!

“Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm...” Cảnh Thần Hạo mạnh mẽ đứng dậy, không khống chế được vô thức ní non, tay cầm điện thoại khẽ run.

Anh không thể nghe nhầm!

Lại là tên này, Đường Sóc thấy 2 đứa trẻ và phụ nữ rời đi, nhú mày, “Nhiễm Nhiễm nhà cậu đã biến mất 5 năm, cậu có phát điên cái gì?”

“Không, tôi nghe thấy tiếng của Nhiễm Nhiễm!” Cảnh Thần Hạo thật sự không bình tĩnh được, đưa tay nắm lấy đồ tây trên ghế, nói, “Bây giờ cậu ở đâu? Tôi qua tìm cậu!”

Đường Sóc đứng dậy nhìn biển hiện trước mắt, cong miệng, “Tớ ở đường Tri Nham 1 tiệm KFC cách trường mầm non Thất Thái Quang 100m bên phải, cậu muốn đến?”

Anh nói địa chỉ xong, bên kia chỉ còn tiếng tút tút.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Đường Sóc không hiểu anh em của anh nghĩ gì, mắt hoa đào đầy nghi ngờ, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngồi ở KFC đợi người.

Trong tập đoàn Cảnh thị, Cảnh Thần Hạo mở cửa phòng làm việc, sắc mặt nghiêm trọng, nhanh chóng đi ra ngoài.

Lâm Tri Hiểu đang trong phòng thư ký nhanh chóng ra đón: “Cảnh tổng, 10ph nữa là thời gian nói chuyện với Lý tổng Hà thị, bây giờ ngài muốn đi đâu?”

“Tránh ra! Nói chuyện với Lý đồng, cô đi thay tôi.” Cảnh Thần Hạo nhíu mày, thần sắc không kiên nhẫn, 1 đường đi vào thang máy riêng.

“Cảnh tổng, không được, Cảnh tổng...” Lâm Tri Hiểu gấp đến nhảy lên, tay chân vô lực quay vài vòng tại chỗ.

Lần này đàm phán quan trọng, trước đây đã chuẩn bị rất lâu, đến lúc bắt đầu, đại boss lại chạy đi, cô 1 thư kí làm sao được!

...

Cảnh Thần Hạo đi xuống nhà xe, vừa hay chạm mặt Thích Thịnh Thiên đến công ty báo cáo, Thích Thịnh Thiên nhếch mày, vừa muốn mở miệng nói đùa, lại phát hiện Cảnh Thần Hạo trực tiếp lướt qua anh.

Thích Thịnh Thiên nhíu mày, đưa tay kéo anh lại, “Cậu gấp cái gì?”

Anh cúi đầu nhìn bản thân, không đứng, hôm nay vẫn như cũ ngọc thụ lâm phong, không đến nỗi khiến người ta nhìn không vào mắt.

“Thịnh Thiên, Nhiệm Nhiệm về rồi, tớ phải đi tìm cô ấy!”

Cảnh Thần Hạo lúc này nhin không nổi nữa, kéo cửa đi lên xe.

Chỉ có anh mới biết, lòng bàn tay ra bao nhiêu mồ hôi, anh đang căng thẳng.

“Người phụ nữ đó sẽ không về, cậu tỉnh táo tí.” Thích Thịnh Thiên chặn trước cửa xe, không để Cảnh Thần Hạo đi.

Cảnh Thần Hạo khởi động xe, sắc mặt lạnh lùng, cắn răng cảnh cáo., “Tránh ra!”

“Tớ sẽ không để cậu đi, có gan thì cán thân tớ qua.”

Thích Thịnh Thiên cắn răng, lòng nghĩ, để anh em nhận ra được sự thật, anh liều 1 lần.

Chút ý nghĩ đập thẳng cũng không có.

“Má!” Thích Thịnh Thiên nhanh chóng né qua bên, nổi da gà, “Cảnh Thần Hạo, cậu chết tiết vì 1 người phụ nữ, đâm anh em 2 đao!”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Cảnh Thần Hạo đã lái xe ra khỏi Cảnh thị, lòng hoảng loạn, đạp ga tới cuối cùng, xe đua tốc độ chạy đi.

Trong tiệm kfc, Đường Sóc đã chịu không nổi.

Không ít phụ nữ vây quanh anh, ở bên bàn luận to nhỏ thì thôi đi, thậm chí còn không ngừng chụp hình, mặt đầy si mê.

“Bức ảnh nam nhân yêu nghiệt ngồi bên cửa sổ, nếu đăng lên weibo, nhất định sẽ bọc phát.”

“Cậu gửi hình này cho tớ.”

“...”

Đột nhiên anh nghĩ đến, lúc này hình như anh chưa kịp hỏi tên người phụ nữ đó.

Đường Sóc không nhịn được nữa, mím môi đứng dậy, để đồ tây lên tay, đẩy cửa ra ngoài.

Vừa ra cửa, nhận được Cảnh Thần Hạo xúc động chạy đến.

Đường Sóc nhếch mày, chưa kịp nói chuyện, cà vạt đã bị kéo lên.

“Nhiễm Nhiễm đâu? Nhiễm Nhiễm ở đâu?” Trán Cảnh Thần Hạo nổi lên gân xanh, mắt đỏ lên, mơ hồ có thể cảm nhận được sự run rẩy từ tay anh.

Đường Sóc nhú mày, đưa tay vỗ tay Cảnh Thần Hạo, mặt đẹp trai lạnh lùng, “Làm gì có Nhiễm Nhiễm? Cậu mẹ nó điên rồi sao?”

“Lúc này gọi điện cho cậu, nghe thấy tiếng của Nhiễm Nhiễm, có phải cậu giấu cô ấy đi rồi?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Trên đường toàn là người, đến người trong kfc cũng ra coi kịch, Đường Sóc thật sự không thích loại cảm giác bị xem như quốc bảo này, thu tính khí lại, thấp giọng nói: “Đây không phải nơi nói chuyện, có chuyện gì về rồi nói.”

Cảnh Thần Hạo hít sâu, cố làm mình trấn tĩnh, đi về hướng xe bên đường.

Lên xe, Đường Sóc mới mở miệng: “Có phải còn chưa buông được cô gái đó, chính là Bùi Nhiễm Nhiễm 5 năm trước?”

Cảnh Thần Hạo mất lạnh lẽo, toàn thân tản ra hàn ý, “Đường Sóc, có phải cậu giấu Nhiễm Nhiễm không? Cho nên tôi mới không tìm được cô ấy!”

Đường Sóc chậm rãi hút thuốc, ngón tay thon dài đưa thuốc đến bên môi, phìên nảo hít nhả khói: “Tớ chưa từng thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, đừng nói đến giấu đi, chuyện này tớ sẽ làm sao?”

Anh không biết Cảnh Thần Hạo nghĩ gì, đối với sự nghi ngờ của anh em tốt, trong lòng anh không vui.

Hai mắt Cảnh Thần Hạo sắc bén: “Được, tôi tin cậu. Nhưng tôi thật sự nghe tiếng Nhiễm Nhiễm, tôi cũng tin, tôi không nghe nhầm.”

Giọng nói hình dáng tiếng cười của cô nhưng khác trong cốt của anh, sao có thể nhầm được?

Giọng trong trẻo vui tai đó, luôn hiện trong đầu anh.

Đường Sóc hút xong miếng thuốc cuối, lười biếng dựa vào ghế xe: “Trong kfc nhiều người vậy, tớ nào biết cậu nghe ai nói, hơn nữa người phụ nữ đó đã đi 5 năm, giọng của cô ấy có thể cậu nhớ nhầm rồi.”

Anh nói xong, đưa tay vỗ vai Cảnh Thần Hạo, “Đừng hành hạ bản thân nữa, quên người phụ nữ đó, mấy anh em chúng ta, đều không hy vọng cậu sống trong quá khứ.”

Hai tay Cảnh Thần Hạo nắm chặt vô lăng, hung hăng nhắm mắt, mặt đau khổ.

5 năm chờ đợi tìm kiếm, khiến anh chịu đủ mọi hành hạ.

Bây giờ kêu anh quên Bùi Nhiễm Nhiễm, thậm chí từ bỏ tìm kiếm cô, sao có thể làm được?

Tạp niệm quá sâu, hoặc là cuối cùng chỉ có thể làm khổ mình.

“Cậu xuống xe, tôi về công ty.” Cảnh Thần Hạo khôi phục lại sự lạnh lùng, nhân nhật nói: “Chuyện tìm Nhiễm Nhiễm, tôi sẽ không từ bỏ, cũng không thể quên cô ấy.”

Đường Sóc muốn nói thêm, nhưng Cảnh Thần Hạo đã mở cửa, đá anh xuống xe.

Đường Sóc nhếch nhác ngồi dưới đất, mặt thể hiện sự sụp đổ, nhưng Cảnh Thần Hạo căn bản không nhìn anh, trực tiếp nổ máy lướt qua.

Loại điên cuồng này thật khiến người khác tức đến nghiến răng, Đường Sóc đứng dậy, ngại ngừng phui bụi trên quần áo, may là bên đường không ai thấy, nếu không anh nhất định đuổi đến Cảnh thị đánh anh ta 1 trận.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sùng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Phòng khách tập đoàn Cảnh thị, lúc này, Lâm Tri Hiểu đang nói chuyện với Lý đồng.

“Lý đồng, đây là nghiên cứu của công ty chúng tôi về mảng ngọc, tuy Cảnh thị mới tiếp xúc mảng ngọc, nhưng đã có chút thành tích, cộng thêm danh tiếng của Cảnh thị trên thương trường, tin rằng công ty chúng tôi sau khi thu mua Hà thị, nhất định sẽ làm Hà thị phát triển mạnh mẽ lần nữa.”

Lâm Tri Hiểu vừa nói vừa ấn ppt, hình ảnh được chiếu trên màn trắng, cô đứng dậy, bắt đầu giới thiệu: “Từ biểu đồ này, chúng ta có thể thấy tình hình thị trường ngọc trong những năm gần đây, đường thẳng trên đồ thị đang ở trạng thái tăng lên. Có thể thấy rằng nhu cầu ngọc trên thị trường đang rất khả quan, Hà thị trước mắt đang ở thời kỳ suy thoái, sản xuất ngọc không còn tốt như trước, nhưng nếu được Cảnh thị chúng tôi thu mua, cộng thêm sự quản lý Cảnh thị, tôi tin rằng, chắc chắn sẽ khôi phục lại đi đến đỉnh cao.”

Thích Thịnh Thiên nhìn Lâm Tri Hiểu cả quá trình, cô thuyết trình và phân tích đầy đủ về ngọc, năng lực không thể xem thường, tác phong làm việc nhanh gọn dứt khoát, khó trách có thể bên Cảnh Thần Hạo lâu như vậy.

“Lý đồng, ông thấy sao?” Thích Thịnh Thiên dựa ghế, chéo 2 chân, lười biếng tùy ý cực hạn, nhưng lại càng khiến người khác khó lờ đi sự tồn tại của anh.

Nếu không phải tập đoàn Âu Dương và tập đoàn Cảnh thị đang tranh nhau, bọn họ cần gì tốn công sức như vậy, Hà thị chẳng qua chỉ là con cá nhỏ, nếu không phải tập đoàn Âu Dương chen chân chặn đường, thu mua chỉ là chuyện dễ dàng.

Lý Thành căn bản không tập trung nghe, trước khi đến Cảnh thị ông đã gặp Âu Dương Lập, cũng đã bị điều kiện của anh làm rung động, lúc này...

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Ngại quá, tôi nghĩ chúng ta không cần nói, Cảnh thị không tệ, tôi kì vọng lần hợp tác tiếp theo.” Lý Thành đánh mặt, tuy nói uyển chuyển nhưng lại không lộ khuyết điểm, đứng dậy cảm ơn muốn đi.

Lòng Lâm Tri Hiểu gấp gấp, Thích Thịnh Thiên càng gấp, đứng dậy chắn trước mặt Lý Thành, mắt đầy hàn ý, “Lý đồng đây là ý gì?”

Lâm Tri Hiểu ở bên giúp đỡ: “Lý tổng ngài có gì đang cân nhắc, có thể thương lượng với chúng tôi, Cảnh thị nhất định cố gắng hài lòng ngài.”

Lý đồng có chút không kiên nhẫn, nhún mày: “Tôi không có cân nhắc gì cả, đối với Cảnh thị cũng rất hài lòng, nhưng chuyện thu mua Hà thị, tôi sẽ không ký hợp đồng với Cảnh thị.”

“Tại sao...” Lâm Tri Hiểu còn chưa nói xong, cửa kính phòng khách bị đẩy ra...

“Thái độ Lý đồng kiên quyết vậy, chắc là sớm đã đàm phán xong với tập đoàn Âu Dương rồi?”

Cảnh Thần Hạo chậm rãi bước vào, ép đến Lý Thành lùi vài bước, ngồi lại chỗ cũ.

“Cảnh tổng, ngài cuối cùng cũng về!” Lâm Tri Hiểu vui mừng đi về trước, cuối cùng cũng thờ phào.

Lúc này Lý Thành muốn đi, thật làm cô hoảng loạn, bây giờ Cảnh tổng về, nhất định sẽ xử lý được!

Thích Thịnh Thiên cũng yên tâm không ít, đưa tay vỗ vai Cảnh Thần Hạo, cũng về lại chỗ ngồi.

Cảnh Thần Hạo khí chất ép người, hai chân chéo lại ngồi chỗ chủ tọa, ánh mắt âm trầm, “Lý đồng có chút không hiểu đạo lý, nói trước là hôm nay đàm phán với Cảnh thị, nhưng giữa chừng đã gặp và nói chuyện với tập đoàn Âu Dương, Lý đồng đang chơi tôi, hay là chơi Cảnh thị?”

Lý đồng nắm chặt túi công văn, thần sắc không yên: “Cảnh tổng, tôi không biết cậu đang nói gì, Cảnh thị không có kinh nghiệm mảng ngọc, tôi thân làm đồng sự Hà thị, tự nhiên không thể giao Hà thị cho Cảnh thị.”

Cảnh Thần Hạo tà mị nhếch mày, mắt toàn là hàn ý, “Hừ, đúng không?”

Không khí trong phòng khách bị xuống cực thấp, ép đến Lý Thành không thở nổi, trán đầy mồ hôi, vô thức nuốt nước bọt.

Nhớ lại điều kiện Âu Dương Lập nói, chỉ cần Hà thị bị tập đoàn Âu Dương thu mua, Hà thị vẫn có thể độc lập, không cần làm công ty trực thuộc tập đoàn Âu Dương, tên công ty vẫn là Hà thị, bảo đảm không bị xóa tên.

Hấp dẫn đó, ông là đồng sự của Hà thị, tự nhiên không thể cự tuyệt.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Lý Thành nghĩ đến đây, cỡ người liền kiên định lại, “Cảnh tổng, tôi tuyệt đối không thể để Cảnh thị thu mua Hà thị, xin ngài đừng làm khó nữa.”

Ông lau mồ hôi trên trán, cố gắng khiến bản thân trấn tĩnh, khẩu khí không còn uyển chuyển nữa.

Thích Thịnh Thiên ở bên gấp gấp, nhưng cũng không thể làm gì.

“Âu Dương Lập cho ông điều kiện gì? Khiến ông chết cũng không chịu.” Cảnh Thần Hạo cong môi, nhàn nhả quay bút, thần sắc bình thản.

Lý Thành ổn định lại tâm trạng: “Cảnh tổng nói đùa rồi, Âu Dương thiếu gia với tôi trước giờ chưa từng chính thức thương lượng qua, đừng nói đến là nói điều kiện.”

Cảnh Thần Hạo nhẹ mím môi, ánh mắt lạnh lẽo, cong lên 1 nụ cười lạnh. Lý Thành là lão hồ ly, Âu Dương Lập nhất định cho ông ta không ít lợi, mới khiến thái độ ông trở nên kiên định như vậy.

Sự việc phải đến khi kí hợp đồng mới được xem là cố định, nhưng quan trọng là nội dung hợp đồng, Lý Thành cần chuẩn bị trong 1 khoảng thời gian, Hà thị anh vẫn còn có cơ hội thu mua được.

“Nếu Lý đồng thái độ kiên quyết, tôi cũng không thể thay đổi ý ông.” Cảnh Thần Hạo đứng dậy, đồ tây được cất may cẩn thận không chút nếp nhăn, “Thư ký Lâm, tiền Lý đồng.”

Lâm TRi Hiểu gạt đầu, cong lưng dẫn đường, “Vâng, Lý đồng mời bên này.”

Sau khi Lý Thành đi., Thích Thịnh Thiên buồn bực nói lòng cà vạt: “Lão hồ ly Lý Thành, giả bộ cái gì, trong lòng nghĩ gì ai không biết, tên Âu Dương Lập đó chỉ cần chơi lên vài chiêu, có giỏi thì cạnh tranh công khai với chúng ta!”

Anh thật sự tức chết, Lý Thành là nhân vật nhỏ, trước giờ luôn rụt rè, mà hôm nay...

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Sau lưng có chỗ dựa, quả nhiên tư thế khác đi!

“Âu Dương Lập tâm cơ rất sâu, trước đây tôi đúng là xem thường hắn rồi.” Cảnh Thần Hạo hai tay bỏ túi, sắc mặt thâm sâu.

Lần thu mua Hà thị này, giống như 5 năm trước Bùi thị bị thu mua vậy, điều này khiến anh không thể không nghi ngờ việc thu mua Bùi thị có quan hệ với Âu Dương Lập.

“Thịnh Thiên, chuyện tôi kêu cậu tra, đến đâu rồi?”

Sắc mặt Thích Thịnh Thiên ngưng trọng, lắc đầu: “Không tra được gì, năm đó Bùi thị phá sản quá đột ngột, bây giờ càng khó tra được manh mối gì.”

Anh cũng cảm thấy chuyện có khúc mắc, không nói thêm, đi ra ngoài.

Lâm Tri Hiểu vừa tiễn Lý Thành xong, thấy Cảnh Thần Hạo, nhanh chóng đứng dậy: “Cảnh tổng, Bùi Dĩ Hàn đến làm rồi, lúc này đang ở phòng làm việc đợi ngài.”

Cảnh Thần Hạo nhú mày, người phụ nữ này không phải xin nghỉ sao? Sao nhanh vậy lại đi làm?

“Cô ta có nói có chuyện gì không?”

Lâm Tri Hiểu dừng 1 chút, “Cô ấy nói đến xin chỉ thị về điều lệ thực hiện quảng cáo.”

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng trong phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo, đi vòng vòng. Cô xử lý xong chuyện nhập học của 2 đứa nhỏ, nhà không có chuyện làm, gấp gấp đi làm, không muốn bị người khác nói này nọ.

Cảnh Thần Hạo đẩy cửa vào, liếc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm đang đứng thẳng, mắt ngưng 1 tí, sắc mặt trầm xuống, ngữ khí phức tạp có chút không kiên nhẫn, “Cho cô 2ph.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt bản kế hoạch, cong lưng đưa cho anh: “Đây là bản kế hoạch lần trước, người đại diện quyết định là Hòa Thảo, nhưng dù sao đây cũng là quảng cáo nửa năm sau của Cảnh thị, tôi cảm thấy vẫn là Cảnh tổng trực tiếp gặp thì tốt hơn.”

Lần đó cô gặp Hòa Thảo ở khu vui chơi, thật là cô gái không tệ, nhưng Cảnh Thần Hạo lại chưa gặp qua, chỉ dựa vào quyết định của mình cô, như vậy quá qua loa.

Cảnh Thần Hạo có chút nhúc nhích đầu, nhìn không được đỡ trán, xoa thái dương, “Đây chỉ là chuyện nhỏ. Nếu kế hoạch quảng cáo giao cho cô, thì do cô phụ trách, sau này chuyện này tự quyết định.”

Nói xong, thậm chí không nhìn bản báo cáo, nhíu mày, “Báo cáo xong, cô có thể đi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm chưa từng thấy Cảnh Thần Hạo như vậy.

Chỉ nhìn 1 cái liền thấy được sự mệt mỏi của anh. Bước chân cô không động được, lòng liền rối bời, vẫn không nhin được lên tiếng: “Đau đầu sao? Tôi qua anh ngủ không tốt?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Tối qua căn bản anh không ngủ, từ khi từ vũ hội về, lòng luôn không yên, uống rượu cả đêm, từ khi thức đã đau đầu.

Nhưng chuyện này, Cảnh Thần Hạo tự nhiên không muốn nói, đặc biệt là không muốn biểu hiện trước mặt cô.

Anh ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cô, ngữ khí lạnh lùng cực độ, “Chuyện của tôi, không cần cô quản.”

“Là tôi nhiều chuyện rồi!”

Bùi Nhiễm Nhiễm điều chỉnh lại tâm trạng, mặt bình tĩnh, quay người đi ra ngoài, tay chuẩn bị mở cửa ngưng lại, sau đó không chút do dự đi ra.

Cảnh Thần Hạo càng lạnh lùng, thái dương đột nhiên giật giật.

...

Vừa thấy Bùi Nhiễm Nhiễm rời khỏi phòng làm việc, Lâm Tri Hiểu nhanh chóng đến đón, kéo tay cô, lại phát hiện tay cô lạnh lẽo, “Tớ cũng xin nghỉ cho cậu rồi, cậu còn đi làm làm gì?”

Bùi Nhiễm Nhiễm cười, sắc mặt vô tội, “Xong thủ tục nhập học cho Dương Dương và Noãn Noãn rồi, ở nhà không gì làm, rất buồn chán, nên đi làm.”

“Cuồng công việc à, không thể ở nhà nghỉ ngơi.” Lâm Tri Hiểu nhìn không được đưa tay gõ trán cô, hận sắt không thành thép.

Cô nếu có thể nghỉ 1 ngày từ tay đại ma vương, nhất định quỳ lạy cảm tạ trời.

Bùi Nhiễm Nhiễm cười, vỗ tay Lâm Tri Hiểu: “Tớ chính là cuồng công việc, không nói nữa, tớ còn có việc, đợi lại Khâu Tịch lại kiểm chuyện với tớ nữa.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Lâm Tri Hiểu gật đầu, nhìn đồng hồ đeo tay, hai mắt sáng lên: “Còn nửa tiếng là tan, đợi cậu ở cửa Cảnh thị, tớ chờ về.”

...

Vừa về đến phòng kế hoạch, Khâu Tịch vừa thấy cô, lập tức châm chọc: “Bùi Dĩ Hàn, bản lĩnh không nhỏ, trốn làm 1 ngày, coi tổ trưởng này không tồn tại sao?”

Khó lắm bắt được điểm yếu của cô, tự nhiên không dễ buông tha.

Giọng sắc bén và quá quắt khiến Bùi Nhiễm Nhiễm nhẹ nhíu mày, nhưng mím môi không nói.

Cô không muốn tốn sức cho chuyện vô ích và người không đâu.

Mọi người đã quen rồi, tổ trưởng và Bùi Dĩ Hàn tranh cãi công khai, ở phòng kế hoạch đã không phải chuyện hiếm, chỉ hy vọng không liên quan đến họ.

Khâu Tịch thấy mình bị lừa đi, càng tức, vừa muốn chửi thêm, Bùi Nhiễm Nhiễm nói 1 câu, khiến cô câm nín.

“Tôi sớm xin phép Cảnh tổng rồi, không lẽ cô có ý kiến?”

“Cô...” Khâu Tịch chỉ tay run rẩy, tức đến run người.

Bùi Nhiễm Nhiễm trực tiếp lướt qua đi về chỗ, bắt tay vào làm kế hoạch cho quảng cáo, Hòa Thảo còn là sinh viên, kêu cô ấy làm không khó.

Khó ở chỗ làm sao để cô ấy phát huy được trình độ của mình, sinh viên lần đầu tham gia hoạt động lớn, nhất định sẽ căng thẳng, đại diện cho quảng cáo kiêng kị nhất là rụt rè, ở trạng thái thả lỏng mới có thể phát huy tốt nhất, đây cũng là yêu cầu của sản phẩm mới.

Cho nên, cô phải nghĩ cách mới được.

Bùi Nhiễm Nhiễm đang khổ não suy nghĩ, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh đau đầu của Cảnh Thần Hạo, ngón tay để trên bàn phím của cô ngừng 1 chút.

Cũng không biết anh có sao không, Bùi Nhiễm Nhiễm nhẹ cắn môi, cúi đầu mở hộp tủ của mình ra, bên trong có thuốc trị đau, cô cầm lên ấn vào lòng bàn tay.

Đến khi vi thuốc nóng lên, cô chỉ có thể thở dài, để lại vào hộp tủ, từ chối bản thân yếu lòng, cần gì mặt dày chịu nhục chứ.

...

Nửa tiếng sau, Bùi Nhiễm Nhiễm dọn đồ trên bàn, lưu văn kiện đánh xong lại, vì bảo đảm còn copy ra, khóa máy tính xong lấy cặp tan ca.

Tạm biệt đồng nghiệp, Bùi Nhiễm Nhiễm đi ra khỏi Cảnh thị, trước cửa Lâm Tri Hiểu đang đợi.

Đợi mấy phút, điện thoại trong túi vang lên, là cuộc gọi của Lâm Tri Hiểu, nhận điện thoại, bên đó bắt đầu nói: “Nhiễm Nhiễm, đừng ở ngoài cửa đợi tớ, đến bãi xe.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm cấp, Lâm Tri Hiểu đang nói cô đã bắt đầu đi: “Được, tớ lập tức đến.”

Nhưng mới đi vài bước, 1 xe tải đen nhỏ đột nhiên dừng trước mặt cô, lòng Bùi Nhiễm Nhiễm thấy không ổn, cầm điện thoại quay lưng muốn rời đi, trên xe xuống 2 người đàn ông, nắm lấy tay Bùi Nhiễm Nhiễm.

“A! Cứu...” Bùi Nhiễm Nhiễm nhớ lại chưa cúp điện thoại, nhanh chóng kêu cứu, nhưng mũi đột nhiên bị bịt, 1 luồng thuốc mê truyền vào mũi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Bùi Nhiễm Nhiễm từ từ mất ý thức, điện thoại rơi ra khỏi tay, phát ra âm thanh trầm buồn, theo đó mất mạng.

“Đi, nhanh chút.” Người đàn ông áo đen thấy người ngất rồi, nhanh chóng nhấc Bùi Nhiễm Nhiễm lên, ném vào trong xe, đạp ga, nhanh chóng rời Cảnh thị.

Mà Lâm Tri Hiểu bên kia, nghe tiếng tút đột nhiên truyền đến, ngây người. Nếu cô không nghe nhầm, lúc này, Nhiễm Nhiễm kêu...

Lòng cô hoảng loạn, tay chân rối loạn gọi lại, nhưng bên kia không ai nghe.

Bộ dạng tay chân rối loạn của Lâm Tri Hiểu bị Cảnh Thần Hạo thấy, tay tính mở xe dừng lại, nhú mày, đi về hướng cô.

“Thư ký Lâm, cô đang làm gì?”

Lâm Tri Hiểu nghe tiếng Cảnh Thần Hạo, lòng hoảng, nhưng nghĩ đến Nhiễm Nhiễm, thời gian không đợi người, nhờ Cảnh tổng giúp có thể là cách tốt nhất!

“Cảnh tổng, Bùi Dĩ Hàn hình như xảy ra chuyện! Tôi vừa gọi cho cô ấy, không biết gặp chuyện gì, kêu lên 1 tiếng, sau đó điện thoại tắt đi...”

Lòng Cảnh Thần Hạo bị treo lên, mắt hiện lên tia hoảng loạn khó thấy, “Câu cuối cô ta nói với cô, là ở đâu?”

Lâm Tri Hiểu tính 1 chút, có chút không chắc nói: “Chắc là khoảng 100m trong tập đoàn Cảnh thị.”

Cảnh Thần Hạo im lặng 1 tí, bình tĩnh dặn: “Đi lấy video từ camera giám sát Cảnh thị, gửi mail cho tôi, tốc độ nhanh lên.”

Lâm Tri Hiểu bình tĩnh lại không ít, sự lạnh lùng bình tĩnh của Cảnh Thần Hạo khiến cô cảm thấy có chỗ dựa, nhanh chóng chạy đến phòng giám sát

Cảnh thị.

Cảnh Thần Hạo ngược lại lái xe khỏi hầm xe, dựa vào phạm vi của Lâm Tri Hiểu đưa từ từ tìm kiếm, cuối cùng, ở nơi cách hầm xe 50m, phát hiện điện thoại của Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bị rút đến tan nát, càng giống bị xe cán qua...

-----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Quay về xe, không quá lâu, anh nhận được video Lâm Tri Hiểu gửi, là video giám sát, vừa hay video quay được Bùi Nhiễm Nhiễm bị đánh thuốc mang đi, bị ép vào xe.

Chỉ là không may, bản số xe được quay rõ.

“Đáng chết!” Cảnh Thần Hạo mặt mày lạnh lùng, nói lòng cà vạt, lấy điện thoại gọi: “Thịnh Thiên, giúp tôi tra bản số xe này, 5ph sau tôi muốn bị hành tung hiện tại của xe này.”

“5ph sau, cậu nghĩ tớ là máy tính à! Lão tử không làm được!”

Thích Thịnh Thiên không hài lòng tức giận, anh tưởng có thể về nhà hưởng thụ ôn hương noãn ngọc trong lòng, không ngờ đại boss lại đến bộc lộ sức lao động.

Cảnh Thần Hạo lạnh mặt cắn răng: “Cho cậu 5ph, không tra được đi châu Phi đảo giếng.”

“Có phải xảy ra chuyện gì không? Alo...” Tim bé bỏng của Thích Thịnh Thiên đập lạch lạch (=))), muốn truy hỏi, điện thoại bị cúp rồi, anh bị dọa đến nhảy từ trên giường dậy, nhanh chóng mở máy tính làm việc.

Cảnh Thần Hạo dựa vào ghế, một môi ảm mi tâm. Có người dám đưa người đi trong địa bàn của anh...

Quả thật gan lớn bằng trời.

Tay anh vô thức để trên lồng ngực, tim đập đến lợi hại, loại cảm giác hoảng loạn này, so với cảm giác không thấy Nhiễm Nhiễm 5 năm trước, chỉ có hơn không có kém.

...

Công trường bỏ hoang ở ngoại thành phía Tây.

Tay chân Bùi Nhiễm Nhiễm bị dây thừng trói lại, miệng nhét miếng vải. 2 người đàn ông kéo cô từ xe xuống, sau đó đưa vào công trường.

“Đại ca, chúng ta bây giờ nên làm gì?” Tên áo đen nhỏ tuổi Lý Văn, theo đại ca Lý Hạo kéo Bùi Nhiễm Nhiễm vào phòng nhỏ bên trái, có chút không yên lòng.

Lý Hạo râu đầy mặt, cao to vạm vỡ, cùng với em trai Lý Văn hoàn toàn khác nhau.

Anh nhìn người phụ nữ dưới đất 1 cái, an ủi vỗ vai em trai, “Đội chủ chúng ta đến, đừng hoảng.”

-----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Lý Văn vừa bước chân vào con đường này, có chút sợ hãi rụt vai, cũng không dám trái ý đại ca, chỉ có thể ngồi quỳ trên đất, hít điều thuốc này đến điều khác.

Sau khi tác dụng của thuốc mê qua đi, Bùi Nhiễm Nhiễm từ từ tỉnh dậy, nhưng mà cô không lập tức mở mắt, sau khi động đập bàn tay nhẹ nhàng, cô mở mắt bằng 1 đường thẳng, cẩn thận đánh giá xung quanh.

Ở đây nhìn giống công trường bỏ hoang, 2 người đàn ông 1 người cao to, 1 người ốm yếu, nhưng dù là ai trong 2 người, cô đều không thể thắng.

Tim đập càng mạnh, cô cắn môi, cố trấn tĩnh.

Cô căn bản không biết tại sao mình bị bắt cóc, trong lòng đột nhiên hiện lên tên của vài người, người nhìn cô không thuận mắt có Khâu Tịch, còn có bạn gái tin đồn của Cảnh Thần Hạo - Lucy.

Khâu Tịch cùng bộ phận với cô, cô ta không có gan làm chuyện này, nhưng Lucy thì khác ...

Tất cả mọi người nhanh chóng lướt qua đầu Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng khi chủ trong miệng người đàn ông thô lỗ xuất hiện, cô bị dọa 1 phen. ...

“Hòa tiểu thư, người cô cần tôi đã bắt đến rồi!” Lý Hạo thấy người phụ nữ đi vào, nhanh chóng đứng dậy đón.

Hòa tiểu thư trong miệng Lý Hạo, chính là Hòa Miêu!

Hòa Miêu đeo kính râm, mặc đầm liền trắng, mặt mũi sạch sẽ, cô nhìn Bùi Dĩ Hàn dưới đất, chăm chọc nhếch môi: “Làm tốt lắm, có bị ai phát hiện không?”

Lý Hạo lập tức lắc đầu bảo đảm: “Tuyệt đối không ai phát hiện, anh em tôi làm việc cô yên tâm, Hòa tiểu thư vậy cô nói tiền. ...”

Anh ngừng lại đưa tay ra, mắt đầy tham lam.

Hòa Miêu thấy vậy, không vui hừ lạnh 1 tiếng, từ trong tiếng lách xấp tiền ra, đập lên người anh ta: “Đây là 5 vạn, chỉ cần anh ngoan ngoãn như lời, tiền tự nhiên không thiếu.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Lý Hạo nhận tiền, cảm thấy trọng lượng nặng, cười ngây ngốc. Lý Văn đi theo qua đó nhìn, 2 mắt phát sáng, nhiều tiền vậy anh chưa từng thấy qua, thì ra làm ngành này kiếm nhiều tiền vậy.

Lý Hạo nhìn mắt em trai, cẩn thận để tiền vào túi, gạt đầu cong người với Hòa Miêu: “Hòa tiểu thư ra tay hào phóng, sau đó còn cần gì, cứ cần dặn, anh em tôi nhất định toàn lực phối hợp.”

“Nhận tiền rồi, làm việc thật tốt cho tôi! Treo người phụ nữ này lên trước.”

Hòa Miêu thật ra cũng rất tiếc tiền đó, cô dường như bán hết trang sức Âu Dương Lập cho cô. Chẳng qua, nếu tốn chút tiền, có thể giáo huấn phụ nữ già Bùi Dĩ Hàn, cũng đáng.

Lý Hạo Lý Văn nhận lệnh, nâng Bùi Nhiễm Nhiễm dưới đất lên, tháo dây trói chân, lấy vải trong miệng ra, dựng thẳng 2 tay cô, vừa chuẩn bị cột lên thanh chắn ngang trên trần nhà, nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên phản kháng kịch liệt.

“Cô ta tỉnh rồi, các người nhanh treo cô ta lên!” Hòa Miêu thấy Bùi Dĩ Hàn tỉnh dậy, gấp gáp dậm chân kêu to.

Bùi Nhiễm Nhiễm không để mặc Hòa Miêu treo mình lên, nhân lúc trói chân được cởi, cô không giả ngất nữa, mạnh mẽ mở mắt, đứng dậy nhanh chóng, dùng cao gót đập mạnh lên bàn chân Lý Hạo.

Dù cho Lý Hạo da thịt dày, cũng chịu không nổi.

“A!” Anh kêu thảm thiết 1 tiếng, ôm chân lăn ra đất.

Lý Văn dễ đối phó, thấy đại ca bị thương, phản ứng tự nhiên nhìn sang kia, Bùi Nhiễm Nhiễm canh chuẩn thời gian, đưa đầu gối lên đỉnh 1 cái.

Vừa hay chạm vào phần hông bụng, nỗi đau đó lập tức khiến Lý Văn mặt đỏ như máu, ôm lấy hông kêu thảm.

Bùi Nhiễm Nhiễm không quan tâm được nhiều, nhanh chóng chạy ra cửa, Hòa Miêu trước cửa chặn cô: “Các người bọn phế vật, nhanh chóng chặn lại. ...”

Lời chưa nói xong, mặt bị đập mạnh, Bùi Nhiễm Nhiễm cắn răng lấy tay bị trói, đánh mạnh vào mặt cô ta, khiến cô ta đau đến nói không nên lời.

“A---” Hòa Miêu bị đánh đau, té xuống đất, kính râm rớt xuống đất, mặt sưng to, nhếch nhác cực kỳ.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Bùi Nhiễm Nhiễm biết 2 anh em đó lập tức đuổi theo, cho nên, cô lướt qua người Hòa Miêu, nhanh chóng chạy ra ngoài, lúc chạy ra không quên đá Hòa Miêu 1 cái.

Từ bí vào địch, chính là đào mộ chôn mình, cô không phải thánh mẫu.

“Không được để cô ta chạy mất, bắt lại, bắt lại...” Hòa Miêu tức đến thét lớn, mắt đỏ lên, ánh mắt thâm độc như lệ quỷ đến lấy mạng người.

Lý Hạo từ nỗi đau hồi phục lại, lập tức thô lỗ an ủi: “Hòa tiểu thư yên tâm, cô ta chạy không thoát!”

Nói xong, nhanh chóng kéo Lý Văn, vừa kéo vừa đỡ đuổi theo.

Bùi Nhiễm Nhiễm quả thật chạy không thoát, không biết đây là đâu, đâu đâu cũng là sắt đồng bỏ hoang, cỏ dại mọc dài, xung quanh là những bức tường đổ nát, căn bản không có chỗ trốn.

Cô cắn răng, nghe sau có bước chân đuổi theo, nhanh chóng dứt khoát vào 1 phòng nát, cõng cao gót để góc tường đối diện, lại cõng thở thật nhẹ trốn đi.

“Đại ca, không thấy người đâu rồi!” Lý Hạo trái phải nhìn quanh, không thấy ai, gấp gấp kéo áo Lý Hạo: “Cô ta chạy rồi, chúng ta không được tiền, đại ca...”

Lý Hạo đánh mặt, nhìn không được đập đầu Lý Văn 1 cái: “Hoảng cái gì, người phụ nữ đó chạy không xa, nhất định trốn đâu đó ra, chúng ta chia nhau tìm.”

Lý Văn bị đánh hơi rụt đầu lại, Hòa Miêu cũng chạy đến, tóc lộn xộn, đầm trắng bị dính màu xám, chân cũng bị nẩy bị té mà cả nhấc.

Mất cá cô đau không thôi, nhưng cắn răng nhịn. Người phụ nữ già Bùi Dĩ Hàn thấy cô rồi, cô không thể để Bùi Dĩ Hàn nói Âu Dương Lập biết, vậy sẽ hủy hoại mọi thứ của cô!

...

Trên đại lộ Lâm Tân có chiếc Pagani đang chạy điên cuồng.

10ph trước Thích Thịnh Thiên báo cho anh biết hành tung của xe bắt cóc Bùi Nhiễm Nhiễm, ra khỏi thành, về ngoại thành phía Tây, cụ thể chưa tra ra.

“Bùi Dĩ Hàn, không được có chuyện gì.” Cảnh Thần Hạo hai tay nắm chặt vô lăng, nhíu mày ní non, chân đạp ga, xe như mũi tên phi ra từ cung tên.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Đến anh cũng không biết, thì ra anh đã bắt đầu quan tâm Bùi Dĩ Hàn, không cần biết bởi vì cô ấy giống Nhiễm Nhiễm, hay cái gì khác.

Xe vượt đèn đỏ mấy lần, Cảnh Thần Hạo thần sắc lạnh lùng, cả người căng thẳng, chạy tới đại lộ Lâm Tân còn 100m là tới ngoại thành phía Tây.

Nơi này từng là nơi sản sinh ra nghề luyện sắt. Có rất nhiều nhà máy sản xuất sắt, theo sự thay đổi của xã hội, nhiều nhà máy đã đóng cửa, bây giờ chỉ còn lại các kệ trống, nơi này vì vậy mà bị bỏ hoang.

Cảnh Thần Hạo cuối cùng giảm tốc độ, nơi này cỏ dại mọc cao, với lại không phải đường phẳng, căn bản không chạy nhanh được.

Mở cửa sổ xe, Cảnh Thần Hạo nhìn từng nơi, nơi đây không gắn camera, Thích Thịnh Thiên chỉ có thể tra đến ngoại thành phía Tây, cụ thể không tra ra.

1 bên khác, Lý Hạo và Lý Văn không ngừng tìm người, Hòa Miêu cũng đang tìm, cô nhìn đau, quần áo sớm bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm, cô lại không quan tâm, chậm rãi vào 1 căn phòng đổ nát.

Cô vào phòng, vừa hay nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm trốn trong đó.

“Phụ nữ già chết tiết, vậy mà dám trốn ở đây!” Hòa Miêu cắn răng, tức giận không thôi: “Phụ nữ dụ dỗ anh Âu Dương, tôi đều không tha.”

Từ sau lần vũ hội, Âu Dương Lập không chạm vào cô nữa, mà còn lạnh lùng rất nhiều, tất cả, đều do Bùi Dĩ Hàn ban cho.

Cô nếu không cho Bùi Dĩ Hàn 1 bài học, không lâu sau nhất định cướp Âu Dương Lập đi, chuyện này tuyệt đối không được xảy ra.

“Bùi Dĩ Hàn, ra đây cho tôi...” Hòa Miêu giọng uy hiếp, lớn tiếng kêu.

Bùi Nhiễm Nhiễm trốn trong góc căng thẳng đến ra mồ hôi, tim đập nhanh như muốn nhảy ra.

Nếu cô bị bắt lại, nhất định chịu hành hạ không ít.

Nghĩ đến đây, toàn thân căng thẳng, nâng cao tinh thần 20000 lần.

Hòa Miêu ngày càng gần cô, Bùi Nhiễm Nhiễm bật hơi thờ lại, cuộn người, cẩn thận nhìn hướng đó.

“Phụ nữ già, ra đây, tôi không bắt cô!” Hòa Miêu cố ý nói vậy, bộ dạng như nản lòng.

Cô tưởng ai IQ cũng thấp như cô, loại thủ đoạn lừa con nít, tên điên mới tin.

Mọi ng oi, ai có thể mua tìm được hãy cmt để giúp đỡ mấy bạn còn khó khăn trong việc mua tìm giúp mình nhé, cảm ơn các b nhiều!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Trong nhà hoang trống rỗng, Hòa Miêu có chút sợ, hai mắt không yên nhìn xung quanh, vừa chuẩn bị đi, đột nhiên tinh mắt phát hiện đôi cao gót Bùi Nhiễm Nhiễm sớm đề độ.

“Tìm được rồi! Cô ta chạy qua đó!” Hòa Miêu vui vẻ kêu to, cà nhắc đi về phía tường đối diện.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy vậy nhanh chóng đứng dậy, nhanh chóng từ sau Hòa Miêu chạy đi.

Đợi đến khi Hòa Miêu nghe tiếng quay người, đã không kịp. Chỉ là, bên ngoài còn anh em Lý gia, nhìn thấy người, nhanh chóng đuổi theo.

Bắt người, có tiền!

“Các người bắt cô ta cho tôi, nhanh lên!” Hòa Miêu bị chơi, tức đến dậm chân, lấy đôi cao gót lên, hung hăng ném xuống đất: “Tiện nhân, dám chơi tôi, đợi tí kêu cô quý xuống xin tha!”

Lý Hạo cơ thể mạnh khỏe, bước chân cũng nhanh, Bùi Nhiễm Nhiễm 2 tay bị trói, cơ thể không thoải mái, cộng thêm mất cá đau, căn bản không chạy nhanh được.

“Cứu mạng! Có ai không ...” Bùi Nhiễm Nhiễm bắt đầu kêu cứu, 4 phía hoang vắng khiến cô tuyệt vọng, “Cứu mạng, a...”

Lý Hạo mạnh mẽ từ sau nhào tới, áp Bùi Nhiễm Nhiễm xuống, thân thể to lớn áp đến Bùi Nhiễm Nhiễm thở không nổi, thiếu chút thiếu hơi chết.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Hòa tiểu thư, bắt được cô ta rồi, người phụ nữ có chút bản lĩnh.” Lý Hạo dậy nửa người, bắt lấy mắt cá chân Bùi Nhiễm Nhiễm, hít 1 hơi can dặn: “Lý Văn, đem dây qua đây, lần này trời chết tí, một chết lão từ rồi!”

Nhưng bất luận anh kêu ai, cũng không ai quan tâm, Lý Hạo đứng dậy vừa muốn quay đầu xem chuyện gì, cổ đột nhiên bị bóp chặt, nắm đấm liên tục ập đến, tốc độ cực nhanh đánh lên mặt anh.

“Thả cô ấy ra!” Cảnh Thần Hạo cắn răng, hai mắt đỏ lên, toàn thân lệ khí.

Lúc anh xuống xe tìm người, mơ hồ nghe tiếng kêu của Bùi Dĩ Hàn, tìm theo âm thanh, liền thấy cảnh nào, anh lập tức có cơn giận ngập trời, không nhận được nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe âm thanh quen thuộc, từ đất bò dậy, bật lấy lồng ngực đau đớn, ho kịch liệt, lúc nhìn Cảnh Thần Hạo, đầu cô có chút quay vòng vòng.

Căn bản không phản ứng lại được.

“Cảnh, Cảnh tổng!” Bùi Nhiễm Nhiễm giọng khàn đặc, căn bản muốn gọi tên anh, nhưng nghĩ nghĩ lại thấy không đúng, sau đó đổi cách gọi.

Cảnh Thần Hạo tay trái bóp cổ Lý Hạo, tay hiện lên gân xanh, tay trái đánh lên mặt Lý Hạo, 1 lần rồi 1 lần, mắt không hề chớp.

Lý Hạo đứng bên ngậy ngốc, nhanh chóng chạy về trước, run sợ cầu xin: “Đừng đánh đại ca tôi, Hòa tiểu thư nhanh giúp với.”

Hòa Miêu sao dám giúp, cô run sợ cúi đầu, trong lòng muốn nhanh chóng chạy đi, nếu bị nam nhân này thấy, cô chết chắc!

“Đứng lại!”

Cảnh Thần Hạo thả Lý Hạo bị đánh đến sắp chết, chặn đường Hòa Miêu, mắt nguy hiểm, “Là cô kêu người bắt cóc cô ấy?”

Hòa Miêu dùng 2 tay che mặt, liều mạng lắc đầu: “Không phải tôi không phải tôi, chuyện này là bọn họ làm, không liên quan đến tôi.”

“Hòa tiểu thư, cô nói vậy không trọng nghĩa chút này, tôi và anh đều nghe lời cô, mới bắt cóc phụ nữ kia, bây giờ cô muốn rạch rõ quan hệ sao!” Lý Văn ôm Lý Hạo mặt mày sung xanh lên, cố biện hộ.

Cảnh Thần Hạo đánh giá người phụ nữ trước mắt, môi mỏng mỉm: “Lộ mặt ra.”

Bùi Nhiễm Nhiễm 1 bên kéo áo anh, ho nhẹ, nói thêm vào: “Cảnh tổng, không cần nhìn mặt, là Hòa Miêu, tình nhân của Âu Dương Lập.”

“Bùi Dĩ Hàn, con tiện nhân, cô...”

Hòa Miêu tức đến điên lên, bỏ tay ôm mặt ra, Bùi Dĩ Hàn đã nói ra, bây giờ cô bị Cảnh tổng bắt được, bên Âu Dương Lập không thể giấu rồi.

Nghĩ đến đây cô sợ, nắm chặt đầm trắng, ngữ khí mềm lại: “Tôi, tôi chỉ muốn dọa Bùi Dĩ Hàn chút, không có ý khác!”

Cảnh Thần Hạo nhếch mày, miệng cong lên nụ cười châm chọc, “Vậy tôi có phải nên trả lễ cho Hòa tiểu thư? Cho cô chút thứ vui vui, thế nào?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Nam nhân 1 tay ôm eo Bùi Nhiễm Nhiễm, lạnh lùng nhìn Hòa Miêu run rẩy ngồi dưới đất, môi mỏng cong lên, lấy điện thoại ra: “Thịnh Thiên, tôi ở công trường bỏ hoang ngoại thành phía Tây, cậu mang thuốc Mẫn Lệ mang từ Đức về qua đây, càng thuốc mạnh nhất, mang thêm vài người đàn ông! Đứng rồi, nửa tiếng sau, gọi điện cho Âu Dương Lập, kêu hắn đến... xem kịch hay.

Lời vừa dứt, sắc mặt Hòa Miêu trắng bệch, cô không dám tin ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần Hạo, nam nhân này, là ác ma!

Cô tỉnh táo lại, nhìn anh em họ Lý điên cuồng thét, “Đứng đó làm gì, nhanh lên, đối phó với nam nhân này, bao nhiêu tiền tôi cũng trả!”

Lý Hạo đã bị đánh gần chết, mặt toàn máu, nằm trên đất dường như thờ không ra hơi, Lý Văn yếu đuối lại không phải đối thủ của Cảnh Thần Hạo, nhìn anh 1 cái đã sợ đến nhũn chân.

Căn bản không có ai có thể giúp Hòa Miêu!

Bùi Nhiễm Nhiễm chân có chút đau, lấy tay đỡ trên eo cô của Cảnh Thần Hạo ra, chân chạm đất từ từ đi ra, cho đến khi khoảng cách hơi xa với Cảnh Thần Hạo 1 tí, mới không động bậy nữa.

“Qua đây!” Cảnh Thần Hạo thấy động tác của Bùi Dĩ Hàn, sắc mặt trầm xuống, 1 tay kéo khiến cô trực tiếp quay lại bên người anh, mạnh mẽ lại bá đạo, “Cô ghét tôi vậy sao, đến chạm cũng không muốn tôi chạm?”

Bùi Nhiễm Nhiễm đau đến xanh mặt, trán phủ 1 tầng mồ hôi, nhưng lại thành thực lắc đầu: “Tôi không nói ghét anh.”

Chỉ là cô, có chút không quen.

Không thể phủ nhận, lúc nhìn thấy anh, cô có vui mừng, có chút bị mê hoặc, thậm chí là ỷ lại.

Cô sợ bản thân chìm trong đó.

Sắc mặt Cảnh Thần Hạo mềm mại tí, phát hiện ra chỗ không đúng của cô, nhanh chóng quỳ xuống, tay cầm mắt cá của cô, muốn xem vết thương của cô.

“Cảnh tổng, tôi thật sự không sao, anh không cần lo!” Bùi Nhiễm Nhiễm rút chân lại, không muốn anh xem, nhưng vẫn không đầu lại sức của Cảnh Thần Hạo, vết thương ở chân hiện ra trước mắt anh.

Do lúc nãy chạy chân trần cũng lâu, lòng bàn chân Bùi Nhiễm Nhiễm có vết thương rất lớn, da thịt bị rách hết, máu chảy ra còn dính bùn đất.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Khó trách cô đau thành vậy.

Cảnh Thần Hạo ánh mắt lạnh lùng, dứt khoát ôm ngang người lên, “Bị thương thành vậy, còn dám nói không sao?”

“Cảnh tổng, tôi có thể đi, anh bỏ tôi xuống đi!” Bùi Nhiễm Nhiễm nhủ mảy, động dậy cơ thể để phản kháng.

Tay ôm eo cô chặt hơn, Cảnh Thần Hạo ấn vào thịt mềm mại ở eo cô, lạnh giọng nói: “Tìm cô làm bằng thép, nhưng cơ thể không phải bằng thép!”

Bùi Nhiễm Nhiễm bị lời nói của anh làm cho không biết nói gì, cũng không phản kháng nữa, tùy anh ôm cô lên xe.

Đề cô ngồi đằng hoàng rồi, Cảnh Thần Hạo nửa quỳ, để chân bị thương của cô lên đùi mình, nhủ mảy kiểm lại, nhẹ giọng nói “Đau 1 tí, nhịn 1 chút.”

Tay lấy thuốc rượu dùng 1 chút, anh vậy mà còn căng thẳng hơn cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm cắn chặt răng, ngoan ngoãn gật đầu, nhưng lại sợ hãi mà nhắm chặt mắt.

Cảnh Thần Hạo đau lòng cực kỳ, nhanh chóng giúp cô xử lý sơ vết thương, nhẹ giọng dỗ.

Từ đây về nhà còn 1 khoảng thời gian, nếu không xử lý sơ, vết thương sẽ nhiễm trùng.

Bìn bìn bìn.

Là xe của Thích Thịnh Thiên, từ khi nhận được điện thoại của Cảnh Thần Hạo, liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây, mang theo Mẫn Lệ và vài người đàn ông khác, nói đúng hơn là, vài người ăn mảy toàn thân hôi thối.

Hòa Miêu nãy giờ luôn cuộn mình bên tường, thấy nhiều người vậy, sợ đến toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng như tờ giấy.

Mẫn Lệ lấy cái hộp ra, như là đang triển lãm bảo bối của mình vậy có chút đắc ý, “Thứ cậu cần, đây là tình dược cực kỳ mạnh, cậu muốn cho ai dùng?”

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng liếc nhìn người phụ nữ ngồi dưới đất, “Lấy thuốc cho cô ta uống.”

Anh chỉ Hòa Miêu đang run rẩy bên tường, ngữ khí lạnh lùng cực kỳ.

Mẫn Lệ nhìn Hòa Miêu 1 cái, không nói gì, trực tiếp ra tay.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Thích Thịnh Thiên đứng 1 bên, hai anh em Lý Hạo đã xử lý xong, quay lại đi về hướng Cảnh Thần Hạo, hai tay bỏ vào túi, có chút tùy ý không quan tâm, “Hôm nay cậu gặp thành vậy, là vì Bùi Dĩ Hàn này?”

Nhưng anh hoàn toàn bị lừa đi, nhìn thấy Cảnh Thần Hạo yêu thương người phụ nữ hết mực, toàn thân anh nổi da gà, cảm giác còn đáng sợ hơn là coi phim ma.

Từ 5 năm trước Bùi Nhiễm Nhiễm 1 đi không trở lại, anh em này của anh đã trở nên không bình thường, chỉ là Thích Thịnh Thiên không ngờ, Cảnh Thần Hạo lại thay đổi sở thích trở nên đặc biệt như vậy, vậy mà lại thích bà già quê mùa.

“Thật là tạo nghiệp mà, 1 người đàn ông thành công cứ như vậy bị hủy rồi!” Thích Thịnh Thiên ngao ngán lắc đầu, không nhịn được thở dài.

Mẫn Lệ và Hòa Miêu bên kia đã xong chuyện, anh để thuốc vào trong hộp lại, liếc nhìn mặt đỏ hồng của người phụ nữ, thuốc chắc đã phát huy tác dụng.

Anh cầm hộp đi về hướng Thích Thịnh Thiên, 2 người nhìn nhau 1 cái, Thích Thịnh Thiên hiểu ý, đưa tay vỗ 2 cái, 3 người ăn mảy lúc này mới đi ra, mặt cười tà.

“Chơi thật tốt!” Thích Thịnh Thiên đưa tay châm điếu thuốc, thuận tay đưa xấp tiền.

3 người nhận mệnh, mặt giả hoạt lại gần Hòa Miêu.

Thuốc từ từ phát tác, ý thức của Hòa Miêu chưa hoàn toàn tiêu tán, nhìn thấy 3 người ăn mày đến gần, sợ đến đứng dậy muốn chạy, nhưng bị chặn lại.

Gần như vậy, mùi hôi ập đến, khiến anh nhìn không được muốn ói.

1 người trong đó nhìn không được, tát cô 1 cái, tức giận ngập trời, “Đây là đang chê mấy anh sao? Đừng gấp, đợi tí tôi cho cô hưởng thụ thật tốt.”

Hai người đàn ông khác cũng cúi người cười dâm dăng, mặt mày đều hiện lên ý muốn làm chuyện dơ bẩn, đối với cơ thể Hòa Miêu di chuyển lên xuống.

“Các người muốn làm gì?” Hòa Miêu mở to 2 mắt, hai tay che ngực, giọng run rẩy cảnh cáo: “Tôi là phụ nữ của Âu Dương Lập, các người dám chạm vào tôi, anh Âu Dương nhất định giết các người.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bùi Nhiễm Nhiễm trong xe nhìn thấy tất cả, nhìn bộ dạng Hòa Miêu, có chút không nhìn được, “Cho chút trừng phạt là được rồi, để Hòa Miêu nhớ dai 1 chút, không cần phải làm thật vậy!”

Rốt cuộc cũng chỉ là cô gái nhỏ, như vậy, không nghi ngờ gì sẽ hủy hoại cô ta.

Cảnh Thần Hạo đang thoa thuốc cho cô, mắt đen mày kiếm bộ dạng chăm chú, anh nhẹ nhàng đầu: “Cô ta đáng chết.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe vậy, tức đến muốn rút chân, tay lên trên mắt cá lại nắm chặt không buông.

“Không muốn chân bị phé, thì đừng động bậy!”

“Làm sao dễ phé vậy, Cảnh tổng lời của anh dùng để dọa trẻ con thì đúng hơn.” Bùi Nhiễm Nhiễm cãi lại, nhưng lại thật sự không động dấy nữa.

Nhìn bộ dạng chăm chú của người đàn ông, tóc ngắn gọn gàng, hơi che đi mày kiếm, đồng tử đen toàn là sự nghiêm túc, sau sự lạnh lùng là sự ôn nhu như mùa xuân.

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút hoang mang, đợi Cảnh Thần Hạo xong xuôi ngẩng đầu lên lại, nhìn thấy biểu tình ngây ngốc của cô, nhếch miệng cười tà mị: “Sao? Nhìn đến ngốc rồi?”

Bùi Nhiễm Nhiễm tỉnh táo lại, mắt tránh né, liền trấn tĩnh lại, không chút yếu thế trả lời: “Cảnh tổng, anh nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ vừa nghĩ về 1 chuyện thôi.”

Cảnh Thần Hạo có hứng thú, từ từ đến gần cô, hơi thở nóng bỏng phả lên cổ cô: “Tai đó như vậy? Cơ thể cũng nóng, có phải bị sốt rồi không? Hử?”

Bùi Nhiễm Nhiễm vô thức nuốt nước bọt, bị anh quấy rối tinh thần, tay chân hoảng loạn, đưa tay đẩy Cảnh Thần Hạo ra: “Cảnh tổng, xin anh tự trọng.”

“Tự trọng?” Cảnh Thần Hạo khẽ ngẩng đầu, nhếch mày lên, tay để trên eo cô dờ lên trên: “Là như vậy sao?”

“Cảnh tổng, anh...” Bùi Nhiễm Nhiễm cắn răng trừng anh, vừa muốn hung hăng phản trả, phía trước đột nhiên sáng đèn lên.

Sắc trời ngày càng tối, mặt trời lặn phía tây, hình dáng quen thuộc đi dưới ánh đèn, rọi lên khuôn mặt âm u của anh.

Cảnh Thần Hạo nhìn người tới, mắt mang ý cười, lạnh lùng nói: “Người tới đủ rồi, kịch hay... lập tức bắt đầu!”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Bùi Nhiễm Nhiễm cuối cùng cũng hiểu thủ đoạn người đàn ông này độc ác thế này, không chỉ muốn hủy đi Hòa Miêu, còn “mò” Âu Dương Lập đến đây, để anh tận mắt thấy Hòa Miêu diễn cảnh xuân cung.

“Cái sủng này, thật chói mắt!” Cảnh Thần Hạo lười biếng dựa vào sau ghế, mắt sáng lên ý vị không rõ ràng, “Cô nói, Âu Dương Lập bây giờ sẽ làm gì?”

Bùi Nhiễm Nhiễm cắn môi, nhìn thấy Âu Dương Lập nhanh chóng xuống xe, mặt u ám, mắt không còn chút ôn nhu nào, trán đầy gân xanh, có thể thấy là tức giận ngập trời.

Hoặc là vì phát hiện điều gì, đột nhiên anh quay đầu, nhú mồm, đi về hướng xe bên đây.

Âu Dương Lập đứng vững ngoài xe, đưa tay nhẹ gõ cửa.

Cảnh Thần Hạo hạ cửa sổ xuống, lạnh lùng nhìn anh, môi cong lên nụ cười châm chọc, “Âu Dương thiếu gia sao lại đến nơi này? Không lẽ nhân viên Cảnh thị bị bắt cóc đến đây, tôi cũng không biết có nơi đồ nát như vậy.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn đến ngay người, hoàn toàn khâm phục khả năng diễn xuất của Cảnh Thần Hạo, tuy trước mặt là bộ dạng tùy ý không quan tâm, nhưng lời nói lại cực kỳ áp bức người khác khiến họ thờ không nổi.

Tay để bên hông của Âu Dương Lập cuộn chặt, tự nhiên biết ý trong lời của Cảnh Thần Hạo, ả nhân cong môi: “Cảnh tổng, Hòa Miêu làm sai chuyện, nhưng cô ấy đã nhận được hình phạt, có thể tha cho cô ta 1 lần không.”

Từ trên xe nhìn thấy cảnh Hòa Miêu bị xâm phạm, lòng anh khó chịu, tức giận ngập trời. Nhưng bây giờ nhìn thấy gác băng trên chân Bùi Dĩ Hàn, toàn thân cũng nhếch nhác, coi như hoàn toàn hiểu ra, cũng không trách được ai.

Bùi Nhiễm Nhiễm không nhìn anh, cúi thấp đầu, ngồi đằng hoàng bên ghế phụ, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng, trong lòng cảm thấy đáng ghét.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Âu Dương Lập vốn tưởng Cảnh Thần Hạo sẽ cố ý làm khó, không ngờ anh hào phóng nói: “Nếu là phụ nữ của Âu Dương thiếu gia, tôi nể mặt anh. Chỉ là, không có lần sau.”

“Cảm ơn Cảnh tổng không làm khó, còn nữa tôi thay Hòa Miêu, xin lỗi Bùi tiểu thư.”

Âu Dương Lập xin lỗi xong, quay người đến bên Hòa Miêu, tức giận đưa tay đẩy 3 người ăn mỳ ra.

Hòa Miêu coi như hoàn toàn khỏa thân, nhưng mà kì lạ là chưa mất đi tuyến phòng bị cuối cùng. Tóc dài xoắn phía sau, mắt như đường tơ, sắc mặt đỏ ửng, kháng cự không nổi luồng khí nóng trong người, cuồng loạn động đậy cơ thể, nhú mồm ní non: “Nóng, rất nóng, anh Âu Dương cứu em...”

Âu Dương Lập mặt đen như mực, lúc đầu anh nhìn trộm Hòa Miêu là vì cô ta đơn thuần đáng yêu không có tâm cơ, giống Nhiễm Nhiễm vậy, nhưng bây giờ...

Anh mím môi, cởi áo ngoài đắp lên người Hòa Miêu, che lại cơ thể khỏa thân của cô, cúi người ôm Hòa Miêu, dưới ánh nhìn của mọi người, từng bước đi về.

“Rất nóng, ừm...” Hòa Miêu rên rỉ ra tiếng, tay muốn chui ra từ trong áo khoác của Âu Dương Lập, nhưng bị áp quá chặt, khiến cô không thể rút tay ra đưa, khó chịu hắt hơi.

Thích Thịnh Thiên và Mẫn Lệ ở bên lạnh lùng nhìn, Thích Thịnh Thiên không thích Âu Dương Lập, hai tay bỏ trong túi dựa vào đầu xe, cười lạnh châm chọc: “Âu Dương thiếu gia, tiểu tình nhân của anh uống thuốc rồi, được tính rất mạnh, đêm nay chắc không rảnh rồi, chăm sóc cho thân thể, đừng để làm đến hư!”

Mặt Âu Dương Lập lúc xanh lúc trắng, loại châm chọc như là 1 loại sỉ nhục, nhưng anh không thể nói lại gì.

Bùi Nhiễm Nhiễm trong xe nhìn ra, 10 ngón cuộn chặt, nhìn chăm chăm vào bọn họ.

“Sao vậy? Cô không nổi?” Tâm trạng kích động mạnh như vậy của cô, anh có thể cảm nhận được, trong lòng càng thêm hoài nghi.

Theo lý mà nói, Bùi Dĩ Hàn chẳng qua gặp Âu Dương Lập vài lần, hoặc là đang ăn miếng trả miếng, hoặc là, thần sắc phức tạp đến người ta nhìn không thấu.

Chỉ là, nói về người có quen Âu Dương Lập lâu, mà còn có tình cảm đặc biệt với hắn.

Vậy thì, chỉ có Bùi Nhiễm Nhiễm.

Nghĩ đến đây, tay cầm vô lăng của anh vô thức nắm chặt.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Bùi Nhiễm Nhiễm nhú lông mày, có chút không nhịn được.

Hòa Miêu nhất định là không thể tiếp tục bên cạnh Âu Dương Lập, với lại xảy ra chuyện xấu này, nếu truyền ra ngoài, cổ phiếu tập đoàn Âu Dương sợ sẽ rớt giá.

“Các anh thật dễ 3 người đàn ông đó làm Hòa Miêu rồi?” Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn sang Cảnh Thần Hạo, thần sắc nghiêm túc. Tuy cô là người bị hại, nhưng Hòa Miêu rốt cuộc cũng là cô gái nhỏ, trừng phạt như vậy đối với cô mà nói, khó tránh có chút tàn nhẫn.

Cảnh Thần Hạo 1 tay cầm vô lăng, sóng mũi có thêm kính râm, môi mỏng mím lại, không nói chuyện. Ngược lại bị Mẫn Lệ ghé sau ghế nói, “Làm cái gì làm, có cản đận của chúng tôi, bọn họ muốn làm cũng không dám làm.”

Ý trong lời Mẫn Lệ chính là, 3 người đó chỉ là kêu đến đóng kịch, không thật sự làm, không lẽ là Cảnh Thần Hạo dận dò?

“Cảnh tổng, không ngờ anh không lạnh lùng tàn nhẫn như lời đồn.”

Người phụ nữ này, đúng là tìm đúng cơ hội để nịnh nọt.

Cảnh Thần Hạo nhẹ nhú mày, biết ý trong câu nói của Bùi Dĩ hàn, chỉ chuyên tâm lái xe, không nói gì, chỉ là khóe miệng hơi cong lên nụ cười khó thấy.

1 đường lái đến Cảnh thị, bây giờ đã khuya rồi, Bùi Nhiễm Nhiễm muốn tháo dây an toàn đi xuống, lại bị Cảnh Thần Hạo nắm tay lại: “Chân cô bị thương, tôi đưa về.”

Ngữ khí của anh không cho cự tuyệt, Bùi Nhiễm Nhiễm không có sự phản kháng, chỉ im lặng ngồi lại chỗ cũ.

Cảnh Thần Hạo hài lòng cong môi, rồi quay lại nhìn 2 người ghé sau, mắt lạnh lùng đuổi người: “Xuống xe.”

Thích Thịnh Thiên xấu hổ sờ mũi, mất đại boss quá lạnh lùng, anh không dám nói chuyện, thái độ trước sau cách biệt quá lớn, giữa người với người không thể đối xử tốt với nhau chút sao?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Mẫn Lệ vốn đang lim dim ngủ, bị Thích Thịnh Thiên vỗ dậy, “Ngủ cái đầu cậu, ngủ nữa cậu vĩnh viễn không cần tỉnh lại.”

Đoán chắc, Cảnh Thần Hạo sẽ trực tiếp hủy diệt anh.

Mẫn Lệ giật mình tỉnh, mơ hồ mở mắt, không rõ chuyện gì nên tính tức giận, miệng bị Thích Thịnh Thiên bịt lại, kéo cả vạt rời khỏi xe.

“Bùi tiểu thư và Cảnh tổng đi cẩn thận!” Thích Thịnh Thiên cười mặt cứng đờ, vẫy tay tạm biệt họ.

Biểu hiện của đại boss là khá hài lòng, đập ga nhanh chóng rời đi, hơi sau xe phải lên mặt Thích Thịnh Thiên.

“Ngủ với gái già 1 lần, sẽ có lần 2.” Thích Thịnh Thiên nhìn chiếc xe dần mất hút, đối với chuyện tối nay 2 người này sẽ làm, não anh đã nghĩ ra hết.

Nếu Bùi Dĩ Hàn có thể mang lại hạnh phúc cho Cảnh Thần Hạo, những suy nghĩ phạm tục khác cũng có thể bỏ qua.

Mẫn Lệ đã tỉnh hoàn toàn, đưa tay vỗ Thích Thịnh Thiên, giọng cực lớn: “Cậu 1 mình lắm lắm cái gì?”

Thích Thịnh Thiên bị tiếng “ong ong” kêu bầy làm khó chịu, nhú mày bịt tai quay lại: “Cậu mẹ nó có thể khống chế âm lượng không, tai tớ sắp điếc rồi đây.”

Mẫn Lệ không thấy giọng mình lớn tiếng, không quan tâm bĩu môi: “Tớ nói cậu đường đường Thích gia nhị thiếu, không lẽ tính cả đời đi theo làm việc cho Cảnh Thần Hạo? Không tính tiếp quản Thích thị?”

Thích Thịnh Thiên mím môi, hai tay bỏ túi cười lạnh: “Thích thị tự có người quản, không cần tớ quan tâm.” Anh nói xong, đưa tay đánh Mẫn Lệ 1 cái: “Có muốn uống 1 ly, 2 chúng ta lâu rồi không cùng uống rượu!”

Mẫn Lệ vốn muốn đi chơi, tự nhiên đáp ứng rất nhanh: “Được thôi, gần đây tớ phát hiện 1 chỗ chơi rất vui, mang cậu đi chơi.”

“Chơi em cậu, Mẫn Lệ cậu thiếu đánh đúng không?”

Thích Thịnh Thiên cuộn chặt tay, mặt Mẫn Lệ không chút sợ hãi, huyết sáo đi rất tiêu sái, vừa đi vừa quay đầu móc tay với Thích Thịnh Thiên phía sau.

Bộ dạng thiếu đánh này, thật sự càng ngày càng quá đáng.

Căn hộ Lâm Tri Hiểu đường Tam Hoàn.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi trong xe, đưa tay chỉ căn hộ: “Tôi tới rồi, cảm ơn Cảnh tổng không ngại khó đưa tôi về.”

Cảnh Thần Hạo dừng xe, nhìn nơi Bùi Dĩ Hàn chỉ, là 1 căn hộ nhỏ, xung quanh có vườn hoa, hoàn cảnh tươi mới ưu nhã, nhìn cũng không tệ.

“Không mời tôi vào ngồi sao?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Bùi Nhiễm Nhiễm lòng kinh ngạc, uyển chuyển: “Hôm nay trễ rồi, chồng và con đang đợi tôi ở nhà, không bằng ngày khác mời Cảnh tổng vào ngồi.

Nói xong, cô nhanh chóng tháo dây an toàn, chuẩn bị chuẩn em.

“Không nhúc nhích.”

Giọng lạnh lùng khiến người khác vô thức cảm thấy áp lực.

Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự chỉ có thể ngoan ngoãn không động đậy nữa.

Nam nhân xuống xe qua xe bên kia, mở cửa xe cho cô, sau đó cong người bá đạo ôm cô xuống xe.

Động tác lưu loát.

“Thương trên chân phải đường thật tốt, mai...”

Anh vừa muốn nói ở nhà nghỉ, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức xua tay, “Chỉ là vết thương ngoài da, không cản trở, không cần nghỉ.”

Cảnh Thần Hạo mím nhẹ môi mỏng, biết người phụ nữ này cứng đầu, dứt khoát không nói nữa.

“Cảnh tổng, tôi tới nhà rồi, anh cũng nhanh về đi, trên đường cẩn thận.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười nhẹ xua tay, cà nhắc đi về phía căn hộ, đây là lần đầu cô nói nhiều với Cảnh Thần Hạo như vậy.

Sự quan tâm không che giấu được.

Cảnh Thần Hạo nhẹ cong môi, mắt hiện lên ý cười say người.

Không thể phủ nhận, đại boss phúc hắc nào đó bị 1 câu quan tâm đơn giản làm cho vui vẻ rồi.

Anh luôn nhìn bóng dáng của cô, thấy cô sắp tới trước cửa, lấy chìa khóa ra, mới chuẩn bị lên xe.

Nhưng khắc sau...

Cửa lớn đột nhiên từ trong mở ra, Bùi Dương gấp gấp xông ra, đầu xông vào lòng Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bùi Noãn đã ngủ say, Bùi Dương đợi đến lo lắng, thật sự không nhịn nổi, muốn chạy đi xem mami về chưa.

Đưa nhóc khê ngẩng đầu, xoa xoa mắt, như không tin được, “Mami, cuối cùng cũng về, nếu mẹ không về nữa, di Tri Hiếu nhất định gấp đến khóc.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Giọng Bùi Dương truyền đến tai Cảnh Thần Hạo mới mở cửa xe, tay để trên xe dừng lại, tim đột nhiên đập mạnh.

Như là bị cái gì hấp dẫn, cảm giác này khiến tim anh hoang mang.

Cảnh Thần Hạo quay người nhìn, chỉ ẩn hiện thấy chân của đứa trẻ, thân thể Bùi Dương bị Bùi Nhiễm Nhiễm che mắt.

“Dương Dương, nhanh vào nhà.” Bùi Nhiễm Nhiễm ý thức Cảnh Thần Hạo chưa đi, lòng hoang mang, nhanh chóng đưa tay đẩy con vào nhà.

Bùi Dương không rõ chuyện gì bị đẩy vào nhà, Bùi Nhiễm Nhiễm cũng vào theo, đưa tay khóa cửa, lúc cửa sắp đóng hết, Bùi Dương từ khe cửa nhìn thấy Cảnh Thần Hạo bên đường.

Lại là chú xấu xa đó, là chú đưa mẹ về?

Đưa nhóc nhú mày, mắt thâm sâu.

Ngoài căn hộ, Cảnh Thần Hạo không thấy Bùi Dương, anh lắc đầu, xóa bỏ sự khác thường trong tim, nhanh chóng mở cửa lên xe, hoàn toàn không biết quay lưng này của anh, bỏ lỡ cái gì.

Trong căn hộ, Lâm Tri Hiểu thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, mắt đỏ lên, “Nhiễm Nhiễm, cuối cùng cũng về, nếu cậu không về nữa, tớ liền đi báo cảnh sát.”

Bùi Nhiễm Nhiễm biết Lâm Tri Hiểu lo lắng, đưa tay ôm cô, “Tớ không sao, Tri Hiểu cậu yên tâm, còn 1 đồng chuyện cần tớ làm, không dễ chết vậy.”

Cô nói xong, nhẹ nhàng lau nước mắt của Lâm Tri Hiểu, cúi người nói nhỏ bên tai: “Chuyện tớ bị bắt cóc, Dương Dương và Noãn Noãn biết không?”

Lâm Tri Hiểu hít 1 hơi, tim vốn để xuống lại bị treo lên.

“Con nhà cậu thông minh vậy, tớ lo lắng quá. liên...” Lâm Tri Hiểu âm ừ, 2 tay không yên kéo quần áo: “Tớ chỉ nói Dương Dương biết, Noãn Noãn không biết.”

Tìm Bùi Nhiễm Nhiễm “thích” 1 tiếng, con trai biết cô bị bắt cóc, cả đêm nhất định bị truy hỏi.

Nhưng ngoài dự liệu là, Bùi Dương không hỏi 1 câu, mà đối với cô quan tâm không ngớt, cẩn thận đưa nước ấm, chuẩn bị đồ ăn ở nhà bếp.

“Mami, chân mẹ có phải rất đau?” Thăng nhóc ngồi bên Bùi Nhiễm Nhiễm, mắt to đầy sự lo lắng.

Rốt cuộc vẫn là con nít, tay nhỏ nắm thành quyền, muốn xem vết thương, lại sợ làm đau mami.

Lâm Tri Hiểu cũng gật đầu phụ họa: “Băng dày vậy, nhất định bị thương nặng lên, đau không?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn chân mình, băng gạc là do Cảnh Thần Hạo băng, quá thật rất dày, nhưng vết thương của cô không nghiêm trọng, rõ ràng là bàn tay tiện của đại boss băng thành như vậy.

Nhưng đó là lời trong lòng, nếu bị Cảnh Thần Hạo nghe thấy...

Cô vô thức nới da gà.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

“Không cần lo, chỉ là bị rạch trúng.” Bùi Nhiễm Nhiễm đứng dậy, xoa đầu con trai, nhẹ giọng nói: “Dương Dương nhanh ngủ, trẻ nhỏ không thể thức khuya.”

Đưa nhóc nhếch mày, nghe lời đứng lên từ sofa: “Mami ngủ ngon, dì Tri Hiểu ngủ ngon.”

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy con trai vào phòng, quay người nhìn Lâm Tri Hiểu, vừa muốn mở miệng kêu cô nghỉ, đột nhiên Lâm Tri Hiểu đưa tay gãi trúng chỗ ngứa: “Cậu ở ngoài có tỏ ra mạnh mẽ đã thôi đi, còn muốn như thế trước mặt tớ? Cậu muốn tắm, không lẽ kêu tớ lạnh lùng nhìn cậu đi cả nhấc như vậy?”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm cảm động, quả thật cô muốn tắm, toàn thân dơ bẩn, còn đầy mồ hôi, cảm giác rít rít khiến cô khó chịu.

“Đi thôi, tớ mở nước xong cho cậu liền ra.”

Lâm Tri Hiểu vừa nói vừa đỡ cô vào nhà tắm, nhà tắm có bồn tắm, sau khi mở miệng coi độ ấm, Lâm Tri Hiểu đỡ cô vào, lúc này mới nói: “Nước đủ ấm rồi, tắm xong gọi tớ.”

Bùi Nhiễm Nhiễm kéo tay cô, nhẹ cắn môi: “Không cần, đợi tí...”

Lâm Tri Hiểu nghiêm mặt, ngắt lời Bùi Nhiễm Nhiễm nói: “Đừng khách sáo với tớ, sau này nói không chừng tớ cũng bị vậy, đến lúc đó cậu chăm sóc tớ.

Nói xong, trực tiếp rút tay, bước lớn rời phòng tắm.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bùi Nhiễm Nhiễm ở trong còi đồ, sờ sờ túi áo, đột nhiên nhớ đến điện thoại, không thấy rồi!

Ngồi trong bồn tắm, Bùi Nhiễm Nhiễm nghĩ lại lần cuối cầm điện thoại, lúc đó hình như đang gọi cho Lâm Tri Hiểu, sau đó ngắt rồi.

Càng nghĩ càng gấp, trong điện thoại cô có nhiều thứ, nếu bị người bên đường nhặt, cũng không gấp, nhưng chỉ sợ bị người quen nhặt.

Nếu hình trong đó truyền ra ngoài, cô không thể giả trang tiếp được.

Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng đứng dậy, lấy khăn tắm bao lấy cơ thể, 1 chân nhảy ra phòng tắm.

Lâm Tri Hiểu ở ngoài đợi, thấy Bùi Nhiễm Nhiễm ra, nhanh chóng đứng dậy đỡ cô: “Sao tắm nhanh vậy? Không kêu tớ đỡ cậu ra.”

Bùi Nhiễm Nhiễm không quan tâm được nhiều vậy, hai tay nắm chặt cô, mặt nghiêm túc nói: “Tri Hiểu, điện thoại tớ có ở chỗ cậu không?”

“Tớ không thấy điện thoại cậu.” Lâm Tri Hiểu lắc đầu, thấy bộ dạng gấp gáp của Bùi Nhiễm Nhiễm, không hiểu truy hỏi: “Cậu sao thế? Điện thoại mất thì mua cái khác, nếu cậu không có tiền, tớ mua cho cậu.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhú mày, càng bất an, “Bên trong điện thoại có nhiều thứ, xong rồi, rốt cuộc ai nhặt được!”

Lâm Tri Hiểu lần đầu thấy Bùi Nhiễm Nhiễm hoang mang vậy, cũng không biết an ủi thế nào, cúi đầu nghĩ kỹ chuyện đã qua, mắt sáng lên, lớn tiếng nói: “Là Cảnh tổng, có thể Cảnh tổng đã nhặt!”

“Cái gì?” Bùi Nhiễm Nhiễm cố gắng trấn tĩnh bản thân, mở to 2 mắt, huyết sắc trên mặt mất sạch.

Nếu Cảnh Thần Hạo thấy thứ trong điện thoại, nhất định sẽ biết mọi chuyện, đến lúc đó...

Cô không dám nghĩ, vì hậu quả quá nghiêm trọng.

Lâm Tri Hiểu thấy bạn thân phản ứng mạnh vậy, cũng căng thẳng theo, cúi đầu nghĩ lại quá trình, mơ hồ nói: “Cũng không nhất định là Cảnh tổng nhặt, chỉ là anh ở đến hầm trước tớ, hỏi tớ vị trí của cậu, tớ không biết lúc anh ấy tìm cậu, có nhìn thấy điện thoại cậu không?”

Bùi Nhiễm Nhiễm đập 2 tay lại, nhắm mắt, cầu nguyện.

Nhưng cầu nguyện của cô vô dụng, điện thoại thật sự do Cảnh Thần Hạo nhặt, mà lúc này đang được vui đùa trên tay anh.

Lúc này bạn đối phó bọn người kia, quên đưa lại cho cô.

Cảnh Thần Hạo dựa lên đầu giường, 1 tay cầm điện thoại, nhẹ cong đôi môi tà mị, anh mở máy, bắt đầu mở nguồn, màn hình sáng ánh lên mặt anh, phản chiếu được ánh mắt sáng của Cảnh Thần Hạo.

Hoặc là, thứ trong điện thoại này, có thể lý giải được rất nhiều nghi ngờ của anh.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Hình bảo vệ màn hình là hình bóng của ba người, có thể thấy rằng con trai và con gái của cô cùng lúc hôn má cô, bức ảnh thật ấm áp.

Noãn Noãn anh thấy qua, chỉ là con trai cô... hình như luôn không có duyên gặp.

Cảnh Thần Hạo trượt màn hình khóa, điện thoại hiện lên nhập mật khẩu, là 2 tầng mật khẩu, trước là vẽ sau là số. Anh nhú mày, mặt mũi quá phức tạp, rốt cuộc muốn che giấu điều gì?

Điện thoại này của cô không khóa vân tay, nhưng muốn đoán được cũng khó, Cảnh Thần Hạo tùy tiện vẽ 1 hình, cho đến không đúng lần thứ 5, điện

thoại tự động khóa 1ph, sau đó có thể tiếp tục.

“Mật mã có thể là gì?” Cảnh Thần Hạo dựa giường, nhắm mắt, môi mím lại, trong lòng nghĩ tính cách của Bùi Dĩ Hàn, sẽ đặt mật khẩu gì.

Cô làm mọi thứ gọng gàng dứt khoát, thà mạo hiểm hơn là rút lui.

Nghĩ về đây, anh đột nhiên tìm thấy tia sáng, miệng anh cong lên, đưa tay ra để vẽ chữ đơn giản nhất "I", quả nhiên, đã mở khóa.

Tuy nhiên, tầng thứ hai khó hơn nhiều, dù thử thế nào cũng không được, cho đến lần thứ chín, hệ thống điện thoại di động nhắc nhở: Có một lần thử.

"Chết tiệt!" Cảnh Thần Hạo nguyên rủa, phiền não bứt tóc ngắn, liền đứng dậy, đi đến tủ rượu trong phòng, lấy ra một chai rượu brandy cao cấp, cầm ly rượu ở bên cạnh, mở nút chai, mùi thơm của rượu bay ra, cô tay anh hơi cong, rượu vàng chảy từ từ dọc theo cốc xuống đáy cốc.

Những ngón tay nắm chặt ly rượu, anh ngồi trên giường, đưa tay lên rồi để lên môi. Anh nhắm nháp một chút rồi đặt nó lên đầu giường, cầm điện thoại trên giường lên, hít một hơi thật sâu, sẵn sàng thử lần cuối.

"Khóa số chắc chắn sẽ là một con số có ý nghĩa kỷ niệm. Bùi Dĩ Hàn sẽ dùng con số gì làm mật mã?"

Câu hỏi này đã được hiện lên trong tâm trí anh n lần, anh nhớ đến Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng nhập một chuỗi số. Đó là ngày mà Âu Dương Lập và Liêu Vi đính hôn.

Điện thoại hiển thị lại sai, sau đó tự động khóa và màn hình bị tối hoàn toàn.

Cảnh Thần Hạo cầm ly trên đầu giường lên, có chút cấu kính uống 1 hơi, đặt điện thoại di động của Bùi Dĩ Hàn lên đầu giường, ngừng suy nghĩ về việc mở mật khẩu, nằm xuống liền ngủ.

Căn hộ Lâm Tri Hiểu.

Bùi Nhiễm Nhiễm nằm không yên trên giường, càng nghĩ càng bối rối. Khóa mật khẩu của cô là hai tầng, nhưng khóa hình rất đơn giản, khóa số khó hơn, nhưng không khó đoán.

Khóa số cô đặt là ngày cô bay tới Anh năm năm trước để mọi lúc nhắc nhở cô rằng cô không thể dừng bước.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Tuy nhiên, nếu lòng Cảnh Thần Hạo có nghĩ ngờ, anh sẽ đoán được. Nếu khóa được mở, thì cô...

Không ngủ được đến khi bình minh, Bùi Nhiễm Nhiễm đem đôi mắt gấu trúc để đứng dậy khỏi giường, mệt mỏi đeo chiếc tạp dề, chuẩn bị bữa sáng yêu thích.

Bùi Noãn mang đôi dép đầu thỏ màu hồng, đôi mắt mở to, mềm mại làm nũng, "Mẹ ơi, ôm ôm."

Bùi Nhiễm Nhiễm ôm cô xuống ghế và đưa bữa ăn cho cô: "Noãn Noãn nhanh ăn sáng."

"Mami ơi, có chuyện gì với chân mẹ vậy?" Bùi Noãn lúc này mới chú ý vết thương ở chân của mẹ, cánh tay nhỏ và chân ngắn di chuyển, muốn xuống đất xem, nhưng đã bị Bùi Nhiễm Nhiễm chặn lại.

"Mami vẫn ổn, con ăn sáng xong mami liền đi làm"

Lâm Tri Hiểu đang húp cháo. Khi nghe thấy lời Nhiễm Nhiễm nói muốn phụt ra: “Nhiễm Nhiễm, chân bị thương thì đừng đi làm, tớ xin phép giúp cậu.”

Bùi Dương nói thêm, có chút không đồng ý. "Mami ơi, mẹ đừng đi làm nữa."

"Mẹ không có gì để làm, tớ qua nói với Cảnh tổng sẽ đi làm." Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nói vừa lấy cặp lên, đi vài bước về phía Lâm Tri Hiểu: “Tri Hiểu, cậu ăn xong chưa? Xong chúng ta đi.”

Lâm Tri Hiểu ngậm cháo trong miệng, cau mày chỉ bữa sáng của Nhiễm Nhiễm nói: "Nhưng Nhiễm Nhiễm cậu chưa ăn, cậu ăn gì đó rồi đi làm"

Bùi Nhiễm Nhiễm sao nuốt vô, cô bị tra tấn một đêm bởi điện thoại di động. Bây giờ cô ấy chỉ muốn đến Cảnh thị để xem Cảnh Thần Hạo có mở được khóa mật khẩu điện thoại của cô không.

"Tớ không đói, đi thôi." Bùi Nhiễm Nhiễm vội vàng, kéo cánh cửa căn hộ ra, đi ra ngoài.

Lâm Tri Hiểu nhanh chóng đứng dậy, lấy chiếc túi từ ghế bước theo ra ngoài.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90

Phòng làm việc tổng tài tập đoàn Cảnh thị.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa đến Cảnh thị liền lên tầng 15, lúc này cô đứng trước phòng làm việc tổng tài, hít sâu 1 hơi, áp chế sự căng thẳng, cô trấn tĩnh đưa tay gõ cửa: “Cảnh tổng, có trong không? Tôi là Bùi Dĩ Hàn.”

Tay để trên bàn phím của Cảnh Thần Hạo dừng lại, nhìn điện thoại bên tay, cong miệng: “Đi vào.”

Lâm Tri Hiểu bên cạnh cô, đưa tay lên cổ vờ: “Đừng căng thẳng, thả lỏng, cũng có thể không phải Cảnh thị nhất.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cười 1 cái, vỗ lồng ngực, mở cửa đi vào.

Trong tay cô là văn kiện, đến lúc không thấy điện thoại, cô giả như làm công chuyện, tránh mắt mặt.

Đứng trước bàn làm việc của Cảnh Thần Hạo, Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn 4 phía, cho đến khi nhìn bên tay Cảnh Thần Hạo, liền thấy điện thoại cô.

Hồ hấp, lập tức ngưng trọng!

Quả nhiên, bị Cảnh Thần Hạo nhặt được!

“Cảnh tổng, hôm qua anh có thấy 1 cái điện thoại không, mà bạch kim, ốp điện thoại có hoa văn hoa hồng.” Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt văn kiện trong tay, tuy nhìn thấy rồi, nhưng chỉ có thể uyển chuyển hỏi, thám tính.

Cảnh Thần Hạo ngẩng đầu khỏi máy tính, 10 ngón tay thon dài dời khỏi bàn phím, anh như không quan tâm lấy điện thoại bên tay lên, giọng lạnh lùng, “Đây có phải điện thoại cô? Hôm qua quên đưa cô rồi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm 2 tay không nhìn được run rẩy, gấp gấp nhận lấy điện thoại, liền phát hiện điện thoại tự động tắt nguồn rồi.

“Cảnh tổng, anh có động vào điện thoại tôi?” Lần này, Bùi Nhiễm Nhiễm hỏi trực tiếp, ánh mắt nhìn thẳng.

Lời vừa dứt, nhiệt độ phòng làm việc hạ thấp, sắc mặt Cảnh Thần Hạo âm trầm, hai mắt như ưng hoài nghi nhìn cô: “Hoài nghi tôi? Không lẽ trong điện thoại có thứ không thể để người khác biết?”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm căng thẳng, biết bản thân đánh rần động rùng. Rất nhanh bình tĩnh lại, cong miệng cười, “Cảnh tổng, anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ không thích người khác động vào điện thoại mình, không có ý khác.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cô nói xong, lại thám tính Cảnh Thần Hạo, hai mắt giao hoạt di chuyển, “Nói đến chuyện không thể để người khác biết, tôi nghĩ, ngoài hình tư mật của tôi và chồng trong thư viện điện thoại, sợ không có cái khác rồi...”

Sắc mặt Cảnh Thần Hạo càng lạnh, mắt đen như ưng mang nộ khí, vô ý nhìn thấy văn kiện Bùi Nhiễm Nhiễm đang cầm chặt trên tay, nhũ mày hỏi, “Đó là gì?”

Bộ dạng như không giống đã biết sự thật, Bùi Nhiễm Nhiễm yên tâm hơn, đưa văn kiện trên tay cho anh.

“Đây là kế hoạch về người đại diện quảng cáo, mời Cảnh tổng nhìn qua ký tên.”

Cảnh Thần Hạo nhận văn kiện, khẽ cúi đầu, lật 2 trang, đột nhiên đứng dậy, đưa tay ném văn kiện xuống đất, sắc bén nói: “Đây được xem là gì? Bùi Dĩ Hàn, cô ở Te là dựa vào loại năng lực tầm thường này sao, lên được chức trưởng bộ phận lên kế hoạch?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhất thời hoảng lên, kế hoạch này tuy cô không tốn nhiều thời gian làm, nhưng tốn rất nhiều tinh lực, không tới nỗi trở thành rác trong mắt anh chứ.

Cô cong lưng nhặt văn kiện, lật nhẹ 2 trang sau, sắc mặt thay đổi lớn, đây không phải bản kế hoạch của cô!

Văn kiện này là cô lưu tối qua khi tan ca, sáng nay cô không xem qua, sau khi in xong, trực tiếp đến gặp Cảnh Thần Hạo, cũng không kiểm tra kỹ.

Rốt cuộc ai thay đổi bản kế hoạch của cô!

“Cảnh tổng, có nhiều động tay động chân bản kế hoạch.” Bùi Nhiễm Nhiễm mặt trắng bệch, nhưng rất nhanh khôi phục sự bình tĩnh. Thời gian này, kì nhất là động tay động chân.

Cảnh Thần Hạo ngồi trên ghế phòng làm việc, chéo chân, lạnh lùng nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm: “Văn kiện này cô mang đến, tôi không cần bị ai thay đổi bản kế hoạch, chiều mai 2h, Cảnh thị sẽ tổ chức họp báo quảng cáo lần nữa, chọn trước người phát ngôn quảng cáo, còn có thể lệ thực hiện của đại diện quảng cáo, hoàn toàn xong trước khi bắt đầu họp báo.”

“Chiều mai mở họp báo?” Bùi Nhiễm Nhiễm nhin không được kêu 1 tiếng, hai mắt không tin được: “Chuyện này tôi tại sao không biết?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Theo lý chuyện quan trọng vậy, công ty nhất định thông báo trước nửa tháng, để nhân viên có thể chuẩn bị trước.

Nhưng cô không biết, dù cho bản kế hoạch bị thay đổi, thời gian của cô cũng rất gấp.

Cảnh Thần Hạo nhẹ nhúm mày, mắt âm u, “Nửa tháng trước tôi đã thông báo cho cấp quản trị của cá phòng ban, phòng kế hoạch không nói cô nghe?”

Lời anh vừa dứt, Bùi Nhiễm Nhiễm tức giận cắn chặt răng, thông báo đến các cấp quản trị? Khâu Tịch vốn dĩ không nói chuyện này cho cô nghe!

Nhất thời, Bùi Nhiễm Nhiễm đã hiểu, tất cả đều là Khâu Tịch làm loạn, còn về bản kế hoạch, chắc cũng là cô ta thay đổi rồi.

“Chân cô thế nào rồi?” Sắc mặt Cảnh Thần Hạo ôn hòa lại, thấy cô như vậy còn đi làm, mày vô thức nhíu lại.

“Không gây trở ngại.” Bùi Nhiễm Nhiễm lắc đầu, lòng cô bây giờ chỉ còn bản kế hoạch, lùi 2 bước, sắc mặt ngày càng nghiêm túc: “Cảnh tổng, chuyện đã báo cáo xong, tôi đi ra ngoài làm việc trước, họp báo ngày mai tôi nhất định không để xảy ra chuyện gì.”

Lời này, coi như là 1 lời hứa.

Nói xong, cô bước đi, cà nhắc đi về phía cửa, trực tiếp mở cửa ra ngoài.

Về đến phòng kế hoạch, Bùi Nhiễm Nhiễm không đi tìm Khâu Tịch hỏi rõ, mà mở máy tính trước, xem lại văn kiện trong máy tính, văn kiện vẫn lưu ở ổ đĩa cũ, không có ghi nhớ có người chạm qua bản kế hoạch.

Nhưng mở văn kiện ra, bên trong hoàn toàn khác, đây không phải chỉ sửa 1 2 chữ, mà thay đổi hoàn toàn, trình độ quả thật không thể chấp nhận được.

“Mang vết thương đến làm? Bùi Dĩ Hàn, cô thật là siêng năng!” Khâu Tịch đi vài bước về trước, ngữ khí châm biếm, 1 tay đặt lên bàn cô, nhìn máy tính của Bùi Nhiễm Nhiễm, đắc ý nhếch mày: “Cố gắng vậy, họp báo ngày mai, cô là người lên kế hoạch cho đại diện quảng cáo lần này, nhất định đã chuẩn bị tốt tất cả rồi?”

Bùi Nhiễm Nhiễm cắn răng, quay đầu nhìn cô, sắc mặt bình thản như thường, “Chuyện họp báo, tại sao không nói với tôi? Cô như vậy không phải đối phó tôi, mà là tổn hại lợi ích của công ty.”

Khâu Tịch đứng thẳng người, cổ tỏ ra vô tội chớp mắt: “Tôi không nói cô nghe sao? Bùi Dĩ Hàn, tôi nhớ đã nói rồi, hay là cô quên?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Ngữ khí cô vô tội, nhưng trong mắt là niềm vui khi thấy người khác gặp nạn, chỉ cần không mù thì cũng có thể thấy rõ.

Hai tay để trên bàn phím của Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt, Khâu Tịch này không có năng lực, chuyên ở phía sau ám hại người khác.

“Không có khả năng, thì đừng nhận trách nhiệm, họp báo ngày mai, tôi chờ coi bị đuổi khỏi Cảnh thị như thế nào.” Khâu Tịch cười nhếch miệng, mặt đầy đắc ý.

“Khâu Tịch, cô tưởng làm hỏng bản kế hoạch của tôi, không nói cho tôi nghe chuyện họp báo, có thể đuổi tôi khỏi Cảnh thị?” Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh giọng nói, chống tay lên bàn đứng dậy, không chút yếu thế nói: “Ngày mai, mở to mắt của cô mà nhìn cho kỹ.”

Khâu Tịch không cao bằng Bùi Nhiễm Nhiễm, khí thế lập tức bị yếu đi, vô thức nuốt nước miếng, hừ lạnh 1 tiếng, đập cao gót 8 phân, cao ngạo rời khỏi.

Nếu đã nói rồi, thì nhất định cố gắng hết sức làm. Thời gian rất gấp, cô cần phải tranh thủ từng giây.

Quảng cáo này là quảng cáo chính của Cảnh thị nửa năm sau, nếu làm hỏng, nhất định gói đồ biến đi.

Nghĩ qua nghĩ lại, cô vẫn quyết định mời Hòa Thảo ra trước, dù sao cô cũng là người đại diện lần này.

Từ trong học bản lấy danh sách nghệ sĩ, lật đến trang Hòa Thảo, liên hệ trên đó.

Bùi Nhiễm Nhiễm ấn số trên đó gọi, điện thoại vang rất lâu, bên đó mới nhận, giọng ôn hòa, “Alo, xin chào, tôi là Hòa Thảo.”

“Chào tiểu thư Hòa Thảo, tôi là Bùi Di Hân bộ phận kế hoạch của Cảnh thị...” Bùi Nhiễm Nhiễm trôi chảy nói lý do, tay gõ trên bàn, trực tiếp vào ý chính, “Cho nên Hòa tiểu thư, cô bây giờ rảnh không, có thể đến Cảnh thị 1 chuyến?”

Lời của Bùi Nhiễm Nhiễm, tí nữa khiến Hòa Thảo thét lên, cô bịt chặt miệng, hai mắt sáng lấp lánh.

-----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

“Tôi... thật sự được chọn rồi?” Hòa Thảo vẫn không tin, giọng nghejnm ngào, 2 tay run rẩy, chuyện này vốn không ôm hy vọng nhiều.

Bùi Nhiễm Nhiễm cong môi, chống tay lên bàn đứng dậy, trôi chảy thông báo: “Đương nhiên thật. Hòa tiểu thư, ngày mai là hộp báo tuyên truyền sản phẩm mới của Cảnh thị, cô có thể nhanh chóng đến đây 1 chuyến?”

“Được, tôi lập tức qua đó.”

Hòa Miêu lau nước mắt, che loa lại nhìn mẹ trên giường, nhẹ nhàng mở cửa đi ra, lúc đi ngang qua y tá, dừng 1 chút, nói với 1 y tá hơi thân: “Nghiên Nghiên, phiền cậu chăm sóc mẹ giúp tớ, tớ đi 1 chuyến.”

Nói xong, không đợi người trả lời, nhanh chóng vào thang máy, cho đến khi Hòa Thảo bắt xe đến trước cửa Cảnh thị, tâm trạng cô vẫn không lạng xuống được.

Cảm giác này như nằm mơ vậy.

Bùi Nhiễm Nhiễm sớm dưới lầu đợi người, Hòa Thảo mới xuống xe, cô liền thấy, đi vài bước về trước đến bên cô.

“Hòa Thảo tiểu thư?” Bùi Nhiễm Nhiễm giả bộ thám tính.

Hòa Thảo thấy người trước mắt, kích động gật đầu: “Đúng, là tôi.”

“Tôi là Bùi Di Hân, chuyên phụ trách kế hoạch đại diện quảng cáo lần này, Hòa tiểu thư đừng căng thẳng, mời theo tôi.”

Lòng Hòa Miêu bình tĩnh hơn không ít, cười nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, đi theo cô vào Cảnh thị.

Bùi Nhiễm Nhiễm trên đường không biểu cảm, cười công thức, đưa Hòa Thảo vào thang máy, cô không đến phòng kế hoạch, mà đến phòng nghỉ.

“Mời ngồi.” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay chỉ ghế đối diện, lại đứng lên rót nước đưa cô: “Đi gấp đến đây, mệt rồi đúng không? Uống chút nước.”

“Cảm ơn.” Hòa Miêu đưa tay nhận nước, nhấp 1 miếng để lại lên bàn.

Bùi Nhiễm Nhiễm không để lại dấu vết đánh giá Hòa Miêu, từ lần gặp đầu ở khu vui chơi, bây giờ là lần thứ 2, Hòa Miêu không có thay đổi nhiều, vẫn là mắt sáng thanh thuần.

-----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Hòa Miêu cột tóc đuôi ngựa đơn giản, lộ vàng trán sáng sủa, mắt to sáng, đôi mắt này khiến người khác cảm thấy dịu dàng, sự dịu dàng từ trong cốt cách phát ra, thuộc về khí chất riêng của cô.

Cộng thêm da Hòa Thảo trắng, mặt chỉ bằng bàn tay, một phút có thể giết được nhiều ngôi sao lớn, chiếc áo sơ mi trắng được nhún vào quần jean được

giặt đến có vết trắng, cách ăn diện này không khiến người khác cảm giác chua xót, mà khiến người khác cảm thấy sạch sẽ thoải mái.

Nói chung, Bùi Nhiễm Nhiễm rất thích, thứ cô cần chính là bộ dạng này.

Hình tượng hài lòng, nhưng 1 điểm cần thay đổi, chính là lịch thiệp hào phóng.

Bùi Nhiễm Nhiễm lấy tờ giấy viết những tiêu chuẩn ra, đưa cho Hòa Thảo: “Họp báo ngày mai, cô là người đại diện của sản phẩm, nhất định phải đến. Cảnh thị là doanh nghiệp lớn, cô nhất định không được vắng mặt.”

Hòa Thảo nhận tờ giấy, cúi đầu nhìn 2 cái, cúi đầu im lặng gật đầu: “Tuy thời gian gấp gáp, nhưng tôi tin tôi có thể làm được, Bùi tiểu thư xin yên tâm.”

Bùi Nhiễm Nhiễm gật đầu, nhẹ mím môi không nói thêm, lấy điện thoại gọi cho Lâm Tri Hiểu: “Tri Hiểu, cậu có biết mai Cảnh thị có hoạt động hàng năm, nơi chọn lễ phục ở tiệm nào?”

Mỗi công ty có chỗ chọn lễ phục cố định, cho thuận tiện và chất lượng được đảm bảo., Cảnh thị nhất định cũng có.

Lâm Tri Hiểu là thư ký, tự nhiên biết chuyện này, cô không thêm nghĩ, thuận miệng nói ra: “Ma Hoán”

Ma Hoán? Vậy mà là tiệm đó!

Khó trách lần trước Cảnh Thần Hạo đến, hoàn toàn là bộ dạng quen thuộc, thì ra tiệm đó, là chuyên phục vụ cho Cảnh thị.

Sau khi cúp điện thoại, Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng đứng dậy, kéo Hòa Miêu dậy nói: “Tôi dẫn cô đi chọn lễ phục ngày mai.”

Hòa Miêu mơ hồ, cô cũng không biết làm gì, trực tiếp bị Bùi Nhiễm Nhiễm kéo đi.

Trước cửa “Ma Hoán”, Bùi Nhiễm Nhiễm trả tiền xe, xuống xe.

Hòa Miêu thấy tiệm trước mắt hoành tráng, “Ma Hoán” này cô từng nghe bạn học nói, đặc biệt nổi tiếng.

“Đừng nhìn nữa, theo tôi vào trong.” Bùi Nhiễm Nhiễm vỗ Hòa Miêu đang ngây người, đi vào trong trước.

“Chào tiểu thư, hoan nghênh.” Lần này thay đổi đàn ông đồ tây, lễ phép chào: “Mời vào trong.”

Bùi Nhiễm Nhiễm mím môi mỉm cười, thái độ khách khí, “Tôi là nhân viên Cảnh thị, đến lấy lễ phục cho họp báo sản phẩm mới ngày mai của Cảnh thị.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Lời cô vừa dứt, bên trong đi ra 1 người đàn ông, hình dáng ốm nhỏ, trên người là đồ tây bạc ôm thân, kiểu tóc được làm cẩn thận.

“Nhân viên Cảnh thị?” Queen đi lên trước không chút che giấu đánh giá Bùi Nhiễm Nhiễm, chê bai bĩu môi: “Xấu như vậy, còn dám giả mạo nhân viên Cảnh thị, cứ ra cho tôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm miệng giật giật, thấy đàn ông đồ tây muốn đuổi cô đi, không hoang mang lấy thẻ nhân viên cho anh xem: “Chắc anh là queen đúng không? Đây là thẻ nhân viên của tôi, mời anh xem qua.”

Queen không nhận, chỉ liếc nhìn, lại híp mắt nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, đột nhiên trừng mắt thật to: “Cô đây là trang điểm ra? Đây không phải là...”

Anh vừa nói xong, liền bị Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay ngắt lời: “Tôi biết không thoát khỏi mắt của tay ma thuật thời thượng, trang điểm xấu là thói quen cá nhân của tôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nói xong, kéo Hòa Thảo lên trước, chính thức giới thiệu: “Họp báo ngày mai của Cảnh thị, chắc là được biết rồi, đây là người đại diện lần này, muốn mượn đôi tay ma thuật của queen, giúp cô ấy chọn 1 bộ lễ phục.”

Queen híp mắt, bông tai đen bên tai trái sáng lên, lâu sau, anh mới đưa tay cái lên nhú mày: “Đi theo tôi.”

Quảng cáo lần này dùng ngọc làm chủ đạo, khi Bùi Nhiễm Nhiễm theo lên tầng 2, nhìn thấy lễ phục trong tủ kính, hai mắt cô phát sáng.

Lễ phục này màu xanh phi thủy, kiểu nửa lộ vai, lộ sau lưng, hoa văn số ít được khắc giữa các đường tơ lụa. Ngoại trừ kiểu dáng lộ lưng, không có hoa văn lạ mắt đặc biệt nào ở phía trước, eo được thắt bằng tua rua, thả tự nhiên, phần giữa xẻ ra lộ mắt cá chân.

“Thế nào?” Queen hást cằm, mặt đầy kiêu ngạo: “Lễ phục này thích hợp chủ đề của sản phẩm mới Cảnh thị không?”

Đuôi mắt Bùi Nhiễm Nhiễm thể hiện sự vui vẻ, hai người rất nhất thống nhất ý tưởng: "Con mắt của bàn tay ma thuật giới thời thượng thực sự độc đáo, chiếc váy này hoàn toàn phù hợp với chủ đề sản phẩm mới."

Màu xanh ngọc lục bảo thanh lịch, thiết kế tua rua ở eo, cộng thêm thiết kế trần sau lưng, làm nổi bật những đường nét của phụ nữ.

Nếu chiếc váy được mặc trên người Hòa Thảo, chắc chắn sẽ trở thành tâm điểm của đám đông, đến lúc đó, nó có thể phản ánh sự rực rỡ của ngọc, cái gọi là tôn lên nét đẹp của nhau, chính là như vậy.

Nghĩ đến đây, Bùi Nhiễm Nhiễm cong lên nụ cười: “Lễ phục đó, mai tôi đến lập, anh thấy được không?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Queen khẽ híp 2 mắt, dưới ánh nhìn đầy hy vọng của Bùi Nhiễm Nhiễm, lắc đầu: “Không thể, lễ phục này không công khai ra ngoài.” Nói xong, anh lại đưa tay nâng cằm nhỏ của Bùi Nhiễm Nhiễm, tà khí nhếch mày: “Trừ khi, cô cho tôi cao mặt mọc của mình.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhú mày, đẩy tay anh ra, lạnh giọng nói: “Tại sao nhất định phải xem mặt mọc của tôi?”

“Không có tại sao.” Hai tay queen để trong túi, nhếch mày, bộ dạng không quan tâm nhún vai, “Chỉ là tôi ghét người giả tạo, đặc biệt là dùng trang điểm để giả tạo, điều đó làm tôi cảm thấy bị thách thức.”

Đây là bệnh nghề nghiệp của chuyên viên trang điểm, chỉ là anh hơi quan trọng hóa mà thôi, từ khi người phụ nữ này vào tiệm, anh đã muốn biết sau khuôn mặt vàng đó, sẽ ẩn khuôn mặt như thế nào.

Bây giờ đến lúc rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhú chặt mày, trong lòng cân đo lợi thiệt, cuối cùng gật đầu: “Được, tôi tẩy trang, Hòa Thảo cô ra ngoài đợi tôi.”

Hòa Thảo kéo áo Bùi Nhiễm Nhiễm, lí nhí khuyên: “Bùi tiểu thư, hay chúng ta về đi, không cần lễ phục này cũng được.”

“Lễ phục này nhất định phải lấy được, cô ra ngoài đợi tôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nói vừa đẩy Hòa Thảo, sau đó mới nhìn thẳng Queen: “Anh nói chuyện giữ lời, bây giờ tôi tẩy trang.”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Nghe anh bảo đảm, Bùi Nhiễm Nhiễm mới bắt đầu tẩy trang, đồ tẩy trang Ma Hoán đều có, cô ngồi trước bàn trang điểm, hít sâu 1 hơi, nhắm mắt tẩy trang.

Mặt nhỏ như trứng ngỗng, ngũ quan tinh tế, mắt sáng như nước, mày đẹp như bướm bướm, da mặt trắng không tì vết, như là trứng gà mới vừa luộc xong, mặt đầy collagen. =)))

“Thật đẹp!”

Queen nhìn đến có chút ngây người, anh ở trong giới thời thượng lâu vậy, nhưng lại chưa từng thấy qua phụ nữ đẹp như vậy, cũng chưa từng mắt hình tượng như vậy.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

“Như vậy được chưa?” Bùi Nhiễm Nhiễm đứng dậy, chỉ cho queen nhìn 1 cái, sau đó trang điểm xấu lại, không chút do dự.

“Mai tôi đến lấy lễ phục.” Bùi Nhiễm Nhiễm ánh mắt lạnh lùng, đưa tay chỉ lễ phục trong tủ.

Cô nói xong quay người đi, lại bị queen đưa tay kéo lại: “Nói tên cô cho tôi biết, Bùi Dĩ Hàn đúng không?”

Bùi Nhiễm Nhiễm quay người thoát khỏi giam cầm của anh, giọng lạnh lùng: “Queen, tôi thích trang điểm xấu ra đường, ở Cảnh thị không ai thấy qua mặt thật của tôi, anh là người đầu tiên, cho nên xin anh đừng đi Cảnh thị nói bậy, cảm ơn.”

Cô trực tiếp mở cửa ra ngoài, lưng thẳng, kiêu ngạo nhưng lại khiến người khác càng nhìn càng thích.

Chuyện của Hòa Thảo coi như xong rồi, cô về chăm sóc mẹ, cho nên 2 người tách nhau ra.

Bùi Nhiễm Nhiễm quay lại Cảnh thị, đấu tranh từng giây với công việc.

Về phòng kế hoạch, Bùi Nhiễm Nhiễm mở máy tính, bắt đầu tra tư liệu về hợp báo của Cảnh thị, cô cần hiểu rõ, mới có thể bảo đảm không xảy ra sai sót.

Khâu Tịch ở bên lạnh lùng nhìn, cô nắm chặt 2 tay, lòng nguyên rủa Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bản kế hoạch đúng là cô động tay chân, cô chính là không muốn Bùi Dĩ Hàn thành công, khí thế của cô bây giờ đã vượt qua tổ trưởng như cô rồi.

Nếu Khâu Tịch còn không dùng thủ đoạn, sợ có ngày vị trí bị Bùi Dĩ Hàn thay thế.

Mà cô, không cho phép chuyện này xảy ra!

“Bùi Dĩ Hàn, đừng phản kháng nữa, bây giờ có thể nào cũng vô dụng.” Khâu Tịch đứng trước bàn làm việc của Bùi Nhiễm Nhiễm, khẽ cong lưng, cố ý làm phiền cô.

“Tổ trưởng Khâu nếu rảnh, có thể lựa chọn ngồi 1 bên chỉ huy.” Bùi Nhiễm Nhiễm không di chuyển ánh mắt, lạnh giọng nói.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Khâu Tịch tức đến đỏ mặt, phẫn trên mặt từ từ rơi xuống, nhìn rất nhếch nhác.

Bùi Nhiễm Nhiễm lười quan tâm cô, chuyên tâm làm việc, vừa tra vừa lưu lại, đem tất cả ghi vào 1 cuốn sổ nhỏ.

Lúc cô thật sự tập trung làm việc, điện thoại trên bàn rung lên, hù cô 1 phen.

Là Bùi Dương gọi, Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng nghe: “Dương Dương, con...”

Lời cô chưa nói hết, liền bị tiếng đũa nhóc ngắt lời.

“Mami, Noãn Noãn không thấy đâu rồi!” Bùi Dương dùng điện thoại nhà gọi, hai tay nắm chặt ống nghe, mặt nhỏ toàn là sự lo lắng.

Anh vẫn luôn là người lớn nhỏ bình tĩnh, lần này, hoàn toàn hoang mang.

Tìm Bùi Nhiễm Nhiễm như muốn ngừng đập: “Noãn Noãn sau lại không thấy?”

Bùi Dương gấp đến mức đỏ lên, đưa tay lau nước mắt, mang theo ghen ngào nói: “Con không biết, mami, Noãn Noãn có khả năng bị người khác bắt đi không?”

Sáng nay sau bữa sáng, Bùi Dương đi nhà vệ sinh 1 chút, em gái luôn ngồi coi tivi ở sofa không thấy rồi, sau đó tìm thế nào cũng không thấy.

“Dương Dương, còn đừng gấp, cũng đừng chạy bậy, mami về liền.”

Bùi Nhiễm Nhiễm không ngồi được nữa, nhanh chóng đứng dậy, đến điện thoại cũng không cúp, trực tiếp chạy đi, mới vài bước bị Khâu Tịch chặn lại.

“Bùi Dĩ Hàn, còn chưa tan ca, cô muốn đi đâu?”

“Tránh ra!” Giọng Bùi Nhiễm Nhiễm sắc bén cảnh cáo, đưa tay đẩy Khâu Tịch, lần đầu không nhịn sự tức giận của bản thân.

Lúc xuống thang máy, cô không chú ý đến hình dáng nhỏ bên tường.

Căn hộ Lâm Tri Hiểu đường Tam Hoàn.

Bùi Nhiễm Nhiễm đi từ taxi xuống, căn hộ để cửa mở, Bùi Dương thấy mami, hai mắt đỏ, nhanh chóng chạy qua.

“Mami, là con không chăm sóc tốt cho Noãn Noãn.” Bùi Dương lần đầu thấy hoang mang, hai tay khẽ run rẩy.

Bùi Nhiễm Nhiễm cong lưng ôm con trai, 1 tay vỗ sau lưng anh: “Dương Dương, Noãn Noãn sẽ không sao, nó nhất định không sao.”

Thật sự trong lòng cô rất sợ, nhưng bây giờ không thể mất bình tĩnh, cô là mẹ của 2 con, nhất định phải bình tĩnh.

Đưa nhóc từ từ bình tĩnh lại, hít 1 hơi, mới nói: “Trước lúc Noãn Noãn không thấy thì đang coi tivi ở phòng khách, con đi vệ định, không thấy đi đâu rồi, nhưng cửa căn hộ mở ra.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Bùi Nhiễm Nhiễm nhú mày, lòng rối loạn, dịu dàng hỏi: “Trước khi Noãn Noãn không thấy, có nói lời kỳ lạ gì không?”

Bùi Dương nghiêm túc nghĩ, sau đó do dự gật đầu: “Noãn Noãn có nói, kêu con đi tìm chú, con không đồng ý, sau đó không nói gì nữa, cứ như bình thường.”

Bùi Nhiễm Nhiễm hiểu rồi, Noãn Noãn chắc đi tìm Cảnh Thần Hạo rồi!

Nhưng cô từ Cảnh thị về, căn bản không thấy Noãn Noãn.

Lúc cô đang rối loạn, Lâm Tri Hiểu vừa đúng lúc gọi đến, nói rõ hết mọi chuyện rồi.

“Nhiễm Nhiễm, cậu nhanh đi đây, Noãn Noãn không biết làm sao chạy đến đây rồi!” Lâm Tri Hiểu 1 tay ôm Bùi Noãn, 1 bên gọi cho Bùi Nhiễm Nhiễm.

Cô hoàn toàn không biết, Bùi Nhiễm Nhiễm đã ở nhà.

Bùi Noãn phản kháng trong lòng Lâm Tri Hiểu, nói lớn trong loa: “Mami, con đến thăm mẹ và dì Tri Hiểu, còn có chú cũng ở đây.”

Không sai, Cảnh Thần Hạo cũng ở đây, sau khi anh nghe tin, nhìn thấy Bùi Noãn, sự lạnh lùng lập tức tan chảy, chủ động đưa tay, ôm Bùi Noãn từ trong tay Lâm Tri Hiểu, nhả nài dỗ dành, không cần bị con bé muốn gì, anh cũng đồng ý vô điều kiện.

Trán Lâm Tri Hiểu ra những giọt mồ hôi lớn, bịt loa nói nhỏ: “Cậu tới nhanh, Cảnh tổng đưa Noãn Noãn đến phòng làm việc rồi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cắn chặt răng, cúp máy, sau đó nói với Bùi Dương: “Dương Dương, tìm thấy em rồi, ở công ty mẹ, con yên tâm ở nhà đợi, mẹ dẫn Noãn Noãn về.”

Bùi Dương sao chịu, nhú mày lắc đầu: “Con muốn đi với mami.”

Bùi Nhiễm Nhiễm ôm con trai vào phòng, để lên sofa, cố ý đánh mặt: “Mami đã rất mệt rồi, Dương Dương nghe lời ở nhà đợi được không?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bùi Dương mím môi, cuối cùng chỉ có thể gật đầu chấp nhận.

Xử lý xong con trai, Bùi Nhiễm Nhiễm gấp gấp về công ty, lòng như lửa đốt, bước đi có chút không vững, lên trực tiếp tầng 15.

Lâm Tri Hiểu luôn không yên tâm, thấy Bùi Nhiễm Nhiễm cuối cùng cũng đến, căng thẳng đứng dậy: “Sao bây giờ mới tới? Qua nửa tiếng rồi!”

“Dương Dương bị dọa, tớ về nhà 1 chuyến.” Bùi Nhiễm Nhiễm nói ngắn gọn, nói xong đi đến trước cửa phòng làm việc tổng tài, gõ cửa 2 cái: “Cảnh tổng, tôi là Bùi Dĩ Hân, có thể vào không?”

“Vào.”

Bùi Nhiễm Nhiễm mở cửa, Bùi Noãn lúc này đang ngồi trên đùi Cảnh Thần Hạo, ngậm kẹo cây, mặt vui vẻ, ngọt ngào gọi: “Mami...”

Bùi Nhiễm Nhiễm tức giận cực kỳ, trực tiếp kéo Bùi Noãn từ đùi Cảnh Thần Hạo xuống đất, để cô đứng dậy, đánh mặt giọng sắc bén: “Con ra ngoài không nói anh và mẹ 1 tí? Anh con gấp muốn khóc, sao con có thể tùy hứng như vậy?”

Bùi Noãn bị dọa, mắt chảy nước mắt, mũi đỏ lên: “Mami, mẹ lại dữ với con, mami không thương Noãn Noãn rồi.”

Sắc mặt Cảnh Thần Hạo trầm xuống, lạnh lùng liếc Bùi Nhiễm Nhiễm, ôm Bùi Noãn vào lòng: “Noãn Noãn, mami con uống lộn thuốc nổ, chúng ta đừng quan tâm cô ta.”

“Cánh tổng, Bùi Noãn là con tôi, mời anh giữ khoảng cách với nó.” Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm hoảng loạn, cô thấy con gái và Cảnh Thần Hạo như vậy, nhanh chóng kéo Bùi Noãn vào lòng mình.

Bùi Noãn đưa tay đẩy Bùi Nhiễm Nhiễm ra, mở tay ra ôm Cảnh Thần Hạo, nghẹn ngào làm nũng, “Chú, chú ôm, không cần mami.”

Cảnh Thần Hạo đắc ý nhếch mày nhìn cô, thuận lợi ôm Bùi Noãn trở lại, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ, dỗ dành.

Bùi Nhiễm Nhiễm cắn môi, lòng càng hoảng, lại là cảnh này, mà rất hiển nhiên, Noãn Noãn đã thích Cảnh Thần Hạo hơn.

Cứ như vậy, sẽ có ngày con gái rời khỏi cô.

Nghĩ đến đây, hai tay để bên hông nắm chặt, giọng cô run rẩy, hít sâu 1 hơi, giọng sắc bén: “Bùi Noãn, mẹ đếm đến 3, nếu không qua đây, mami lập tức đi, con theo chú về nhà.”

“1, 2...” Đếm đến 2, cô cố ý dừng lại rất lâu.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

“Mami, con muốn đến chỗ mami.” Bùi Noãn phản kháng, hai tay đánh tay Cảnh Thần Hạo, ra khỏi lòng anh, quay người, đưa tay ôm chân Bùi Nhiễm Nhiễm, ngẩng đầu nhìn cô, mắt to đẫm lệ, cực kỳ đáng thương.

Con tim căng thẳng của Bùi Nhiễm Nhiễm được thả xuống, cô cong lưng ôm con gái, lấy khăn tay lau nước mắt con, ngữ khí dịu dàng lại chút: “Noãn Noãn, lần sau muốn ra ngoài, nhất định phải nói với anh, con nít ra đường 1 mình, mami và anh rất lo.”

Bùi Noãn ngoan ngoãn gật đầu, mắt mũi đỏ như con thỏ nhỏ, hai mắt không ngừng chớp chớp, cố gắng không để nước mắt chảy ra.

Cảnh Thần Hạo thấy cảnh này, tim đột nhiên đập nhanh, mẫu tử tình thâm không phải anh chưa thấy qua, nhưng nhìn thấy Bùi Dĩ Hàn và Bùi Noãn, tim anh vô thức đập loạn xạ.

Nếu bọn họ là người 1 nhà...

Thì tốt biết mấy.

“Cánh tổng, ngại quá để anh chê cười rồi.” Bùi Nhiễm Nhiễm ôm con gái, tâm trạng bình tĩnh lại, mắt mang theo nụ cười lịch sự, cực kỳ lãnh đạm xa cách.

Bùi Noãn nằm trên vai cô, cơ thể run run, Bùi Nhiễm Nhiễm để tay vỗ nhẹ lưng con, vừa nói: “Không làm phiền công việc của Cánh tổng, tôi mang con gái đi.”

Nói xong chuẩn bị đi, Cảnh Thần Hạo đưa tay chặn cô: “Đợi tí rồi đi, tôi có thứ cho cô.”

Bùi Nhiễm Nhiễm ôm con không hiểu nhìn anh, chỉ thấy anh lấy hộp trắng từ học tủ ra, lướt qua liền biết đó là gì.

“Cảm ơn ý tốt của Cánh tổng, nhưng tôi không cần.” Cô nói xong liền bước đi.

“Màn hình điện thoại nát vậy còn không đổi, không lẽ có ý nghĩa kỷ niệm, hay là lương Te quá thấp, đến tiền thay điện thoại cũng không có?” Cảnh Thần Hạo để hộp ra mép bàn, thậm chí có 1 bên đã ra ngoài không khí.

Ngữ khí Cảnh Thần Hạo bình thản, không mặn không nhạt, cũng càng bình thản, lòng Bùi Nhiễm Nhiễm càng căng thẳng.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Đặc biệt là bây giờ Bùi Noãn trong lòng cô, con bé thích Cảnh Thần Hạo như vậy, khiến cô căng thẳng và lo sợ, nhưng ẩn hiện lại có chút vui mừng.

Con gái thích ba, là chuyện bình thường, chuyện nên vui mừng.

Nhưng tình trạng của bọn họ không thích hợp tiếp xúc quá nhiều.

“Cảnh tổng hoặc là quá rảnh, Cảnh thị lớn vậy, nếu mỗi ngày nhân viên đều được đối xử như vậy, Cảnh tổng chẳng phải hàng ngày đều bận thay điện thoại mới sao.” Bùi Nhiễm Nhiễm vỗ vai Bùi Noãn, giọng bình thản hơn cả anh.

“Cho nên cô nên cảm thấy vinh hạnh.” Ánh mắt Cảnh Thần Hạo nhíu lên, nhìn thấy Bùi Noãn mỉm cười: “Không bằng cho Noãn Noãn, có thời gian gọi cho chú, được không?”

“Dạ được! Con thích chú thứ 3.” Bùi Noãn cười nhìn cô, nhưng ý thức được mẹ không thích chú, lại mím môi, ngẩng đầu nhỏ nhìn cô: “Mami..”

Bộ dạng đáng thương sớm khiến tim Bùi Nhiễm Nhiễm tan chảy, nhưng đồ của Cảnh Thần Hạo cô không muốn nhận.

“Mẹ mua cho con, chúng ta mua cho anh con 1 cái nữa.” Cô không thèm nhìn Cảnh Thần Hạo nữa, ôm Bùi Noãn ra khỏi phòng.

Theo sau tiếng đóng cửa, Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn điện thoại trên bàn, đồ không tặng được, anh có chút khó chịu.

Chẳng qua nghĩ đến lúc này Bùi Noãn nói, thích anh thứ 3, vậy mà có chút vui vẻ, ngoài mẹ và anh, là anh rồi.

Lúc đang ngây người, đột nhiên nghe tiếng điện thoại vang lên.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Anh thuận tay lấy điện thoại, nhìn màn hình, liền nghe máy, “Mẹ.”

“Thần Hạo, tối nay rảnh không? Mẹ xếp lịch xem mắt cho con.” Cảnh phu nhân Tô Nhượng Nhã bên kia cười hỏi, giọng ôn hòa.

Trái tay của Cảnh Thần Hạo lấy hộp điện thoại chưa được mở ra trên bàn lên, đầu nghĩ đến bộ dạng của Bùi Nhiễm Nhiễm, “Không đi.”

“Con sắp 30 rồi, còn không đi xem mắt, đừng nói là đã động tâm với bạn gái tin đồn rồi, con như vậy tức chết mẹ và ba!” Tô Nhượng Nhã từ mấy năm trước đã lo cho hôn sự của con, không ngờ nhiều năm vậy, cũng không có tiến triển.

“Mua có cháu như vậy, còn sợ con ôm cháu về, hù chết mẹ.” Ngón trỏ tay trái của Cảnh Thần Hạo như có như không chạm vào chỗ mở hộp, mắt thâm sâu.

Nếu Bùi Di Hân là Bùi Nhiễm Nhiễm, vậy Bùi Noãn là con của 2 người họ, đột nhiên xuất hiện đứa cháu lớn vậy, không bị hù mới lạ.

“Chỉ nói không được gì, lời này mẹ nghe ngán rồi, xem mắt tối nay con nhất định phải có mặt.” Tô Nhượng Nhã đột nhiên sắc bén nói.

Mấy năm nay bị lời mật ngọt của Cảnh Thần Hạo dụ, nhưng nào thấy đứa con gái nào?

“Công việc rất bận, con phải tăng ca.”

Sau đó, nói thêm 1 câu, “Hôn nhân đại sự, con còn gấp hơn 2 người.”

“Thật sao? Con chịu nghĩ đến là được, thích cô nương nào thì cố theo đuổi, nắm bắt thời gian đưa về bên cạnh.” Tô Nhượng Nhã hưng phấn dặn dò xong, mới cúp máy.

Trong đầu anh hiện lên 2 chữ sống thử mà Bùi Nhiễm Nhiễm nói, đột nhiên hứng thú với đối tượng sống thử của cô, hoặc là căn bản không có người này.

Trước mặt con, Bùi Nhiễm Nhiễm luôn giữ lời, 2 đứa muốn học mầm non cũng làm được, có điện thoại quả thật thuận tiện hơn nhiều.

Mắt nhìn 2 con dán mắt vào điện thoại, cô bụng nước hoa quả cười đi qua: “Đừng gần quá, hại mắt.”

“Dạ, mami con biết rồi.” Bùi Dương lập tức không chơi nữa, tùy ý để điện thoại xuống, nhận ly nước hoa quả.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Mami...” Bùi Noãn mở đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn cô, lông mi cong dài rung động, nhìn bộ dạng, Bùi Nhiễm Nhiễm liền biết con bé cho chuyện muốn

xin.

“Mami con muốn điện thoại chú, con đồng ý gọi cho chú, mami mẹ nói làm người không được nói lời không giữ lời.”

Bùi Noãn đưa điện thoại đến trước mặt cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút không biết nên khóc hay nên cười, kêu cô đừng tiếp xúc với Cảnh Thần Hạo, cô không nghe, lúc lấy sổ của anh lại tích cực như vậy.

Tính này rốt cuộc giống ai?

“Noãn Noãn ngoan, chú đó và chúng ta không có quan hệ, sau này đừng liên hệ nữa.” Bùi Dương nói trước, ngữ khí rất thân thiện, cố gắng hết sức không tổn thương con tim bé nhỏ của Bùi Noãn.

Bùi Noãn bĩu môi, từ từ cúi đầu: “Tại sao mami và anh đều không cảm thấy chú tốt, Noãn Noãn cảm thấy rất tốt!”

“Biết người biết mặt không biết tâm, Noãn Noãn chúng ta tuy nhỏ, nhưng phải có khả năng phân biệt tốt xấu, mami như vậy là vì tốt cho chúng ta.” Bùi Dương đến gần cô, đưa tay vỗ lưng cô, “Mami đi nấu cơm! Ở đây có con.”

Bùi Nhiễm Nhiễm lần nữa cảm kích ý tốt của Dương Dương, nhưng nhìn thấy tâm trạng thất vọng của Noãn Noãn, lòng cũng không thoải mái.

Quỳ trước mặt cô, dịu dàng nói: “Noãn Noãn dùng điện thoại mẹ gọi cho chú 1 cái, như vậy không tính là thất hứa, con có thể nói chuyện với chú, được không?”

“Có thể không?” Noãn Noãn lập tức ngẩng đầu, mắt to màu lam sáng lên, hưng phấn không thôi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Bùi Nhiễm Nhiễm lấy điện thoại mình ra, gọi cho Cảnh Thần Hạo, hy vọng anh có thể nể mặt nhận điện thoại, nhưng không ngờ tốc độ nhận điện thoại của anh nhanh hơn cô tưởng.

“Nhớ tôi rồi?” Ngữ khí trêu chọc mang chút kiêu ngạo, giọng điệu thiếu đánh không khác gì lúc còn trẻ.

“Cảnh tổng, là vậy, tôi...” Cô còn chưa nói chuyện, liền thấy Noãn Noãn đưa tay về phía cô.

“Chú ơi, chú ơi!”

“Noãn Noãn nói chuyện với anh.” Bùi Nhiễm Nhiễm không đợi anh trả lời, đưa điện thoại cho Bùi Noãn.

Nhất thời, 2 ánh mắt trong phòng tập trung vào cô, tập trung tinh thần coi cô nói gì.

“Dạ được dạ được! Nhưng mà...” Bùi Noãn đột nhiên ngẩng đầu lại nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, “Mami, cuối tuần con có thể đi chơi với chú không?”

“Không thể!” Bùi Nhiễm Nhiễm không nghĩ mà cự tuyệt.

Cảnh Thần Hạo biết cô có 2 con, không thể chỉ đưa Noãn Noãn 1 người, không thể để anh thấy Dương Dương, nói sao cũng không được.

Trước mặt cô lại đưa ra 1 bàn tay mập mạp, Bùi Nhiễm Nhiễm để điện thoại lên tai: “Cảnh tổng, cảm ơn, tạm biệt.”

“Đợi tí.” Cảnh Thần Hạo lúc này ngồi trong phòng làm việc, lúc này giọng của cô không mất 1 chữ lọt vào tai anh.

Hai chữ không thể quá kiên định, thậm chí không tốn thời gian suy nghĩ.

Cô cự tuyệt sớm nằm trong dự đoán của anh, nhưng vẫn như cũ, có chút thất vọng.

“Cô sợ tôi bắt cóc bọn chúng? Nhân phẩm của tôi, không lẽ cô không tin?” Cảnh Thần Hạo nhìn thời gian trên máy tính, cô quả nhiên nói đi liền đi, còn chưa tới giờ tan làm, vậy mà đã ở nhà.

Cô lập tức nghĩ đến chuyện ở Khải Hoa, thứ như nhân phẩm, anh có sao?

“Xin lỗi, nhân phẩm của Cảnh tổng anh quả thật đáng lo, nhưng mà hôm nay vẫn cảm ơn Cảnh tổng giúp tôi chăm sóc Noãn Noãn.” Cô nói xong cúp máy, không muốn nói thêm với anh.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Mami đi nấu cơm, các con tự chơi!” Bùi Nhiễm Nhiễm cười nói xong quay người vào bếp, tối nay còn phải xử lý bản kế hoạch, nhiệm vụ trọng đại.

Sau cơm tối, cô liền bận trong nhà sách, đến Lâm Tri Hiểu mở cửa cũng không phát hiện.

“Nhiễm Nhiễm, hôm nay rốt cuộc là sao?” Lâm Tri Hiểu đến bên người cô, nhìn thấy sự nghiêm túc của cô, nghĩ đến khuôn mặt được xem là vui vẻ của Cảnh Thần Hạo, ngoài liên quan đến cô, còn có thể là ai.

“Không sao.” Bùi Nhiễm Nhiễm không ngần ngại trả lời, Khâu Tịch cố ý làm khó cô, bản kế hoạch lần này tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ sai sót.

“Vô lý! Lúc Cảnh tổng rời phòng làm việc bộ dạng có chút vui.” Lâm Tri Hiểu, tay phải của Lâm Tri Hiểu để lên cằm, “Tớ thấy Cảnh tổng hình như rất thích Noãn Noãn.”

“Anh ta lên cơn điên.”

“A?” Lâm Tri Hiểu thiết khâm phục bạn thân mình, có thể thần nhiên nói xấu cấp trên, chắc ngoài cô không ai dám làm.

Vì không muốn làm phiền cô, Lâm Tri Hiểu quyết định rời khỏi.

Dù Dương Dương giống Cảnh Thần Hạo, nhưng Noãn Noãn không nhưng không giống, mà con là con lai, sao có thể là con của Cảnh tổng, bọn họ là sinh đôi, dù khác trứng cũng không xuất hiện tình trạng này.

Cũng không thể là Bùi Nhiễm Nhiễm cùng lúc làm với 2 người đàn ông?

Không thể, đây là điều không thể!

Lâm Tri Hiểu lắc đầu, ngăn chặn bản thân nghĩ bậy, nếu không cô sẽ bị bệnh tâm thần như Cảnh tổng.

9h sáng, Bùi Nhiễm Nhiễm đem bản kế hoạch lên tầng 15, tối qua ngủ 2 tiếng, lúc này cảm thấy cơ thể sắp ngã xuống.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Chỉ là không ngờ Cảnh Thần Hạo là tên cuồng công việc, vậy mà không đến đúng giờ, cô chỉ có thể đứng ngoài cửa đợi, vô thức dựa vào tường trượt xuống đất.

Lâm Tri Hiểu tay cầm văn kiện đi theo sau Cảnh Thần Hạo ra khỏi thang máy, liền thấy Bùi Nhiễm Nhiễm quỳ trước cửa phòng làm việc, bộ dạng ngủ say.

Nếu chỉ bình thường như vậy thì không sao, nhưng cổ áo cô bị mở rộng, từ góc độ của cô cũng có thể thấy rãnh màu đen, đừng nói là Cảnh Thần Hạo cao hơn cô nhiều vậy.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe tiếng của Lâm Tri Hiểu, phản ứng xua tay: “Tớ buồn ngủ, ngủ thêm tí.”

Lâm Tri Hiểu vừa muốn kêu lần nữa, lại nghe tiếng bình thân phía trước: “Thư ký Lâm, cô có thể đi làm việc rồi.”

Phòng làm việc của cô kế hoạch anh, bây giờ không thể quay đầu mà đi chứ?

Dùng hết can đảm đi theo, nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm sờ miệng lau nước miếng như có như không trên miệng, hành động đơn giản này, cô gái như cô nhìn thấy còn bị mê hoặc, đừng nói là đàn ông bình thường như Cảnh Thần Hạo.

Kêu hay không kêu?

Kêu Cảnh Thần Hạo sẽ hận cô, không thì Bùi Nhiễm Nhiễm hận cô.

Muốn tồn tại thật là khó!

“Bùi Dĩ Hàn, còn không dậy, nhìn coi bộ dạng của mình đi?” Cô chỉ đi lấy văn kiện mà thôi, vậy mà cô đã ngủ rồi.

Lần này Bùi Nhiễm Nhiễm nghe rất rõ, mà Lâm Tri Hiểu đang tiếp nhận hàn ý uy nghiêm và nguy hiểm phía trước, lại nhìn thấy mắt Bùi Nhiễm Nhiễm đã mở, không có cốt khí chạy về phòng làm việc của mình.

Bùi Nhiễm Nhiễm ý thức bản thân thất lễ, cũng không nói chuyện, toàn bộ quá trình đều theo sau Cảnh Thần Hạo vào phòng làm việc.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Cảnh tổng, bản kế hoạch.” Bùi Nhiễm Nhiễm đặt bản kế hoạch lên bàn anh.

Cảnh Thần Hạo đưa tay mở máy tính, tùy tiện dọn dờ, “Rót nước.”

“Tôi kêu thư ký Lâm.” Cô không đến rót nước cho anh, nếu bây giờ chịu thua, anh sẽ ngày càng quá đáng.

“Cô nghe không hiểu lời tôi? Cô là nhân viên Cảnh thị, rót nước cho tôi, khiến cô uất ức?” Cảnh Thần Hạo dựa lưng về sau, hai mắt đen nhàn nhàn đánh giá cô.

Miệng Bùi Nhiễm Nhiễm giật giật, đây liên quan gì đến uất ức?

Cảnh Thần Hạo đưa tay lấy bản kế hoạch, khéo mắt nhìn cô rót nước, không chút tiếng động mở bản kế hoạch, tốc độ coi.

Ly nước nóng để bên tay anh, anh chỉ liếc 1 cái, liền tiếp tục coi bản kế hoạch, không thể không thừa nhận có thể làm trưởng bộ phận kế hoạch của Te, cô cũng có chút năng lực.

Sau 1 lúc, anh mới để bản kế hoạch xuống, cơ thể hướng về phía trước, hai tay giao nhau, đưa mắt lên nhìn cô, “Những cái khác không vấn đề, Hòa Thảo và tình nhân của Âu Dương Lập Hòa Miêu có quan hệ gì?”

Lòng Bùi Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, không ngờ anh mù mặt không nhớ mặt người khác, nhưng tên lại nhớ rõ.

“Chỉ em họ.” Cô trả lời thành thật, “Nhưng tôi không cảm thấy nó có liên quan đối với việc chọn người đại diện, bọn họ là 2 người.”

Anh đưa tay bưng trà nóng lên, ngón tay dài lướt theo mép ly, “Không tệ, chiều nay kỳ vọng biểu hiện của cô.”

“Cố gắng không để Cảnh tổng thất vọng.” Cô nói xong quay người rời đi.

Nỗ lực cả đêm không uống phí, nhưng cô thật sự buồn ngủ, rất muốn ngủ.

Ly rượu để bên miệng, nhưng không lập tức uống, “Nếu cô không chê, phòng nghỉ của tôi có giường, cô có thể ở trong đó ngủ, tuyệt đối không ai quấy rối cô.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Tôi hôm nay mới biết, thì ra Cảnh tổng anh...” Mặt vàng của Bùi Nhiễm Nhiễm lộ ra nụ cười, “Không, phải, là, người.”

“Àm” 1 tiếng cửa đóng lại, Bùi Nhiễm Nhiễm sớm đã mất tăm.

Kiểm chuyện anh xong rồi chạy, sao dễ vậy được?

Vậy mà nói anh không phải người, lời này không phải biểu thị anh cảm thú 1 lần cho cô coi?

Bùi Nhiễm Nhiễm rất nhanh về vị trí ở phòng kế hoạch, nằm dài lên bàn bắt đầu ngủ.

Khâu Tịch liếc nhìn, thấy mắt gấu trúc thức khuya, không có thành tích thì không có, cô đợi kịch hay chiều nay!

Hừ, Bùi Nhiễm Nhiễm cô tưởng gián điệp dễ làm sao?

1h15 chiều, dòng người đông đúc vào phòng hội nghị Nặc Thiên, lần này hội nghị cực kỳ quan trọng, mặt anh cũng nghiêm túc.

Hòa Thảo mang đầm hôm qua theo sau Bùi Nhiễm Nhiễm, khẽ thấp đầu, biểu hiện đang căng thẳng.

Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên dừng bước, hai tay nắm 2 vai cô: “Ngẩng đầu, ưỡn ngực, hít sâu, cô là người tôi chọn trong đám đông, tất là cô là người thích hợp nhất, nhưng bản thân cô phải chứng minh cho những người tầng lớp cao thấy, ngoài cô ra không có ai thích hợp hơn, nếu đến điểm này cô cũng không có niềm tin, tôi rất nghi ngờ mất thẩm mỹ của mình có bị sai không.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Hòa Miêu làm theo lời cô, lòng cổ vũ mình, cơ hội chỉ 1 lần, bỏ lỡ không còn nữa.

“Không tệ, lấy trạng thái tốt nhất ra, không có ý phải căng thẳng.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười nói đùa, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, “Sắp rồi, chúng ta đi vào thôi!”

Bùi Nhiễm Nhiễm đi vào trước, tuy mặt cô vàng, giọng khàn, nữ nhân như vậy lại có thể đặc biệt trong mắt Cảnh Thần Hạo, vừa vào công ty đã toàn quyền chịu trách nhiệm kế hoạch lớn, không thể không nói cô rất có bản lĩnh.

Mà có Bùi Nhiễm Nhiễm phía trước, Hòa Thảo theo sau hoàn toàn tuyệt sắc, hấp dẫn ánh nhìn của người khác trong hội nghị.

Sạch sẽ, thuần khiết, không chút tạp niệm, như là miếng ngọc bích sống vậy.

Bây giờ bọn họ lại nghĩ đến Lucy, chỉ cảm thấy quá ngượng chảy nước, khác xa với hình tượng sản phẩm của bọn họ.

“Chào mọi người, tôi tên Hòa Thảo.” Cô hào phóng tự tin chào hỏi, sau đó theo sau Bùi Nhiễm Nhiễm về chỗ ngồi.

Thích Thịnh Thiên nhìn Hòa Thảo 1 cái, lại nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm 1 cái, thờ dài tiếc nuối, nếu không phải mặt vàng và giọng khàn đặc đó, anh thật sự cảm thấy Bùi Nhiễm Nhiễm chắc sẽ đẹp hơn Hòa Thảo.

Mọi người còn đang đánh giá Hòa Thảo, Cảnh Thần Hạo và Lâm Tri Hiểu từ ngoài vào, cửa vừa đóng, hội nghị chính thức bắt đầu.

Cảnh Thần Hạo vẫn như cũ dựa vào sau ghế, bộ dạng lười biếng, nhưng ánh nhìn lại mang sự thông minh tuệ trí, không ai dám xem thường.

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng dậy đi đến bên màn, màn chiếu sớm chuẩn bị xong, sau lưng cô hiện 3 chữ bản kế hoạch, bên phải 3 chữ “Bùi Dĩ Hàn”.

“Bản kế hoạch lần này liên quan đến lần đầu Cảnh thị bước chân vào mảng ngọc, “găm ngọc” sẽ là kế hoạch quảng cáo, người đại diện cũng chọn rồi, mọi người vừa thấy, Hòa Thảo tiểu thư.”

Mắt cô nhìn Hòa Thảo, người khác trong hội nghị đương nhiên thuận theo ánh nhìn của cô mà nhìn, chỉ có 2 người không nhìn Hòa Thảo.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

1 người là Cảnh Thần Hạo đang nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, người còn lại là Lâm Tri Hiểu đang nhìn Cảnh Thần Hạo.

Lâm Tri Hiểu nuốt nước miếng, sao cô cảm thấy đang tặng Bùi Nhiễm Nhiễm cho Cảnh Thần Hạo, có cảm giác thò vào hang sói.

“Sau đây xin nghe kế hoạch chi tiết.” Bùi Nhiễm Nhiễm lúc nói về kế hoạch rất tự nhiên, cả người rất thần thái, khiến người khác nhìn không được lơ đãng khuôn mặt màu vàng cùng với giọng khàn đặc của cô.

“Bộp bộp bộp” tiếng vỗ tay vang khắp phòng, vỗ tay cô không cần, bốn phần của mình mà thôi.

Lúc quay người vô thức đối mặt với ánh mắt âm trầm, cô không tiếng động quay đầu đi, “Mọi người có câu hỏi hay bổ sung gì không?”

Khâu Tịch mặt hận thù cúi đầu, không ngờ Bùi Nhiễm Nhiễm cũng có vài chiêu, bản kế hoạch quả thật không tệ, nhưng bản kế hoạch không tệ thì sao, có thể tiến hành thuận lợi mới được.

“Nếu không có ý kiến thì cứ quyết định vậy.” Cảnh Thần Hạo nghiêng đầu nhìn Hòa Thảo, “Hợp đồng hợp tác sẽ có người liên hệ, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Cảm ơn Cảnh tổng cho tôi cơ hội!” Hòa Thảo lập tức đứng dậy cảm ơn.

Cảnh Thần Hạo ngược lại không nhìn 1 cái, đứng dậy rời đi.

Lúc này mới khiến Bùi Nhiễm Nhiễm thở phào ít nhiều, người trong phòng lần lượt rời khỏi, Khâu Tịch vốn muốn lên trước, nhưng nhìn thấy Hòa Thảo tìm cô ta rồi, trùng mắt với Bùi Nhiễm Nhiễm 1 cái, quay người rời đi.

“Bùi tiểu thư, cảm ơn cô, tôi bây giờ trả đầm lại.” Đầm này quá mắc, cô không thể mặc tiếp.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bùi Nhiễm Nhiễm đang thu dọn đồ, ngẩng đầu nhìn, “Cũng đẹp mà, cô giữ lấy! Nếu đại học có tham gia vũ hội gì, có thể dùng.”

“Nhưng, nó quá quý trọng rồi.” Gia cảnh cô không tốt, mà mẹ còn đang bệnh, nếu mặc đồ mắc, nhất định bị bạn bè thì thầm.

“Đây coi như phúc lợi Cảnh tổng tặng cô, tin tôi, Cảnh Thần Hạo không thiếu tiền, 1 cái đầm anh ta tặng nổi.” Bùi Nhiễm Nhiễm đã dọn xong đồ mình, “Chắc không lâu nữa đóng quảng cáo chính thức, cô nhớ rút thời gian rảnh, đạo diễn thợ quay đều là tốt nhất trong ngành, tính khí không tốt, chắc sẽ không đợi cô.”

Điểm này ở nước ngoài cô sớm lĩnh hội được, bề ngoài thấy diễn viên hào nhoáng xinh đẹp, thực tế nhân tài phía sau mới quan trọng.

“Vâng, tôi hiểu, cảm ơn Bùi tiểu thư nhắc nhở.” Hòa Thảo cười cùng cô đi ra.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa về phòng làm việc, liền nhận điện thoại nội bộ, mà còn từ phòng tổng tài gọi đến.

Cảnh Thần Hạo rất rảnh sao?

“Cảnh tổng, có chuyện sao?” Cô cố gắng khiến bản thân thoải mái, không gọn sóng.

“Thấy cô biểu hiện không tệ, tối nay mời cô ăn cơm, ăn diện đẹp tí.” Cảnh Thần Hạo cười nhạt dặn, ngữ khí thể hiện sự uy hiếp.

“Xin lỗi, không rảnh.”

“Cô có thể kêu con cô theo, tôi không ngại.” Cảnh Thần Hạo lùi 1 bước, biết cô quan tâm con.

“Tôi ngại, nếu không có chuyện khác, tôi cúp trước.” Trên thực tế cô nói xong liền cúp.

Cảnh Thần Hạo nghe điện thoại truyền tiếng “tút tut”, hừ lạnh 1 tiếng, muốn anh trở thành cảm thú lại không cho cơ hội.

Tường để nắm cô trong tay, lại phát hiện cô ngày càng xa.

Đây không phải là điềm báo tốt.

Cô cần nghĩ cách, hứng thú của Cảnh Thần Hạo đối với Noãn Noãn ngày càng nhiều, tuy cô cũng nghĩ không thông tại sao Noãn Noãn lại tóc vàng mắt xanh, nhất vận nhất thấy Dương Dương thì tiêu rồi.

Cảnh Thần Hạo vẫn luôn cường thế, nhất định không chút lưu tình lấy thứ thuộc về anh.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Đáng chết, phải thế nào anh mới chết tâm?

Cách duy nhất cô có thể nghĩ ra bây giờ, là chính là người cô luôn nói đối thủ sống thử không có thật, như vậy chắc anh sẽ bỏ cuộc.

Nhưng người đó cô tìm ở đâu, mà còn là nước ngoài nữa.

Rối loạn, buồn phiền! Lúc Bùi Nhiễm Nhiễm đang rất bối rối, cuối cùng tan làm.

Cô đi ra khỏi phòng làm việc ngay, phòng trưởng hợp Cảnh Thần Hạo lên con đến tìm cô, nếu không cô sẽ chạy không thoát nữa.

Cô không muốn cuộc sống tan ca sau này đều ở bên anh, lúc thì anh em tụ họp, lúc thì vũ hội, cô cảm thấy rất phiền.

Không đợi Lâm Tri Hiểu, cô đã bắt xe về nhà.

Mới tới nhà đã bị Bùi Noãn ôm, cộng thêm giọng ngọt ngào, “Mami!”

“Ngao, mami vừa nấu cơm cho các con, vừa đợi đi Tri Hiểu về, chịu không?” Cô cúi đầu hôn trán cô, sau đó đóng cửa vào nhà.

Nhưng làm xong cơm tối, Lâm Tri Hiểu cũng chưa về, Bùi Nhiễm Nhiễm không thể không gọi ngay cho cô.

Điện thoại bên kia vang vài tiếng liền được bắt máy, giọng cực nhỏ: “Tớ tăng ca, các cậu ăn đi! Đừng quan tâm tớ.”

“Đoán chắc tối nay bận rất lâu, kêu cô ta đem cơm cho cô.” Lâm Tri Hiểu mặt khủng hoảng nhìn Cảnh Thần Hạo, anh đến lúc nào, sao cô không biết?

“Cảnh tổng, tôi thấy không cần thiết! Mua đồ ăn ngoài là được.” Lâm Tri Hiểu chỉ muốn bịt loa lại, không để Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy tiếng Cảnh Thần Hạo.

“Cứ quyết định vậy, vừa hay tôi cũng chưa ăn, đem thêm 1 phần.” Cảnh Thần Hạo nói xong, tiêu sái tùy ý, hoàn toàn không giống người mới vừa giành cơm.

Lâm Tri Hiểu nuốt nước miếng, bộ dạng muốn chết để điện thoại lên tai lại, “Lúc này cậu có nghe không, tớ thì tớ không có ý.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bùi Nhiễm Nhiễm luôn kiên nhẫn nghe, tên đáng ghét đó vậy mà được nước làm tới, còn muốn cô đưa cơm, anh lợi hại như vậy, hít không khí là được rồi, ăn cái gì!

“Không sao, tớ cho Dương Dương và Noãn Noãn ăn xong, liền đưa cơm cho 2 người.” Cô phải cố bình tĩnh, không thể tức giận.

“Mami, mẹ muốn đưa cơm cho đi Tri Hiểu sao?” Bùi Dương ngẩng đầu nhìn cô, lúc này nói là “2 người” vậy là không chỉ mình Lâm Tri Hiểu, không lẽ còn có người đàn ông có ý đồ không tốt với mami nữa?

“Ừ, rất nhanh về, ăn nhanh đi!” Cô đã nghĩ được cách giải quyết.

Nhưng hy vọng tối nay có tác dụng!

Cô chăm xong 2 con, đem 2 hộp giữ ấm, đi đến tầng 15, đến phòng làm việc Lâm Tri Hiểu trước.

Cô vừa vào, liền bị Lâm Tri Hiểu kéo lại, “Nhiễm Nhiễm, sao đây, tớ cảm thấy có điều không lành!”

Lâm Tri Hiểu mặt lo lắng, lúc này cũng không tập trung làm việc được, “Cậu không thấy bộ dạng cậu ngủ hôm nay, tớ cảm thấy là Cảnh tổng nhất định máu mạch này nờ! Tớ mạo hiểm sinh mệnh để kêu cậu dậy đó.”

Đêm hôm thế này, công ty cũng không có người, nếu Cảnh Thần Hạo làm gì cô ấy, cô cũng không thể giúp đỡ!

“Không sao, tớ đã nghĩ ra cách.” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa hộp giữ ấm cho cô: “Cách này có thể khiến anh ta sau này sẽ không làm phiền tớ nữa.”

“Thật không?” Lâm Tri Hiểu lo lắng hỏi.

“Đương nhiên, cậu ăn nhanh đi! Tớ đi trước.” Bùi Nhiễm Nhiễm nói xong quay người, trận đấu thật sự của cô còn chưa đến.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Phòng Cảnh Thần Hạo sáng đèn, anh đang chăm chú nhìn văn kiện trước mặt.

Áo vest đen đang treo ở giá, bây giờ chỉ mặc đơn giản 1 cái áo sơ mi trắng, ống tay có nút màu đen tinh tế, tay trái nửa lộ đồng hồ màu bạc, cổ áo khe hở lộ ra da thịt màu đồng của anh, bộ dạng chăm chú đó không thể không thừa nhận là càng đẹp trai hơn.

“Còn nhìn nữa cô sẽ yêu tôi mất.” Anh không ngừng đầu nói 1 câu, tùy tiện lật 1 trang khác.

“Không ngờ Cảnh tổng lại có trí tưởng tượng tốt vậy.” Cô cười đi qua, vì không phải thời gian làm, nên cô không mang giày cao gót 10 phân, nhưng cả người lại hiện lên khí chất dễ chịu hào phóng.

Cảnh Thần Hạo nhớ lại hình ảnh sáng nay, nếu không phải Lâm Tri Hiểu không hiểu chuyện, ở sau gọi cô dậy, sẽ không mất đi cơ hội tiếp xúc thân mật.

“Com tôi mang đến rồi, đi trước.” Cô để hộp giữ ấm lên bàn chuẩn bị đi.

“Gấp cái gì, đợi thư ký Lâm về chung.” Cảnh Thần Hạo thân nhiên đẩy văn kiện qua 1 bên, “Cô nấu ăn thế nào?”

“Không đáng quan tâm”

“Rất khó ăn?” Cảnh Thần Hạo lấy hộp giữ ấm qua, nếu cho con nít ăn, chắc cũng không đến nỗi khó ăn, nếu không 2 đứa trẻ sao ăn nổi.

“Mỗi người khác nhau, người khác thích Cảnh tổng chưa chắc thích, người khác không thích Cảnh tổng có thể sẽ thích.” Cô đứng trước bàn làm việc, mặt bình thản.

Cảnh Thần Hạo mở hộp ra, lấy com trong đó ra, gà măng xanh, thịt băm cà rốt, giá, cần tây và mộc nhĩ.

Đều là món thanh đạm thích hợp cho trẻ con, là 1 người mẹ, cô quả đủ tư cách.

Anh nhìn 1 cái áo denim của cô, bên trong phối với váy trắng, hoàn toàn là đồ giản dị ngày thường, “Thay quần áo rồi?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Đây là thời gian nghỉ.” Cô nhỏ tiếng nhắc.

“Ngồi đi!” Anh nhìn cũng rất kích thích thị giác, chắc cũng không tệ.

Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự ngồi trên sofa, nói nhảm, mục đích ban đầu của cô là khiến Cảnh Thần Hạo biết, cô có nam nhân rồi, Noãn Noãn và Dương Dương cũng không có quan hệ gì với anh, nên không thể cứ thế mà đi.

Cảnh Thần Hạo vui với phản ứng của cô, nhưng mặt không biểu hiện.

Phòng làm việc lớn vậy đột nhiên yên lặng, chỉ có thể nghe tiếng hô hấp, đột nhiên, 1 tiếng động phá vỡ im lặng.

Bùi Nhiễm Nhiễm cầm điện thoại ái ngại cười với anh, “Cảnh tổng, anh ăn từ từ, chồng tôi gọi video kiểm tra.”

“Như cô vậy, anh ta cũng sợ cô ngoại tình?” Cảnh Thần Hạo đột nhiên không có tâm trạng ăn, “Cứ mở ở đây, nói cô tăng ca.”

Anh thật muốn biết chồng cô là người thế nào!

“Như vậy không tốt lắm!” Bước chân cô dừng lại, từ vô thức nắm chặt, nhận rồi ngại ngùng liếc nhìn anh, “Chồng, đang làm gì đó?”

“Đương nhiên là đang nhớ em!” Điện thoại truyền đến câu tiếng anh lưu loát, “Em không ở nhà với bảo bảo sao?”

“Tri Hiểu tăng ca, em vừa mang com cho cô ấy.” Ánh mắt của cô liếc sang Cảnh Thần Hạo, nụ cười trên mặt càng hiển nhiên, “Em cũng nhớ anh!”

“Nam nhân sau lưng em là ai?” Man Ninh cố tình khoa trương nhìn người sau lưng, “Vợ, không phải em bị người đàn ông này mê hoặc chứ, anh sẽ tức giận đó!”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 104

“Không đâu, em không thích ai cả, chỉ thích anh.” Bùi Nhiễm Nhiễm thuận theo làm bộ dạng “Moa moa” cho anh, “Tối nay về nói, ở đây không tiện.”

Cảnh Thần Hạo nhìn nam nhân tóc vàng mắt xanh bên đó, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, hình mẫu điển hình của người ngoại quốc, đó là chồng sống thử của cô?

Anh vẫn chưa so sánh kỹ với Bùi Noãn, cô đã cúp máy.

“A! Cảnh tổng không phải đang ăn sao? Sao tới đây rồi?” Cô liền đi 2 bước qua bên, “Cảnh tổng không lẽ có hứng thú với chồng tôi?”

Cảnh Thần Hạo lạnh mặt, mắt đen nóng bỏng di chuyển trên cơ thể cô, sau đó quay người đến chỗ móc áo, lấy áo vest liền rời đi trước mặt cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn bóng dáng anh đi xa, tốc độ thu dọn lại bàn làm việc, sau đó tìm Lâm Tri Hiểu.

Lâm Tri Hiểu sớm đã đợi đến mất kiên nhẫn, thấy cô bình an rồi khỏi, tí nữa bị nhiễm sốt cao rồi.

“Nhiễm Nhiễm, em không sao chứ?” Cô nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống, xác định cô không sao.

Cảnh tổng hình như rất tức giận, cậu là gì rồi?” Mặt Lâm Tri Hiểu tò mò nhìn cô.

“Vừa đi vừa nói.” Bùi Nhiễm Nhiễm không muốn ở lâu, Cảnh Thần Hạo nếu đã đi rồi, bọn họ cũng có thể đi rồi.

Về đến xe, Lâm Tri Hiểu mở miệng nhìn cô, “Đối tượng thử sống của cậu kiếm ở đâu ra?”

“Xin cậu nhìn đường.” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn cô, “Bạn lúc trước tớ quen, kêu anh ta giúp chút.”

“Xem ra hứng thú của Cảnh tổng đối với cậu không phải 1 tí!” Lâm Tri Hiểu lúc này luôn chú ý đến cửa ra vào.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cảnh Thần Hạo vừa đi vừa mặc áo, tuy nhìn 1 cái, nhưng cũng có thể cảm nhận sự tức giận của anh.

“Anh ta sau này chắc sẽ không làm gì, dù sao đã thấy đối tượng của tớ, không lí nào lại làm gì với tớ, nếu còn có ý gì, chứng minh anh là tên rác rưởi.” Bùi Nhiễm Nhiễm không khách khí sỉ nhục anh, dù sao hồi trước cũng quen rồi.

Tiếp đó là ngày nghỉ, 2 ngày liên tục bình an vô sự, Lâm Tri Hiểu và Bùi Nhiễm Nhiễm cũng thờ phào.

Chớp mắt đến thứ 2, Bùi Nhiễm Nhiễm đưa 2 con đến mầm non Thất Thái Quang, đến trước cửa, Bùi Noãn không nở rời cô.

Hai tay kéo lấy tay cô, mắt sáng lên chớp chớp nhìn cô, “Mami, nhiều bạn nhỏ quá, bọn họ có không thích Noãn Noãn không, Noãn Noãn và họ không giống nhau.”

“Không đâu, bọn họ nhất định thích Noãn Noãn.” Cô đưa tay sờ tóc con, mặt dịu dàng, “Anh sẽ chăm sóc con, ngoan, mami đứng giờ đến đón các con.”

“Dạ dạ.” Bùi Noãn mới yên tâm, cùng Bùi Dương, vui vẻ đi vào.

Vì hôm nay có quay quảng cáo, bây giờ đang thử đồ, cho nên cô không đến công ty, đến chỗ quay quảng cáo.

Lúc cô đến, mọi người đang bố trí, cô vào phòng trang điểm, Hòa Miêu đang được trang điểm.

“Hôm nay tinh thần không tệ, chắc sẽ có kết quả tốt.” Cô vừa nói vừa bước tới xem dây quần áo.

Hòa Miêu muốn nói chuyện, nhưng người trang điểm không có, đầu cô không dám động đậy, nghiêm túc ngồi đó.

Người khác trong phòng kế hoạch không đến, nhưng kế hoạch này do cô toàn quyền, cô 1 người có thể làm chủ, người khác đến hay không cũng như nhau.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105

Hòa Miêu trang điểm xong, mặc sườn xám màu xanh lá nhạt xẻ cao, cả người nhìn cô gái đến từ Giang Nam, dịu dàng yên tĩnh, cũng thật hào phóng.

Vô thức khiến Bùi Nhiễm Nhiễm nghĩ đến 1 câu hình dung, “Cô nương như hoa đình hương.”

“Rất đẹp.” Cô không che giấu khen 1 câu, “Đi thôi! Giữ trạng thái này, tuyệt đối thành công không thất bại.”

“Cảm ơn chị Bùi.” Bộ dạng cười nhẹ của cô càng giống hơn.

Hòa Thảo mới ra, hấp dẫn ánh nhìn của nhiều người, Bùi Nhiễm Nhiễm đứng ở xa, nhìn cô bắt đầu chụp hình, cảm giác bây giờ, cộng với chế tác hậu kỳ, tuyệt đối có thể làm Cảnh Thần Hạo hài lòng.

Rất nhanh Hòa Thảo đã xong hình tổ 1, sau đó đi thay đồ.

Bùi Nhiễm Nhiễm đến gần thợ chụp hình coi hình, hiệu quả rất tốt, cô rất hài lòng, vừa đang thương lượng với thợ chụp hình, đột nhiên nghe tiếng bước chân.

Cô nghi ngờ nghiêng đầu, liền thấy Khâu Tịch còn có Hòa Miêu ở sau, sau chuyện lần trước chưa gặp lần nào, nhưng bây giờ nhìn cô ta cũng không tốt lắm.

“Bùi Dĩ Hàn cô đang làm gì?” Khâu Tịch lập tức chất vấn.

“Xem hình.” Cô tùy tiện trả lời, không tính quan tâm Hòa Miêu.

Nhưng Hòa Miêu đã thấy cô, hai tay nắm chặt, hận không thể lập tức xông qua xé xác Bùi Nhiễm Nhiễm.

Cũng vì người phụ nữ này, Âu Dương Lập không cần cô nữa!

“Hòa Thảo đâu! Có người tìm!” Khâu Tịch nhìn cô đi qua, căn bản không nhìn Hòa Miêu.

“Cô ấy không rảnh quan tâm người nhân rồi.” Bùi Nhiễm Nhiễm mặt tức giận nhìn Hòa Miêu, thật không biết mắt nhìn của Âu Dương Lập là gì, Liễu Vi cũng thôi đi, tốt xấu cũng là thiên kim hào môn, ít nhất lễ nghi phong thái cũng hào phóng, tuy lòng độc ác 1 chút.

Nhưng Hòa Miêu trong mắt cô như người chậm phát triển trí tuệ vậy, Âu Dương Lập dù muốn cảm giác mới lạ, Hòa Miêu cũng không phải là loại thờ trắng đơn thuần mà anh thích, chắc là do ngu.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Cô có ý gì?” Hòa Miêu nghe Bùi Nhiễm Nhiễm nói, lập tức tức giận.

Bùi Nhiễm Nhiễm mặt thản nhiên đi qua, “Vị tiểu thư này, đây là nơi chụp hình của Cảnh thị, không phải nơi cô có thể tùy tiện đến, tổ trưởng không hiểu chuyện, cũng cần phải có người hiểu chuyện để nhắc nhở 1 câu.”

Khâu Tịch nghe lời Bùi Nhiễm Nhiễm nói, càng tức giận, cô không phải quá khoa trương rồi sao, hoàn toàn không để cô vào trong mắt.

Nhưng bây giờ là lúc bọn họ chó cắn chó*, cô mới không ngu nhúng tay vào.

*chó cắn chó: ý là đấu tranh nội bộ với nhau

Nếu Bùi Nhiễm Nhiễm biết cô nghĩ gì, chắc thật sự tặng Khâu Tịch 1 con chó, để cô từ từ cắn.

“Tôi tìm chị họ!” Hòa Miêu ngẩng đầu, mặt kiêu ngạo.

Chỉ đáng tiếc, nhưng nhìn mặt ồm nhách của cô hoàn toàn không biết kiêu ngạo của cô từ đâu mà cô, ai cho cô gan ở đây ra oai?

Hòa Thảo vừa thay xong đầm trắng ra, trên đó là bức tranh thủy mặc đen xám, ưu nhã, như là quý cô nhà người ta, Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn vào rất thích.

“Xin lỗi, cô ấy là em họ tôi.” Hòa Thảo ái ngại chạy qua, kéo Hòa Miêu ra 1 tí, “Miêu Miêu, có chuyện sao?”

“Không có thì không thể đến xem chị sao?” Hòa Miêu cười nói.

Âu Dương Lập bỏ rơi cô, nhưng cô không thể từ bỏ như vậy, không có Âu Dương Lập cô có thể tìm đàn ông khác, cấp quản trị Cảnh thị có bao nhiêu

nam nhân độc thân kim cương, nếu hôm nay có thể gặp được, cô nhất định có thể sống lại.

Chỉ đáng tiếc, đều là nhân viên, đoán chắc loại chụp hình nhỏ nhỏ này, sẽ không có đàn ông khác nào xuất hiện.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

“Vậy em đừng đi bậy, chị còn lâu mới xong việc.” Hòa Thảo dặn 1 câu, liền tiếp tục chụp hình, lúc đi không yên lòng quay nhìn cô 1 cái.

Bùi Nhiễm Nhiễm và Khâu Tịch đứng yên ở bên, 2 người như buổi chụp hình phía trước, vì Hòa Miêu ở đây, cô cứ cảm thấy có cảm giác không yên lòng.

“Tổ trưởng, Hòa Miêu đó là tình nhân của Âu Dương Lập, tốt nhất vẫn kêu cô ta rời khỏi đây.” Đây là buổi chụp hình của Cảnh thị, nếu Hòa Miêu nói Âu Dương Lập biết, kế hoạch cực khổ của cô, không phải bị người khác coi lên rồi sao.

“Nếu cô ta đến thăm người, tôi dẫn cô ấy vào, tôi có thể trực tiếp đuổi đi sao?” Khâu Tịch không di chuyển ánh mắt nhìn Hòa Thảo, trong lòng lại di chuyển liên tục.

“Hợp báo cũng rất quan trọng.” Bùi Nhiễm Nhiễm tùy hứng nói 1 câu, quay người nhìn Hòa Miêu đang ngồi nhàn nhã.

Cô vẫn không cho bản thân là người ngoài, rốt cuộc gia đình như thế nào mới giáo dục được người như thế?

“Hòa tiểu thư, lời tôi nói là để trang trí sao? Tại cô để trang trí sao, nghe không hiểu tiếng người nói?” Cô đi đến đứng trước mặt cô ta, lúc cô làm việc luôn nghiêm túc, tuyệt không để phát sinh chuyện ngoài ý muốn, loại sai lầm hạ cấp nhất này được.

“Cô nói chuyện chú ý chút, đừng nghĩ Cảnh tổng chống lưng thì muốn làm gì làm!” Hòa Miêu tức giận đứng dậy, khễ ngang đầu nhìn cô, “Cô biết tôi là người thế nào!”

“Cho nên càng phải để cô rời khỏi.” Cô đưa tay chỉ cửa, “Mời!”

“Cô...” Hòa Miêu tức giận hít sâu nhìn cô, nhưng ở đây là người của Cảnh thị, nếu thật sự xảy ra xung đột, Hòa Thảo bản thân chưa đứng vững trên chân mình, muốn giúp cô cũng có tâm không đủ sức.

Hòa Miêu quay người mới đi 1 bước, lập tức lại lùi về, giây sau lùi ra sau lưng Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bùi Nhiễm Nhiễm hoài nghi nghiêng đầu, thấy Liêu Vi đi vào, lưng thẳng tắp đi về hướng cô.

Mấy năm không gặp, cô càng thành thực mê người, toàn thân lộ ra phong phạm khó mà nói thành lời.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Đầm liền bó sát màu đỏ tôn lên đường cong cơ thể cô, tóc dài hơi xoắn xoắn sau lưng, mặt trang điểm tinh tế, nhưng lúc này có chút hung dữ, nhưng lập tức quay lại nụ cười giả tạo.

“Hòa Miêu, ra đây!” Liêu Vi đi đến chỗ cách Bùi Nhiễm Nhiễm 1m dừng lại.

“Giúp tôi!” Hòa Miêu ở sau cô nhỏ tiếng nói.

Bùi Nhiễm Nhiễm đều không có thiện cảm với cả 2 người, cô nghiêng người 1 cái, tránh khỏi ánh nhìn, ngữ khí bình thản như cũ, “Dù các người muốn làm gì, đây cũng là chỗ chụp hình, ra ngoài từ từ nói.”

“Tôi không muốn!” Hòa Miêu nhìn Liêu Vi 1 cách sợ hãi, trước đây có Âu Dương Lập bảo vệ cô, bây giờ không, cô rơi vào tay Liêu Vi, không phải là tùy cô ta chia cắt sao!

Liêu Vi nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, cảm thấy quen mắt, đặc biệt là đôi mắt, nhìn có chút giống...

Nhưng giọng khàn đặc 1 chút cũng không giống, không quen nữa, hôm nay cô tìm người khác.

“Hòa Miêu, cô chiếm chỗ tôi lâu vậy, tưởng tôi sẽ dễ dàng buông tha cô.” Liêu Vi hừ nhẹ 1 tiếng, mặt xinh đẹp như cũ, “Đang hoảng 1 chút, tôi tha

cho cái mạng nhỏ cho cô.”

Từ lúc nào trong mắt Liêu Vi, mạng người không còn đáng tiền nữa, còn phải cần cô tha?

“Đó là cô giành nhà vệ sinh không chịu đi đại tiện, anh Âu Dương thích tôi thật lòng, tôi cũng thích anh ấy, là cô không chịu ly hôn với anh ấy!” Hòa Miêu dùng hết can đảm nhìn cô, dù sao ở đây nhiều người vậy, Liêu Vi nhất định không dám làm gì cô!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Phì, dùng nhà vệ sinh để so sánh Âu Dương Lập cũng không sai, anh ta cũng là người như vậy.

“Đừng để tôi nói lần 2!” Liêu Vi trầm mặt, sau cô có 3 vệ sĩ cao to, 1 người cũng có thể bắt được Hòa Miêu, đừng nói 3.

“Cô ta! Cô tìm cô ta!” Hòa Miêu đột nhiên chỉ Bùi Nhiễm Nhiễm, “Cô ta, anh Âu Dương không cần tôi đâu vì cô ta, anh Âu Dương thay tình đổi dạ thích cô ta rồi!”

Đây có được tính là đứng coi cũng trúng đạn?

Liêu Vi liếc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm 1 cái, “Cô nói chuyện cũng phải suy nghĩ chứ, người vừa già vừa xấu này, Âu Dương sẽ thích? Anh ta thích nhất loại học sinh, mới không hứng thú với cô ta.”

“Âu Dương phu nhân quả nhiên tinh mắt, không bằng bây giờ đưa cô ta đi!” Bùi Nhiễm Nhiễm đi về trước mấy bước, cô không muốn vô tội bị thương.

“Thật đó, cô phải tin tôi, đừng để bộ dạng bây giờ của cô ta lừa, trên thực tế rất biết cách mê hoặc người! Nếu không phải cô ta, tôi sẽ bị như bây giờ sao!” Hòa Miêu đã đổ toàn bộ tội cho Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Miêu Miêu, em nói bậy gì đó!” Hòa Thảo cũng nghe không nổi nữa, sao em có thể tùy ý vu oan người khác.

Nhưng tâm trạng Hòa Miêu kích động vậy, khiến cho Liêu Vi lần nữa đánh giá cô, thậm chí nhìn cô từng bước đi qua, tiếng cao gót rất chói tai trong chỗ chụp hình im lặng.

“Âu Dương phu nhân thấy trên người tôi chỗ nào giống học sinh? Không lẽ khẩu vị Âu Dương tổng kỳ lạ vậy?” Mặt vàng của cô lộ nụ cười khinh thường, giải quyết chuyện nhà mà giải quyết đến địa bàn của Cảnh thị.

“Cô tên gì?” Liêu Vi nhìn chăm chăm cô, trong lòng đã có sự cảnh giác với cô.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Xin lỗi, hình như tôi không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của Âu Dương phu nhân.” Cô sớm muộn sẽ hùng hăng đạp cô dưới chân, nhưng không phải bây giờ.

“Bùi Dĩ Hàn!” Khâu Tích đột nhiên nói.

“Bùi, Dĩ, Hàn?” Liêu Vi đọc lại tên cô, trong lòng lại nghĩ đến người khác, người đã khiến cô mất hết mặt mũi trên hôn lễ.

“Đúng, Bùi Dĩ Hàn, anh Âu Dương thấy cô ta liền mê, anh đã thay đổi, không thích tôi thích cô ta!” Hòa Miêu nhân cơ hội nói thêm 1 câu.

Bùi Nhiễm Nhiễm khẽ nghiêng đầu nhìn cô 1 cái, cười nhạt nói, “Hòa Miêu, muốn vu oan cũng không thể cứ như vậy, ít nhất cũng phải chọn người khiến Âu Dương phu nhân tin được, tôi không tin mắt nhìn của Âu Dương tổng kém đến thích phụ nữ già mặt vàng đã có con như tôi.”

“Có con cũng tốt, kinh nghiệm phong phú.” Cảnh Thần Hạo mặt lạnh lùng bước vào, 1 tay bỏ túi nhìn những người khác trong chỗ chụp hình, “Không phải nhân viên đi ra hết cho tôi!”

“Cảnh tổng, lâu không gặp!” Liêu Vi quay người cười chào hỏi.

“Cảnh thị và Âu Dương thị đang trong quan hệ cạnh tranh, Âu Dương phu nhân tốt nhất đừng xuất hiện ở nơi của Cảnh thị, nếu không tôi sẽ tường cô..” Cảnh Thần Hạo dừng 1 chút, mắt đen liếc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, “Coi lên bí mật thương nghiệp.”

“Không đâu không đâu, đương nhiên là không!” Liêu Vi không ngờ Cảnh Thần Hạo làm lớn chuyện vậy, “Hòa Miêu, cô còn không theo tôi!”

“Chị họ, cứu em!” Hòa Miêu nhìn Hòa Thảo nói lớn.

Hòa Thảo vừa muốn nói, vệ sĩ sau Liêu Vi đã đi về trước, bắt cô lại, “Các người thả tôi ra, thả tôi ra!”

“Cảnh tổng, có thể...” Hòa Thảo ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần Hạo, mặt được trang điểm tinh tế không che được sự lo lắng.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

“Không thể!” Cảnh Thần Hạo trực tiếp đi về phía Bùi Nhiễm Nhiễm, hoàn toàn không quan tâm lời cầu xin chưa nói xong của Hòa Thảo, “Làm chuyện của cô!”

Hòa Thảo nhìn cửa, đến tiếng của họ cũng không nghe được nữa, chắc đã đi xa.

Sao đây?

Chắc không sao đâu?

Cô nhìn Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm 1 cái, lòng biết bản thân không thể khiến họ giúp, vẫn quay về tiếp tục chụp hình.

Bùi Nhiễm Nhiễm không muốn tiếp xúc nhiều với Cảnh Thần Hạo, quay người muốn đi, lại bị anh chặn đường.

“Lúc này vừa giải vây cho cô, 1 câu cảm ơn cũng không có, đây là giáo dưỡng của cô?” Cảnh Thần Hạo tùy ý đứng bên cô, nhưng không chú ý đến cô.

Đây cũng coi là giải vây? Kinh nghiệm phong phú chỉ gì? Sinh con kinh nghiệm phong phú?

Miệng không có câu tốt lành!

“Cảm ơn Cảnh tổng giải vây, tôi bận, không thưởng thức cùng Cảnh tổng.” Cô quay người, đi ra sau lưng anh.

Khâu Tịch thấy vậy, di chuyển theo bước chân Cảnh Thần Hạo, không ngờ ở đây thấy anh, ở đây lại không người, quả thật là trời tạo cơ hội tốt.

Cô vẫn chưa đến gần, môi mòng của Cảnh Thần Hạo động đậy, nhả ra 1 chữ, “Cút!”

Giọng Cảnh Thần Hạo không lớn không nhỏ, thậm chí không nghe ra tức giận, nhưng cũng không có chút cảm xúc trong đó.

Như quỷ vậy, cô lập tức chạy xa.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn Hòa Thảo không tập trung trước ống kính, không kiên nhẫn xua tay, “Tất cả nghỉ nửa tiếng.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Hòa Miêu như bong bóng xì hơi, lưng thẳng lập tức cong lại, cô lập tức ra đỡ, đi đến 1 bên ngồi nghỉ.

Cả quá trình Cảnh Thần Hạo đều không chớp mắt nhìn cô, rõ ràng anh có hội nghị quan trọng, chỉ đi ngang qua, nhưng tự nhiên lại muốn vào xem.

Nhưng không ngờ lại gặp chuyện này, cùng với bộ dạng lúc làm việc của cô, thật đáng khi đi chuyển này.

Phát hiện Cảnh Thần Hạo luôn nhìn cô, Bùi Nhiễm Nhiễm cố nhịn ý muốn đánh anh 1 đấm, cũng thấy “chồng” cô ra, vậy mà còn nhìn chăm chăm cô công khai, không sợ người khác thì thầm to nhỏ sao?

Ừ, cô quên mất, đây là điều Cảnh Thần Hạo không quan tâm nhất, anh làm việc luôn theo ý mình, suy nghĩ người ngoài anh không quan tâm.

“Chuyện lúc này tôi xin lỗi, nhưng chuyện của các người, thứ tôi không thể nhúng tay vào.” Lời an ủi của cô vốn không có ý nghĩa thực tế.

Chuyện Âu Dương gia cô tuyệt đối quản, nhưng vì chuyện của Hòa Miêu không liên quan, lộ bản thân là chuyện ngu ngốc, cô sẽ không làm vậy.

“Em không trách chị, chị là quan tâm cô ấy.” Hòa Thảo cúi đầu, nhận ly nước của Bùi Nhiễm Nhiễm, nắm chặt, trầm mặc rất lâu.

Cảnh Thần Hạo đến đột ngột, đi cũng vậy, như con gió vậy, lúc không ai biết đã rời đi rồi.

Vì tâm trạng Hòa Thảo không điều chỉnh được, cúi cùng cũng chỉ có hình của tổ 1 xong, những cái còn lại chọn thời gian khác.

Bùi Nhiễm Nhiễm và nhân viên khác ngồi xe về công ty, Khâu Tịch ngồi đối diện cô, ánh mắt luôn đánh giá cô, “Tôi cảm thấy Hòa Miêu lúc này quả không biết chọn người! Sao có thể thích loại đó! Hòa Thảo ngược lại cũng được, nhìn là thấy kiểu học sinh đơn thuần.”

“Cô đang chọn người tiếp theo cho Âu Dương tổng sao? Chuyện này không đến lượt cô làm.” Cô bình thản nhìn xuyên qua kính thủy tinh trên xe, “Hòa Thảo là người đại diện sản phẩm mới của chúng ta, cô ấy không thể xảy ra ngoài ý muốn, điểm này, tổ trưởng Khâu chắc cũng rõ.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Khâu Tịch vì lời cô mà cảm nín, tìm người tiếp theo cho Âu Dương Lập không là chuyện của cô, Hòa Thảo cũng không thể xảy ra ngoài ý muốn, nếu thật sự xảy ra ngoài ý muốn, là cô làm việc không có trách nhiệm, hay là Bùi Dĩ Hàn?

Bùi Dĩ Hàn có thể xảy ra chuyện, nhưng tuyệt đối không được ảnh hưởng đến cô.

“Tôi đương nhiên rõ, lúc này chỉ là nói giỡn mà thôi.” Mắt Khâu Tịch mang ý cười, mắt thuận theo mặt cô nhìn xuống cổ.

Bùi Nhiễm Nhiễm mặc cô đánh giá, từ lần bị Cảnh Thần Hạo phát hiện da mặt và tay không cùng màu, cô liền đặc biệt chú ý, cổ tuyệt đối không lộ, cũng màu vàng.

Rất nhanh về đến công ty, Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi trước máy tính chọn hình lúc này thợ chụp hình gửi, ngoài nhìn tám mới bắt đầu, tám sau này cô đều không hài lòng.

Nếu còn không khiến cô hài lòng, thì đừng nói Cảnh Thần Hạo.

“Ài...” Cô thở dài 1 hơi, đưa tay xoa thái dương, đầu vô thức nghĩ lại chuyện ở chỗ chụp hình.

Lúc đó bỏ cô cưới phụ nữ khác, vậy mà bây giờ không yêu thương.

Haha, Âu Dương Lập rút cuộc anh tuyệt tình lạnh nhạt, lợi dụng xong liền bỏ, hay là Liêu thị sẽ theo vết xe đổ của Bùi thị? Hoặc là bây giờ chỉ còn lóp vỏ rỗng.

Điện thoại đột nhiên vang lên, cô biết đến lúc đón Noãn Noãn và Dương Dương, liền thu dọn đồ trên bàn, nhanh chóng rời chỗ.

“Bùi Dĩ Hàn! Cô đi đâu?” Khâu Tịch vừa đứng lúc thấy, thấy cô đeo túi, “Về sớm?”

“Tổ trưởng Khâu, nếu tôi không nhớ nhầm, bộ phận kế hoạch Cảnh thị làm việc linh hoạt, nếu tổ trưởng Khâu không hiểu ý có thể đến phòng nhân vụ hỏi, tôi đi trước.” Cô nói xong lướt qua người Khâu Tịch, rời khỏi phòng kế hoạch.

Khâu Tịch quay đầu tức giận nhìn bóng dáng cô, 1 gián điệp mà thôi, có gì đáng khoa trương chứ?

Trăm tính ngàn tính Bùi Nhiễm Nhiễm cũng không ngờ ở cửa gặp Cảnh Thần Hạo, về sớm bị bắt tại trận.

Cảnh Thần Hạo đi qua, đồ vest được đặt làm riêng rất vừa cơ thể anh, áo trắng phối cả vạt xanh đậm, cộng thêm khuôn mặt đẹp không tì vết, nhìn rất thâm trầm nội liễm, càng làm tăng thêm sự nghiêm túc.

Bước đi trầm ổn, cả người tản ra khí chất không thể dùng lời diễn tả.

“Bùi Dĩ Hàn, cô ở Te cũng tùy ý về sớm vậy?” Cảnh Thần Hạo đến trước mặt cô dừng lại.

Bùi Nhiễm Nhiễm âm thầm than sao mình không về sớm hơn, thì sẽ không gặp anh.

“Cảnh tổng, hôm nay công việc xong rồi, với phòng kế hoạch làm việc linh hoạt, dựa theo quy định công ty, tôi có thể rời khỏi.” Cô cố gắng giữ nụ cười tiêu chuẩn, thái độ khiêm tốn lễ phép, hoàn toàn là bộ dạng 1 cấp dưới nên có.

Nhưng cô càng như vậy, lòng Cảnh Thần Hạo càng không thoải mái.

Lần trước cảnh cô và chồng video call còn lảng vảng trước mắt anh, cô về sớm muốn làm gì?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cảnh Thần Hạo nhẹ cúi người, cúi đầu lại gần cô, “Đột nhiên có chuyện cần thương lượng, theo tôi lên.”

Cô nói xong không đợi cô phản ứng, bước lớn đi đến thang máy.

“Cảnh tổng, có thể để mai nói?” Cô quay lưng nhìn hình bóng anh, nhẹ giọng hỏi.

Hôm nay ngày học đầu của Noãn Noãn và Dương Dương, nếu ngày đầu cô không đón chúng, cô làm mẹ cũng quá thất trách rồi.

“Cô có chuyện?” Đột nhiên anh nghĩ đến gì, miếng phù lên nụ cười không dễ thấy, quay người lại đi qua.

“Chút chuyện, không phiền Cảnh tổng lo.” Cô chỉ muốn rời đi thôi!

Cảnh Thần Hạo anh không thể ngoan ngoãn về phòng làm việc của mình sao?

Đây không phải là oan gia ngõ hẹp trong truyền thuyết sao?

Cô vừa đến cửa đi 1 bước, Cảnh Thần Hạo liền đến bên cạnh cô, bình tĩnh đại ngộ mở miệng, “Hôm nay thứ 2, phải lên trường, vừa hay lát tôi không có chuyện, tôi đưa cô đi.”

“Cảnh tổng lúc này không phải nói có chuyện thương lượng sao? Bây giờ chúng ta thương lượng!” Cô chân thành nhìn anh, trong lòng lại muốn chém anh vài nhát.

Năng lực lật mặt không nhận đứng nhất thế giới.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110

“Tôi cảm thấy cô nói có lý, mai mới thương lượng.” Cảnh Thần Hạo đi trước đi ra ngoài, giọng thanh thấp mang theo sự vui vẻ, “Noãn Noãn nhất định nhớ tôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng đi theo sau bước anh, “Cảnh tổng, không cần, thật không cần, tôi tự đi là được!”

Tiêu rồi tiêu rồi, nếu anh thấy Dương Dương, không phải là...

Cảnh Thần Hạo đi trước đã ngồi vào xe, cửa ghế phụ mở, cô cúi người từ ghế phụ nhìn anh, “Cảnh tổng, chúng ta về công ty nói chuyện chính, Noãn Noãn tôi kêu bạn đón là được.”

“Bạn cô không phải Lâm Tri Hiểu sao? Cô dám về sớm cô ta dám sao?” Anh nói xong đã khởi động xe, hai tay để trên vô lăng, “Lên đây!”

“Tôi có thể từ chối không?” Cô nắm chặt cửa, đưa ra phản kháng cuối cùng.

Cô không muốn lên.

“Cô cảm thấy sao?” Cảnh Thần Hạo nhếch mày, động tác đơn giản, uy hiếp cực kỳ.

Cô không nguyện ý lên xe, lúc đóng cửa, cô cảm thấy tương lai đen tối.

Cảnh Thần Hạo lái xe, hai mắt nhìn thẳng, tùy tiện hỏi, “Tên.”

“Thất Thái Quang đường Tri Nham.” Cô nhỏ giọng đến bản thân cũng không nghe.

Nhưng Cảnh Thần Hạo lại biết, đây vừa hay là trường nhà Đường Sóc, vậy cũng tốt, sau này nếu có chuyện, có thể trực tiếp nhờ Đường Sóc.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi ghế da nâu mềm mại nhưng như ngồi trên đinh, cảnh vật không ngừng lùi về sau, tay cô nắm chặt đến đỏ mề hời.

Sao đây sao đây?

Bây giờ kêu Lâm Trí Hiếu giúp cũng không kịp, cô im lặng lấy điện thoại, gửi tin nhắn cho Dương Dương, kêu cậu đưa Noãn Noãn rời trước.

Nhưng rất nhanh cô liền nghĩ đến, đó là mầm non, phụ huynh không tới, cô giáo sẽ không để trẻ đi.

Ôm hy vọng thử xem, cô cầm điện thoại, nhưng bị thương phát hiện, điện thoại phé không mở được máy!

Cô nhìn chăm chăm màn hình đen thui, như muốn dùng ý niệm sửa lại nó.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Muốn gọi điện có thể lấy điện thoại tôi, trong túi, tự lấy.” Cảnh Thần Hạo đột nhiên nói, cô lập tức để điện thoại vào túi xách, tối nay đổi cái mới.

Thấy Bùi Nhiễm Nhiễm không động đậy, anh cong miệng, mắt liếc nhìn cô, “Sao, không cần?”

Cô liếc nhìn điện thoại nhô lên dưới quần tây đen của anh, lập tức nghiêng đầu nhìn cửa sổ, “Không cần nữa.”

Anh ném điện thoại đến trước mặt cô cũng không dùng, đừng nói là tự mình lấy.

Không khí trong xe đột nhiên im ắng, sau đó đã tới trường mầm non, nhìn từ xa đã thấy không còn vài người phụ huynh, hình như bọn họ đến trễ rồi.

Lần này chết chắc rồi, càng không dễ trốn thoát.

Cảnh Thần Hạo dừng xe xong, 2 người họ liền đi về hướng trường mầm non.

Bùi Nhiễm Nhiễm lo lắng không thôi, bước đi nhanh hơn khiến anh đi ở phía sau, nhưng lại không thấy hình bóng của 2 đứa trẻ, cô thà để Cảnh Thần Hạo nhìn thấy, còn hơn là 2 đứa xảy ra chuyện gì.

Cảnh Thần Hạo chậm rãi đánh giá trường mầm non, hoàn cảnh không tệ, không khí trong lành, nét vẽ trên tường trắng càng gây hứng thú cho trẻ, khiến anh vô thức nghĩ đến Noãn Noãn.

“Cảnh tổng, tôi có thể dùng điện thoại của anh không?” Đột nhiên cô quay người, đưa tay trắng nõn về phía anh.

“Lúc này tôi nói rất rõ, muốn dùng... tự lấy.” Cảnh Thần Hạo nhẹ cúi đầu, biểu thị cô tự lấy.

Cô nhìn, không phải là 1 cái điện thoại sao?

Dù sao cũng ngủ chung, cách 1 lớp quần lấy điện thoại mà thôi.

“Cảm ơn Cảnh tổng.” Cô vừa nói vừa phân tán sự chú ý, ngón tay thon dài dể vào túi, chạm vào được điện thoại lạnh lạnh nhanh chóng lấy ra.

Ngón tay ấm nóng chỉ nhẹ chạm vào anh, vậy mà lại khiến anh có cảm giác xúc động.

Cảnh Thần Hạo anh nhất định điên rồi!

Bùi Nhiễm Nhiễm kích động ấn sáng điện thoại, lần nữa quay nhìn anh, “Mặt khẩu.”

“901001.”

Anh đang nghĩ gì vậy, vậy mà lấy sinh nhật cô làm mặt khẩu?

Cảnh Thần Hạo thấy rõ tay cô ngập ngừng, tự nhiên bỏ 2 tay vào túi, trầm mặc không nói.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

Có thể phản ứng như vậy, còn giả ngu trước mắt anh, trò chơi này rốt cuộc cô muốn chơi đến chừng nào?

Bùi Nhiễm Nhiễm gọi cho Bùi Noãn, căng thẳng đứng tại chỗ xoay vài vòng, thực ra cô vốn tính hơi giáo viên, nhưng sợ giáo viên đưa Dương Dương và Noãn Noãn tới chung.

Cho nên gọi điện thoại xác nhận trước, trong lòng có gì đó chắc chắn thì tốt hơn.

“Là mami sao?” Giọng ngọt ngào của Noãn Noãn vang lên, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức thả lỏng.

“Noãn Noãn, là mami.” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn Cảnh Thần Hạo, dứt khoát đi vài bước, thấp giọng nói, “Các con ở đâu?”

“Chúng con ở kfc, chú Đường hôm bữa dẫn tụi con đến, mami đến đón tụi con sao?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy vậy, cô đang ăn đồ, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất cũng không bị Cảnh Thần Hạo phát hiện.

“Ngoan ngoãn nghe lời anh, mami rất nhanh liền về tới.” Cô cố ý nói vậy, là vì muốn Cảnh Thần Hạo rời khỏi đây.

Vì cô đã nghe tiếng bước chân phía sau, cô cúp điện thoại quay lưng, cười đưa điện thoại cho anh, “Cảnh tổng cảm ơn điện thoại của anh, nhưng tôi có người bạn khác đã đưa con về nhà rồi.”

“Đưa về nhà rồi?” Cảnh Thần Hạo đưa tay nhận điện thoại, cúi đầu nhanh chóng lưu 2 chữ “Noãn Noãn”

“Đúng vậy! Vì tôi đến trễ, anh ấy lúc này đi ngang qua, liền đưa về nhà.” Cô đưa tay làm động tác mời, “Cảnh tổng, thật sự làm phiền anh rồi.”

“Không phiền.” Cảnh Thần Hạo để điện thoại vào túi, tùy tiện đi ra hướng ngoài cửa.

Còn tưởng lần này có thể gặp đứa trẻ tên Dương Dương, nhưng anh không thể không nhanh chóng che giấu sự mất mát trong lòng.

Vậy mà cứ thế bỏ lỡ, rõ ràng chút nữa là gặp được.

Ngược lại, Bùi Nhiễm Nhiễm rất vui, khuôn mặt vàng lộ ra nụ cười.

Sau khi ra ngoài, Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn không được muốn phân tách với anh, cô đưa tay bắt taxi, cười vẫy tay, “Tạm biệt Cảnh tổng.”

Sau đó ngồi vào xe, nói địa chỉ nhà.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Quả không ngoài dự đoán, Cảnh Thần Hạo hình như đã tin lời cô, quay xe rời khỏi, thân xe cũng biến mất.

Lúc này cô mới kêu tài xế quay đầu lại, tài xế đối với cô rất bất lực, thật ra cô cũng không muốn, nhưng vì để Cảnh Thần Hạo không phát hiện, đây là cách duy nhất.

Lúc cô đến kfc, Bùi Dương và Bùi Noãn đã ăn no ngồi đó, Đường Sóc ngồi đối diện, không nhìn thấy anh, nhưng nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Dương Dương và Noãn Noãn, chắc là quan hệ khá tốt.

“Mami!” Bùi Dương thấy cô đầu tiên, thân nhỏ trượt xuống, chạy về hướng cô.

Rất nhanh Bùi Noãn cũng thấy cô, nhanh chóng chạy theo, “Mami...”

Đường Sóc nghe tiếng 2 đứa, quay đầu thấy mặt mộc, vậy là Bùi Nhiễm Nhiễm đang đeo kính râm.

Anh quay đầu nhìn sắc trời, hình như không còn cần đeo kính nữa, không lẽ cô cố ý không để anh nhìn thấy?

Tại sao?

Bùi Nhiễm Nhiễm hôn má 2 con, 1 trái 1 phải kéo đến trước mặt Đường Sóc, “Đường tiên sinh, cảm ơn giúp tôi chăm sóc chúng, khiến anh tốn tiền rồi, tôi trả tiền liền cho anh.”

Cô thả tay Bùi Dương, cúi đầu lấy tiền.

“Không cần không cần, cô như vậy quá xa lạ rồi.” Đường Sóc lập tức từ chối, “Tôi là thích 2 đứa nhỏ, nếu sau này cô không rảnh, có thể nói với tôi bất cứ lúc nào, tôi đón tụi nhỏ.”

“Sau này sẽ không vậy đâu Đường tiên sinh.” Bùi Nhiễm Nhiễm lấy 2 tờ 100 ra để lên bàn, “Đường tiên sinh liên tục giúp tôi 2 chuyện lớn, tôi cảm kích không thôi, không thể lại nhận sự giúp đỡ của Đường tiên sinh nữa.”

Đường Sóc liếc nhìn 200, đột nhiên cười nhẹ lên tiếng, “Tính cách của cô khiến người khác cảm giác bị xa lánh sao? Tôi giúp cô không phải muốn lấy

tiền cô.”

“Cái này tôi đương nhiên hiểu, Đường tiên sinh không thiếu tiền.” Cô vừa tẩy trang trên taxi, lúc này kính đen để lộ nửa khuôn mặt, càng thêm mê người, khiến người khác nhìn không được nghiên cứu 1 phen.

“Nhưng tôi cũng không có gì có thể cảm ơn Đường tiên sinh, ít nhất tiền ăn của chúng cũng nên là tôi trả.” Cô nắm lại tay của Bùi Dương, “Nói tạm biệt với chú.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

“Tạm biệt chú!” 2 đứa đồng thời cười nói.

“Cô như vậy quá không có tình cảm rồi, nếu không vậy, nếu cảm thấy không có gì để cảm ơn, không bằng nói tên cho tôi biết.” Đường Sóc nhìn cô, thật ra anh muốn nhìn thấy đôi mắt sau kính của cô hơn.

Lúc nào cô mới xuất hiện trước mặt anh bằng cả khuôn mặt?

Đường Sóc muốn biết tên quá đơn giản, chỉ cần vào trường hỏi là được, nhưng anh không làm vậy, anh muốn tôn trọng cô.

“Mami con tên...” Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên nói.

Bùi Nhiễm Nhiễm hoảng sợ, lập tức tiếp lời, “Noãn Noãn, con khát không, còn muốn ăn gì không?”

“Con không khát!” Bùi Noãn tuy không muốn ăn gì, nhưng cũng quên đi câu hỏi vừa nãy.

“Lần nữa cảm ơn sự giúp đỡ của Đường tiên sinh, tên không quan trọng, có duyên chúng ta gặp lại.” Cô nói xong kéo 2 đứa nhanh chóng rời đi.

Như là đang chạy trốn vậy.

Khuôn mặt ôn nhu của Đường Sóc nở nụ cười, bông tai màu bạch kim càng ánh lên chói mắt.

Rất thú vị!

Vậy mà con có người phụ nữ như vậy, anh đường đường là đại thiếu gia tập đoàn Đường thị, vậy mà đến tên 1 người phụ nữ cũng không hỏi ra.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Anh đột nhiên ngồi xuống, đưa tay lấy 200 cô mới để xuống, không kiên nhẫn cười.

Về đến nhà, Bùi Nhiễm Nhiễm để 2 con ngồi nghiêm túc trên sofa, ánh mắt nghiêm túc nhìn họ.

“Mami, mẹ muốn dạy dỗ bọn con sao?” Bùi Noãn méo mào, uất ức muốn khóc.

“Noãn Noãn ngoan, mami không phải muốn dạy dỗ.” Cô đưa tay xoa đầu con, mặt trắng lộ ý cười, “Mami là muốn nói, chú đó là người tốt, nhưng sau này không được ở chung chỗ với chú nữa, đừng đi chung với chú, mami sẽ đến đón các con, nếu mami không có thời gian, phải kiên nhẫn đợi mami, biết không?”

“Mami, con biết rồi.” Bùi Dương lập tức cười trả lời, xem ra mami không muốn chú Đường theo đuổi mẹ.

Nhưng cậu thấy chú Đường không tệ, ít nhất tốt hơn cấp trên ôm nữ nhân, đánh trẻ con.

Nếu Bùi Nhiễm Nhiễm biết được Cảnh Thần Hạo trong lòng Bùi Dương bây giờ là hình tượng này, nhất định cười lăn, quá giải stress rồi!

“Con cũng nhớ rồi!” Bùi Noãn cười mím đáp, 2 tay đưa về phía cô, “Mami, con đói rồi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm sờ bụng con bé, “Gần đây tiêu hóa nhanh quá!”

“Người ta đang phát triển! Nhưng mà mami có phải lấy điện thoại chú đó gọi cho con không?” Bùi Noãn lắc lắc cơ thể, kỳ vọng đáp án.

“Chú công việc rất bận, Noãn Noãn không nên gọi điện làm phiền chú!” Cô cũng không thể công khai lấy điện thoại con bé để xóa số.

“Dạ, Noãn Noãn nhớ rồi.” Cô dùng sức gật đầu, khuôn mặt nhỏ ý cười càng đậm.

“VẬY MẸ ĐI NẤU CƠM” Bùi Nhiễm Nhiễm xoa đầu, rồi đi vào bếp.

Cô vừa đi, Bùi Noãn thần bí lấy điện thoại mình đưa trước mặt Bùi Dương, “Anh, anh lưu số điện thoại giúp em được không? Có được không?”

“Ừ!” Bùi Dương nhận điện thoại, tay nhỏ ấn lên màn hình vài cái, bấm “xóa”.

Bùi Noãn nhìn ngược điện thoại, nghi ngờ nhìn qua nhìn lại, đột nhiên “oa” 1 tiếng khóc lên.

Bùi Nhiễm Nhiễm còn chưa kịp chạy ra, liền nghe tiếng dậm chân, “Mami, mami, anh bắt nạt con!”

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức quỳ xuống, lau nước mắt, “Noãn Noãn ngoan, sao vậy?”

“Oa oa oa...” Cơ thể nhỏ của Bùi Noãn không ngừng co gập, từ từ đưa điện thoại cho cô, “Anh xấu xa, làm cho điện thoại của chú biến mất rồi.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Bùi Dương lúc này đang đứng ở cửa bếp, bộ mặt y chang Cảnh Thần Hạo không hề có chút hối hận, chỉ có cảm thấy đau lòng vì em gái.

“Noãn Noãn, lát mami lưu lại giúp con là được, anh không cố ý.” Cô quỳ xuống ôm con, đầu dựa trên vai cô, nước mắt nước mũi dính lên người cô, con bé không ngừng meo meo.

Bùi Nhiễm Nhiễm thuận theo kéo Bùi Dương qua, “Mami hiểu con, không sao.”

“Dạ.” Bùi Dương gật đầu.

Lâm Tri Hiểu vào cửa thấy vậy, đột nhiên mở to mắt, “Chuyện gì xảy ra?”

Cô chỉ biết Bùi Nhiễm Nhiễm về sớm, biết Cảnh Thần Hạo cùng rời khỏi, nhưng không ngờ đứa trẻ trong nhà lại khóc dữ vậy.

“Chuyện nhỏ, tí tớ nói với cô, nhưng mà có thể phiền cậu nấu ăn giúp.” Bùi Nhiễm Nhiễm mặt xin lỗi nhìn cô, ôm Bùi Noãn vào phòng ngủ.

Đề con lên giường, nhẹ vỗ lưng, “Điện thoại mami hết pin, sặc rồi nói cho Noãn Noãn nghe, được không?”

“Oa oa oa, được, được!” Bùi Noãn vừa khóc vừa gật đầu, khuôn mặt lại đẹp khóc như mặt mèo.

Bùi Nhiễm Nhiễm lấy khăn lau nước mắt, đợi cô không khóc nữa đứng dậy sạc pin điện thoại, thời gian chờ đợi, cô lại ngồi lại lên giường.

Cha con đồng lòng sao?

Biết mất số anh khóc thương tâm như vậy, thấy Noãn Noãn như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy áy náy và tự trách.

Cô không thể ích kỷ giành đi quyền lợi nhận được tình cha của tụi nó, nhưng nếu chúng có tình cha rồi, thì sẽ thiếu tình mẹ, như vậy cũng không hoàn chỉnh.

Thấy con bé đau lòng cô càng đau hơn, tuy Noãn Noãn và Cảnh Thần Hạo không giống, nhưng nếu tiếp tục tiếp xúc, Cảnh Thần Hạo nếu không sinh nghi, thì không phải Cảnh Thần Hạo!

Cô phải làm sao mới có thể chu toàn mọi chuyện, không để tụi trẻ rời xa cô.

“Mami, nếu mẹ thật sự không thích chú đó, Noãn Noãn không nói chuyện với chú, không quan tâm chú nữa.” Bùi Noãn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu trầm mặc, trái tim nhỏ khó chịu cực kỳ.

Cô làm mẹ giận rồi.

“Noãn Noãn thật ngoan.” Cô hiểu chuyện như vậy, Bùi Nhiễm Nhiễm càng áy náy.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Sau này nhất định quan tâm chúng hơn nữa, không có gì quan trọng hơn chúng trong lòng cô.

Giờ cơm tối, Bùi Dương biểu hiện vui vẻ hơn nhiều, Lâm Tri Hiểu thấy vậy cũng vui, nhưng Bùi Dương vẫn trầm mặc không nói gì, không biết cậu vui hay không.

Đỗ 2 con ngủ xong, Bùi Nhiễm Nhiễm liền bị Lâm Tri Hiểu kéo đi, “Nói nhanh, cậu và Cảnh tông cùng rời đi làm gì?”

“Sao cậu biết?” Lúc cô về là giờ làm.

“Sao tớ không biết? Toàn công ty đều biết!” Lâm Tri Hiểu hứng thú kéo cô ngồi lên sofa, tùy tiện lấy đồ bấm tivi cầm lên làm micro để trước mặt cô, “Xin hỏi Bùi Nhiễm Nhiễm tiểu thư, 4h chiều cô và Cảnh Thần Hạo tiên sinh cùng rời công ty, đi làm gì rồi, khai thật mau.”

“Vậy cũng có nghĩa là mai tớ có thể bị người khác vây lại nhìn?” Cô đột nhiên cảm thấy cuộc sống bị Cảnh Thần Hạo áp bức, quá tầm tở.

“Trả lời câu hỏi chính!” Lâm Tri Hiểu nhếch mí mắt lên, “Nói nhanh! Gấp chết tớ rồi!”

“Anh ta cứ muốn đi đón con.” Bùi Nhiễm Nhiễm bắt lực trả lời, còn chưa nói xong, mặt Lâm Tri Hiểu bên kia như bị sét đánh.

“Anh ta thấy Dương Dương rồi?” Lâm Tri Hiểu nuốt nước miếng, tuy không phải ruột thịt của Cảnh Thần Hạo, nhưng rất giống, người bình thường đều nghi ngờ!

Bùi Nhiễm Nhiễm lắc đầu, “Chút nữa.”

Bây giờ cô nghĩ lại hồi chiều, lòng còn sợ hãi.

“Nhiễm Nhiễm tốt của tớ, cậu nói chuyện có thể không dọa người khác, nói 1 hơi cho hết được không?” Cô gấp đến tim cũng muốn nhảy lên cổ họng.

Bùi Nhiễm Nhiễm 1 hơi nói hết mọi chuyện, cả chuyện Bùi Dương xóa sổ trong điện thoại Bùi Noãn, tất nhiên là quá trình lấy điện thoại.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

“Cậu lợi hại!” Lâm Tri Hiểu đưa ngón tay cái lên, “Nhưng Đường Sóc đó xuất hiện thì trùng hợp!”

“Ai mà biết! Chẳng qua thoát 1 kiếp là tốt rồi, tớ lo sau này Cảnh Thần Hạo cứ đi đón chúng như vậy thì làm sao?” Nghĩ đến vấn đề này, cô lập tức lo lắng.

Đáng tiếc Bùi gia đã không tìm thấy người khác, nếu không còn nhờ chăm sóc giúp.

Lâm Tri Hiểu thân là thư ký Cảnh Thần Hạo, công việc đương nhiên bận, trách nhiệm đưa đón chỉ có thể do cô.

“Khả năng này đúng là có.” Lâm Tri Hiểu nói xong cũng như cô tạm thời rơi vào trầm mặc.

“Nếu không sau này kêu Đường Sóc giúp, dù sao trường cũng do nhà anh ta mở.” Lâm Tri Hiểu suy đi nghĩ lại không thấy cách khác, lại cảm thấy cách này không tệ.

“Cậu điên rồi!” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc cô 1 cái, “Cảnh Thần Hạo và Đường Sóc là bạn bè, nếu bị anh ta biết, Cảnh Thần Hạo cũng nhất định biết, bây giờ điều may mắn duy nhất của tớ, là bọn họ chưa nhận ra tớ!”

Nếu không sớm đã bị lộ, Đường Sóc thấy mặt thật của cô, tuy đeo kính rồi.

Lâm Tri Hiểu vỗ vai cô, “Đây thật là điều khó, theo trí thông minh của tớ thì không nghĩ ra cách giải quyết, tớ ngủ trước, nói không chừng tình dục có cách hay.”

Đối với chuyện này Bùi Nhiễm Nhiễm không ôm chút hy vọng nào, ngày hôm sau 2 người cũng không ai nhắc đến chuyện này.

Cả đường trầm mặc lái xe đến Cảnh thị, Lâm Tri Hiểu đột nhiên quay đầu kinh khủng nhìn cô, “Nhiễm Nhiễm, chúng ta có phải quên gì không?”

Cô quay lại nhìn ghế sau, không ai ngoài 1 người, “Chúng ta vẫn đưa 2 đứa nhỏ đi học.”

“Tớ xin nghỉ cho chúng rồi.” Bùi Nhiễm Nhiễm mặt bình thản mở cửa xe, “Trước lúc tớ nghỉ ra cách, cứ ở nhà trước.”

“Cô quá nhiên lợi hại, mới học 1 ngày liền xin nghỉ.” Lâm Tri Hiểu nhanh chóng lên xe, “Cậu trang điểm kiểu này lâu có ảnh hưởng đến da không?”

Cô vừa muốn trả lời, đột nhiên nghe tiếng cười nhạo, “Trang điểm đã vậy, nếu không trang điểm xấu đến cỡ nào!”

Bùi Nhiễm Nhiễm thản nhiên, những lời này không làm cô đau hay nhột, nếu cô đã quyết giả trang, trong lòng sớm đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với sự cười chê.

Nhưng Lâm Tri Hiểu không vậy, vừa thấy Khâu Tịch, lập tức dùng khí chất của thư ký tổng tài, “Xem ra tổ trưởng Khâu rất tự tin với nhan sắc của mình, chỉ là không biết mặt này đã đắp bao nhiêu lớp phấn, lúc cười cũng bị rơi xuống, tội cho nhân viên vệ sinh phải lau dọn.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Lâm Tri Hiểu cô...” Khâu Tịch vô thức sờ mặt, dù cô có trang điểm, đánh phấn thì sao, ít nhất đẹp hơn Bùi Nhiễm Nhiễm mặt vàng khiến người ta mất cả khẩu vị.

“Tôi biết tên mình đẹp, cô không cần nhắc tôi.” Lâm Tri Hiểu nói xong kéo Bùi Nhiễm Nhiễm đứng trước thang máy, mặt cười nhẹ nói với cô, “Cậu cũng không tức giận?”

“Tại sao phải tức?” Mặt này của cô đâu phải thật.

Dù cho là thật, cũng không ai chê bản thân xấu đến không ai thèm nhìn.

“Cũng đúng, nếu tớ là cậu cũng sẽ không tức.” Tính toán với cô ta, chỉ làm mất thân phận của bản thân.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy cửa thang máy có hình bóng thon dài của 1 người bước đến, bắt lực cùng Lâm Tri Hiểu quay người, đồng thanh nói, “Cảnh tổng sáng tốt lành.”

“Cũng vậy.” Cảnh Thần Hạo hiếm khi trả lời 1 câu, cửa thang máy riêng đã mở.

Anh và Thích Thịnh Thiên cùng vào, “Vào đây.”

Khâu Tịch mặt vui vẻ đi vào, chân phải chưa bước vào, đã nghe tiếng trầm thấp ở trước mặt cô, “Không phải cô!”

Khâu Tịch lập tức thu chân lại, mắt mất đi về phía sau Bùi Nhiễm Nhiễm bọn họ.

Thích Thịnh Thiên đưa tay ấn nút “mở” bên thang máy, nhìn Cảnh Thần Hạo, mặt nở nụ cười, “Lâm Tri Hiểu và Bùi Nhiễm Nhiễm!”

Bị gọi tên hai người không tình nguyện đi vào, Lâm Tri Hiểu đang đứng ngồi không yên, đột nhiên tay bị Thích Thịnh Thiên nắm lấy, “Đột nhiên tôi cảm thấy đói, cô cùng tôi đi ăn cơm!”

“A...” Lâm Tri Hiểu còn chưa phản ứng, liền bị kéo ra khỏi thang máy, chỉ có thể mở to mắt nhìn thang đóng lại trước mặt cô.

Nhiễm Nhiễm, cậu tự cầu chúc cho mình!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

2 người bị nhốt trong không gian chật hẹp, im lặng đến nỗi có thể nghe tiếng thở nhẹ của anh.

Cô từ từ đi di chuyển chân về sau, dù cho ở trong thang máy, cũng phải cách xa anh, đường chéo là khoảng cách xa nhất.

Cô đứng sát góc thang máy, mới thở phào, Cảnh Thần Hạo đang đứng thẳng trước mặt đột nhiên quay người, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên lộ nụ cười nhẹ, “Hôm nay đi đón Noãn Noãn không?”

“Không đi!” Quả nhiên anh chưa bỏ cuộc.

“Bạn cô giúp?” Anh nhủ mảy, bước chân đi đến gần cô, “Con của mình tự đi đón thì tốt hơn.”

Cần anh quản! Trong lòng cô nguyên rủa 1 câu.

“Gần đây công việc bận, về sớm không tốt, tôi tự nhận thức được lỗi sai của mình, sau này nhất định không phạm phải.” Chuyện sau này sau này mới nói!

Cảnh Thần Hạo anh đừng đến đây!

Mắt cô liếc nhìn thang máy hiển thị số “5”, sao còn chưa tới lầu 8!

“Không sao, tôi đặc cách cho cô về sớm.” Dừng bước trước mặt cô, 1 tay chống lên thang, cúi đầu nhìn cô.

Hôm đó cổ áo khê mở, cực kỳ mê người, hôm nay lại kín đáo vậy, đến cái nút sát cổ cũng đóng lại.

“Chiều cùng đi.” Anh nói thêm 1 câu

“Chuyện nhỏ này không phiền Cảnh tổng.” Cô khó khăn chỉ tay lên thang, “Cảnh tổng, tôi đến rồi.”

“Lâm Tri Hiểu không ở đây, cô lên pha trà cho tôi.” Lúc anh nói, cửa thang máy từ từ đóng lại, máy cạp mắt trước cửa vẫn ngây ngốc như cũ.

Bọn họ vừa thấy cái gì?

Cảnh Thần Hạo ép tường Bùi Nhiễm Nhiễm.

Quá quá quá kinh ngạc rồi, không ngờ Cảnh tổng anh minh thần vũ của họ lại thích khẩu vị này!

Hình tượng Cảnh tổng cao cao tại thượng, tan thành mây khói!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Thang tiếp tục di chuyển, hơi thở của nam nhân đến gần cô, cô nuốt nước miếng, nhỏ tiếng, “Cảnh tổng như vậy sẽ khiến tôi cho ra anh muốn làm tình nhân ngầm của tôi.”

Cô cố ý nhấn mạnh 3 chữ “tình nhân ngầm”.

“Cũng không phải... không thể.” Đột nhiên anh cúi đầu ngậm lấy hai môi cô, tay lớn để giữa eo cô, tùy tiện di chuyển.

Cô đột nhiên mở to mắt, đây là tình huống gì?

“Uhm uhm...uhm”

Cô dùng sức ấn lên ngực anh, cửa thang máy mở ra, mới có chút khôngỡ, buông cô ra.

“Hịt hít...” Cô hít vài hơi lớn, mắt hạt dẻ nhìn chằm chằm anh, “Cảnh tổng có thể cho tôi 1 lời giải thích?”

“Làm chuyện tình nhân nên làm, cô đã sinh con rồi, không phải vậy cũng không hiểu chứ!” Anh khẽ nhếch môi quay người rời khỏi thang máy, “Pha trà.”

Cô âm thầm đi theo anh, hận không thể dùng mắt đục vô số lỗ sau lưng anh.

Cô cuối cùng cũng hiểu không kiểm chuyện thì sẽ không chết, tự lấy buộc mình rồi!

Cảnh Thần Hạo cởi áo vest, tùy tiện treo lên móc, ngồi lên ghế da, mở máy tính, lấy văn kiện, cả quá trình không nhìn cô 1 cái.

Điều này khiến cô ít nhiều thả lỏng, lời vừa nói trong thang máy cô sẽ không để bụng.

Hai tay bung trà để cách tay phải anh nửa mét, anh chỉ cần nhẹ di chuyển tay là có thể lấy được.

Đề trà xong, nhìn chữ ký rồng bay phượng múa của Cảnh Thần Hạo 1 cái, “Cảnh tổng, trà pha xong rồi, tôi đi trước.”

Cô vừa quay lưng, phía sau vang lên giọng trầm thấp, “Lời vừa nãy tôi đồng ý rồi.”

“Cái gì?” Cô vô thức quay đầu.

“Tình nhân của cô.” Cảnh Thần Hạo nâng mí nhìn cô, tùy tiện để văn bản vừa kí ở bên tay trái, “Qua đây.”

“Cảnh tổng, tôi lúc nãy nói đùa thôi, không cần nghiêm túc, tôi rất yêu chồng mình, nếu anh ta biết tôi ở ngoài trời hoa ghẹo nguyệt, sẽ tức giận, anh ấy tức giận tôi sẽ đau lòng, cho nên loại chuyện này tôi tuyệt đối không làm.” Cô trịnh trọng gật đầu, nói rõ lập trường kiên định của mình.

“Vậy làm sao đây, tôi xem là thật rồi.” Cảnh Thần Hạo nhẹ hừ 1 tiếng, “Không thể tùy tiện nói đùa, nếu đã nói, thì phải trả giá tương ứng.”

“Cảnh tổng anh đại nhân đại lượng, hãy coi lời lúc nãy của tôi là ảo giác đi, anh thật sự không nghe thấy gì cả.” Mặt vàng của cô cười lên, càng thêm kinh khủng, không đẹp chút nào.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116

“Ý cô là giác quan của tôi có vấn đề, xảy ra ảo giác?” Cảnh Thần Hạo tùy tiện bung ly trà, cảm giác có chút nóng, liền để xuống trước mặt mình.

“Không có không có, Cảnh tổng giác quan nhạy cảm, làm sao bị ảo giác được! Cứ coi như tôi nói mớ đi, không phải thật đâu.” Cảnh Thần Hạo đáng chết, có lý không tha người mà.

“Lời nói ra như nước đã tràn ly, không lẽ tôi không đủ tư cách làm tình nhân của cô?” Cơ thể anh dựa vào sau, ánh mắt đen nhìn chằm chằm khuôn mặt già xấu của cô, nghe giọng khàn đặc của cô, như là nhìn thấy Nhiễm Nhiễm của anh vậy.

“Hạo...”

“Oe...”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe tiếng ngọt chảy nước của Lucy phía sau, nhin không được nổi da gà, giọng này chắc là khẩu vị nặng như Cảnh Thần Hạo mới nghe nổi.

“Cô ở đây làm gì?” Lucy mặt phòng bị nhìn cô, “Ừ, nói chuyện công việc sao? Nếu xong rồi thì cô nên đi rồi.”

“Vâng” Cô nhanh chóng đi về phía trước.

“Quay lại.” Cảnh Thần Hạo sắc bén nói.

Cô dám để anh ở lại 1 mình đối phó với người phụ nữ mà anh ghét.

Bùi Nhiễm Nhiễm không kiên nhẫn dừng bước, không lẽ muốn cô ở lại thưởng thức xuân cung đồ sống sao?

Khả năng bền bỉ của anh rất lâu, còn mấy cái kỹ thuật này nọ cô đều biết rất rõ, thật sự không cần.

“Hạo...” Lucy đạp đôi cao gót 10 phân đến gần Cảnh Thần Hạo, bước đi uyển chuyển, cố gắng thể hiện hết vẻ đẹp hình thể của mình.

“Cút!” Cảnh Thần Hạo lạnh nhạt mở miệng nhả ra 1 chữ.

“Hạo, sao anh có thể vậy, chúng ta bị đồn lâu vậy, lúc nào anh mới mở hộp báo đây? Không thể cứ trốn tránh vậy.” Lucy lớn gan đến gần anh, thân thể mềm mại có thể thấy sắp ngồi lên người Cảnh Thần Hạo.

Đột nhiên Cảnh Thần Hạo đứng dậy, Lucy trực tiếp ngồi xuống ghế da, ôm không khí.

“Hạo, anh đi đâu?” Lucy nói, Cảnh Thần Hạo đã lướt qua bàn làm việc, đến bên Bùi Nhiễm Nhiễm.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Cô biết khác biệt của bạn gái tin đồn và thật là gì không?” Cảnh Thần Hạo ôm eo Bùi Nhiễm Nhiễm, mắt lạnh lùng nhìn Lucy đang đứng dậy.

“Hạo, lời này của anh là ý gì?” Cô kích động nhìn anh, không lẽ thật sự thích phụ nữ già này?

Lúc mới vô cô nghe nhân viên Cảnh thị nói, nhưng cô không tin, nhưng bọn họ vai kề vai đứng bên nhau làm cô cảm thấy nhức mắt, đau tim.

Bùi Nhiễm Nhiễm cũng tò mò, cho nên không động dậy bậy, đợi anh nói tiếp.

“Bạn gái tin đồn chính là tôi và cô không có bất kỳ quan hệ gì.” Tay đặt trên eo cô của Cảnh Thần Hạo ôm chặt hơn, trầm giọng nói, “Đây là người phụ nữ của tôi.”

“Anh thật không có mắt nhìn!” Lucy tức đến xông qua, ánh mắt sắc bén nhìn 2 người.

Nhìn thấy tay ôm Bùi Nhiễm Nhiễm của Cảnh Thần Hạo, lòng mềm nhũn, ngược đầu nhìn anh, “Em không tin, Hạo anh lừa em đúng không? Anh cố tình dùng phụ nữ già này tức em, anh có chỗ nào không vừa ý em, anh nói, em nhất định sửa.”

“Tôi đối với việc đi tìm tôi của cô cảm thấy không hài lòng, nhất định phải sửa bệnh này.”

Lúc anh nói mặt mày bình thản, ngữ khí nhẹ nhàng thậm chí cảm giác như gió thoảng qua tai, đương nhiên đây là cảm giác của Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Các, các người...”

Mà Lucy đã bị tức muốn nổ tung, tức đến dậm chân, 2 mắt hung hăng nhìn 2 người, tức giận quay lưng rồi đi.

Cửa phòng làm việc “ầm” lên tiếng đóng cửa, đoán là lần Lucy dùng sức nhiều nhất.

Lucy vừa đi, Bùi Nhiễm Nhiễm liền phản kháng thoát khỏi lòng anh, lùi liền 2 bước, “Nếu lúc này làm bia đỡ đạn cho Cảnh tổng, vậy chuyện thang máy có thể coi là huê không?”

“Chuyện này khác chuyện kia, chuyện này tôi sẽ thưởng cho em.” Miệng anh cong lên đi vào chỗ, biểu thị tâm trạng không tệ.

Cảnh Thần Hạo anh đừng được nước làm tới!

Hai mắt Bùi Nhiễm Nhiễm như ngọn lửa nhìn anh đang ngồi thản nhiên, bụng ly trà lên ưu nhã thưởng thức, liền hận không thể xông qua giặt ly rượu, đổ từ đầu xuống.

“Cảnh tổng, thưởng tôi không cần, danh tiếng rất quan trọng đối với anh, nhất định phải nghĩ kĩ!” Cô mặt khổ cực khuyên.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117

“Tuổi tôi cũng không nhỏ, danh tiếng không quan trọng bằng phụ nữ.” Cảnh Thần Hạo nâng mí nhìn cô, để ly xuống, thản nhiên nói, “Nếu cô đã sinh con cho chồng cô, kiếm thời gian cũng sinh cho tôi 1 đứa.”

“Dựa vào đâu?” Quả thật là tên hỗn đản!

“Tôi là tình nhân của cô, vớ lại...” Anh dừng 1 chút, nhìn khuôn mặt tức giận của cô tự nhiên cảm thấy vui, “Cô nói tôi không phải người, cảm thú không phải đều như vậy sao.”

Nếu không phải anh sắp có hội nghị quan trọng, thật sự lập tức muốn cho cô biết, thế nào gọi là cảm thú!

Bình tĩnh, Bùi Nhiễm Nhiễm mày phải bình tĩnh, ngàn vạn lần phải bình tĩnh!

Cô hít sâu vài hơi, mới từ từ nói, “Cảnh tổng, tôi còn có chuyện gấp, đi trước.”

“Đi đi!” Cảnh Thần Hạo ngữ khí như ban ơn vậy vang lên sau lưng cô, cô hận không thể đập giày cao gót 10 phân vào mặt anh.

Mấy năm không gặp, ngày càng không biết xấu hổ!

Vừa về đến phòng kế hoạch, cô liền bắt đầu làm việc, trong lòng đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuyệt đẹp của Cảnh Thần Hạo.

“A a a...” cô nhin không được kêu lên vài tiếng, quá tức giận rồi.

Khâu Tịch vừa lúc đó đi sau lưng cô, nghe cô kêu vài tiếng thì dừng lại, “Sao? Cảnh tổng khiến cô tức giận rồi? Hay là cô khiến Cảnh tổng tức giận?”

“Giờ làm việc không phải giờ tám” Lòng cô trầm xuống, lạnh lùng nói.

“Haha, xem là rất nhanh Cảnh tổng sẽ nhận thức được phụ nữ già xấu như cô không hợp với anh ấy.” Khâu Tịch tuy không tận mắt thấy Cảnh Thần Hạo ép tường cô, nhưng cô biết lúc này trong thang máy chỉ có 2 người.

“Đúng vậy! Tôi cảm thấy chúng tôi hoàn toàn không hợp, hay là tổ trưởng giúp tôi nói với Cảnh tổng?” Cô ngẩng đầu cười nhạt nhìn cô, “Kêu anh ấy tha cho đóa hoa vừa xấu vừa già này đi, đi tìm rừng cây khác.”

Nếu thật vậy, cô vui cực kỳ.

Bùi Nhiễm Nhiễm thể hiện mặt kỳ lạ, cô ta không phải luôn rất vui vì Cảnh Thần Hạo và cô không chút quan hệ sao? Kêu cô ta đi thì không đi.

Nữ nhân thật khó hiểu!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cứ làm đến 4h chiều, cô tí nữa là chuẩn bị đi nhà trẻ, mới nhớ là hôm nay không cần đón Dương Dương và Noãn Noãn.

Sau đó cúi đầu tiếp tục làm, quảng cáo có thể từ từ làm, nhưng chụp hình thì phải nhanh, tuyên truyền lần trước cần dùng.

Nghĩ đến đây, cô lấy điện thoại gọi cho Hòa Thảo, lúc chờ đợi, cô rót ly nước.

Điện thoại bên kia vang lên vài tiếng, cuối cùng bên kia nhận, “Chị Bùi, có chuyện sao?”

Bùi Nhiễm Nhiễm để ly nước xuống, đóng máy rót nước lại, “Mai có lớp không?”

“Chiều mai chắc được.” Hòa Thảo giọng dịu dàng đáp, “Chị Bùi, chuyện hôm qua ở chỗ chụp, em thay Hòa Thảo xin lỗi, còn có em, em không nên có tình cảm riêng, ảnh hưởng đến tiến độ công ty.”

“Tôi chấp nhận rồi, nhưng chuyện hôm qua cũng không trách em.” Cô quan tâm, “Hòa Miêu sao rồi?”

Hôm qua bị Liêu Vi mang đi, cũng không biết cô ta làm gì Hòa Miêu?

“Hòa Miêu đang trong bệnh viện, xương sườn bị gãy, xương cụt bắp chân bị gãy.” Giọng Hòa Thảo càng nhỏ, chắc là trong phòng bệnh Hòa Miêu.

Có phải cô nên ngăn cản Liêu Vi mang cô ta đi?

Nhưng tình huống đó, cô ta mang nhiều người vậy, cô cũng không ngăn được.

Hơn nữa Hòa Miêu đã từng làm chuyện đó với cô, cô ta vậy là báo ứng nên nhận, tự tạo nghiệp không thể nói.

“Vừa hay khiến cô ta kiểm điểm lại, cô cũng nghỉ ngơi đi, chiều mai gặp.” Cô cúp máy, vừa uống nước vừa nhìn chỗ của mình.

Nhưng vừa ngẩng đầu liền thấy thân hình thon dài, Cảnh Thần Hạo không có chuyện đến phòng kế hoạch làm gì?

Mà còn đứng yên ở chỗ cô, sau này còn giải thích rõ quan hệ của bọn họ thế nào đây?

“Cảnh tổng đến giám sát công việc sao!” Cô cười đi qua, để ly nước trong tay xuống, sắc mặt thản nhiên.

“Thu dọn đồ, đi theo tôi.” Anh liếc mắt nhìn ly nước của cô, đột nhiên cảm thấy rất khát.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

*đại phục vụ: ý nói đến tìm gái để hưởng lạc

Cho nên, dưới ánh nhìn của mọi người, Cảnh Thần Hạo bung ly nước cô vừa thả xuống lên miệng, mặt đẹp thản nhiên uống nước.

Cô mở to mắt, nuốt nước miếng, sớm biết Cảnh Thần Hạo sẽ vậy, cô nhất định nắm chặt ly không buông, bây giờ đổ ngược lại cũng không kịp sao?

Anh như cũ bùng ly, mắt đến nhìn cô 1 cái, chân đi về sau 1 bước, nhường bàn làm việc cho cô, “Cho cô 2ph.”

“Tôi có thể hỏi nhẹ 1 câu, ra để làm gì?” Nếu anh nói làm chuyện giữa tình nhân làm, cô tuyệt đối không đi.

“Hà thị.”

“Đã hiểu!” Cô lập tức đưa tay đóng máy tính, nhanh chóng dọn đồ, không đến 1ph đã lấy túi lên, “Cảnh tổng, mời!”

Cảnh Thần Hạo để ly xuống, không quan tâm ánh mắt tò mò của mọi người, quay lưng rời khỏi phòng kế hoạch.

Khâu Tịch vừa bước ra từ phòng tổng giám cùng với Phùng Thanh Thanh liền nghĩ tiếng thì thầm to nhỏ, đều nhìn thấy hình bóng 2 người rời đi, thế giới thật sự bắt đầu ảo mộng rồi sao?

“Tổng giám, Bùi Dĩ Hàn đó có phải có vấn đề gì không?” Khâu Tịch nhỏ giọng hỏi.

Phụ nữ quanh Cảnh Thần Hạo nhiều vậy, nhưng không ai giống Bùi Dĩ Hàn vậy, khẩu vị thay đổi nhanh hơn nữa cũng không thể đến mức độ khác thường như vậy.

Cô tin không chỉ mình cô không chấp nhận nổi, người khác cũng vậy.

Mà phòng kế hoạch vẫn náo nhiệt như trước, Cảnh Thần Hạo đích thân đến tìm Bùi Dĩ Hàn đã khiến họ kinh ngạc rồi, mà Cảnh Thần Hạo còn uống ly nước của cô ta, không có quan hệ thân thiết, Cảnh Thần Hạo làm sao có thể làm vậy?

Bọn họ không ngăn được bản thân nghĩ đến cảnh ở thang máy sáng nay, bọn họ...

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Lúc này người đang bị thảo luận đang đau đầu, Bùi Nhiễm Nhiễm vốn muốn lên trên ngai chung với tiểu Dương, nhưng dưới ánh mắt âm trầm của Cảnh Thần Hạo cuối cùng cũng mở cửa xe sau đi vào, cô muốn cự tuyệt cũng không được.

So với việc cùng anh thu hút càng nhiều ánh nhìn, cô muốn về nhà sớm.

“Ly đồng Hà thị lần trước không phải nói không bán sao? KKhông lẽ đổi ý?” Không khí trong xe hơi quá im lặng, cô kiếm chuyện nói.

“Ai nói chúng ta gặp Lý Thành?” Cảnh Thần Hạo khẽ nghiêng đầu liếc nhìn cô, “Hà thị không phải chỉ mình hấn làm chủ.”

“Điều kiện thu mua Hà thị của Âu Dương Lập là, Hà thị vẫn độc lập, không cần thuộc tập đoàn Âu Dương, tên công ty như cũ là Hà thị, đảm bảo không bị xóa tên.”

“Lý Thành là người kỳ cựu cùng tạo nên Hà thị, tình cảm như vậy cũng là bình thường.” Tên phải cô nắm chặt, giọng khàn đặc như cũ, “Đãi ngộ tốt hơn chúng ta chút, vẫn giữ được độc lập.”

Bọn họ cũng đảm bảo không xóa tên, nhưng Hà thị từ đó đã không là Hà thị, chẳng qua chỉ là công ty trực thuộc Cảnh thị mang tên Hà thị.

“Cô tin lời hấn?” Cảnh Thần Hạo hừ lạnh 1 tiếng, anh lại không tin lời Âu Dương Lập.

“Cảnh tổng hình như hơi sai người, tôi không thân với Âu Dương tổng, không hiểu cách làm người của anh ta.” Cô 1 mình đối với Cảnh Thần Hạo thì tuyệt đối không vấn đề, chỉ là Dương Dương và Noãn Noãn thật sự không có cách hay.

“Đúng không?” Cảnh Thần Hạo quay đầu lại, ánh mắt đen như màn đêm không biết nhìn hướng nào.

Cả đường đến không nói gì nữa.

Xe dừng trước 1 clb cao cấp “Dục Ngữ”, loại nơi này cô lần đầu đến.

“Cảnh tổng anh muốn đại phục vụ* sao?” Đi đến cửa vào, cô đột nhiên hỏi.

Bước chân Cảnh Thần Hạo dừng lại, người trong clb đã đến chào hỏi, ai cũng cười nhìn Cảnh Thần Hạo.

“Cảnh tổng, xin hỏi có cần gì không, ở đây chúng tôi...”

Cảnh Thần Hạo không liếc nhìn nghiêng người lướt qua bọn họ, “5205 dẫn đường.”

Người phụ nữ trang điểm tinh tế lập tức đi trước bọn họ, tìm đập thỉnh thích dẫn đường, nếu có thể lọt vào mắt xanh của Cảnh Thần Hạo, thì sau này cô bay cao trở thành phượng hoàng rồi.

Trong thang máy, Cảnh Thần Hạo đột nhiên cúi người đến gần Bùi Nhiễm Nhiễm, phả ra hơi nóng lên mặt cô, “Nếu em thích, chúng ta 1 lát có thể cùng nhau.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Cùng nhau sao?

Cô mới không cần!

“Nhà còn 2 con đội tôi, nói xong công chuyện tôi liền về nhà, chuyện hưởng thụ đó, Cảnh tổng cứ một mình hưởng thụ sự huyền diệu trong đó.

“Lâm Tri Hiếu sẽ chăm sóc chúng.”

“Tôi đồng ý mở video call với chồng, từ lần “ngẫu nhiên” thấy Cảnh tổng, mỗi ngày anh ấy đều gọi kiểm tra, không yên tâm, cho nên Cảnh tổng vẫn là tự đi!” Cô nói xong, thang máy phía trước mở, lập tức bước chân đi ra.

Ha, chồng...

Cảnh Thần Hạo không nhanh không chậm theo sau cô, từ tốn nói, “Bên tình nhân trước, mới bên chồng sau.”

Bùi Nhiễm Nhiễm giả bộ không nghe lời anh nói, bước chân như nhanh hơn lướt lên trước người phục vụ dẫn đường.

Tìm người phục vụ bây giờ đang sập đổ, quan hệ giữa Cảnh Thần Hạo và người phụ nữ già xấu kia là tình nhân?

Nếu đến người phụ nữ đó mà Cảnh Thần Hạo cũng thích, cô không kém cô ta chút này, vậy khả năng được lọt vào mắt xanh của Cảnh Thần Hạo càng cao.

Cửa phòng bao, phục vụ nhấn chuông, bên trong lập tức nói “Vào”, cô lập tức mở cửa, Bùi Nhiễm Nhiễm như đang trốn bệnh dịch đi vào.

Cảnh Thần Hạo theo sau cô, phục vụ mặt cười vừa muốn bước vào, liền nghe 1 chữ phát ra từ Cảnh Thần Hạo, “Cút!”

“Vâng!” Cô lập tức đóng cửa, so với trào cao thành phượng hoàng, mạng nhỏ quan trọng hơn.

Bùi Nhiễm Nhiễm đi vào liền thấy lưng trần của người đàn ông, 1 người phụ nữ đang đập lên lưng anh, nhìn thấy họ vào, phụ nữ đó từ người anh đi xuống.

Sau đó anh ta trực tiếp quay lưng lại.

“A...” Bùi Nhiễm Nhiễm hét lên 1 tiếng, lập tức quay đầu lại.

Cảnh Thần Hạo đi đến trước mặt cô, 1 tay ôm lấy cô, kéo cô vào lòng, “Hà đại thiếu gia có sở thích thật hay.”

Được rồi, nơi gọi gái, cô quả nhiên không thể hy vọng ở đây thuần khiết, đây có thể gọi là đỡ hơn nhiều cảnh khác.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Tay sau lưng cô từ từ nóng lên, bên tai nghe tiếng sột soạt, chắc là anh ta đã mặc xong đồ.

“Sớm nói Cảnh tổng cũng mang phụ nữ đến, vậy lúc này tôi không cần phải kiểm chế rồi.” Hà Hoa Huy quăn 1 cái khăn tắm xuống giường, lúc đi qua bên bọn họ, mắt nhìn sau lưng yêu kiều của Bùi Nhiễm Nhiễm, “Cảnh tổng mời.”

Nghe giọng này, cô mới có dừng khí từ lòng anh dời đi, “Cảm ơn Cảnh tổng.”

“Cảm ơn bằng miệng tôi không cần, có bản lĩnh dùng thân thể để trả.” Cảnh Thần Hạo cười nhạt nói xong, liền đi qua đó.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngây người, rót cuộc anh lên con diên gải!

Hà Hoa Huy bung ly cafe phục vụ rót, mắt nâu nhạt nhìn chằm chằm Bùi Nhiễm Nhiễm đang đến gần 1 cách không chớp mắt, “Đáng tiếc rồi thân hình

đó, hi hi, thân hình của ma quý, khuôn mặt của ma quý.”

“Như vậy không phải khá tốt sao? Khá hợp.” Cô thuận thế dùng giọng khàn đặc, càng làm anh thất vọng.

“Giọng của ma quý.” Hà Hoa Huy uống 1 ngụm cafe, vị đắng làm anh nhũn mảy, cũng tỉnh táo lên nhiều, mắt vẫn nhìn cô, nhàn nhạt nói, “Dựa vào kinh ngạc chơi gái nhiều năm của tôi, thân hình như cô, thì khuôn mặt ít nhất cũng phải cỡ 5 điểm trở lên, khuôn mặt trang điểm không tệ, nghề nghiệp của cô là thợ trang điểm?”

Bùi Nhiễm Nhiễm than 1 tiếng không hay, bọn họ không phải bàn chuyện công việc sao? Kéo lên người cô làm gì?

“Hà đại thiếu gia anh hiểu lầm rồi, tôi đã là mẹ 2 con, mặt có nhiều nám, cũng khá đen, phẩn hơi dày!” Mặt cô bình tĩnh, thật sự đang nhột.

Vì khóe mắt cô phát hiện Cảnh Thần Hạo đang cúi xuống nhìn cô, như là nhìn thấu cô vậy.

“Chúng ta nói chuyện công việc trước!” Cô nói tiếp.

“Không gấp, tôi hứng thú với lời của Hà thiếu hơn.” Cảnh Thần Hạo quay đầu nhìn Hà Hoa Huy, “Anh có thể thấy được khuôn mặt phía sau lớp trang điểm không?”

Hà Hoa Huy nghiêm túc đánh giá cô, cô lập tức cúi đầu, “Ngại quá, tôi xấu, không làm xấu mắt của Hà đại thiếu gia.”

“Làm gì có, nếu không có nám, nhất định là tuyệt sắc mỹ nữ!” Hà Hoa Huy lại đưa cafe lên miệng, ánh mắt mang ý cười nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm đang cúi đầu.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Hà Hoa Huy như ám ảnh văng vẳng bên tai Cảnh Thần Hạo, nếu không có nám nhất định là tuyệt sắc mỹ nữ.

Nếu những vết nám đó là cô trang điểm thành thì sao?

“Cô học qua thanh nhạc sao? Tôi trước đây có chơi 1 nhà thanh nhạc chuyên nghiệp, rõ ràng là 1 người phụ nữ, cảm giác như là mấy trăm người vậy, mỗi tiếng 1 giọng khác nhau, rất câu hồn! Không ngờ Cảnh tổng cũng thích kiểu này, ngày khác giới thiệu cho các người biết!” Hà Hoa Huy nhếch mảy, dùng thần sắc “Anh hiểu mà” nhìn Cảnh Thần Hạo.

Giọng này của cô quả thật không phải thật, Cảnh Thần Hạo nghĩ đến giọng bén nhọn hôm đó, lòng vô thức lạnh đi.

Người phụ nữ này rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện giấu anh?

“Không cần cảm ơn.” Cảnh Thần Hạo lạnh nhạt nói.

“Đáng tiếc! Nhưng...” Hà Hoa Huy thần sắc như cũ rơi lên người Bùi Nhiễm Nhiễm, cafe đưa lên miệng thật lâu chưa uống, “Cảnh tổng có cực phẩm trong tay, đương nhiên không thèm những người phụ nữ khác!”

Bùi Nhiễm Nhiễm thật muốn qua xé nát miệng của Hà Hoa Huy, anh nói ít 1 câu không ai nói anh câm đâu, Hà thị sắp không giữ được, còn ở đây nói bậy!

“Quả thật là cực phẩm” Cảnh Thần Hạo liếc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, từ tay cô lấy hộp đồng qua, để lên bàn thủy tinh trong suốt, “Hộp đồng thu mua.”

Hà Hoa Huy vừa nghe, lập tức nhấp miếng cafe, gấp gấp để xuống, lấy hộp đồng lên nghiêm túc coi.

Hộp đồng đó Bùi Nhiễm Nhiễm chưa coi, nhưng qua sắc mặt Hà Hoa Huy, điều kiện chắc rất ưu đãi, nhưng Hà thị không chỉ mình anh ta, có thể làm chủ sao?

“Cảnh tổng quả nhiên hào phóng!” Hà Hoa Huy để lại hộp đồng lên bàn, hai tay đưa ngón cái lên, “Chuyện này giao cho tôi!”

“Cảnh thị không chỉ có nhân tài, càng có tiền.” Cảnh Thần Hạo từ ghế đứng lên, hai tay chỉnh lại đồ tây, “Đội tin tốt.”

“Đương nhiên! Nếu để Cảnh tổng thất vọng, vậy tôi có làm ăn làm gì!” Hà Hoa Huy mặt cười nhìn 2 người rồi đi, “Tiểu mỹ nữ, hẹn gặp lại!”

Bước chân Bùi Nhiễm Nhiễm dừng lại, cô sẽ không sập bẫy vì những lời này.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Rời khỏi phòng, cô gấp gấp không đợi được đi về trước, cô không quên lời Cảnh Thần Hạo vừa nói, còn vào lúc Hà Hoa Huy nói, Cảnh Thần Hạo nhìn như không quan tâm, nhưng lúc nào cũng đang đánh giá cô.

Nếu cứ vậy bị lộ, cô nhất định dùng tay xé nát Hà Hoa Huy!

Cảnh Thần Hạo không nhanh không chậm theo sau vào thang máy, cửa vừa đóng, tay phải được tay áp cô lên thang máy, tay trái nâng cằm cô lên, nhẹ chà sát, “Trang điểm...”

“Cảnh tổng không phải đã biết sao? Vì xấu, nên trang điểm” Lời này hình như cô đã sớm nói qua.

“Haha...” Cảnh Thần Hạo dùng sức chà sát cằm cô, ngón trỏ dính 1 lớp màu vàng nâu, “Bùi Dĩ Hàn?”

“Thang máy mở cửa rồi.” Cô quay đầu lại, thản nhiên nói.

May là chỉ 5 tầng, tốc độ cũng nhanh.

Cảnh Thần Hạo buông cằm cô ra, quay lưng đi về trước, tự nhiên nhìn xuống ngón tay trái.

Tuy không phải là trang điểm chuyên nghiệp, nhưng trang điểm trên mặt tuyệt đối không phải thật.

Giọng giả, mặt giả, sợ là tên cũng giả.

Anh trầm mặt đi ra ngoài, đêm nay nhất định phải coi mặt cô rốt cuộc thế nào?

Cảnh Thần Hạo chìm trong suy nghĩ bản thân, đi đến bên xe thì dừng bước, Tiểu Dương đi trước mở cửa sau của xe, cung kính đứng đó.

Anh lúc này quay lưng, sau lưng không thấy tung tích cô?

Bùi Dĩ Hàn cô dám đi cửa sau rồi khỏi!

Tiểu Dương đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh bị áp bức, Cảnh tổng tức giận thật đáng sợ, anh muốn về nhà tìm mẹ!

Cảnh Thần Hạo tức giận đưa tay đập cửa, mới cúi người ngồi xuống, “Đi Nặc Thiên!”

“Vâng!” Tiểu Dương lập tức đóng cửa, nuốt nước miếng, đi vòng qua bên kia xe đi vào xe.

Bùi Nhiễm Nhiễm trốn ra cửa sau thở phào 1 hơi, đi siêu thị mua đồ trước, mới về nhà Lâm Tri Hiểu.

Vừa đẩy cửa, Bùi Noãn liền chạy ra, “Mami, con nhớ mẹ quá!”

“Mami cũng nhớ con.” 2 người đi vào trong, “Anh đâu?”

“Anh chơi máy tính!” Bùi Noãn cười hi hi đáp, đi theo sau cô vào bếp, ngẩng đầu nhìn cô, “Mami, mai chúng ta đi trường mầm non không?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121

Bùi Nhiễm Nhiễm để túi đựng đồ ăn xuống, mới ôm Bùi Noãn, cảm giác mềm mại khiến cô thoải mái. May là vừa kịp lúc phát hiện cửa sau, mà Cảnh Thần Hạo không biết đang nghĩ gì, không chú ý đến cô rồi đi.

“Mai cũng nghỉ ở nhà!” Cô còn chưa nghĩ đến cách giải quyết phù hợp.

Tay nhỏ của Bùi Noãn đẩy cửa phòng sách, giọng ngọt ngào, “Anh...”

“Mami!” Bùi Dương đóng máy tính trước mắt, từ ghế nhảy xuống, “Mami, hôm nay công việc thuận lợi không?”

“Khá thuận lợi.” Bùi Nhiễm Nhiễm xoa tóc con, “Chơi với Noãn Noãn 1 lúc, mami nấu cơm.”

“Dạ.” Bùi Dương đi theo sau họ.

Không lâu sau, Lâm Tri Hiểu từ bên ngoài xông vào, nhìn thấy 2 đứa trẻ ngồi trên sofa uống nước ép, mắt sáng lên, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực, may là về nhà an toàn, chưa bị ăn mất.

“Di Tri Hiểu, mặt thả lỏng của di là vì sao?” Bùi Dương không hiểu nhìn cô.

“Không sao không sao, các con tiếp tục chơi!” Lâm Tri Hiểu nhanh chóng vào bếp, vừa lúc thấy Bùi Nhiễm Nhiễm thái rau, thở phào lần nữa.

“Nhiễm Nhiễm, cậu làm trốn khỏi móng vuốt của đại boss vậy?” Cô thuận tay lấy dưa leo lên cắn, mặt tò mò.

“Rửa tay!” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn cô, tiếp tục thái rau.

“Cậu nói nhanh đi! Tò mò chết rồi!” Cô ở phòng làm việc tổng tài, nghe tin Bùi Nhiễm Nhiễm và Cảnh Thần Hạo rời khỏi, bọn họ đã đi hơn nửa tiếng.

“Đại boss cũng có lúc có tâm trạng tốt, hơn nữa anh ta không phải lúc nào cũng nhìn tó.” Nếu không cô sao dễ trốn thoát vậy.

“Như vậy tốt nhất!” Lâm Tri Hiểu mở vòi rửa tay, trong lòng vẫn không yên tâm.

Sau cơm tối, Bùi Nhiễm Nhiễm tắm cho 2 con, nhìn tụi nó ngủ say, tự mình mới đi tắm, thay đồ ngủ, thoải mái nằm lên giường.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Cuối cùng cũng được ngủ yên!

Lúc đang ngủ say, mơ hồ nghe tiếng chuông điện thoại, cô có chút phiền quay người, dùng chân che đầu tiếp tục ngủ.

Nhưng chuông điện thoại như lời nguyên vậy, luôn không ngừng vang lên.

“A a a ...” Cô ngồi dậy, đưa tay lấy điện thoại đang sáng ở đầu giường, nhìn thấy màn hình hiển thị 3 chữ Thích Thịnh Thiên, trực giác đầu tiên nói cô cần phải cúp máy.

Nhưng như bị ma ám vậy, ngón tay trắng nõn của cô trượt lên màn hình lạnh, nhận điện thoại, để lên tai.

“Alo?”

“Bùi Dĩ Hàn! Cô tiện qua đây tí không?” Thích Thịnh Thiên lúc nói lời này liếc nhìn Cảnh Thần Hạo mặt thản nhiên như không, “Cảnh Thần Hạo cậu ta say rồi, tôi 1 mình không có cách nào!”

Cô liền biết là Cảnh Thần Hạo kiếm chuyện, anh uống say nếu Thích Thịnh Thiên cũng không có cách, cô làm sao có?

Đối với Cảnh Thần Hạo say rượu, cô muốn tránh thật xa.

“Tôi ngủ rồi, không tiện.” Cô nói xong liền cúp máy, tốc độ nhanh như tia chớp trên trời.

Điện thoại để trên đầu giường, đắp chăn qua đầu ngủ tiếp.

Nhưng chưa đến 1ph, cửa phòng bị mở ra, Lâm Tri Hiểu từ ngoài xông vào.

Cô buộc ngồi dậy, liền thấy Lâm Tri Hiểu chỉ điện thoại, hoang mang nhìn cô, “Dĩ, Dĩ Hàn, tìm cậu.”

“Thích Thịnh Thiên” 3 chữ in lên mắt cô, hận không thể tắt máy điện thoại Lâm Tri Hiểu.

Cô hít sâu 1 hơi, nhận điện thoại, “Quản lý Thích, bên Cảnh tổng phiền anh, anh nói với anh ta mai tôi đem trà giải rượu cho, kêu đêm nay cứ việc uống.”

“Ài ài ài, đợi tí, đừng cúp mà!” Thích Thịnh Thiên 1 tay nâng trán, làm quản lý khó, làm quản lý của Cảnh Thần Hạo càng khó.

Vậy mà còn phải giúp cậu ta của gái, còn là phụ nữ có chồng vừa già vừa xấu có 2 con, đạo đức cơ bản của Cảnh tổng ở đâu rồi?

“Quản lý Thích còn chuyện khác?” Ánh mắt cô khẽ híp, giọng khàn đặc vang lên trong căn phòng im lặng càng thêm chói tai.

Nếu đi cô phải trang điểm lại, quá hành hạ người rồi, cô mới không đồng ý đi.

“Cô đến đi! Tôi thăng chức tăng lương!” Thích Thịnh Thiên nói xong liếc mắt nhìn Cảnh Thần Hạo đang bung ly rượu lên, nhưng không uống 1 ngụm,

mặt không kiên nhẫn.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122

“Tôi mới đến Cảnh thị, thăng chức nhanh không tốt cho tôi, quản lý Thích văn võ song toàn, 1 Cảnh Thần Hạo mà thôi, anh nhất định xử lý được, ngủ ngon!” Cô nói xong cúp máy, thuận tay tắt nguồn.

Lâm Tri Hiểu nhìn đến ngây ngốc, tay phải như run rẩy nhận điện thoại mình, “Nhiệm Nhiệm, tó là thư ký Cảnh tổng, điện thoại cần mở 24/24, đội dạn dò.”

“Không sao, anh ta say rồi, không gọi cho cậu, yên tâm ngủ! Ngủ ngon!” Cô nằm xuống lần nữa, quay người đắp chăn.

Sáng đánh boss, đêm cần phải bồi dưỡng tinh thần, nếu không mệt quá ứng biến chậm sẽ thua.

Lâm Tri Hiểu từ từ lùi về sau, mắt nhìn Bùi Nhiệm Nhiệm càng thêm khâm phục.

Nhiều năm vậy, cô lần đầu thấy người dám đối với Cảnh Thần Hạo như vậy.

Cô muốn biết nên bây giờ Cảnh Thần Hạo biết chuyện này, biểu tình sẽ là như thế nào?

Trong phòng bao nhà hành Nặc Thiên, Thích Thịnh Thiên cầm điện thoại đã bị cúp máy nhìn Cảnh Thần Hạo, “Cũng tắt nguồn rồi!”

Bùi Dĩ Hàn này gan thật lớn, Cảnh Thần Hạo có thể xem trọng cô ta, nên trân trọng, vậy mà lại cự tuyệt!

Tê bào não không lẽ bị ăn hết rồi?

“Rất tốt.” Cảnh Thần Hạo nhàn nhạt nói 1 câu, tay cầm rượu đỏ cuối cùng cũng đưa đến miệng, từ từ thưởng thức.

Người dám đối với anh như vậy chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí có thể nói chỉ có người phụ nữ đó mới có gan đó!

Bùi Dĩ Hàn, Bùi Nhiệm Nhiệm. . .

Rất tốt? Anh bị từ chối còn rất tốt? Thích Thịnh Thiên nhú mày, càng ngày càng không hiểu anh.

Anh không nhận được đi 1 bước đến gần Cảnh Thần Hạo, đưa tay sờ trán, rồi sờ trán mình, “Không sốt mà!”

Cảnh Thần Hạo liếc nhìn anh 1 cái, để rượu xuống, “Tôi đi trước, cậu tùy ý.”

“Vậy liền đi?” Thích Thịnh Thiên mở to mắt nhìn anh rời đi, “Không phải chứ cậu! Người phụ nữ đó không tới, cậu không thêm uống chung với tớ!”

“Tôi kêu Mẫn Lệ cho cậu!”

Thích Thịnh Thiên mắt nhìn Cảnh Thần Hạo rời đi, thấp giọng nguyên rủa, “Có dị tính không có nhân tính!”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Sáng sớm, phong hòa nhật lệ, không khí không tệ, tâm tình cũng không tệ.

Nhưng Lâm Tri Hiểu đang lái xe mặt lại như chuẩn bị đi hy sinh, chuẩn bị chịu hành hình vậy, khiến tâm trạng tốt đẹp của Bùi Nhiệm Nhiệm áp đến thấp nhất.

“Tớ nói Lâm Tri Hiểu cậu có thể có chút tiền đồ không, tin tớ đi, Cảnh Thần Hạo anh ta uống say cái gì cũng không biết! Dù gì người gọi là Thích Thịnh Thiên, cúp cũng là máy của anh ta, không phải Cảnh Thần Hạo, không sao!” Bùi Nhiệm Nhiệm cho cô 1 ánh mắt an ủi, vỗ vỗ vai cô, biểu thị cô thả lỏng đi.

“Nhiệm Nhiệm, cậu nói thì dễ, cậu đâu phải người ở tầng 15 chung với anh ta.” Cô đã ôm tâm trạng hy sinh của anh hùng liệt sĩ, nếu hy sinh rồi, sau này liền nhờ Bùi Nhiệm Nhiệm nuôi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

“Cái này cũng phải.” Nghĩ đến đây, Bùi Nhiễm Nhiễm thả lỏng không ít.

“Cậu đừng như vậy, lòng tớ rất sợ.” Lâm Tri Hiểu mặt bất lực, nhưng hôm qua sau khi về phòng thật sự ngủ rất bình yên, nhưng lúc này lại không vậy.

“Vậy, tớ đi thăm dò trước, tớ trực tiếp đến phòng làm việc của cậu.” Tới qua cô nói mang trà giải rượu cho anh, nếu Thích Thịnh Thiên truyền lời này cho Cảnh Thần Hạo, cô lại không đi, vậy thì nhất định chết chắc.

“Nhưng cậu như vậy không phải rất nguy hiểm sao?” Lòng cô cảm thấy rối loạn, không thể để Bùi Nhiễm Nhiễm đi mạo hiểm.

“Tớ không sao, nhất định an toàn trở về.” Sáng sớm trong công ty, Cảnh Thần Hạo còn có thể đối với cô như thế nào chứ?

1 đường đến tầng 15, cô trấn tĩnh đi đến trước cửa phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo, gõ cửa nhưng lại không nghe ai đáp.

Mắt cô sáng lên, vậy không phải càng tốt, để trà đã pha vào, nhân lúc anh không ở đây, liền chuẩn bị, như vậy anh không thể nắm điểm yếu của cô.

Nghĩ đến đây, cô lập tức đẩy cửa vào, đột tác nhanh chóng rót trà cho anh, lấy trà thanh bản thân mang đến, trong khi đang đợi máy hoạt động, cô chán nhìn xung quanh phòng, kính ngạc phát hiện, trên ghế da có áo vest màu đen.

Cảnh Thần Hạo đã đến rồi?

Đèn máy nước uống chuyển sang màu xanh, tiếng nước chảy nghe vào như đang nguyên rửa vậy, mắt khẽ híp, không lẽ tối qua anh uống say ngủ trong phòng làm việc?

Cô cẩn thận để trà lên bàn, bước chân nhẹ nhàng vòng qua bàn làm việc, lấy áo vest của Cảnh Thần Hạo ngửi, trên đó quả nhiên có mùi rượu.

Nam nhân này phát điên cái gì, say rượu còn không về nhà, đến công ty làm gì?

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123

Áo vest trong tay như còn độ ấm của anh, cô để áo vest xuống, quay người vòng qua bàn làm việc đi về phía cửa.

Tuy cô có nhẹ nhàng nhất để đi, nhanh cao gót 10 phân, tiếng cũng không nhỏ.

Anh có bị ồn dễ tỉnh không?

Cô lắc đầu, không đâu, uống say ngủ như heo chết vậy!

Bước chân trên cửa dừng lại, cô đưa tay chạm tay nắm lạnh lẽo, quay đầu nhìn ly trà nóng, hai mắt dùng sức híp lại rồi mở ra, thân hình cũng quay lại.

Quên đi, làm người tốt đến cùng, đưa phạt đưa đến tây thiên.

Cô bưng ly trà trên bàn lên, mở cửa phòng nghỉ.

Đập vào mắt là nửa thân trên trần và chân, chần trảng che 1 chút phần eo của anh, cả khuôn mặt nằm sắp lên gối mềm mại.

Thì ra anh thích ngủ như vậy, tư thế cũng đúng là không dám tán dương.

Trong phòng nghỉ không có ghế, cô nhìn giường trắng, khoảng cách với Cảnh Thần Hạo cũng có chút xa, chắc không làm phiền anh.

Nghe nhàng ngồi xuống, cô bắt đầu thổi trà nóng cho nguội bớt, hơi nóng từ ly trà làm mờ kính, đến hai mắt của cô cũng nhắm 1 tầng sương mù.

Cô tùy tiện tháo kính ra, để lên đầu gối, xoa mắt tiếp tục thổi ly trà.

Say rượu thì ngủ lâu vậy sao? Vậy mà còn chưa tỉnh nữa.

Cảm thấy ly trà trong tay nguội nhiều rồi, cô lập tức quay đầu, liền đối mặt với đôi mắt đen như đêm, thâm sâu đến đáng sợ.

Vào lúc này, giữa eo cô bị 1 bàn tay giữ lại, cô không yên phận động dậy, “Cảnh tổng, trà tỉnh rượu của anh, mời dùng.”

Đáng chết, anh lúc nào tỉnh dậy, mà không phát ra tiếng, cô không biết chút nào.

Thật ra từ lúc cô vào anh đã tỉnh, vẫn luôn không sự động dậy, cảm thấy cô ngồi lên giường, lòng anh như bị treo lên.

Tối qua muốn rời khỏi anh như vậy, hôm nay lại làm chuyện này, không phải muốn anh hiểu lầm thì là gì?

Cảnh Thần hạo thật sự ngồi dậy, tay phải từ tay cô lấy ly trà, tay trái luôn ôm lấy eo cô.

Anh uống 2 ngụm trà rồi để lên đầu giường, “Vị không tệ.”

“Vậy tôi đi trước, Cảnh tổng tiếp tục nghỉ ngơi.” Cô phản kháng đứng dậy, nhưng bị anh kéo lại, cả người té xuống giường, trong 1 khắc liền nằm dưới thân Cảnh Thần Hạo

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Tai nghe tiếng trầm thấp của Cảnh Thần Hạo vang lên, “Vị của cô càng không tệ...”

“Anh làm gì vậy? Thả tôi ra!” Mặt cô cảnh giác nhìn anh, hai tay dùng sức đè lên vai anh.

Cảnh Thần Hạo cong môi, khuôn mặt đẹp trai mang theo ý cười nhìn cô, “Đương nhiên là làm chuyện tình nhân nên làm.”

“Cảnh tổng anh không cần phải nghiêm túc vậy! Nói giỡn mà thôi.” Cô hận không thể xé nát miệng của mình, sao lại nói ra lời này, bị Cảnh Thần Hạo nắm lấy không buông.

Tay phải kéo áo cô, thâm nhập vào ngực cô, mắt đen nhìn chăm chăm vào đôi mắt khiến anh nhưng nhớ điên cuồng, từ từ nói, “Cần tôi giúp cô nhớ lại sao, cô nói tôi không phải người, tôi cảm thấy cô chưa hiểu đủ sâu, nên để cô cảm nhận 1 chút, cái gì gọi là cảm thụ.”

“Đừng...” Cô quay đầu lại, không muốn đối mặt với anh, như vậy mới có thể giữ lại chút lý trí, “Cảnh tổng anh không kén ăn sao? Đến 1 người phụ nữ vừa xấu vừa già còn có con anh cũng chơi?”

“Bùi Nhiễm Nhiễm em muốn già đến bao giờ?” Giọng anh sắc bén, tay phải thuận tay kéo áo cô xuống, da thịt trắng ngần lộ trước mắt anh, “Trước đây là em chủ động!”

Cảm thấy trước ngực lạnh lạnh, cô rút vai lại, “Tuy vừa già vừa xuống, nhưng tôi không hứng thú với việc làm vật thay thế của người khác, Cảnh tổng xin tự trọng.”

“Lúc đầu em chủ động ôm ấp sao không nghĩ đến 2 chữ tự trọng?” Cô càng như vậy, anh càng tức giận, dường như thô tục xé nát quần áo cô!

“Tôi nghe không hiểu Cảnh tổng đang nói gì.” Cô chỉ biết tình hình trước mắt, cô rất có khả năng không bảo vệ được sự trong sạch.

Mà cơ thể của người nào đó đang tán ra lệ khí, vốn không nghe bất kỳ lời nào cô nói.

“Em sẽ lập tức hiểu thôi!” Cảnh Thần Hạo nói xong cúi đầu hôn lên môi cô, hơi thở nóng bỏng ngọt ngào lưu chuyển trong miệng, khiến anh ăn không đã, cảm thấy ngọt như ăn kẹo.

“Uhm, uhm...”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

“A...”

Cảnh Thần Hạo đồ chết tiệt! Đừng cắn cô! Đau quá!

“Không cần...”

Hai tay cô bầu lấy lưng trần của anh, nỗi đau nóng bỏng hận không thể dùng móng đâm sâu vào da thịt anh.

“Không cần... dừng lại sao?” Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn cô, mới phát hiện giọng bản thân đầy dục vọng.

Cô cắn chặt môi, âm thầm chịu đựng, không muốn quan tâm anh, đặc biệt là giọng lúc này anh lúc gọi cô Bùi Nhiễm Nhiễm còn đang văng vẳng bên tai.

Đáng chết mà, rốt cuộc anh nghiêm túc hay là thăm dò?

“A...”

Cô nhin không được kêu lên, mặt tức giận trừng mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai mang ý cười, liền biết anh cố ý!

“Em thất thần rồi.”

Anh cười ái muội, hoạt động kịch liệt khiến mặt anh hiện lên tầng mồ hôi, càng làm anh đẹp trai bất phàm, mê hoặc cực kỳ.

“Cảnh Thần Hạo anh hỗn đản! Không biết nhẹ chút sao?”

Lời của cô vừa dứt, hai môi đã bị đôi môi nóng bỏng bites lại, não của cô lập tức thiếu máu, từ phản kháng ban đầu trở thành ngênh đón.

“Uhm...”

Trong phòng nghỉ vốn im lặng, vang lên tiếng thở yếu đuối và tiếng hừ trầm ổn, kích tình không ngưng.

Lâm Tri Hiểu ôm văn kiện đứng trước cửa phòng Cảnh Thần Hạo, Bùi Nhiễm Nhiễm vào lâu vậy chưa ra, không phải có chuyện gì chứ?

Nhưng cô căn bản không dám gõ cửa, nhìn thấy Thích Thịnh Thiên đi qua, như bắt được cứu tinh vậy, kéo tay anh, “Quản lý Thích, Cảnh tổng đến công ty chưa?”

Cô biết Bùi Nhiễm Nhiễm vào rồi, nhưng không thấy Cảnh Thần Hạo vào.

Nếu Bùi Nhiễm Nhiễm 1 mình vào, không có lý do cô ấy ở trong lâu vậy!

Thích Thịnh Thiên cúi đầu kéo tay đang để trên tay anh, sau đó nhìn cửa phòng làm việc, mặt phủ lên nụ cười nhàn nhạt, “Thư ký Lâm, cô về làm việc đi!”

“Đây là ý gì? Cảnh tổng cũng...” Lâm Tri Hiểu chỉ cửa, “Thật sự ở trong?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Phải nói phòng làm việc của Cảnh tổng cách âm rất tốt, cho nên bên trong tiếng lớn cỡ nào, bên ngoài cũng không nghe, chỉ cảm thấy im lặng, im lặng đến đáng sợ.

“Đây là phòng làm việc của anh ta, không lẽ còn có người khác vào?” Thích Thịnh Thiên nhíu mày, “Không lẽ...”

Lâm Tri Hiểu gật đầu, thành thật nói, “Bùi Dĩ Hàn cũng ở trong.”

“Tôi liền biết tên đó có dị tính không có nhân tính mà! Thư ký Lâm lần này cô có thể về chỗ từ từ làm việc rồi. Chắc cỡ 1 tiếng rưỡi sau... cô hiểu mà.” Thích Thịnh Thiên ý vị thâm sâu nhìn cửa phòng làm việc, quay người rồi đi.

Lâm Tri Hiểu thấy anh đi, ôm văn kiện cúi đầu nhanh chóng chạy về chỗ.

Trốn được mừng 1 không trốn được 15, Nhiễm Nhiễm cậu tự cầu phúc nha! Nếu bây giờ cô xông vào, xấu số sẽ bị Cảnh Thần hạo ném xuống từ tầng 15.

Đau...

Mệt...

Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ cảm thấy 2 cảm giác này, còn những cảm giác khác, chắc đã bị áp đến mức tối thiểu rồi!

Cảm thấy tay lớn bên eo cô không ngừng di chuyển, bên tai vang lên tiếng của Cảnh Thần Hạo, “Nhiễm Nhiễm”

“Nhiễm cái đầu anh!” Cô phản kháng muốn đứng dậy, eo lập tức bị tay lớn của anh kéo lại xuống giường, không di chuyển được.

“Còn có sức chửi tôi, xem ra em vẫn có thể tiếp tục.” Cảnh Thần Hạo kéo 1 cái khiến cô nằm trọn vào lòng, lật người áp lên cô, nhìn thấy khuôn mặt đã trang điểm qua, lửa giận trong lòng lại xuất hiện.

“Cảnh tổng có hứng thú làm tình nhân ngầm, tôi không có hứng thú làm vật thay thế. Tôi không biết Bùi Nhiễm Nhiễm anh nói là ai.” Cô mệt đến bản thân lười cãi với anh, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“Ha, trò chơi giả mạo vui vậy sao?” Ánh mắt anh di chuyển trên cơ thể cô, ánh mắt dần dần trở nên nóng bỏng, “Da mặt và da cổ, da cơ thể không giống màu, khác cũng quá xa rồi, em tưởng tôi sẽ tin lời em.”

“Cảnh tổng là nhớ đến điên rồi, tùy tiện bắt 1 người nói giống cô ấy, nhưng anh nhìn kĩ, tôi không phải cô ấy!”

Cảnh Thần Hạo đến gần cô, thở ra hơi thở nóng bỏng lên tai cô, nhẹ giọng nói, “Noãn Noãn là con của tôi sao?”

Lòng cô hoảng loạn, khuôn mặt vàng lợt ra ý vị châm biếm, “Cảnh tổng cảm thấy tôi và anh có thể sinh con lai sao?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

*ngoại tình

“Không lẽ em không cảm thấy tôi chính là con lai?” Tay trái anh sờ lên đôi tai đỏ của cô, miệng mang nụ cười, “Trước đây có phải tôi chưa nói em biết, bà tôi là người Anh.”

Quả thật anh chưa từng nói, hèn gì ngũ quan của anh nhìn sắc hơn người khác, Noãn Noãn cũng không bị biến đổi gen.

“Cảnh tổng là con lai và tôi có quan hệ gì, ‘chồng’ tôi thế nào chắc anh đã từng thấy, bây giờ tôi hồng hạnh xuất tường, Cảnh tổng anh hài lòng không?” Cô nhìn xuống, bộ dạng đáng thương đau lòng.

“Em...”

Được, nếu cô muốn tiếp tục giả, tiếp tục chơi, anh tiếp đến cùng!

Cảm thấy trọng lượng trên cơ thể nhẹ lại, cô thờ phào, nhưng cô căn bản không có cách rời đi.

Quần áo đều bị anh xé nát, căn bản không thể mặc nữa.

Cô ôm quần áo ngầy ngời, cô phải làm sao?

“Tốt nhất em đừng để tôi tìm được chứng cứ.”

Sau đó 1 cái đầm xanh biển nhạt rơi xuống, cô lập tức nắm lấy, cũng không quan tâm Cảnh Thần Hạo đang mặc đồ, nhìn nỗi đau dưới thân bắt đầu mặc đồ.

Vết tích rối loạn và nếp nhăn trên giường khiến cô nhướng mày, không quản nổi Cảnh Thần Hạo đang mặc đồ tây, cong người từ phía sau anh chuẩn êm.

Cảnh Thần Hạo nghe tiếng bước chân nghiêng người, nhìn thấy hình bóng cô nhanh chóng biến mất, ánh mắt lạnh lùng sâu không thể dò.

Anh bước chân đi ra ngoài, khóe mắt liếc nhìn giường lộn xộn, môi cong lên nụ cười, lòng cũng vui vẻ.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngàn vạn lần không ngờ, lúc này đã là 1h chiều.

Bọn họ vậy mà...

Được rồi! Sau đó 2 người đều ngủ, không biết hôm nay là năm mấy.

Nghĩ đến 2h chiều còn có buổi chụp hình, cô lập tức đứng dậy xách túi ra ngoài, vừa hay chạm mặt Khâu Tịch đi ăn về.

“Bùi Dĩ Hàn gan cô lớn thật, dám trốn làm nửa ngày!” Cô hai tay chống eo, coi như là nắm được điểm yếu của cô ta.

Cô ta có thể nói là vẫn luôn ở công ty không?

“Tổ trưởng Khâu, tôi sáng sớm thảo luận việc với Cảnh tổng, chứ không trốn việc.” Cô cười nói, giọng vốn khàn đặc, nhưng vừa nãy dưới sự cố gắng

của Cảnh Thần Hạo, giọng cô càng khàn hơn.

“Cổ cô...” Khâu Tịch tinh mắt phát hiện, trên cổ cô có vết đỏ, rất hiển nhiên là vết hôn.

“Rất lạ sao? Con tôi cũng 5 tuổi rồi!” Cô đưa tay chỉ bên ngoài, “Hôm nay có chụp hình, tôi không tám với tổ trưởng Khâu nữa, đi trước.”

“Cô...” Khâu Tịch mặt không hài lòng nhìn bóng lưng cô rời đi.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Sáng thảo luận công việc với Cảnh tổng, ai tin? Dù sao cô cũng không tin.

Lúc cô đến chỗ chụp hình, nhân viên khác đều đã đến, công việc cũng được chuẩn bị xong hết.

Cô chỉ có thể đến phòng trang điểm tìm Hòa Thảo, nhìn thấy cô đã trang điểm thay đồ, mặt cuối cùng cũng nở nụ cười đi qua, “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Chị Bùi chị đến rồi, em còn tưởng hôm nay chị không đến, em bảo đảm hôm nay không xuất hiện bất kỳ sơ sót nào.” Cô cười nói, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng không thôi.

“Tôi tất nhiên phải đến, chi là đến trễ tí.” Cô cũng muốn đến sớm, nhưng ngủ cũng là thân bất do kỷ.

Bây giờ cứ nghĩ đến Cảnh Thần Hạo, tức đến răng cô cũng rung, toàn thân đều đau, lần trước say rượu có thể hiểu, lần này rõ ràng là anh tỉnh táo.

Hòa Thảo thu dọn xong, bọn họ liền ra ngoài.

Bùi Nhiễm Nhiễm tìm chỗ ngồi xuống, nghiêm túc nhìn Hòa Thảo phía trước, đột nhiên cảm thấy bụng rất đói, đều là lỗi của Cảnh Thần Hạo, cô còn chưa ăn cơm trưa.

Đang nghĩ vậy, đột nhiên có người gọi tên cô.

“Bùi Dĩ Hàn, có người tên Bùi Dĩ Hàn không?”

“Là tôi.” Cô hoài nghi nhìn anh shipper, cô không kêu deliver!

“Đây là đồ cần chuyển, xin kí nhận.” Người đó đưa 1 bao thức ăn lớn và 1 tờ giấy đến trước mặt cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn bên ngoài bao có 3 chữ “Tú Thực Phưởng”, cô liền hiểu.

Đây là nơi Cảnh Thần Hạo thích ăn, đồ này ngoài anh kêu thì không còn ai.

Sáng ngủ chung với anh, anh đưa đồ ăn trưa qua!

Cười ký lên giấy rồi đưa cho anh shipper, lấy bao đồ ăn đi đến 1 góc yên tĩnh ăn.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126

Lúc đang ăn vui vẻ, đột nhiên nghe thấy tiếng điện thoại, cô lập tức lấy điện thoại ra nhìn, là Hắc Lôi.

Cô thuận tay lấy 1 tờ khăn giấy đi đến hành lang im lặng, ra khỏi chỗ chụp hình, cô đổi lại giọng nhận điện thoại của Hắc Lôi, “Chủ nhiệm Hắc.”

“Tôi nói Bùi Dĩ Hàn rốt cuộc cô bị gì! Học 1 ngày nghỉ 2 ngày! Trường mầm non cũng rất quan trọng, không phải nơi muốn đến là đến, không biết có bao nhiêu người ghi danh vào còn không được nhận, tưởng là có Đường thiếu chống lưng, đến đi học cũng không đi sao?” Hắc Lôi tức giận cực kỳ, muốn đi học như vậy, nhưng chỉ học 1 ngày.

“Chủ nhiệm Hắc đừng tức giận, ngày mai nhất định đưa chúng đi học.” Cô cười trừ nói.

Cảnh Thần Hạo chắc không nhàm chán đến theo cô đi đón người?

Không đứng, dùng lời của anh mà nói thì chỉ cần tự nhiên anh muốn.

“Vây được rồi!” Hắc Lôi nói xong cúp máy.

Cô nghe tiếng “tút tut”, ánh mắt liền nhìn thấy 1 bóng hình, cô nghiêng người nhìn liền thấy Lucy mặt nghi ngờ nhìn cô.

Giọng cô trở lại khàn đặc, thản nhiên hỏi, “Có chuyện?”

“Giọng cô lúc nãy không phải vậy!” Lucy mặt khẳng định nhìn cô.

Cô làm sao nghe đến, qua đây hít hơi thở trong lành, vậy mà lại gặp Bùi Dĩ Hân, thậm chí còn nghe thấy giọng cô và bây giờ hoàn toàn khác nhau.

“Sao cô lại ở đây?” Bùi Nhiễm Nhiễm không trả lời cô ta, nếu cô không nhớ lầm, lần trước lúc rời khỏi phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo tức đến đi muốn gãy cao gót.

“Tôi chụp hình ở phòng chụp kế bên.” Lucy từng bước đến gần cô, “Cô làm vậy rốt cuộc là tại sao? Cô xấu như vậy, lại cố ý dùng giọng khó nghe, tiếp cận Cảnh Thần Hạo có phải có mục đích gì?”

“Trí tưởng tượng của cô Lucy, tôi thật khâm phục.” Cô cười gật đầu, cầm điện thoại chỉ phòng chụp phía sau, “Tôi có chuyện, đi trước!”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Cô chạy nhanh vậy có phải nhột không!” Lucy không tha theo sau cô, “Bùi Dĩ Hân cô đứng lại! Nói cho rõ!”

Khâu Tịch vừa từ dưới lầu lên nghe tiếng huyền ảo, mà còn liên quan đến Bùi Dĩ Hân, cô hứng thú không thôi, lập tức đi nhanh lên chỗ chụp hình.

“Bùi Dĩ Hân cô cố ý vào Cảnh thị, giả giọng khàn đặc, nhất định có ý đồ!” Lucy 1 bước không rời theo sau, tiếng cao gót rất lớn tiếng, giọng của cô còn lớn hơn.

Bùi Nhiễm Nhiễm mặt mày không kiên nhẫn mà đứng lại, ánh mắt liếc thấy Khâu Tịch cũng đến.

Thật không đúng lúc.

“Tiểu thư Lucy cảm thấy giọng lúc nãy của tôi và hình dáng bây giờ hợp không? Tôi chẳng qua muốn mọi người không cảm thấy không hợp, cho nên luyện giọng mà thôi.” Nghĩ đến khả năng bị phát hiện, nhưng lại không ngờ là vì chuyện nhỏ này, mà còn bị Lucy nhìn thấy.

“Cô tưởng tôi sẽ tin!” Lucy ánh mắt sắc bén phát hiện Khâu Tịch, “Cô chắc cũng là nhân viên Cảnh thị, chính là cô ta, tôi vừa nghe cô ta nói điện thoại với người khác, giọng hoàn toàn khác bây giờ!”

Chỗ chụp hình vì ồn ào của họ, hình như tất cả mọi người đều dừng việc, mặt như coi kịch hay.

“Giọng không giống phạm tội sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm mặt thản nhiên, “Tổ trưởng Khâu, người không liên quan không nên xuất hiện ở đây.”

Chỉ Lucy đang tức giận.

“Bùi Dĩ Hân, nếu tiểu thư Lucy đã nói vậy, chúng ta cần giải thích với Cảnh tổng 1 chút, dù sao cô cũng từng là nhân viên của Te, chúng tôi có lý do nghi ngờ cô là gián điệp.” Khâu Tịch nói xong lấy điện thoại, như muốn gọi cho Cảnh Thần Hạo.

“Tổ trưởng Khâu có phải đang làm lớn chuyện nhỏ không?” Cô lại không chút lo lắng, dù sao Cảnh Thần Hạo cũng biết cô cố ý biến giọng.

“Đây gọi là cẩn thận, đối với cô, chúng tôi không thể không phòng.” Khâu Tịch liếc cô 1 cái, quay người gọi điện.

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn Lucy, như không có gì quay lại nhìn nhân viên, “Thế nào? Nhìn người khác cãi nhau không cần làm việc nữa?”

Com trưa cô còn chưa ăn xong! Lucy thật biết kiếm chuyện!

Hòa Thảo có chút không yên lòng nhìn cô, trong mắt đầy ý muốn hỏi.

Nay lễ ăn chơi quá độ, sr mọi ng vì update trễ, mọi ng cuối lễ vui vẻ ^^

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127

“Tôi không sao, các người tiếp tục.” Cô nói xong từ từ lùi ra sau, nhìn nhân viên bắt đầu làm việc lại, từ từ về chỗ ngồi, tiếp tục ăn.

Lucy cẩn thận đánh giá cô, phụ nữ già này giành mất Cảnh Thần Hạo, giành mất tim anh.

Ha, mắt thẩm mỹ của đàn ông này càng thấp, thấp đến xuống 18 tầng địa ngục, phụ nữ như vậy ra đường muốn bắt cũng 1 đồng, rốt cuộc có mê lực gì?

Chẳng qua bộ dạng ăn đồ rất ưu nhã, rất thực nữ, hoàn toàn không hợp với bề ngoài của cô, nhưng lại hợp với giọng nói lúc này.

Không lẽ cô ta thật sự là gián điệp của Te?

Cảnh Thần Hạo có phải cố ý không, sau khi khiến cô ta mất cảnh giác, sau đó kéo cô ta ra, nhất định là hy sinh bản thân vì công việc, nếu không Cảnh Thần Hạo sao có thể chịu ủy khuất ở bên cô ta!

Lucy vừa nghĩ đến đây, nguyên rủa bản thân không hiểu chuyện, không những không gánh vác với anh, còn tức giận, thật sự không nên.

Đội lát anh đến nhất định xin lỗi thật tốt, không thể để anh thất vọng.

Bùi Nhiễm Nhiễm ăn xong, Lucy vẫn đứng bên kia, nhân nhả châm biếm 1 câu, “Tôi nói cô không phải chụp hình phòng cạnh sao? Lúc nào phòng bên cạnh chuyển qua bên đây rồi?”

“Cô ít huênh hoang, đội lát cho cô chịu đủ.” Lucy 2 tay khoanh trước ngực, mặt cảnh cáo.

“Cô uy hiếp tôi?” Miệng cô nhếch lên, lộ nụ cười châm biếm, “Tiểu thư Lucy, hình như cô quên tôi là nhân viên Cảnh thị, mà cô và Cảnh tổng không hề có chút quan hệ nào.”

“Tôi là...”

“Cô là bạn gái tin đồn của Cảnh tổng, bạn gái tin đồn là gì lần trước Cảnh tổng hình như đã giải thích rõ, tiểu thư Lucy trí nhớ chỉ dừng ở giây thứ 7 sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm nói xong liền thu dọn bát đĩa trên bàn.

Làm nhân viên Cảnh thị thật không dễ, còn giúp anh xử lý phụ nữ anh không thích!

Không đúng, tại sao cô phải giúp Cảnh Thần Hạo xử lý, rõ ràng nếu không xử lý, Lucy sẽ bám lấy anh, thất sách a!

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Như vậy đi! Tiểu thư Lucy, tôi cảm thấy cô thật lòng thích Cảnh Thần Hạo, tôi heusc phúc 2 người.” Cô xách bao rác vừa thu dọn lên, liền đi ra ngoài.

Lucy đi theo sau cô, hai tay khoanh trước ngực, mặt cao ngạo, “Cô biết là tốt, tôi và Hạo đương nhiên hợp, cô là gì chứ, cũng không nhìn xem bản thân thế nào, dù cho giọng dễ nghe thì thế nào?”

“Không thế nào.”

“Cô sớm hiểu chuyện như vậy, lúc này tôi sẽ chờ lại cho cô tí mặt mũi rồi, nhưng giờ đã muộn rồi!” Khâu Tịch đã thông báo cho Cảnh Thần Hạo.

Thật tốt, cô cuối cùng cũng có thể gặp anh.

Rác trong tay Bùi Nhiễm Nhiễm vừa vứt, mặt bình thản phui tay, quay người đối diện thang bộ, chỉ biết nhìn Cảnh Thần Hạo bước lên.

Rất ít khi thấy đồ tây màu xanh nhạt mặc trên người anh, cộng thêm khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai, đôi chân dài đang đi qua đây, nào cô chỉ xuất hiện 4 chữ, thanh phong nguyệt tế*.”

*điểm tĩnh đẹp trai

“Hạo...” Lucy xông qua đó.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe vậy, cung kính gập đầu, “Chào Cảnh tổng.”

Đại boss lại bám lấy thì phiền phức lớn, vừa hay có thể lơ cô đi.

“Cô nghe không hiểu tiếng người, cần giải thích lại?” Cảnh Thần Hạo liếc cô 1 cái, bước chân tiếp tục đi đến bên Bùi Nhiễm Nhiễm, “Có bao xa cách tôi bấy xa.”

“Hạo, em hiểu mà!” Lucy mặt xấu hổ nhìn anh, “Anh bận đi! Tối chúng ta lại hẹn nhau.”

“Ai hẹn với cô?” Cảnh Thần Hạo nhiu mày, “Dạo này uống lộn thuốc à?”

“Em không uống thuốc!”

“Thì ra quên uống, sau này nhớ uống.”

“Hạo.” Lucy đứng tại chỗ nhìn anh đi đến trước mặt Bùi Nhiễm Nhiễm.

Sao anh có thể nói cô vậy!

Cái gì gọi là sau này nhớ uống, cô không có bệnh!

“Cảnh tổng, Bùi Dĩ Hàn này nhất định có vấn đề, cô ta vừa nói chuyện với người khác, giọng hoàn toàn không khàn! Nói không chừng là gián điệp Te đưa qua đây!” Khâu Tịch đứng sau Cảnh Thần Hạo, chỉ Bùi Nhiễm Nhiễm nói.

“Tổ trưởng Khâu gần đây coi phim gián điệp có vẻ nhiều.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười nhìn cô, “Hay là tổ trưởng Khâu cảm thấy Cảnh tổng không biết nhìn người, mời 1 gián điệp qua làm?”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Mới liên quan đến Cảnh Thần Hạo, Khâu Tịch lập nhất, sao cô quên là Bùi Dĩ Hàn là Cảnh tổng tuyển vào, mà còn được thư ký Lâm giới thiệu.

Nhưng như vậy không thể thay đổi chuyện cô từng làm ở Te!

“Cảnh tổng, tôi đương nhiên không nghi ngờ ngài, chỉ là Bùi Dĩ Hàn này quá đáng nghi!” Khâu Tịch lập tức giải thích.

“Ừ, tôi cũng thấy đáng nghi, cho nên ở đây giao cho cô phụ trách, Bùi Dĩ Hàn tôi mang đi điều tra.” Cảnh Thần Hạo liếc nhìn cô, “Đi theo tôi!”

“Cảnh tổng không phải đã điều tra qua rồi sao? Đến cuộc sống tình cảm của tôi cũng điều tra rõ ràng. Cô “có lòng tốt” nhắc nhở.

Phòng làm việc của anh để tư liệu của cô, bên trong đều ghi rõ, chỉ là Bùi Nhiễm Nhiễm biến thành Bùi Dĩ Hàn thôi.

“Lần trước chưa điều tra rõ, hôm nay tra cho kỹ.” Cảnh Thần Hạo nói xong quay người đi xuống lầu, không thềm vào phòng chụp hình.

Nhân viên vốn tưởng có thể thấy Cảnh Thần Hạo 1 mặt thất vọng không thôi.

Bùi Nhiễm Nhiễm dưới ánh nhìn của bọn họ, theo anh rời đi, nghĩ đến chuyện sáng nay xảy ra, cô liền hận đến nghiến răng.

Nhìn thấy bóng lưng vai rộng eo nhỏ, hận không thể lên trước đá 2 cái.

Dù cho trước đây cô chủ động, nhưng là bị hạ thuốc, bắt buộc mà thôi.

Sáng nay anh không bị hạ thuốc, cô thấy anh rất tỉnh táo.

Bùi Nhiễm Nhiễm mang khuôn mặt đều ghi chữ không vui lên xe, cửa đóng lại cũng rất dửng dưng.

“Đi đâu?” Cô không cho rằng Cảnh Thần Hạo muốn tra hỏi cô.

Cảnh Thần Hạo lại không nói, như là đang tức giận, nhưng xe đã nổ máy.

“Cảnh tổng muốn dẫn tôi đến cảnh sát cục tra hỏi?” Hình như khả năng này ít hơn, nhưng anh không nói, lòng cô cũng cảm thấy không yên.

Cơ thể anh dựa về sau, cuối cùng lười biếng mở miệng, “Đêm nay nhà hàng Hoa Mỹ có bán đấu giá, cô chắc sẽ hứng thú.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Đồ bán ở nhà hàng Hoa Mỹ đều là có thể nhìn không thể cầu, đồ có giá không có thị trường (nghĩa là quá không ai mua nổi) trong truyền thuyết.

Đồ cô hứng thú?

Nếu trong mắt Cảnh Thần Hạo, khẳng định cô là Bùi Nhiễm Nhiễm, vậy thứ cô hứng thú có thể liên quan đến Bùi gia.

Nhưng đó cô rời khỏi thành phố a cũng vì hết cách, Bùi gia đột nhiên sụp đổ, cô không nơi để đi, chỉ có thể dựa theo kế hoạch của mẹ, rời khỏi.

Năm đó xảy ra chuyện lớn vậy, Bùi gia lại là ngọc vũ thế gia, Bùi đồng sự là thích thu thập đồ, ngọc có được nhiều cái đều là cực phẩm.

Không lẽ tối nay bán đấu giá là ngọc của Bùi gia?

Hai tay để trên đùi cô cuộn chặt, nhưng bây giờ đến tiền mua 1 cái cũng không có.

Nhưng cô vẫn muốn xem thử, ít nhất cũng nhớ được người mua nó, sau này có tiền mới mua về.

Hội trường bán đấu giá chính thức, đương nhiên không thể tùy tiện đi, khiến cô cảm thấy may mắn là queen người thấy qua mặt mộc của cô không ở “Ma Hoán”, nếu không cô sợ anh ta đột nhiên lơ miêng.

Lúc bọn họ đến nhà hàng Hoa Mỹ, đã 7h tối, màn đêm buông xuống, ánh đèn sáng lên.

Không biết vì muốn phối cho hợp đồ tây xanh biển nhạt của Cảnh Thần Hạo hay không, trên người cô mặc một chiếc váy ren dài hở vai màu xanh dương, đơn giản thanh lịch, ưu nhã nhưng cũng không mất đi sự quyến rũ.

Nếu không có khuôn mặt vàng đó, chắc là rất hoàn mỹ.

Hai người xuống xe, Cảnh Thần Hạo tự nhiên để tay lên, liếc nhìn cô, “Còn không khoác lên!”

“Cảnh tổng, chắc không cần đâu?” Anh không cần thể diện, cô cũng cần!

Cảnh Thần Hạo mắt hí lại, giữ động tác đó không đổi, “Hử?”

Cô nhin, không phải là cùng vào thôi sao?

Dù sao trong mắt anh, cô đã là “hồng hạnh xuất tường” rồi, rụt rè ngược lại khiến anh cảm thấy mắc cười, khiến người khác cười chê.

Cô vừa khoác tay Cảnh Thần Hạo, phía sau có 1 chiếc xe dừng lại, hai đèn phát sáng, cô theo quán tính quay đầu nhìn, bước chân dừng tại chỗ.

Cảnh Thần Hạo cảm thấy người kế bên không động đậy, cũng nghiêng đầu nhìn người đến phía sau.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129

Liêu Vi mặc đầm bó sát lộ 1 bên vai màu đen cực kỳ gợi cảm, khuôn mặt đẹp được trang điểm cẩn thận, khoác tay Âu Dương Lập từ từ đi đến, nhìn thấy bọn họ, môi đỏ nhếch lên, “Cảnh tổng, Bùi tiểu thư, thật trùng hợp!”

“Âu Dương tiên sinh, Âu Dương thái thái, quả thật trùng hợp!” Bùi Nhiễm Nhiễm nhớ đến chuyện Cảnh Thần Hạo mù mặt phụ nữ, cho nên đã tự nói thân phận của bọn họ lên.

Âu Dương Lập lập tức chú ý Bùi Nhiễm Nhiễm, ánh đèn của nhà hàng chiếu lên người cô, khuôn mặt vốn vàng cũng không quá khó coi, mà còn có chút dịu dàng và đẹp, đặc biệt là đôi mắt đỏ, cực kỳ giống...

“Cảnh tổng và Bùi tiểu thư có vẻ có chuyện tốt sắp đến, đồ tình nhân cũng có rồi.” Liêu Vi ánh mắt lưu chuyển giữa 2 người, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười tình tẻ.

3 chữ đồ tình nhân khiến Bùi Nhiễm Nhiễm vô thức xuất hiện 3 vạch đen, ngược lại Cảnh Thần Hạo lại rất chấp nhận, anh thích 2 chữ sau của 3 chữ đó.

Đại boss vui vẻ rồi, ánh mắt nhìn họ cũng dịu dàng lại tí, “Chuyện tốt nhất định mời 2 vị tham dự.”

“Chúng tôi nhất định đến.” Âu Dương Lập lập tức đáp.

Không nói thêm nữa, Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm quay người đi vào nhà hàng Hoa Mỹ, lập tức có phục vụ lên trước dẫn đường.

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn người kế bên miệng đang cong lên, người mặt đẹp đang mang ý cười nào đó, tức đến nghiến răng, “Chuyện đùa này, Cảnh tổng sau này vẫn không nên nói.”

Thật ra trong lòng cô, Cảnh Thần Hạo anh là hỗn đản, còn nói bậy xé nát miệng anh!

“Tôi nghiêm túc đó.” Cảnh Thần Hạo mặt thản nhiên trả lời.

Cô nuốt nước miếng, không dám tin lời cô vừa nghe, nghiêm túc có mấy ý? Hình như chỉ có 1 ý!

“Tôi đã có chồng.”

“Tôi không ngại.”

“Tôi ngại! “Chồng” tôi cũng ngại!” Cô lập tức thả tay anh ra để thể hiện lập trường kiên định của mình.

“Các người ngại không có tác dụng.” Tay đột nhiên trống rỗng, rất không thoải mái.

Tâm trạng đại boss bất mãn, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức khôi phục lại tinh thần, nhưng cũng không thể thay đổi gì.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Rất nhanh 2 người đã vào phòng bao, phục vụ đưa 2 cuốn sổ trên đó có 2 chữ “Hoa Mỹ” tinh tế, 1 quyển là menu, quyển khác là những món đồ bán đầu giá tối nay.

Cảnh Thần Hạo thuận tay lấy menu, cô cũng không do dự lấy cuốn còn lại nghiêm túc coi.

Phía trước tuy là những món rất có giá trị thu thập, nhưng không phải của Bùi gia, cứ thế lật đến 3 trang cuối, mới xuất hiện đồ của Bùi gia, quan âm bạch ngọc, ngọc bích thanh oa liên tử, dương chi bạch ngọc tì hưu.

3 thứ này tuy không phải là quý nhất mà Bùi gia có, nhưng ba cô rất thích.

Âu Dương Lập có phải cũng vì những thứ này đến? Đoán chắc đại đa số đều là vì 3 thứ này mà đến.

Lúc cô đang suy nghĩ, Cảnh Thần Hạo đã chọn món xong, lấy quyển sổ từ tay cô, tùy ý lật lật, như là không quan tâm nói, “Không thích món nào sao?”

“Không có.”

“Thật không?” Ánh mắt Cảnh Thần Hạo dừng trên tấm hình quan âm bạch ngọc, “Em giờ bằng, tôi trả tiền.”

“Cảnh tổng không sợ tôi giờ bậy?” Cô cười hỏi.

“Không thiếu tiền, em tùy ý.” Anh gấp cuốn sổ lại, tùy tiện để xuống 1 bên.

Đầu giá còn chưa bắt đầu, đồ ăn đã lên rồi, cô dứt khoát ăn trước, đợi thật sự bắt đầu, đang ăn thì mất hứng, cũng không có tâm trạng giờ bằng.

Dù sao những món phía trước, cô không có hứng thú.

Nhưng đối với Cảnh Thần Hạo không có ý muốn giờ bằng, bộ dạng ưu nhã ăn, hiện lên bộ dạng quý công tử.

Vô thức đến gần cuối của buổi đầu giá, cũng là cao trào của buổi đầu giá, phía dưới bắt đầu náo nhiệt lên, kích động cực kỳ.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi trong phòng bao lấy giấy lau miệng, nghe bên dưới không ngừng giờ bằng, lòng xôn xao.

Muốn đầu thì đầu, cũng không phải mua không nổi.” Lời của Cảnh Thần Hạo vừa dứt, 1 cái bảng màu trắng rơi đến trước mặt cô.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130

Cô cúi nhìn bảng trước mặt, tay phải nắm chặt khăn giấy, rất muốn đưa tay cầm lên, nhưng không phải như Cảnh Thần Hạo nói sao, đừng để anh nắm được chứng cứ?

Trước khi bị anh có tìm được chứng cứ, cô thế nào cũng không thể, đánh chết cũng không thừa nhận, nếu bị nắm được, thì thật sự chạy không thoát!

“Tôi thật sự không muốn mua!” Bùi Nhiễm Nhiễm lấy bảng trắng đưa lại cho Cảnh Thần Hạo.

Cảnh Thần Hạo nâng mí nhìn phục vụ đứng bên, “Tôi lười giờ, cậu giờ.”

“Vâng, Cảnh thiếu.” Phục vụ đứng trước cửa sổ, đưa bảng.

Chỉ cần có người hơn tiền của họ, Cảnh Thần Hạo không dấn dò, thì tiếp tục giờ.

Rất nhanh 2 cái đầu bị Cảnh Thần Hạo mua được, còn lại cái cuối, bên dưới lầu bắt đầu náo loạn, đều ngẩng đầu nhìn phục vụ phòng bao trên lầu, rốt cuộc là ai?

Vừa hay Âu Dương Lập ngồi đối diện họ hừ lạnh 1 tiếng, bụng rượu lên trước, “Ngoài Cảnh Thần Hạo, còn có thể là ai.”

Liêu Vi đối diện anh cũng nhìn phục vụ đó, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ nghi ngờ, “Chắc không phải chứ! Năm đó vậy lấy Bùi gia, Cảnh Thần Hạo không phải đi rồi sao? Còn để 20 người canh ở Bùi gia, không để ai động vào, làm sao có người lấy đồ của Bùi gia ra đấu giá?”

“Nếu là Cảnh Thần Hạo lấy ra đấu giá thì sao?” Ngón tay của anh lướt trên ly rượu, mắt âm trầm, rốt cuộc anh ta đang làm gì?

Bùi Dĩ Hàn đó lại là ai, cho cô cảm giác giống Nhiễm Nhiễm vậy?

“Cảnh Thần Hạo bị điên rồi sao? Tự lấy ra bán, sau đó tự mua, muốn nâng giá cũng không nâng theo cách của anh.” Liêu Vi không hài lòng nhìn phục vụ đối diện tiếp tục giờ bảng, cứ như vậy, đồ Cảnh Thần Hạo lấy ra, cũng bị anh thu lại.

Đột nhiên, cô lấy bảng đưa cho phục vụ bên cạnh, “Cậu đi giúp tôi!”

Âu Dương Lập hí mắt nhìn cô, “Em có hứng thú?”

“Cảnh Thần Hạo không phải tranh Hà thị với anh sao? Không cần biết Hà thị có mua được không, cục tức vẫn phải xả ra.” Liêu Vi bụng ly rượu cùng với anh, “Không lẽ anh còn tức chuyện với Hòa Thảo sao? Anh thật sự thích cô ấy!”

Nhưng như Hòa Miêu nói, thích phụ nữ già xấu đó.

Cô thà anh thích Nhiễm Nhiễm, ít ra cô ta không tệ vậy, nếu thua cho Bùi Dĩ Hàn, mới là nỗi nhục của cô.

“Em nghĩ nhiều rồi.” Âu Dương Lập liếc nhìn cô, Hòa Miêu chẳng qua là chơi chơi mà thôi.

Vốn rất ngoan, chẳng qua bây giờ không nghe lời chút nào, anh không thích phụ nữ như vậy.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy bên kia cũng giờ bảng, cuối cùng nhịn không được mở miệng, “Cảnh tổng tính đấu giá đến cùng?”

“Nửa chừng bỏ cuộc không phải tính cách của tôi.” Cảnh Thần Hạo cong môi, mắt đen sâu thẳm chăm chú nhìn cô, “Tôi tưởng em rất hiểu tôi.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Cảnh tổng không phải thích tự nhiên nổi hứng thì làm sao?” Cô cười nhàn nhạt đáp.

“Không bao gồm chuyện này.” Cảnh Thần Hạo khẽ nghiêng đầu nhìn đối diện, hình như không giờ bảng nữa.

Cảnh Thần Hạo lấy túi tiền màu đen ra, lấy thẻ đen bên trong ra, đưa cho phục vụ giờ bảng, cầm thẻ anh liền ra khỏi phòng bao.

“Đi thôi! Đi lấy đồ em đấu giá.” Cảnh Thần Hạo từ ghế đứng dậy, đi trước.

Cái gì gọi là đồ cô đấu giá? Cô chưa từng muốn lấy những thứ đó!

“Cảnh tổng, đó là của anh.” Cô theo sau nhắc nhở anh.

“Đều giống nhau.”

Cái gì gọi là đều giống nhau, ai giống với anh, hỗn đản, lại chiếm tiện nghi của cô!

Bóng dáng hai người xuyên qua hành lang, liền thấy Âu Dương Lập và Liêu Vi nghênh đón, oan gia ngõ hẹp mà!

“Cảnh tổng đối với Bùi tiểu thư thật tốt, ra tay rộng lượng vậy, chỉ sợ Bùi tiểu thư vui đến không ngậm miệng lại được!” Liêu Vi khoác tay Âu Dương Lập, miệng đầy ý cười.

“Tôi kiểm chế tình cảm không tệ, vẫn còn tốt.” Cô nói xong quay người, Cảnh Thần Hạo không quan tâm người khác sớm đã xuống 3-4 bậc thang, hai tay bỏ túi, bóng lưng lạnh lùng.

“Nếu tôi không nhớ nhầm, tôi nay những món Cảnh tổng đầu gia đều là vật của chủ cũ họ Bùi, không biết vị Bùi tiểu thư này và Bùi tiểu thư trước kia có quan hệ gì?” Liêu Vi giọng không lớn không nhỏ nói, cự ly không xa nên bọn họ đương nhiên nghe rõ.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

Âu Dương Lập bên cạnh Liêu Vi không ngờ cô đột nhiên nói vậy, hai 2 người đều họ Bùi, nhưng khác biệt giữa Bùi Nhiễm Nhiễm và Bùi Dĩ Hàn trước mặt không chỉ 1 ít, bọn họ sao có thể có quan hệ?

Nhưng đối 1 cách nghĩ khác, nếu bọn họ không có quan hệ, Cảnh Thần Hạo sao lại bày ra chuyện này? Tự nhiên muốn sao?

“Chắc là mấy trăm năm trước chung 1 nhà.” Bùi Dĩ Hàn dùng giọng khàn như cũ, nói xong quay người theo sau bước đi của Cảnh Thần Hạo.

Liêu Vi không thu được lợi gì, nhưng trước mặt Âu Dương Lập, không có lạnh mặt, cười mím khoác tay anh đi xuống lầu.

Phục vụ đưa họ món đồ đầu giá, hai tay Cảnh Thần Hạo bỏ túi bình thần đi ra ngoài, để lại cho cô bóng lưng lạnh nhạt, hiển nhiên không tính giúp cô.

Đáng ghét, rõ ràng anh mua, biến cô thành nô lệ sao?

Bùi Nhiễm Nhiễm ôm 3 hộp được bao gói tinh tế ra nhà hàng Hoa Mỹ, xe Cảnh Thần Hạo vẫn ở đấy, cửa sau mở.

Cô từ từ cong người, để 3 hộp vào bên cạnh anh, “Cảnh tổng, đồ của anh tôi để ở đây, vậy tôi đi trước.”

“Về đây!” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nói.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhin tức giận cúi đầu nhìn Cảnh Thần Hạo, cười hỏi, “Cảnh tổng còn gì dặn dò sao?”

“Lên xe!”

“Không, không cần đâu, tôi tự bắt xe là được.” Cô nói xong đứng thẳng người, chuẩn bị rời đi.

Nhưng cô vừa quay lưng phát hiện Cảnh Thần Hạo cũng đi ra từ trong xe, mắt đen sâu thẳm nhìn cô, “Lên xe.”

Ngữ điệu bình thản, nhưng lại thể hiện được uy nghiêm của người bề trên, cô không dám nhìn sắc mặt anh, cong người nhanh chóng vào xe.

Cửa xe bên cô vừa đóng, Cảnh Thần Hạo cũng ngồi bên cạnh, 2 người cách nhau 3 cái hộp, 1 đường đi đến nhà Lâm Tri Hiểu.

Trong xe im lặng 1 lúc lâu, giọng Cảnh Thần Hạo đột nhiên vang bên tai cô, “Hình như em rất căng thẳng.”

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Nhảm nhí, Dương Dương của cô phải làm sao!

Trong xe tối vậy, điện thoại cũng không dám mở, 1 chút ánh sáng anh cũng phát hiện, không thể thông báo cho Lâm Tri Hiểu khiến cô rất buồn phiền, rất hoang mang, rất muốn lập tức xuống xe.

“Chắc là có chút nóng.” Cô đưa tay quạt quạt mặt, đang suy nghĩ cách.

“Điều hòa mở thấp quá không tốt cho cơ thể.” Cảnh Thần Hạo nhàn nhạt nói.

“Uhm uhm, Cảnh tổng nói cái gì chính là vậy.” Mặt cô cười trừ, trong lòng lại hận không thể bóp chết bản thân.

Đột nhiên, điện thoại cô vang lên.

Cô còn chưa nhận điện thoại, liền cảm thấy ánh nhìn nóng bỏng kể bên, âm thầm lấy điện thoại nhìn 1 cái, là Lâm Tri Hiểu gọi.

Cô áp chế kích động trong lòng, cô chủ động gọi và Lâm Tri Hiểu gọi lại tính cách khác nhau, Cảnh Thần Hạo không thể trách cô truyền tin.

“Tri Hiểu, tớ đang trên đường về, Cảnh tổng đưa tớ về.” Cô cười nói, ánh mắt liếc nhìn Cảnh Thần Hạo, ý cười trên mặt càng rõ hơn.

“Chắc rất nhanh phải về nhà rồi, ừ, về nhà nói.” Cô rất nhanh cúp điện thoại Lâm Tri Hiểu, bỏ điện thoại vào túi.

Lúc này có thể thả lỏng rồi, Lâm Tri Hiểu nhất định mang Dương Dương đi, nghĩ đến âm mưu của Cảnh Thần Hạo không thể đạt được, mặt cô liền thả lỏng.

“Bây giờ không nóng rồi?” Anh dường như có thể đoán cảnh lát nữa cô đến nhà cô.

Nếu thật sự không thấy Dương Dương đó, có phải chứng minh cô chột dạ, cố ý giấu anh?

Haha, Bùi Nhiễm Nhiễm trò chơi mèo bắt chuột, hình như anh sẽ thắng.

Bùi Nhiễm Nhiễm lúc này hoàn toàn không biết suy nghĩ của Cảnh Thần Hạo, dù sao anh nhất định không thấy Dương Dương, mà Noãn Noãn...

Đáng chết, chút nữa cô quên bà anh là người Anh, cho nên Noãn Noãn mới có bộ dạng như người nước ngoài.

Chuyện lớn vậy, bọn họ biết 10 năm, vậy mà cô không biết, Cảnh Thần Hạo anh giấu cũng quá sâu rồi!

Xe dừng trước căn hộ, cô lập tức mở cửa xuống xe, “Nhà nhỏ khiêm nhường, không mời Cảnh tổng đại giá quang lâm được rồi, Cảnh tổng ngủ ngon!”

“Tôi không chê.” Cảnh Thần Hạo mở cửa xuống xe, vòng quay Bùi Nhiễm Nhiễm ngay người đi lên trước, khẽ cúi đầu nói bên tai cô, “Lấy đồ bên trong theo, coi như đồ tôi tặng thư ký Lâm khi đến nhà.”

Haha, nếu anh tặng sao không tự lấy?

Chỉ biết sai cô!

Ở công ty là đại ma vương boss, ngoài công ty cũng không ngoại lệ, quả nhiên đi đến đâu cũng bộ dạng cao cao tại thượng.

Bùi Nhiễm Nhiễm tức cực kỳ, tuy vậy, nhưng chỉ có thể ôm 3 hộp đi theo sau anh.

- -----Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132

Cảnh Thần Hạo có chút kích động, cũng có chút thấp thỏm, nếu anh nhìn thấy Dương Dương, vậy Bùi Dĩ Hàn và Bùi Nhiễm Nhiễm có phải là không có bất cứ liên quan nào?

Nhưng lỡ như, Dương Dương và anh rất giống nhau thì sao? Khi gặp nó sẽ không chạy thoát khỏi nó được.

Dù gặp hay không gặp trong lòng anh đều thấy rất mâu thuẫn, ngay cả lúc anh đi đàm phán cũng chưa từng khấn trương đến thế này, thậm chí có chút rồi bời.

Bùi Nhiễm Nhiễm ôm cái hộp đi ra, “Cảnh Tổng, phiền anh ấn chuông cửa giúp tôi, giờ tôi không có tay.”

“Không có tay?” Cảnh Thần Hạo bị câu nói của cô làm cho vui lên, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều, cô phải nói là đang không rảnh tay, sao lại nói là không có tay, có ai tự trừ eo mình thế không chứ?”

Nhưng anh còn chưa đưa tay ra ấn chuông cửa, bên trong đã vọng lại tiếng bước chân, nghe âm thanh mở cửa bên trong có vẻ rất vụng về.

Đột nhiên đằng trước có ánh sáng phát ra, cửa đã được mở.

Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn thấy bộ dạng Bùi Noãn mặc đồ ngủ đứng trước cửa, ngẩng đầu lên cười nhìn họ: “Mami, chú!”

“Noãn Noãn ngoan.” Cảnh Thần Hạo cúi thấp người, cười ôm nó lên, hướng người bước vào bên trong, mặc nhiên không coi anh ta là người ngoài.

Bùi Nhiễm tuy vui mừng khi nhìn thấy Cảnh Thần Hạo, nhưng khuôn mặt nhỏ xíu của nó luôn nhìn vào sắc mặt mẹ nó, thấy Bùi Nhiễm Nhiễm không tức giận, vui vẻ chơi cùng với Cảnh Thần Hạo.

Bùi Nhiễm Nhiễm đặt chiếc hộp lên trên bàn ăn, sau đó rót ly nước cho Cảnh Thần Hạo, rồi cũng rót cho mình ly nước, đứng bên bàn trà nhìn hai người đang cười hí ha hí hửng, người đó có phải là Cảnh Thần Hạo cô biết không?

“Hừm hừm, Noãn Noãn, đi Tri Hiểu và anh con đâu?” Cô cảm thấy nên đứng trước mặt Cảnh Thần Hạo làm bộ hỏi chút chuyện.

“Ra ngoài mua đồ rồi ă!” Noãn Noãn ngồi lên đùi của Cảnh Thần Hạo, nghiêng đầu qua nhìn cô, sau đó lại tiếp tục quay qua chơi đùa với Cảnh Thần Hạo.

“Vậy họ có nói khi nào về không?” Cảnh Thần Hạo cũng cười hỏi lại, âm thanh vô cùng dịu dàng như nước nhỏ giọt.

Bùi Nhiễm Nhiễm vô cùng kinh ngạc, xem chút nữa là bị sặc nước.

“Noãn Noãn không biết! Chú hôm nay muốn qua đêm ở đây sao?” Nó càng tiến về hướng Cảnh Thần Hạo, đôi tay nhỏ bé của nó bám lấy áo anh, nghiêng cái đầu bé bé, đôi mắt màu xanh lam nhìn anh, chớp chớp mắt đợi anh trả lời.

“Ặc ặc...” Cô thật là bị sặc nước.

“Noãn Noãn!” Câu này sao tùy tiện nói ra thế, lỡ như Cảnh Thần Hạo đồng ý thì làm sao đây? Chẳng lẽ để Tri Hiểu và Dương Dương ở ngoài đêm nay sao?”

Cảnh Thần Hạo thấy cô đang suy nghĩ, mở miệng cười lớn: “Con gái cô hiểu chuyện hơn cô nhiều đó.”

“Cảnh Tổng thật biết nói đùa, cái đền nhỏ nhà chúng tôi sao dám để Cảnh Tổng chịu thiệt thòi được, Hay là Cảnh Tổng cứ rời khỏi đây trước.” Cô gượng tay chỉ ra hướng cửa, trong lòng cả ngàn tế bào đang muốn anh mau đi khỏi đây.

“Chú còn chưa uống nước mà!” Noãn Noãn nghiêng đầu nhìn ly nước trên bàn, “Chú có uống không?”

“Có chứ.” Cảnh Thần Hạo nhìn khuôn mặt bất lực của Bùi Nhiễm Nhiễm thì cảm thấy tâm trạng rất vui.

Noãn Noãn cái con bé này có cha rồi không cần mami của nó nữa, Bùi Nhiễm Nhiễm không biết nói gì hơn mắt nhìn lên trời, chỉ còn cách đưa ly nước đến trước mặt Cảnh Thần Hạo.

“Cảnh Tổng mời ngài!”

Cảnh Thần Hạo nhận lấy ly nước, nhưng chưa uống ngay, mà cúi đầu nhìn Noãn Noãn, “Noãn Noãn có uống không?”

“Noãn Noãn không uống, chú uống đi.” Bùi Noãn lác đầu nhìn anh, càng nhìn càng thấy quen, hình như đã gặp anh ở đâu rồi, lại hình như ngày nào cũng gặp.

“Anh hai, anh hai!” Bùi Noãn đột nhiên lớn tiếng hét lên.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nghe đã cảm thấy có điềm không lành, lập tức đi đến chỗ Cảnh Thần Hạo bế nó ra khỏi chân của anh, “Noãn Noãn, con nên đi ngủ rồi.”

“Nhưng mami ơi, chú ấy...”

Bùi Noãn cứ nhìn vào Cảnh Thần Hạo đang đặt ly nước lên bàn, chú và anh hai giống nhau quá!

“Chú sẽ không ở lại qua đêm đâu, sau này con và chú lại gặp nhau.” Bùi Nhiễm Nhiễm ngại ngùng nhìn Cảnh Thần Hạo, “Tôi ẵm nó về phòng ngủ trước, Cảnh Tổng xin cứ tự nhiên.”

Bùi Nhiễm Nhiễm đặt Bùi Noãn lên giường nằm ngay ngắn đi ra, thì thấy Cảnh Thần Hạo đứng là rất tự nhiên vẫn chưa chịu đi về.

“Cảnh Tổng, thời gian không còn sớm nữa, ngày mai còn có việc mà.” Cô cười nói, hiển rõ là đang muốn đuổi khách, không tin là anh nghe không hiểu.

“Không cần vội, ngồi xíu nữa.” Cảnh Thần Hạo gác chân lên, bộ dạng như một địa chủ giàu có, cứ an nhàn điềm đạm, ung dung thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

“Cảnh tổng nếu như có chuyện công, ngày mai chúng ta đến công ty từ từ bàn bạc, còn chuyện riêng, giữa chúng ta chắc không có chuyện riêng gì.” Chuyện của buổi sáng hi vọng Cảnh Thần Hạo chỉ có trí nhớ cá vàng, đã hoàn toàn quên đi rồi.

“Không có sao?” Cảnh Thần Hạo đột nhiên đứng dậy, đi về phía cô, “Cô xác định không có?”

Cô nuốt nước bọt, từ từ lùi về sau, “Cảnh tổng, chuyện của buổi sáng cứ coi như là một sự hiểu lầm, anh chẳng phải cũng không có thiệt thòi sao?”

Huống chi cô mới là người bị áp bức kia, anh lại là kẻ cường bức.

“Tôi cảm thấy cũng khá tốt, cho nên muốn ôn lại.” Cảnh Thần Hạo chậm rãi đi về phía cô, ung dung từ tốn nhìn cô lùi về sau, hình như là một chuyện rất mắc cười vậy.

Cô xem tí liền nói ra câu “Cảnh Thần Hạo anh đừng nhúc nhích”.

“Cảnh tổng, anh cứ như thế, bị “chồng” tôi biết được, anh ấy sẽ ly hôn với tôi, Cảnh tổng thích Noãn Noãn như thế, chắc sẽ không muốn nhìn thấy nó trở thành đứa con của gia đình đơn thân chứ! Tội nghiệp biết bao!” Cô không được, chỉ có thể để con gái ra tay thôi.

“Không sao, nếu như “chồng” cô ly hôn với cô rồi, tôi sẽ gắng gượng miễn cưỡng lấy cô, thế nào?” Đôi mày tuấn tú của Cảnh Thần Hạo nhu lên, vẻ mặt nghiêm túc không giống như là đang nói đùa.

Còn lưng sau của cô cuối cùng đã áp sát vào bức tường màu trắng, trước mặt chỉ còn lại một bức tường bằng thịt có tên là Cảnh Thần Hạo cản trở cô, muốn khóc không xong!

“Vi danh tiếng của anh suy nghĩ, chuyện này tốt nhất vẫn không nên.” Cô từ từ giơ tay chặn trước ngực mình, “Cảnh tổng, cửa chính ở sau lưng anh, đi chậm rãi không tiền.”

“Không cần hôn biệt sao?” Cảnh Thần Hạo cúi đầu kề sát về phía cô, hôn lên vành môi ấm áp của cô, cảm nhận được hơi thở ngọt ngào của cô, thấp thỏm không yên, can tâm tình nguyện.

Trò chơi có thể chơi cùng cô, phúc lợi một thứ cũng không thể thiếu!

“Uhm uhm.” Cô rất muốn một chân đá phăng anh ra, nhưng anh bây giờ đang lấy thân phận là cấp trên của cô làm càn ở đây, cô vẫn không thể đắc tội được.

Trời biết được vị đại boss này ngày mai có khi nào đổi cách đày đọa cô không!

Một hồi lâu sau, vẻ mặt Cảnh Thần Hạo mới hài lòng thả cô ra, “Ngày mai gặp.”

“Cảnh tổng đi từ từ!” Cô dùng sức xoa lên môi, nhìn vào bóng hình thanh quý kia rời khỏi, một nắm đầm nho nhỏ ngăn cách không khí không ngừng đánh vào lưng anh.

Cảnh Thần Hạo đột nhiên quay lưng lại, cô lập tức giả vờ vuốt tóc, “Cảnh tổng còn có chuyện khác phải dặn dò sao?”

Cảnh Thần Hạo lướt mắt vào ba cái hộp trên bàn trà, “Đó thật ra là cho cô, không thể cho thư kí Lâm chiếm lợi.”

“Thuộc hạ biết rồi.” Cô đứng tại chỗ không động đậy, đợi đến lúc nghe thấy tiếng đóng cửa, cô mới thở phào ra, đi về phía sofa.

Cả người đổ xuống liền ngồi lên sofa, ánh mắt nhìn vào cái hộp in hoa văn chìm trước mặt, nhưng ngay cả đưa tay mở ra xem cũng không có can đảm.

Bùi gia một đêm sụp đổ, cô thân là con gái Bùi gia, nhưng chỉ có thể rời xa quê hương, bây giờ không mấy dễ dàng trở về, nhưng lại không biết nên điều tra từ đâu.

Biết được có liên quan đến Âu Dương gia, nhưng cô phải làm sao mới có thể tiếp cận được tập đoàn Âu Dương?

Ngồi trên sofa ngây người một hồi lâu, nghe thấy tiếng mở cửa vang lên, cô lập tức nghiêng đầu liền nhìn thấy phiên bản thu nhỏ của Cảnh Thần Hạo đi về phía cô, “Mẹ ơi!”

“Mẹ ôm con.” Bùi Nhiễm Nhiễm ôm lấy nó, đặt lên đùi, mới ngưỡng đầu nhìn vào Lâm Tri Hiểu, “Cực khổ cậu rồi!”

“Tớ không sao, nhưng mà cái này là gì thế?” Lâm Tri Hiểu nghi hoặc nhìn vào ba cái hộp được đóng gói tinh tế, mở một trong ba hộp ra liền kinh ngạc, “Nhiễm Nhiễm, đây là.....”

Bùi Dương cũng đi qua đến nhìn vào thứ bên trong, là một quan âm bạch ngọc, vừa nhìn liền biết là cực phẩm trong tất cả loại ngọc.

“Uhm” Cô gật đầu, “Bùi gia đây.”

“Bùi gia tại sao lại ở đây?” Cô tiếp theo mở hai hộp còn lại, đều là ngọc khí loại tốt, đương nhiên cũng là ngọc của Bùi gia.

“Mua ở phiên đấu giá.” Cô giọng điệu chậm rãi đáp.

“Cảnh tổng mua sao?” Cô thì biết đại boss đột nhiên nổi hứng đưa Bùi Nhiễm Nhiễm về, không phải là chuyện đơn giản như vậy.

“Uhm” Cô đã không còn muốn nhìn thấy những thứ này nữa, nhưng thứ này lấy về cũng không quan trọng nhất.

“Mẹ ẵm con đi tắm, ngày mai đi trường mầm non, ok không?” Cô cúi đầu nhìn Bùi Dương, cười hỏi.

“Uhm” Bùi Dương nhìn thấy đồ trên bàn, trong lòng mắt đen lấy lộ ra thần sắc không thể phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134

Sau khi lo cho Bùi Dương ngủ, Bùi Nhiễm Nhiễm giương thẳng cái eo lười mỗi một bước ra khỏi phòng ngủ, phát hiện thấy Lâm Tri Hiểu vẫn còn ngồi bên ghế sofa, cô ta bèn đi sang bên đó.

"Nhìn gì thế? Thích tặng cô thôi." Tuy là Cảnh Thần Hạo nói vậy, nhưng không nhất định phải nghe theo, nói là tặng cho cô ta thì để cô ta tự xử lý thôi.

"Không phải, tôi vẫn không nghĩ thông suốt là cử chỉ này của Cảnh tổng là ngụ ý gì đây." Lâm Tri Hiểu dao động di chuyển sang bên cạnh một tí, "theo như tôi biết, thể loại trường hợp đấu giá như vậy, bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên Cảnh tổng tham gia, lúc trước đối với những việc như vậy đều không có hứng thú."

"Thăm dò" Bùi Nhiễm Nhiễm quét nhìn ba món đồ bằng ngọc, khinh miếu đậm tả trả lời.

"Cái gì! Thăm dò à?" Lâm Tri Hiểu nói xong mới phát giác giọng nói mình hơi lớn, lập tức che miệng lại, nhỏ tiếng nói, "Cảnh tổng hoài nghi thân phận của cô à? Và lại hôm nay cô đã đến phòng làm việc của anh ta cả buổi vẫn không thấy quay trở ra, hai người....."

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn vào ngón tay cái trên hai tay của cô ta động tác đối lập nhau, vừa muốn giấu cô ta, nhưng mà có vẻ chuyện cô ở trong phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo cả buổi sáng không chỉ có mình cô ta biết thôi.

Về mặt nhục chí gật đầu.

"Quá quá quá là kinh bạo rồi! Cho nên....." Lâm Tri Hiểu về mặt hiền hòa nhìn cô ta, khủy tay đụng nhẹ vào cánh tay của cô ta, "có phải cô đã thích Đại Boss rồi không?"

"Đừng nói xàm!" cô ta nên trốn đi thật xa thì đúng hơn.

"Tôi có nói xàm đâu? Thích hay không thì cô tự hiểu rồi! Và lại tôi cảm thấy con người của Đại Boss không tệ, ít ra tôi biết được người phụ nữ ở trong phòng làm việc lâu nhất lâu nay chỉ mới có mình cô thôi." Lâm Tri Hiểu vừa nghĩ đến vậy liền kích động lên, "nhiều nhất cũng 10 phút"

"Cái 10 phút đó là của cô?" Bùi Nhiễm Nhiễm mỉm cười nói.

"Bị cô phát hiện rồi!" Lâm Tri Hiểu xót xa than thở, "có một lần công việc bị sai sót, Cảnh tổng kêu tôi đến giáo huấn"

"Tôi có thể tưởng tượng, cô nhất định đã phạm sai sót lớn lắm." Thông thường những việc nhỏ, Cảnh Thần Hạo không cần phải bỏ tâm tư để quản lý.

"Khiến Cảnh tổng đã lỡ chuyến bay hội nghị quốc tế, bởi vì tôi đã thông báo sai giờ cất cánh." Lâm Tri Hiểu vừa nhớ đến chuyện cũ, liền tựa người vào cô ta, "Nhiễm Nhiễm, sau này cô có trở thành tổng tài phu nhân, nhớ phải chiều cô tôi nhé!"

"Chuyện không có thật thì đừng mơ mộng nữa, đi tắm rồi ngủ đi!" cô ta nói xong bèn đứng dậy, "buồn ngủ quá! Ngủ ngon nha!"

"Ngủ ngon!" Lâm Tri Hiểu nhìn các món đồ bằng ngọc trên bàn trà, đẩy nắp hộp lại, cũng đứng dậy rồi đi.

.....

Bởi vì chiều hôm qua lúc rời khỏi studio, cho nên Bùi Nhiễm Nhiễm vừa đến công ty đã gấp rút mở máy tính ra xem lại những bức hình chụp hôm qua, không bị quá nhiều bởi nguyên tố ngoại vi, biểu hiện của Hòa Thảo thật sự rất tốt, là một người tài năng.

"Vừa ý không?" Khâu Tịch bung ly trà bỗng nhiên xuất hiện sau lưng cô, đôi mắt nhìn chăm vào màn hình trước mặt.

Hôm qua Cảnh tổng nói rằng muốn tiếp tục điều tra, nhưng Bùi Dĩ Hàn hôm nay lại đến công ty rồi, chẳng lẽ điều tra không có kết quả?

"Thật không tệ, mầu chốt là tôi có vừa ý cũng không được, Cảnh tổng vừa ý mới được." Cô ta sẵn tay đóng trang lại, cầm lấy ly nước trước mặt, "đợi những bức ảnh đã được tu chỉnh kỹ lưỡng, rồi mới phát qua cho Cảnh tổng dò xem"

Cô ta nhìn vào ly nước, bỗng chợt nhớ ra đã bị Cảnh Thần Hạo uống qua, nhưng cô đang rất khát, nên không màn quan tâm nhiều nữa.

"Cô không còn giọng nào khác sao? Sao lại vẫn sử dụng cái giọng khó nghe như vậy?" Khâu Tịch không tò mò nhìn cô, tuy rằng cô ta không nghe thấy, nhưng đã ngậm ý tin những lời Lucy nói.

"Đường như công ty không quy định phải dùng giọng gốc để nói chuyện." Cho dù có cái quy định biến thái đó, cô ta cũng có thể biến ra vô số phiên bản giọng nói gốc khác nhau.

Khâu Tịch nhìn cô ta một hồi, quay người tức giận bỏ đi

Bùi Dĩ Hàn dựa vào đầu mà bình tĩnh đến vậy? Vừa nghĩ đến lời đồn trong công ty, cô ta đã cảm thấy toàn thân mình như sồn tóc gáy

Không được không được, Cảnh tổng mới không thêm ở bên nhau với cô, nhất định là lời đồn nhầm lẫn.

Tầng 15, trong phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo, vẻ mặt Thích Thịnh Thiên hoài nghi nhìn chăm vào mặt phong trên tay anh ta, lớp băng keo trong suốt, bên trong có vài sợi tóc, trong số đó có hai sợi nhuộm vàng.

"Anh Hạo! Có phải anh đã để lại chúng bên ngoài?" Thích Thịnh Thiên giật lấy cái bịch nylon trên tay anh ta, "giám định con ruột đúng không? Tôi lập tức xử lý dùm anh!"

"Đội tí!" Cảnh Thần Hạo từ trên tay anh lấy lại cái bịch đặt trước mắt, nhìn những sợi tóc bên trong, không ngừng do dự.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

70135.

Đêm qua khi anh ôm lấy Noãn Noãn, vốn dĩ chỉ xoa đầu nó, không cẩn thận làm đất hai sợi tóc vào ngón tay, sau đó thuận tay đút vào túi.

Không đem đi giám định vẫn có thể nói Nhiễm Nhiễm đang chơi một trò chơi với anh, nhưng nếu như giám định cha con họ không có mối quan hệ gì, thì phải làm sao?

Thích Thịnh Thiên khó lắm mới bắt gặp Cảnh Thần Hạo có lúc phải đắn đo như thế nào, dự đoán là anh ấy chắc chắn sẽ phải suy nghĩ rất lâu, nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt anh ấy, hai mắt nhìn vào sợi tóc.

"Không đúng! sao lại có thể có tóc màu vàng được, cậu biến dị à?" Thích Thịnh Thiên hoài nghi nhìn anh, may làm sao mà vừa nãy không ngu ngốc đem đi kiểm định, chắc chắn sẽ xảy ra án mạng.

"Cậu mới biến dị ấy." Cảnh Thần Hạo nắm chặt túi ni lông bàn tay, kiên định kết quả nếu như không giống như anh hy vọng, anh thà không kiểm định.

"Không phải dị biến thì là gì? Cậu cũng mới chỉ hai mươi chín, nếu là con cậu, nếu như mười bốn tuổi bắt đầu... " Thích Thịnh Thiên trầm mặc trong suy nghĩ của bản thân, không để ý tới một gương mặt anh tú đang sa sầm ở trước mặt.

"Thật ra cũng vẫn có thể có khả năng, ngộ nhờ con của cậu nhuộm tóc thì sao!" Thích Thịnh Thiên nghiêng đầu cười, không thể không nuốt nước miếng, "Chỉ là nói đùa thôi mà, đừng cho là thật! Khi mười bốn tuổi cậu vẫn toàn thân thanh bạch!"

"Thời tiết ở Châu Phi dạo này tốt không? Có nóng không?" Cảnh Thần Hạo kéo cái ngăn kéo phía trước, ném cái túi ni lông vẫn đang được buộc cẩn thận vào trong.

"Khụ khụ, mình vẫn còn có rất nhiều rất nhiều việc cần phải làm, nếu như cậu không đi làm giám định cha con, mình đi trước nhé!" Thích Thịnh Thiên kéo ghế, vội vã rời khỏi văn phòng.

Sau khi bước ra ngoài rồi,mới thở phào nhẹ nhõm vỗ vỗ ngực,có ý nghĩa gì không? Lần nào cũng dùng cách này để dọa anh.

Nhưng anh cũng không thể không đề phòng, ngộ nhờ dọa thành thật, tới lúc đó, anh muốn khóc cũng không kịp nữa!

Hôm nay Bùi Nhiễm Nhiễm rất thoải mái, Cảnh Thần Hạo không tới tìm cô,cô cảm thấy hơi thở xung quanh rất nhẹ nhõm.

Dù sao thì Cảnh Thần Hạo nói có có thể đi trước bởi vì còn phải đón Dương Dương và Noãn Noãn.Báo thức của cô vừa reng cô đã rời đi ngay rồi.

Và cũng không hề biết sau khi cô rời đi, phòng kế hoạch rộn rã lên, trọng tâm thảo luận chính là cô và Cảnh Thần Hạo.

Tối bên ngoài Trường mầm non Thất Thái Quang,cùng với các phụ huynh khác đứng bên ngoài đợi chúng tan học, cái cảm giác này rất hạnh phúc, cô rất hưởng thụ.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cuối cùng cũng tới lúc tan học,cô đi vào đón Dương Dương và Noãn Noãn,bọn chúng vừa nhìn thấy cô đã nhanh chóng chạy ngay về phía cô, “Mami...”

“Bảo bối ngoan!”Cô ngồi xổm xuống ôm chúng, hôn nhẹ lên má mỗi đứa một cái, “Hôm nay có học được gì hay không?”

Vẫn còn chưa kịp nghe thấy hồi đáp của tiểu bảo bối, đã nghe thấy tiếng của Hác Lôi, “Đội đã!”

Cô nắm tay Dương Dương và Noãn Noãn hoài nghi quay người lại,dùng âm điệu nhẹ nhàng hỏi: “ Hác chủ nhiệm có việc gì sao?”

“Cô, cô là Bùi Dĩ Hàn?” Hác Lôi thật lòng rất thích hai tiểu bảo bối, rất đáng yêu, rất nghe lời, và cũng rất thông minh.

Bùi Nhiễm Nhiễm gật gật đầu, trên đường cô tới đây không hề tẩy trang, tất cả cũng là vì Cảnh Thần Hạo, ai mà biết được anh ấy đột nhiên phát điên tìm cô.Cho nên khi vẫn chưa tới giờ ngủ tối, cô chưa thể tẩy trang.

“Nhưng mà trước kia cô đâu có như thế này, Dương Dương Noãn Noãn, cô ấy là mẹ các con phải không?” Hác Lôi vẫn có chút không được yên tâm.

“Cô giáo Hác, đây là mami của bọn con, bởi vì công việc của mami cho nên mới phải trang điểm.” Bùi Dương ngay lập tức trả lời.

Bùi Noãn cũng gật gật đầu, “Cô giáo Hác ngày mai gặp lại.”

“Hác chủ nhiệm có trách nhiệm như thế này, những người làm phụ huynh như chúng tôi cũng cảm thấy rất yên tâm.” Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nói vừa cười, dắt tay hai đứa trẻ rời đi.

Trên đường về trên xe, Bùi Noãn ôm lấy cô, “Mami, thật ra mà nói cuối tuần này ở trường mầm non có tổ chức hội thể thao cha con, nhất định phải tham gia.”

Trường mầm non còn làm cả những việc này sao?

Lại còn hội thể thao cha con gì nữa?Cô hoàn toàn không muốn tham gia.

“Mami nếu như thật sự gây khó dễ, chúng ta có thể xin nghỉ không tham gia.” Bùi Dương không hề muốn làm khó cô,nhất là là hai đứa, một mình cô khẳng định không thuận lợi.

“Có thể để dì Tri Hiểu đi cùng chúng ta mà!”Noãn Noãn nghiêng đầu,mặt rất nghiêm túc bấm ngón tay, “Còn có cả chú Cảnh, chú Đường, dì Tri Hiểu, hai đứa bọn con, bốn phụ huynh, vừa vặn mà! Mami mẹ nói xem có đúng không?”

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

Đúng cái quý!

“Mami, chú Cảnh tới qua tới nhà mình giống y chang anh hai nha!” Bùi Noãn ngược đầu nhìn xuyên qua Bùi Nhiễm Nhiễm, nhìn Bùi Dương phía bên trái cô, “thật sự rất giống!”

Noãn Noãn đúng là đùa con nhiều chuyện, lo chết cô rồi.

“Mami.....” Bùi Dương chỉ gọi 1 tiếng mà không nói gì, tựa hồ đang chờ lời giải thích của cô.

“Dương Dương, trên thế giới này có rất nhiều người có khuôn mặt giống nhau, con nhìn những minh tinh kia đi, chẳng phải đều đi sửa thành 1 khuôn mặt sao?” Cô đưa tay vỗ vỗ lưng sau của cậu, kiên nhẫn giải thích nói.

“Thế nhưng cái chú đó không giống như đi phẫu thuật thẩm mỹ nha! Thật sự rất giống đó!” Noãn Noãn nghiêng đầu, tựa hồ trong đầu đang nhớ lại hình dáng của Cảnh Thần Hạo.

Bùi Nhiễm Nhiễm thu tay lại, sờ gương mặt của mình, một vẻ mặt không còn gì lưu luyến mà nhìn con đường phía trước, chú tài xế chú có thể chạy nhanh chút không?

Cô biết ngay việc để Noãn Noãn và Cảnh Thần Hạo tiếp xúc quá nhiều chính là một sai lầm.

“Mami, con tin mẹ.” Bùi Dương bỗng nhiên nói.

Cô cảm động không thôi ôm lấy cậu, “Dương Dương con thật sự quá hiểu cho mami! Mami yêu con!”

“Mami không yêu Noãn Noãn sao?” Bùi Noãn bĩu môi nói.

“Mami cũng yêu con.” Bùi Nhiễm Nhiễm cũng ôm lấy cô bé, kiếp này cô có hai tiểu bảo bối là đủ rồi.

“Vậy còn hội khỏe ba mẹ và bé mami đi không?” Bùi Noãn nhỏ giọng hỏi.

“Đi! Cho dù không tham gia, chúng ta cũng có thể đi xem một chút.” Cô cúi đầu hôn lên trán Noãn Noãn 1 cái, “có được hay không?”

“Dạ!” Bùi Noãn cười hì hì gật đầu.

Còn Bùi Dương một mặt thâm trầm, bên con mắt màu đen lộ ra vẻ đăm chiêu, cái chú xấu xa đó cho dù có giống cậu đi nữa, cũng không thể thay đổi được việc chú ấy là người chú xấu xa khó ưa!

.....

Chẳng mấy chốc là tới thứ sáu, Bùi Nhiễm Nhiễm có chút ngại người ngồi trước bàn làm việc, chuyện về đại hội thể dục thể thao phụ huynh học sinh cô nên làm sao bây giờ?

Kỳ thật rất không muốn Dương Dương và Noãn Noãn khác với những bạn nhỏ khác.

Chẳng lẽ phải đi tìm Cảnh Thần Hạo?

Vậy cô giấu diếm văt và thế thì được tính là gì?

Lời của Đường Sóc, đây rõ ràng chính là một quả bom hẹn giờ không thua gì Cảnh Thần Hạo, dám chắc nếu như Đường Sóc biết được, cách việc Cảnh Thần Hạo biết được cũng không còn xa nữa.

“Đỉnh đỉnh đỉnh” điện thoại bàn reo lên, cô lập tức bắt máy, “Alô?”

Trong điện thoại truyền đến giọng của Lâm Tri Hiểu, “boss lớn bảo cậu xuống lầu đợi anh ta kia.”

Cô đang phiền, nghe được là Cảnh Thần Hạo, có loại kháng cự theo bản năng.

“Đi làm gì?” Cô nhìn máy tính trước mặt, “còn chưa tới giờ tan ca mà!”

“Cụ thể thế nào tớ cũng không rõ, dù sao thì lời của boss lớn, chúng ta cũng không thể phản bác, nhanh lên! Boss lớn đi rồi!” Lâm Tri Hiểu nói xong liền cúp điện thoại.

Cô cũng lập tức đặt điện thoại xuống, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, tắt máy vi tính rồi đi.

Có lẽ là do gần đây cô về sớm quen rồi, người của phòng kế hoạch thấy cô về sớm cũng đi không có gì kinh ngạc, có nhiều chính là cảm giác quen rồi.

Cô ra khỏi tòa nhà văn phòng liền thấy một chiếc màu đen dừng ngay trước mặt cô, cửa xe ở ghế sau cửa xe mở rộng ra.

Cô khom người ngồi vào xe, đóng cửa lại nhìn Cảnh Thần Hạo ngồi ngay ngắn, “Cảnh tổng, chúng ta đi đâu làm việc?”

Mấy ngày không gặp, góc mặt lạnh lùng càng tăng thêm khí thế áp bức người khác, phong thái phi phàm.

Cô không khỏi nhớ tới cảnh tượng sáng hôm đó, trên khuôn mặt vàng như nghệ có chút ửng đỏ, chậm rãi cúi đầu, không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa.

Gì mà người tình chứ toàn là nói đùa mà thôi.

“Hà thị.”

“Ký hợp đồng sao?” Cô nhớ tới Hà Hoa Huy mà lần trước cô gặp, có chút cảm giác không ổn.

Lớp trang điểm trên mặt cô hôm nay không bị trôi đi chứ?

Người đàn ông hẹn hò nhiều quả nhiên tinh mắt, không thể không phòng.

“Đi xem thử.” Dư quang trong mắt Cảnh Thần Hạo quét qua người cô một chút, không có bỏ lỡ vạnh tai ửng đỏ của cô, “vừa rồi nghĩ gì? Cả lỗ tai cũng đỏ.”

Xem thử? Xem Hà Hoa Huy chơi gái sao?

Không phải không phải, hôm nay cô rốt cuộc bị gì thế, chẳng lẽ là bởi vì chuyện ở nhà trẻ mà lúc này cứ nghĩ tới anh ta, cho nên bây giờ cái đầu còn chút choáng sao?

Nhất định là như vậy!

Xe dừng ngay một nơi thích hợp trước tòa nhà văn phòng, Bùi Nhiễm Nhiễm đang nhìn ra ngoài cửa sổ phát hiện thì ra không chỉ 2 người họ muốn đến xem, mà những người khác cũng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137

Cô xuống xe cùng Cảnh Thần Hạo, u Dương Lập đột nhiên chậm lại bước chân, quay lại nhìn họ, ánh mắt anh dừng lại nơi cô vài giây rồi cười, “Cảnh tổng thay thư ký rồi à?”

“Cũng không hay thay được như chủ tịch u Dương.” Cô xuống xe cùng Cảnh Thần Hạo thư thả đáp lời rồi lách người qua, bước chân Cô xuống xe cùng Cảnh Thần Hạo thậm chí còn chẳng buồn dừng lại.

u Dương Lập bị xem nhẹ như vậy, đương nhiên sẽ tức chết, thấy vậy, tâm trạng của cô bỗng dưng vui vẻ trông thấy.

Ánh mắt u Dương Lập híp lại nhìn họ, quay qua kéo lấy cô thư ký vào lòng, anh cúi đầu hỏi, “Anh thay thường xuyên lắm à?”

“Đương nhiên là không rồi.” Vị thư ký tên Hà Lê cười tìm, nói.

Phòng hội nghị tầng 8, Cảnh Thần Hạo vừa bước vào đã ngồi xuống nơi ghế chủ tọa, như với vị thế là người chủ nhân nơi này, cứ như Hà Thị đã là của anh rồi.

“Cảnh tổng!” Hà Hoa Huy từ ngoài bước vào, anh ta lớn tiếng gọi, ánh mắt chú ý đến Bùi Nhiễm Nhiễm đứng sau anh, “Tiểu mỹ nữ cũng đến à!”

“Chào anh, tôi là Bùi Dĩ Hàn, nhân viên phòng kế hoạch của Cảnh Thị. Cô không hề muốn lát nữa trước mặt bao nhiêu người, Hà Hoa Huy vẫn cứ gọi cô là tiểu mỹ nữ.”

Không hiểu anh ta nhìn ra cô đẹp ở đâu? Rõ ràng là đã nguy trang kỹ lắm rồi!

“Nghe hay lắm! Riêng nghe tên em là anh đã thú tính sục sôi rồi!” Hà Hoa Huy ngồi xuống cạnh phải của Cảnh Thần Hạo, “Nào nào, thay cái giọng khác nghe xem!”

Bùi Nhiễm Nhiễm bực mình, cô cúi đầu liếc nhìn Cảnh Thần Hạo, thấy anh không hề có ý muốn bộc lộ điều gì.

Cô là người của Cảnh Thị mà, không thể cứ thế để cho Hà Hoa Huy dất mũi được, cô cười nhạt một tiếng rồi cũng im lặng.

“Có cá tính đấy! Không hổ là người của Cảnh tổng!” Hà Hoa Huy giờ cho cô một ngón cái, “Cảnh tổng đúng là biết cách dạy nhân viên!”

“Chuyện thường thôi.” Cảnh Thần Hạo đáp lại một cách lười nhác.

Có liên quan gì đến anh không? Còn không biết xấu hổ mà nói cũng bình thường thôi!

“Đang nói chuyện gì đấy! Vui về thế!” Tiếng của u Dương Lập từ sau vọng đến, ngay sau đó anh ta xuất hiện trước mắt Bùi Nhiễm Nhiễm.

Có những lúc cô thấy thật khâm phục bản thân mình, bây giờ cô có thể bình thản đối diện với anh ta như vậy.

Vì hết yêu, nên vô cảm.

“Cô thư ký đây của chủ tịch u Dương cũng thuộc hàng siêu phẩm đấy chứ!” Khóe miệng Hà Hoa Huy nhếch lên, “Ngồi ngồi ngồi! Cứ tự nhiên!”

Anh ta nói cũng là siêu phẩm, lẽ nào Bùi Dĩ Hàn cũng là siêu phẩm?

Ồ, đúng rồi, xấu xuất chúng thì cũng là 1 dạng siêu phẩm, với điểm này, cô tuyệt đối thắng.

Ngay sau đó, các lãnh đạo cấp cao của Hà Thị cũng dần dần tiến vào, dưới sự chỉ thị của Cảnh Thần Hạo, Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi xuống cạnh trái của anh.

Cửa phòng hội nghị vừa đóng, buổi họp chính thức bắt đầu. Thực chất chỉ là một buổi họp với tính chất thông báo.

Hà Hoa Huy ra vẻ nghiêm trang nhìn Lý Thành phía đối diện, “Lý đồng, tôi biết ôn là cán bộ lâu năm của Hà Thị, ông luyện tiếc Hà Thị, tôi cũng vậy thôi, nhưng! Ai cũng phải đối mặt với thực tế thôi, Hà Thị trong tay chúng ta, ông có thể quản lý được bao lâu? Trăm năm nữa cũng là câu chuyện ngày hôm nay!”

“Tôi chắc chắn sẽ tìm được một người kế thừa phù hợp!” Lý Thành không bị thuyết phục, ông không thể để cho Hà Thị lui bại khi ông vẫn còn đây.

“Lý đồng, ý của ông là tôi và nhị đệ không phải người thừa kế?” Hà Hoa Huy cười hất một tiếng, “Giờ cũng là lúc buông Hà Thị ra rồi, vừa hay Cảnh tổng và chủ tịch u Dương đều có mặt ở đây, Lý đồng, có lẽ ông nên nghĩ chúng ta nên theo gia tộc nào mới đúng.”

Hà Hoa Vũ cạnh bên Hà Hoa Huy cũng vừa nhìn sang Cảnh Thần hạo lại nhìn u Dương Lập, mới chậm rãi nói, “Lý đồng nhất định ông có thể có được sự chọn lựa tốt.”

“Chuyện này.....” Lý đồng do dự, từ đầu ông vẫn nghiêng theo điều kiện của bên tập đoàn u Dương, nhưng với tiếng tăm và sự nghiệp lớn của Cảnh Thị Gia, cũng không thể bỏ qua được.

Hơn nữa nếu nhất định phải đi bước này, Hà Thị là công ty đầu tiên sáp nhập vào Cảnh Thị, toàn bộ điều kiện có lợi đều là của Hà Thị. Nhưng Hà Thị sau này lại hoàn toàn thuộc về Cảnh Thị rồi, không còn quan hệ gì với họ nữa.

Cảnh Thần Hạo làm vậy ông có thể hiểu được, đứa “con trai” ông vất vả nuôi nấng nên người đương nhiên không thể đến khi đủ lông đủ cánh thì rời khỏi Cảnh Thị được.

Ở Cảnh Thần Hạo, anh nhẹ nhàng tựa người vào lưng ghế, dáng vẻ quá ư thư thái, song trong cử chỉ lời nói lại toát ra vẻ khí thế của kẻ bề trên, của con người quyền quý.

Nhìn sang tập đoàn u Dương, sau khi nhà họ Bùi sụp đổ, ở A thành họ coi như một mình một chợ, đã vậy Hà Thị còn như chấp cánh cho hổ. Nhưng có thể đạt được kết quả phát triển khá hơn hay không, còn chưa nói trước được.

Đột ngột bị gọi đến phòng hội nghị rồi trực tiếp xuống quyết định, dưới áp lực như vậy, ông phải cẩn thận lời nói, không được có bất cứ sai sót nào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138

“Lý đồng không thể quyết định, vậy thì tôi sẽ chọn trước” Hà Hoa Huy nhìn một cái Cảnh Thần Hạo, “Cảnh tổng nhớ nhanh chóng chỉnh sửa hợp đồng!”

“Đương nhiên” Cảnh Thần Hạo cười nhẹ đáp ứng

“Lý đồng, bây giờ không phải là lúc do dự. Điều kiện của tập đoàn Âu Dương chúng tôi, Lý tổng không phải rất vừa ý sao?” Âu Dương Lập nghe được lời vừa rồi của Cảnh Thần Hạo, bỗng chốc trở nên gấp gáp

“Đây...” Lý Thành bên trái nhìn một cái, bên phải nhìn một cái, cả hai người đàn ông đều không dễ gây chuyện, Cảnh Thần Hạo càng không dễ gây chuyện hơn

Trên mặt đứng đầu hàng ngọc này, tập đoàn Âu Dương không sai lầm gì là lực chọn tốt nhất, nhưng mà năng lực của con người Âu Dương Lập này không bằng Cảnh Thần Hạo, Cảnh Thị giao cho Cảnh Thần Hạo, nhất định sẽ.....

“Lý đồng, đây dù sao cũng là kinh doanh của Hà Gia chúng tôi, quyết định của ông hoặc có thể cũng không phải là quan trọng” Hà Hoa Vũ lờ mờ ông ta một cái, con người đen tuyền di chuyển lên trên người của nhóm người, “tôi và anh trai đều đã quyết định rồi, nếu như Cảnh Thị có ý muốn ở trong mặt đồ trang sức ngọc này góp phần, Hà Thị chúng tôi tình nguyện xung phong đi đầu, trở thành một viên đá ném vào nước thử độ sâu cho Cảnh Thị, còn với Âu Dương tổng tài, chỉ có thể nói, rất xin lỗi”

Âu Dương Lập nghe thấy lời nói đó của anh ta không ngừng thở gấp, đôi tay để ở trên đầu gối nắm chặt, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa, “Lý đồng, chuyện lớn như thế này, ngài không có lời nói nào sao?”

“Âu Dương tổng tài, thực tế này là.....bất lực à!” Lý Thành lắc lắc đầu, ông thực chất là một người ngoài

Hai anh em Hà Thị liền họp lại, cổ phần của bọn họ nhiều hơn của ông, bất cứ lúc nào tất nhiên cùng là bọn họ làm chủ

“Thật hay một cái bất lực!” Âu Dương Lập từ chỗ ngồi đứng dậy, liếc nhìn một cái về bình thân của Cảnh Thần Hạo, “hy vọng viên đá ném vào hồ của mọi người sẽ không chìm xuống tận đáy”

“Sợ rằng sẽ khiến Âu Dương tổng tài thất vọng rồi!” Cảnh Thần Hạo cũng từ chỗ ngồi đứng dậy, tiện tay chỉnh sửa lại trang phục của mình, “các vị xin yên tâm, Hà Thị đã là doanh nghiệp của Cảnh Thị, đương nhiên sẽ không khiến bọn họ sụp đổ, cứ việc yên tâm, vì chúc mừng sự hợp tác của chúng ta thành công tốt đẹp, tối nay khách sạn Nặc Thiên, một người cũng không được phép không đến!”

“Đương nhiên, Cảnh tổng đi cẩn thận!” người trong phòng hội nghị từ từ tiến bọn họ rời đi

Trong thang máy, Bùi Nhiễm Nhiễm đứng ở bên cạnh anh ta nhìn anh ta, “Lý Thành ông ta làm sao lại thay đổi chủ ý vậy?”

“Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, thay đổi một chủ ý có gì khó khăn đâu” Cảnh Thần Hạo không nhiệt tình cũng chẳng lạnh lùng tiết lộ sự đương nhiên này, anh muốn thu mua doanh nghiệp, còn có thu mua không thành sao, vậy không phải trở thành chuyện cười của anh à!

“Nhưng mà Lý Thành hình như không phải là người bị anh thu mua” rất rõ ràng, người bị đại Boss thu mua là anh em nhà Hà Thị

Trước đây còn trong sáng tranh trong tối đầu, nhưng mà ở trên mặt tiền bạc, hai người cùng trên một chiến tuyến đầu hàng đối với bên ngoài

Tiền bạc cái thứ này, quả nhiên thu hút người

Hai người một trước một sau bước ra khỏi thang máy, bước chân rớt lại phía sau của cô so với anh ta càng thêm rõ ràng, nghĩ đến anh ta vừa mới nói địa điểm khách sạn Nặc Thiên mấy từ đó, cả da đầu cô nổi hết lên

“Cái này Cảnh tổng, tôi còn có chuyện riêng phải bận, phải đi trước rồi, ngoài ra Nặc Thiên tối nay tôi không đi nữa, tôi phải ở bên cạnh hai tiểu bảo bối!” khi cô nói lời này cũng cách anh rất xa, sợ bị một ánh mắt lạnh lùng của anh ta liếc nhìn, cô không tự chủ mà đi theo anh ta

Nhưng mà Cảnh Thần Hạo không ngờ lại không hề có ngăn cản cô, ngồi lên xe của anh rồi đi rồi, đương nhiên đây là cô ngồi trên xe taxi nhìn thấy

Tối đó, Lâm Tri Hiểu đi tiếp khách hàng rất muộn mới trở về, lúc đó Dương Dương và Noãn Noãn đều đã ngủ say rồi

Bùi Nhiễm Nhiễm đỡ cô vào trong phòng tắm nóng oi, một bên cảm kích bản thân may mắn không có đi, nếu không thì cô như thế này ngày mai nhất định không thể đi trường mầm non cùng bọn trẻ xem đại hội thể dục thể thao rồi

“Nhiễm Nhiễm! Đại Boss tối hôm nay thật quá kinh người rồi, một câu cũng không nói! Cả người khuôn mặt lạnh băng ngồi ở trong góc tránh ồn, giống như chúng tớ mỗi người đều nợ anh ta 100 vạn tệ vậy!” Lâm Tri Hiểu gục trên bồn cầu một bên ối một bên than khổ

“100 vạn tệ anh ta mới không thèm để trong mắt, ít ra phải 1000 vạn tệ anh ta mới lười nhất rướn mi mắt lên nhìn” Bùi Nhiễm Nhiễm nét mặt tỏ hiểu an ủi cô ấy, “yên tâm yên tâm, cậu cuộc đời này cũng sẽ không nợ anh ta nhiều tiền như thế đâu”

“Đúng thế, tớ một tháng mới có, mới....5, 5 vạn tệ!” Lâm Tri Hiểu vừa giơ tay lên đưa ra một số “5”, lại gục lên trên bồn cầu không ngừng nôn thốc nôn tháo

“5 vạn tệ nhiều hơn tiền lương của tớ rất nhiều rồi! Lâm Tri Hiểu cậu một tiểu phú bà!” Bùi Nhiễm Nhiễm nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng của cô ấy, yên tĩnh ở bên cạnh cô ấy

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139

Ngày hôm sau, Lâm Tri Hiểu vẫn chưa ngủ dậy, Bùi Nhiễm Nhiễm đã mặc đồ đẹp để cho hai đứa con bảo bối của cô, lái xe chở chúng đến nhà trẻ.

Sự xuất hiện của ba người ngay lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người, Bùi Nhiễm Nhiễm đeo kính râm bên dưới nở một nụ cười nhẹ, “Chút xíu nữa không được lấy kính của mẹ đó, biết chưa?”

Cô bắt buộc phải cẩn thận kỹ càng trước, những trường hợp như thế rất dễ bị người khác chụp được, chụp được không sao, nhưng nếu chụp trúng cô, sau đó truyền tay nhau, lỡ bị Cảnh Thần Hạo phát hiện, cô sẽ chết toi.

“Biết rồi, mami.” Hai đứa nhỏ đồng thanh đáp đầy ngọt ngào trong trẻo.

“Ừm, ngoan.” Cô kéo tay hai đứa, không để ý ánh nhìn của mọi người xung quanh, đi vào bên trong.

Trên đường đi không ít các bạn nhỏ chào hỏi Noãn Noãn và Dương Dương. Noãn Noãn thì gật đầu chào lại, còn Dương Dương mặt này rất giống với Cảnh Thần Hạo, một vẻ lạnh lùng thanh cao mà đơn độc.

Người làm mẹ như cô, hình như có chút thất trách.

Bọn họ vừa ngồi xuống, có một đứa bé trai đến trước mặt họ: “Dương Dương, bố bạn đâu, bố bạn là người nước ngoài đúng không? Bạn trông giống bố, anh bạn giống mẹ đúng không?”

“Đi chỗ khác chơi.” Bùi Dương lạnh lùng đáp.

“Hồng hách làm gì? Chẳng lẽ là con hoang?” Đứa trẻ đó mở mắt nhìn xung quanh, rồi đột nhiên mở to mắt: “Quả nhiên là đứa trẻ không có bố!”

“Mami...” Bùi Noãn cúi thấp đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, nó tuy không rõ ý nghĩa thực sự của từ con hoang, nhưng nó hiểu rõ đó không phải từ ngữ tốt lành gì.

Bùi Nhiễm Nhiễm cúi người ôm nó lên, mới nhìn vào đứa trẻ nói: “Bạn nhỏ, con nói người khác như vậy là rất không lịch sự đó”

“Lêu lêu lêu!” Nó đánh lười lên, hướng mắt làm mặt xấu với Bùi Nhiễm Nhiễm: “Không có bố thì là con hoang! Mẹ con nói vậy!”

“Xem ra cách giáo dục của cha mẹ con đúng là có vấn đề!” Bùi Nhiễm Nhiễm tay tái nắm lấy Bùi Dương, khuôn mặt vô cùng dửng dưng nhìn Noãn Noãn: “Chúng ta đi học thôi?”

Bùi Noãn gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Mami, con không thích bạn đó!”

“Bạn đó nói không đúng, Noãn Noãn cũng không nên tức giận, Noãn Noãn là bảo bối trong lòng mẹ, không phải con hoang.” Bùi Nhiễm Nhiễm đau lòng vô cùng, giờ không biết những đứa trẻ được giáo dục theo kiểu nào nữa, lại có thể nói ra những lời đó.

Vốn dĩ cô cho rằng chút chuyện không vui khi nảy cứ thế mà qua đi, ai ngờ những người nhìn họ, rồi bàn tán xì xào, chỉ trích, càng ngày càng nhiều.

Cô một người lớn còn thấy khó chịu, huống chi là hai đứa nhóc.

“Mami...” Bùi Noãn kéo tay áo cô, “Con muốn uống nước.”

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức lấy túi qua, từ trong túi lấy bình nước ra, những âm thanh xì xào không ngớt của đám người xung quanh thật sự khiến cô thấy rất phiền.

Sớm biết như thế chi bằng ở nhà nghỉ ngơi rồi!

“Người ta ai cũng tham gia, các người không đi, quả đúng là con hoang!” Đứa trẻ đó lại tiến tới trước mặt họ.

“Ặc ặc ặc...” Noãn Noãn bị sắc nước, đôi mắt màu xanh biếc của nó Noãn Noãn chuyển động, nước mắt rơi ra.

Bùi Dương nhìn thấy Bùi Noãn khóc, sắc mặt đột nhiên lạnh lùng lên, trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm đau lắm, cô lấy khăn giấy ra lau nước mắt cho nó, an ủi nó rồi từ từ mở miệng nói: “Bạn nhỏ à, chứ người khác là không đúng, chẳng lẽ ba mẹ con không dạy con sao?”

“Cô muốn làm gì?” Trước mặt Bùi Nhiễm Nhiễm bỗng xuất hiện một người đàn bà hơi béo, cô kéo đứa bé trai ra sau lưng mình: “Một người lớn mà tính toán so đo với một đứa con nít!”

“Vậy tôi tính toán với bà? Thì quá hạ thấp trình độ của tôi!” Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh lùng bỏ ly nước đưa Noãn Noãn vào lại trong túi, “Con của mình nên giáo dục cho tốt, bây giờ nên nói ít lại đi, tôi có thể không tính toán với các người, mới nhỏ đã thế, mai mốt lớn lên cái gì cũng có thể nói được, rất dễ xảy ra chuyện đó.”

“Bao giờ tới lượt cô dạy tôi cách giáo dục con hả!” Gương mặt to lớn của bà ta vì kích động mà run lên: “Con mình có người đẻ mà không cố người

nuôi, giáo dục tốt con mình đi!”

“Ai cho các người nói năng sằng bậy ở đây hả?” Từ trong đám người kia hiện lên âm thanh của một ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

Bùi Dương nghiêng đầu nhìn vào người đến, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng đến rồi.

Đám đông lần theo tiếng nói chuyện nhìn qua đó, trên người mặc bộ đồ nhân nhả thoải mới màu xanh lam, nhưng không hề che đậy được sự phong hoa của anh, tư thế ngay thẳng cao to dần dần bước đến trước mặt bọn họ, trên vẻ mặt tuấn tú kia lộ ra một nụ cười, “Dương Dương.”

Bùi Dương lập tức đứng dậy đi về phía anh, thân hình nho nhỏ bị anh ôm lấy, Đường Sóc xoa lên đầu cậu bé, “Đến trễ rồi, xin lỗi nhé! Đợi một lát nhất định sẽ cho con lấy được một cái hạng nhất!”

“Vâng ạ!” Bùi Dương cười đáp lại.

Sớm biết được lúc hội khỏe ba mẹ và bé, cậu đã nói cho Đường Sóc nghe, may mà anh đến rồi, tuy rằng chỉ là hơi trễ tí.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn vào hai người thân thiết, có cảm giác bỏ lỡ gì đó.

Dương Dương từ khi nào thân thiết với Đường Sóc như thế? Cô tại sao không biết?

Lần trước gặp mặt không phải còn đang ăn KFC sao? Gần đây bọn họ chắc không có gặp nhau chứ?

Người phụ nữ mũm mĩm kia vừa nhìn thấy là Đường Sóc, hiểu được cô không phải là người trong giới đó cũng biết Đường Sóc là cô đặc tội không được, tránh không xong.

“Đường thiếu, vừa nãy đều là sự hiểu lầm! Hiểu lầm!” Cô lập tức cúi đầu xin lỗi, kéo cả con trai ra, “Xin lỗi mau!”

“Hiểu lầm. . . .sao?” Đường Sóc ăm Dương Dương ở kế bên Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi xuống, “Nuôi không dạy là lỗi của ba, dạy không nghiêm là lỗi của thầy, đại khái con cô và trường mầm non Thất Thái Quang của chúng tôi không còn duyên phận gì rồi! Trong vòng hôm nay làm thủ tục rời khỏi trường, cut!”

“Mẹ ơi, con không muốn đi! Không muốn đi!” Đứa bé trai đó đang đợi bọn họ, đưa tay chỉ vào Bùi Noãn, “Tôi không tin ông là ba của nó, ba của nó là người nước ngoài!”

“Tiểu tử tông của mẹ, con đừng nói nữa!” Cô lập tức bịt miệng đứa bé trai, “Đường thiếu chúng tôi lập tức đi! Lập tức đi ngay!”

“Hừ, cách đòi di truyền không hiểu sao? Không có văn hóa đáng sợ thật.” Đường Sóc không thèm nhìn bọn họ nữa, nghiêng đầu với vẻ mặt cứng chiều nhìn vào Bùi Nhiễm Nhiễm và Bùi Noãn, “Xin lỗi, tại vì một chút chuyện nên trễ rồi!”

“Không sao.” Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh nhạt đáp lời.

Với trường hợp này, hình như không phù nhận tốt hơn.

Sắc mặt của người phụ nữ mũm mĩm trắng bệch, ôm lấy con trai của mình, cùng chồng vội vã rời khỏi trường mầm non.

Trong thành phố A, Thích Thịnh Thiên không đặc tội được, Đường Sóc càng không đặc tội được, Cảnh Thần Hạo tốt nhất ngay cả đặc tội cũng đừng nên nghĩ đến!

Hoạt động hội khỏe tiếp tục được tiến hành, còn chỗ ở hiện tại của bọn họ vẫn là một dải phong cảnh đẹp đẽ nhất, khiến cho không ít người dừng chân chụp hình.

Tuy rằng đang đeo kính mát, nhưng ánh sáng đèn chụp hình vẫn khiến Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy không khỏe, cô hơi nghiêng đầu sang Đường Sóc, “Có thể làm phiền dừng để bọn họ để ảnh lưu truyền ra ngoài không?”

“Đương nhiên không vấn đề.” Đường Sóc khẽ nhếch mép lên, ăm Dương Dương dậy, “Hình chụp của mọi người chụp vừa phải thôi, nhưng đây là liên quan đến đời tư của tôi, hi vọng mọi người đừng nên lộ ra ngoài, nếu như bị tôi phát hiện một tấm hình lộ ra ngoài, tất cả các người ở nơi đây đều là kẻ địch của tôi!”

“Vâng vâng vâng, Đường thiếu chúng tôi lập tức xóa hết hình ngay!” Trong phút chốc những người vừa chụp hình xong đã lần lượt cúi đầu, xóa đi những tấm hình trong điện thoại và trong máy ảnh.

“Cám ơn.” Cô cảm kích tận đáy lòng, nếu không Cảnh Thần Hạo nhất định sẽ phát hiện được.

“Mẹ ơi, chú Đường hôm nay đẹp trai quá!” Noãn Noãn nhìn vào anh, vẻ mặt khóc qua cười nói.

“Chỉ đẹp trai hôm nay sao? Ngày xưa không đẹp trai sao?” Đường Sóc đưa tay捏 vào khuôn mặt nhỏ của cô bé, “Noãn Noãn có muốn cùng chú đi chơi trò chơi?”

“Được không? Mẹ ơi!” Noãn Noãn ngẩng đầu hỏi ý kiến của Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Đương nhiên được rồi.” Bùi Nhiễm Nhiễm thả cô bé xuống, thân thể nhỏ nhỏ bị Đường Sóc ôm lấy, hai người rời khỏi ghế khán giả.

Bùi Nhiễm Nhiễm lấy ly nước của Dương Dương đưa cho cậu bé, “Uống nước đi.”

Cậu bé nhận lấy ly nước, nghiêng đầu nhìn vào cô, “Mẹ không giận nữa à?”

“Đương nhiên không giận, bảo bối thông minh thật!” Cô đưa tay ôm lấy lưng cậu bé, thật ra vừa nãy lúc Đường Sóc xuất hiện, cô là hân hạnh đấy, để trẻ con nghe được con hoang những lời này đích thực không dễ chịu.

Huống chi Dương Dương từ nhỏ đã nhạy cảm, đối với chuyện xung quanh quan sát tỉ mỉ tinh tế, còn Noãn Noãn là cô bé nhỏ, nghe được những lời đó khẳng định càng khó chịu.

Chuyện này là cô suy nghĩ không chu đáo.

“Vậy mẹ ơi chúng ta cũng đi chơi đi! Hình như khá thú vị đấy!” Dương Dương đặt ly xuống, vẻ mặt mong đợi nhìn vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141

Bùi Nhiễm Nhiễm hối hận rồi! Tuyệt đối hối hận rồi!

Lúc này cô ta và đôi chân bị buột lại, trò chơi hai người ba chân này tại sao tiểu bảo bối Dương Dương lại muốn hai người chơi, cô ta nói không nên lời, tháo bỏ cặp kính râm phiền toái ra, bới mái tóc dài lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú của cô ta.

Cô ta lúc nào cũng như vậy, đã tham gia rồi thì phải làm cho tốt, làm sao cũng không nên khiến tiểu bảo bối mất mặt, cũng không thể để Đường Sóc kéo lùi cô lại.

Lúc này, bọn họ vẫn còn đứng tại chỗ đợi tiếng còi huýt lên, Đường Sóc nghiêng đầu đúng lúc nhìn thấy cô ta đang vén những lọn tóc bị trượt ra lên tai, lông mi dài cong vút, đôi mắt màu nâu lộ vẻ cười nhẹ long lanh, đôi môi hồng nõn nà nhẹ bung, độ cong nhẹ nhàng cong lên phản chiếu tâm trạng vui sướng của thời khắc này.

Bây giờ anh ta mới hiểu cái gì gọi là mày đen như mực, da dẻ nõn nà, một chữ mỹ để hình dung cô ta thôi có vẻ như hơi hạn hẹp.

Bùi Dương ở cạnh bên nhìn thấy Đường Sóc vẻ thất thần, không nhìn được cười thầm, không hổ là người đàn ông được cậu bé để ý đến, trong ánh mắt chỉ có bóng dáng của má mi cậu bé, biết rằng có hy vọng, không uổng công cậu ta tác hợp.

Cứ theo đà phát triển như vậy, chú Đường nhất định sẽ mau chóng thích má mi thôi, đến lúc đó chú xấu xa gì đó có thể biến đi thật xa rồi.

"Chuẩn bị xong hết chưa? Tê bảo vận động của tôi không được tốt." Bùi Nhiễm Nhiễm ngượng ngùng cười nhẹ, cô ta bình thường rất ít khi vận động, cho nên đối với những buổi vận động thể thao như vậy cô ta đã có sẵn bản năng đề từ bỏ.

Nhưng mà Dương Dương và Noãn Noãn thích thú, thuận theo hai đứa thì có sao đâu chứ.

Chỉ là, ánh mắt nhìn về hướng cô và Đường Sóc vừa mới chuyển ra thôi, giờ lại đảo sang nhìn lại nữa rồi, cô ta thoải mái hào phóng chấp nhận sự chú ý, chỉ cần không lưu truyền ra ngoài, nên không sao.

Đương nhiên người đàn ông bên cạnh này mới là trọng điểm, trước đây bọn họ không quen nhau, chắc sẽ không nói lại cho Cảnh Thần Hạo đâu nhỉ?

"Không sao, quan trọng là tham dự." Đường Sóc nói xong mới kinh ngạc phát hiện, giọng nói của anh ta lại thốt ra nhẹ nhàng.

"Đương nhiên là đoạt giải thường thì càng tốt rồi." Cô ta nhìn hai đứa bảo bối của mình, sao có thể khiến sự mong mỏi của bảo bối mình thất vọng được chứ!

"Cái này không vấn đề gì." Đường Sóc giơ tay lên ôm lấy cái eo nhỏ của cô ta, cảm giác mềm mại khiến anh ta kìm hãm hơi thở, cảm thấy như có một luồng điện chạy ngang người, kinh ngạc khiến anh lập tức định thần lại.

Bùi Nhiễm Nhiễm có vẻ không quen sự đụng chạm của Đường Sóc, nhưng mà tình huống hôm nay không cho phép cô cự tuyệt, gương mặt vẫn treo lấy nụ cười hồ hênh, nghe thấy tiếng còi huyết lên.

Đường Sóc nói xong theo bước chân mình đi, từ ký sự của cô ta, lần đầu tiên nhiệt tình với thể thao như vậy, xung quanh những tiếng nhốn nháo thất thanh của các cổ động viên reo cổ vũ, nhưng mà cô vẫn có thể từ trong những tạp âm đó xác thực nghe rõ ra âm thanh của Dương Dương và Noãn Noãn, đánh phải nhiệt tình hơn.

Tinh thần thể thao của Đường Sóc không thể nghi ngờ gì hơn, cực tốt, khiến bọn họ thể như chẻ tre thừa thể thắng đoạt giải nhất.

"Má mi, mẹ thật giỏi!" Dương Dương lập tức cầm ly nước đến trước mặt cô ta, "chú Đường cũng rất giỏi, nếu không có chú, má mi khẳng định là hạng chót rồi!"

"Con sai rồi, nếu không có anh ta, má mi sẽ không tham gia" cô ta đưa tay nhận lấy ly nước, gương mặt nhỏ tinh tú bỗng ửng đỏ, trông có vẻ càng mê hoặc và hấp dẫn, sắc đẹp tinh tú, đẹp không cưỡng nổi.

Đường Sóc nhìn đến nổi đơ người, thì ra có người phụ nữ đến cả uống nước cũng ưu nhã quyến rũ như vậy, đoạt lấy tâm hồn, rõ ràng đây chỉ là một động tác không thể đơn giản hơn nữa.

"Anh trai, anh có cảm thấy ánh mắt chú Đường nhìn má mi có chút..... kỳ lạ không?" Noãn Noãn riu rít bên tai của Dương Dương, như hai người lớn đều không biết hai đứa đang nói gì

"Dương Dương, má mi con mẹ là người rồi, những tiết mục khác có một mình chú cũng không muốn tham gia nữa!" cô ta thực ra cũng không mê cho lắm, tham dự lại nữa đi!

Bọn họ đã tham dự xong rồi!

Dương Dương nhìn thấy cô ta lấy cái kính râm ra đeo lại, thả bung mái tóc ra, biết ngay cô ta không muốn người khác nhìn thấy.

"Chúng ta đi ăn cơm nào!" Đường Sóc cúi người bế Noãn Noãn dậy, "tiểu bảo bối muốn ăn gì nào?"

"Không được phép ăn KFC, chúng ta đi đến quán ăn Trung Hoa, hôm nay Đường thiếu giúp được việc lớn, dù sao thì cũng phải mời ăn bữa cơm đúng nghĩa, biểu lộ tạ ý." Cô ta cũng kéo theo Dương Dương đi ra ngoài, đến nỗi phần thưởng là gì đều quên bén hết.

Nhìn bối cảnh bốn người rời khỏi, hài hòa mà nói bọn họ không phải người nhà với nhau đều không ai tin, nam tài nữ tú, trời sinh một cặp.

"Cô quá khách sáo rồi!" trong mắt anh ta, cùng với người phụ nữ ăn cơm, thì làm sao có thể để họ thanh toán tiền được chứ.

Hai trăm đồng của lần trước anh ta vẫn còn nhớ trong lòng, lần này mà để cô ta thanh toán tiền nữa, anh ta không phải là Đường Sóc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142

Đường Sóc đặc biệt tìm một nhà hàng yên tĩnh, cửa sổ phòng vip mở, trên bề cửa sổ có treo hai giỏ lan xanh, có một nguồn gió nóng thổi tới. Bởi vì phía bên ngoài cửa sổ là một cây cổ thụ lớn che bóng mát, cho nên cũng không bị nắng, trong phòng vip rất trầm mặc.

Trong khoảng thời gian đợi thức ăn lên, Đường Sóc nói chuyện với hai tiểu bảo bối, nhìn hai đứa bé cười tươi như hoa, Bùi Nhiễm Nhiễm cũng cảm thấy rất vui mừng.

Đường Sóc hình như thật sự rất thích bọn chúng, hai đứa trẻ cũng rất thích đường Sóc, đặc biệt là Dương Dương, anh cũng không biết từ khi nào mà hai người bọn họ bắt đầu “kết hợp”, nhìn kiểu này chắc cũng đã được một thời gian rồi.

Tên tiểu tử này, giấu cũng kỹ thật.

“Bùi tiểu thư có điều gì muốn nói sao?” Đường Sóc ở đối diện ngược mắt nhìn lên, ánh mắt nhìn cô có chút gì đó sắc lẹm làm cô cảm thấy rợn tóc gáy, tự

phản ứng lắc lắc đầu.

Mặc dù cũng không chê trách nhưng Cảnh Thần Hạo cũng đã sớm biết rồi, sáng không đó cũng đã rõ ràng gọi tên của cô.

“Mẹ cháu chắc là đang ghen tị rồi!” Dương Dương mặt rất đắc ý nhìn cô, “Mami yên tâm, con vẫn thích mami nhất mà!”

“Noãn Noãn cũng vậy, thích mami nhất luôn, sau đó là anh, sau đó là chú Cảnh, còn cả chú Đường...” Bùi Noãn đan ngón tay, mặt rất nghiêm túc, “Ồ, còn cả dì Tri Hiếu nữa!”

Nếu như không phải vì ở quá xa, Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự muốn ngay lập tức bịt miệng cô bé lại.

Nhưng bây giờ qua đó cũng không kịp nữa rồi.

Đường Sóc mặc dù biết cô họ Bùi, nhưng không hề biết cô là Bùi Nhiễm Nhiễm, hơn nữa càng không biết cô là Bùi Dĩ Hàn.

Nhất là khi mới chỉ gặp qua cô một lần.

“Chú Cảnh?” Đường Sóc ngược mắt nhìn cô, đang định nói tên của Cảnh Thần Hạo, cửa phòng vip được mở ra, phục vụ nhanh chóng liên tiếp đưa đồ ăn lên.

“Noãn Noãn qua đây.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười nhìn về phía cô bé vẫy tay, Dương Dương cô không hề lo lắng trong tâm sẽ nói những chuyện có liên quan tới Cảnh Thần Hạo, nhưng Noãn Noãn đưa trẻ này trong tâm đối với Cảnh Thần Hạo như có tình yêu thép vậy, hơn nữa bọn họ gặp nhau rất nhiều lần, ấn tượng sớm đã rất căn thâm thể cố rồi.

Bùi Noãn nhảy chân sáo bước tới bên cạnh cô, khuôn mặt tuấn tú của Đường Sóc nở nụ cười, nhưng thần thái trong mắt có chút khép lại, thật ra không cần hỏi anh ấy cũng biết chú Cảnh mà Noãn Noãn luôn miệng nói tới là Cảnh Thần Hạo.

Nhất là khuôn mặt của Dương Dương đơn giản mà nói giống như là bản thu nhỏ của Cảnh Thần Hạo vậy. Nếu như Dương Dương thật sự là con của Cảnh Thần Hạo, vậy thì thân phận của người phụ nữ trước mặt này gần như rất rõ ràng rồi.

Bao nhiêu năm có thể tới bên Cảnh Thần Hạo chỉ có người đó người mà bọn họ chỉ nghe tiếng chứ chưa hề biết được gặp mặt Bùi Thị Ngân Kim Bùi Nhiễm Nhiễm

Bùi Dương, Bùi Noãn họ thị của hai đứa trẻ này cũng có thể có chút ấn tượng.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Thời gian ăn rất hòa hợp, Đường Sóc mặc dù trong thâm tâm có hàng ngàn hàng vạn câu hỏi, nhưng không hề hỏi bất kỳ một điều gì về chú Cảnh.

Trong bụng dạ anh biết rõ, thì còn cần gì phải hỏi nữa. Chỉ cần cô ấy không nói, anh cũng sẽ coi như không biết gì.

Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự bị dọa rồi, chỉ sợ Đường Sóc sẽ hỏi “chú Cảnh” là ai. May sao ăn xong rồi nhưng cũng vẫn không hề bị hỏi câu nào.

Dắt tay Dương Dương Noãn Noãn đi thanh toán tiền nhưng được thông báo đã trả hết rồi, cô không thể không nghiêng người quay lại nhìn Đường Sóc đang rất điềm tĩnh đứng ở phía sau, giờ tay đầu hàng để lộ gương mặt rất thanh quý, nhìn rất như một xuân phong, tâm khoáng thân di.

“Đường thiếu gia, không phải đã nói là tôi mời sao?” Cô cố gắng nở nụ cười, cô không hề muốn nợ ân tình.

“Lần sau cô mời cũng được.” Đường Sóc cười rất điềm nhiên, lộ rõ vẻ rất công tử cao quý.

Cô muốn nghĩ cách làm sao để tránh, lại tự dưng hẹn thêm lần nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy rất nặng nề, nhưng Đường Sóc lại thấy rất vui vẻ, nhìn vào bầu trời âm u nhưng vẫn không tới chút nào.

Chỉ có Bùi Nhiễm Nhiễm trong tâm đang thấy rất phiền toái, bước ra khỏi nhà hàng ngay lập tức vội vã kéo tay Dương Dương Noãn Noãn cáo biệt anh ấy, nhanh chóng lái xe về nhà.

Trên đường về, Dương Dương mặt có chút gì đó rất thần bí tiến sát về phía trước, “Mami, con thấy chú Đường hình như thích mẹ đó...”

“Con nhìn nhầm rồi!” Cô gần như trả lời theo phản xạ, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước, không thể phân tâm.

“Không nhầm đâu, chú Đường vừa quyền quý vừa thân thiện, rất đẹp trai, gia thế cũng tốt, mami lẽ nào mẹ không thích chú ấy sao?” Dương Dương tiếp tục đề cập tới Đường Sóc với Bùi Nhiễm Nhiễm. Trong tâm cậu bé khẳng định đã nhận định Đường Sóc sau này chính là bố của bọn nó.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 143

Lẽ nào cô phải thích sao?

Mấy chuyện như nhở lông trên đầu con hổ cô mới không thèm làm, một tên Cảnh Thần Hạo cô đã nhử đầu lăm rồi, lại thêm một tên Đường Sóc, tiểu bảo bối đây là muốn một chết cô sao!

“Mami, thật ra con cảm thấy chú Cảnh cũng không tệ, hai người cùng đi khảo sát nhì!” Noãn Noãn cũng không chịu thua nên dựa người về phía trước.

Mặc dù trong lòng cô cũng rất thích chú Đường, hôm nay còn ra mặt thay bọn họ, thế nhưng tâm lý nhỏ nhỏ của cô lại thích chú Cảnh hơn.

Thật là khó lựa chọn nha! Chú Đường cũng tốt, chú Cảnh cũng tốt.

Hiện giờ Noãn Noãn đều có loại cảm giác lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, tỏ vẻ bỏ cái nào cũng không nỡ.

“Bảo bối, mami tạm thời không có ý định tìm bạn trai.” Cô thành khẩn nói.

“Không sao, chúng ta dựa theo tiêu chuẩn tìm ba đi.” Dương Dương chững chạc gật đầu, sau này phải tạo nhiều cơ hội cho chú Đường và mami gặp mặt.

Nếu như công việc của Đường Sóc không nhiều, mỗi ngày tan học chính là một cơ hội không thể bỏ lỡ, nhất định phải nắm chắc trong tay.

“Dương Dương, Noãn Noãn, chuyện hôm nay các con.....” Cô nghĩ tới đây liền chua xót, tay cầm tay lái nắm thật chặt, khớp xương nhô ra, có chút trắng bệch.

Đêm hôm đó bị bỏ thuốc, gặp được Cảnh Thần Hạo, xảy ra chuyện đó với anh ta, cô chưa bao giờ hối hận qua.

Nhất là một người tha hương nơi đất khách quê người, ba bị giam trong tù, mẹ không rõ tung tích, cô có một mình cô xem chút ngã quy.

Ngay lúc này, cô phát hiện mình mang thai, vui còn nhiều hơn sợ, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ trong đầu, mặc kệ ba của con cô là ai, đây là con của cô, cô muốn sinh nó ra.

Dương Dương và Noãn Noãn tựa như tên của tội vạ sùi ảm lòng cô, mấy năm này cô cố gắng cho tội nó đủ sự yêu thương, thế nhưng tình thương của mẹ có vĩ đại hơn nữa, thì sự thiếu thốn trong tình yêu của cha làm sao cũng không thể bù đắp được.

Nhất là sau khi trở về, vô duyên vô cớ vào Cảnh Thị, Noãn Noãn gặp được anh ta, còn thích anh ta đến thế, trong lòng cô liền bắt đầu có chút sợ hãi.

Cảnh Thần Hạo bề ngoài thì đẹp trai, kỳ thật anh ta rất nham hiểm, huống chi hai người trước đó không ưa nhau như thế, anh ta nhất định sẽ vui vẻ mà thưởng thức cảnh tượng thảm hại của cô, rồi điếm đăm mang Dương Dương Noãn Noãn đi.

Đây là chuyện cô không muốn nhìn thấy nhất.

“Mami, chúng con không sao!” Giọng nói ấm áp của hai cô cậu kéo suy nghĩ cô trở về, khóe miệng cô khẽ nhếch, hoà thuận vui vẻ quay về nhà của Lâm Tri Hiểu.

Lâm Tri Hiểu vừa mở cửa ra liền thấy ba người về mặt tươi cười, ánh mắt của cô dừng lại trên khuôn mặt không có trang điểm của Bùi Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm, bộ dáng này của cậu mà ra ngoài đường, sẽ quyến rũ được không ít trái tim của đàn ông nha!”

“Di Tri Hiểu, quyến rũ nhiều thế làm cái gì, đàn ông tốt một người là đủ rồi.” Cảnh tay cầm bịch đồ của Dương Dương nhấc lên, “đồ ăn vặt cho di ạ!”

“Bảo bối, di thật sự quá yêu con đi!” Lâm Tri Hiểu nhận lấy túi đồ, hôn lên má Dương Dương một cái, mới né ra một bên để bọn họ đi vào.

“Khoan đã! Tiểu bảo bối, vừa rồi con nói một người đàn ông là ai, khai thật đi!” Lâm Tri Hiểu kéo Dương Dương lại, “nói mau!”

Dương Dương ngược mắt liếc nhìn mami đang ôm Noãn Noãn trở về phòng, mami hình như cũng không quan tâm, vậy cậu nói nha.

Dù sao tin đồn truyền qua truyền lại cũng thành sự thật!

“Tổng giám đốc công ty truyền thông Đường thị, Đường Sóc ạ!” Dương Dương cười một cách đơn thuần vô tội, nhân lúc Bùi Nhiễm Nhiễm lo cho Noãn Noãn ngủ trưa còn chưa ra, đem chuyện hôm nay thêm mắm thêm muối vào kể hết cho Lâm Tri Hiểu nghe.

Nhất là ánh mắt thâm tình mà Đường Sóc nhìn mami, miêu tả vô cùng tinh tế, hại đến Lâm Tri Hiểu cứ than đã bỏ lỡ mất trò hay, sớm biết vậy tối hôm

qua đã không uống say.

Dương Dương mở một bịch khoai tây chiên ra, ân cần đưa tới trước mặt Lâm Tri Hiểu, “dì Tri Hiểu, mami trong phương diện tình cảm rất chậm, dì phải nói tốt giúp chú Đường nhiều chút! Bảo bối sẽ cảm kích dì!”

“Khụ khụ.....” Lâm Tri Hiểu lần đầu cảm thấy khoai tây chiên có thể làm người ta bị sặc.

Đường Sóc dính vào từ lúc nào thế?

Không đúng, Dương Dương giống boss lớn thế này, Nhiễm Nhiễm mỗi lần đều không cho boss lớn nhìn thấy Dương Dương, vì cái gì?

Trong miệng phát ra một tiếng “răng rắc”, cô cắn nát khoai tây chiên, đồng thời cũng phát hiện ra chuyện ghê gớm.

“Bùi nhiễm nhiễm! Cậu.....” Sau khi cô kêu to, rồi mặt tươi cười nhìn Dương Dương, đưa bịch khoai tây chiên cho cậu, “Dương Dương ăn trước!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Bùi Nhiễm Nhiễm đang ngồi ngây người bên vệ giường, đột nhiên cửa phòng mở ra, cô bất giác quay mặt ra nhìn, chỉ thấy cô Lâm Tri Hiểu bước vào, cô cười đáp lại cô bạn.

Lâm Tri Hiểu trợn mắt một cái rồi kéo cô đến bên cửa sổ, cô nghiêm túc ngắm nhìn gương mặt sắc nước hương trời kia, đột nhiên thấy bực mình.

“Tri Hiểu?” Bùi Nhiễm Nhiễm gọi cô bạn với vẻ khó hiểu.

“Tớ đúng là bị ngớ rồi!” Lâm Tri Hiểu bắt đầu bằng một câu tổng kết, ngực cô lên xuống phập phồng với vẻ bực tức.

“Sao thế?” Cô vẫn không hiểu ý trong lời nói của cô bạn.

“Nhiễm Nhiễm, cậu nói xem, ban ngày tớ phải đối mặt với đại boss, tối về đối mặt với tiểu boss, cần bao lâu để tớ nhận ra được thực ra họ chính là cha con, Bùi Nhiễm Nhiễm, cậu là đồ lường gạt!” Lâm Tri Hiểu quàng tay ôm lấy cánh tay Nhiễm Nhiễm, giọng nói cũng mềm đi vài phần, “Mau khai ra! Có phải vậy không!”

“Cậu nhỏ tiếng thôi.” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay lên miệng, suy. Bạn thân sống ngay cạnh, còn phản ứng chậm vậy, cô không hiểu nên vui hay nên buồn đây?

“Cậu nói xem tớ có phải đầu bả đậu không! Họ trông giống nhau như vậy, tớ có mà tin lời nói mị dân của cậu! Bùi Nhiễm Nhiễm, tớ hận cậu!” Cô làm ra vẻ muốn bóp cổ cô bạn Nhiễm Nhiễm của mình, “Ngày kia đi làm chắc tớ không có cách nào nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn của đại boss nữa!”

“Trước đây cũng chưa từng nhìn trực diện.” Bùi Nhiễm Nhiễm nói thẳng không thương xót.

“Là thật sao? Dương Dương và Noãn Noãn là con của Cảnh Thần Hạo đúng chứ?” Cô lại một lần nữa nghiêm túc nhìn Nhiễm Nhiễm, dù sao khi này cũng chưa nghe được từ cô một lời khẳng định.

“Sao đột nhiên cậu lại thông minh đột xuất vậy?” Nhiễm Nhiễm cố tỏ ra điềm nhiên, hỏi lại.

Cô biết Lâm Tri Hiểu sớm muộn cũng sẽ biết, nhưng không ngờ cô ấy lại biết muộn vậy.

“Đường Sóc à! Nhiễm Nhiễm lẽ nào cậu chưa từng nghĩ đến, Đường thiếu và Cảnh Thần Hạo là bạn chí thân, có khi nào anh ta là gián điệp Cảnh Thần Hạo phái đến?” Nếu như vậy thì Cảnh Thần Hạo chắc đã biết sự thật rồi.

“Chắc là không phải đâu!” Bùi Nhiễm Nhiễm nheo mắt, cô nhìn ra mấy tán cây xanh đung đưa ngoài cửa sổ, nói băng quơ, “Khả năng không cao.”

Mặc dù lần trước Cảnh Thần Hạo gương mặt khá biểu cảm, gọi cô Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng hoàn toàn là do suy đoán nếu không đã chẳng nói mấy câu như “đừng để tôi tùm được điểm yếu của cô”.

“Coi như Đường Sóc gặp được Dương Dương, nhận thấy nó giống với Cảnh Thần Hạo nhưng anh ta chưa từng gặp tớ, chắc là sẽ không liên hệ tớ.....với Bùi Nhiễm Nhiễm đâu!” càng nói, giọng cô càng thiếu tính thuyết phục.

“Cậu ngốc không có nghĩa Đường thiếu cũng ngốc!” Trực giác của Lâm Tri Hiểu nói rằng Đường Sóc đã biết thân phận của cô, thậm chí Cảnh Thần Hạo cũng đã biết rồi.

“Cậu nói tớ xin nghỉ một tháng, Cảnh Thần Hạo sẽ đồng ý chứ?” Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêm chỉnh nhìn cô bạn, ánh nhìn long lanh, trong suốt.

“Cậu đang nói nhảm gì vậy?” Lâm Tri Hiểu giờ tay sờ lên trán cô, “Nghiêm túc chứ, xùy!”

“Suyt.....” Cô nghiêng đầu nhìn sang xem Noãn Noãn có bị đánh thức không, khoảng trống trong lòng lập tức bị sự sợ hãi lấp đầy, “Hai đứa nó là con của tớ, không liên quan gì đến Cảnh Thần Hạo, cùng lắm anh ta chỉ góp hai con tinh trùng thôi, lẽ nào còn muốn tách hai đứa nó khỏi tớ hay sao, đừng nói cửa, đến cửa sổ cũng không có lối đâu!”

“Chị Nhiễm bá đạo, nếu chị đã không sợ như thế sao còn trốn Cảnh Thần Hạo như trốn nợ vậy!” Lâm Tri Hiểu nhướn mày, “Chuyện này cậu thật sự định giấu tớ cùng sao?”

“Không thì làm sao được bây giờ?” Bùi Nhiễm Nhiễm bắt lực vẫy tay, “Tớ và anh ta cũng chẳng phải người yêu lâu năm xa cách mà muốn quán lấy nhau, chúng tớ không có tình cảm.”

“Tớ không tin!” Lâm Tri Hiểu lập tức phản bác, “Hai người không có gì mà còn ngủ với nhau!”

“Tớ đã nói là sự cố ngoài ý muốn rồi mà, cậu.....có tin không?” Đó thật sự là một sự cố, nam nữ tương hút, bị ép buộc mà.

“Cậu cứ tiếp tục thêu dệt đi, xem xem có dệt ra được một bông hoa nào không.” Lâm Tri Hiểu tròn cô, đáng về không tin bất kỳ thứ gì cô nói.

Thực ra rất hiểu kỳ chuyện năm đó của hai người, nhưng năm đó cô lại thích u Dương Lập, nhưng u Dương Lập lại lấy Liêu Vi, Bùi Thị sụp đổ nên cô đành ra nước ngoài.

Còn về chuyện cô và Cảnh Thần Hạo đã xảy ra chuyện gì, người trong chuyện không nói, chuyện lại liên quan trực tiếp đến Cảnh Thần Hạo, chẳng mấy ai to gan đi điều tra cả.

“Tri Hiểu, nhất định cậu phải bảo mật giúp tớ, nhất định, nhất định không được nói mấy chuyện này trước mặt Cảnh Thần Hạo đâu đấy! Hạnh phúc nửa đời người của tớ coi như nằm trong tay cậu cả đấy!”

“Ý cậu là cậu thích Đường thiếu, muốn được ở cạnh anh ta?” Không thì sao lại không để Cảnh Thần Hạo biết?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145

Lời nói của Lâm Tri Hiểu khiến Bùi Nhiễm Nhiễm sừng lại chút, nghĩ đến chuyện trong trường mầm non hôn nay, còn có hành động của Dương Dương đặc biệt niềm nở, cô nhìn không được cau cặp mày lại

“Xem ra là thật sự rồi, đại Boss đáng thương, đồng tình anh ta một giây, không thể nhiều hơn rồi!” Lâm Tri Hiểu nét mặt hào khí vỗ vỗ lên vai của cô, “chị em cậu yên tâm, cho dù cậu lựa chọn ở bên cạnh người nào, tớ đều ủng hộ cậu cả!”

“Dương Dương cho cậu uống canh mê hồn gì rồi sao?” sắc mặt bình thản của cô hỏi ngược lại, cô hình như không có nói thích Đường Sóc

Nhưng mà bây giờ cô xem như là đã hiểu ra rồi, hai anh em bọn họ đặc biệt gấp gáp đẩy cô ra tiêu thụ

Thế mà hai người họ lựa chọn cùng một người cô còn có thể hạ thủ, nhưng hai người thì cô phải làm sao lựa chọn?

Một trong số đó còn là bố đẻ!

“Tớ chỉ ăn có hai miếng khoai tây chiên” Lâm Tri Hiểu thật thà trả lời

“Tớ chỉ đáng hai miếng khoai tây chiên?” Bùi Nhiễm Nhiễm không còn lời để nói

“Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là cậu tính như thế nào?” cô không biết còn ổn, biết rồi thì cảm thấy trong lòng sợ hãi

“Tớ có thể mất trí nhớ không?” Lâm Tri Hiểu hỏi thẳng, hai bên má trắng toát có chút khổ tâm, “tớ sớm biết đau khổ như thế này, tớ không nên đoán ra, Nhiễm Nhiễm tốt của tớ, cậu nhanh tẩy não cho tớ đi! Nói cho tớ đại Boss không phải là bố đẻ của bảo bối!”

“Tớ nghĩ có thêm một người ở trước mặt Cảnh Thần Hạo trong lòng có bí mật giống tớ, tớ cảm thấy không tồi” tuy rằng bí mật này là của cô

Lâm Tri Hiểu nuốt nuốt nước bọt, cô hận bản thân đa lòng, giống như trước đây không tìm không phải không thêm quán bất kỳ chuyện gì tốt biết mấy

Ngoảnh mặt cái đến ngày thứ hai đáng hận, Lâm Tri Hiểu cảm thấy cô cách ngày giờ không xa nữa

Trong văn phòng của Cảnh Thần Hạo, anh cầm lên chiếc bút ở bên cạnh ở phía dưới cùng của giấy tờ lưu loát ký lên trên tên đầy đủ của mình, đôi mắt đen tùy ý liếc nhìn một cái về phía Lâm Tri Hiểu vừa mới bước vào văn phòng đã cúi đầu gặp người 900

Khuôn mặt tuần tú góc cạnh rõ nét nhem lên một nụ cười nhẹ không rõ, “thư lý Lâm, tôi khó coi lắm sao?”

“Không phải, Cảnh tổng ngài khí thế người trời, tiểu nhân không dám nhìn thẳng uy nghiêm của ngài” cô sợ bản thân không cẩn thận sẽ lỡ miệng tiết lộ, trong lòng mắng Bùi Nhiễm Nhiễm vô số lần, cái người không có lương tâm đó lại không phải giống như cô đối mặt với Cảnh Thần Hạo, đương nhiên yên tâm thoải mái rồi

Cô là thư ký đứng đầu của Cảnh Thần Hạo à!

Cảnh Thần Hạo không thay đổi thần sắc chuyển động cây bút trong tay, ánh nhìn lạnh lùng nhìn điệu bộ uốn eo cong lưng của cô, nhếch mép thoáng mỉm cười, “ý của cô là tôi hôm nay mới có khí thế người trời? Trước đây không phải?”

“Cảnh tổng ngài hôm sau đẹp trai hơn hôm trước, hôm nay đặc biệt đẹp trai, thuộc hạ là lo lắng đôi mắt bản thiêu của tôi sẽ vậy bản lên Cảnh tổng ngài mắt” cô tiếp tục cúi gục đầu, thật sự không thể nhìn thẳng Dương Dương size lớn, nếu không thì cô trở về làm sao không biết xấu hổ mà thom lên trên má khuôn mặt làn da nõn nà mềm mại của Dương Dương được cơ chứ

“Lời nói chân thành, nhưng nội dung thì quá hoang đường” Cảnh Thần Hạo ngừng chuyển động chiếc bút trong tay phải, gấp lại bản hợp đồng trước mặt, “cô muốn từ chức cứ việc nói thẳng”

“Không muốn!” Lâm Tri Hiểu lập tức đứng thẳng lưng, khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đến thần cũng phải tức giận của Cảnh Thần Hạo, nuốt nuốt nước bọt, nhỏ tiếng thì thào, “nội dung cũng không hoang đường, Cảnh tổng ngài thực sự rất đẹp trai!”

“Những năm gần đây phụ nữ có cái nhìn giống cô như thế này....” Cảnh Thần Hạo ném bản hợp đồng đến trước mặt của cô, “không nhiều rồi”

Anh ta là đang nói Bùi Nhiễm Nhiễm phải không?

Nhưng Lâm Tri Hiểu không kịp nghiên cứu kỹ lưỡng, cầm lên bản hợp đồng quay người đi ra khỏi văn phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo

Trở lại văn phòng làm việc của bản thân, đóng cánh cửa lại thì dựa vào thờ hồn hên, cô làm sao mà cảm thấy đại Boss lời nói vừa nãy có chút oán giận vật nhỉ!

Nhưng rõ ràng là giọng nói rất nhẹ nhàng, mà lại khiến người khác không thể bỏ qua hàm ý sâu sắc

Bùi Nhiễm Nhiễm cậu mà bị bại lộ rồi, tuyệt đối không thể trách tở, tở thật sự cái gì đều không có nói!

Thích Thịnh Thiên mở cửa văn phòng của Cảnh Thần Hạo, nhìn thấy anh cầm chiếc bút gõ gõ lên trên mặt bàn, cúi mắt xuống dường như muốn phân tích kết cấu mặt bàn vậy, lộ ra thái độ trầm ngâm

“Ngô ca! Gặp phải chuyện phiền lòng gì rồi!” hôm nay mới thứ hai à! Và lại anh ấy không phải là vừa mới ném tiền mua lại Hà Thị sao?

Chắc chắn phải bận rộn tới mắt tới mày mới đúng, nhưng mà anh ấy lại bình tĩnh chết đi được, văn bản trên mặt bàn vẫn còn chưa xem xét, tài liệu chưa coi, nhìn là biết đã bãi công cả buổi sáng rồi

“Mẹ tôi....ép kết hôn” Cảnh Thần Hạo lời vừa dứt, chiếc bút trong tay “bộp” một tiếng đập lên trên mặt bàn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146

Thích Thịnh Thiên nhìn vào cây bút của sếp, mới từ từ hướng mắt lên nhìn bóng dáng đằng sau của Cảnh Thần Hạo, “Minh tưởng cậu quen rồi chứ,”

Cảnh Thần Hạo cảm nhận được người đối diện đang ngồi xuống, cũng không trả lời câu nói của cậu ta, trong đầu toàn hiện lên khuôn mặt tiểu tụy của Bùi Dĩ Hàn, Bùi Nhiễm Nhiễm đáng chết kia, rốt cuộc muốn giả bộ đến khi nào nữa?

Chẳng lẽ buộc anh phải lấy tóc của Noãn Noãn đi giám định quan hệ cha con, nếu lỡ như không phải thì sao?

Sự kiêu ngạo và tự tôn của anh không cho phép chuyện này có thể xảy ra.

Thích Thịnh Thiên nhìn thấy anh không có phản ứng, mắt bỗng sáng lên, “Thực ra sắp kết hôn cũng tốt, Bùi Nhiễm Nhiễm đã rời khỏi cậu nhiều năm như thế, chẳng lẽ cậu muốn ở góa sao?”

Anh ta vừa dứt lời, đã nhận ngay một ánh mắt sắc lạnh, ý thức được điều này anh lập tức cầm miệng lại, cuối cùng đưa tài liệu ra trước mặt anh ấy, “Kí tên.”

Cảnh Thần Hạo lại không ý, cứ nhìn vào màn hình máy tính trước mặt, “Thành phố S hình như có một hạng mục có chút vấn đề.”

“Không có vấn đề, tôi đi.” Liên quan đến công việc, anh ta chưa từng từ chối.

Cảnh Thần Hạo đưa mắt lên nhìn, từ từ đưa tay ra lấy cây bút mà anh ta vừa đập mạnh lên bàn, điềm tĩnh đáp: “Đề Lâm Tri Hiểu đi.”

“Nhưng cô ấy là thư ký trưởng của cậu đó!” Thích Thịnh Thiên kinh ngạc nhìn anh, không giống như đang đùa, một bộ dạng thật sự nghiêm túc.

“Cậu thấy việc đề cho Bùi Dĩ Hàn làm thư ký của tôi thì sao nhỉ?” Dù anh đang sử dụng câu nghi vấn, nhưng khẩu khí lại hiển thị rõ ràng là đã ra quyết định rồi.

Thích Thịnh Thiên nhìn thấy trên người anh hiện lên hai chữ “tính kế”, chẳng lẽ khẩu vị của anh giờ lại nặng đến thế?

Người con dâu này mà rước về nhà, Cảnh Phu nhân nên vui mừng! Hay là nên đau buồn đây?”

“Tha thứ tờ hỏi nhỏ một câu, Bùi Dĩ Hàn cô ta ly hôn chưa?” Anh ta thật không muốn người anh em của anh ta làm kẻ thứ ba.

Nếu đã ly dị rồi thì không so đo tính toán làm gì, nếu chưa ly hôn, thì đừng có dò ý người khác, cho dù là anh em thì anh ta cũng sẽ xem thường.

Cảnh Thần Hạo đột nhiên nắm chặt cây bút trên tay, trên mặt xuất hiện hình ảnh của người đàn ông với đôi mắt biếc trên màn hình điện thoại của cô, trong lòng như nổi lên một ngọn lửa.

Văn phòng làm việc im lặng chỉ còn nghe tiếng đồng hồ kêu “tí tắc”, hai người đàn ông cứ đứng yên tại chỗ.

Một hồi rất lâu mới vang lên giọng nói lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo, “Cứ quyết định vậy đi.”

Cho nên, Bùi Nhiễm Nhiễm còn chưa hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, thì Lâm Tri Hiểu đã gọi điện thoại kêu cô xuống lầu để báo có mặt, sau đó nhanh chóng thu dọn đồ đạc ra thẳng sân bay.

Hạng mục đó cần theo dõi, cô ta ít nhất phải đi một tháng mới có thể quay lại.

Cũng có thể nói Bùi Nhiễm Nhiễm ít nhất phải làm thư ký trưởng của Cảnh Thần Hạo trong một tháng.

Người ở bộ phận kế hoạch nhìn thấy cô nàng Bùi Nhiễm Nhiễm chưa đến đây bao lâu đã thu dọn đồ đạc, đột nhiên cứ lòi ra tiếng vào, bàn tán không ngớt.

Khâu Tịch vốn không ưa cô, cơ hội tốt như thế đương nhiên không thể bỏ qua, lập tức bùng ly cà phê tới, cười haha đi đến bên cạnh cô, nháy mắt cười nhìn cô: “Sao rồi, hạng mục đầu tiên còn chưa lên kế hoạch xong, đã bị Cảnh Tổng cho thôi việc, không thể không thừa nhận mắt của Cảnh Tổng vẫn còn chưa bị vấn đề gì.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cầm lấy thùng đựng bút, lạnh lùng bỏ nó vào trong thùng chưa, khẩu khí bình tĩnh không chút kinh ngạc đáp: “Ai nói với cô tôi bị cho thôi việc?”

Thực ra trong lòng cô đã âm thầm chửi Cảnh Thần Hạo từ đầu đến chân rồi, gã đàn ông đó thực sự là không chịu để yên, mà lại là sếp lớn của cô, cô không còn cách nào, chỉ đành thỏa hiệp.”

Thư ký trưởng?

Haha

Trong lòng cô lạnh lùng hăng một tiếng cô một người bên bộ phận kế hoạch đi làm thư ký, chỉ có Cảnh Thần Hạo mới có thể nghĩ ra.

Không chịu để yên!

“Không bị cho thôi việc, vậy cô dọn đồ làm gì, chẳng lẽ thăng chức rồi?” Khâu Tịch trong lòng cảm thấy khá vui uống một ngụm cà phê, cà phê vốn có vị đắng nay lại thấy một vị ngọt ngào.

Dù cô ta ở bộ phận kế hoạch vị trí không cao, nhưng nếu bộ phận kế hoạch có ai thăng chức cô ta không thể không biết.

Không thăng chức, nhưng leo lên tầng cao hơn.

Nhưng thư ký trưởng của Cảnh Thần Hạo quả thật là cao hơn so với vị trí nhỏ nhoi của cô ở phòng kế hoạch.

“Sao không nói gì?” Khâu Tịch nhẹ nhàng mỉm cười, cảm thấy bị bỏ rơi thật không thoải mái tí nào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147

Trong lòng cô đã bức mình, căn bản là không muốn quan tâm đến Khâu Tịch, nhưng cô ta lại cứ trước mặt cô bỏ lơ ba la không ngừng, khiến trong lòng cô càng thêm bức bối.

“Tổ trưởng Khâu nếu như nhớ tôi, hoan nghênh cô đến tầng 15 thăm tôi.” Cô ôm lấy thùng đựng đồ trước mặt, cười rất dịu dàng, những chỉ là về mặt vàng mặt kia nhìn vào lại có một cảm giác kinh dị.

“Tầng 15?” Trông mắt Khâu Tịch tức thời trở to lên, đó chẳng phải là tầng làm việc của Cảnh tổng sao?

Cô ta đi tầng 15 làm gì?

Giọng nói của Bùi Nhiễm Nhiễm không to không nhỏ, những nhân viên cách bọn họ rất gần đều nghe thấy, tiếng thì thầm lại càng to hơn.

“Cô.....” Khâu Tịch vẫn chưa nói được lời tiếp theo, liền nghe thấy sau lưng vọng lại một giọng nói của đàn ông.

“Thư kí Bùi, chuẩn bị xong chưa?” Thích Thịnh Thiên bước chân ung dung, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười đi đến, trông mắt sâu thăm nhìn vào Khâu Tịch, “Tổ trưởng Khâu công việc rất nhàn?”

“Thư kí?” Khâu Tịch nhìn vào Bùi Nhiễm Nhiễm đang ôm lấy thùng đựng đồ chuẩn bị rời khỏi, “Ý của trợ lý Thích là Bùi Dĩ Hàn phải đi làm thư kí cho Cảnh tổng?”

“Làm sao? Cảnh tổng không thể ở cấp dưới của tổ trưởng Khâu lấy người sao?” Thích Thịnh Thiên lướt nhìn sang Bùi Nhiễm Nhiễm, “Mau lên đi, lập tức có một cuộc họp!”

“Vâng! Trợ lý Thích!” Cô muốn hỏi một câu thật, thư kí trưởng có thể dễ dàng làm vậy sao?

Cảnh Thần Hạo không lo lắng sau này lúc đi tiệc từng dẫn theo cô sẽ làm mất mặt Cảnh thị sao?

Thích Thịnh Thiên bước nhanh đi lên phía trước, Bùi Nhiễm Nhiễm ôm lấy thùng đựng đồ ung dung từ tốn đi theo sau lưng anh, người của bộ phận kế hoạch đều như là khúc gỗ vậy, ngay người đứng tại chỗ.

Không lẽ Cảnh tổng và Bùi Dĩ Hàn có gian tình thật?

Cho dù là điều chức đi tầng 15, cũng không cần trợ lý Thích đích thân đến rước, đây chỉ có thể chứng minh, vị trí của Bùi Dĩ Hàn trong lòng Cảnh tổng đích thực rất quan trọng.

Bọn họ bắt gặp đồng thanh cảm thán một câu, may mà không có đắc tội cô ta, nếu không là bọn họ chết chắc rồi.

Trong thang máy lên lầu, Thích Thịnh Thiên bắt gặp nghiêng đầu quan sát, trang phục áo sơ mi trắng váy đen ngắn mặc trên người cô đúng là khiến sự lão luyện và rộng lượng của cô thể hiện đến từng chi tiết, thân hình không ngờ cũng không tồi, trước ưỡn sau nhô, tuyệt đối cực phẩm.

Nhưng khuôn mặt này, tại sao lại nhìn chướng mắt đến thế, không lẽ Cảnh Thần Hạo thích thân hình của cô?

Ánh mắt của Thích Thịnh Thiên cười mỉm, mép miệng khẽ nhếch, cũng chỉ có khả năng này rồi!

Bùi Nhiễm Nhiễm đang tức tối, nếu như để cô biết Thích Thịnh Thiên ở ngay lúc này còn đang suy nghĩ bậy bạ giữa cô và Cảnh Thần Hạo, nhất định sẽ tức đến dùng thùng đựng đồ trên tay ném lên chân của anh.

Thích Thịnh Thiên dẫn cô đi đến phòng làm việc của Lâm Tri Hiểu, cô vừa bỏ điện thoại vào trong thùng đựng đồ, liền nghe thấy giọng của Thích Thịnh Thiên truyền đến, “Đi văn phòng báo cáo trước!”

“Vâng.” Cô nghiêng đầu đi về phía ngoài, mi mắt cúi xuống, đôi tay không tự nhiên nắm chặt lại, tức đến răng cũng run cầm cập.

Thư kí trưởng của Cảnh Thần Hạo lại không tự do bằng nhân viên của bộ phận kế hoạch, Lâm Tri Hiểu lại đi nước ngoài rồi, sau này có thể đi đón Dương Dương và Noãn Noãn sao?

Đứng trước cánh cửa màu đỏ sẫm, Thích Thịnh Thiên sớm đã không thấy bóng dáng, vừa nghĩ đến trong văn phòng và phòng nghỉ ngơi đã có một đoạn lí kì với anh, cô liền kháng cự theo bản năng.

Tên Cảnh Thần Hạo này chắc sẽ không muốn làm tình phu của cô thật chứ, vì muốn ăn thịt bất cứ lúc nào, mới điều cô lên đây à?

Nếu không có công việc gì nhất thiết phải Lâm Tri Hiểu đi làm?

Âm mưu, âm mưu của trái cấm!

Tay phải ở trước cửa cuộn thành nắm đấm, hận không thấu lập tức đấm lên cửa, nhưng nghĩ đến vừa nãy Thích Thịnh Thiên nói một lát hồi có một cuộc họp quan trọng, Bùi Nhiễm Nhiễm luôn lấy công việc ưu tiên, vẫn là nên gõ cửa.

Bên trong truyền đến một giọng nói trầm thấp quen thuộc, “Vào đi.”

Chỉ đơn giản hai chữ, nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm lại có cảm giác bản thân như rơi mất một nhịp.

Không lâu trước đó còn vui mừng Lâm Tri Hiểu ngày nào cũng đối mặt với Cảnh Thần Hạo, không nghĩ đến báo ứng không ngờ lại đến nhanh đến thế, cô đã trở thành thư kí trưởng!

Cảnh Thần Hạo, tôi hận anh!

Về mặt cười nhẹ của cô mở cánh cửa phòng ra, ung dung từ tốn bước vào, đập vào mắt liền nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đang cúi đầu thẩm duyệt văn kiện trước mặt, một vẻ mặt nghiêm túc.

Ánh sáng nhạt nhòa từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến cho phòng làm việc rộng lớn khoác lên một lớp ảm cúng, ngay cả vẻ mặt lạnh lùng tuấn tú bất phàm của Cảnh Thần Hạo cũng cảm thấy ôn hòa không ít.

Cô nhất định là bị tức đến xuất hiện hoang tưởng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148

"Cảnh tổng, chào ngài, tôi là Bùi Dĩ Hàn bí thư của ngài, Cảnh tổng có việc gì cần tôi làm giúp không? Cô ta nở nụ cười vừa đủ tám cái răng lộ ra, thân hình cúi xuống nhẹ nhẹ, biểu lộ bộ dạng kính trọng.

Ước chừng đợi khoảng một phút không thấy Cảnh Thần Hạo trả lời, trong lúc cô ta đang định lùi ra ngoài, ngược mắt nhìn anh một lúc, có vẻ như cô đang làm phiền anh vậy.

Thích Thịnh Thiên đáng chết, đưa tin gì không biết, rõ ràng là trúng một phát súng.

Cô ta vừa mới chuyển động cơ thể một chút, thì phía sau lưng vọng lại một tiếng khiến cô bị ngây người, "giường ảm"

Cô ta thừa biết Cảnh Thần Hạo không tốt lành gì.

Quả nhiên.....

Cô ta lập tức nghiêng người qua, miệng cười nói, "Cảnh tổng ngài thật biết đùa giỡn, nếu ngài đã không nói, để tôi hỏi bí thư Lâm và trợ lý Thích xem làm gì"

Bên phía đối diện Cảnh Thần Hạo liền bật người quay lại, cô ta mới ý thức lùi về sau vài bước, vịn chặt lồng ngực, ánh mắt nhìn cô ta trong giống như một con sói đói đang muốn vồ lấy con mồi trước mặt.

Cảnh Thần Hạo lướt mắt nhìn cử chỉ của cô ta, khóe miệng khẽ nhếch cười lên, "cầm tài liệu lên, đi vào phòng hội nghị họp"

Cô ta vẫn chưa kịp tra cứu tí mĩ nộ cười đầy kì dị ấy, liền vội vàng chạy đi cầm lấy tập tài liệu trên bàn, theo sau lưng anh ta đi ra ngoài.

Nhưng mà vừa mới chạy vào phòng hội nghị, Bùi Nhiễm Nhiễm liền nhìn thấy cái mặt không muốn thấy, Hà Hoa Huy!

Hà Hoa Huy nhìn thấy cô ta vừa vào phòng, vẻ mặt cười khẽ nhú mày, nhưng mà tất cả đều bị Bùi Nhiễm Nhiễm làm loạn.

Việc thu mua vụ án lớn của Hà Thị bị Cảnh Thị đương nhiên là cần phải thảo luận tỉ mỉ rồi, lần đầu tiên cô ta làm công việc vừa một bí thư như vậy, được cái lúc trước cô ta cũng tham gia không ít hội nghị, gấp cũng không ít, và lại bên cạnh lại có Thích Thịnh Thiên.

Hội nghị diễn ra khá lâu khác với suy nghĩ của cô, kéo dài đến chiều mới kết thúc, làm cô đói rã rời, trong lòng càng oán hận Cảnh Thần Hạo gấp bội lần.

"Tình tiết điều khoản hợp đồng chỉnh lý cho tốt, mai sáng tôi muốn nhìn thấy chúng trên bàn làm việc" Cảnh Thần Hạo lại dặn dò thêm một câu, sau đó trực tiếp đi về hướng thang máy.

Nhiều tình tiết điều khoản như vậy, mà mai sáng muốn có liền sao? Bộ xem cô ta là người máy chắc!

Bộ mặt cô ta như khóc không ra nước mắt, cái công việc của một bí thư quả nhiên không phải người nào cũng đảm nhiệm được, và lại nhiệm vụ lần đầu tiên nên cô ta cũng muốn làm cho thật tốt.

Xem ra tối nay sẽ không tránh được thức đêm làm việc rồi, nhưng mà Cảnh Thần Hạo không có ở đây, cô ta có thể thoải mái mà về sớm rồi.

Cô ta vừa mới nghĩ là sẽ đón Dương Dương và Noãn Noãn tan trường, khuôn mặt tức khắc mi phi sắc vũ, ôm lấy tập tài liệu hợp hội nghị của mình đi vào phòng làm việc.

.....

Trang viên của Cảnh gia được tọa vị ở giữa sườn núi Yên Hoa Sơn, kiến trúc bốn tầng hình trăng lưỡi liềm màu trắng ẩn nấp giữa non nước, hoàn cảnh thanh tịnh, không khí thanh khiết.

Chiếc xe màu đen càng ngày càng gần, từ cái cửa sổ từ từ rộng mở trên xe nghe thấy mùi hương thoang thoảng của hoa quế, con gió nhẹ lướt nhẹ qua, những bông hoa nhỏ màu vàng nhạt bay xuống khắp nền đất, càng phát ra mùi thơm nồng.

Bên ngoài cửa lớn của biệt thự vọng lại một giọng nữ vang lên, "phu nhân, thiếu gia đã về rồi!"

Cảnh Thần Hạo mở cửa xe bước xuống, vẻ mặt lạnh lùng lộ ra nụ cười nhạt nhòa, bộ đồ tây phẳng phiu bước vào trong.

"Hạo Nhi, người con gái con thích đâu? Tại sao không dẫn đến?" bà ta vừa hỏi vừa nhìn chăm chú vào phía sau lưng anh ta, ngoại trừ Cảnh Thần Hạo ra, tất cả đều là người hầu của Cảnh gia.

Cảnh Thần Hạo chạy đến bên ghế sofa ngồi xuống, người hầu lập tức bung ly trà đến cho anh ta, anh ta vừa mới giang tay ra, Tô Nhượng Nhã liền chạy đến bên cạnh anh, "con dâu của mẹ đâu rồi!"

Anh ta nhìn vào ly trà đang nóng rùng rục, bèn thu tay lại, thân người dựa ngược vào ghế sofa, "đang làm"

"Đang làm?" Tô Nhượng Nhã nhìn lên chiếc đồng hồ cổ được treo trên tường, "tại sao con không về trễ tí, dẫn cô ta cùng đến đây!"

"Thím Trương, chuẩn bị thức ăn, tôi vẫn chưa ăn cơm chiều." Giọng anh ta ảm đạm, lại bỗng nhiên nghĩ ngay đến Bùi Di Hàn vẫn chưa ăn gì.

Cô ta chắc chắn là không có ngốc đến nỗi không ăn cơm đâu!

"Con không cần dẫn bạn gái cùng đi ăn cơm à? Sao lại trở về nhà ăn, khó trách lớn rồi mà vẫn không có người thèm!" Tô Nhượng Nhã bỗng nghĩ đến năm xưa mình mười tám tuổi đã đính hôn rồi, con trai của bản thân đến nay hai mươi chín tuổi vẫn buông ba tứ phía, bà ta không ngừng tự trách.

Tại người làm mẹ này không biết lo lắng sắp xếp đính hôn cho anh ta từ lúc nhỏ, để trưởng thành rồi thì trực tiếp cho anh ta kết hôn, lúc đó anh ta có phản kháng cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149

"Con không ai thèm muốn?" Cảnh Thần Hạo cuối cùng quay đầu nhìn bà, "Phụ nữ muốn có được con đang xếp hàng từ đây tới tận bờ Đông Đại Tây Dương đó, buồn cười thật."

"Thế thì con đưa một người về đây đi! Bao nhiêu năm rồi có nổi một người phụ nữ chưa?" Tô Nhượng Nhã như nghĩ ra được gì đó, đột nhiên ngồi xuống bên cạnh anh ấy, ánh mắt hiện từ nhìn anh thăm dò.

"Con trai, liệu có phải là vấn đề tình dục của con có vấn đề phải không, con nói có phụ nữ thích con là lừa mẹ đúng không?" Tô Nhượng Nhã rất bình tĩnh

nhìn anh ấy, không để ý thấy chén trà vốn đang trên tay Cảnh Thần Hạo đang rung lên từng hồi.

Anh ấy vẫn nâng chén trà lên, rất bình thản thoai hơi nóng, đưa chén trà tới bên môi, chậm rãi nói, “Con có thể khẳng định một trăm phần trăm là con thích phụ nữ.”

“Con lấy gì để đảm bảo đây? đã từng ngủ với bao nhiêu người phụ nữ rồi?” Tô Nhược Nhã trợn tròn mắt, gương mặt lộ rõ vẻ hiếu kỳ.

Anh ấy cũng đã gần ba mươi rồi, vẫn chưa kết hôn, điều kiện lại còn tốt như vậy, nếu như không phải có vấn đề thì thật sự bà không hiểu nổi là vì bị làm sao nữa mà!

“Khụ khụ...” Cảnh Thần Hạo bị sặc, nhanh chóng đặt chén trà trên tay xuống, trước mặt lập tức xuất hiện một tờ khăn giấy.

Anh nhanh chóng đưa tay nhận tờ khăn giấy, vừa mới lau miệng, Tô Nhược Nhã âm giọng bắt y bắt nhiều lại một lần nữa cất lên. “Nói đi! một, hai hay là ba người...”

Cảnh Thần Hạo điềm tĩnh ném tờ khăn giấy vào thùng rác bên cạnh chân, “Bố con có biết mẹ theo dõi việc này của con hay không?”

Ngữ điệu của anh rất bình tĩnh, nhưng nhấn mạnh hai chữ “theo dõi”, vì muốn anh kết hôn, quy mô lớn lên chút ít.

“Mẹ vì lo lắng cho con mà! nếu như con thật sự không thích phụ nữ, cho dù là đàn ông, con cũng nên đưa một người tới để cho chúng ta xem mặt chứ! có một người ở bên cạnh chăm sóc con chúng ta mới có thể yên tâm được!” Bà vốn cảm thấy đứa cháu nội chắc cả đời này cũng không được nhìn thấy rồi.

Khóe miệng của Cảnh Thần Hạo méo xệch xuống, dần nhẹ nhàng nói, “Con dâu cũng có, cháu nội cũng sẽ có, không cần vội.”

Anh ấy cũng muốn xúc tiến để tìm hiểu rõ Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng mãi cũng vẫn chưa có được một cơ hội. Mà ngay cả bằng chứng cũng không có, chỉ là anh đoán, anh cảm nhận thấy mà thôi.

“Mẹ lo lắng tới mức gần đây tóc cũng bạc thêm vài sợi rồi! Con vẫn còn chưa vội sao! Con lấy vợ chứ có phải mẹ lấy vợ đâu, con có thể để tâm một chút có được không?” Tô Nhược Như chỉ vào đỉnh đầu, Cảnh Thần Hạo thuận thế nhìn theo, một sợi tóc bạc cũng không nhìn thấy, chỉ thấy đầy đầu là một bộ tóc màu nâu.

“Ngày hôm nay con về là muốn nói với mẹ, việc này con rất để tâm chú trọng, nhất định không được sắp xếp cuộc gặp mặt nào nữa, cô ấy sẽ ghen.” Cảnh Thần Hạo nói xong đứng lên khỏi ghế sofa, “Con đi ăn cơm đây.”

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Anh ấy dám đặt cược, nếu như bây giờ anh ấy đi xem mặt, Bùi Nhiễm Nhiễm không nhưng không ghen, nói không chừng cô ấy còn vỗ tay nói tốt ấ chứ.

Người phụ nữ đó trước kia trong tim chỉ có Âu Dương Lập, bây giờ lại còn xuất hiện thêm chồng nào đó, thực tại quá đáng ghét.

Hôm nay ở trong văn phòng đối với anh bộ dạng ánh mắt còn như rắn vậy, khi đó đã tự thề trong lòng, sẽ làm cho cô ấy không còn xuống nổi giường, cô ấy lại dám công nhiên tới Cảnh Thị làm việc.

Người phụ nữ này thật quá xác lảo rồi!

Bọn họ quen biết lâu như vậy, nếu như không thể tìm ra, anh nhất định không phải là Cảnh Thần Hạo!

Người giúp việc vừa mới đặt bát đĩa xong ngược lên thấy ánh mắt đen sâu thăm toát ra một tia nhìn lạnh lùng, cô ấy sợ hay ngay lập tức cúi vội đầu xuống, lùi qua bên cạnh đội lênh.

Cảnh Thần Hạo khó lắm mới về, Tô Nhược Như sao lại có thể bỏ qua cơ hội này được, Cảnh Thần Hạo vừa cảm đưa lên, bà ấy đã ngồi ngay trước mặt anh, rón cầm nhìn anh, tự mình lẩm bẩm nói, “Con trai tôi vừa đẹp trai, lại có quyền có thể không thiếu tiền, sao là theo đuổi một người phụ nữ cũng không thể theo đuổi nổi vậy! Aizz... Cảnh gia chúng ta có ghen tốt như vậy! Thật là đáng tiếc mà!”

Gien đương nhiên rất tốt, nhìn Noãn Noãn xinh đẹp như thế nào cũng đủ biết rồi, anh tiếc rằng vẫn chưa được nhìn thấy Dương Dương, Bùi Di Hàn rõ ràng cố ý không muốn để anh nhìn thấy.

Vừa mới nghĩ tới đây, anh không làm chủ được bản thân nắm chặt đĩa trong tay. Không muốn để anh nhìn thấy anh nhất định sẽ gặp bằng được, tới lúc đó trò chơi mèo vờn chuột sẽ càng vui hơn.

Anh âm thầm có chút chờ đợi kỳ vọng hơn rồi!

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150

Thấy Cảnh Thần Hạo ở đối diện không nói gì, Tô Nhượng Nhã chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục mở miệng, “tối hôm qua bà con báo mộng cho mẹ! Báo con mau lấy vợ sinh con!”

“Báo bà tối nay báo mộng cho con biết, đúng lúc con cũng có chút nhớ bà,” Cảnh Thần Hạo mặt không đổi sắc trả lời, động tác tao nhã tiếp tục ăn cơm.

“Con.....” Rõ ràng bà chỉ nói đùa, thế mà nó lại nghiêm túc như vậy.

“Hạo nhi, người con gái mà con thích tên gì? Người ở đâu? Năm nay mấy tuổi? Dáng người.....”

“Mẹ không cảm thấy bớt tiết lộ ra sẽ càng kinh hi sao?” Cảnh Thần Hạo cuối cùng cũng ngừng đầu nhìn bà một chút, lại tiếp tục ăn cơm.

“Được được! Mẹ có thể đợi, mong chờ lấy, nhưng con cũng nên cho mẹ một ngày đi chứ? Đại khái khi nào có thể dẫn về nhà? Không thể cứ chờ thế này hoài!”

Ai biết được nó nói thật hay nói dối, năm nay đây tới sang năm, sang năm đây tới năm sau, bà rất nhanh sẽ thành một bà lão.

Tô Nhượng Nhã vẻ mặt lo lắng, cách xưng hô thế này ở trên người Cảnh Thần Hạo, bà cảm thấy đời này bà làm mẹ thật thất bại, hạnh phúc của con trai cũng không giải quyết được.

Cảnh Thần Hạo ăn được vài miếng bỗng nhiên buông đũa xuống, “chợt nhớ tới còn có chút việc, con đi trước đây.”

“Này..... này, con ăn thêm chút đi chứ!” Tô Nhượng Nhã quay đầu nhìn anh rời đi, sững sờ tại chỗ.

Cho nên, khi nào bà mới có thể gặp con dâu đây, mới có cháu bồng đây!

Tiểu tử này rốt cuộc là thắng hay thua vậy?

Bóng dáng của Cảnh Thần Hạo đã biến mất ngay cửa chính, Tô Nhượng Nhã chậm rãi đứng dậy đi đến cạnh điện thoại bàn, bấm gọi cho Thích Thịnh Thiên.

“Thịnh Thiên! Là di Cảnh đây con!” Tô Nhượng Nhã nín lấy dây điện thoại, mỉm cười nghe Thích Thịnh Thiên gọi bà một tiếng, mới thần bí mở miệng, “các con thường xuyên ra ngoài chơi chung, có nhìn thấy Hạo Thần nhà di chơi gái không?”

Thích Thịnh Thiên đang ngồi trước bàn làm việc sững sờ, lập tức khuôn mặt tuần tú lộ ra thật nhiều ý cười, để điện thoại di động xa chút, đề phòng tiếng cười quá trớn của anh sẽ truyền đến tai của Tô Nhượng Nhã.

“Thịnh Thiên! Nó không phải có bệnh gì không tiện nói chứ? Con nói di có cần dẫn nó tới bệnh viện kiểm tra không?”

“Thịnh Thiên con có đang nghe không?”

Là một trưởng bối, Tô Nhượng Nhã hiểu rất rõ bà hỏi như vậy không đúng chút nào, thế nhưng bà thật sự sắp bị Cảnh Thần Hạo bức điên rồi.

Từ năm năm trước đã bắt đầu giới thiệu đối tượng cho nó, cho tới bây giờ, nếu chỉ có 2 người là nó và đối tượng hẹn hò, nó ngay cả gặp cũng không gặp.

“Di Cảnh, con cảm thấy anh Hạo có lẽ thật sự có chút vấn đề.” Hắn cười thật lâu mới đưa điện thoại lại gần, thế nhưng lúc trả lời cũng nhịn không được nhếch miệng, thực sự quá mắc cười!”

Thế nhưng anh nói cũng không sai nha! Khiếu thẩm mỹ của Cảnh Thần Hạo tuyệt đối có vấn đề.

Tô Nhượng Nhã chỉ cảm thấy đầu “oanh” một tiếng, có vật gì đó nổ tung.

Có chút bối rối cúp điện thoại, nghiêng đầu nhìn cửa lớn, chẳng lẽ sau này nó thật sự sẽ dẫn về một người đàn ông sao?

Vừa nghĩ tới có cái khả năng đó, bà liền không nhịn được cả người run lên một cái, nhất định phải nghĩ cách đưa Cảnh Thần Hạo đi bệnh viện kiểm tra một chút.

Mặc dù bà vừa rồi cô nói thế, thế nhưng Cảnh gia không thể tuyệt hậu nha!

.....

Cảnh Thần Hạo trước khi cố tình đổi sang xe của ba Cảnh, đã sớm dừng xe ngay đối diện trường mầm non Thất Thái Quang, ánh mắt đen láy nhìn sang trường mầm non đối diện.

Từ công ty đến Cảnh gia, rồi từ Cảnh gia ra ngoài, lại thêm bị trễ 1 chút, lúc này đã là 3h50p, bên ngoài nhà trẻ không ít phụ huynh lần lượt kéo tới đón con họ về nhà.

Bọn họ đều đứng ngay cửa chính nhà trẻ, vừa nói chuyện phiếm vừa lo lắng đợi con từ trong ra, tựa hồ như thế mới là phụ huynh đi đón con tan học.

Còn anh thì là gì.....

Hai tay giữ chặt tay lái, mắt không chớp nhìn chăm chăm đám người trước mặt, bỗng nhiên một thân ảnh quen thuộc lọt vào tầm mắt của anh.

Bùi Dĩ Hàn vẻ mặt tươi cười đi đến cửa chính, đứng sau mấy người, kiên nhẫn đợi chung, mặt cô không chút vội vã nào, chỉ có vui sướng, yên lòng, hiền hòa.

Cứ như vậy mà nhìn cô, lại có cảm giác năm tháng tĩnh lặng, giống như anh và cô cùng nhau đợi con tan học vậy.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, anh liền phát hiện anh lại không chút bài xích, nếu như Bùi Dĩ Hàn chính là Bùi Nhiễm Nhiễm, đối với Dương Dương và Noãn Noãn, thì anh vừa vui, vừa cảm ơn.

Cửa trường mầm non mở ra, phụ huynh đợi con từ sớm chờ bắt đầu bước vào, Bùi Dĩ Hàn cũng vào theo.

Ước chừng hơn mười phút là thấy bên bên tay cô nắm hai đứa nhỏ đi ra, khuôn mặt tươi cười đó của Noãn Noãn trong chốc lát liền khắc sâu vào trong mắt anh, đẩy lòng anh âm ập.

Anh nhớ tới mục đích hôm nay anh tới, lập tức nghiêng đầu nhìn bên còn lại của cô, thế nhưng trên tay Dương Dương đang cầm một giấy thật mỏng và chăm chú nhìn vào, xem ra có chút giống giấy khen.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151

Từ lúc nhìn thấy thẳng bé đến lúc nó lên xe, Dương Dương không hề thò mặt ra khỏi tấm bảng kia, toàn bộ đều bị tờ giấy mỏng dính kia choán lấy.

Anh có cảm giác muốn tiến tới xé toạc tờ giấy mỏng tang kia, nhưng anh không thể làm vậy, chỉ có thể nắm chặt lấy vô lăng.

Trong xe, Noãn Noãn xích lại gần Dương Dương, cô bé nhìn vào mấy dòng chữ khó hiểu, e ấp hỏi, “Anh ơi, trên đó có tên của mami và chú Đường phải không?”

“Có.” Hôm nọ họ có tham gia hội khỏe ba mẹ và bé, giành được giải nhất cuộc thi 2 người 3 chân.

Bùi Nhiễm Nhiễm bỗng thấy cuống họng hơi khô, lồng ngực khó chịu, khi cô nhìn thấy hai cái tên Bùi Dĩ Hàn và Đường Sóc được gắn cạnh nhau, cô thật sự muốn giằng lấy tấm bảng kia rồi chia nó ra làm hai.

“Woa! Giỏi quá!” Noãn Noãn khẽ rướn cơ thể nhỏ bé về phía trước, “Mami có thích chú Đường không ạ?”

Nha đầu, con không phải ở bên trận địa của Cảnh Thần Hạo hay sao? Sao lại thay đổi như chong chóng vậy? Lẽ nào chỉ vì một tấm bảng khen?

Bùi Nhiễm Nhiễm khóc không thành tiếng, cô đang định lắc đầu thì đột ngột nghe thấy giọng nói gấp của Dương Dương, “Mami, có người theo dõi.”

Cô liếc nhìn kính chiếu hậu, tốc độ của họ không hề nhanh nên xe phía sau cũng khá mờ hồ, không rõ chiếc nào mới là người theo dõi họ?

“Chiếc màu xanh lam thẫm, khi này chúng ta quành mấy ngã thì chiếc xe đó quành mấy ngã.” Dương Dương không hề quay đầu lại đằng sau nhìn, thẳng bé chỉ nhìn chăm chăm vào Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bàn tay nhỏ dần toát mồ hôi, sao họ lại bị theo dõi được chứ, là ai đang theo dõi họ đây?

Chiếc xe màu xanh lam thẫm còn cách xe của họ 2 chiếc, hoàn toàn không thể nhìn rõ người ngồi sau vô lăng trông như thế nào nhưng trong đầu cô đã mường tượng là Cảnh Thần Hạo.

“Dương Dương, đừng quay người lại, hai đứa cứ ngồi im.” Cô không thể cứ để chiếc xe đằng sau đeo bám, cùng lắm hôm nay mấy mẹ con ăn cơm ngoài hàng sau đó mới về nhà, không ảnh hưởng gì nhiều.

Dương Dương lập tức đưa tay kéo lấy Noãn Noãn, nó khẽ nhỏ nhẹ, an ủi em gái, “Noãn Noãn không sao đâu, mami chỉ chạy xe nhanh một chút thôi.”

“Noãn Noãn không sợ, có mami và anh ở đây em sẽ không sợ đâu.” Cô bé cười rất ngọt, nắm chặt lấy tấm bảng trong tay.

Cảnh Thần Hạo tiếp tục lái với tốc độ đều đều, nhưng chiếc xe đằng trước bỗng chốc vọt ga phóng nhanh, điều này không phải điềm tốt.

Chúng tỏ anh đã bị cô phát hiện.

Anh tiếp tục theo tiếp một đoạn đề tượng trưng, sau đó rẽ sang một hướng khác, anh rút điện thoại gọi đi, “Đi uống rượu.”

Khi Cảnh Thần Hạo đến Nặc Thiên vẫn còn khá sớm, nhưng khi anh vào đến phòng vip thì Mẫn Lệ đã ở đó rồi.

Anh vừa ngồi xuống vị trí quen thuộc, Mẫn Lệ liền lập tức tiến sát lại bên anh, “Hạo ca, cho em thỉnh giáo, bao nhiêu năm nay bác gái ép hôn, ép anh đi coi mắt, anh đã phản kháng như thế nào vậy?”

Không nói đến vấn đề này còn đỡ, nhắc đến là Cảnh Thần Hạo bỗng dưng bức mình, khó khăn lắm anh mới hạ quyết tâm làm tiểu nhân một lần để được nhìn thấy Dương Dương, kết quả người không nhìn được, ngược lại còn bị lộ chuyện anh đi theo dõi họ.

“Không phải cậu định kết hôn rồi sao?” Cảnh Thần Hạo hoàn toàn không để tâm đến giọng nói lớn tiếng của mình, nói rồi anh tự rót rượu.

“Từ đầu là vậy, nhưng em phát hiện em không thích cô đó, anh nói xem em có tiền, có sắc, sao lại phải lấy một cô mà mình không thích, kết hôn ngoại giao rốt cuộc là vì gì, em không muốn sau này người ta nói em lấy vợ là để dựa vợ củng cố sự nghiệp, mất mặt lắm!” Mẫn Lệ giải thích, anh nhìn Cảnh Thần Hạo với vẻ mong muốn được cho lời khuyên.

“Thế thì đi tìm người mà cậu thích.” Nói sao anh cũng không chấp nhận kết hôn ngoại giao đâu.

“Đúng đúng đúng! Em chỉ đợi câu này của anh, về nhà em sẽ bảo với ông già là cần phải học theo Hạo ca!” Tâm trạng Mẫn Lệ thoải mái vô cùng, anh rót một ly uống cùng Thần Hạo.

Còn chưa kịp đặt cốc, đã nghe thấy tiếng của Cảnh Thần Hạo, “Anh có người trong lòng, cậu có không?”

Thế nào là rắc muối lên vết thương, chính là đây!

Nhưng cảm giác này qua đi nhanh chóng, thay vào đó là sự hiếu kỳ, “Ai vậy?”

“Cái gì mà ai vậy?” Cảnh cửa phòng mở ra, Đường Sóc và Thích Thịnh Thiên người trước người sau, bước vào.

Câu nói khi nãy là do Đường Sóc hỏi.

“Là Hạo ca! Anh ấy nói anh ấy thích một cô nào đó.” Mẫn Lệ lớn giọng chỉ sang Cảnh Thần Hạo, vẻ mặt anh khá bình thản.

Đường Sóc bắt tay một cách tự nhiên, người mà anh ta thích không phải Bùi Nhiễm Nhiễm sao?

“Tôi biết, thư ký của anh ấy, Bùi Dĩ Hàn! Chính là cái cô vừa già vừa xấu mà các cậu gặp hôm nọ, giọng nói còn khàn khàn ấy.” Thích Thịnh Thiên kéo ghế ngồi xuống, “Hạo ca, hôm nay anh về sớm đấy! Nói đi, đi đâu làm gì rồi?”

Đường Sóc ngồi xuống cạnh Thích Thịnh Thiên, người Cảnh Thần Hạo thích là Bùi Dĩ Hàn?

Không thể nào?

“Anh thay thư ký rồi? Anh có nhận ra được cô nào là thư ký của anh không?” Mẫn Lệ với gương mặt lo lắng, từ đầu anh còn tưởng hôm nay mấy anh em gặp nhau chủ yếu để nghe anh kể lể, ai ngờ người nhiều tin tức để buồn nhất lại không phải mình.

Cảnh Thần Hạo liếc anh một cái, “Cậu đùa à?”

“À, đương nhiên là nhận ra chứ, Cảnh tổng của chúng ta, Hạo ca đã chú ý đến cô ấy ngay từ buổi đầu cô ấy đến làm rồi! Không cần biết cô ấy đã kết hôn hay chưa, còn có một cặp song sinh nữa, yêu đến điên dại ấy chứ! Chúng ta đều phải học hỏi!” Thích Thịnh Thiên nói rồi đánh tay gọi phục vụ lên đồ ăn.

Song sinh? Đã kết hôn? Bùi Dĩ Hàn, Bùi Nhiễm Nhiễm.....

Hình như có một câu giải đáp này ra trong đầu Đường Sóc, đáng lẽ hôm tham gia 2 người 3 chân, mọi người đều phải báo tên của mình ra, nhưng đúng lúc ấy Dương Dương kéo anh đi vệ sinh, khi trở lại, cô đã đăng ký xong rồi.

Nếu đã đăng ký xong anh cũng chẳng bận hỏi nhiều làm gì, nhưng lại không hề biết anh đã bỏ lỡ mất cơ hội để biết được chân tướng sự việc.

Họ, không phải là cùng một người chứ?

Nói gì Dương Dương cũng giống Cảnh Thần Hạo đến vậy, năm năm trước cũng chỉ có Bùi Nhiễm Nhiễm mà họ chưa được gặp có vài câu giao lưu cùng anh.

Mấy người phụ nữ khác đều tránh xa, nhưng khi đó họ đều biết Bùi Nhiễm Nhiễm có bạn trai, nên không hề nghĩ đến Cảnh Thần Hạo lại thích Bùi Nhiễm Nhiễm.

Nếu không phải là anh vẫn luôn tìm Bùi Nhiễm Nhiễm, họ đều không nghĩ là anh lại thích cô ấy.

“Hạo ca, mai em có thể đến công ty anh tham quan không? Cảm giác tình yêu công sở thế nào?” Mẫn Lệ hỏi một câu cảm tử.

“Câu thử thì biết.” Hôm nay họ cũng mới làm việc cùng nhau, hơn nữa chỉ là một cuộc họp, sao mà biết cảm giác ra sao.

Nhưng ngày mai ấy! Có thể có chút kỳ vọng.

“Nhưng đi tham quan thì thôi bỏ!” Thích Thịnh Thiên hào tâm nhắc nhở, chẳng có người đàn ông nào muốn người phụ nữ của mình bị quan sát, mặc dù cuối cùng có phải là của mình hay không thì còn không biết.

Nhưng công ty cũng đừng đi thì tốt hơn, dạo này cũng bận, chẳng ai rảnh rỗi đi tiếp đãi cậu ta, không bận cũng không tiếp đãi được.

“Hiểu rồi, hiểu rồi, vậy chúng ta dự chúc cho Hạo ca trước, chúc anh mã đáo thành công, sớm lấy được lòng người đẹp!” Mẫn Lệ nâng cốc trước, sau đó mọi người đều nâng cốc chúc mừng.

Đường Sóc uống mà không vào, Cảnh Thần Hạo cũng vậy, anh đang nghĩ xem hôm nay Bùi Dĩ Hân có biết việc anh đi theo dõi cô không.

Ngày hôm sau, tại phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Cảnh Thị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152

Bùi Nhiễm Nhiễm pha một chén trà thượng hạng đặt lên trên mặt bàn làm việc, sắp xếp lại giấy tờ trên mặt bàn, tưới nước cho cây hoa ở bên cửa sổ, làm xong tất cả mọi việc thì quay người đi ra ngoài.

Vừa mới bước ra đến cửa văn phòng, thì cánh cửa bị mở ra từ phía ngoài, đối mặt chính diện với đôi mắt đen nháy của Cảnh Thần Hạo.

Cô ý thức liền cúi mặt xuống, cơ thể đứng mép sang một bên, “Cảnh tổng, chào buổi sáng tốt lành!”

Bước chân của Cảnh Thần Hạo dừng lại, tiện tay đóng cánh cửa lại, từng bước từng bước tiến lại gần sát cô, “Bùi Dĩ Hân ý câu nói vừa rồi của cô là tôi buổi sáng thì tốt lành? Buổi trưa không tốt, buổi tối không tốt?”

Từ lúc nào mà biến thành nghiêng ngả từng chữ thế này rồi?

“Cảnh tổng mỗi thời mỗi khắc đều tốt lành” cô đưa tay ra làm động tác mời vào, “Cảnh tổng, tiểu nhân vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, không có lời gì dặn dò nữa, tôi đi trước đây”

“Có” Cảnh Thần Hạo thốt ra một từ, đi hướng về phía bàn làm việc.

Từ từ trở lại phía trước bàn làm việc đứng đó, rất lâu mà đợi không thấy dặn dò của Cảnh Thần Hạo, ngẩng đầu lên thì phát hiện anh ta điềm nhiên thoải mái rảnh rỗi đang uống trà, động tác tao nhã muốn có bao nhiêu sự tùy tiện thì có bấy nhiêu tùy tiện, biểu cảm ung dung cũng như thế, có bao nhiêu nhân nhả thì có bấy nhiêu nhân nhả.

Ngón tay thon dài đỡ lấy chén trà đề lên phía trước mặt của cô, “lại thêm chén nữa”

“Vâng, Cảnh tổng xin đợi chút” cô lập tức đưa tay ra đón lấy chén trà, ngón tay không cố ý chạm vào ngón tay của anh ta, cảm giác giống như là có một dòng điện chạy một vòng thân, kinh ngạc khiến cô nhận thức mà rút tay lại ngay.

Nhưng mà cô liếc nhìn sắc mặt của Cảnh Thần Hạo, tốc độ nhanh chóng lấy ra chiếc cốc từ trong tay anh ta, đỡ lấy rồi đi.

Cảnh Thần Hạo nhìn bóng sau lưng của cô, mép nhếch lên cười nhẹ, tâm trạng dường như không tồi, thật sự....một ngày mới tốt đẹp à!

Bùi Nhiễm Nhiễm từ miệng của Lâm Tri Hiểu biết được lượng công việc thư ký đứng đầu của Cảnh Thần Hạo không phải là ít chút nào, không thể nghĩ

rằng còn vượt quá cả sự tưởng tượng của cô nữa, bởi vì dự án thu mua Hà Thị, thế nên gần đây đặc biệt bận rộn, bận đến mức đầu xoay vòng, tối mất tối mũi

Thêm nữa cô buổi chiều phải đi đón Dương Dương và Noãn Noãn tan học, ban ngày không làm xong hết công việc chỉ có thể tăng ca buổi tối, may mà chỉ cần kiên định thời gian 1 tháng thôi, Lâm Tri Hiểu quay trở về thì có thể rồi

Mấy ngày sau đó, Bùi Nhiễm Nhiễm hoàn toàn thích nghi với phương pháp và cường độ làm việc của Cảnh Thần Hạo, rảnh rỗi không phải là người, làm việc càng không phải người

Hôm nay, cô vừa mới vượn vai mệt mỏi chút, vừa mới thả lỏng chút xui, thì nghe thấy tiếng điện thoại reo, cô lập tức vào trạng thái thư ký của Cảnh Thần Hạo, nở nụ cười nhắc máy lên, “xin chào, đây là phòng thư ký của Cảnh tổng, xin hỏi quý khách tìm Cảnh tổng có việc phải không?”

Đối phương dừng lại, không có tiếng động, nhưng mà Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn nghe thấy tiếng hơi thở truyền qua, rõ ràng là có người à!

Cô không yên tâm lại hỏi, “xin chào, xin hỏi...”

Tô Nhượng Nhã cầm trên tay điện thoại nghe thấy giọng nói khàn khàn của Bùi Nhiễm Nhiễm sau một hồi mới bình tĩnh, “cậu là trai hay là...gái vậy?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy giọng nói của cô ấy thì cảm nhận được sự lo lắng, nhưng mà cô hình như đều không có nói cái gì à?

Làm sao mà lo lắng chứ?

“Xin lỗi, đây không phải là phạm vi nghiệp vụ của tôi, không thể trả lời câu hỏi của cô được” tuy rằng là con gái, nhưng mà cô cũng nghe được là một vị tiền bối rất hiền hậu, cô thuận theo đó thay đổi cách chào hỏi “quý bà”

“Tôi tìm Hạo Nhi! Cô chuyển cho thẳng bέ” Tô Nhượng Nhã cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, nhưng mà bà không thể bình tĩnh được

Giọng nói đó nghe giống như là của một người đàn ông, bà nhớ thư ký của Cảnh Thần Hạo là một người phụ nữ, làm sao bỗng nhiên lại biến thành đàn ông rồi?

Nhất định là có mờ ám, rất cổ quái!

Hạo Nhi? Bùi Nhiễm Nhiễm do dự, rồi hướng vào bên trong văn phòng gojimm “Cảnh tổng, có điện thoại của Cảnh phu nhân nhận không?”

“Ừm”

Cô lập tức chuyển cuộc gọi của Tô Nhượng Nhã vào bên trong, dường như ma xui quỷ khiến vậy, cô không hề có dập điện thoại trong tay xuống, mà là để ở bên tai hiệu kỳ có chút tò mò nghe lỏm

“Hạo Nhi, thư ký của con là chuyện gì vậy à! Trai hay gái vậy?” Tô Nhượng Nhã cảm thấy bản thân nếu như không hỏi rõ ràng, bà nhất định sẽ ăn không trôi, ngủ không ngon, không ngày không đêm thấp tha thấp thỏm

“Gái”

“Con gái à...” Tô Nhượng Nhã có chút không tin, “là thư ký trước của con sao? Giọng của cô ấy bị tổn thương rồi sao?”

Tiếp ngay sau đó thì truyền đến giọng nói không hề vội vàng của Cảnh Thần Hạo, “mẹ nếu như gọi đến để nói vấn đề này, thì con dập máy đây”

Bùi Nhiễm Nhiễm bủn rủn môi, thật không có lễ phép, đối với mẹ của mình là thái độ thế này?

Cảnh Thần Hạo tôi khinh thường anh!

“Không phải, con xem xem hôm nay có rảnh không? Mẹ giúp con hẹn bác sĩ Tổng Liễu, đi coi xem sao!” Tô Nhượng Nhã không dám nói với thẳng bέ, hẹn là chuyên gia về mặt đó của đàn ông

Bác sĩ? Cảnh Thần Hạo có bệnh? Bệnh gì?

Bùi Nhiễm Nhiễm lần đầu tiên cảm thấy bản thân bỗng nhiên có chút căng thẳng, anh ta chắc sẽ không có chuyện chứ?

“Cái gì cơ?” Cảnh Thần Hạo ngồi ở cạnh bàn làm việc ánh mắt cuối cùng cũng rời khỏi màn hình máy tính, nhìn vào cốc trà đã cạn ở trước mặt, “thư ký Bùi, rót trà”

Bùi Nhiễm Nhiễm không có chút tình nguyện nào dập điện thoại xuống, nhắc mình lên tiến vào bên trong

Cô vừa đi đến trước bàn, Cảnh Thần Hạo bịt lấy ống nghe điện thoại, cười nhẹ nhìn cô, “nghe lên thích không?”

Cô giờ mới phát hiện ra, bên trên điện thoại của Cảnh Thần Hạo có hiện thị, vậy nên cô vừa mới nghe lỏm bị anh ta biết dễ dàng như thế này sao?

“Tôi đi pha trà” cô bung lấy cốc bỏ đi, không thèm quán lời anh ta vừa mới nói

Cảnh Thần Hạo nhìn bóng lưng của cô mới thả tay ra, bên kia Tô Nhược Nhã không biết đã nói được bao lâu rồi, cuối cùng thì dặn dò anh nhất định phải đi khám bác sĩ xem sao, người đó rất là uy tín

Không chỉ có Bùi Nhiễm Nhiễm mơ hồ, Cảnh Thần Hạo cũng không biết Tô Nhược Nhã nói là có ý gì

Đợi hồi lâu, bên kia cuối cùng cũng ngừng nói, anh từ từ mở miệng nói, “mẹ, con hình như không có nói với mẹ con không khỏe”

Anh rất khỏe đàng khác, tại vì sao lại có suy nghĩ đi khám bác sĩ?

Bùi Nhiễm Nhiễm đi đến trước mặt của anh ta thì nghe được câu nói này, tại sao lại nói không có nói qua cơ thể anh ta không khỏe, chẳng lẽ khi cơ thể của anh ta không ổn, thì đều không nói cho một ai khác, một mình nhẩn nhện sao?

Đôi tay cẩn thận để xuống cốc trà, ánh mắt thấp thỏm liếc nhìn sắc mặt lạnh lùng của anh ta, suy nghĩ anh ta chắc không phải là vấn đề lớn!

Nhìn có vẻ một chút đều không giống là người có bệnh nặng, tinh thần phấn chấn, thần sắc sáng chói

“Không đi, không rảnh” Cảnh Thần Hạo dập điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn đứng ở đó

Anh đưa tay nhắc lên cốc trà, bình thần hỏi, “công việc của cô rất rảnh?”

“Rất bận!” cô quay người lập tức bỏ đi, nhưng mà mới đi được 2 bước lại quay đầu lại

Cảnh Thần Hạo cầm cốc trà từ từ thổi luồng khí nóng ở bên trên, hơi nóng từ từ bay lên, mờ nhạt cảnh tượng trước mặt của anh, nhìn thấy người đối diện có chút lơ mơ

Giống như là đứng ở phía đối diện không phải là khuôn mặt đó của Bùi Dĩ Hàn, mà là khuôn mặt tươi cười nhỏ nhắn đáng yêu không chút son phấn của Bùi Nhiễm Nhiễm

Cốc trà vừa mới nhắc lên, còn có chút bông tay, anh tùy ý đặt cốc trà xuống lần nữa, nhìn cũng không thèm nhìn cô, “có chuyện cứ nói thẳng, ngập ngập ngừng ngừng như thế cô là bị lấp bắp hay là bị câm?”

Chết tiệt, quan tâm anh ta còn sai sao?

“Cảnh tổng, tục ngữ nói cơ thể là tiền vốn của cách mạng, ngài nếu như cơ thể không được khỏe, thì vẫn nên là sớm đi khám xem sao!” cô nhỏ nhẹ kiến nghị

Nghe được ý lời nói vừa rồi của anh ta dường như là không muốn đi bệnh viện, tuy rằng cô cũng không thích, nhưng mà bị bệnh rồi thì bắt buộc phải đi

“Cô là đang quan tâm tôi?” nhận được câu trả lời này Cảnh Thần Hạo hài lòng hả dạ, đôi môi vừa nãy hãy còn mím chặt thành một đường thẳng đã thành một độ cong đẹp mắt, rõ ràng là anh ta trong lòng rất vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153

“Nhân viên quan tâm đến sếp là đương nhiên mà, Cảnh Tổng tốt thì tập đoàn Cảnh Thị mới càng tốt hơn, chúng tôi là cấp dưới của ngài, cho nên Cảnh Tổng nhất định phải giữ gìn sức khỏe, nếu không hàng ngàn công nhân viên của tập đoàn Cảnh Thị đều sẽ lo lắng cho ngài đấy!” Cô nghiêm túc mở miệng nói, cô vừa rồi còn nói đến đám nhân viên của Cảnh Thị nữa cơ.

Tiểu là cô không thuộc bộ phận nhân sự, nếu không nhất định cô nói cho Cảnh Thần Hạo con số chính xác liên quan đến lượng công nhân viên của tập đoàn.

Trong phòng làm việc bỗng yên tĩnh, cô có thể nghe rõ ràng câu nói của Cảnh Thần Hạo: “Hàng ngàn nhân viên đó có bao gồm cô trong đó không?”

“Đương nhiên, tôi đang đảm nhận vai trò thư ký tạm thời của Cảnh Tổng mà.” Cô có ý nhấn mạnh chữ “Tạm thời”, Lâm Tri Hiểu cậu nhất định phải lên đó!

“Cho nên cô vẫn là đang quan tâm tôi.” Cảnh Thần Hạo dùng khẩu khí nhấn mạnh để kết luận một câu, rồi anh khẽ nhướn mày, “Nhưng tôi càng hy vọng cô dùng thân phận người tình để quan tâm tôi.”

“Cánh Tổng cần người tình thì quá đơn giản rồi, chỉ cần anh mở lời một cái, con gái thành phố A này nhất định sẽ xếp hàng đến tận cửa, người nào cũng quan tâm anh, nếu anh vui, còn có thể sủng hạnh vài cô, nhớ là phải đối xử công bằng đó!” Cô cảm thấy khuôn mặt đang cười của cô rất giả tạo, nhưng vẫn nở nụ cười hờ hai hàm răng của mình, mà quên mất mình đang trang điểm với một khuôn mặt vàng tiều tụy.

Thực ra không đến nỗi xấu như người ta nói, thậm chí theo anh ta thì nhìn vào thấy khá dịu dàng, nụ cười nhẹ đó của cô khiến anh nhớ đến bộ dạng khi đi đón Dương Dương và Noãn Noãn của cô, bộ dạng chờ đợi xếp hàng đó, rất ấm áp, thu hút lại khiến người khác dễ chịu.

“Phụ nữ ai chả thích độc sủng trong hậu cung cả ba ngàn giai nhân kia?” Anh cười nhẹ đáp lại.

“Cánh Tổng vẫn nên lo cho sức khỏe của mình trước đi! Đừng lao lực quá.” Cô chỉ ra hướng cửa, “tôi ra ngoài trước nhé! Cánh Tổng có gì cứ gọi tôi!”

“Giờ tôi có việc.”

Cô mới bước 1 bước, thì ngừng lại nghe anh căn dặn: “Chuyện gì ạ?”

Âm thanh nhẹ nhàng đầy khiêu khích như cơn gió lạnh nhẹ thổi bên tai cô: “Muốn lao lực quá độ.”

Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ cảm thấy đầu mình nổ tiếng “nổ bùm” một tiếng, nhìn thấy Cánh Thần Hạo đang đứng thẳng người liền đưa chân hướng ra ngoài cửa mà chạy: “Cánh Tổng, tôi thật sự bận rất nhiều việc! Anh tự mình chơi đi!”

“Bằng” một tiếng cửa phòng đóng lại, Cánh Thần Hạo lại ngồi xuống ghế, đưa tay ra cầm ly trà bên cạnh lên.

Công việc quả thực rất bận, anh chẳng qua là nói đùa thôi mà.

Nhưng, nếu cô đồng ý, hy sinh thời gian giành cho công việc một tý anh cũng vui lòng.

Đưa ly trà nóng hồi kê sát miệng, ánh mắt nhìn liếc qua màn hình đen trên điện thoại bàn, trước kia ép anh đi xem mặt, giờ còn ép anh đến bệnh viện kiểm tra.

Quả thực là quá rảnh mà!

Anh quyết đoán lấy điện thoại ra, gọi cuộc gọi đi, đầu dây bên kia reng lên vài tiếng rồi bắt máy.

“Ba, mẹ con nói nhớ ba rồi, nhưng ngại không dám gọi điện thoại kêu ba về, cho nên ba mau về để bầu bạn với mẹ đi.” Nếu không mẹ lại dồn hết tâm tư lên người anh ấy, dù biết rằng giới thiệu đối tượng cho anh ấy, anh ấy sẽ không đi.

“Ba vừa gọi cho mẹ con, mẹ con nói con không chịu đến bệnh viện kiểm tra, con trai à có bệnh phải điều trị sớm!” Tiếng của Cánh Thắng dù nghe qua điện thoại vẫn toát lên một khẩu khí đầu bá đạo, về quyết đoán lúc còn trẻ vẫn như thế.

“Đúng lúc thật, mẹ con nói con bị bệnh gì?” Đến anh ta còn không biết mình bị bệnh gì, đi bệnh viện gì, khám gì, anh đâu bị điên!

“Chẳng phải vì con không chịu tìm bạn gái sao, mẹ con nghi con có bệnh mà giấu, không phải con bị thế thật chứ?” Cánh Thắng nghĩ đến khả năng này, dù là xa cách ngàn dặm ông cũng phải về xem thử.

“Hoàn toàn không thể tiếp tục nói chuyện với hai người được nữa.” Anh cắt ngang điện thoại, vứt điện thoại qua một bên.

“Bệnh khó nói” Trời ơi ba từ đó như đang trù ẻo anh ta, con trai con gái anh ta đã lớn cả rồi, còn có bệnh khó nói sao?

Hay thật, thật là quá tài giỏi.

Quá biết suy diễn, rốt cuộc ai đã gợi ý cho bà ấy, không thì bà ấy sao có thể nghĩ theo hướng anh có bệnh mà giấu được.

Bùi Nhiễm Nhiễm về đến vị trí làm việc, sắc mặt bừng đỏ, may mà mặt cô đã trang điểm, nên không nhìn ra.

“Bằng” một tiếng, cánh cửa phòng của Cánh Thần Hạo lại bị mở ra.

Cô nghiêng đầu nhìn qua thì thấy Cánh Thần Hạo lạnh lùng đi ra, cô vừa định đứng lên cúi người đưa tiễn, Cánh Thần Hạo đã đến trước mặt cô, đứng yên.

“Đi gấp khách hàng chung với tôi, tôi cho cô 2 phút chuẩn bị.” Nói xong anh quay người đi trước.

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc mắt nhìn thời gian hiện thị trên máy tính, 3h, còn 1 tiếng nữa là Dương Dương và Noãn Noãn tan học rồi, gấp khách hàng một tiếng chắc không kịp rồi?

Bất luận thế nào, vẫn phải đi với anh ta.

Rất nhanh bọn họ dừng lại tại một sân gôn, bọn họ vừa nói chuyện vừa chơi gôn, cô cứ đi theo từ đằng xa, Cánh Thần Hạo vẫy tay cô mới qua đó.

Vừa đúng lúc rảnh rỗi, cô bắt đầu âm thầm dò xét Cảnh Thần Hạo, dù đang mặc bộ đồ thun thể thao đơn giản, nhưng cũng có thể nhìn ra một bộ dạng công tử cao quý của anh, tư thế đưa bóng gôn rất tự nhiên, ung dung, trò chơi nho nhã như vậy thật sự là thích hợp với anh.

Cảnh Thần Hạo ở trước mặt bỗng quay người, ánh mắt 2 người giao nhau trong không trung, cô lập tức quay đầu, giả vờ nhìn xung quanh.

Nghe thấy tiếng bước chân dần dần đến gần, cô bỗng có cảm giác tim mình đập nhanh lên, là do cô lén nhìn anh bị anh phát hiện sao?

Thật sự là điều trước đây chưa từng có.

“Đương Tổng, vậy chúng ta hợp tác vui vẻ.” Cảnh Thần Hạo ung dung đi ngang qua cô, không dừng lại xiu nào, vẫn vừa đi vừa nói chuyện với khách.

“Đương nhiên đương nhiên, Có Cảnh Tổng ở đây, tôi đã an tâm lắm rồi! Sau này có thể kê cao gối mà ngủ ngon rồi!”

Bùi Nhiễm Nhiễm đi sau lưng họ, tự nhiên có chút tức giận, là do Cảnh Thần Hạo vừa mới lơ cô sao?

Nhưng bọn họ luôn như thế mà! Sao đột nhiên cô thấy mình có chút khó hiểu.

Nhưng đó không phải là tín hiệu tốt.

Tiền Dương Tổng xong, Cảnh Thần Hạo mới ngừng bước chân lại, “Đi thôi, đi đón con cô.”

Đón con sao?

Trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm đã dùng trăm phương ngàn kế thay đổi ý đồ của anh, anh vẫn không tin lời cô nói, vẫn muốn đi gặp Dương Dương, sao không chịu từ bỏ?

Cảnh Thần Hạo nhìn bộ dạng lo lắng khẩn trương của cô, nhìn không được cười nhẹ, là anh cố ý đó.

Lâm Tri Hiếu không ở thành phố A, cô nhất định phải tự đi đón hai đứa nhóc bảo bối của mình, tuy giờ hơi trễ, nhưng đúng lúc này họ qua đó sẽ không có người ngoài, cô không thể ngăn anh gặp bọn trẻ, còn có thể tiếp xúc ở cự ly gần với Dương Dương và Noãn Noãn nữa.

Anh đang nghĩ lúc gặp Dương Dương nên nói gì, Bùi Nhiễm Nhiễm đã dội gáo nước lạnh lên đầu anh: “Không ngờ Cảnh Tổng bận trăm công ngàn việc còn quan tâm đến chút chuyện nhỏ của gia đình công nhân viên, nhưng con của tôi đã được người bạn đón giúp tôi rồi! Không cần phiền ngài đại giá đến đến!”

Mặt anh bỗng trở nên lạnh lùng, lần trước cũng nói có bạn đón rồi, lần này cũng vậy.

Nếu bị anh phát hiện người bạn đó là ai, anh phải lột da hắn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154

Cô cảm thấy người bên cạnh trên người truyền đến một luồng không khí lạnh, cô bủi bủi môi, không hề để tâm.

Cô lúc đến đây liền mơ hồ cảm giác được không thể đứng giờ đi rước tụi nhỏ rồi, bắt đầu đi đã nhắn tin cho Đường Sóc, không ngờ rằng anh lại đồng ý nhanh gọn như vậy.

May mà làm như thế rồi, nếu không Cảnh Thần Hạo nhất định sẽ phát hiện ra Dương Dương.

Anh tuyệt đối là cố ý đấy.

“Tan ca!” Cảnh Thần Hạo ngoảnh người đi về phía bên ngoài, đôi tay cúi xuống tự nhiên bất giác nắm chặt lại.

Nửa tiếng sau, Bùi Nhiễm Nhiễm tẩy trang, đeo kính mắt và mũ lưỡi trai, xuất hiện trước cổng lớn của công ty truyền thông Đường thị.

Đường Sóc tại sao lại dẫn hai bảo bối đến công ty rồi, nghe nói Lucy là nghệ sĩ dưới công ty Đường thị, hi vọng đừng gặp phải cô ta.

Về mặt niềm nở đi đến quầy lễ tân, “Chào cô, tôi họ Bùi, tôi tìm Đường tổng.”

“Cô Bùi, mời theo tôi vào.” Một trong các lễ tân đưa tay làm một động tác mời.

Thang máy đi đến tầng 5 thì dừng lại, cô có chút điểm báo không lành mơ hồ, không ở phòng làm việc của Đường Sóc, tầng 5 là làm gì thế?

Trên đường đi theo lễ tân, cuối cùng đi đến một phòng chụp hình, đập vào mắt là nhìn thấy Bùi Noãn đang cười tươi chụp hình, Bùi Dương đang ngồi kế bên Đường Sóc ánh mắt tập trung nhìn.

Sau khi hai đứa tan học cuộc sống vẫn khá phong phú đấy, Đường Sóc rốt cuộc đang làm gì, chụp hình cho Noãn Noãn?

“Cô Bùi, Đường tổng ở bên trong, tôi đi trước.” Lễ tân ở kế bên ngoảnh lưng rời khỏi.

Cô cúi đầu dõi theo bức tường đi qua đó, rất nhanh đi đến bên cạnh bọn họ, những người vây quanh Đường Sóc không ít người nghiêng đầu nhìn vào cô.

“Dương Dương.” Cô nhẹ nhàng gọi.

“Mẹ ơi!” Bùi Dương nghe được giọng nói của cô, lập tức tìm qua đó.

Đường Sóc cũng đứng dậy, âm thanh vừa nãy của anh nghe rất rõ ràng, với thư kí Bùi Di Hân của Cảnh Thần Hạo hoàn toàn không giống nhau, bọn họ có lẽ là hai người chẳng?

“Chuyện hôm nay cảm ơn Đường tổng giúp đỡ.” Cô cười nói, rõ ràng biết đeo kính mắt như thế không lịch sự, nhưng cô cũng không có cách nào khác.

“Vây mời tôi ăn cơm!” Đường Sóc ngẩng người nhìn về Dương Dương, “Đúng không, Dương Dương?”

“Uhm, mẹ chúng con chắc nên mời chú Đường ăn cơm.” Bùi Dương ngược đầu nhìn vào cô, đôi mắt to chớp chớp như đang nài nỉ.

“Mẹ ơi, mẹ ơi!” Bùi Noãn cũng nhìn thấy bọn họ, vội vàng chạy đến.

Bùi Noãn vừa bước vào, Đường Sóc liền ẵm cô bé lên, “Noãn Noãn, chú Đường tối hôm nay cùng tụi con đi ăn cơm được không?”

“Được ạ!” Cô bé niềm nở gật đầu, sau đó mới nghĩ đến mẹ còn ở đây, vội vàng nhìn vào cô, “Mẹ ơi, được không?”

Hai bảo bối đều nói vậy rồi, cộng thêm Đường Sóc hôm nay đích thực đã giúp đỡ cô, liền cười đồng ý.

Ăn tối xong về nhà đã là 8 giờ, tắm rửa cho tụi nhỏ xong, ẵm về phòng ngủ, lúc rời khỏi, nhưng lại bị Dương Dương kéo tay lại.

Cô liền ngồi xuống bên giường, xoa vào tóc của cậu, cười hỏi, “Hôm nay vui không?”

“Uhm!” Dương Dương nắm chặt lấy tay cô, “Mẹ ơi, chú Đường có phải không tòi? Rước tụi con tan học, chơi cùng với tụi con, mời chúng ta ăn cơm.”

Không tòi, đã nói trước là cô mời anh, kết quả người trả tiền vẫn là Đường Sóc, mỗi lần đều ra tay chậm rãi.

Lần sau không lẽ phải đi trả tiền trước? Không được, không nên mong chờ có lần sau.

Đã hai lần như thế này, Cảnh Thần Hạo chắc sẽ không dùng cách như thế nữa, vậy phải đề phòng bằng cách khác rồi.

Đúng là bức bối, đều là cái tên Hà Hoa Huy, mở miệng là ăn nói lung tung, để Cảnh Thần Hạo sinh nghi.

“Con người chú Đường khá tốt đấy, nhưng mẹ không thích chú ấy.” Tốt nhất là đừng có tiếp xúc nhiều với Đường Sóc nữa.

Bọn họ một người hai người đều là nhân tình, rất dễ dàng bị lộ tẩy.

“Tại sao không thích? Con và em gái đều rất thích chú ấy! Mẹ cũng thử xem sao!” Cậu đứng thật rất thích Đường Sóc, nếu như Đường Sóc làm ba hai đứa, cậu sẽ không phản đối đâu.

“Dương Dương, cho dù mẹ thích chú Đường, vậy chú Đường cũng chưa chắc thích mẹ, biết chưa?” Cô rất kiên nhẫn mở miệng.

Thật ra cô luôn chiều theo ý tụi nhỏ, cơ bản sẽ không từ chối thỉnh cầu của tụi nhỏ, nhưng chuyện này không phải là chuyện nhỏ.

Nếu như là người khác cũng thôi, nhưng người đó lại là Đường Sóc, là anh em của Cảnh Thần Hạo!

“Ý của mẹ là chỉ cần chú Đường thích mẹ, hai người sẽ ở bên nhau đúng không? Chú Đường thì sẽ trở thành ba Đường đúng không?” Ánh mắt đen lấy của Bùi Dương tràn đầy hi vọng nhìn vào cô.

Nếu như như thế, vậy đi xử lý Đường Sóc là được rồi.

“Ý của mẹ không phải như thế, ý của mẹ là.....”

“Mẹ à con buồn ngủ rồi, con phải đi ngủ đây, chúc ngủ ngon!” Cậu lập tức nhắm mắt lại, cản trở Bùi Nhiễm Nhiễm nói câu tiếp theo.

Sao đi chẳng nữa ý của cậu muốn hiểu chính là chú Đường mà thích mẹ, bọn họ có thể bên nhau rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy cậu nhắm mắt đi ngủ, cũng không tiếp tục nói nữa, sao đi chẳng nữa cô và Đường Sóc là không thể nào.

Mục đích của cô về lần này là điều tra Bùi gia tại sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như thế, còn nữa mẹ của cô thì đã đi đâu rồi.

Đối với chuyện tình yêu, cô không phải rất mong đợi, cũng không muốn thử, năm trước thanh mai trúc mã mười năm với Âu Dương Lập cưới người khác, tình yêu là cái thứ chỉ?

Bùi gia vừa phá sản là cưới người khác ngay, thứ tình yêu đáng chết!

.....

Sáng sớm cô đã đưa hai đứa bảo bối đi trường mầm non xong rồi đi Cảnh thị, dựa theo thói quen ngày thường đã pha trà, sắp xếp tất cả mọi việc, nhưng đến chín giờ rưỡi vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Cảnh Thần Hạo.

Cô đột nhiên nghĩ đến chuyện hôm qua gọi điện thoại bảo anh đi bệnh viện, không lẽ sức khỏe của anh không tốt thật?

Vừa nghĩ đến khả năng này, liền không có tâm tư làm việc, Cảnh Thần Hạo luôn luôn đúng giờ làm việc, chuyện đi trễ đối với anh cũng không quá bình thường rồi, hơn nữa còn trễ đến như thế.

Cô thỉnh thoảng nhìn về bên cửa, đến tận mười giờ sáng cũng không thấy bóng dáng của Cảnh Thần Hạo, nỗi lo trong lòng không ngừng lớn lên.

Lo lắng không nhiều được, cô lấy điện thoại bàn bên cạnh lên, gọi điện thoại cho Thích Thịnh Thiên.

Điện thoại reng vài lần cuối cùng có người bắt máy, “Trợ lý Thích, Cảnh tổng hôm nay có phải chưa đến công ty không?”

Anh phát hiện bên trong âm thanh của cô có chút lo lắng, anh ấy là đại boss, lo lắng cho anh ấy là chuyện đương nhiên, không hề có ý nghĩ gì.

Thích Thịnh Thiên ngược đầu nhìn vào Cảnh Thần Hạo đang ngồi đối diện anh cúi đầu xem văn kiện, nhất thời tình nghịch lên, “Đúng rồi! Tôi nghe nói là đi bệnh viện rồi!”

“Căn bệnh viện nào.....” Thích Thịnh Thiên lại liếc nhìn sang Cảnh Thần Hạo, phát hiện anh ấy đang khó hiểu nhìn anh, anh cố ý không thấy, “Chắc là bệnh viện An Như, bên đây công việc tôi đang bận không đi được, hay là cô qua đó xem thử!”

“Bụp” một tiếng cúp điện thoại, Thích Thịnh Thiên thực tình không nhịn được cười ra tiếng, “Anh Hạo, Bùi Dĩ Hàn muốn đi bệnh viện thăm cậu, cậu xem như thế nào?”

Văn kiện trên tay Cảnh Thần Hạo ném vào trước mặt anh, lạnh mặt trầm ngâm nói, “Hay là đưa cậu đi bệnh viện?”

Không ngờ dám nói đùa trước mặt anh, không muốn sống rồi!

“Anh Hạo, tôi là đang giúp cậu theo đuổi phụ nữ đấy! Cô ấy khẳng định là đang lo lắng cho cậu, nói không chừng bây giờ đang ngó ở trước cửa văn phòng không biết bao nhiêu lần, cậu nữ đề cô ấy uống công một chuyến?” Thích Thịnh Thiên cảm lấy văn kiện mà Cảnh Thần Hạo vừa mới ném xuống, che trước mặt của mình.

Tên Bùi Dĩ Hàn kia khẳng định không nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đến công ty, tưởng rằng anh chưa đến, ai biết rằng Cảnh Thần Hạo sớm đã đến rồi, đang trong phòng làm việc của anh thảo luận hạng mục của Hà thị.

“Không lẽ tôi phải kẻ một nhát cho mình, đi bệnh viện đóng kịch?” Cảnh Thần Hạo cười lạnh hời ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy cô ta chắc chắn bị khủng rồi, Cảnh Thần Hạo đi bệnh viện thì có liên can gì đến cô ta?

Không thể nói như vậy, dù gì cũng là sếp của cô ta, chỉ có một chút quan hệ nhỏ nhoi đó thôi, tốt hơn vẫn nên đến thăm anh ta.

Đến trước cửa bệnh viện An Như, cô ta đi một mạch vào, mùi thuốc khử trùng nồng nặc bên chớp mũi cô, người qua lại trong bệnh viện luôn tấp nập.

Cô ta vừa đi vừa cầm lấy điện thoại, ngón tay trượt ngang màn hình giá lạnh, cô ta vẫn không nghĩ đến Cảnh Thần Hạo đang mắc bệnh gì, không phải là bệnh nan y chứ? Không đến nỗi xui xẻo vậy chứ?

Đáng chết, cô ta nên hỏi rõ Thích Thịnh Thiên mới được, hại đến bản thân suốt ngày luôn căng thẳng, căng thẳng đến không ra hồn nên mới đến đây.

Thế là cô ta liền bấm số gọi điện thoại cho Cảnh Thần Hạo, đặt bên tai nghe tiếng nhạc chờ thân quen, khi điện thoại được nhắc lên, trong lòng cô ta bỗng nhiên hồi hộp, tuyệt đối không phải là bệnh nan y khó chữa gì.

"Cảnh tông, ngài đang ở đâu? Tôi đại diện toàn thể nhân viên của Cảnh Thị đến thăm ngài." Cô ta đứng trước thang máy, ánh mắt nhìn chằm vào những dãy số không ngừng đi lên.

Âm thanh xung quanh rất nhộn nhạo, nhưng mà cô ta vẫn nghe rất rõ câu trả lời của anh ta, "phòng khám lầu 3 khoa ngoại"

Cô ta lập tức ấn vào chiếc thang máy trước mặt, nhưng mà thang máy vẫn đang đi lên, lầu 3 có vẻ như không cao lắm, cầm lấy điện thoại không cần đợi thang máy trở xuống, liền leo thang bộ.

Chạy một mạch không kịp thở lên cầu thang, thẳng hướng đến phòng ngoại khoa.

Tay trái của Cảnh Thần Hạo đang quấn lấy băng gạc, dường như đang lắng nghe bác sĩ dặn dò nhưng việc cần chú ý, ánh mắt vô ý thoáng nhìn thấy Bùi Di Hân xông vào.

Bùi Nhiễm Nhiễm phút chốc thấy tay của anh ta đang bị bắn bó bèn choáng váng, bước chân cũng trở nên từ tốn, đôi môi mở há hốc, mới cẩn thận reo lên, "Cảnh tông"

Dường như có vẻ nghiêm trọng. Tại sao đột ngột bị thương vậy?

Cảnh Thần Hạo từ bên ghế ngồi đứng dậy, lướt nhìn cô ta rồi đi ra ngoài, "cầm toa thuốc lên."

"Dạ!" cô ngay lập tức cầm lên toa thuốc đang để trên bàn, bèn theo sau đi ra ngoài.

Bước chân Cảnh Thần Hạo đi thật nhanh, vì muốn theo kịp bước chân anh ta nên cô không thấy rõ bên trong toa thuốc ghi gì cả.

Lúc xuống lầu anh ta cũng đi bằng cầu thang, từng bước không rời đi theo sau lưng anh ta, đến đại sảnh, Cảnh Thần Hạo trực tiếp đi ra ngoài luôn.

Cô ta nhìn sơ vào toa thuốc trên tay, quay đi lấy thuốc.

Cảnh Thần Hạo ngồi vào xe, ánh mắt đen lay láy híp lại, bên cánh tay nhói lên những cơn đau lâm râm, Thích Thịnh Thiên đáng chết, sắp lại có thể gạch một dao lên người anh ta.

Và lại vừa mới lái xe thật nhanh đưa anh ta đến bệnh viện, rõ ràng chỉ là vết thương nhỏ, lại khoa trương đến nỗi bắn bó anh ta ghém ghết đến thế, tuy rằng vừa mới từ trong ánh mắt cô ấy nhìn thấy sự lo lắng.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng lấy thuốc ra, quay đầu tìm xung quanh cuối cùng cũng phát hiện ra xe của anh ta, hiển nhiên anh ta ngồi bên phía ghế cầm lái, nhưng anh ta như vậy có lái được không?

Cô ta cúi người nhìn Cảnh Thần Hạo đang ngồi bên trong, lại là nguyên do bị trúng thương, về mặt cô ta có chút trắng bệch, "Cảnh tông, hay là ngài ngồi xe của tôi đi, còn xe anh thì hãy đợi trợ lý Thích lái hộ vậy?"

Không thể nào để cho Thích Thịnh Thiên lái xe anh ta được!

Cảnh Thần Hạo từ trên xe bước xuống, không như suy nghĩ của cô rằng anh ta sẽ lên xe cô, mà là đi một vòng phía đầu xe ngồi mở cửa ngồi bên ghế phụ của tài xế, "rầm" tiếng đóng cửa xe vang lên.

Cái ý này quá minh hiển rồi, phải lái xe anh ta về nhà.

Mặc kệ vậy, anh ta là lão đại, anh ta nói gì thì đành theo vậy.

Ngồi vào xe một cách đầy khí phách, đem thuốc kháng sinh trên tay đặt lên bệ điều khiển, nổ máy chạy ra ngoài.

Trên đường đi Cảnh Thần Hạo không nói năng gì, Bùi Nhiễm Nhiễm hai tay vẫn vịn chặt vô lăng, đôi mắt nhìn về phía trước, lâu lâu lướt mắt nhìn anh ta, rất muốn hỏi anh ta tại sao lại bị thương như vậy, bị thương có nghiêm trọng không.

Lúc cô ta đi lấy thuốc rất muốn ghé bác sĩ hỏi thăm tình hình, nhưng mà cô ta vẫn đánh giá cao năng lực của bản thân, quả nhiên chữ của bác sĩ không phải luôn dễ nhìn vậy.

Ngoại trừ vài cái chữ của Cảnh Thần Hạo ra, ngoài ra những chữ của người khác cô đều không biết.

Lúc bọn họ về đến nơi thời gian đã là mười một giờ, vẫn chưa đến giờ ăn cơm, lúc này bên ngoài tập đoàn Cảnh Thị rất ít người, nhưng cô ta vẫn phải

đem xe đậu dưới tầng hầm, ở nơi này càng ít người hơn.

Xe vừa mới đậu ổn định, cô ta một bên tháo dây an toàn ra một bên nghiêng đầu nhìn anh ta, "Cảnh tổng, ngài bị thương có nghiêm trọng không?"

"Cô cảm thấy sao?" Cảnh Thần Hạo lạnh lùng đáp trả, dường như cô ta hỏi hơi thừa, từ trên xe nhanh chóng bước xuống.

Cầm lấy thuốc rời xe đi theo sau anh ta, rõ ràng là một bệnh nhân, tại sao lại đi nhanh như vậy, thể lực còn tốt hơn cả cô.

Cô ta ấn số tầng trên thang máy, cùng đứng song song với anh ta, xung quanh chỉ có hai người, tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy nhịp đập con tim.

"Cô nhìn tôi như vậy, trong lòng rất lo lắng?" Cảnh Thần Hạo bỗng nhiên đến gần cô ta, vẻ mặt xanh xao mỉm cười.

"Đương nhiên lo lắng, Cảnh tổng ngài bị thương tôi thân là thuộc hạ, đó là nỗi lo vô tận, ghét rằng người bị thương đó phải chỉ là tôi." Cô ta cố tỏ bộ dạng khoa trương vịn chặt lồng ngực mình, ngẩng đầu nhìn anh ta, khuôn mặt đầy vẻ thần thiết.

"Tôi thật sự nhìn không ra cô sao lại lo lắng đến vậy." Tuy vẻ mặt vàng ệch, nhưng biểu lộ khi nãy của cô ta chưa chắc gì là giả.

"Cảnh tổng cũng không cần để ý sự quan tâm của tôi, ngài nhìn xem chả phải là không sao à!" cô ta liếc nhìn về phía thang máy đã mở cửa, đưa tay làm cử chỉ mời vào, "Cảnh tổng, mời ngài."

Nếu không phải là bí thư của anh ta, và bây giờ nếu cô là Bùi Nhiễm Nhiễm, e rằng cô cũng có thể tưởng tượng ra câu nói, "Cảnh Thần Hạo anh mau cút vào trong cho tôi!"

Nhưng mà bây giờ, dù mở miệng hay ngậm miệng lại đều là Cảnh tổng, một chữ ngài, đúng là khiến anh ta nghe như rất lớn lao.

Được cái sự tự chủ của anh ta trước giờ không tệ, nếu không trước sau cũng bị cô ta ép đến khùng điên.

Trong thang máy chật hẹp nhỏ nhoi hai người kẻ đứng trước kẻ đứng sau, đứng phía sau Bùi Nhiễm Nhiễm không ngừng cập mắt nhìn vào muôi gáy của anh, có vẻ như anh ta đang bức bối gì thì phải.

Lúc thang máy ngừng đến tầng thứ 8 mở cửa ra, thì Khâu Tịch đang đứng ngoài cửa định bước vào, lại nhìn thấy trước cửa Cảnh Thần Hạo đang đứng, phía sau lưng còn có Bùi Di Hân đang đứng.

Chả lẽ là Bùi Di Hân khiến cho Cảnh tổng bị thương rồi?

"Cảnh tổng ngài....."

"Cút!" Cảnh Thần Hạo vẻ mặt vô tình quát chói tai, thang máy trước mắt lần nữa từ từ đóng lại.

Cảnh Thần Hạo thân quen đã trở lại rồi, tuy rằng anh ta đã bị thương, nhưng khí phách vẫn như xưa.

"Ding" một tiếng, vừa đến tầng thứ mười lăm, hai người một trước một sau bước ra ngoài.

Cảnh Thần Hạo trực tiếp đi vào phòng làm việc của anh ta, tiếng đóng cửa rất lớn, cũng không biết ai cả gan đến độ dám gạch một dao vào cánh tay Cảnh Thần Hạo.

Ngồi bên bàn làm việc nhìn vào thuốc cầm trên tay, chuẩn bị tốt phần thuốc uống cho một lần, tròng mắt cô quay vòng, vẫn cảm thấy có chút gì không đúng lắm.

Nếu anh ta chỉ bị thương ngoài da, vậy mà hôm qua nói là đi vào bệnh viện là để khám bệnh gì? Phải chăng Cảnh phu nhân có năng lực biết trước sự việc?

Cô ta càng nghĩ càng thấy lạ, chả lẽ Cảnh Thần Hạo ngoài cánh tay bị thương ra thì anh ta còn mang bệnh khác trong người nữa à?

Tự hại? Không thể nào, anh ta muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ngoại trừ cái đầu anh ta bị cái cửa chèn ép rồi.

Cảnh Thần Hạo về đến phòng làm việc nhìn thấy ly trà đã được đặt trên bàn, nhưng đã sớm nguội lạnh rồi.

Anh ta vừa ngồi xuống liền tháo băng gạc trên cánh tay ra, rõ ràng chỉ là vết thương nhỏ, băng bó lại có vẻ như hơi khoa trương quá, chủ ý cùi của Thích Thịnh Thiên quả nhiên không dùng được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156

Cửa văn phòng bị mở, lộ ra gương mặt vàng vọt của Bùi Nhiễm Nhiễm, cả người cô ấy cũng từ bên ngoài tiến vào, một tay bê cốc nước ấm, tay kia cầm thuốc.

Nhanh chóng tiến bước về phía trước mặt anh, đặt cốc nước xuống trước mặt anh, “Cảnh tổng, uống thuốc.”

Cảnh Thần Hạo nhìn vào mấy viên thuốc màu trắng kia trong tâm là một ngọn lửa bùng cháy, nhưng thuốc lại nằm trong bàn tay trắng nõn kia nhìn cũng làm cho anh thấy thoải mái trong lòng rồi.

Anh đưa tay đón lấy thuốc từ tay cô ấy, nhẹ nhàng chạm vào làn da của cô từng viên từng viên chậm rãi nhận lấy. Cảm giác tiếp xúc nhẹ nhàng và tinh tế ấy như có một luồng điện chạy qua vậy, xuyên suốt toàn thân anh, ừ, cái phúc lợi này vẫn có thể được suy nghĩ kỹ, sau đó uống hết sạch thuốc luôn.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn từng động tác chậm chậm của anh ấy, chỉ hận là không thể banh miệng anh ấy ra, trực tiếp nhét thẳng vào trong. Đây là anh ấy uống thuốc, chứ có phải là gà ăn thóc đâu, có nhất thiết phải từng viên từng viên một hay không?

Không chỉ định phòng nghỉ phía xa ở sau lưng kia là điểm dừng chân tiếp theo của cô, không định nổi anh ấy.

Mất nhìn anh ấy uống hết thuốc, cô dường như vẫn chưa yên tâm, “Cảnh tổng lịch trình đi ra ngoài ngày hôm nay hủy bỏ hết phải không?”

“Ừ.”

“Cảnh tổng anh có còn cảm thấy chỗ nào không được thoải mái không?” Cô cẩn thận hỏi.

“Lại nghe trộm được gì rồi.” Cảnh Thần Hạo thu người lại, ngược mắt nhìn cô.

Cái gì mà không được, cái gì mà ần bệnh, cái gì mà thích đần ông, bây giờ anh chỉ cần nghe thấy thôi cũng cảm thấy rất phiền toái rồi.

Không phải là không kết hôn sao? Tất cả đều do người phụ nữ ngồi trước mặt gây ra cả!

“Làm gì có!” Nếu như cô ấy nghe trộm thấy hết rồi liệu có còn cần phải hỏi anh nữa hay không?

Tay phải của Cảnh Thần Hạo từng ngón gõ nhẹ lên trên mặt bàn, đôi môi mỏng cười mím, hỏi một cách mạn bất kinh tâm, “Em định khi nào chuẩn bị kết hôn?”

Cô ngăn người một lúc mới phản ứng lại được những gì anh vừa nói, nhưng cô từ trước tới giờ không muốn kết hôn, ở đâu ra cái cách nghĩ kết hôn này.

“Không có!” Cô lắc đầu.

“Là không có muốn kết hôn hay là chưa muốn kết hôn?” Anh rút lại tay phải, nhìn thấy trong ánh mắt của cô có chút gì đó rất lãnh mạc.

Cái người chồng đang ở nước ngoài kia chắc không phải là vì do cô muốn cho con mình có hộ khẩu cho nên mới kết hôn đấy chứ.

“Trong công ty tốt nhất không nên nói tới vấn đề cá nhân không có liên quan gì tới công việc như thế này, Cảnh tổng tôi có việc bận đi trước đây!” Cô quay người bước ra ngoài.

Cô ngày càng thấy rất vội vã, phải làm sao bây giờ?

Cô vừa bước tới cánh cửa, cánh tay phải mới đặt lên cửa cửa. giọng nói không nhanh không chậm của Cảnh Thần Hạo đã vang lên phía sau lưng, “Pha trà.”

Cô thả tay ra khỏi nắm cửa, quay người lại quay trở lại trước mặt anh, bê cốc trà lại một lần nữa rồi đi.

Cảnh Thần Hạo âm thầm nhìn theo bóng cô, ánh mắt toát lên một tia uất hận, tốt nhất người chồng đó chỉ là giả!

Pha trà cho Cảnh Thần Hạo, khi rời đi vừa hay gặp Thích Thịnh Thiên bước tới, gương mặt anh ấy toát lên vẻ đắc ý nhìn cô cười chào hỏi, “Anh Hạo bị thương có nặng không?”

Cô nghĩ tới vừa nãy khi bước vào, cánh tay của Cảnh Thần Hạo đang băng bó cũng vẫn có thể giờ lên được, chắc là không tới mức nghiêm trọng lắm!

“Thích trợ lý tốt nhất nên tự mình vào xem, hỏi thăm chút xem Cảnh tổng có còn chỗ nào cảm thấy không được thoải mái hay không. Tôi qua Cảnh phu nhân có gọi điện tới đặc biệt ra lệnh phải đưa anh ấy đi tới bệnh viện, vết thương của Cảnh tổng là do ngày hôm nay, tôi cảm thấy anh ấy hình như đang giấu giếm gì đó. Tôi hỏi không được, nhiệm vụ khó khăn này giao cho anh nhé!” Cô nói xong liền rời đi ngay.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Công việc của sáng nay vẫn chưa làm, nếu như không làm chiều nay chắc sẽ bận bù đầu mất.

Thích Thịnh Thiên vừa mở cánh cửa văn phòng đã nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của Cảnh Thần Hạo, một tâm trạng tràn ngập suy nghĩ ưu tư.

Anh đặc biệt chú ý tới cánh tay của anh ấy. “Lão Trần quả nhiên lợi hại, nói là sẽ làm khoa trương một chút, thật sự rất khoa trương.”

“Cút!” Cảnh Thần Hạo nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái.

“Đừng tức giận, tức giận sẽ có nếp nhăn đó.” Thích Thịnh Thiên ngồi tới phía trước mặt anh, hỏi không vội vã, “Kết quả thế nào?”

“Kết quả tương đối tốt, Châu Phi gần đây cần có người qua bên đó xem xét tình hình. Bây giờ về nhà thu dọn hành lý, tối nay sẽ đi.” Cảnh Thần Hạo nói một cách rất điềm tĩnh thờ ơ, tay phải nhấc giấy tờ trên bàn lên, không quan tâm người ngồi trước mặt đang nhìn anh rất chăm chú.

“Tôi sai rồi! Cảnh tổng tôi thật sự sai rồi.” Thích Thịnh Thiên vươn cánh tay đưa về phía anh ấy, “Hay là cậu rạch một dao lên cánh tay của tôi, như này chúng ta coi như hòa rồi!”

Cảnh Thần Hạo liếc mắt nhìn anh ấy một cái, xòe tay phải ra, “Dao.”

“Cậu nói thật đấy à!” Thích Thịnh Thiên sợ hãi ngay lập tức rút tay lại.

“Khi mà cậu muốn làm thật sao không nghĩ tới cảm giác của mình? Đừng có phí lời, nhận lấy dao còn không thì đi đi nước ngoài, tự chọn đi!” Anh cố ý ngoắc ngoắc tay, nghiêng đầu, nhếch miệng cười đắc ý.

“Anh Hạo, con dao làm anh bị thương sao mà tôi lại có thể giữ lại cơ chứ, sớm đã xử nó để đền tội rồi!” Anh ấy sao lại có thể quên mất là người này thù rất dai cơ chứ, nhưng mà anh giúp anh ấy tán gái cơ mà!

Tay phải của Cảnh Thần Hạo vòng ra, chạm vào điện thoại, ấn số quay nhanh “1”, đầu dây bên kia rất nhanh bắt máy. Nhưng anh vẫn chưa kịp nói gì, điện thoại đã bị Thích Thịnh Thiên ngắt máy.

“Cậu tốt nhất cho tôi một lời giải thích hợp lý.” Nếu không anh sẽ ngay lập tức yêu cầu Bùi Dĩ Hàn đặt vé máy bay cho anh ấy rời đi.

“Cảnh tổng, tay của ngài bị thương là một cơ hội rất tốt mà! Như là bắt cô ấy bón com, lật tài liệu, mặc quần áo, đi nhà vệ sinh gì đó, tiếp xúc nhiều một chút, nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó!” Thích Thịnh Thiên bình tĩnh gật gật đầu, “Phụ nữ giống như được làm bằng nước vậy, nhất định sẽ mềm lòng, cơ hội này nhất định không được bỏ qua.”

Cảnh Thần Hạo chậm rãi đặt điện thoại xuống, Thích Thịnh Thiên nói gần như cũng có chút đạo lý.

Thích Thịnh Thiên vừa nhìn thấy anh đặt điện thoại xuống, trong tâm cũng cảm thấy có chút yên tâm hơn rất nhiều, “Tôi vừa nhìn thấy cô ấy thật sự rất lo lắng, cô ấy còn hỏi tôi liệu có phải còn có chỗ nào thấy không được khỏe hay không đó.”

“Thích Thịnh Thiên mắt hí lại nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, “Thích Thịnh Thiên, cậu trước mặt mẹ tôi đã nói những gì? Muốn chết có phải không?”

Bùi Dĩ Hàn không thể nào nói linh tinh trước mặt Tô Nhược Nhã được, có khả năng nhất chỉ có anh ta mà thôi.

Chắc chắn là hôm đó sau khi anh rời đi, Tô Nhược Nhã đã gọi điện cho anh ta.

“Ồ, là như thế này, bác gái Cảnh muốn tôi giới thiệu đối tượng gặp mặt cho cậu, tôi nghĩ cậu chắc chắn sẽ không đi, cho nên tôi mới tùy tiện nói thêm một câu là cậu bao nhiêu lâu rồi mà vẫn chưa muốn kết hôn chắc chắn là có nguyên nhân. Ý của tôi là trong tâm cậu đã có người cậu yêu thương, nhưng về phía bác gái bác ấy hiểu thành thế nào thì tôi cũng không biết nữa.”

Thích Thịnh Thiên nhìn thấy sắc mặt anh càng ngày càng u tối thêm, đột nhiên từ đứng lên khỏi ghế, “Cảnh tổng, sắp tới trưa rồi, tôi đi nói với Bùi Dĩ Hàn chuẩn bị bữa trưa!”

Cảnh Thần Hạo nhìn về phía cửa đang đóng dần, tay phải cầm bút lên, nắm chặt, đột nhiên “bộp” bút bị ném xuống mặt đất.

Một lúc không lâu sau, cánh cửa phòng làm việc lại bị mở ra, Bùi Nhiễm Nhiễm trên tay nhẹ nhàng cầm một hộp com tiến vào, anh chỉ liếc nhìn một cái, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy bộ dạng của anh bây giờ, kiềm chế không nổi cơn giận, anh hiện tại còn đang là người bệnh cơ mà!

Cô bước tới đặt hộp com lên một góc mặt bàn làm việc, sau đó thu gọn hết chỗ tài liệu đang ở trước mặt anh lại, đặt sang một bên, di chuyển hộp com tới trước mặt anh, “Cảnh tổng, mời dùng bữa trưa.”

Anh ngược mắt nhìn cô, ngữ điệu có phần rất thẳng thắn đáp lời: “Không nhấc tay lên được.”

“Cảnh tổng, ăn com chỉ cần dùng một tay là đủ rồi.” Cho nên tay trái bị thương, tay phải vẫn có thể ăn com được.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Chương 157

Chẳng lẽ cô chưa nghe qua cái gì gọi là mười ngón tay liền với lòng bàn tay sao? Huống chi là cả cánh tay.” Người anh ngửa ra sau, cách bàn làm việc một khoảng, “qua đây dứt tôi ăn.”

“Dứt anh..... ăn?” Cô có chút không tin đẩy cặp kính đen trên sống mũi lên, bộ dạng đó cũng quá thần nhiên đi.

“Cô là thư ký của tôi, đây là chức trách của cô, huống chi tôi bị thương.” Anh giơ tay trái bị thương lên, cánh tay quần lấy băng gạc hươu qua hươu lại trước mặt cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm chậm rãi xê dịch bước chân, cô tin Cảnh Thần Hạo tuyệt đối có thể ăn com bằng 1 tay, mà anh ta bây giờ nhất định là cố ý.

Làm sao bây giờ, rất muốn nói thẳng với anh ta, dựa theo cách sống đối đầu nhau như lúc trước của bọn họ, tuyệt đối sẽ không dứt com cho anh.

Cô nhin, vì đại cục phải nhin, dứt com thôi mà, nhìn khuôn mặt đẹp trai như mặt của Dương Dương kia, cô xem như là dứt com cho Dương Dương ăn là được.

Nghĩ vậy cô nhẹ nhõm hơn nhiều, trên khuôn mặt vàng như nến cũng dần trở nên dịu dàng và có chút ý cười, coi là thật cảm động dứt cho anh ăn.

Cảnh Thần Hạo cũng không nghĩ tới cô nhanh vậy đã thỏa hiệp, đồ ăn tươi ngon đưa tới trước mặt anh mới phản ứng lại là thật sự đang dứt com cho anh ăn.

Bị thương thế cũng rất đáng, có thể cố gắng không đuổi Thích Thịnh Thiên ra ngoài, nhưng không có nghĩa là anh sẽ bỏ qua cho cậu ta nói bậy trước mặt Tô Nhược Nhã.

Anh không kết hôn là có nguyên nhân, Thích Thịnh Thiên cũng có thể.

Bùi Nhiễm Nhiễm phát hiện lúc ăn com Cảnh Thần Hạo rất phối hợp, chỉ là luôn nhìn chăm chăm vào mắt của cô, có cái cảm giác da đầu tê tê.

Mặc dù luôn biết anh thích nhìn mắt cô, nhưng cho tới nay họ đều chưa từng ở gần nhau lâu như thế, bữa com này Cảnh Thần Hạo ăn khá vui, Bùi Nhiễm Nhiễm thì chỉ muốn kết thúc sớm.

Mỗi lần anh ta nhìn mắt cô, cô liền hối hận, lúc trước không nên chọn đeo mắt kính làm chi, nên đeo kính sát trùng, thế này anh ta sẽ không phát hiện đôi mắt này giống với đôi mắt như trước kia.

Sau khi ăn com, cô ân cần đưa một tờ khăn giấy cho anh, nhận được lại là anh mắt lười biếng lườm cô 1 cái của Cảnh Thần Hạo, ý tứ rất rõ ràng, anh ngay cả đũa cũng cầm không nổi, chẳng lẽ còn phải tự mình lau miệng.

Cô tiếp tục nhin.

Cánh tay cầm khăn giấy lau miệng cho anh nhẹ run, từng chút phát qua khoe miệng khẽ nhếch của anh, sau đó bỏ khăn giấy vào thùng rác, “Cảnh tổng, tôi đi chuẩn bị thuốc cho anh.”

Tôi nhớ là vừa mới uống thuốc, chỉ ít phải cách bốn giờ mới có thể uống lần hai, bốn tiếng sau đem vào.” Cảnh Thần Hạo ngược mắt dù bận vẫn ung dung đánh giá cô, cô vừa mới quay người lại, anh lần nữa mở miệng, “vấn đề mà tôi vừa mới hỏi cô suy nghĩ thế nào rồi?”

“Vấn đề gì?” Cô ôm hộp com thừa nhìn anh, trong não hồi tưởng lại câu hỏi mà anh hỏi vào thời gian nào đó vào hôm nay.

Khi nào ly hôn? Vấn đề này sao? Chẳng phải cô trả lời rồi sao?

Mày kiếm tuần tú của anh giờ lên, con mắt màu đen di chuyển nhìn mắt cô, “người tình bí mật chuẩn bị chuyển sang chính thức rồi.”

“Không có cơ hội chuyển sang chính thức!” Cô không chút suy nghĩ trả lời.

“Vậy em đây là thừa nhận chúng ta là quan hệ tình nhân.” Đôi mắt Cảnh Thần Hạo sáng lên, bỗng nhiên thời tiết hôm nay thật tốt, tâm trạng coi như không tệ, bị thương cũng không thấy đau.

“Tôi..... Tôi thừa nhận hồi nào, Cảnh tổng anh hiểu sai rồi.” Anh ta là cao thủ trên thương trường, quả nhiên đàm phán với anh ta chỉ có con đường chết.

“Vừa này.”

Cảnh tổng anh biết không? Tìm tôi mấy ngày nay luôn quặn đau, mỗi lần nhìn thấy anh tôi liền nhớ lại việc tôi có lỗi với “ông xã” đã yêu thương tôi, ngay cả công việc cũng có chút lực bất tòng tâm, vì không làm trễ nãi công việc, và ảnh hưởng tới mất thẩm mỹ của Cảnh tổng anh, chúng ta xem như chuyện hôm đó chưa từng xảy ra, thế nào?” Cô một mặt đau khổ cộng thêm mong đợi mà nhìn anh.

Nề mặt cô trưa nay dứt cho anh ăn, không thể bỏ qua cho cô sao?

Anh giống như không nghe thấy lời phía sau của cô vậy, cười nhạt nói, “thì ra mấy ngày nay cô đều lưu luyến không quên.”

“Cảnh tổng, khả năng phân tích của anh thật sự khiến người ta kinh ngạc, thuộc hạ vô cùng khâm phục.” Cô quyết định vẫn nên rời khỏi tốt hơn, “tôi còn chưa ăn cơm, Cảnh tổng nếu như không còn chuyện gì khác, tôi đi trước đây.”

“Chuyện tôi vừa hỏi nhớ phải suy nghĩ cho kỹ.” Nói xong cho cô một ánh mắt ban ân, để cô rời khỏi phòng làm việc.

Cô lập tức xoay người đi ra, sau khi ra ngoài hưng hăng trọn mắt nhìn cửa phòng làm việc, cô nào có lưu luyến không quên, thật là.

Nếu không phải trên mặt trang điểm vàng như nền, mặt cô nhất định đỏ lên.

Bốn tiếng trôi qua, cô liền cầm theo thuốc, bung ly nước lần nữa vào phòng anh, vừa vào cửa liền thấy tay phải của anh đang lật văn kiện trước mặt, nào có bộ dạng yếu đuối như hồi trưa đâu.

“Cảnh tổng, anh nên uống thuốc rồi.” Anh đặt ly nước xuống, mở lòng bàn tay ra đưa đến trước mặt anh.

Cảnh Thần Hạo không có ngần ngại, chỉ mở tay phải ra, cảm giác được mấy viên thuốc rơi vào trong lòng bàn tay, anh nắm chặt rồi cho vào miệng, liếc mắt nhìn vị trí của ly nước, cầm lên uống một hớp nước, rồi tiếp tục xem văn kiện trước mặt.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy thế cũng không ở lại lâu, xoay người lặng lẽ đi ra, anh ta vừa rời hẳn là nhìn thấy điểm máu chốt.

Nếu như sau này mỗi lần cô đi vào, Cảnh Thần Hạo đều phản ứng hờ hững thế này, thì quá tốt rồi.

.....

Thích Thịnh Thiên ngồi trong phòng làm việc nghe giọng nói phát ra từ đầu dây kia, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Dạ dạ dạ, con biết rồi, con đi là được chứ gì!”

“Bành” một tiếng cúp điện thoại, mắt nhìn cái điện thoại bàn hận không thể lập tức tháo ra thành tám khúc.

Cảnh Thần Hạo trả thù cũng quá nhanh đi, lại đi nói với mẹ anh là anh muốn kết hôn.

Anh không muốn kết hôn a!

Quả nhiên không được chọc vào Cảnh Thần Hạo, nhở lông trên đầu con hổ, người cuối cùng rụng lông là mình.

“Cộc cộc cộc” vài tiếng tiếng gõ cửa liên tục vang lên, anh bắt đầu dĩ trả lời, “vào đi!”

“Có việc gì?” Thích Thịnh Thiên nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm đi vào, không hiểu nhìn cô.

“Thích trợ lý nhìn có vẻ rất tức giận, có ai chọc giận anh sao?” Trong tay cô cầm một cái túi trong suốt đi vào, trong đó là thuốc của Cảnh Thần Hạo.

“Còn có thể là ai?” Ngoại trừ Cảnh Thần Hạo, không còn ai khác.

“Cảnh tổng anh ta là bệnh nhân, tính tình không tốt rất bình thường. Huống chi anh ta lúc không bị bệnh tính tình cũng không tốt, cho nên càng có thể hiểu được.”

“Đây là thuốc của anh ta? Cô đưa cho tôi làm gì?” Thích Thịnh Thiên nhìn túi thuốc trong tay cô, càng thêm nghi ngờ.

“Là như vậy, Cảnh tổng hình như có vẻ rất bận, tôi phải đi đón tụi nhỏ tan học, không tiện đi vào quấy rầy anh ta, thuốc này làm phiền anh lát nữa đưa cho anh ta giúp tôi, dặn anh ta nhất định phải nhớ uống thuốc.” Bùi Nhiễm Nhiễm đặt thuốc trong tay cô lên bàn làm việc của anh, “làm phiền anh!”

“Đội đã, tôi có thể giúp cô, cô cũng giúp tôi một chút thế nào?” Thích Thịnh Thiên lúc nghe được cô nói đến tụi nhỏ đôi mắt liền sáng lên, đây chẳng phải là một cách có sẵn đặt ngay trước mặt anh sao?”

Không dùng thì phí.

“Thích trợ lý muốn tôi làm cái gì?” Cô thực sự không nghĩ ra có gì có thể giúp anh ta, nếu như là chuyện công tác thì càng không thể.

“Con của cô sau khi đón về có thể cho tôi mượn dùng chút không? Tối nay tôi phải đi xem mắt, nếu như đối phương tôi không thích, thì kêu con cô ra

gọi tôi một tiếng ba, giúp tôi thoát khỏi thế nào? Nếu không cô sẽ có nguy cơ quấy rầy ảnh để đưa thuốc cho ảnh, tôi cũng không ngại.” Một hơi chặn luôn đường lui của cô, xem cô có đồng ý không.

“Cái đầu thiên tài của Thích trợ lý chẳng lẽ cũng chỉ có cách này sao? Sao anh không trực tiếp tìm người phụ nữ đó? Nếu như chuyện có con truyền đến tai ba mẹ anh, bắt anh dẫn con về nhận tổ quy tông thì phải làm sao? Hay là dẫn theo 1 người phụ nữ sẽ tiện hơn.” Cô không muốn Dương Dương và Noãn Noãn gặp lại Thích Thịnh Thiên nữa.

Đường Sóc vì sao không nói cô không hiểu, thế nhưng quan hệ giữa Thích Thịnh Thiên và Cảnh Thần Hạo tốt thế này, thậm chí mặc kệ công ty là của Thích thì mà làm trợ lý của Cảnh Thần Hạo, anh ta mà biết nhất định không giấu được Cảnh Thần Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158

“Cậu nói cũng có lý, nhưng cậu bảo giờ này tứ đi đâu kiếm một người phụ nữ đây?” Thích Thịnh Thiên cảm lấy bịch thuốc trước mặt, bắt đầu suy nghĩ liên miên.

Bên tai vọng đến tiếng bước chân xa dần, anh ngẩng đầu thì thấy Bùi Nhiễm Nhiễm đang bước ra khỏi phòng làm việc.

“Quay lại đây!” Thích Thịnh Thiên ngoắc ngoắc tay, “Nhanh lên!”

“Trợ lý Thích còn gì cần dặn dò sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh khó hiểu, nhưng bước chân không tiến về phía anh, như có một điểm chẳng lành xuất hiện trong đầu cô.

Chắc không phải anh ta muốn cô đóng giả chứ? Cô vẫn muốn sống thêm mấy năm nữa!

“Chồng cô ở nước ngoài đúng không! Thế có nghĩa sẽ không bị bắt nếu ngoại tình chứ! Sau này chắc chắn tôi sẽ nói tốt cho cô trước mặt Cảnh tổng, cho cô tăng lương lên chức.” Thích Thịnh Thiên nháy mắt với cô, gương mặt cân đối kia đúng là khá đẹp trai.

Nhưng có chết cô cũng không thể nào đồng ý.

“Trợ lý Thích, tôi nghĩ trong công ty có rất nhiều nhân viên nữ vui lòng giúp anh chuyện này, tôi còn phải đi đón con, nên khó mà ở lại chọn người giúp anh được!” Cô cười rồi quay người bước khỏi văn phòng của anh.

Quả nhiên mấy người bạn của Cảnh Thần Hạo cũng chẳng phải loại dễ dãi, xem ra sau này cũng phải để ý đến Thích Thịnh Thiên hơn, tuyệt đối không thể để anh ta nhắm đến các baby của cô được.

“Người phụ nữ này đúng là khó lôi kéo, đến tăng chức tăng lương cũng không thuyết phục được.” Thích Thịnh Thiên nhìn đồng thuốc trong tay, cau mày. Sau này tuyệt đối không dám nói năng linh tinh trước mặt Cảnh mẩu nữa, cũng tuyệt đối không được cắt chém linh tinh lên tay Cảnh Thần Hạo nữa.

Thôi vậy, Cảnh Thần Hạo có nhiều kinh nghiệm chống đối mấy vụ coi mắt như vậy, nên đi hỏi anh ta thì tốt hơn.

Thích Thịnh Thiên ngồi trong văn phòng một lát, anh nhìn đồng hồ, đã là 4 giờ 50 phút chiều. Anh cầm túi thuốc đi đến phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo.

Đẩy cửa bước vào, Cảnh Thần Hạo chẳng buồn ngẩng đầu, anh đang khá chăm chú làm việc.

“Gặp vấn đề khó khăn à?” Thích Thịnh Thiên ngồi xuống đối diện anh, tay đặt túi thuốc lên bàn.

Cảnh Thần Hạo liếc thấy túi thuốc mới ngẩng đầu nhìn Thích Thịnh Thiên, “Bùi Di Hân đi rồi à?”

“Không đi chẳng lẽ đợi cậu tiến?” Thích Thịnh Thiên nhìn giấy trắng mực đen trước mặt Cảnh Thần Hạo, “Hạo ca, nhờ sự quan tâm của anh, tôi nay tiêu đề đi coi mắt đấy, mau bày cho em xem có cách nào từ chối một cách có phong độ không?”

“Không biết.”

“Anh thân kinh bách trận như vậy, sao lại không biết được?” Thích Thịnh Thiên dịch đồng văn kiện trước mặt Cảnh Thần Hạo, “Em sai rồi, Hạo ca anh chia sẻ cho em chút kinh nghiệm đi!”

“Tôi đã đi coi mắt bao giờ đâu, sao mà biết?” Anh trầm mặt xuống, đôi mắt đen láy cũng liếc nhìn người đối diện.

Thích Thịnh Thiên đành đặt lại đồng văn kiện về chỗ cũ.

Trong chốc lát, vẫn phòng chìm vào yên ắng, đôi lông mày của Thích Thịnh Thiên dần nhú lại, “Mặc dù tớ không thiếu phụ nữ, nhưng chưa từng nghĩ sẽ cưới cô nào về nhà cả! Hay là tớ cũng đi cặp đồng tính được thì tốt quá!”

“Ha.” Cảnh Thần Hạo cười hất, nhưng lại không nói gì thêm.

“Hạo ca, cậu đừng như thế, tớ run.” Anh ta đã nhận được bài học, chỉ mới nghe thấy phải đi coi mắt, anh ta đã đủ cảm thấy phiền phức rồi.

Cảnh Thần Hạo không bận tâm đến Thích Thịnh Thiên, những ngón tay vẫn tiếp tục gõ lên bàn phím không ngừng nghỉ, đôi mắt đen kia cũng không rời khỏi màn hình máy tính. Điều này lại làm cho Thích Thịnh Thiên vốn đã ngồi không khá lâu cảm thấy tò mò trên màn hình kia có gì.

“Bánh sinh nhật? Ai sinh nhật thế?” Thích Thịnh Thiên nhìn những bức ảnh không ngừng thay đổi theo nhịp di chuột của Cảnh Thần Hạo.

“Tổ quốc mẫu thân.”

“Hả?” Thích Thịnh Thiên không tin vào tai mình, nhưng anh bắt giác nhìn thấy thời gian hiển thị dưới màn hình, hôm nay là 27 tháng 9, ngày quốc khánh không phải 1 tháng 10 sao?

Hình như cũng có lý quá chứ.

“Hạo ca, này có phải cậu bị cái gì kích thích không thế?” Từ lúc nào anh bắt đầu nhớ đến mua bánh tặng sinh nhật cho tổ quốc mẫu thân? Có phải là hết việc để làm đâu.

Khi Thích Thịnh Thiên đang bận đặt câu hỏi, trên màn hình đã hiển thị một loạt những ảnh hoa tươi, lần này về mặt Cảnh Thần Hạo còn chăm chú hơn khi này.

“Chọn hoa thì phải hỏi tớ! Hoa hồng của nông trại hoa Hermann, Ecuador được mệnh danh hoa hồng hoàng gia, những bông hồng đó được cho là cực phẩm của hoa hồng, cho dù là có mua hoa dâng tặng tổ quốc mẫu thân, phải chọn những bông hoa như vậy mới xứng với thân phận của ca ca được chứ!” Thích Thịnh Thiên hớn hờ đóng góp ý kiến.

Thấy Cảnh Thần Hạo vẫn đang tìm kiếm, anh biết ngay nói là mua hoa nhân ngày quốc khánh là giả.

Nói không chừng đang chọn hoa cho cô nào!

Không lẽ là Bùi Dĩ Hàn? Nếu thật sự là cô ta, vậy thì sẽ vui lắm đây!

“Coi mắt còn không đi sớm đi?” Cảnh Thần Hạo cuối cùng cũng đáp anh một câu.

“Tớ còn lâu mới đi, nhiều phụ nữ như vậy, tớ đưa cô nào đi phá buổi coi mắt hình như cũng không được công bằng, không đi nữa là tốt nhất.” Thích Thịnh Thiên chẳng sợ, một người không cần kế thừa gia nghiệp như anh, cần gì phải bận tâm sự sắp xếp của gia đình.

“Nhưng đúng là nực cười, vốn mấy người chỉ mình có tớ là không bị giục cưới, tự nhiên bị cậu hành như vậy, xong, chúng mình đúng là cặp bốn huynh đệ, đều bị thúc hôn rồi. Hạo ca, cậu nói xem chúng mình ai sẽ kết hôn trước?” Thích Thịnh Thiên vừa nghĩ đến không phải đi coi mắt nữa, cảm giác tinh thần đột nhiên được nâng cao.

Chắc Cảnh Thần Hạo cũng không còn giận anh nữa, giọng điệu cũng giống với ngày thường rồi.

Cảnh Thần Hạo vẫn không thay đổi sắc mặt, theo đó là một giọng điệu chắc như đinh đóng cột, “Tớ.”

“Hạo ca, cậu đừng dọa tớ nhá, cậu muốn kết hôn trước cũng được. Nhưng đối tượng của cậu đâu?” Không phải là cậu ta định lấy cái cô Bùi Dĩ Hàn đấy chứ?

Chưa luận đến dáng vẻ của cô ta, chỉ riêng vụ hai nách hai đứa con thôi, đường đường là chủ tịch tập đoàn Cảnh Thị, lại đi làm bố dượng, nghĩ không thôi cũng không thể tin được, không thể tưởng tượng nổi.

“Cậu chơi đùa với Bùi Dĩ Hàn thôi thì được, nhưng đừng có nghiêm túc đấy! Mặc dù bác gái muốn mau chóng được bé cháu, nhưng không phải là cháu của người khác đâu!” Mà là cháu ruột của bà ấy kia!

Thích Thịnh Thiên nhìn theo gương mặt trầm ngâm vô ngôn của Cảnh Thần Hạo, anh có cảm giác khó tả, mặc dù rất cảm ơn Bùi Dĩ Hàn giúp cho Cảnh Thần Hạo bước ra khỏi vết thương lòng cũ, nhưng hình như lần này lại càng nghiêm trọng hơn!

Cảnh Thần Hạo chậm rãi di chuột, thư thả ngã người ra sau, lãnh đạm nhìn Thích Thịnh Thiên, “Cục nhé.”

“Cục cái gì?” Thích Thịnh Thiên chính là không bao giờ tin Cảnh Thần Hạo thật sự sẽ kết hôn với Bùi Dĩ Hàn, cho dù Cảnh Thần Hạo đồng ý, nhưng cô Bùi Dĩ Hàn kia cũng sẽ không đồng ý.

Cảnh phụ Cảnh mẫu cũng sẽ không đồng ý. Mà hình như Cảnh mẫu thì chưa chắc, tại bà nôn muốn bồng cháu lắm rồi, Bùi Dĩ Hàn lại một phát đôi con, chắc là mần đề lắm, có khi lại bị Cảnh mẫu thấy được điểm này thì cũng có khả năng.

Thực ra, chỉ cần hai người hạnh phúc, anh cũng sẽ không can dự đâu, nhưng Bùi Dĩ Hàn có chịu đến với Cảnh Thần Hạo không?

“Cậu có gì để cược?” Cảnh Thần Hạo lười nhác, hỏi.

“Hạo ca, cậu nói vậy là không đúng rồi!” Hình như thứ anh có, Cảnh Thần Hạo cũng có, cho nên cá cược kiểu này có nghĩa lý gì chứ!

“Về tiếp quản Thích gia thì sao?” Cảnh Thần Hạo không bận tâm đến lời nói của Thích Thịnh Thiên, điềm nhiên nói.

Thích Thịnh Thiên ngó người một lát, anh phẩy tay, “Không cá cược gì cả! Chả nghĩa lý gì!”

“Cậu không dám?” Giọng anh chắc như đinh đóng cột.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159

“Hạo ca, em chịu thua, anh kết hôn trước, anh trước! Còn đối với Thích gia, em sẽ theo đuôi anh hỗn ăn hỗn uống không được sao? Không muốn đi dây đưa vào khối nước đục đó!” Thích Thịnh Thiên cười cười đứng dậy, “Hạo ca, anh chắc sẽ không phải là muốn bỏ rơi em đấy chứ!”

Cảnh Thần Hạo gập máy tính trước mặt lại, cũng đứng dậy, tiện tay làm chìa khóa trên mặt bàn lên, “cậu tình nguyện lưu lại đây, làm việc cả đời tôi đều sẽ trả lương cho cậu”

“Không được, dựa theo độ tuổi nghỉ hưu mà nói, em còn muốn tận hưởng mấy năm thanh phúc nữa!” Thích Thịnh Thiên cầm lên túi thuốc trên mặt bàn, khuôn mặt tươi cười theo sau Cảnh Thần Hạo ra ngoài

“Mấy năm là đủ rồi? Cậu trí hướng gì?” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nói

“Không đủ không đủ!” Thích Thịnh Thiên càng nghe thì càng vui vẻ à!

Thời khắc quan trọng vẫn là huynh đệ tốt quan tâm mình, dù sao anh muốn ý lại lên người Cảnh Thần Hạo cả đời, đời này không lo ăn không lo uống rồi

Buổi sáng ngày hôm sau, Bùi Nhiễm Nhiễm đến văn phòng thì nhin không nổi muốn đi xem xem văn phòng của Cảnh Thần Hạo, dù biết anh ta vẫn chưa có đến

Cũng không biết anh ta tới qua có thành thực uống thuốc rồi hay không, Thích Thịnh Thiên chắc đã đưa thuốc cho anh ta rồi!

Nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng động, cô lập tức ôm lấy tập tài liệu cần phải ký tên đứng dậy đi ra phía bên ngoài, bắt gặp khuôn mặt lạnh nhạt của Cảnh Thần Hạo đi vào, cô im lặng đi theo phía sau người anh ta

Trên người anh ta hình như vẫn có chút mùi của nước khử trùng, mới sáng sớm lại đi bệnh viện rồi?

Đi đến trước cánh cửa văn phòng, cô lập tức lên trước mở cửa, cơ thể tránh sang một bên, Cảnh Thần Hạo bước thẳng vào bên trong

Cô lật văn bản cần ký đến trang cuối cùng, đưa ra, cầm lên cây bút Cảnh Thần Hạo quen dùng để đến trước mặt của anh, “Cảnh tổng”

Cảnh Thần Hạo đón lấy cây bút, ung dung tự tại ký lên tên của mình, rất nhanh thì đã ký xong giấy tờ rồi, chiếc bút trong tay tùy tiện ném, chuẩn xác rơi vào trong ống đựng bút

Cô ôm lấy tập giấy tờ, rất muốn hỏi anh ta có uống thuốc rồi hay chưa, nhưng mà lời nói vừa đến cửa miệng lại không thể nói ra khỏi miệng, cô cảm thấy ở trước mặt anh ta tốt nhất vẫn nên ít nói, nếu không thì không biết anh ta lôi kéo đến chuyện gì nữa

Ôm lấy tập giấy tờ đi ra, cô lại tiến vào văn phòng, bưng cốc trà lên đi pha cho anh ta

Nhưng mà khi mà cô bưng cốc trà quay người người đi, Cảnh Thần Hạo đã không còn ở trên vị trí nữa, cô vừa mới nghe thấy tiếng bước chân, nhưng không nghĩ đến anh ta đột nhiên không thấy nữa

Cô cẩn thận đặt lại cốc trà trong tay xuống, nhìn về phía sau chiếc ghế che lấp cánh cửa phòng nghỉ ngơi, bản năng lùi lại một bước, cảnh tượng buổi sáng ngày hôm đó vẫn còn xuất hiện, cô không muốn hôm nay lại tái diễn

Vì sự an toàn trên hết, cô quyết định đi tìm Thích Thịnh Thiên

Nhưng mà Thích Thịnh Thiên cơ bản vẫn chưa đến công ty, cũng đúng thôi, cả Cảnh Thần Hạo tự do đi lại, cô hàng ngày đón bọn trẻ sớm tan làm, chỉ còn lại chính là Thích Thịnh Thiên không tuân thủ chấp hành nội quy quy định của công ty nhất, đến muộn về sớm là thói quen của anh ta

Bùi Nhiễm Nhiễm à Bùi Nhiễm Nhiễm, cô sớm muộn sẽ vì tấm lòng đồng cảm không nên có của mình phải trả giá

Cô cuối cùng vẫn mở cánh cửa phòng nghỉ ngơi tiến vào trong, Cảnh Thần Hạo vẫn mặc áo vest nằm trên giường, đến giày cũng không cởi bỏ, dường như là quá mệt rồi

Trên khuôn mặt lạnh lùng mang chút nét đau buồn, cặp lông mi dài dài tự nhiên nhắm nghiền, sự yên lặng trong phòng nghỉ có thể nghe được tiếng hơi thở nhẹ nhàng lâu dài của anh ta

Bước chân của cô càng thêm nhẹ hơn nữa, đi đến bên cạnh người của anh ta, kéo lấy tấm chăn được gấp gọn gàng ở bên cạnh, đắp lên trên ngực của anh ta, ánh mắt di chuyển đến đôi chân của anh ta, cởi hay là không cởi?

Chẳng nhẽ tối hôm qua làm việc đến rất muộn sao? Vậy thì thư ký như cô không phải là rất tắc trách sao?

Rõ ràng bị thương thì phải nghỉ ngơi, chuyện công việc không thể chậm lại chút sao?

Bùi Nhiễm Nhiễm trong lòng bỗng nhiên có chút tức giận, người đàn ông không biết chăm sóc bản thân thật sự là phát cáu

Cuối cùng cô vẫn đi đến bên cạnh giường động tác nhẹ nhàng cởi bỏ đôi giày da của anh ra, ôm lấy đôi chân trần di chuyển lên trên giường, lúi chúi chiếc chăn đắp từ trên cổ đắp lên người của anh ta, sau đó đi ra khỏi cửa

Vừa đi ra, cô nghĩ lại thấy sợ vỗ vỗ ngực, tuy rằng anh ta không có tính lại, nhưng mà đối với anh ta làm loại chuyện này thật sự rất thử thách sức chịu đựng của con tim

Cứ thế đến tận 11 giờ trưa, Thích Thịnh Thiên mới từ từ đến, vừa đến thì tiến thẳng vào trong văn phòng của Cảnh Thần Hạo, Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy tiếng bước chân của anh ta, lập tức cũng đi theo, chặn phía trước anh ta ngẩng đầu nhìn, “trợ lý Thích, Cảnh tổng anh ấy đang nghỉ ngơi”

“Nghỉ ngơi?” Thích Thịnh Thiên đột nhiên nở nụ cười rất tính quái, ánh mắt dò xét không khách khí nhìn quanh người cô, “hai người có thể à! Mới sáng sớm đã tắm sáng!”

Bùi Nhiễm Nhiễm sắc mặt trầm xuống, giọng lạnh lùng, “trợ lý Thích anh hiểu nhầm tôi không có vấn đề gì, nhưng anh hiểu nhầm Cảnh tổng thì không đúng rồi!”

Được thôi! Người đó tuyệt đối có thể làm ra loại chuyện đó

“Chẳng nhẽ không có sao?” nếu không thể anh ta làm sao lại nghỉ ngơi, đây đã 11 giờ rồi, một chút cũng không phù hợp phong cách làm của Cảnh Thần Hạo

“Không có” cô lắc đầu, giọng điệu kiên định nói, “tôi cảm thấy anh ta chắc là sáng sớm đi bệnh viện rồi, thuốc uống có tác dụng gây buồn ngủ, trợ lý Thích biết cánh tay của Cảnh tổng làm sao mà bị thương không?”

Cô rất hiếu kỳ à! Nhưng cũng không dám hỏi Cảnh Thần Hạo, hỏi rồi anh ta cũng không nhất định sẽ nói

Thích Thịnh Thiên ánh mắt lẩn tránh, liếc ánh nhìn thấp thò đưa tay ra mở cánh cửa, “cái đó cô đi bận trước đi!”

“Vậy thì tôi đi trước đây” cô không yên tâm quay đầu nhìn lại, hy vọng sự lo lắng của cô là thừa thãi

Thích Thịnh Thiên đẩy cửa đi vào trong, Cảnh Thần Hạo ngồi rất đàng hoàng trước bàn làm việc, nào có đáng về gì là yếu đuối bất lực? Bùi Dĩ Hàn có phải là có ảo giác không?

“Cảnh tổng, vừa rồi thư ký Bùi nói anh sáng sớm đang ngủ, tối qua anh làm cái gì rồi?” anh có chút thích thú đi hướng về phía anh ta, nhìn mái tóc của anh ta cũng khá giống điệu bộ vừa thức dậy khỏi giường

“Nhiều chuyện!” Cảnh Thần Hạo tuy rằng không ngẩng đầu lên, nhưng giọng nói nghiêm nghị ám thị lúc này đây tâm trạng của anh không vui

“Em nhiều chuyện hay là thư ký Bùi nhiều chuyện?” Thích Thịnh Thiên tùy tiện ngồi xuống, nhìn vào cánh tay trái bị thương của anh ta, hôm qua còn bó băng gạc, lúc này ẩn giấu dưới lớp áo sơ-mi trắng, ẩn lấp có thể nhìn thấy một ít miếng băng dán

Anh nhớ anh ta tối qua chỉ rách một vết nho nhỏ, quả nhiên băng gạc gì đó quá khoa trương rồi

Cảnh Thần Hạo tiện tay cầm qua một tập giấy tờ ném ra trước mặt của cậu ta, “cậu”

Thích Thịnh Thiên nhún nhún vai, có tình làm quá khoa trương ngẩng đầu nhìn lên điều hòa văn phòng, “nhiệt độ điều hòa lại thấp rồi? Làm sao mà lạnh thế này nhỉ!”

Cảnh Thần Hạo ngẩng đầu lên liếc nhìn cậu ta, trong đôi mắt đen thấp thoáng u ám, như xuyên qua xương cốt

“Cảnh tổng, Hạo ca, anh nói đi! Ai chọc giận anh rồi?” Thích Thịnh Thiên cầm lên tệp giấy tờ trước mặt, hỏi một cách rất nghiêm túc

Thực tế cũng không có chuyện lớn gì, mừng 1 tháng 10 là sinh nhật của Nhiễm Nhiễm, anh tới qua nghỉ ngơi cả đêm làm sao để tổ chức, tốt nhất là có thể khiến cô ở trước mặt anh thừa nhận thân phận của cô ấy, nghĩ đi nghĩ lại thì nghĩ cả một đêm luôn

Khi nhìn thấy trời đã sáng anh liền đi đến bệnh viện tháo bỏ băng gạc trên cánh tay, tuy rằng có thể hưởng thụ cô út corn ăn, nhưng mà bản thân rất bất tiện, sau đó khi đến công ty thực sự đã rất buồn ngủ rồi, rồi đi ngủ một hồi

Thích Thịnh Thiên phất chốc chớp mắt nhìn anh, kỳ vọng anh ta nói ra lời nào đó kinh thiên động địa, nhưng giọng nói của anh ta bình thản không kinh ngạc gì lại là, “quả sinh nhật tặng gì thì tốt nhất?”

“Hạo ca, mẹ Tổ quốc còn có nhận quà à!” Thích Thịnh Thiên cười một tiếng, nhìn thấy khuôn mặt lạnh của anh, lập tức ngừng cười lại, đôi môi mím lại thành một đường chỉ, “Cảnh tổng, đây thì anh hỏi đúng người rồi!”

Cảnh Thần Hạo lười nhác không thèm để ý đến dáng điệu dờ khóc dờ cười của cậu ta, “nói!”

“Mẹ Tổ quốc lòng ngực rộng lớn như vậy, tặng chút gì đều thể hiện nhỏ mọn, nếu không thì Hạo ca đóng gói bản thân mình lại đem lên tặng! Tuyệt đối là món quà tuyệt nhất!” Thích Thịnh Thiên chuẩn bị cười một tiếng, liếc nhìn một cái sắc mặt của anh ta, một khắc sau bắt đầu từ từ buồn chuyện, “phụ nữ thích đều không phải là những thứ như này sao, trang sức châu báu, tranh phục giày dép, nước hoa đồ trang điểm, nhà cửa xe cộ, còn có anh đại đẹp trai Cảnh tổng ngài đây”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160

“Cậu có thể rút rồi đó.” Cảnh Thần Hạo điềm đạm nói.

“Được thôi, lập tức rút đi!” Thích Thịnh Thiên đứng dậy khỏi ghế, lập tức ra khỏi phòng làm việc, còn không quên nhắc Bùi Di Hân một câu, Cảnh Tổng đã tỉnh rồi.

Thích Thịnh Thiên vừa đi, anh lập tức không tập trung vào công việc, Nhiễm Nhiễm trước đây là tiểu thư nhà giàu, những thứ mà Thích Thịnh Thiên nói tới chắc cô sẽ không thích, nhưng có một điểm anh đã nói đúng trọng tâm.

Đồ trang điểm, tặng cô đồ trang điểm cô có dùng không?

Anh đang ngây người thất thần, tiếng gõ cửa kéo anh về thực tại, khuôn mặt lập tức trở lại trạng thái bình thường nghiêm nghị, “Vào đi!”

Bùi Nhiễm Nhiễm mở cửa đi vào, quả nhiên vẫn là Thích Thịnh Thiên cao tay, nhanh như thế đã có thể gọi sếp lớn ra khỏi giường.

Sắc mặt anh nhìn khá tốt, tinh thần cũng không tệ, chắc là chỉ do mất ngủ đơn thuần thôi?

Nhưng mà không có lời để nói với anh!

“Cảnh Tổng, có văn kiện cần anh xem.” Đưa văn kiện trước mặt anh, cung kính đứng đó.

Cảnh Thần Hạo nhìn văn kiện trước mặt, đưa tay lật 1 trang, làm như khó mở lời lắm: “Thời gian ngày 1/10 nhớ để trống.”

“Cảnh Tổng, đó là ngày nghỉ theo luật nhà nước, tôi không nhận làm tăng ca.” Huống hồ đó là sinh nhật cô, cô còn nhớ rất nhỏ, người trước mặt đó lấy sinh nhật cô làm mặt khâu.

Biết trước là cô không đồng ý, anh bình tĩnh nén ngọn lửa trong lòng: “Tiền lương gấp 10.”

“Không phải vấn đề tiền lương, hôm đó tôi ở nhà xem duyệt binh, không rảnh để tăng ca.” Cô vẫn cứ lắc đầu, nói lời từ chối, dường như cô phải xem duyệt binh thật vậy.

Từ khi có Dương Dương Noãn Noãn, sinh nhật cô đều ở bên bọn trẻ năm nay cô không muốn ở cùng với Cảnh Thần Hạo.

“20 lần.”

“Không được.”

Có phải cô từ chối quá ẹ không?

Cảnh Thần Hạo ngẩng đầu nhìn gương mặt vàng khè của cô, bộ dạng cung kính hoàn toàn phù hợp với tư thế của một thư ký, thực là không bắt được lỗi nào.

Anh lạnh lùng nhìn cái, nói: “Tôi chỉ thông báo cô, không hỏi ý kiến cô.”

Bộ dạng anh thật là quá đáng sợ.

Cô hốt hoảng, hỏi nhỏ: “VẬY,...20 lần tiền lương còn có giá trị không?”

Rốt cuộc anh thích cô gái này ở điểm nào, lại còn hỏi câu này.

Thế là, anh cắn răng la lớn tên cô từng chữ một, hoàn toàn không giống với bộ dạng lạnh lùng của anh đối diện người khác, “Bùi Dĩ Hàn!”

“CÓ!”

Cảnh Thần Hạo hai môi mím chặt vào nhau, ánh mắt anh như đang nhìn chăm chăm cô, như kiểu trói chặt cô trên tường, “CÓ...giá trị.”

“VẬY ĐƯỢC! Tôi đồng ý.” Nể tình 20 lần tiền lương mà hy sinh một ngày thời gian, dù sao tối mới đón sinh nhật.

“CÓ PHẢI CÒN MUỐN TÔI CẢM ƠN CÔ?” Khẩu khí đó, biểu hiện đó quả thật quá miễn cưỡng.

“Không cần không cần, Cảnh Tổng nhớ nói với bộ phận nhân sự một câu, 20 lần tiền lương!” Cô đưa tay hai ngón tay ra làm biểu tượng “Hĩ”, vẫy qua vẫy lại trước mặt anh.

Cảnh Thần Hạo lấy điện thoại trên bàn, gọi cuộc gọi đi, “1/10 ngày đó cho Bùi Dĩ Hàn gấp 20 lần lương.”

Nghe được câu trả lời của đối phương, anh cúp điện thoại, nhướn mày nhìn cô, “Vừa lòng chưa?”

“Vừa lòng vừa lòng.” Cô gật đầu liên tục, nở nụ cười hờ hàm đầy tiêu chuẩn.

Cô có thể không hài lòng sai, 20 lần lương!

Chớp mắt đã tới ngày 1/10, là một ngày đẹp trời, nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nghĩ đến phải tăng ca, lại không muốn rời khỏi giường.

Sinh nhật cô!

“Mami, sinh nhật vui vẻ!” Dương Dương Noãn Noãn vừa sáng sớm đã đến cạnh giường cô, đồng thanh kêu cô dậy.

Cô vội bò khỏi giường, hôn lên mặt từng đứa, “Cảm ơn con yêu.”

“Mami, quà nè!” Noãn Noãn lấy một bức tranh đưa ra trước mặt cô, cười hihi nhìn cô: “Mami có thích không?”

Bùi Nhiễm Nhiễm ép mình phải trấn tĩnh lại, tuyệt đối bình tĩnh, không thể để mất phong độ và sự tu dưỡng của mình trước mặt bọn trẻ.

“Mami không thích sao?” Noãn Noãn thấy cô không nói gì, hiếu kỳ hỏi.

“Thích, mami rất thích mà!” Cô đón lấy bức vẽ từ Noãn Noãn, chăm chú nhìn bức vẽ.

Vốn dĩ giữa bức vẽ là hình ảnh cô cầm tay Dương Dương Noãn Noãn, tuy bức vẽ rất đáng để xem xét lại, nhưng đó là do con mình vẽ, cô không chê tí nào.

Nhưng tại sao bên cạnh Noãn Noãn còn một người đàn ông nắm tay nó, bên cạnh Dương Dương cũng vậy.

Hai con này là gì?

“Mami, đây là con và anh cùng vẽ, giữa là Mami, cầm tay Noãn Noãn là chú Cảnh, cầm tay anh là chú Đường, đó anh con vẽ chú Đường trước, nên con mới vẽ chú Cảnh vào, giống đúng không mẹ?” Những ngón tay mũm mĩm của con bé chỉ lên mặt “Cảnh Thần Hạo”, khuôn mặt chờ đợi câu trả lời của cô.

“Giống, giống thật!” Trên bức tranh trừ hai mắt và một mũi, một miệng hai tai, thật là không điểm nào nhìn ra Cảnh Thần Hạo, nói trắng ra là một người cực kì méo mó.

Nhưng Dương Dương vẽ đẹp hơn nhiều, thậm chí đến mức hôm đó Đường Sóc có đeo bông tai cũng nhìn ra, còn bộ đồ đơn giản màu xanh anh ta mặc, có cảm giác vừa nhìn là nhận ra Đường Sóc.

Bức tranh này cô có thể vứt không? Chắc sẽ làm lớn chuyện đây!

Không dám tưởng tượng ai trong 2 người đó xem bức ảnh này, chắc cô sẽ chết rất thảm!

“Đương Đương Noãn Noãn, mami hôm nay phải tặng ca, trễ xú sẽ về chơi với tụi con, được không?” Cô vừa gấp tranh lại, vừa cười hỏi.

“Mami phải tặng ca?” Đương Đương hỏi với vẻ mặt lạnh lùng, không vui tí nào.

Nó đã hẹn với chú Đường sẽ đón sinh nhật với mẹ, lại phải tặng ca, người sắp đó thật đáng ghét, tước đoạt quyền nghỉ ngơi của mẹ, mà lại còn là sinh nhật mẹ nữa.

“Mami sẽ về nhanh thôi, ở nhà chăm sóc cho em đang hoàng nhé!” Cô vội vã rời khỏi giường, “Mẹ trễ rồi.”

“Anh, Mami không ở nhà với chúng ta sao?” Noãn Noãn giờ mới phản ứng kịp, hôm nay mami không ở nhà với tụi nó.

“Mami tối nay sẽ về.” Mặt Đương Đương lạnh lùng kéo tay nó đi ra, con trai không thể nhìn mẹ thay đồ.

...

Bùi Nhiễm Nhiễm lái xe đến Cảnh Thị, vừa đến đại sảnh đã có cảm giác bị lừa, ngoài tiền sảnh, ngay đến 1 người cũng không có, đừng nói là cô tặng ca 1 mình nha.

Ngồi thang máy lên văn phòng, trực tiếp đến văn phòng của Cảnh Thần Hạo, nghe lạch bạch hai tiếng trời lại nghe một âm thanh nhỏ vang lên, “Vào!”

Tìm cô đột nhiên đập nhanh, do sáng nay nhận được bức tranh ghê gớm có thể gây họa đó, nếu Noãn Noãn không nói, cô tuyệt đối không thể nhận ra người đàn ông méo mó xấu xí trong hình là Cảnh Thần Hạo, còn nắm tay Noãn Noãn.

Không được, tuy đó là quà sinh nhật cô, nhưng vì sự an toàn sau này, cô nhất định phải phòng ngừa, nên vứt nó đi là tốt nhất.

Lấy lại tinh thần, cô mới đẩy cửa đi vào, thấy Cảnh Thần Hạo đang ngồi yên trên ghế nghỉ ngơi, hoàn toàn không làm việc, có lẽ nghe thấy tiếng bước chân, anh mở mắt ra.

Nhìn đôi mắt ý hệt đôi mắt Đương Đương đang nhìn cô vậy, xem tí là bước chân cô đứng yên tại chỗ, thật là khiến người ta thấp thòm, rốt cuộc anh ta muốn làm gì!

Cuối cùng ngừng trước mặt anh, cung kính hỏi, “Cảnh Tổng, cần tôi làm gì ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161

Cảnh Thần Hạo nhìn thấy cô đứng yên, liền từ ghế ngồi đứng dậy, “Ra ngoài!”

Bùi Nhiễm Nhiễm bất lực, chỉ có thể lại đi theo anh ra ngoài, tặng ca không ngờ không ở công ty, không lẽ ra ngoài gặp khách hàng?

Hai người rất nhanh xuống lầu, cô đang đi về hướng chiếc xe màu đỏ, Cảnh Thần Hạo đi trước mặt cô hình như biết được suy nghĩ của cô vậy, “Qua đây lái xe.”

“Vâng, Cảnh tổng.” Cô lại đến bên cạnh xe của Cảnh Thần Hạo, ngồi vào đó.

Đóng cửa xe lại, đeo dây an toàn, nghiêng đầu nhìn vào anh, “Cảnh tổng, đi đâu?”

“Nặc Thiên.”

Sáng sớm là đi khách sạn?

Cô tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn lái trên con đường đi Nặc Thiên, lúc đến Nặc Thiên vẫn chưa đến mười giờ, Cảnh Thần Hạo không hề do dự liền xuống xe.

Bây giờ là tuần lễ vàng thứ 11, người đi du lịch rất nhiều, Nặc Thiên khách sạn lớn như thế khách đương nhiên là càng đông người qua lại rồi.

Nhưng Cảnh Thần Hạo là ai, là đại boss đình đám, bọn họ vừa bước vào là nhận được chào đón nhiệt tình, Cảnh Thần Hạo ngay cả một vẻ mặt cười cũng không cho nhân viên khách sạn, cho dù như thế, đại boss giá lâm, bọn họ rất vui mừng.

Chỉ còn có hai người ở trong thang máy, cô cuối cùng cũng dốc hết can đảm hỏi, “Cảnh tổng, chúng ta đến khách sạn làm gì?”

“Cô nói khách sạn thì làm gì?” Cảnh Thần Hạo mỉm cười nhìn vào cô.

“Thuộc hạ không dám suy đoán lung tung ý của Cảnh tổng.” Cô có thể tìm đường lui được không, tiền lương gấp 20 lần cô có thể không lấy thật.

Không thể trách cô suy nghĩ bấy, thật sự Cảnh Thần Hạo có tiền sử, lần trước ở phòng nghỉ ngơi, lần lần trước ở Khải Hoa, Nặc Thiên nếu như cô nhớ không nhầm, tầng 18 đều là của anh.

Cô đột nhiên cảm thấy cơ thể nổi cả da gà lên, sau lưng là một luồng gió man mát.

“Cô thân là thư kí trưởng của tôi, ngay cả tâm tư của tôi cũng không đoán được, tôi có phải có thể lý giải thành cô không có làm tốt công việc?” Cảnh Thần Hạo hơi cúi đầu, mép miệng mỉm cười nhìn vào cô.

“Lời nói của Cảnh tổng có chút nghiêm trọng rồi, tôi đâu phải là bác sĩ tâm lý, lùi một vạn bước nói cho dù tôi là bác sĩ tâm lý, cũng không để đoán nổi tâm tư của Cảnh tổng.” Cô vẻ mặt cười đáp lời, nhưng cơ thể lại bất giác lùi một bước.

Cô không lui còn tốt, vừa lui Cảnh Thần Hạo đã không nhận được một tay chống vào thang máy, canh giữ chặt chẽ cô.

Đột nhiên hơi thở của đàn ông kề sát khiến sau lưng cô dựa sát vào bức tường lạnh lẽo trong thang máy, trong ánh mắt nhìn thấy số 14, “Cảnh tổng, tầng, tầng 15 đến rồi.”

“Nhớ lấy, tiền lương gấp 20 lần, chạy rồi là mất nhé.” Cảnh Thần Hạo dõng tay đi, đi trước ra ngoài.

Vừa ra ngoài trong lòng cô còn sợ hãi vỗ vào ngực, cô hồi hận rồi, không muốn lấy tiền lương gấp 20 lần nữa, chỉ muốn về nhà.

Nhưng đại boss ngày đó nói với giọng điệu mệnh lệnh như thế, cô cho dù là tiền lương gấp 3, cũng phải đi theo anh!

Vừa nghĩ đến đây không phải là tầng 18 của anh, trong lòng cô lại điềm tĩnh lại, nhấc bước chân vui mừng đi phía sau anh.

Hai người đến trước cửa phòng 1505 dừng chân, cô lập tức bấm chuông cửa phòng, bên trong truyền đến tiếng bước chân, cửa trước mặt rất nhanh mở ra.

Người mở cửa là một người đàn ông nước ngoài, cười chào hỏi với Cảnh Thần Hạo, ở nước ngoài nhiều năm, tiếng anh đối với cô mà nói suôn sẻ như là tiếng mẹ đẻ vậy, rất dễ dàng nghe hiểu lời đối thoại của hai người.

Thì ra Cảnh Thần Hạo đến bàn chuyện kinh doanh thật, cô vừa nảy rớt cuộc suy nghĩ bấy gì thế, còn tưởng Cảnh Thần Hạo không thuần khiết với cô, lần đầu tiên cô hơi có chút áy náy, hiểu lầm anh rồi.

Người đàn ông này là chuyên gia rượu nho ở nước ngoài, còn Cảnh thị trong ngành rượu càng là đầu rỗng trong ngành, nhưng đầu rỗng không có nghĩa là không phát triển nữa, tích cực đẩy mạnh thị trường hải ngoại rất quan trọng.

Bọn họ vừa bước vào, người đàn ông đó đã rót 3 ly rượu, một ly đưa cho Cảnh Thần Hạo, một ly khác đưa đến trước mặt cô, ánh mắt lại nhìn vào Cảnh Thần Hạo, “Hạo, đây là thư kí của anh?”

“Bùi Di Hân.” Cảnh Thần Hạo giới thiệu ngắn gọn.

“Chào anh!” Cô cười ứng đáp, chủ động đưa tay ra.

Lợi Ngang nhìn vào Cảnh Thần Hạo gật đầu, lạnh nhạt nắm tay cô, liền đưa ly rượu đến trước mặt cô, “Lợi Ngang.”

Hỏi han ngắn gọn xong, bọn họ liền bắt đầu một bên trò chuyện một bên thảo luận hình thế của hiện tại và sự phát triển của tương lai.

Cô không mấy rành về ngành rượu, cũng không có nói chuyện, rượu vang đỏ trên tay người đến có cảm giác rất thơm, cô từ từ thưởng thức, tận đến lúc trưa dùng cơm, cô mới uống xong ly rượu trên tay.

Ở nhà hàng Nặc Thiên ăn cơm xong, hai người đã đi đánh golf, cũng không cần đến cô làm kẻ hầu, cô chính là khán giả có cũng được không cũng được, đột nhiên rất nhớ đến Dương Dương Noãn Noãn, cũng không biết tụi nhỏ đang làm gì.

Nhìn thấy hai người đang trò chuyện không xa, cô lấy điện thoại đi đến một chỗ yên tĩnh gọi điện thoại về nhà.

Chỉ là nghe thấy tiếng chuông của điện thoại bàn, cô liền cảm thấy hạnh phúc, một lát sau nghe được giọng nói của Dương Dương Noãn Noãn.

Chỉ là đợi đến tự nhiên cúp máy cũng không ai trả lời, cô đột nhiên hoảng sợ, vội vàng gọi đi động cho Dương Dương.

Tay trái nhẹ nhàng vỗ ngực, nhất định đừng xảy ra chuyện, tụi nó có thể chỉ thể đang chơi vòng vòng ở khu nhà.

Cho dù không ngừng an ủi bản thân, nhưng trong lòng cô không nhận được điện thoại vẫn là không yên tâm, càng đã dự định chuẩn bị sẵn muốn quay lưng bỏ đi, di động đột nhiên bắt được, nhịp tim căng thẳng của cô xém tí đã rút một nhịp.

“Dương Dương!” Cô có chút kích động, hoàn toàn không chú ý đề cao âm lượng của mình.

Cảnh Thần Hạo đang cảm gậy nghe thấy tiếng của cô, chào với Lợi Ngang xong, liền đi về phía cô, không lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Vừa nghĩ đến khả năng này, ngay cả bản thân anh cũng không phát giác bước chân anh nhanh như thế nào, sắc mặt lại thêm căng thẳng.

Tuy rằng chưa gặp qua anh, nhưng trước mặt là Nhiệm Nhiệm của anh, Dương Dương là đứa con của anh, không thể xảy ra bất kì tai nạn gì.

Bùi Nhiệm Nhiệm đang trò chuyện với Dương Dương, hoàn toàn không cảm nhận được sự tiếp cận của Cảnh Thần Hạo, nghe thấy cậu không sao cũng yên tâm hẳn lên.

“Mẹ ơi, chúng con và chú Đường đang mua đồ ở siêu thị, bữa tối nhớ về sớm, chú Đường tổ chức sinh nhật cho mẹ đấy!” Giọng nói của Dương Dương có thể nghe được lòng vui mừng, Dương Dương vẫn luôn về mặt lạnh trầm có thể có được giọng điệu như thế, e là cũng chỉ có thể trước mặt của cô và Đường Sóc thôi.

Nghĩ lại hình tượng “khó coi” của Cảnh Thần Hạo trong mắt cậu bé, cô có chút hối hận, đứa con này đối với ấn tượng của ba ruột mình tệ đến thế thật sao?

“Uhm uhm, vậy tụi con chơi vui nhe!” Cô lưu luyến không nỡ cúp điện thoại đi, còn với chuyện Đường Sóc tổ chức sinh nhật cho cô, cô sơ sót một cái triệt để.

Dương Dương và Noãn Noãn không sao, trên mặt cô lại một lần treo lại nụ cười, cảm lấy di động xoay người liền lọt vào một lồng ngực cứng rắn, vẫn chưa có phản ứng gì, hai tay liền ôm lấy lưng sau của cô, ôm chặt lại.

Chủ động ôm ấp?

“Cảnh. tổng, xin anh buông tôi ra.” Cô cúi đầu, má hơi dòi khỏi ngực đang đập của anh, một bên than thảm bản thân vừa nãy tập trung quá, không ngờ không biết được Cảnh Thần Hạo từ lúc nào đã đến bên cạnh cô.

Đôi tay của anh vừa buông, người phụ nữ trước mặt lập tức lui về một bước, trong lòng anh trống rỗng, trong lòng tức thời có chút trống không.

Nhìn thấy đôi tai hơi đỏ ửng của cô, trong lòng anh lại vui mừng lên, “Dương Dương Noãn Noãn không sao chứ?”

Anh nghe thấy cái gì rồi? Cô hình như cũng không có nói những lời không nên nói chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162

Không kịp suy nghĩ nhiều, cô bèn cười trả lời, "không có chuyện gì hết, họ vẫn ổn, cảm ơn sự quan tâm của Cảnh tổng"

"Không sao thì tốt rồi." Anh ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chắc hẳn lại là người bạn kia của cô ta đi cùng họ rồi.

Nếu có chuyện gì, hai người sẽ lập tức trở về nhà, nhưng bây giờ lại không sao hết, thì đề cô ta lại vậy, theo kế hoạch cũ mà tiến hành.

Nhìn Cảnh Thần Hạo ngồi bên ghế thư giãn, cô ta cũng chậm chậm đi qua ngồi xuống, tuy rằng Dương Dương và Noãn Noãn không sao, nhưng mà trong lòng cô ta vẫn rất lo lắng.

Bức họa đó! Hai đứa con yêu nhất định phải nhớ rằng không được đem ra cho Đường Sóc thấy nha!

Nếu mà có thấy rồi thì đừng có giải thích, người không biết chuyện sẽ nghĩ cô bắt cá hai tay đấy!

Cô rõ ràng là không bắt cá tay nào hết.

Biểu lộ nhỏ của Bùi Nhiệm Nhiệm hoàn toàn không qua được ánh mắt để ý của Cảnh Thần Hạo, gương mặt tái xám hiện rõ ràng, nhưng anh lại thấy Nhiệm Nhiệm như quỳnh lên vậy, trông mắt không ngừng đảo động, cực kỳ xinh xắn đáng yêu.

Không thể tiếp tục ngồi yên được nữa, nếu không sẽ không kiềm chế mà nhào đầu qua cô ta thôi.

Bùi Nhiệm Nhiệm cảm thấy bóng dáng người bên cạnh mình rồi đi, trong lòng cô ta thở phào nhẹ nhõm rồi, may thay Đường Sóc và Cảnh Thần Hạo

không hoán đổi cho nhau, bị Đường Sóc thấy cũng còn đỡ hơn là Cảnh Thần Hạo, suy nghĩ như thế, trong lòng cô ta lại thả lỏng thêm tí.

Ngồi ngay đó không ngừng tự mình an ủi, đợi đến khi Cảnh Thần Hạo gọi cô ta đi, sự xây dựng tâm lý của cô lúc này càng dữ dội như khi cô vừa mới đến đây vậy.

Nhưng chốc lát Cảnh Thần Hạo đã có cách kích phá cô, giống như năm năm trước.

Anh ta đến bên cô, liếc cô ta một mắt, ảm đạm nói ra hai chữ, "ăn cơm"

Sau đó quay đi để lại bóng dáng chiếc lưng dài thanh quý, đi nhanh quá làm gì, cô ta vẫn chưa đồng ý mà?

Chậm rãi chạy đuổi theo kịp bước đi của anh ta, thở hắt hắt nhìn anh ta, "Cảnh tổng, đã đến giờ tan sở rồi, tôi muốn về nhà."

Anh ta điều khiển bước chân chậm lại, nhưng lại không ngừng hắt, "tăng ca"

"Tăng ca thì cũng có hết giờ làm việc chứ, bây giờ đã sáu giờ rồi!" thông thường thì, năm giờ đã hết giờ làm.

"Tăng ca là điều mà tôi muốn đề nghị, cô muốn đưa ra sự đề nghị cũng được, ngoại trừ....." Cảnh Thần Hạo mím môi không nói gì, nhưng Bùi Nhiễm nhận ra nét mặt anh có ý cười hời hợt, rốt cuộc có việc gì khiến anh ta vui vẻ vậy.

"Ngoại trừ cái gì?" cô ta ngược nhìn anh ta, kèm theo một chút hiếu kỳ.

"Ngoại trừ.....cô là bà Cảnh."

"Khụ khụ khụ....." cô ta lập tức bước chậm lại, trong lòng không ngừng an ủi bản thân, lúc này chắc là cô nghe nhầm thôi, lời nói đó tuyệt đối không phải được xuất phát từ trong miệng của Cảnh Thần Hạo rồi.

Nhưng bây giờ quay lại nhìn anh ta lần nữa, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị lộ ra một nụ cười khó xử, tâm trạng của vị Boss lớn này đang rất tốt.

Anh ta hình như đã khẳng định cô ta là Bùi Nhiễm Nhiễm rồi, rốt cuộc là từ đâu ra cái kết luận như vậy, cô ta về nhà nhất định sẽ nghiên cứu cải chính, tranh thủ không phạm sai lầm nào nữa.

Hai người bước vào thang máy, cô ta mới phản ứng lại, Lợi Ngang vẫn ở dưới đó, bọn họ vẫn đợi anh ta.

"Cảnh tổng, có phải ngài đã quên người nào rồi không?" cô ta tốt bụng khẽ nhắc, và lại lúc họ vừa mới rời đi Lợi Ngang có lẽ đã nhìn thấy, tại sao lại không đi cùng họ.

"Không quên cô là được rồi, lo lắng cho những người khác làm gì." Cảnh Thần Hạo không đồng tình trả lời.

Anh ta làm sinh nhật cho cô, chẳng lẽ lại muốn mời những người khác đến làm phiền sao?

Thang máy vẫn chưa đến tầng của nhà hàng, bỗng nhiên mở ra, cô ấy nghiêng đầu ra nhìn xem bên ngoài có người không.

Đôi mắt vừa mới đảo nhìn, thì bên chiếc eo của cô bỗng bị một cánh tay lớn bao phủ lấy, ôm chặt lấy cô ta tựa sát người anh, trong tư thế bảo vệ và chiếm hữu.

Cho dù đối diện có là Âu Dương Lập và Liêu Vi, thì cũng không cần phải như thế, tuy rằng hận hai người đó, nhưng cô nhất định đem cảm xúc của mình giấu cho thật tốt.

Âu Dương Lập sánh vai đứng trước cửa thang máy, vốn dĩ hai người không có cử chỉ thân mật, khi nhìn thấy họ, Liêu Vi rất nhanh kéo Âu Dương Lập lại, thể hiện chủ quyền.

"Cảnh tổng, Cô Bùi, hảo hợp vậy!" Liêu Vi mỉm cười đi vào trong, ánh mắt nhìn chăm chú vào Âu Dương Lập.

Anh lại nhìn chăm vào người phụ nữ già kia rồi, rốt cuộc cô ta có gì tốt chứ, cũng cùng là phụ nữ mà, lại có thể khiến anh ta thất hồn vậy.

Đối diện với ánh mắt rực cháy của Âu Dương Lập, Bùi Nhiễm Nhiễm xem như không thấy gì, khóe miệng nở nụ cười lạnh nhạt.

"Không hảo hợp, Nặc Thiên là sản nghiệp của Cảnh Thị" Cảnh Thần Hạo lạnh lùng trả lời, hoàn toàn không âm áp như lúc nói chuyện với cô ta.

Liêu Vi im bần bật, Cảnh Thần Hạo trước giờ nói chuyện hay tạo khoảng cách và lạnh lùng, cho dù có là Bùi Nhiễm Nhiễm lúc trước, nghe đồn bọn họ cũng luôn đối đầu với nhau, chế giễu nhau thôi.

Nhưng ngược lại đối với cái người đối diện Bùi Dĩ Hàn này lại có vẻ đặc biệt.

Đặc biệt khiến cô ta không ngừng hoài nghi, rốt cuộc cô ta là ai, có mục đích gì, Cảnh Thần Hạo đối xử với cô ta không giống như người khác, ngay cả Âu Dương Lập cũng như vậy.

Bọn họ lấy nhau bao nhiêu năm, số lần ngủ cạnh nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, ở bên ngoài phong lưu khoái lạc, cho dù Bùi Nhiễm Nhiễm có trở lại, cũng không muốn anh ta.

Tâm tâm niệm niệm hoài thì có ý nghĩa gì, Bùi Nhiễm Nhiễm hận Âu Dương Lập đến tận xương tủy, và cả cô ta.

Từ góc độ của Âu Dương Lập mà nhìn, hai người đang ôm chầm lấy nhau, và cô như tựa người vào lòng ngực Cảnh Thần Hạo, như chim con núp vào người vậy, không hiểu sao trong tim anh như có một đốm lửa, đặc biệt rất muốn xông vào phía trước tách hai người ra.

Ý nghĩ của Âu Dương Lập không kịp biến thành hiện thực, thang máy phía trước lại mở ra, bọn họ nhanh chóng đi ra trước, phía sau Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm đi chậm chậm theo sau, dường như đang phàn nàn.

"Muốn gì thế! Chẳng lẽ anh cũng thích người phụ nữ già ấy? Không phải thích những em gái tiểu học thanh khiết sao? Khẩu vị đổi nhanh nhì!" Liêu Vi lạnh lùng chế nhạo anh ta, bàn tay càng nắm chặt hơn.

"Cần gì em quản! Làm tốt phận sự của em là được rồi" Âu Dương Lập mặt lộ vẻ không vui liếc mắt nhìn cô ta, chân nhip bước càng nhanh hơn

"Bọn họ giống ăn trộm sao ấy? Sao mà chạy nhanh thế?" Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn bóng dáng Âu Dương Lập, không nhịn được cười nói.

"Dám ăn trộm trong Nặc Thiên à, nhất định sẽ bắt họ về cho em định đoạt?" Cảnh Thần Hạo trông mắt nhìn anh ta, hai người vừa mới ở trong thang máy ôm nhau thân mật, sau khi bước ra ngoài cũng không tách rời.

Cái cảm giác này không thể diễn tả là đẹp biết nhường nào.

"Tôi thật không dám đánh lấy chén com của chú cảnh sát." Cô ta bĩu môi, nhưng mà vừa nãy cô ta chỉ đùa giỡn thôi, đâu ai ngờ anh ta lại tưởng thật.

"Ừm, đùa bé tốt."

"Cảnh.....Cảnh tổng, ngài buông tôi ra đi?" cô ta xém chút thốt lên ba chữ "Cảnh Thần Hạo"

Cho dù có buột miệng nói ra thì cũng không trách cô ta được, ai khiến biểu hiện của làn môi khi nói lúc nãy của anh ta lại giống trẻ con như vậy, cô ta vốn là mẹ của hai đứa trẻ rồi.

"Nhiều người đang nhìn, cho tôi tí sĩ diện đi." Giọng nói của Cảnh Thần Hạo ảm áp nhẹ nhàng như một làn gió xuân vậy, anh ta như bị sao ấy?

Bùi Nhiễm Nhiễm bị dọa hết hồn, nhưng lại không thoát rời phạm vi của anh, theo anh ta vào dãy ghế lô

Cô ta vừa bước vào liền có ý nhất thời muốn lùi ra, nhưng mà cánh cửa phía sau lưng đã bị đóng lại rồi, cô ta không thể thoát ra được, cho nên đành chịu vậy.

"Bữa ăn tối đèn cày, hoa hồng đỏ, bánh kem, lại còn hộp quà, Cảnh Tổng xin ngài hãy cho tôi một lời giải thích hợp lý?" cô ta không dám nhìn Cảnh Thần Hạo, chỉ nhìn thấy bó hoa hồng đỏ kiều diễm ướt át đặt giữa bàn ăn.

Trước kia Âu Dương Lập cũng không ít lần tặng cô hoa hồng, nhưng mà những bông hồng đó so với bó hoa hồng trước mặt thì ảm đạm thất sắc nhiều, cái người này ngay cả bó hồng thôi mà cũng khiến người ta ngất ngây đến vậy rồi, thật không thể nào cưỡng nổi.

"Cái sinh nhật phúc lợi dành cho nhân viên của Cảnh Thị" Cảnh Thần Hạo nhìn thấy cô ta không đi, dứt khoát kéo tay cô ta phải đi, nhưng đôi chân cô ta giống như vừa bị lún xuống thuyền vậy, muốn nhút nhích cũng không được, anh ta lại không nỡ dùng sức mạnh, sợ khiến cô ta đau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163

"A..." Cô một phút không để ý bị anh ôm lấy, hay tay ngay lập tức ôm chặt lấy cô anh. Sớm biết anh sẽ ôm cô, nhất định sẽ ngoan ngoãn, vâng lời tự bước tới. Chứ không muốn như tình cảnh bây giờ, cô tự mình cũng cảm thấy tai mình đang đỏ ửng, thật là...

Cảnh Thần Hạo vừa bỏ cô ra, cô đã cứng ngắc ê ngại, ngồi xuống, nhìn bóng của anh bước qua, cười gượng nói: "Cảnh tổng, khi anh nói những lời như thế này, có bao giờ nghĩ ở Cảnh Thị có tất cả bao nhiêu nhân viên hay không?"

"Không phải nhân viên nào cũng được đối đãi như thế này." Cảnh Thần Hạo ngồi xuống đối diện với cô, dựa vào ánh đèn ảm áp để nhìn cô, "Em là người duy nhất."

"Thật là... vừa mừng vừa lo." Cô dời ánh mắt nhìn về phía hoa hồng ở trên bàn, không dám cùng anh nhìn trực diện.

Sự dối đãi này cô thật sự không hề muốn có!

“Em thích là được rồi.” Cảnh Thần Hạo làm cho người bên cạnh nhìn thấy rõ ánh mắt, một lúc sau nhân viên phục vụ nhanh chóng lần lượt đưa từng món ăn lên.

Cô nói thích khi nào?Đại boss có phải anh mắc bệnh nghe nhầm hay tự nghĩ ra hay không vậy?

“Cảnh tổng, thật ra tổ chức sinh nhật tôi không cần phải quá tốn lãng mạn, tôi muốn có chút gì đó ấm áp, tôi nghĩ tốt nhất tôi nên về nhà để đón sinh nhật cùng gia đình.Cảnh tổng anh mình thân vũ, nhất định không nỡ lòng nào nhìn người thân của tôi đợi tôi quay về phải không?Noãn Noãn đáng yêu như vậy, anh nỡ lòng nào để con bé phải đợi tôi sao?”Cô nói không nghĩ nhiều, đem Noãn Noãn ra nói thử xem sao.

“Những điều em nói...có chút đạo lý.” Cảnh Thần Hạo nhắc điện thoại trên bàn lên, ánh mắt đen láy sâu thẳm nhìn trực diện vào mắt cô, động tác ần só, “Em muốn tôi điều người tới đón họ qua đây, hay là chúng ta bây giờ cùng nhau đi về?”

“Không cần, thật sự không cần,thật ra tôi nghĩ thỉnh thoảng đón sinh nhật như bây giờ cũng được.” Cô ngay lập tức lấy dao đĩa trước mặt, cúi đầu ăn.

“Thật sự không cần?” nhìn động tác cô cầm cúi ăn, điện thoại trong tay đặt xuống.

“Cảnh tổng, nhanh ăn thôi!ăn xong tôi còn phải về nhà nữa.” Cô cười nói, trong tâm chỉ hận một điều là không thể lấy dao đĩa cầm lên người anh mà thôi.

Nhưng có làm sao mà có thể bỏ qua chuyên môn của người mà cô đang trực tiếp đối đầu được cơ chứ.Muốn anh ăn nhanh, anh càng cố ý ăn thật chậm,cô cảm thấy sự rung rinh của từng cánh hoa hồng trên bàn đều nhanh hơn động tác ăn của anh.

Nhưng nhìn cách ăn uống thanh cao nhã nhặn của anh ấy,sự kiên giữ cứng ngắc trong cô vẫn kiềm chế lại được.

“Tôi đi vào rửa tay một chút, Cảnh tổng ngài cứ ăn từ từ nhé.” Cô đứng lên rời khỏi chỗ, bước thẳng ra ngoài.

Mặc dù nhìn cách anh ấy ăn rất ngon miệng, nhưng trong thâm tâm cô chỉ nghĩ tới Dương Dương và Noãn Noãn,thực tế không có tâm trí đâu mà thưởng thức anh ấy ăn, cho nên mới đi ra ngoài hít thở một chút.Mặc dù nhà vệ sinh không phải là nơi thích hợp để hít thở.

Cô vừa mới dời đi, Cảnh Thần Hạo liền bỏ dao đĩa trên tay đặt xuống, động tác như muốn đợi cô quay trở lại mới bắt đầu ăn tiếp.

Đột nhiên, phía đối diện điện thoại trên bàn bỗng reng lên, anh nhìn ra phía cửa, đứng lên tiến về phía đối diện.

Từ trong túi của cô lấy chiếc điện thoại đang kêu ra, nhìn trên màn hình điện thoại sáng lên hai chữ “Dương Dương”, tim bỗng đập nhanh hơn bao giờ hết.

Điện thoại của Dương Dương, anh có nên nghe máy hay không?

Trong suy nghĩ cũng đã từng nghĩ tới, lần đầu tiên họ gặp mặt chắc chắn sẽ là mặt đối mặt.Nhưng tình hình hiện tại, nếu anh không nghe máy sẽ không được đúng cho lắm.

Ngón tay thon dài liên vuốt nhẹ lên màn hình, nghe máy, điện thoại lạnh toát áp vào bên tai anh.Một con người không hề đắn đo lo sợ trên bất kỳ cuộc hội họp đàm phán nào như anh, bỗng không biết câu đầu tiên sẽ phải nói gì mới có thể làm cho anh có được ấn tượng đầu tiên thật tốt đẹp.

“Mami, khi nào mẹ mới về? Có phải chú xấu xa ấy lại bắt nạt mẹ phải không?” Giọng điệu của Dương Dương rất non nớt, nhưng lại có chút gì đó rất trưởng thành cứng cỏi, mạnh mẽ.

Anh là chú xấu xa? Anh bắt nạt cô?

Rất tốt, Bùi Nhiễm Nhiễm cô dạy rất tốt, đợi cô chơi chán trò chơi này rồi, chúng ta sẽ tính sổ rõ ràng vụ này.

“Mẹ cháu tới nay không về, làm thêm.” Anh nhếch miệng, dám đối đầu với anh, hai người bọn họ địch sao nổi.

“Chú xấu xa, hôm nay là sinh nhật của mami, sao lại bắt mẹ cháu làm thêm giờ?Bọn cháu còn đang đợi mẹ về đây!”Dương Dương tức giận, mẹ của chúng sao lại có thể không về nhà vào ngày sinh nhật được.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cảnh Thần Hạo nắm chặt điện thoại trong tay, nghe được ra thằng bé lo lắng như thế nào, hình như bộ dạng sắp khóc rồi.Anh đột nhiên có chút đau lòng, hay là nên để cô ấy quay về.

Liên nhẹ nhàng mở lời, “Một lát nữa chú sẽ đưa mẹ về, vừa nãy chỉ là nói đùa thôi mà.”

“Thật không?”Dương Dương có chút không tin.

“Đương nhiên.”Trước mặt con trai, hình tượng nghiêm túc lương thiện rất cần thiết, nhất định phải để hình tượng chú xấu xa đó hoàn toàn diệt tận gốc.

Bùi Nhiễm Nhiễm, giữa hai chúng ta thật sự có một lương duyên rất lớn.

“VẬY chào chú nhé.” Dương Dương rất nhanh ngắt điện thoại, nói rõ tình hình hiện tại cho Noãn Noãn và chú Đường biết.

Còn Cảnh Thần Hạo vẫn nắm chặt điện thoại có chút ngẩn ngơ, đột nhiên, anh ấy bỗng cười mỉm, đem điện thoại đặt vào vị trí cũ, bản thân cũng quay trở về chỗ của mình.

Nhìn cái bánh gatô hoa quả ba tầng ở trên bàn, tối nay cô ấy gần như không cần nó.

Hoa hồng cũng như vậy, ít nhất cũng cần phải tặng được quà, đây còn là món quà anh đặc biệt vì cô chuẩn bị.

Đứng trước cửa nhà vệ sinh mở vòi nước rửa tay, nhìn vào trong gương gương mặt cô đặc biệt ngụy trang, trong não bộ bỗng nghĩ tới Cảnh Thần Hạo.

Ngoài cái đêm anh ấy uống say như đổ ra, vốn chưa hề bị lộ trước mặt của anh ấy, sao mà anh ấy lại có thể khẳng định như vậy chứ?

Kinh nghiệm là việc của cô ấy? Hay là do vài câu nói linh tinh hồ đồ của Hà Hoa Huy, hay là do đôi mắt cô không ngụy trang, ánh mắt cũng có thể nhận ra được một người hay sao?

Cô nghĩ quá nhập thần rồi, ngay cả Liêu Vi xuất hiện trước mặt cô từ khi nào cô cũng không biết nữa, nghe thấy tiếng của cô ấy cô mới định thần lại, “Bùi tiểu thư”.

“Bà Âu Dương.” Cô tắt vòi nước, cười một cách lạnh nhạt.

Liêu Vi nhìn thấy cô ấy xé giấy lau tay, ánh mắt nhìn chăm chăm lên bàn tay của cô ấy, làn da của đôi tay này có màu sắc khác xa với gương mặt thật là nhiều.

“Đôi tay của Bùi tiểu thư được bảo dưỡng tốt như vậy sao lại không chăm sóc tốt cho da mặt nhỉ? Nhất là bây giờ mọi người nhìn ánh mắt đầu tiên đều nhìn vào khuôn mặt, chứ không phải là đôi tay”. Liêu Vi nhìn theo động tác của cô ấy, sự hoài nghi trong lòng cứ thế dần lớn lên.

Không biết được có phải là do có phải độ cảnh giác của cô ấy quá cao hay không, nhưng dường như cảm thấy rõ đứng trước mặt đây không phải là Bùi Di Hân mà là Bùi Nhiễm Nhiễm.

Nhưng mới có vài năm thôi mà biến đổi nhanh như vậy sao? Trước kia có thể gọi là hoa khôi tinh khiết của trường, da trắng như tuyết, môi đỏ như thoa son, chỉ một nụ cười nhếch miệng cũng đã hút hồn không biết trái tim của bao nhiêu chàng trai rồi.

Năm đó đã mê hoặc khiến cho Âu Dương Lập hồn bay phách lạc, cho tới tận bây giờ đối với cô ấy vẫn không thể nào quên được.

Điểm này, cô ta rất rõ ràng.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy cô ta cứ nhìn cô chăm chăm, chỉ cong môi lên một chút, quay người bỏ đi.

Nhưng cánh tay bỗng nhiên bị tóm chặt lại, cô lạnh lùng quay đầu nhìn Liêu Vi, “Âu Dương phu nhân, đây là có ý gì vậy?”

Liêu Vi nhìn thẳng vào ánh mắt cô, ánh mắt to tròn linh động, thật sự rất giống cô ấy, không kiềm chế được gọi lớn: “Bùi Nhiễm Nhiễm!”

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164

“Ồ, Âu Dương phu nhân nhìn vào rất trẻ, nhanh thế đã tuổi già sắc suy rồi sao, hai mắt bắt đầu loạn thị rồi à, nếu như cô không có tiền, tôi mua cái kính lão cho cô nha! Chút tiền ấy tôi vẫn có.” Cô xoay cổ tay, dùng sức hất cô ta ra.

Vừa rồi cô ta nắm rất chặt, trên cổ tay đã có vài dấu đỏ, cô được cung chiều từ nhỏ, có làn da trắng mịn tự nhiên, hơi dùng sức nắm một chút, trên tay liền để lại dấu tay.

“Bùi Nhiễm Nhiễm, cô chính là Bùi Nhiễm Nhiễm!” Liêu Vi nhìn cổ tay của cô, càng chắc chắn ý nghĩ trong lòng mình.

Nếu như cô ta không phải Bùi Nhiễm Nhiễm, Cảnh Thần Hạo tại sao lại che chở cho cô ta chứ, lúc trước trong hôn lễ của bọn họ, là Cảnh Thần Hạo ôm cô ta rời đi, những người đến tham dự hôn lễ ai cũng thấy.

“Tôi không biết Bùi Nhiễm Nhiễm mà cô nói là ai, tôi thấy cô không chỉ cần kính lão, dường như càng cần bác sĩ tâm lý hơn.” Cô nhấc chân đi ra ngoài, không còn để ý Liêu Vi.

Thế nhưng Liêu Vi lại không buông tha đuổi theo cô, “nói, rốt cuộc cô là ai?”

“Nói vậy đi! Chẳng cần biết tôi là ai, tôi cũng sẽ không giành Âu Dương Lập với cô đâu, trên thế giới này có ba chân khó tìm, đàn ông hai chân rất nhiều, huống hồ người như tôi, cũng không phải mẫu người mà tổng giám đốc Âu Dương thích, cô thấy thế nào?” Mặc dù cô đang cười, nhưng đó là nụ cười lạnh không hề có nhiệt độ nào.

“Xem như cô biết điều!” Liêu Vi nghe xong lời cô nói, cho là cô biết rõ thân phận của mình rồi, không khỏi hất cằm lên, đắc chí.

“Âu Dương phu nhân và tôi có điểm nào khác nhau chứ? Anh ta không có hứng thú với tôi, chẳng lẽ sẽ có hứng thú với cô sao?” Giọng cô lạnh nhạt, khô miệng gương nhẹ, tâm tình không tệ.

Lúc sinh nhật còn có người tự tìm tới cửa chịu tội, vậy cũng đừng trách cô, huống chi lúc trước kẻ thứ ba như Liêu Vi chen chân vào rất vui vẻ, cô sẽ không thể để bọn họ sống tốt, dù Âu Dương Lập là tên cận bạ mà cô không cần.

“Cô.....” Liêu Vi chỉ về phía bóng lưng của cô, thờ phì phò quát, “Bùi Di Hàn cô nói gì thế hả! Ta muốn nhan sắc có nhn sắc, muốn thân hình có thân hình, muốn gia thế có gia thế, ai giống như cô! Mặt vừa già vừa xấu có tư cách gì so sánh với tôi chứ!”

“Người phụ nữ của tôi cần gì đem so với cô, lau giày cho cô ấy tôi còn chê cô bẩn nữa kia.” Cảnh Thần Hạo đâm đầu đi tới, nghe được lời của Liêu Vi sắc mặt càng thêm u ám, toàn thân toát ra hàn khí như thể cảnh cáo người lạ chớ gần, lạnh lẽo như gió đông lạnh thấu xương.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn Cảnh Thần Hạo đi tới, bên tai tựa hồ còn đang vang vọng lời anh vừa nói, trong lòng cô dâng lên một dòng nước ấm, có loại xúc động muốn tiến lên ôm anh.

Còn cô vẫn chưa hành động, Cảnh Thần Hạo đã chạy tới bên cạnh cô, cường thế bá đạo nắm lấy eo cô, động tác trên tay lại rất dịu dàng.

Thế nhưng áo sơ mi trên người cô vốn rất mỏng, có thể cảm nhận rõ cánh tay trên eo cô dần dần nóng lên.

“Lời này của Cảnh tổng, dường như hơi quá.” Liêu Vi ép buộc mình giữ bình tĩnh, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của cô lại càng thêm nghi hoặc, càng thêm kỳ lạ.

“Hớ.” Cảnh Thần Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn cô càng thêm lạnh lùng, “hình như đích thật là nói sai rồi, cô cần bản ngay cả lau giày cho cô ấy cũng không xứng.”

Bùi Nhiễm Nhiễm rất muốn ngắt đầu hỏi một câu, boss lớn anh biết người phụ nữ đối diện này là ai không?

Anh ta không phải mù mắt sao? Cũng mặc kệ người đối diện là ai, tùy tiện một người phụ nữ cứ như vậy bị anh nói đến không đáng một xu.

Nhưng nhìn thấy đáng vẻ khó thở không thôi, nhưng không thể phát tiết của Liêu Vi ở đối diện, cô thật sự quá vui.

Kỳ thật cho dù Cảnh Thần Hạo không đi ra, cái miệng cô cũng sẽ không thua.

Ban đầu bởi vì vừa rồi Liêu vi nói chuyện lớn tiếng, người tụ tập lại xem nhiều hơn, hiện tại bởi vì Cảnh Thần Hạo đến, càng trở thành tiêu điểm của mọi người, ai cũng đến xem.

“Ha ha, Cảnh tổng vậy anh cần phải lau sáng mắt mà nhìn cho kĩ, tôi nghe nói cô ta đã có hai đứa bé, Cảnh tổng chẳng lẽ ngay cả người đàn bà thế này anh cũng thích sao, vậy thì thật đúng là khiến cho các tiểu thư khuê các ở thành phố a đau lòng, dường dường là tổng giám đốc của Cảnh thị, nhiều người đẹp thế này không thích, hết lần này tới lần khác thích một bà cô mặt vàng mang theo hai đứa con.” Liêu Vi cũng ngắt đầu nhìn anh ta, lòng bàn tay đang rủ xuống đã toát mồ hôi lạnh, kỳ thật cô cũng rất khẩn trương, đối diện là Cảnh Thần Hạo đó.

“Chỉ ít điều này chứng minh tôi có thể sinh, Âu Dương phu nhân kết hôn năm năm, dưới gối có đứa con nào chưa?” Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh nhìn cô ta, lập tức ra vẻ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, “quên mất, tổng giám đốc Âu Dương dường như cũng không có hứng thú với cô, trước đây không lâu người tình nhỏ của anh ta còn bị cô đánh tới gãy xương sườn, Âu Dương phu nhân cô ác như thế, tổng giám đốc Âu Dương biết không?”

Cô tựa hồ nghe được tiếng bước chân dồn dập ở phía sau truyền đến, vừa rồi hai người cùng đến, Liêu Vi còn đang ở đây, Âu Dương Lập hẳn cũng ở đây, tiếng bước chân kia hẳn là của anh ta.

“Cô nói bậy bạ gì đó!” Liêu Vi liền khó thở, chuyện không có con suy cho cùng vẫn là nỗi đau của cô.

Mẹ của Âu Dương Lập ở trước mặt cô nói rất nhiều lần rồi, cô cũng muốn mang thai, thế nhưng bọn họ không hề ngủ chung, làm sao mang thai chứ?

“Liêu Vi, cô ta nói thật sao?” Âu Dương Lập bước tới từ trong đám người, mặt mày u ám nhìn cô ta.

Liêu Vi cũng không sợ anh ta, ngắt cao đầu nhìn anh ta, “sao thế, anh đau lòng sao? Là em kêu người đánh gãy chân cô ta đó, vậy thì sao? Anh đừng quên, em mới là vợ của anh!”

“Trở về nói.” Âu Dương Lập ôm eo cô, cúi đầu tới gần cô,” Cảnh Thần Hạo rõ ràng đang che chở cô ta, em còn gây sự!”

Liêu Vi vốn định tiếp tục phát tiết, nhưng khi nghe câu này của Âu Dương Lập, dường như đang tìm lối thoát cho cô, cô liền yên lặng đi theo Âu Dương Lập rời khỏi.

Âu Dương Lập im hơi lặng tiếng quay đầu lại liếc mắt nhìn hai người đang ôm nhau, rồi lập tức quay đầu trở lại.

Chuyện của anh không thể làm lớn chuyện, sẽ có ảnh hưởng đến tập đoàn Âu Á, người phụ nữ Liêu Vi này thật đúng là không biết chừng mực.

Nhưng điều khiến anh không hiểu nhất là, Cảnh Thần Hạo thật sẽ thích người phụ nữ đó sao, chỉ có con mắt giống Nhiễm Nhiễm mà thôi, hiện giờ anh ta đối đến mức không kén nữa, chỉ cần đôi mắt giống là được sao?

“Đi thôi, cầm túi xách về nhà, Dương Dương và Noãn Noãn đang chờ cô.” Cảnh Thần Hạo nhìn bọn họ rời đi, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô.

Cô cũng sợ ở trong lòng anh xoay người đi vào trong phòng, “Cảnh tổng hai..... hai người nói, đã nói cái gì?”

Cô ngay cả điện thoại là của Dương Dương hay Noãn Noãn gọi đến cũng không biết, tại nó rốt cuộc có nói lung tung hay không, vừa rồi sao cô lại không cầm theo điện thoại chứ, sau này tuyệt đối không phạm những sai lầm hạ đẳng này nữa.

“Cô khẩn trương như vậy làm gì?” Giọng điệu anh bình tĩnh, nhưng trong lòng không bình tĩnh, cái tiếng “chú xấu xa” của Dương Dương kia anh nhớ rất rõ.

Chuyện này, anh nhất định sẽ từ từ tính với cô.

“Không có, tôi là đang cảm động. Cảnh tổng vừa rồi thật sự đẹp trai ngây người, ngầu chết đi, cảm ơn Cảnh tổng anh nói giúp tôi!” Bước chân của cô bỗng nhiên tăng tốc, thoát khỏi sự kiểm chế của anh, quay đầu nhìn anh, “Cảnh tổng, vậy tôi đi trước đây! Chuyện tối nay, rất cảm ơn anh.”

Bên cạnh bỗng nhiên trống không, anh vẫn cười nhạt như cũ, bước chân không nhanh không chậm đi theo phía sau cô, “dùng hành động thực tế để cảm ơn, cảm ơn hai chữ tôi không cần.”

“Cảm ơn nhiều!” Cô quyết định đổi ngay một chữ.

Mặt Cảnh Thần Hạo lập tức u ám mấy phần, người phụ nữ này.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165

Hai người, một trước một sau trở lại phòng. Cô lập tức đi lấy túi xách, mở điện thoại xem, khi thấy trên nhật ký cuộc gọi hiển thị hai chữ Dương Dương, tim cô như hẫng một nhịp, mặc dù thời gian cuộc gọi khá ngắn nhưng thời gian không dài cũng có thể trao đổi nhiều thứ.

Cô nắm chặt điện thoại, bước tới trước anh, “Cảnh tổng, Con trai tôi không mạo phạm đến anh chứ?”

Cảnh Thần Hạo đứng nguyên tại chỗ, cầm lấy chiếc hộp quà màu xanh đưa ra trước mặt cô, giọng nói vẫn điềm tĩnh, “Cô cảm thấy cách nói chuyện như thế nào thì được coi là mạo phạm?”

Đúng là thẳng thắn có nói câu nào không nên nói sao?

“Cảnh tổng, món quà lớn như vậy, tôi không thể nhận được, hay là Cảnh tổng anh giữ lại dùng được chứ!” Cô đưa hai tay ra sau, không định nhận lấy món quà.

Bàn tay cầm món quà lại nhích thêm về phía cô, “Tôi không dùng được.”

“Là gì vậy?” Cô hiếu kỳ liếc qua hộp quà, nhưng nhìn từ bên ngoài không thể đoán được bên trong có gì, hơn nữa trên nắp hộp còn có gấn nơ, làm che mất mấy chữ cái bên trên đó.

Cảnh Thần Hạo không hề trả lời câu hỏi của cô, chỉ nhẹ giọng nói, “Cầm lấy, tôi đưa cô về.”

“Được rồi! Cảm ơn Cảnh tổng!” Cô còn tưởng không nặng nên cầm lấy, không ngờ khi vừa nhận lấy món quà, tay cô rõ ràng hơi trĩu xuống, cô lập tức dùng hai tay ôm lấy rồi đi ra cửa trước.

Điều mà giờ này cô muốn biết là giữa họ đã trao đổi những gì. Xem ra với kiểu của Cảnh Thần Hạo thì cô cũng chẳng hỏi ra được điều gì, đành phải bắt

đầu từ miệng của Dương Dương vậy.

Thực ra nếu không tiết lộ điều gì thì cũng chẳng sao, nhưng đó lại là đoạn đối thoại giữa phụ tử ruột thịt! Cô bỗng nhiên muốn biết rõ xem giữa hai người đã nói những chuyện gì, nên tâm trạng muốn về nhà càng tỏ rõ.

Sau khi lên xe của Cảnh Thần Hạo, cô cười rồi quay đầu hỏi anh, “Cảnh tổng, hay là không làm phiền anh đưa tôi về nhà nữa, xe của tôi đỗ ở cửa Cảnh Thị, nếu tôi không lái xe của Lâm Tri Hiểu dời đi, chắc cô ấy giết tôi mất!”

Bên tai cô gió lên một tiếng quả quyết, “Cô ta dám!”

Cô tự cảm thấy giật mình với những dòng suy nghĩ này, qua những vật chạy dọc về phía sau hai bên đường, cô mới quay đầu nhìn anh, giọng nói khi này là do anh phát ra sao?

May là không bị Lâm Tri Hiểu nghe thấy, khi này cô còn không nhận được một con rùng mình.

“Cảnh tổng, nếu đó là xe của tôi thì không sao, dừng ở đó bao lâu cũng được, nhưng lại là xe của Tri Hiểu, đáng giá hơn xe của tôi nhiều!” Thực ra cô chỉ không muốn Cảnh Thần Hạo theo cô về thôi.

Nhờ đâu anh ta muốn vào nhà ngồi chơi, nếu như Đường Sóc chưa về, còn cả Dương Dương, hơn nữa hôm nay là sinh nhật của cô, nếu bị Noãn Noãn nhìn thấy nhất định sẽ đòi anh phải tổ chức sinh nhật cho nó nữa.

Mỗi người trong nhà, cô đều cảm giác không được gặp anh, cho nên đại boss à, anh nên ngoan ngoãn về nhà thì tốt hơn!

Cảnh Thần Hạo không nói gì, đôi mắt đen lấy chớp thoáng qua chút ý nghĩ, không rõ ý đồ. Sao anh lại không hiểu ý cô kia chứ, cô không muốn anh nhìn thấy Dương Dương, sau đó biết được thân phận thật của cô.

Bây giờ anh còn nhận được, tốt nhất đừng có đợi đến khi anh hết nhận nổi, thực chất thì anh cũng không biết mình có thể nhận được bao lâu.

Chẳng bao lâu sau, chiếc xe màu đỏ dừng lại trước tiền sảnh của Cảnh Thị, chiếc xe đội chủ nhân ở đó khá lâu.

Cô đưa tay gỡ dây an toàn, tay phải vừa đặt lên chốt mở cửa, cơ thể như bị kéo lại, gương mặt tuần tú càng tiến gần cô hơn, đôi môi nóng bỏng gặp nhau, trong miệng như toàn bộ là hơi thở của anh.

Chớp mắt, nụ hôn cháy bỏng càng thâm càng sâu, cứ như muốn vò cô hòa trộn vào cùng với máu thịt anh, dính với anh mãi không phân ly.

Cô cố gắng giữ cho mình sự tỉnh táo, nhưng bộ não như bị xóa sạch mọi tư duy, cứ để mặc cho anh hôn như vậy, đôi tay cứ thế di chuyển trên cơ thể cô. Bỗng cơ thể cô mềm nhũn như không xương.

Phải một lúc sau, nụ hôn nồng thắm, miên man này mới kết thúc, Cảnh Thần Hạo sợ nếu không kết thúc tại đây thì đúng không muốn cho cô trở về nhà nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm thở gấp, nếu như không phải do sự mông lung của đêm tối cộng với công nghệ trang điểm thì gương mặt đỏ ửng của cô kiểu gì cũng bị anh nhìn rõ mồn một, sau đó, anh có thể thỏa thích mà cười cợt cô rồi.

Cũng không nói nhiều với anh, cô nhanh chóng xuống xe, tay phải vừa chuẩn bị đóng cửa xe thì trong xe truyền đến giọng của anh, “Sinh nhật vui vẻ.”

Sinh nhật vui vẻ, Nhiễm Nhiễm.

Tay cô khựng lại, cúi thấp người nhìn gương mặt tuần tú khó tả của anh, cười đáp, “Cảm ơn Cảnh tổng, tôi rất vui, vậy tôi đi trước nhé, 6 ngày sau gặp lại!”

Cô nói xong liền đóng cửa xe lại, đằng sau cô phát ra tiếng gầm của chiếc xe, đôi chân cô chẳng hề chậm lại, cô ôm hộp quà tiến lại chiếc xe của Lâm Tri Hiểu, mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Trên đường về nhà, cô mở cửa kính xe, để mặc cho gió cứ thế tấp vào trong xe, cảm giác mặt mình cũng bớt đỏ được phần nào, rồi cô mới chịu đóng cửa sổ xe, cô dừng xe bên đường, lấy nước tẩy trang ra tẩy trang.

Không biết Đường Sóc còn ở đó không, để đề phòng vạn nhất, cô cứ tẩy trang cho chắc ăn.

Nhưng sau khi tẩy trang xong cô lại hơi có chút băng khuôn. Chiếc gương nhỏ trong tay không đủ để cô có thể nhìn rõ khuôn mặt mình, lúc này đôi môi cô có đôi chút đỏ tấy, người nào hiểu thì chẳng cần hỏi cũng biết có chuyện gì.

Cảnh Thần Hạo, đúng là tại sao vô duyên vô cớ lại hôn cô kia chứ. Như vậy thì có để cô về nhà cũng khó mà giải thích, nhất định là anh cố ý.

Cô cất gương và nước tẩy trang vào trong cặp, rồi tiện tay bỏ lên ghế lái phụ, ánh mắt cô chú ý đến chiếc hộp quà màu xanh kia, chiếc nơ bên trên hơi lệch đi theo nhịp quăng của cô, dường như muốn cô mở nó ra.

Hộp quà có sức nặng nhất định, nhưng cô lại không thể đoán được bên trong nó là cái gì, dưới sự xúi giục của lòng hiếu kỳ, cô tháo nơ, mở hộp quà,

dưới ánh đèn trong xe, cô thấy rõ, đó là cả một bộ đồ trang điểm.

Cảnh Thần Hạo, anh đúng là tốt, anh quả đúng là tốt thật!

Không ngờ lại tặng cho cô đồ trang điểm, có phải tại thấy mặt cô vẽ chưa đủ vàng hay sao?

Cô bực mình, đóng mạnh chiếc nắp hộp lại, tiện tay quăng lại lên ghế lái phụ. Cô đạp ga, chiếc xe vút đi như làn gió.

Chiếc xe vừa đi khỏi không bao lâu, lại đột ngột dừng lại.

Cô vẫn tức giận cầm lấy chiếc hộp, cô cầm lấy một chiếc bình kem nền lên xem, nó còn tránh được nước nữa.

Cô liên tiếp xem những món đồ kế tiếp trong hộp quà, bất kể là kem chống nắng hay kem cách ly, hay màu mắt, mascara, toàn bộ đều là chống nước.

Đại boss đúng là cẩn thận, đúng là không thể chỉ dùng hai chữ cảm ơn mà được, cô hận nỗi không thể ném thẳng lên đầu anh.

Cô thu lại đóng đồ trang điểm, rồi tiếp tục lái xe đi. Trên đường về, cô cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, gương mặt cố gắng tươi cười. Còn về những món quà mà Cảnh Thần Hạo tặng, cô tạm thời không định nghĩ đến.

Cô bước đến trước cửa, vừa định lấy chìa khóa để mở cửa thì nó lại tự mở ra, Đường Sóc đương bế Noãn Noãn đứng trước cửa, “Vừa nghe thấy tiếng xe trước nhà nên tôi nghĩ là cô về rồi!”

“Mami, bé!” Noãn Noãn chia đôi tay nhỏ bé của mình ra, cô lập tức bế lấy đứa con từ trong vòng tay của Đường Sóc.

“Làm phiền anh quá!” Cô mỉm cười ngượng ngùng, Noãn Noãn trong vòng tay cô thì liên tục rúc vào người mẹ, “Mami về muộn quá đấy!”

“Mami sai rồi, năm sau nhất định sẽ không như vậy nữa.” Cô ôm lấy Noãn Noãn bước vào trong, Đường Sóc đóng cửa sau lưng cô lại, anh cũng đi vào theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166

Trong căn phòng trang trí trần ngập bóng bay màu trắng, còn có mấy quả bóng bay treo ở giữa không trung với hàng chữ “happy birthday”, trên mặt bàn có sẵn một cái bánh gato lớn, cô còn chưa kịp phản ứng gì, trên đầu của cô bị Đường Sóc đặt lên một chiếc mũ in hàng bốn chữ “chúc mừng sinh nhật”

“Mẹ!” Dương Dương ôm bó hoa cầm chướng tiến về phía cô, “mẹ, tặng mẹ ạ!”

“Cảm ơn bảo bối!” cô hạ Noãn Noãn xuống, cúi đầu hôn một cái lên trên trán của Dương Dương, đón lấy bó hoa

“Chúc mừng mẹ sinh nhật vui vẻ, càng ngày càng xinh đẹp! Càng ngày càng trẻ trung!” Noãn Noãn vui sướng nhiệt liệt nói lời chúc phúc

Trong lòng cô bị đâm một vị chua xót, cô cả đời này thật sự quá hạnh phúc rồi, hai tiểu bảo bối thật sự là khúc thịt ở trong tim của cô

“Mẹ đến đây cầu nguyện thôi nên đi!” Dương Dương tắt bật kéo cô đi, đến bên cạnh bàn, khuôn mặt đã quen lạnh lùng lúc này cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhàng

Chỉ là trước đây đều là 3 người bọn họ, bỗng nhiên xuất hiện một Đường Sóc, ánh sáng trên người quá chói lọi, cô muốn bỏ qua đều thấy khó

“Đây đều là Đường tiên sinh mua cả, thật sự ngại quá, gây phiền phức cho anh rồi” cô làm sao biết được Cảnh Thần Hạo muốn giữ cô lại ăn com, còn nghĩ thật sự chỉ là tặng ca mà thôi

“Không phiền phức, chẳng nhẽ lâu như vậy rồi, em vẫn không xem anh là bạn bè, em quả thật nói là không xem như thế, vậy thì anh có thể thật sự muốn giận đó” Đường Sóc mỉm cười nhìn cô, sau đó thì đưa tay lấy bật lửa, đốt cháy ngọn nến cắm ở phía trên

“Đương nhiên là bạn bè rồi, Đường tiên sinh giúp đỡ chúng tôi quá nhiều” cô cúi đầu nhìn ngọn nến trên bánh gato, cây nến này chắc chắn là do Dương Dương chọn, nhìn dãy số “18”, cô đột nhiên có chút ngượng ngùng, đều đã là mẹ của hai đứa trẻ rồi, vậy mà vẫn 18 tuổi

“Mẹ vĩnh viễn 18 tuổi! Nhanh cầu nguyện!” Dương Dương ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt nhỏ bé kỳ vọng

Cuối cùng cũng đợi được mẹ quay trở về rồi, không có bị ông chú xấu xa bắt nạt

Cô nhắm đôi mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh của Dương Dương Noãn Noãn, ước nguyện của cô rất đơn giản, hy vọng bọn họ có thể khỏe mạnh, vui vẻ về lớn lên

Khi vừa chuẩn bị mở mắt ra, thì đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo, cô lập tức lắc đầu nhẹ nhàng, phui bay anh ta

Sau khi mở mắt rồi thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của bọn trẻ, trong lòng liền bị lấp đầy, hình ảnh thoáng qua của Cảnh Thần Hạo bị bỏ quên phía sau đầu luôn “xong rồi”

“1, 2, 3.....” Noãn Noãn đếm từng con số, cả 3 người cùng nhau thổi tắt ngọn nến phía trước

Đường Sóc nhìn quen các thể loại bữa tiệc sinh nhật to lớn, nhưng bỗng nhiên cảm thấy khung cảnh ấm áp nho nhỏ như thế này càng khiến anh cảm động

Nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của bọn họ, anh cảm thấy cảnh này hoặc có thể cả đời đều không quên nổi

Đường Sóc cười tươi, đã nhiều năm đón sinh nhật không ăn bánh gato rồi, nhìn thấy hành động của ba mẹ con bọn họ, thì cảm thấy hôm nay miếng bánh gato trong tay của anh nhất định rất mỹ vị

“Mẹ nói trước, không được bôi lên trên người của mẹ” cô nhớ rất rõ, năm ngoái chiếc bánh gato lớn chơi đùa quá mức, cô không chỉ mặt bị bôi toàn bánh kem, trên đầu tóc đều có, gọi đến mức tim của cô đều vỡ vụn rồi

“Không bôi, tuyệt đối không bôi!” Dương Dương chân trọng gật đầu, phải bảo vệ hình ảnh của mẹ trước mặt của chú Đường, bôi bánh kem hành động tự hủy hoại hình ảnh này cậu sẽ không làm đâu

“Ừm ừm, Noãn Noãn cũng không bôi” Noãn Noãn cười hi hi ăn bánh gato, lớp kem trắng dính một chút ít bên mép miệng, nhìn thì càng thêm dễ thương

Cô rút một tờ giấy ăn nhẹ nhàng lau cho cô bé, Noãn Noãn cứ thế cười ha ha, lau miệng cho cô bé xong thì chạy vào trong lòng của cô nũng nịu, “mẹ, con yêu mẹ nhiều à!”

“Mẹ cũng yêu con, ngoan ngoãn ăn, ăn xong còn đi ngủ sớm” trong lòng bỗng xuất hiện sự mềm mại rất dễ chịu vốn dĩ đã rất dễ thương rồi, còn có ý dễ thương nữa, trong tim ấm áp của cô đều đã tan chảy

“Vâng!” Noãn Noãn ngoan ngoãn nghe lời ngồi ăn, chỉ ăn có chút ít rồi không ăn nữa

Dương Dương cũng thế, ăn cũng không được bao nhiêu thì không ăn nữa, cô ngoảnh đầu sang nhìn Đường Sóc nho nhã ăn bánh gato, đất Dương Dương và Noãn Noãn đi rửa mặt máy chân tay cho bọn trẻ trước

Đường Sóc nhìn theo bóng dáng rời đi của bọn họ, động tác trong tay từ từ chậm lại, bánh gato rất ngọt, không biết là vốn dĩ ngọt như thế, hay là nhìn sự ngọt ngào của gia đình bọn họ lây nhiễm sang anh

Căn phòng được bố trí rất ôn hòa, anh ở bên cạnh bọn họ suốt, có thể cảm nhận được bọn trẻ rất yêu mẹ mình, cô ấy cũng rất yêu bọn trẻ

Bùi Nhiễm Nhiễm rất nhanh thì chăm sóc xong hai tiểu bảo bối đi ngủ, vốn còn có chút thắc mắc bọn trẻ hôm nay làm sao mà phối hợp như thế, đến khi cô đi ra ngoài nhìn thấy Đường Sóc vẫn còn chưa rời đi, bỗng nhiên hiểu rõ rồi

Đại bảo bối Dương Dương, cho dù là muốn tạo cơ hội, cũng không cần phải chọn đúng vào ngày sinh nhật chứ! Cô thật sự rất buồn ngủ, rất muốn đi ngủ

Với lại cô thật sự không có chút ý muốn kết giao bạn trai à!

“Đường tiên sinh, hôm nay cảm ơn sự chăm sóc của anh, giờ không còn sớm nữa, tôi tiễn anh ra ngoài!” cô vừa đi ra ngoài, Đường Sóc đứng dậy

Lúc này đi đến trước mặt của cô, nghe thấy lời của cô nói, quay người đi về phía cửa chính

Hai người họ một trước một sau đi ra, gió tháng 10 đã bắt đầu có chút lạnh lạnh rồi, nguyên nhân có thể do vừa rồi mới tắm xong cho hai bảo bối xong, gió lạnh thổi vào người, cô cũng không cảm thấy lạnh

Xe của Đường Sóc dừng ở trên vị trí đỗ xe trước cửa, sau khi bọn họ đi qua đó, anh không có lập tức lên xe, mà ở bên cạnh ghế lái dừng bước lại

Ánh đèn vàng bên đường rọi lên trên người anh, bởi vì vị trí quay lưng lại ánh sáng, có chút nhìn không rõ khuôn mặt của anh, nhưng lại là một đường nét cũng có thể miêu tả ra được dung mạo khí thế anh tuấn bất phàm của anh

“Đường tiên sinh?” cô gọi một tiếng thăm dò

Đường Sóc như biến ảo thuật lấy một chiếc hộp socola nhỏ nhắn đáng yêu ra, đưa ra trước mặt cô, “quà sinh nhật”

Chiếc hộp nhỏ nhắn dễ thương đó, đồ bên trong nhất định rất tinh tế, đôi một câu nói khác, cho dù bên trong không phải là đồ tinh tế, cô cũng không thể nhận

“Đường tiên sinh, anh quá khách khí rồi, quà thật sự không thể nhận, anh hôm nay ở cùng với Dương Dương Noãn Noãn đã là món quà tốt nhất rồi” cô lắc đầu từ chối, lời nói rất chân thành

Đường Sóc đã nghĩ đến cô ấy sẽ từ chối, không nghĩ rằng từ chối thẳng thừng như thế này

“Một món quà nhỏ thôi mà, chúng ta không phải là bạn bè sao?” anh chỉ là muốn tặng một món quà nhỏ mà thôi, chẳng lẽ cũng chỉ có cửa bị từ chối sao

“Là bạn bè, nhưng mà điều này và quà tặng không có quan hệ gì hết” cô âm thầm cảm thấy nếu như nhận món quà của anh ta, thì thật sự sẽ là liên quan không rõ ràng, và lại cô cũng không muốn

Không đợi Đường Sóc nói gì, cô tiếp lời nói, “rất muộn rồi, lái xe trên đường cẩn thận, cảm ơn anh đã cùng tôi trải qua sinh nhật”

Cô từ từ lùi bước về phía sau, nhìn anh ta gật đầu xong, thì quay người chạy vào trong nhà, cánh cửa của chung cư bị cô nhẹ nhàng đóng lại

Đường Sóc nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay của mình, thu lại, ít nhất sau cùng cô ấy không phải là nói cảm ơn anh đã chăm sóc bọn trẻ, mà là cùng cô trải qua sinh nhật

Như vậy, Đường thiếu đứng tại chỗ nở nụ cười lên

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa mới trở về nhà, thì ngồi lên trên ghế sofa, nhìn vào bày trí trong phòng khách, cảm thấy đặc biệt nhớ Lâm Trí Hiểu, ít nhất thêm một người có thể giúp cô dọn dẹp

Nhìn thì rất đẹp, nhưng mà dọn dẹp thì quá phiền phức, ngồi trên ghế sofa một hồi mới nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng động cơ xe khởi động, cô bỗng chốc căng tròn con mắt lên, Đường Sóc không phải là đợi ở bên ngoài lâu như thế này mới rời đi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167

Cũng không biết đang nghĩ gì, cô ngồi ngơ ra ở ghế sofa một lúc, sau đó quyết định đi ngủ trước, mai mới thức dậy dọn dẹp.

Vừa đi được hai bước, nghe tiếng chuông điện thoại reo, cô vừa nhìn là biết của Lâm Trí Hiểu, vừa nghe máy vừa đi vào phòng tắm.

“Nhiễm Nhiễm, sinh nhật vui vẻ, hôm nay tớ thật sự là quá bận, giờ mới rảnh được xíu!” Lâm Trí Hiểu ái ngại xin lỗi.

“Không sao, sinh nhật năm nào cũng có, năm nay không ở bên tớ, năm sau bù vậy! Công việc cậu cũng rất mệt rồi, mau nghỉ ngơi sớm đi.” Cô cũng rất muốn ngủ, nhưng không hiểu này giờ mình ngồi ngơ ngơ ở ghế sofa làm gì nữa.

“Được, ngủ ngon, nghỉ sớm đi!” v cũng không muốn quấy rầy cô nghỉ ngơi, liền nhanh chóng tắt máy.

Bùi Nhiễm Nhiễm đi tắm xong, nhanh chóng leo lên giường, rồi chìm sâu vào trong mơ.

Cô cảm thấy mắt mình nặng trĩu, dù muốn mở ra nhưng không có cách nào mở ra được, trong tay vọng lại tiếng bước chân rất gần, mà bước chân này lại vô cùng quen thuộc.

Hình như là...Cảnh Thần Hạo.

Đột nhiên, cô cảm thấy cảm mình bị giữ chặt, theo lực đẩy của anh ta mà ngẩng lên, ánh mắt nặng trĩu đó từ từ mở ra.

Đập vào mắt cô là Cảnh Thần Hạo với khuôn mặt thanh tú ai nhìn vào cũng khen ngợi, ánh mắt sâu không thấy đáy đó cứ chăm chú nhìn cô không chớp mắt.

Khuôn mặt anh tuần ấy tiến sát mặt cô, lướt qua má cô rồi ghé bên tai cô, hơi thở nóng hổi của anh khiến cô cảm thấy hơi ngứa, nhưng anh lại không chịu thôi, càng ghé sát tai cô hơn: “Nhiễm Nhiễm, em trốn lâu như vậy, nên bù đắp cho anh thế nào đây? Anh đã phải đợi em 5 năm trời.”

“Anh thả tôi ra!” Cô đã biết nếu bị người đàn ông này biết được kết cục cô sẽ rất thảm, quả nhiên là rất thảm, giờ đã bị khống chế rồi.

“Không thả, lần này có chết anh cũng không thả em ra đâu, nhớ đấy, em là của anh, Cảnh Thần Hạo này!” Anh đột nhiên nghiêng đầu, dùng lực mạnh cắn vào tai cô.

“Á...”

Cô kêu lên thành tiếng, vội mở mắt, phía trước là một màn đêm tối, ý thức lúc này chỉ là giấc mơ, cô mới từ từ thở mạnh ra.

“Cũng may là mơ, nhưng nếu trong thực tế, liệu anh ta có dùng cách cực đoan hơn không?”

Đêm vẫn còn rất dài, nhưng cô không thể ngủ được, sợ sẽ tiếp tục nằm mơ.

Ngày thứ hai sau khi trang trí hết phòng khách đã là 11h, cô đã mệt rã rời, ngồi xuống ghế sofa không nhúc nhích.

Dương Dương từ trong phòng sách đi ra, đôi chân nhỏ của nó đi về phía cô. “mami, tôi qua mami và chú Đường có tiến triển gì không?”

“Dương Dương, mami sẽ không ở bên cạnh chú Đường đâu, biết không?” Cô sờ mái tóc đen của nó, cười hiền hậu.

“Tại sao? Mami không phải đã nói nếu chú Đường thích mami mami sẽ suy nghĩ lại sao? Con hỏi qua rồi, chú Đường chú ấy...” Dương Dương ngồi bên cạnh cô, khuôn mặt nhỏ của nó ngước lên nhìn cô, “Chú ấy rất thích mami.”

Cô liếc nhìn ipad trong tay Dương Dương, dường như có nói là, hai người bọn họ lại lên mạng nói vấn đề này?

“Dương Dương, có phải con chịu đã kích gì không?” Mặt cô đầy quan tâm nhìn nó, chẳng lẽ do lần trước ở nhà trẻ khiến trái tim bé nhỏ của nó bị tổn thương, nên nó mới muốn cô ở bên Đường Sóc?

Bùi Dương lắc đầu, nó không chịu đã kích gì, nói chính xác hơn nó không cần ba, nhưng mẹ nó cần người để chăm sóc.

Chú xấu xa đó không biết sẽ tiếp tục ức hiếp mami ra sao, nó vẫn còn nhỏ, không thể chăm sóc cô, cho nên chỉ có thể tìm một người đáng tin, có năng lực bảo vệ cô.

Mà Đường Sóc lại là người phù hợp tiêu chuẩn nhất.

Nếu hai người họ có thể thương yêu lẫn nhau, thì càng tốt. Nếu không, nó cũng sẽ không ép buộc, cho nên nó mong mami có thể cho chú Đường một cơ hội.

“Mami, con cảm thấy chú Đường rất tốt với chúng ta, con cũng rất thích chú ấy, Noãn Noãn cũng vậy, nhưng nếu mami không thích, chúng ta vẫn tiếp tục sống vui vẻ như vậy.” Xem ra nó phải điều tra người chú xấu xa đó kĩ hơn, mami hình như rất đề ý chú ta.

“Ừm, vậy chúng ta cứ tiếp tục sống như vậy, không cần thêm ai nữa hết!” Cô đưa tay ra ôm nó.

Ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ, trong phòng đầy hơi ấm, vô cùng yên tĩnh.

Lễ Quốc Khánh rất nhanh đã trôi mất cả nửa ngày, thời gian này cô hầu như ở nhà làm nội trợ, sau đó lên mạng điều tra vụ án của Bùi Thị năm xưa, nhưng tư liệu ít đến đáng thương, ngoài một số tin tức báo chí, hầu như không còn gì.

Hình như bị ai đó cố ý xóa sạch.

Nhưng người đó là ai, cô không cần nghĩ cũng biết, nhất định là người nhà Âu Dương.

Lúc này, cô đang bung một ly nước, đứng trước hiên nhà, sau đó quay người đẩy cánh cửa ra, vừa quay người đã thấy Dương Dương đang đứng đó với gương mặt lạnh.

“Dương Dương”

“Mami, chúng ta có thể nói chuyện liên quan đến thân thể của con và Noãn Noãn không?” Nó ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt càng lạnh lùng.

Mấy ngày nay nó luôn theo dõi tin tức của Cảnh Thị, hình ảnh tổng tài của Cảnh Thị _ Cảnh Thần Hạo nhanh chóng lọt vào mắt nó.

Chỉ nhìn từ màn hình vi tính, cũng có thể thấy thân phận phi phàm tôn quý của anh ta, vô cùng lạnh lùng, đôi mắt sâu không thấy đáy đó có một khí thế ngất trời, không ngừng tỏa ra một luồng khí độc tôn.

Người đàn ông cao cao tại thượng đó, lại giống nó đến 6 7 phần, trước đó có nghe người ta nói, giờ chính mắt nhìn, mới càng kinh ngạc.

Mấy ngày nay, nó cứ lục mãi, tỉ mỉ xem rất nhiều tin tức liên quan đến anh ta, những năng lực khác của anh ta cũng rất được công nhận, có rất nhiều tin tin ong bướm, thay phụ nữ như thay áo, cho dù là cha ruột của nó, nó cũng không đề ý.

Nhưng không thể phủ nhận, trong lòng nó, không có chút thiện cảm nào với Cảnh Thần Hạo.

“Con biết rồi?” Cô tuy đang hỏi, nhưng lại nhìn vào mặt nó, cũng là đang khẳng định lời của nó.

Cô đưa tay đặt ly nước lên bàn, hướng về phía nó, cúi thấp người nhìn nó, “Dương Dương, mami không tính giấu con.”

“Con tin mami.” Cô đưa tay ôm nó, nó ngoan đến nỗi khiến lòng cô không ngừng tự trách.

“Vậy mami tính sao?” Hai người họ làm chúng công ty, ngày nào cũng gặp nhau, vừa nghĩ đến việc mami bị anh ăn hiếp như thế, trong lòng nó liền không chịu nổi.

Cô phải làm sao? Cô vốn tính giấu anh, nhưng có cảm giác không thể giấu được lâu nữa.

“Bất kể xảy ra chuyện gì, mami sẽ ở bên tụi con, sẽ bảo vệ tụi con. Thực ra ba con anh ta, mami nói người đàn ông mà Dương Dương không thích đúng không?” Cô nhất định là điên rồi, sao lại mở miệng nói hai từ “Ba ba”.

“Nếu nói câu thật lòng, thực sự không thích.” Dương Dương trịnh trọng gật đầu, khuôn mặt nó càng nghiêm túc, “Anh ta quá đào hoa phẩm chất quá tệ!”

“Ừm, mẹ cũng thấy thế!” Cô cười đứng dậy, nắm lấy tay nó, “Hứa với mẹ đừng nói cho Noãn Noãn biết, được không?”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy cậu trả lời kiên định như thế, trong lòng càng ấn chứng một chuyện, Dương Dương không thích Cảnh Thần Hạo thật.

Hai anh em tụi nhỏ một người thích, một người không thích, nhưng đối với Đường Sóc, cả hai người đều khá là thích.

Đại boss nhân phẩm của anh quả nhiên không tốt, không nhận được sự yêu thích.

Lúc này, Cảnh Thần Hạo đang xem sách ở Thường Nguyệt Viên không xa nhơ nhĩ hất một cái hơi.

Anh buông sách trên tay xuống, lấy một tờ giấy ra lau miệng, đôi mắt sâu thẳm nhìn về nơi xa, là ai đang nhớ anh, hay là đang mắng anh?

Thấm thoát đã đến ngày 8 tháng 10, vừa mới nghỉ phép về, cả một bữa sáng bận đến Bùi Nhiễm Nhiễm ngay cả thời gian uống nước cũng không có.

Cho nên nghỉ phép rốt cuộc là vì cái gì, tăng thêm lượng công việc sau nghỉ phép sao?

Không mấy dễ dàng qua được buổi sáng, ăn được bữa sáng có thể nghỉ ngơi một hồi, cô liền ngồi ở phòng làm việc ngủ gật, mắt vừa nhắm liền có thể ngủ thiếp đi.

Cảnh Thần Hạo “cách” một tiếng mở cánh cửa phòng làm việc chưa đóng, nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm nằm trên bàn liền bước vào trong.

Anh vừa bước vào liền cảm thấy có một luồng gió mát, anh ngẩng đầu nhìn về phía máy lạnh, không ngờ mới 22 độ, cô đang làm cái gì, không lo bị cảm sao?

Ánh mắt của anh xoay chuyển trên bàn làm việc, nhưng lại không nhìn thấy remote, ánh nhìn thẳng vào tủ trước mặt cô, remote chắc là ở bên trong hộc tủ.

Anh nhẹ nhàng bước chân qua đó, thân hình yên đứng kế bên cô, vốn định lấy remote, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêng ngửa ngon của cô, gần như sắp quên hẳn bản thân muốn làm gì, nếu như ngày tháng sau này cứ như thế yên tĩnh nhìn vào cô, anh cũng không cảm thấy nhàm chán.

Vài phút sau đó, anh mới hồi thần lại, hơi ngã người, dang tay dài vượt qua trước ngực cô, đi mò hộc tủ.

Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên có cảm giác có một luồng khí nóng kề gần, cô đột nhiên ý thức đang đi làm rồi, cô tỉnh dậy đột ngột, cúi đầu vừa nhìn, một bàn tay to đang ở trước ngực cô.

“Bốp!” một tiếng, cô dùng sức đánh vào cái lưng tay có “ý đồ đen tối” kia.

“Bùi Dĩ Hàn, cô làm gì thế?” Cảnh Thần Hạo không nghĩ rằng cô đột nhiên tỉnh dậy, cho dù là tỉnh dậy, anh cũng không có làm gì, không ngờ trực tiếp tát một cái tát cho anh.

Cô vội vàng từ ghế ngồi đứng dậy, ngẩng đầu hơi giận nhìn vào Cảnh Thần Hạo, “Cảnh tổng, lời nói này là tôi mới là người hỏi anh mới phải, tay của anh muốn làm gì?”

Anh nói ra chẳng phải sẽ bị cô cười cho, “Tôi chỉ là muốn thử xem cô ngủ chưa thôi, nếu như cô tỉnh rồi, theo tôi đến phòng làm việc!”

“Vâng, Cảnh tổng.” Cô cười đi theo sau lưng anh, còn đối với chuyện hồi nãy, cô tiếp tục nhin chứ!

Sao đi chẳng nữa chỗ anh nên sờ, sớm đã sờ qua rồi.

Đến phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo, bước chân của cô vừa đứng yên, trước mặt cô đã để xuống một chìa khóa xe màu đen, “Công ty giao xe cho cô, đây là chìa khóa.”

Cô cúi đầu nhìn vào 4 cái vòng trên chìa khóa, cảm giác cả người đều không tốt.

Lâm Tri Hiếu làm thư kí anh mấy năm, bản thân tự dành tiền mua xe, cô chỉ là thư kí tạm thời thôi, đại boss anh phân biệt đối xử như thế, sẽ làm quân tâm suy sụp đấy!

“Không lấy chiếc này?” Lời nói Cảnh Thần Hạo vừa dứt, trước mặt lại để xuống một chìa khóa, “Tự cô lựa.”

Cô lướt mắt vào “BMW” trên chìa khóa, nụ cười trên mép miệng khẽ động phối hợp với vẻ mặt vàng mặt của cô lại càng thêm khó coi.

Cô đẩy gọng kính trên mũi, công thức hóa nói, “Cảnh tổng, thư kí Lâm rất nhanh sẽ trở về, tôi lập tức phải về phòng kế hoạch, một nhân viên nhỏ nhận xe công ty, sẽ ảnh hưởng đến tính tích cực làm việc của các nhân viên khác.”

“Lựa một cái.” Cảnh Thần Hạo không hề bị dao động.

Ngày sinh nhật lúc đó cô nói nhất định phải trở về lái xe của Lâm Tri Hiếu, anh đã có dự tính thế này, dùng quyền mưu tư với Nhiệm Nhiệm của anh thì làm sao, anh chấp nhận.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của người đàn ông, cô có chút hơi do dự, cầm lấy chìa khóa đầu tiên, “Cảnh tổng, bữa chiều tôi phải đi phim trường, hôm nay Hòa Thảo đóng quảng cáo, nếu như anh có gì cần thiết, thì tìm trợ lý Thích hoặc là Ứng Ngữ.”

Ứng Ngữ là một thư kí khác, tình huống thông thường cô làm công việc hỗ trợ, có việc cũng là trực tiếp tìm cô ấy, sẽ không trực tiếp gặp mặt Cảnh Thần Hạo.

Nhưng bản kế hoạch cảm ngọc là cô phụ trách, nửa đường rút lui như thế cô rất không thích, hơn nữa quay hình quảng cáo rất quan trọng, cô nhất thiết phải đi xem thử.

Cảnh Thần Hạo lướt mắt lên chìa khóa trên tay cô, khó lắm cô nghe lời đến thế, bản thân cũng không phát hiện, mép miệng khẽ nhếch nói ra một chữ đơn, “Uhm”

Bùi Nhiệm Nhiệm thấy thế, cũng có hơi kinh ngạc nhẹ, không ngờ lại dễ dàng nói chuyện như thế, nhưng cũng đúng, đó là hạng mục của Cảnh thị.

Vừa mới ngoảnh người đi, liền nhớ đến đồ trang điểm anh tặng cô ở nhà, bước chân hơi khựng, lúc muốn nói gì đó, đột nhiên phát hiện cũng không có gì để nói, chẳng qua chỉ là đồ trang điểm chống thấm nước, anh không tặng, bản thân cô cũng biết mua.

Nghĩ như thế, món quà sinh nhật kia cũng khá thực dụng.

Tay phải kéo lấy tay cầm, vừa mới dùng sức, liền nghe thấy giọng nói trầm thấp vang lên ở sau lưng, “Đồ tặng cô không dùng?”

Cô không có buông tay, hơi nghiêng người nhìn vào anh, trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau, cô lập tức liền cười lên, “Đồ của Cảnh tổng tặng tôi đương nhiên phải dùng, chỉ là đồ trước đó tôi vẫn chưa dùng hết, dùng xong nhất định dùng.”

Một người đàn ông như anh làm sao nhìn ra được cô dùng loại trang điểm gì? Cho dù là nghiệp vụ này của Cảnh thị, mắt của anh có quá độc không?

Cảnh Thần Hạo nhìn thấy mặt cười của cô, liền biết được cô đang ứng phó anh, nhưng đây không phải là lúc tranh chấp với cô, đưa tay lạnh nhạt nói, “Ra ngoài đi!”

“Vâng, Cảnh tổng.” Cô lập tức đẩy cửa ra ngoài, nhìn chìa khóa trên tay, tâm trạng phức tạp.

.....

Quay hình quảng cáo rất quan trọng, cho nên một giờ chiều cô đã đến phim trường, cách thời gian quay hình còn một tiếng, nếu như có vấn đề vẫn có thể tìm được cách giải quyết trước.

Cô vừa mới bước vào, một người trợ lý đối mặt hoang mang chạy ra, hai người suýt tí là đụng nhau.

“Sao thế?” Cô đỡ lấy cô trợ lý nhỏ thoáng gấp trước mặt.

Trợ lý nhỏ trước đó gặp qua cô, trước đó cô là người phụ trách, đã trao đổi qua với đạo diễn thợ quay, lập tức nắm chặt lấy cánh tay cô như là tìm được cỏ cứu mạng vậy, “Chúng tôi không tìm được Hòa Thảo, nửa tiếng trước nhân tin nói là đang ở trên đường, bây giờ điện thoại cũng không bắt máy, tuy rằng vẫn còn một tiếng, những vẫn phải trang điểm, thử quần áo, một tiếng làm sao đủ! Nhìn thấy lập tức phải quay hình rồi, nếu không trang điểm tốt,

chúng ta nhất định bị mắng đấy.”

“Tôi gọi điện thoại thử xem.” Bùi Nhiễm Nhiễm buông tay của cô ấy xong lập tức từ bên trong túi xách lấy đi động ra, sắc mặt trầm trọng gọi số điện thoại của Hòa Thảo.

Di động không có tắt máy, cũng không phải trạng thái máy bận, chỉ đơn thuần là không bắt máy.

Cô một bên đi vào bên trong một bên tiếp tục gọi điện, hiện trường quảng cáo bố trí sắp xong, những nhân viên công tác khác đang bận rộn, nhìn thì thấy cảnh tượng vô cùng hài hòa, nhưng bên trong lại thiếu đi nữ nhân vật chính.

Kế hoạch này là kế hoạch đầu tiên cô làm ở Cảnh thị, tình huống thông thường cô đều sẽ có phương án dự bị, vấn đề khác cô cũng suy nghĩ đến, nhưng duy nhất không nghĩ đến, Hòa Thảo lại biến mất.

Bao nhiêu người hậu tuyến, cô chỉ chọn đúng Hòa Thảo, những người khác khí chất không phù hợp, quảng cáo này nếu như không phải là Hòa Thảo đóng, cô thà rằng không quay.

Lúc lại gọi thêm lần thứ ba vẫn là không có người bắt máy, cô cũng có chút không nhận được, “Phái người lập tức đi tìm!”

“Vâng vâng, đang định đi tìm.” Trợ lý nhỏ sau lưng lại kêu thêm vài người, từ trong phim trường ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169

Cô nhìn quanh trường quay và đi đến một góc yên tĩnh. Nhanh chóng bấm số điện thoại gọi vào văn phòng của Thích Thịnh Thiên.

Chuông reo vài lần và được nhắc lên. Cô ấy không mở miệng chào hỏi, giọng nói sắc bén như dao. "Hòa Thảo đã biến mất rồi. Tôi cần tư liệu chi tiết của cô ấy. Có thể lập tức đi tìm không, rồi gửi qua điện thoại cho tôi xem."

"Đương nhiên là được, nhưng sao cô ấy lại biến mất, liệu có chuyện gì xảy ra rồi không?" Thích Thịnh Thiên lập tức nghĩ ngay đến tình cảnh tiểu tình nhân của Âu Dương Lập bắt cóc cô ta.

"Hy vọng không phải vậy, nửa tiếng trước đó còn nhắn tin là tới ngay, nhưng vẫn không thấy bóng dáng. À này, chuyện như vậy đừng báo với Cảnh tổng." Trước khi tắt máy cô không quên dặn dò một câu.

"Là cô nói nhé! Nếu có xảy ra chuyện gì, cô là người gánh hết trách nhiệm đấy." Thích Thịnh Thiên suy nghĩ khảo nghiệm một chút, rốt cuộc cô ấy có năng lực gì, nếu là cô ta lên tiếng đừng báo với Cảnh Thần Hạo, vậy thì anh ta sẽ không nói.

"Đương nhiên, cái dự án kế hoạch này vốn dĩ tôi cũng phải phụ trách." Bao gồm Hòa Thảo, không thể để cho cô ta bị chuyện gì được, hy vọng chỉ đơn thuần là bị kẹt xe thôi.

Kết thúc điện thoại với Thích Thịnh Thiên rồi, sẽ nhanh chóng xuất hiện tư liệu chi tiết của Hòa Thảo trên điện thoại của cô thôi, như lúc cô ta ở trong sân chơi nghe được rằng, ba thất nghiệp, mẹ sức khỏe không tốt, nghề nghiệp là diễn viên, xác thực là rất cần tiền tiêu rồi.

Bởi vì đã hẹn trước với cô ta, nên hôm nay cô ta không thể tiếp tục ở trong trường, rất có khả năng đang trong bệnh viện.

Nhưng mà Hòa Thảo vừa mới nhắn tin nói đang trên đường đến mà, bất kể là chuyện gì, cô ta phải đến bệnh viện xem sao.

Cô ta cầm điện thoại, quay người định đi ra ngoài, khi mới bước vào xem chút đưng vào người khác, khi đi ra ngoài cũng mém va chạm với người khác, chỉ là lần va chạm này lại là người đã lâu không gặp Khâu Tịch.

"Hóa ra là bí thư Bùi, sao cô rảnh đến đây thế?" vẻ mặt cười nhạo của Khâu Tịch châm chọc cô, ánh mắt cuối cùng lướt nhìn vào khuôn mặt cô, "đã lên chức bí thư của Cảnh tổng, cô nên thay đổi tí sắc màu cho phấn nèn đi chứ? Ngày nào cũng đánh phấn kiểu vậy, không sợ ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc của Cảnh tổng à"

"Khâu tổ trưởng, cô cảm thấy Cảnh tổng là người dễ dàng bị ảnh hưởng đến vậy sao? Huống chi tôi là bí thư cấp cao của anh ta, không phải tay sai, trong khoảng thời gian làm việc không cần phải ngồi đối diện anh ta suốt." Cô ta vốn dĩ đang gấp, nhưng thấy cô ta đang đứng chắn ngang cửa, vẻ mặt không mấy vui vẻ.

"Cô....." Khâu Tịch nghe cô ta nói vậy tức không nên lời, cô ta không dám đụng chạm Cảnh Thần Hạo, trừ khi cô không muốn tồn tại ở Cảnh Thị.

"Tôi vừa nghe nói Hòa Thảo vẫn chưa đến." Khâu Tịch đưa tay trái lên nhìn đồng hồ, cổ ý lên cao giọng, "sao bây giờ, vẫn còn 50 phút nữa, vẫn chưa

tìm được người à?"

"Khâu tổ trưởng chẳng phải đang trông ngóng cho tìm không ra người sao?" cô nhìn cô ta cười nhạo, "đợi đến khi thật sự tìm không ra người thì lúc đó Khâu tổ trưởng cười hả hê vẫn chưa muộn mà, đến lúc đó tôi nhất định ở trước mặt Cảnh tổng miêu tả lại trạng thái lúc này của cô một cách thật sinh động."

"Cô đừng nói vậy, tôi nào có cười trên sự đau khổ của người khác, cái quảng cáo hôm nay của Cảnh Thị quan trọng cỡ nào tôi còn rõ hơn cô mà, tôi lại càng lo lắng hơn cả cô!" Khâu Tịch ngay tức khắc nôn nóng, cô ta vừa mới nhìn cô cười nhạo, lại quên rằng nếu thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô ta cũng khó thoát ly được.

"Cô làm gì trước mặt tôi cũng không sao, nhưng nhớ đừng có đắc ý và hý hửng trước mặt Cảnh tổng, đến lúc đó tôi muốn giúp cô cũng không được, huống hồ gì giờ tôi cũng không muốn giúp cô." Vốn dĩ thời gian gấp rút, thực sự không muốn đang đầu lâu với cô ta nữa.

Khâu Tịch giận dữ nhìn cô chằm chằm, vừa muốn mở miệng nói lại, liền thấy cô quay người vào trường quay, cô ta tò mò theo sau.

Tuy rằng chỉ là quay quảng cáo, nhưng cũng phải mời đoàn làm phim và đạo diễn bậc nhất trong nước, tính khí của họ rất tệ, trước khi tìm được Hòa Thảo, thì cũng phải trấn an tinh thần của họ.

Lúc cô đi qua, đạo diễn phụ trách đang nói chuyện với thợ ghi hình, nhìn thấy cô đi qua, bèn quay đầu đi.

"Giang đạo diễn....."

"Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Tôi vừa nghe nói người vẫn chưa đến, không biết các người làm việc như thế nào nữa! Có biết thời gian của tôi quý báu lắm không?" Giang Lưu ngửa đầu nhìn cô ta, trên mặt đã hiện rõ sự bức bối, "cho cô thêm nửa tiếng đây, nếu không thấy người, hôm nay sẽ không quay nữa!"

"Giang đạo diễn, đối với chuyện ngoài ý muốn hôm nay tôi thành thật xin lỗi, hay là như thế này, đối diện có một quán cà phê, Giang đạo diễn qua đó ngồi đi, đợi mọi thứ chuẩn bị xong rồi, mới mời Giang đạo diễn qua lại, cũng tiện cho ngài nghỉ ngơi tí." Sắc mặt vàng ệch của cô ta biểu lộ thập phần thành ý, thái độ khiêm tốn.

Giang Lưu như muốn bức bối, thì cũng không bức được nữa.

"Vậy được rồi! Vậy đi!" Giang Lưu đứng dậy từ chiếc ghế, hào khí vẫy tay, "nghỉ ngơi nghỉ ngơi!"

"Giang đạo diễn, để tôi đưa ngài đi qua" Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay làm động tác mời, đi bên cạnh Giang Lưu ra ngoài.

Từ phía sau Khâu Tịch vừa bước vào thấy tình hình như vậy, vốn dĩ định tiến lên trước, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Giang Lưu, nên cô đành nhường nhịn vậy.

Chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn họ rời đi, tuy xảy ra sự việc ngoài ý muốn thì cô cũng sẽ bị liên lụy, nhưng cô lại càng muốn thấy Bùi Dĩ Hàn bị xấu mặt, tốt hơn hết là bị đuổi khỏi Cảnh Thị.

Không ngờ rằng cô ta chỉ nói hai ba lời là có thể xử lý xong Giang Lưu, lại không ngờ rằng Giang Lưu lại có thể dễ dàng nói chuyện đến vậy.

Nhưng mà cho dù có an ủi Giang Lưu thì sao chứ, cô ta nở nụ cười nham hiểm và lấy điện thoại ra, nếu để Cảnh Thần Hạo biết rằng việc nhỏ nhoi như vậy cũng không giải quyết được, nhất định sẽ đuổi cô ngay, phải biết rằng Cảnh Thần Hạo trước giờ không lưu lại những kẻ bất tài.

Huống chi là người phụ nữ vừa xấu vừa già này.

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa Giang Lưu vào quán cà phê ngồi sau đó nhanh chóng rời đi, vừa mới bước ra là gọi ngay cho Hòa Thảo, nhưng vẫn không nhắc máy

Cô ta đẹp điện thoại liền vào trong xe, hai tay vịn chặt vào vô lăng, nhìn vào dòng xe hàng người phía trước, trong đầu vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề.

Theo lý mà nói, Hòa Thảo là một người mới nên không đắc tội ai cả, sao lại có người kiểm chuyện với cô ta được?

Phải chăng là đối phó Cảnh Thị? Ai là người đang dùng cách này?

Hòa Thảo là người đại diện phát ngôn về sản phẩm mới cho sự kiện này, nếu như bài trừ những người trong nội bộ Cảnh Thị tiết lộ thông tin, thì lần trước đến trường quay còn có Hòa Miêu, Liêu Vi, và cả Lucy đều biết.

Hòa Miêu thì đang nằm viện, tất nhiên là không thể hạ thủ chị họ mình được, Lucy chỉ mong được nịnh hót Cảnh Thần Hạo, cho dù là đối phó cô ta, nên cũng sẽ không dùng cách này, bị cô phát hiện càng khiến cô căm ghét cô ta hơn.

Trong đầu cô ta luôn hiện bộ mặt của Liêu Vi, chẳng lẽ phụ nữ thích Âu Dương Lập đều thích giở thủ đoạn bằng cách bắt cóc sao?

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại reo lớn phá tan sự suy xét của cô ta, cô ta hạ tốc độ lại, cầm lấy điện thoại, bèn nhìn thấy hai chữ "Cảnh tổng", cô ta biết rằng không xong rồi.

Khâu Tịch đánh tiểu báo cáo cũng nhanh thật, cô ta vừa mới rời quán cà phê chưa đầy 10 phút, thì Cảnh Thần Hạo đã gọi điện thoại rồi.

Tiếp điện thoại của anh ta thật nguy hiểm, nên cô ta cho xe đậu bên vệ đường, sau đó mới tiếp điện thoại, "Cảnh tổng, có chuyện gì không?"

"Cô đang ở đâu?" lúc này Cảnh Thần Hạo đã ra khỏi tòa nhà Cảnh Thị, chuẩn bị ghé qua trường quay xem xét tình hình.

Giọng nói hơi trầm kèm chút hiền từ vọng đến, giống như đang kể bên tai vậy, khiến tay trái của cô không kìm được bầu chặt vô lăng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bà Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170

"Tôi đang trên đường, chuẩn bị tới bệnh viện xem có phải Hòa Thảo cô ấy đột nhiên phát sinh sự cố gì không." Cô hy vọng tốt nhất là như thế này, nếu như thật sự bị bất cóc, cái cảm giác đó cô đã từng gặp phải, thật sự rất đau khổ.

Cảnh Thần Hạo ngồi trong xe, Tiểu Dương ngay lập tức lái xe đi, nhìn thấy sắc mặt của đại boss, gần như không có gì là tốt đẹp mà!

Cảnh Thần Hạo mặt lạnh lùng, tiếp tục nói, "Là bệnh viện nào?"

"Bệnh viện nhân dân thứ nhất." Cô thật thà đáp lại, lúc này không dám nói dối anh ấy.

"Anh qua ngay đây!" Anh ấy ngắt điện thoại, lờm Tiểu Dương một cái, "Bệnh viện nhân dân thứ nhất."

"Vâng!" Tiểu Dương chuyên tâm chăm chú lái xe, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn lên Cảnh Thần Hạo trên gương chiếu hậu, rốt cuộc là ai đổ bệnh rồi, nhìn bộ dạng Cảnh tổng lúc này thật sự là đang rất lo lắng.

Ở một nơi khác Bùi Nhiễm Nhiễm cũng nhanh hơn một bước, nhanh chóng tới bệnh viện, cứ xông thẳng tới bệnh viện của mẹ Hòa Thảo.

Mùi thuốc sát trùng ở trong bệnh viện nồng nặc, tầng năm của bệnh viện rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức làm cho người ta có cảm giác sẽ ngủ gật bất cứ khi nào.

Nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm lúc này rất tỉnh táo, dừng bước trước cửa phòng bệnh, lịch sự gõ cửa.

Từ phía bên trong một giọng nói ấm áp có chút yếu ớt vọng ra: "Mời vào."

Cô cười đẩy cửa bước vào trong, một phụ nhân gương mặt xanh xao đang nằm trên giường bệnh, trong phòng bệnh rất yên tĩnh, lọ hoa trên bàn có cắm mấy cành hoa cúc màu vàng, bây giờ cũng đang vừa vặn là mùa đẹp nhất của hoa cúc.

"Cháu chào dì, cháu là bạn của Hòa Thảo, hôm nay tiện đường ghé qua đây cho nên tới thăm dì. Lúc tới có chút vội vàng nên cũng không có mua quà gì, sức khỏe của dì đã đỡ hơn nhiều chưa ạ?" Cô không thể trực tiếp hỏi thẳng có phải là khi rời đi phát sinh việc này không, không thể để cho một người bệnh phải lo lắng.

"Bạn của Thảo phải không? Mời ngồi! Nhưng nó ra ngoài rồi, nói là đi làm." Hòa mẫu cười hiền từ, gương mặt xanh xao kia cũng không còn nhìn thiếu sức sống hơn một chút.

Bùi Nhiễm Nhiễm bước qua đó, lấy bình nước rót một cốc nước, sau đó đỡ bà ấy ngồi dậy, "Dì, uống một chút nước nhé!"

"Cảm ơn, thật là phiền cháu quá rồi!" Hòa mẫu nhận lấy cốc nước trên tay cô, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ, lại nhanh chóng đưa cốc lại cho cô.

Cô đặt cốc nước xuống, bước tới ngồi xuống cạnh bà ấy, "Dì, Thảo cô ấy dạo gần đây có phải rất bận hay không? cháu có nghe cô ấy nói dạo gần đây có một cơ hội làm đại diện rất có tiếng, hôm nay cô ấy có phải đi quay quảng cáo hay không?"

Hòa mẫu gương mặt suy tư, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói, "Chắc là như vậy! Cháu tìm nó có việc gì không? Nó đã rời đi được hơn một tiếng rồi!"

"Dì chắc cũng mệt rồi! Vậy dì nghỉ ngơi trước đi nhé!" Cô đỡ Hòa mẫu nằm xuống, "Dì ơi vậy cháu đi trước đây, lần sau cháu sẽ lại tới thăm dì."

"Ừ." Hòa mẫu âm giọng vút cao, nằm trên giường bệnh nhìn cô.

"Vậy dì ơi, Miêu em họ của Thảo cũng ở trong bệnh viện này phải không ạ?" Cô gần như cảm thấy sự việc này có liên quan tới Hòa Miêu. Lần trước đã bị Liêu Vĩ dạy dỗ cho một trận rồi, nhưng nhìn điệu bộ của cô ta không giống như một người sẽ chịu an phận, chắc chắn không dễ gì mà bỏ qua chuyện này.

“Miêu con bé đó...”Vừa nhắc tới, trên gương mặt của Hòa mẫu đã phảng phất sắc mặt bi ai, “Nó ở phòng bên cạnh,bị thương rất nặng, mới tí tuổi đầu đã phải nằm trên giường bệnh, thật sự khiến cho tôi cảm thấy rất lo lắng.”

“Đi đừng lo lắng, cô ấy sẽ dần khá lên thôi, đi cũng sẽ khỏe lên nhanh thôi mà.” Cô bóp bóp vai cho Hòa mẫu,sau đó mới rời đi.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Hòa Thảo rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Cô mím chặt môi, đóng cửa phòng bệnh,tay phải vẫn còn chưa rời khỏi tay nắm cửa đã cảm thấy trước mặt có một cảm giác rung mình truyền tới.

Cô ngẩng đầu đã nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đứng ở ngay trước mặt cô, mặt lạnh lùng nhìn cô, không biết đang nghĩ gì.

“Cảnh tổng, sao nhanh vậy!”Cô vẫn nghĩ còn phải cần một lúc nữa mới tới nơi !

“Vừa nãy đạo diễn Giang gọi điện cho anh, nói anh ta phải rời đi rồi,Bùi Dĩ Hàn, nếu như quảng cáo ngày hôm nay không được đúng thời hạn hoàn thành, em có biết sẽ có hậu quả như thế nào hay không?rước” Cảnh Thần Hạo tiến tới một bước, cô lùi ra sau một bước,cho tới lúc cơ thể của cô dựa sát vào bức tường trắng ở phía sau lưng,không còn đường nào chạy trốn.

Chết tiệt,nhất định là do Khâu Tịch ở đằng sau làm trò này, Hòa Thảo cô vẫn còn chưa tìm thấy, Giang Luru lại muốn bỏ đi, đúng là họa vô đơn chí!

“Cảnh tổng, tôi nghĩ vấn đề chính bây giờ là phải tìm được Hòa Thảo.Chi cần tìm được cô ấy, đạo diễn Giang Luru ở lại mới có tác dụng, nếu không thì ông ấy cũng chỉ có thể ngồi ở quán cafe uống cafe nguyên cả buổi chiều mà thôi!” Cô cảm thấy bản thân mình đã rất bình tĩnh rồi,nhưng dưới sự dồn ép bức nén như thế này của anh ấy, cô không hồi hộp mới là lạ.

Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn cô, thật ra đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ nhặt.Hòa Thảo biến mất anh ấy một chút cũng không quan tâm, anh chỉ nhớ tới lần trước cô bị bắt cóc, lo lắng cô sẽ gặp sự cố ngoài ý muốn nào nữa mà thôi.Nhận được điện thoại của Khâu Tịch, anh mới vội vã ra ngoài nhanh như vậy.

Anh đột nhiên đưa tay vòng qua eo của cô, kéo cô rời xa khỏi bức tường lạnh lẽo kia, sau đó mới lỏng tay ra hỏi, “Em có mạnh mẽ gì rồi sao?”

“Chưa có mạnh mẽ gì,nhưng em muốn tới phòng bên cạnh kia để gặp Hòa Miêu, nói không chừng cô ấy biết được Hòa Thảo đang ở đâu.Mà có khi cô ấy cũng không phải bị người xấu đưa đi, nếu không điện thoại không thể cứ trong trạng thái không nghe máy như thế này.” Cô đưa tay chỉ về phòng bệnh ở phía bên phải.

Tên bắt cóc chắc cũng đã có mưu đồ sẵn rồi, nếu như không có âm mưu gì, thì cũng chẳng có lý do gì mà điện thoại vẫn cứ mở máy như thế, sớm đã tắt máy rồi.

Cảnh Thần Hạo quay người nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ đi tới đó, Bùi Nhiễm Nhiễm ngay lập tức bước theo sau.Vừa quay người lại đã chắn ngay trước mặt anh ấy, “Cảnh tổng, một mình tôi đi là được, cái việc nhỏ nhặt này không cần phiền tới đích thân Cảnh tổng đâu ạ.Hon nữa cái người tình nhỏ bé đó của Âu Dương Lập bây giờ đã bị Âu Dương Lập bỏ rơi rồi,Cảnh tổng ngài thiên nhân tự thế, ngộ nhớ cô ấy để ý đến anh, dính lấy anh, như vậy thật không tốt chút nào!có phải không ạ?”

Hòa Miêu người phụ nữ không có đầu óc đó một mình cô ứng phó là đủ rồi.Nếu như để Cảnh Thần Hạo qua bên đó, khác gì dùng dao mổ trâu để cắt tiết gà, như vậy quá hạ thấp bản thân rồi!

Nhưng mà Cảnh Thần Hạo thì lại nghĩ là cô ấy không thể để cho người phụ nữ khác cướp mất anh, ở điểm này, anh đặc biệt rất vui vẻ nghe theo lời của cô.

“Tôi nhất định sẽ nhanh chóng đưa cho Cảnh tổng một đáp án mãn ý!” Cô quay người nhanh bước về phía phòng bệnh, chỉ hận là mình không thể chui ngay vào trong phòng bệnh luôn mà thôi.

Cảnh Thần Hạo đứng nguyên vị trí mà nhìn bóng lưng của cô vội vội vàng vàng đi khuất, ánh mắt từ trước tới giờ đen lầy sâu thẳm bỗng ánh lên một nụ cười mỉa ý.Đã qua nhiều năm như vậy rồi mà cô vẫn còn rất đáng yêu!

Bùi Nhiễm Nhiễm gõ cửa, không đợi phía bên trong hồi âm cô đã mở cánh cửa ra.Tồn trọng lẫn nhau là điều cần thiết, Hòa Miêu trước kia tìm người gây chuyện với cô cho nên bây giờ trong mắt cô, Hòa Miêu không đáng được tôn trọng.

“Đây không phải là Bùi tiểu thư sao? Có chuyện gì?”Hòa Miêu đang nghịch điện thoại,nghe thấy tiếng mở cửa phòng liền ngược mắt nhìn cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn cô ta một cái, ánh mắt nhìn về phía giường thăm thân ở bên cạnh.Cái chăn màu trắng nhô lên, bên trong rõ ràng là có người.

“Nhìn cô bây giờ chắc cũng đã hồi phục không tồi rồi.”Cô cười nhếch miệng bước vào,sắc mặt nhìn so với Hòa mẫu khá hơn rất nhiều, so với trước kia còn mập lên chút ít, rõ ràng dường như thương rất tốt.

“Đương nhiên.” Ánh mắt của cô ta dõi theo từng chuyển động của cô, “Cô tìm chị họ sao? Cô ấy mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt, không lâu trước đã ngủ say rồi, nhưng mà điện thoại thì cứ kêu liên tục, nhưng chị họ tôi là người rất quan trọng việc cá nhân, tôi không dám tùy tiện nghe điện thoại

của chị ấy.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn người đang nằm nghiêng ngủ yên lành ở trên giường, yên tĩnh đến bình yên như kia, ngủ rất ngọt ngào, thật khó làm cho người ta muốn đánh thức.

Hòa Miêu nhìn cô không nói gì, cúi đầu tiếp tục nghịch điện thoại. Một chút cũng không muốn để cô trong mắt, nói chung cô ta bây giờ đang nằm trên giường bệnh, muốn ngồi cũng không được, hơn nữa Âu Dương Lập lại không có ở đây.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171

Ngón tay của cô vừa mới chạm đến màn hình, liền nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nói chuyện khàn khàn cùng lúc truyền tới tai, “Hòa tiểu thư, ý của cô là, điện thoại của cô ta biết tự mình gửi nhắn tin sao?”

Cô ta ngẩng đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, vẻ mặt vô tội bĩu môi, tôi không biết cô đang nói cái gì, dù sao thì điện thoại của chị họ tôi chưa hề đụng qua, điện thoại của chị ấy còn đang để trên bàn mà! Chị ấy đã gửi gì không liên quan gì đến tôi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm lấy điện thoại của mình ra, gọi điện cho Hòa Thảo, điện thoại có óp lưng màu hồng nhạt trên bàn rất nhanh liền vang lên, tiếng chuông là một bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng.

Cô gọi lâu như vậy, Hòa Thảo ngủ ngay bên cạnh, tuy chuông điện thoại không lớn, nhưng cũng thể nào lâu vậy vẫn không thể làm cô ta tỉnh giấc, trừ phi cô ta không phải đang ngủ.

“Nếu cô ấy mệt rồi, vậy thì để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt đi!” Cô cảm động, cũng không nhìn Hòa Miêu, quay người rời đi.

Giống với lúc cô mới vừa tới, Hòa Miêu ngồi ở trên giường nhìn bóng lưng của cô biến mất, mãi đến khi cửa phòng bệnh nhẹ nhàng đóng lại, cô ta mới thu ánh mắt lại, liếc mắt nhìn Hòa Thảo đang ngủ mê trên giường, cúi đầu gửi tin nhắn.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa đi ra ngoài liền thấy sau lưng Cảnh Thần Hạo có mấy cô y tá mặt thẹn thùng nhìn anh, người đẩy ta nhường, nhưng không có một ai dám tiến lên bắt chuyện.

Vốn dĩ cô muốn cười, bản lĩnh trên hoa gheo bướm này của anh ta đi tới đâu cũng không thay đổi, đứng trong đám người, lập tức ai cũng coi phải nhìn.

“Cảnh tổng, Hòa Thảo cô ta ngủ thiếp đi rồi, nhưng tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.” Mặc dù cô không xác định, nhưng trong lòng luôn có nghi hoặc không giải được.

Dựa theo tính cách của Hòa Thảo, nếu quả đúng thật là cô ta lấy điện thoại nhắn tin nói nửa tiếng sau đến, vậy tại sao còn đi ngủ, cơ hội lần này ngàn năm có một, ngàn trọng đại như thế, cô ta sẽ không bỏ qua chứ.

“Nói ra thử.” Cảnh Thần Hạo nói xong xoay người, hai người sống vai đi về hướng thang máy.

Bùi Nhiễm Nhiễm tựa hồ nghe được tiếng hi vọng tan vỡ của đám người đẹp, đường đường Cảnh tổng lại đi cùng một người phụ nữ vừa già lại vừa xấu, khẩu vị thật đặc biệt!

“Điện thoại của Hòa Thảo ở ngay trước mặt cô ta, tiếng chuông tôi đã thử qua, dư sức đánh thức một người, huống chi tôi gọi nhiều cuộc như vậy, không có thể nào vẫn bất tỉnh, trừ phi cô ta uống thuốc ngủ, hoặc bị kích thuốc mê.” Trong khi cô nói chuyện hai người bước vào thang máy, sau khi cô đưa tay ấn tầng lầu rồi tiếp tục nói.

“Lúc tôi đến phòng chụp hình, trợ lý nói Hòa Thảo đã gửi cho cô ta 1 tin nhắn nói nửa tiếng sau đến, mặc kệ tin nhắn đó có phải do chính cô ta gửi không, chuyện này đều có nghi điểm, Hòa Miêu rất đáng nghi ngờ, chỉ là không biết cô ta muốn phá hỏng quảng cáo của Cảnh thị, hay là cô ý nhắm vào tôi, dù sao trước đó chúng tôi đã từng có sự tranh cãi không vui chút nào.”

“Vậy sao cô lại đi ra? Quảng cáo là do cô phụ trách, xảy ra chuyện thì cô phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm, nhưng mà.....” Cảnh Thần Hạo cúi đầu tới gần cô, khuôn mặt tuấn tú kè sát gương mặt vàng như nền của cô, tiến đến bên tai cô, “nếu cô cầu xin tôi, chuyện hôm nay tôi sẽ miễn cưỡng bỏ qua lỗi trước kia của cô.”

Cảm giác ngửa ngửa khiến cô lập tức rút hai đầu vai lại, thân người nhanh chóng di chuyển sang kế bên, “Cảnh tổng, chuyện hôm nay đích thật do thuộc hạ làm không tốt, tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm.”

“Cô gánh chịu nỗi sao?” Cảnh Thần Hạo hơi nghiêng đầu, đôi môi mỏng của anh lướt qua gương mặt cô, thật không thích lớp phấn trên mặt cô, hận không thể lập tức lau nó đi!

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm giác được trên mặt đột nhiên nóng lên, cô lại di chuyển bước chân, thang máy trước mặt lại mở ra ngay lúc này. -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Cô theo đó làm động tác mời, “Cảnh tổng, mời anh!”

Hai người một trước một sau đi ra, trên đường khó tránh khỏi lần nữa ở phía xa có một đám người bu lại xem, Cảnh Thần Hạo suốt hành trình bị nhìn không chớp mắt, bước đi thong dong, trầm tĩnh rộng lượng.

Boss lớn cao cao tại thượng thế này, cô cũng ngẩng đầu ưỡn ngực đi theo phía sau anh ra khỏi bệnh viện.

Sau khi ra ngoài, Tiểu Dương mở cửa xe ở phía sau, Cảnh Thần Hạo khom người ngồi vào trong, cô vừa muốn đi, bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc, “vào đi!”

Vốn muốn từ chối, nhưng chuyện hôm nay vẫn chưa xong, vấn đề mới vừa rồi vẫn chưa trả lời, đành mặt dày ngồi xuống.

Xe rất nhanh đã chạy ra khỏi bệnh viện, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, “Cảnh tổng, tôi sẽ hẹn gặp riêng đạo diễn Giang Luru và Hòa Thảo, buổi chụp hình lần sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì nữa.”

Cảnh Thần Hạo cũng nghiêng đầu nhìn cô, ung dung mở miệng, “tiền nhân công, tiền thuê phòng chụp, tiền Giang Luru..... hôm nay”

“Trừ trong tiền lương của tôi, trừ trong tiền lương của tôi!” Cô nhất định sẽ điều tra rõ chuyện hôm nay, bệnh nhân Hòa Miêu này còn không thành thật, thật là muốn bị ăn đập đây.”

Người phụ nữ này cư nhiên không đi theo sự sắp xếp, cầu xin một câu không được sao? Ở trước mặt anh vĩnh viễn không chịu thua!

Thế là, khoe miệng của boss xấu bụng nào đó nhếch lên một cái, hơi hột mở miệng, “vậy cô cũng sẽ không có tiền lương cả năm đó.”

“Cảnh tổng, có phải anh dự định bỏ túi riêng không?” tiền lương 1 năm của cô cũng không ít nha! Làm trễ nửa ngày lại muốn một năm tiền lương của cô.”

Cảnh Thần Hạo nghe xong lời cô nói, lạnh mặt, trầm giọng nói, “nếu như cô mở miệng cầu xin tôi, tôi có thể miễn cưỡng bao nuôi cô.”

“Không cần, Cảnh tổng anh muốn trừ thì trừ!” Cùng lắm thì cô đem bán mấy món đồ trước đó cô đấu giá lấy được thôi, một món có thể bù vào 10 năm tiền lương của cô, rất có lời.

Biết ngay cô ta nói như thế, sắc mặt của cô ta ngày càng lạnh, không còn nói chuyện tiếp với cô.

.....

Hòa Miêu vẫn như cũ ngồi ở trên giường chơi điện thoại, cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị đẩy ra, cô biết người đến là ai, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô ta, “Là cô nói, kêu tôi giúp cô cô sẽ dẫn anh Âu Dương tới gặp tôi, anh ấy đâu?”

Liêu Vi cười mỉa mai một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Hòa Thảo còn đang mê man, trả lời sang vấn đề khác, “chị họ cô còn xinh đẹp hơn cô.”

“Vậy thì thế nào? Tôi là tôi, chị họ tôi là chị họ tôi!” Hòa Miêu nắm chặt điện thoại, ánh mắt chăm chú nhìn cô ta, “cô nói đi, anh Âu Dương khi nào đến thăm tôi?”

“Ý tôi là tôi sẽ nói cho anh ấy biết cô ở bệnh viện nào, nhưng có trở về thăm cô hay không tôi cũng không biết.” Liêu Vi cuối cùng thu tầm mắt lại từ trên người Hòa Thảo, Hòa Miêu đứng vững trên giường bệnh, “tôi khuyên cô tốt nhất đừng nghĩ tới những thứ không thuộc về cô!”

“Cô.....” Hòa Miêu trừng mắt nhìn cô ta, thế nhưng không có cách nào khác, Âu Dương Lập sớm đã cho cô vào danh sách đen, cô căn bản không thể liên lạc anh ta.

Nếu không phải như thế, sao cô lại đồng ý Liêu Vi chứ, cho Hòa Thảo uống thuốc ngủ, còn dùng điện thoại của chị ấy nhắn tin nói chị ấy đã đi.

“Tôi cái gì?” Liêu Vi cười lạnh một tiếng, đôi mắt xinh đẹp nhìn thấy đã không còn gì để uy hiếp Hòa Miêu.

Hôm nay cô làm như vậy chỉ là muốn xác định một việc, nếu như Bùi Dĩ Hàn đó thật sự là Bùi Nhiễm Nhiễm, như vậy chuyện này tuyệt đối sẽ không làm lớn chuyện, nhưng điều cô không có nghĩ tới là, Cảnh Thần Hạo lại đi thẳng đến bệnh viện.

Cô vừa rời ở đối diện bệnh viện nhìn thấy hai người cùng lên xe của anh ta, nhiều năm như vậy, scandal bạn gái của Cảnh Thần Hạo nhiều vô số kể, thế nhưng có người phụ nữ nào ngồi lên được xe của Cảnh Thần Hạo chứ, hình chụp chung đều là những người phụ nữ đó tự dán lên.

Chỉ có Bùi Dĩ Hàn này là ngoại lệ, ngoại lệ này rất giống Bùi Nhiễm Nhiễm của năm năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172

Cô dám khẳng định người phụ nữ đó chính là Bùi Nhiễm Nhiễm, nhất định là vậy! Trang điểm thành như vậy là do cố ý!

Ở đám cưới của họ thì thâm thâm như vậy, nhưng giây tiếp theo lại được Cảnh Thần Hạo tận tâm chăm sóc, lại còn ôm cô rồi đi.

u Dương Lập và Bùi Nhiễm Nhiễm là thanh mai trúc mã, tình cảm của u Dương Lập dành cho cô ấy sâu đậm bao nhiêu, cô rất rành. Tuyệt đối không thể để Bùi Nhiễm Nhiễm xuất hiện thêm lần nữa trước mặt u Dương Lập.

Sự đe dọa từ Hòa Miêu, so với Bùi Nhiễm Nhiễm mà nói thì không đáng để nhắc đến. Mấy ngày nay cứ nhớ đến ánh mắt u Dương Lập nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, cô lại tức đến không ngủ nổi.

Đúng vào lúc thế này thì Tào Lệ Phi lại cứ nói đến chuyện mang thai bên tai cô, cô không thể để người đàn bà ăn lang bên ngoài của u Dương Lập mang thai đứa con của anh trước được, nếu không thì sau này, trong u gia, cô có còn chỗ đứng hay không?

“Cô làm vậy là vì gì chứ? Tôi có thể cá với cô, chị họ tôi không thích u Dương ca ca đâu, cô có thể yên tâm!” Hòa Miêu biết thừa tính cách của Hòa Thảo, không thì khi trước cũng chẳng nói cô ấy như vậy.

“Ha ha.” Liêu Vi tròn mắt, “Vô tri!”

“Cô nói gì? Cô mới vô tri đó! Cô đợi đó, người phụ nữ mà anh u Dương thích nhất là tôi, đợi vết thương của tôi lành rồi, nhất định tôi sẽ.....” Hòa Miêu điên tiết, ngẩng đầu nhìn Liêu Vi.

“Cô định làm gì? Tôi có thể tổn thương cô một lần được, thì sẽ có lần thứ hai, nếu cô lết từ giường bệnh xuống mà còn không biết an phận thì lần sau tôi sẽ để cho cô nằm lâu hơn nữa nghe chưa.” Liêu Vi nhếch miệng, “Tốt nhất cô đừng có xuất hiện trước mặt u Dương Lập nữa, nếu không thì cái sự nghiệp còn con của công ty bố cô, nội trong một ngày sẽ phải biến khỏi a thành!”

“Cô đừng có quá đáng, cô làm vậy anh u Dương có biết không?” Cô không tin, với quãng thời gian bên nhau lâu như vậy, anh không có tình cảm gì với cô, Liêu Vi này nhất định là đang dọa cô thôi.

“Nói thật cho cô biết nhé! u Dương Lập đã sớm biết tôi làm cho cô phải nhập viện rồi, nhưng cũng có sao nào, anh ấy có đến thăm cô lần nào không? Trong mắt anh ấy, cùng lắm cô cũng chỉ là người khách qua đường, chơi bởi thôi nghe chưa. Anh ta còn có thể bạc tình với người vợ như tôi thì cô đã là gì.” Liêu Vi nhìn gương mặt liên tục thay đổi biểu cảm của Hòa Miêu, nụ cười trên gương mặt lại càng rõ rệt hơn, “Người ta đáng quý ở chỗ biết người biết ta, nếu như cô không rõ, lần sau tôi sẽ tiếp tục dạy cho cô bài học máu.”

Hòa Miêu ngồi trên giường bệnh, lặng lẽ nhìn Liêu Vi đi khỏi, những câu nói khi nãy của cô ta làm cô nghe mà ngơ ngẩn người, nếu chỉ là mấy câu uy hiếp thì đương nhiên cô sẽ không bỏ cuộc dễ dàng, cô không tin cô lại thua cho người đàn bà vừa già vừa xấu khi nãy, chỉ cần vết thương trên chân lành lại, nhất định cô sẽ trở về bên cạnh u Dương Lập, hoặc là cô có thể chẳng cần u Dương Lập nào cả.

Nếu có thể đến với Cảnh Thần Hạo, như vậy là tuyệt nhất!

Cô nghiêng đầu, chìm vào những mộng tưởng cho tương lai, mấy lần còn nở một nụ cười sung sướng.

.....

Bùi Nhiễm Nhiễm và Cảnh Thần Hạo vừa trở lại trường quay, nhân viên làm việc lập tức ra nghênh đón, đồng âm chào, “Cảnh tổng!”

Khâu Tịch vui mừng chạy đến, khi nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm cạnh bên Cảnh Thần Hạo, nụ cười ngưng đọng một giây, sau đó tiếp tục mỉm cười tiến lại, “Cảnh tổng, đạo diễn Giang nói gương mặt đại diện quảng cáo còn chưa đến, có chút chuyện như vậy cũng không giải quyết được nên rất ảnh hưởng tâm trạng của ông ấy, hôm nay không quay nữa!”

Bước chân của Cảnh Thần Hạo chợt dừng lại, Bùi Nhiễm Nhiễm không kịp phản ứng, chút nữa là bước lên trước anh, cô dừng lại tức thì. Cô vừa định mở miệng thì người bên cạnh đã cất tiếng trước.

“Tổ trưởng Khâu.” Cảnh Thần Hạo nghiêng đầu nhìn cô.

Nghe giọng nói của anh, Khâu Tịch chợt dạ, lẽ nào là có trọng trách nặng nề nào cần cô phải cáng đáng? Hay là.....

“Cảnh tổng, có chuyện gì xin cứ dặn dò, thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành!” Cô ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt đen như nhìn thấu mọi thứ kia làm tim cô suýt hẳn một nhịp, đôi tay căng thẳng đến độ nắm chặt, kiên nhẫn chờ đợi nhiệm vụ từ anh.

“Chuyện hôm nay có phải là tổ trưởng Khâu nên có một lời giải thích không, từ khi tôi kế nhiệm Cảnh Thị đến giờ, đây là lần đầu tiên xảy ra tình trạng này, tôi rất hồ nghi không biết cô có thể tiếp tục ở lại đây làm việc được hay không, thân là một tổ trưởng, cô không thể rầy bỏ trách nhiệm của cấp dưới của mình, hay là.....” Cảnh Thần Hạo ngưng lại đôi chút, ánh mắt anh càng lạnh hơn, “Cô nghĩ rằng thư ký của tôi biết phân thân, đến một nghệ sỹ cũng phải cô ấy đến sắp xếp.”

Giọng nói của anh rất bình thản, nhưng những người nghe nó đều phải chột dạ lắng nghe, đặc biệt là Khâu Tịch.

Móng tay từ đôi bàn tay cô như găm sâu vào da, cô làm sao quên được, quan hệ giữa Cảnh Thần Hạo và Bùi Di Hân không bình thường, mà cô lại nói xấu Bùi Di Hân trước mặt Cảnh Thần Hạo.

“Cảnh tổng, chuyện ngày hôm nay đúng là trách nhiệm của tôi, nhưng người phụ trách cho kế hoạch lần này lại là Bùi Di Hân. Cho dù tôi là tổ trưởng, nhưng cũng không có quyền bằng cô ấy, cũng không thể chịu trách nhiệm lớn hơn cô ấy được.” Khó khăn lắm cô mới vào được Cảnh Thị, và sau đó lên được chức tổ trưởng, không thể rời khỏi Cảnh Thị như vậy được, cô không cam tâm!

“Trên đường đến đây, Bùi Di Hân đã nói cho tôi nghe rồi, cô ấy sẽ chịu trách nhiệm, toàn bộ tổn thất ngày hôm nay của Cảnh Thị, sẽ được trích từ trong tiền lương của cô ấy, còn cô.....” Anh lạnh lùng liếc cô ta một cái, “Cô bị khai trừ!”

“Cảnh tổng, dựa vào đâu mà cô ta chỉ bị trừ tiền, còn tôi lại bị đuổi việc kia chứ!” Cô không thể chịu để bị đuổi được, phúc lợi và đối xử với nhân viên của Cảnh Thị thuộc loại tốt nhất A thành.

“Có cần tôi gọi điện cho đạo diễn Giang, nghe xem trước mặt ông ấy cô đã nói những gì không, thân là nhân viên của Cảnh Thị, có chuyện lớn như vậy lại không lo tìm cách cứu chữa mà còn giờ thủ đoạn sau lưng, Cảnh Thị không cần những người nhân viên như cô.” Cảnh Thần Hạo nói rồi quay người bước đi, anh đến đây cũng chỉ để nói chuyện này thôi.

Đương nhiên thông qua chuyện này, ai còn dám đặt điều sau lưng về Bùi Nhiễm Nhiễm, thì không chỉ đơn giản là khai trừ nữa đâu.

“Cảnh tổng, Cảnh tổng!” Khâu Tịch gọi lớn mấy tiếng liền nhưng tiếng gọi đó không vọng đến được với người đàn ông đang quay lưng rồi đi.

Cả trường quay không dám hó hé tiếng nào, đến tận khi Cảnh Thần Hạo đi khỏi, người trong trường quay mới bắt đầu nghị luận.

Khi Khâu Tịch muốn tìm Bùi Di Hân mới phát hiện cô theo sau Cảnh Thần Hạo đi mất rồi.

Cảnh Thần Hạo biết cô theo sau anh nên sau khi ra khỏi trường quay, anh liền chậm bước chân lại.

Hai người tiến đến xe, tiểu Dương mở cửa xe ra thì cô mới mở miệng, “Cảnh tổng, cũng không đến mức đuổi việc Khâu Tịch chứ?”

Khi này ở trong đó cô đã muốn mở miệng góp ý, nhưng Cảnh Thần Hạo không hề để cho người khác có cơ hội đóng góp ý kiến. Quyết định của anh đưa ra không cho phép lung lay nên cô phải đợi khi ra ngoài mới dám hỏi.

Cảnh Thần Hạo kéo cô lại, tay phải đặt lên eo cô một cách tự nhiên, anh thì thầm bên tai cô, “Nếu em là phu nhân chủ tịch, em đương nhiên có quyền để không đuổi việc cô ta, sao nào?”

“Không sao cả!” Cô vừa định giơ tay, hai cơ thể càng sát lại gần hơn, bàn tay giơ lên lưng chừng của cô nắm chặt lấy tay áo vest đắt tiền của anh, cơ thể cô cố gắng ngả ra phía sau.

“Đừng động đây!” Anh ôm cô mạnh hơn, “Em biết còn động đây nữa thì hậu quả sẽ thế nào đấy.”

Cảnh tượng ở phòng nghỉ trong văn phòng thoáng chạy qua trong đầu cô, cô lập tức đứng nghiêm, không nhúc nhích nữa.

Cô nhanh chóng buông tay áo anh, không敢 người ra sau nữa, cơ thể lại dính vào nhau, có thể rõ ràng cảm nhận được nhịp đập từ trái tim anh, tim cô cũng nhanh chóng loạn nhịp, “Cảnh tổng, Anh còn chuyện cần làm phải không ạ, Khâu Tịch anh muốn đuổi thì đuổi ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173

Cô cũng hiểu rõ, anh ta như vậy là vì cô ra mặt, dù gì Khâu Tịch chế nhạo cô cũng không phải là một hai ngày, anh ta không thể không biết

Đôi môi đột nhiên bị hôn, sau khi chạm nhẹ lướt qua thì buông cô ra, “nếu như cô đã không nói cảm ơn, tôi chỉ có thể tự lấy thôi”

Cảnh Thần Hạo anh nghiệm hôn rồi phải không? Lại lên tấn công!

Bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt, không có nói cái gì, mắt nhìn anh ta lên xe, chiếc xe trước mặt đã rời đi rất xa

Buổi tối hôm đó cô nhận được cuộc điện thoại xin lỗi của Hòa Thảo, và cô ấy hứa hẹn thời gian quay lại thu hình, cô hồi bóng gió chút thông tin, phát hiện tin nhắn đó thật sự không phải cô gửi đến, đó là Hòa Miêu

Cô nằm trên giường nghĩ khá lâu ý đồ khiến Hòa Miêu làm như thế, nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy chỉ có một khả năng, muốn cô bị xấu hổ!

Hòa Miêu hận cô như thế, cô chỉ là cảm thấy buồn cười cực điểm, Liêu Vi người vợ chính hiệu không đối phó, chạy đến đối phó với cô một tình địch già tưởng, vô duyên vô cớ

Cô và Âu Dương Lập sớm đã kết thúc ở 5 năm trước rồi, đối với người đàn ông đó, cô nếu như là có một chút tình cảm, vậy thì cũng chỉ có sự thù hận với anh ta

Ngày hôm sau, cô vẫn đi làm như thường, vừa mới tới văn phòng, thì nhận được cuộc điện thoại của Lâm Trí Hiểu, nói rằng hôm nay cô ấy sẽ trở về

Trong điện thoại, Lâm Trí Hiểu còn không quên buồn chuyện giữa cô và Cảnh Thần Hạo phát sinh chuyện gì rồi, cô không có tâm trí gì để nói cặn kẽ cho cô ấy nghe, chỉ báo cho cô ấy một câu “trở về nói tiếp”, rồi dập bỏ điện thoại với cô ấy

Ôm lấy tập giấy tờ cần Cảnh Thần Hạo phải ký tên vào trong văn phòng của anh ta, trong lòng của cô chỉ có một suy nghĩ, cuối cùng có thể thoát rồi, cuối cùng có thể không cần cả ngày đối mặt với anh ta rồi

Quả thật quá tốt rồi!

Cảnh Thần Hạo cầm bút lên, một chữ “Cảnh” còn chưa viết xong thì cảm thấy người con gái ở đối diện giấu diếm không được nụ cười

Anh cầm chiếc bút trong tay dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn cô, “thư ký Bùi, có chuyện gì vui vẻ vậy, có tiện chia sẻ với tôi chút không?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy, lập tức thu lại nụ cười trên mặt, một vẻ rất nghiêm chỉnh trả lời, “Cảng tổng, ngài chắc biết rồi chứ! Thư ký Lâm hôm nay trở về rồi, sau này có thư ký Lâm làm việc cho Cảng tổng, tôi đây là thay Cảng tổng ngài vui mừng”

“Tôi làm sao không có nghe thấy cô là đang vui mừng thay cô tôi vậy?” chiếc bút trong tay của cô hạ xuống, như anh nhìn thấy thì người con gái này là đang vui mừng có thể rời khỏi nơi đây, không làm thư ký cho anh nữa

Trên thế giới này nào có chuyện đơn giản như thế, miếng thịt đưa đến tận miệng rồi, anh sẽ không từ bỏ

“Tôi vui mừng thường hướng nội” khuôn mặt của cô lúc này đã hoàn toàn không có nụ cười, đứng rất thẳng người

Cảnh Thần Hạo liếc nhìn cô một cái, lại cầm chiếc bút vừa mới đặt xuống lên, nói rất nhẹ nhàng, “vừa hay giám đốc bộ phận nhân sự hôm qua sinh bệnh nghỉ việc rồi, Lâm Trí Hiểu quay lại kêu cô ta trực tiếp đi nhận chức”

“Vâng!” cô nhanh giọng trả lời, nhưng trong lòng lại đang rĩ máu

Đại Boss ngài không nên như thế chứ, sớm biết thế này cô đã không nói rồi

Lâm Trí Hiểu đi đảm nhiệm giám đốc bộ phận nhân sự, thay lời nói, cô sau này sẽ không phải là đại diện thư ký chính, mà là thư ký chính thức rồi

Cảnh Thần Hạo, xem như anh lợi hại!

So với Bùi Nhiễm Nhiễm đang cắn răng cắn lợi, Cảnh Thần Hạo rõ ràng thoải mái hơn nhiều, liên quan đến việc trở lại của Lâm Trí Hiểu, anh sớm đã có sự tính toán rồi, chỉ là vừa hay giám đốc của bộ phận nhân sự từ chức, có chỗ trống điều cô ta qua đó vừa hay

Đứng đầu bộ phận thư ký của anh đi làm một giám đốc, quá thừa sức, anh tin chắc năng lực của Lâm Trí Hiểu có thể đảm nhiệm

Từ trong văn phòng của Cảnh Thần Hạo đi ra ngoài, cô không thể kìm nén mà gọi điện thoại ngay cho Lâm Trí Hiểu, nói cho cô ấy tin dữ này, ai mà biết được Lâm Trí Hiểu sau khi biết chuyện này, không những không có buồn tủi cô cướp mất vị trí của cô ấy, ngược lại còn hết sức phấn khởi, chỉ còn thiếu đốt pháo bông chúc mừng nữa thôi

“Trí Hiểu, cậu như thế tớ thật sự rất buồn đó” cô cầm điện thoại, khuôn mặt không còn gì luyến tiếc

“Nhiễm Nhiễm, cậu đừng như thế mà! Vị trí giám đốc phòng nhân sự tốt biết bao nhiêu à! Công việc vừa nhàn hạ, tiền lương cũng không ít, tớ ở dưới trướng của đại Boss làm bao nhiêu năm như thế chắc cần phải được hưởng phúc rồi, chỉ là đáng thương cho cậu thôi, nhưng mà đại Boss đối với cậu khẳng định là không giống vậy, tớ tin chắc anh ta sẽ không làm khó cậu đâu!” Lâm Trí Hiểu ngồi trên xe taxi với khuôn mặt tươi cười

Đại Boss đây là dự tính ở lầu cao hưởng ánh trăng à!

Cô cho dù có không tình nguyện tác thành cũng không có gan phản kháng mệnh lệnh của đại Boss à!

“Ha ha...” Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh hai tiếng, không làm khó cô mới lạ đó, cô thật sự một chút cũng không muốn làm thư ký chính cho anh ta à!

“Như tớ nói, Nhiễm Nhiễm cậu không thì nghe theo đại Boss đi! Khó khăn lắm mới gặp được cái nhìn của đại Boss ngừng lại ở trên người một cô gái lâu như thế này” có thể nói trước đây ở trước mặt đại Boss đều chỉ là mây trời qua mắt, giờ trước mặt đây mới chính là tình yêu thật sự à!

“Thôi thôi thôi, chuyện này chúng ta muộn chút nói chuyện, sinh nhật của cậu tớ không có quay về, tối nay mời cậu đi Mộng Ly chúc mừng từ tể, nhớ sắp xếp hai tiêu bảo bồi xong, thì hai chúng ta cùng đi, bởi vì vừa hay tớ nhận được điện thoại của trợ lý Thích, có một vị khách hàng khá khó tính, mời cậu đi cứu giúp tớ!” Lâm Trí Hiểu thậm chí thông qua điện thoại, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười toe toét

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn chồng giấy tờ tích thành núi ở trước mặt, tay trái đỡ lên trán, lười nhác trả lời, “mỹ nhân kè? Lâm Trí Hiểu cậu rốt cuộc là muốn tổ chức sinh nhật cho tớ, hay là lợi dụng tớ?”

“Với mối quan hệ của chúng mình, lợi dụng cậu nói thì khó nghe bao nhiêu à! Nhớ tẩy bỏ lớp trang điểm xấu xí của cậu đi, trang điểm xinh đẹp lên, vị khách hàng này thật sự rất khó tính, trước khi tớ đi công tác thì đã tiếp xúc qua ông ta rồi, tớ đây không phải là không có biện pháp mà! Cậu ăn nói tuyệt vời, không dùng mỹ nhân kè, chỉ cần cái lưỡi lêm lỉnh của cậu, nhất định sẽ thắng được!”

“Được thôi! Vừa hay đi xả hơi xả hơi” cô nói xong thì dập điện thoại, cô cũng cần phải đi ra ngoài vui chơi, tuy rằng chưa đến một tháng Lâm Trí Hiểu đã hoàn thành xong công việc trở về sớm

Nhưng mà cô gần đây thật sự là rất bận rộn, rất cần thiết phải xả hơi xả hơi

Đối với vị khách hàng khó tính này, cần phải xem rõ tình hình trước đã, cô trước giờ không cần dùng mỹ nhân kè, nhưng mà vì công việc của Lâm Trí Hiểu, cô cũng sẽ giúp đỡ

Vì vậy ngày hôm nay cô đều làm việc rất cao độ, buổi tối mới có thể yên tâm vui chơi

Sau khi tan làm đón Dương Dương và Noãn Noãn về nhà, ăn cơm cùng với bọn trẻ xong, nói với bọn trẻ cần phải đi đón dì Trí Hiểu, tẩy bỏ lớp trang điểm sập văng, vẽ lên một lớp trang điểm đơn giản, thay lên trên mình chiếc váy vai ren màu xanh nhạt

Noãn Noãn ôm chiếc ipad đi vào trong phòng của cô, chạy đến trước mặt cô, “mami thật xinh đẹp!”

Bùi Nhiễm Nhiễm hạ mình xuống xoa lên má đáng yêu của cô bé, “Noãn Noãn ngoan, ở nhà nghe lời anh trai nhé, đi ngủ sớm, mami chút nữa cùng với dì Trí Hiểu trở về!”

“Vâng ạ, mami mặc xinh đẹp như thế này, nhất định phải cẩn thận ông chú xấu xa nhá! Noãn Noãn không yên tâm dặn dò một tiếng

“Mami sẽ cẩn thận, còn có dì Trí Hiểu nữa, sẽ không có chuyện gì” cô hôn lên trên má nhỏ bé của Noãn Noãn, nắm tay cô bé dắt ra bên ngoài

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174

Dương Dương đang ngồi xem ti vi, là tin tức liên quan đến kinh tế tài chính, Bùi Nhiễm Nhiễm dường như không quan tâm đang xem gì, đẩy Noãn Noãn đến trước mặt nó, “Dương Dương, chăm sóc tốt cho em, mami đi trước đây.”

Dương Dương quây đầu nhìn họ, gật đầu, sau đó y chang bộ dạng của Noãn Noãn lúc này, không yên tâm nhìn cô: “mami, mẹ có thể nói con nghe hôm nay mami và dì Trí Hiểu gặp ở đâu không?”

Mặt đẹp như thế, còn tẩy trang, nhất định không phải là đến nơi bình thường, chỗ càng cao cấp càng khiến người ta chú ý, những người đó có quyền có thể, trêu đùa phụ nữ thì sẽ không cần để ý người ta là ai.

Nó không đi được, nó phải tìm người bảo vệ an toàn cho cô.

“Dương Dương, mami sẽ về an toàn mà.” Mộng Ly là nơi cao cấp nổi tiếng ở thành phố A, nên sẽ không có chuyện gì.

Cô thật là gần như đoán được suy nghĩ của Dương Dương, nó và Đường Sóc thân nhau như thế, sau khi nói cho nó nghe, nói không chừng cô vừa ra cửa, Đường Sóc đã biết liền.

Cô không muốn dây dưa với Đường Sóc quá nhiều, cho nên tốt nhất là không nói.

“Mami cẩn thận, nhớ về sớm” Dương Dương kéo Noãn Noãn ngồi xuống, ánh mắt nhìn cô mãi.

“Ừm, nhất định.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười quay người đi, đoán là Lâm Tri Hiểu chắc đã tới từ sớm, cô mà còn không đi, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị cắn nhằn.

Cô lái xe của Lâm Tri Hiểu đến Mộng Ly, sau đi xuống xe thì để cho nhân viên lái, cô đưa chìa khóa cho nhân viên, sau đó đi vào bên trong Mộng Ly được trang hoàng lộng lẫy.

Lâm Tri Hiểu ngồi ở đại sảnh, khi vừa nhìn thấy cô, lập tức bỏ ly rượu trong tay xuống, vui vẻ chạy qua chỗ cô, “Nhiễm Nhiễm yêu của tớ, nếu hôm nay tớ không xử lý được người khách khó ưa này, ngày mai tớ sẽ phải tạ tội trước mặt sếp lớn của tớ thôi!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn bộ dạng bốc phét của cô, do dự suy nghĩ mình thật sự nên hay không nên nhận lời cô, đặc biệt là những người qua đường cứ dùng ánh mắt không đứng đắn nhìn cô, khiến cô có chút không thoải mái.

“Tại sao lại tạ lỗi trước mặt anh ta, mà người qua đây giúp cậu lại không phải anh ta, đi thôi đi thôi! Đến phòng vip trước.” Cô không muốn ở lại đây tí nào.

Lâm Tri Hiểu kéo tay cô đi, những người đi đường cứ dán mắt nhìn cô, “Nhiễm Nhiễm, thật không hổ là gái đã đẻ con, quá thu hút người khác! Ngưỡng mộ, đồ ky!”

“Mắt cậu nhìn đâu thế, có thể nghiêm túc tí không hả, đâu phải cậu chưa nhìn qua!” Ở nhà cô mặt đầm đây để ngủ, đi lại khắp nơi, còn lộ hơn bộ đàm hôm nay mặc, sao không thấy cô ta nhìn cô kiêu đó.

“Ồi ời ời, nhìn quen khuôn mặt này của cậu, nhưng hiện tại vẻ đẹp của cậu thật là khiến tớ muốn hôn một cái, nên đương nhiên phải hướng mắt lên người cậu, chú ý đến chỗ nào đó, là điều bình thường thôi!” Cô ta vừa nói vừa không quên liếc nhìn cô, Nhiễm Nhiễm hôm nay đẹp thật.

Để giúp cô xử lý êm xuôi vị khách khó tính, hy sinh quá lớn!

“Thực ra...” Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn qua nơi đó của Lâm Tri Hiểu, “Cậu cũng không tệ.”

“Haha, cảm ơn cậu an ủi! Tôi phải tự gả mình thôi, để tranh thủ dạy thì lần hai!” Lâm Tri Hiểu cúi đầu nhìn ngực mình, quả thực cũng không tệ.

Bọn họ nhanh chóng ngồi thang máy lên lầu 3, sau khi ra khỏi đó, Bùi Nhiễm Nhiễm mới trả lời câu hỏi của cô. “Gả thì được, nhưng cậu phải có đối tượng trước.”

“Nhiễm Nhiễm! Đừng chạm nổi đau của tớ!” Lâm Tri Hiểu nắm lấy cánh tay cô, cười nói: “Trước đâu tớ là thư ký của sếp lớn, công việc bận chết được, ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc tớ tìm bạn trai, yêu đương, ngày mai tớ là giám đốc nhân sự, công việc sẽ nhẹ nhàng hơn, có thời gian tìm bạn trai, cậu tin là tớ sẽ tìm được bạn trai trong năm nay chứ!”

“Ừm, tớ tin cậu.” Cô cũng hy vọng Lâm Tri Hiểu có thể tìm được người chăm sóc cô, mấy năm nay cô ấy khổ nhiều rồi.

Cô mới làm việc có vài ngày ở chỗ Cảnh Thần Hạo đã cảm nhận được sự khó khăn trong công việc, huống hồ là Lâm Tri Hiểu đã làm bao nhiêu năm nay.

Hai người vào phòng bao, bên trong chỉ thấy một người đàn ông chừng 35,36 tuổi, khi nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, ánh mắt hắn ta phát sáng.

Nhìn biểu hiện của hắn ta, Lâm Tri Hiểu có chút hối hận, cô nên bảo Nhiễm Nhiễm trang điểm xấu tí, lỡ như người này làm gì bậy bạ với Nhiễm Nhiễm thì sao?

Nhưng giờ họ đã đến, khó nhảy xuống lưng cọt!

“Hoắc Tổng, chúng tôi đến trễ rồi, thật xin lỗi! Đợi xú nữa sẽ tự phạt một ly!” Lâm Tri Hiểu đi lên phía trước, từ chỗ nhân viên lấy thực đơn, “Hoắc Tổng, xin gọi món!”

“Thư Ký Lâm, không giới thiệu xú sao!?” Người được gọi là Hoắc Tổng_Hoắc Đông đưa tay ra nhận lấy thực đơn, ánh mắt lại cứ nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Đây là bạn tôi Hàn Hàn, tối nay cô ấy rảnh, nên chúng tôi cùng ăn bữa cơm, Hoắc Tổng không ngại chứ!”

Lâm Tri Hiểu cười ngồi bên cạnh ông ta, còn Bùi Nhiễm Nhiễm đi qua sau lưng hắn, ngồi một bên khác.

Thực ra cô tính ngồi trực tiếp bên cạnh của Lâm Tri Hiểu, nhưng nếu như vậy, cuộc đàm phán hôm nay coi như khởi bản, nếu đã tới mức này, nếu không lấy được đơn hàng này thì uống công cô trang điểm thành thế này.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa ngồi xuống, trước mặt cô đã hiện lên hình ảnh các món ăn đầy tin tế và đủ màu sắc, “Hàn Hàn tiểu thư, cô thích ăn gì, tôi mời!”

“Cảm ơn Hoắc Tổng!” Cô cũng không ngại, cầm lấy thực đơn, không do dự gọi món, cô thích ăn gì gọi đó, đương nhiên gọi luôn món Cua mà Lâm Tri Hiểu thích.

Sau khi gọi xong, mới nghiêng người nhìn Hoắc Đông, “Hoắc Tổng, ngài ăn gì, tôi gọi cho ngài.”

“Món tôi thích cô đã gọi cả rồi!” Hoắc Đông cười dò xét cô, “Tuy rất mạo muội, nhưng tôi muốn hỏi, Cô Hàn Hàn đây có bạn trai chưa?”

“Tôi đã kết hôn, con đã 5 tuổi rồi!” Bùi Nhiễm Nhiễm nở nụ cười, khuôn mặt tỏa ra ánh hào quang nhẹ, ánh mắt đầm thắm, thật sự là tuyệt thế phong hoa.

“Kết hôn rồi?” Hoắc Đông liếc nhìn tay trái cô, ngón áp út không đeo nhẫn, “Cô Hàn Hàn có phải coi thường Hoắc Đông ta.”

“Đương nhiên không, chỉ là hôm nay ra khỏi nhà quên đeo nhẫn.” Cô còn chưa kết hôn lấy đâu ra nhẫn.

“Hoắc Tổng, Hàn Hàn cô ấy thực sự đã kết hôn!” Lâm Tri Hiểu vừa nhìn thấy tình huống không hay, liền vội lên tiếng.

Tuy đã kết hôn, nhưng thân hình này, khuôn mặt tròn phúc hậu, thân phận phụ nữ càng khiến ngọn lửa dục vọng hẩn nổi lên, sôi ùng ục.

Nhưng sự phòng bị của Bùi Nhiễm Nhiễm quá mạnh, cho dù hẩn ta nói gì, chỉ cần đôi 3 câu là hóa giải hết, sau đó đến lúc bàn công việc, cô mới nhìn thẳng hẩn một lần.

Rất nhanh phục vụ lên đồ ăn, lúc này Lâm Tri Hiểu phát ngôn sẽ phạt một ly, cô bung ly rượu ghé sát bên miệng: “Hoắc Tổng, tôi cạn trước!”

Hoắc Đông nhìn ly thủy tinh đang sát bên môi cô, hẩn không thể hóa thành ly rượu, Lâm Tri Hiểu này thật quá không hiểu chuyện, có người bạn như vậy cũng không sớm dẫn đến, giờ mới giới thiệu!

Từ lượng của Bùi Nhiễm Nhiễm không tốt lắm, nhưng không tệ, một ly đối với cô là chuyện nhỏ!” Hoắc Đông bung ly rượu đến trước mặt, rót cho mình 1 ly, lại rót cho Bùi Nhiễm Nhiễm một ly, “Nào, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175

“Hoắc tổng khách sáo rồi!” Cô nâng ly rượu lên, chạm ly với hẩn, ánh mắt vô tình nhìn thấy Lâm Tri hiểu đằng sau hẩn, căng thẳng đến trán cũng đổ mồ hôi lạnh rồi, cô điềm đạm lắc đầu.

Lâm Tri Hiểu lúc này rất là muốn trực tiếp kéo Bùi Nhiễm Nhiễm ra ngoài thật, nhưng khách hàng này lại rất quan trọng, hi vọng hẩn tự biết thân mình, sẽ không làm gì cô ấy thật, nếu không cô có thể khẳng định đại boss nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Đại boss mà tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

“Hoắc tổng, anh uống trước đi, tôi đi nhà vệ sinh chút.” Bùi Nhiễm Nhiễm cầm lấy túi xách màu bạc đứng dậy, mỉm cười bước ra ngoài.

Hoắc Đông cứ nhìn mãi vào thân hình lập tức, thon thả của cô trong mắt hẩn lại càng thêm mê hoặc, “Thư kí Lâm, cô ấy kết hôn thật rồi?”

“Thật ạ, con cũng đã có hai đứa!” Lâm Tri Hiểu nhìn thấy ánh mắt nham nhở của hẩn, liền cảm thấy ghê tởm, cho dù hôm nay về nhà Nhiễm Nhiễm muốn đánh cô mắng cô, cô cũng không oán trách gì.

Trước đó tuy rằng tiếp xúc với hẩn được vài lần, nhưng đều là điện thoại vì tính, lần gặp mặt thật sự hôm nay cũng là lần đầu tiên, không nghĩ đến không ngờ là tên dễ xồm.

“Khá tốt đấy!” Hoắc Đông lại rót một ly rượu, tự rót tự uống.

Lâm Tri Hiểu ở một bên lại buồn bã rồi, cái gì gọi là khá tốt đấy, rốt cuộc là ý gì, chắc không phải là dùng biện pháp mạnh chứ?

Cô phải khẩn trương thông báo cho Bùi Nhiễm Nhiễm, bảo cô ấy đừng quay lại nữa!

Một bên khác Bùi Nhiễm Nhiễm ngay cả uống một ít rượu cũng cảm thấy có chút chóng mặt, nhưng ý thức của cô vẫn còn rất tỉnh táo, sau khi ra khỏi nhà vệ sinh liền nhận được tin nhắn của Lâm Tri Hiểu, bảo cô rời khỏi nơi đây.

Bọn họ hai người, không lẽ đánh không lại hẩn một người, vừa nhìn tên Hoắc tổng tuy rằng trẻ tuổi, sống buông thả quá mức, đoán chắc cũng không có sức chiến đấu gì, một chai rượu đủ để khiến anh ta không tìm được phương bắc.

Cô dựa vào bên tường, từ từ đi về hướng phòng riêng, cô cúi đầu nghe thấy tiếng bước chân đang dần dần đến gần, cô vốn dĩ không để tâm, nhưng cảm

giác hình như có ánh mắt tập chăm chú đến người cô, cô quay đầu đột ngột, liền nhìn thấy Âu Dương Lập.

Bốn mắt nhìn nhau, đầu óc hoảng loạn của cô truyền đến cho cô thông tin đầu tiên là chạy! Và phản ứng của đôi chân của cô hình như càng nhanh, cô vừa quay người liền chạy về hướng hành lang bên tay trái.

Âu Dương Lập là cùng vài người bạn đến đây chơi, nhưng anh không thể ngờ rằng sẽ ở đây gặp được Bùi Nhiễm Nhiễm, còn gặp cả chính diện, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, anh cảm thấy nhịp tim của mình hình như muốn ngừng đập rồi.

“Bùi Nhiễm Nhiễm! Bùi Nhiễm Nhiễm! Em đừng chạy!” Âu Dương Lập không lo bạn thân bên cạnh, nhanh chân đuổi theo lên.

Ở xa xa nghe được tiếng của Âu Dương Lập, cô cười miễn cưỡng một tiếng, không chạy mới lạ, đợi bị anh bắt quả tang à?

Đúng là xui xẻo, không ngờ lại ở nơi đây gặp được Âu Dương Lập, chẳng sợ là Đường Sóc, hoặc là Cảnh Thần Hạo cũng tốt!

Cô đột nhiên có chút hối hận, nên nói cho con trai bảo bối nghe, cô đang ở nơi đâu, như thế còn có thể kì vọng gặp được Đường Sóc, có thể dẫn cô rời khỏi.

Nhưng cô bây giờ chỉ có thể không ngừng chạy, gió bên tai càng ngày càng gấp, cô cảm thấy con say của bản thân đều biến mất rồi.

Nhìn thấy cầu thang trước mặt, cô không chút do dự phi nhanh chạy xuống, hình như ở nơi không xa vẫn nghe được tiếng của Âu Dương Lập, anh hình như sắp đuổi kịp rồi!

“Bùi Nhiễm Nhiễm! Bùi Nhiễm Nhiễm! Em ra đây!”

Nếu như Âu Dương Lập đơn thuần muốn tìm cô, lúc này cô đi xuống quả thật là đưa dê vào miệng hổ, sau khi cô đến tầng hai, đột nhiên lại từ cầu thang bên cạnh, đi về phía lối lên.

Cô bây giờ ngay cả thang máy cũng không dám đi, lo lắng Âu Dương Lập sẽ tạo một cái bẫy, ôm cây đợi thỏ, cô sẽ chết chắc!

Không mấy dễ dàng lên đến tầng 4, cô mới dựa vào tường ở hành lang thờ phảo nhẹ nhõm.

Âu Dương Lập chắc tưởng rằng cô xuống lầu rồi chứ! Nghe không được tiếng gọi của anh rồi.

Lúc này cô vì vừa nãy tháo chạy gấp gáp, lại uống rượu, hai má đỏ hồng, lồng ngực bấp bênh mãnh liệt, đôi chân đã không còn sức lực, ngay cả đi một bước cũng khó khăn.

Cô nhìn xuống đôi giày đôi cao gót dưới chân, lập tức cong người xuống tháo ra, giày cao gót trên tay, đang định rời đi, đột nhiên có người từ đằng sau vỗ vai, cô vừa xoay lưng liền nhìn thấy là Hoắc Đông đứng đằng sau cô.

Hắn là từ thang máy lên đây!

“Hoắc tổng à! Anh tại sao lại ra ngoài! À tôi vừa nãy hình như lạc đường rồi!” Trên mặt cô tiết ra nụ cười, nụ cười miễn cưỡng, nếu như không phải má và lồng ngực bấp bênh mãnh liệt của cô, đúng là không tìm được lỗi sai nào.

“Lạc đường rồi sao? Vậy tôi dẫn cô rời khỏi!” Hoắc Đông vẻ mặt cười nham hiểm nhìn cô, đôi tay không hề khách sáo tiến gần cô, một tay càng để lên vòng eo thon của cô, khoảnh khắc đó cảm giác được trái tim nhu mềm của hắn tan chảy rồi.

Phụ nữ quả nhiên phải chơi loại cực phẩm này mới thú vị, cảm giác tay này, quá sướng rồi!

“Cút!” Giày cao gót trên tay cô đột nhiên đánh vào người anh, nhưng cô vừa nãy chạy mệt rồi, lại uống rượu, sức lực trên tay ít đến tội nghiệp.

“Chết tiệt! À phụ nữ như cô, đừng có nể mặt cô mà cô không nể mặt, đâu phải là thiếu nữ gì, đã có con rồi, cô còn giữ gìn cái gì, giả vờ gì hả!” Hoắc Đông một tay vứt đôi cao gót của cô ở nơi xa, một tay khác nắm chặt lấy cánh tay cô, liền kéo thẳng cô vào thang máy.

“Cháy rồi! Cháy rồi! Chạy mau lên!” Bùi Nhiễm Nhiễm một bên vùng vẫy một bên lớn tiếng la lên.

Người đàn ông kế bên nghe thấy tiếng của cô, tức thời giận lên, dùng sức ở lưng anh vỗ một cái mạnh, đá cô một chân bất cứ lúc nào, hung dữ nói, “Thành thật cho tôi một chút! Cô hôm nay đến đây không phải ngủ với tôi sao? La gì mà la! La nữa tôi ở đây xử cô luôn!”

Nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm mặc kệ hắn, đây là Mộng Ly, nếu như gọi cứu mạng, những người đó căn bản sẽ không ra ngoài, cô chỉ có thể tiếp tục la lớn, “Cháy rồi! Cháy rồi chạy mau lên!”

Lúc cô la đồng thời, cơ thể không ngừng quy đằng sau, không chịu rời khỏi.

Cô mà vào thang máy rồi, không gian kín đáo cô càng nguy hiểm hơn, làm sao cũng không thể nào vào được.

Hoắc Đông nhìn thấy có vài người ra, hắn lập tức dùng tay bịt miệng cô lại, Bùi Nhiễm Nhiễm quyết đoán kịp thời dùng sức cắn vào tay hắn.

Nhưng người ở đây đều là có quyền có thể, phụ nữ có thể bị bọn họ chơi dợt đoán cũng không có thân phận gì, những người chạy qua không hề có ý định muốn lên đó giúp đỡ.

“Chết tiệt! Ả phụ nữ này!” Tay trái Hoắc Đông đau điếng, đột nhiên buông cô ra, cúi đầu nhìn vào vết răng ở lòng bàn tay, trong mắt hình như muốn ứa ra nước mắt.

Còn Bùi Nhiễm Nhiễm thấy cơ hội tới rồi, cũng không lo những người từ trong phòng riêng ra, không lo nhặt giày, nhanh chân bỏ chạy.

“Chết tiệt! Cô tưởng rằng có thể thoát ra khỏi lòng bàn tay của tôi sao?” Hoắc Đông lập tức đuổi theo, nhưng người ra có chút nhiều, Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nãy chạy lại nhanh, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của cô thôi.

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy đầu óc của mình muốn xung huyết rồi, Âu Dương Lập vẫn chưa tránh được, lại gặp phải người như thế này, không lẽ cô tới nay định mệnh phải rơi vào hang cọp?

Lâm Tri Hiểu, sau khi cô về nhất định sẽ lột da cô ấy ra, cái khi gì mà tiếp đón, cô không muốn đến nơi quỷ quái này nữa!

Chạy đến nỗi cô không còn tí sức lực nào, cô vừa dừng bước chân, dựa vào một cột đèn tường sáng trưng, tròng mắt vừa chớp liền nhìn thấy hình bóng của Hoắc Đông, cô không kịp thở thêm một hơi, nhấc chân liền phải chạy.

Nhưng vừa đi được một bước, cơ thể đột nhiên té ngay đằng trước, cả người ngã xuống sàn nhà, chân trái lập tức truyền đến một nỗi đau điếng, cô gần như có thể cảm nhận được ánh mắt của Hoắc Đông ở đằng sau chạy đến đang hưng phấn kích động.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176

Cô ta ngoạ định đứng dậy, bèn phát hiện cổ chân mình rất đau, hay là bị trật khớp rồi?

Buổi vận động tới nay quá kiệt sức rồi, nhưng mà cô không còn một chút sức lực nào nữa.

"Ha ha, xem cô còn chạy đi đâu được!" giọng nói vọng lại từ phía sau khiến da đầu cô như bị tê tái.

Cái âm thanh này càng khiến cô như có thêm dũng khí để nhấc bước rồi đi, cho dù có bò thì cô cũng phải chạy thêm một đoạn.

Bỗng nhiên, cô ta cảm thấy bên eo mình có một bàn tay lớn vịn vào, cô ta nhắm mắt lại, không thèm quan tâm và hét lớn lên, "khốn nạn, lưu manh thôi! Buông tôi ra, buông tôi ra! Mau lấy bàn tay bẩn của anh ra, a a a....."

"Em chác chán chứ?" Cảnh Thần Hạo cẩn thận ôm lấy cô ta, trong ánh mắt ôn hòa hiển rõ lên sát khí.

Anh ta không ngừng nghe tiếng nhốn nháo bên ngoài, liền gọi điện thoại hỏi, người phụ trách nói không có đám cháy, nên anh mới từ tốn đi ra, lại nhìn thấy Nhiễm Nhiễm của anh ta bị té nhào dưới đất, thật tội nghiệp, khiến con tim anh ta chốc lát bị thắt chặt lại, nhanh chóng cúi người xuống ôm cô ta dậy.

"Cảnh Thần Hạo!" cô ta nghe thấy tiếng anh ta, kích động xem tí nói không ra lời, ý thức được mình đang bị anh ta ôm chầm, bèn phản xạ lại ôm lấy cổ anh ta, thờ hồn hên nói, "này, người đàn ông này....."

"Cảnh, Cảnh tổng....." Hoắc Đông nhìn thấy cô ta ôm Cảnh Thần Hạo, chân bần nhũn, thiếu chút quỵ xuống đất!

"Anh là?" Cảnh Thần Hạo lục lại trí nhớ trong đầu, có chút ấn tượng hơi mơ hồ, không rõ ràng.

"Cảnh tổng, tôi là Hoắc Đông của công ty trách nhiệm hữu hạn Hoắc Thị Châu Báo đây!" Hoắc Đông cười xòa nhìn anh ta, "tôi nay chúng tôi đến đây bàn về vấn đề hợp tác, phụ nữ này là đi cùng với bí thư Lâm thôi, chúng tôi chỉ đơn giản là ăn cơm, tôi tuyệt đối không có ý gì mạo phạm cô ấy! Tuyệt đối không có!"

Ánh mắt của Hoắc Đông không dám nhìn lên người cô ta, cô ta chẳng phải đã có hai con rồi sao? Theo như anh ta biết, Cảnh Thần Hạo mới là độc thân.

Anh ta không tin, đến cả Cảnh Thần Hạo cũng thích mẫu phụ nữ đã có chồng rồi à!

"À! Nghĩ ra rồi! Về vấn đề hợp tác chúng ta mai một sẽ bàn chi tiết hơn, nhớ ghé thăm Cảnh Thị, tôi rất thích anh đấy." Lời nói Cảnh Thần Hạo nghe như có vẻ đậm ấm, nhưng cái tính lạnh lùng và ánh mắt lạnh nhạt mới thật sự là con người của anh.

Cảnh Thần Hạo ôm lấy Bùi Nhiễm Nhiễm quay người đi vào khu ghế lô phía sau lưng, Hoắc Đông nhìn thấy họ rời đi, mở to mắt ra, phải chăng Cảnh

Thần Hạo đã thật sự thích người phụ nữ này rồi? Nếu vậy thì đến Cảnh Thị có cần thay đổi một thiếu phụ làm bí thư không nhỉ?

Nhìn cái cửa trước mắt đóng sầm lại, anh ta nhìn vào đầu răng trên tay, "đáng chết, miếng thịt gần miệng lại bay mất đi như vậy!

Anh ta cố dùng sức để ý cánh cửa đã đóng, mới quay người rời đi, tối nay anh ta đi đâu tìm một thứ báu vật giống cô ta y chang đây!

À! Trong khu ghế lô chả phải vẫn còn một thứ sao? Nghĩ đến đây, anh ta đi nhanh hơn, bước xuống lầu.

Cảnh Thần Hạo ôm lấy cô ta vào khu ghế lô, anh ta lạnh lùng không nói gì, cô ta cũng không dám mở miệng nói gì, nếu mở miệng không biết nói gì nữa?

Khi cô ta là Bùi Dĩ Hàn nhưng phủ nhận là Bùi Nhiễm Nhiễm, vậy lúc cô ta là Bùi Nhiễm Nhiễm, cũng có thể phủ nhận là Bùi Dĩ Hàn mà! Như vậy cũng không nắm được cán của cô.

Ngay sau đó, lúc Cảnh Thần Hạo đem cô ta đặt lên giường, cô ta liền mở miệng nói trước, "đã lâu không gặp rồi! Anh lúc này sao rồi? Xem ra có vẻ tốt nhỉ."

Cảnh Thần Hạo ngồi bên cạnh giường, nắm lấy chân trái bị trật khớp, nhìn vào gương mặt tương tư ngày đêm trộm nhớ đã năm năm, cười khẩy nói, "không lâu, chỉ có bốn tiếng thôi mà."

"Cái gì mà bốn tiếng? Chúng ta chả phải đã năm năm không gặp rồi sao?" Bùi Nhiễm Nhiễm cứ nhắm vào cách nghĩ có đánh chết cũng không thừa nhận, phủ nhận đến cùng.

"Tôi lại nghĩ cô lại bản lãnh đến vậy, có bản lãnh tiếp tục giả tạo!" anh ta cẩn thận lau bỏ vết bụi bám trên chân anh, tỉ mỉ vuốt ve mắt cá chân của anh ta, "nhìn tí."

"Ừm.....a....." cô ta trợn nhìn người đàn ông trước mặt, động tác của anh ta có vẻ hơi nhanh.

Cô ta vừa mới gạt đầu, thế là giây tiếp theo đã động thủ liền.

"Rất đau?" Cảnh Thần Hạo nhìn vào khuôn mặt của cô ta một cách kỹ càng, lay chuyển thân thể trước mặt cô ta, nhìn thấy mặt cô đầy mồ hôi, kịch liệt nhăn nhó như muốn giết chết Hoắc Đông vậy.

Lúc này nếu không phải vì nhìn thấy cô ta đã bị thương, tuyệt đối sẽ không dễ dàng gì để cho anh ta rời khỏi, tuy anh ta đã thoát rồi, thì lần sau nhất định sẽ cùng anh ta chơi một trò chơi.

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy rất an tâm, năm năm về trước rõ ràng bọn họ mỗi lần gặp nhau đều châm chọc khiêu khích, nhưng mà bây giờ cô rất muốn rất muốn nương tựa vào người đàn ông này, ngoài năm năm trước bị Âu Dương Lập bỏ rơi ra, cô ta đã lâu không gặp cái tình cảnh thê lương như mới khi này.

Thời khắc hai lần nhếch nhác bất kham của cô lần lượt bị anh ta bắt gặp, dẫn cô ta rời khỏi.

Cảm thấy cái đầu của cô đang nằm trên chiếc đùi lớn của anh ta, nhỏ tiếng nói chuyện, "đau quá"

"Đau thì hãy đối với anh chân thật tí! Xem em sau này có còn dám rời xa anh nữa không, một đi là hết năm năm!" Cảnh Thần Hạo từ từ dùng tay vuốt đi mồ hôi và sợi tóc trên trán cô.

"Vậy em nên làm gì đây! Vẫn ở đó cho người ta cười à? Nếu lúc đó em không đi, thì em sẽ bị nhốt vào nhà lao rồi!" và lại lúc đó chứng kiến Âu Dương Lập cưới người phụ nữ khác, trong lòng cô vốn dĩ rất khó chịu.

Mẹ của cô ta đã sớm chuẩn bị vé máy bay và hộ chiếu, cô ta không muốn đi cũng không được.

"Có anh mà, ai dám đưa em vào ngục tù, thì anh sẽ đưa người đó đi trước!" anh ta bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ, anh ta vừa ngủ dậy, ngoại trừ một đêm xuân xanh và gương mặt ngốc ngếch, cô chỉ để lại một câu nói cho anh ta

Thực sự đáng ghét!

"Em biết Cảnh.....anh có đủ bản lĩnh, cho nên lần này về đây chả phải là muốn dựa hơi anh đây sao? Bây giờ thời gian không còn sớm nữa. Em có thể ra về trước không? Đợi khi nào anh rảnh rồi, chúng ta lại hẹn ngày gặp mặt!" cô ta xem chút thốt lên hai chữ Cảnh tổng, nhớ lại năm xưa cô luôn gọi trực tiếp cái tên của anh.

Đến cả Cảnh Thiếu cũng chưa bao giờ gọi qua, huống chi là Cảnh tổng.

"He....." Cảnh Thần Hạo cười lạnh lùng, cúi đầu nhìn gương mặt da dẻ trắng như tuyết, "Bùi Nhiễm Nhiễm, Bùi Dĩ Hàn, em muốn đóng giả hồng gát anh đến khi nào?"

"Cái gì Bùi Dĩ Hàn? Em không biết anh đang nói ai?" cô ta bỗng nhiên từ trên đùi anh bật dậy, ôm lấy cái chân trên giường núp vào, ánh mắt đẹp lưu chuyển trên người anh, "Cảnh Thần Hạo, có phải anh đã tưởng lầm người phụ nữ khác là em rồi không! Hìhìhì, chúng ta quen lâu như vậy, mà anh lại không nhận ra em à, anh có cần đi khám mắt không đây?"

Cảnh Thần Hạo lịch sự cởi bỏ cái áo khoác ra, hai tay đang cời từng chiếc cúc áo, ánh mắt đen lay láy nhìn cô ta, "không sao, em cứ giả dạng đi."

"Anh, anh không được cời! Năm năm trước là ngoài ý muốn, anh thừa biết em bị bỏ thuốc mà!" cô ta lại tiếp tục thụt lùi, đến khi phía lưng cô chạm vào bức tường lạnh giá, cô ta hiểu rằng mình xong rồi!

"Lúc đó em hỏi anh rằng em có hương vị của phụ nữ không, hôm nay anh sẽ trả lời cho em biết, có rất nhiều đấng khác, và em của giờ phút này càng có hương vị của phụ nữ hơn." Năm đó trong lòng anh ta thề rằng, nhất định phải bắt được cô ta, nhất định phải gây sức ép khiến cô ta muốn xuống giường cũng không được.

Cô ta nuốt nước bọt, nhìn về phía trước mặt người đàn ông trần truồng đang tiến đến gần mình, cô ta vừa mới nhấc chân lên, thân hình lại bỗng nhiên ngã nhào xuống giường, đáng chết, cô ta thật sự kiệt sức rồi.

"Sao vậy?" Cảnh Thần Hạo bế cô ta đặt giữa giường, cả người liền đè lên thân thể cô ta, "không chạy nữa à?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177

"Chạy chứ! Chỉ cần anh tránh xa người tôi ra, tôi sẽ chạy ngay lập tức!" Cô dự tính chắc không chạy ra khỏi cái phòng vip này được rồi, nhưng khí thế nhất định không được thua.

"Em đang ảo tưởng à!" Anh biết ngay người phụ nữ này trong não bộ chỉ có biết tới trốn chạy, nếu như lần này vẫn để cô ấy chạy thoát, anh chắc chắn sẽ không còn là Cảnh Thần Hạo nữa!

Bùi Nhiễm Nhiễm nuốt nước bọt, nhìn gương mặt tuấn tú ngay phía trước mà gần như hôm nào cũng gặp, hơi thở yếu ớt mờ lờ, "Tôi rất mệt, không thể nào phối hợp với thể lực mạnh mẽ của anh. Nếu như anh thấy không được mãn nguyện thì tội của tôi thật quá lớn rồi. Hay là đêm nay anh tha cho tôi, tôi nghỉ ngơi hai ngày, sau đó sẽ phục vụ anh?"

"Hai ngày sau sẽ có việc hai ngày sau cần phải làm!" Cảnh Thần Hạo nhìn vào chiếc váy mà cô đang mặc trên người, từ rất lâu trước đó đã bị vén lên rồi, làm cho hương vị của một người phụ nữ trong cô toát ra rất mạnh mẽ.

Vừa mới nghĩ tới việc cô mặc chiếc váy đẹp như thế này, vừa nãy lại xuất hiện một người đàn ông khác, anh chỉ hận là không thể đâm một cái vào mắt người đàn ông đó!

Lưng bỗng nhiên có chút lạnh, cái váy đang mặc trên người bị kéo ngược tới ngang bụng, cô nhấc cánh tay lên làm một động tác cự tuyệt không có sức lực nào cả, "Cảnh Thần Hạo, tôi thật sự rất mệt, ngay cả nhấc tay cũng không nhấc nổi."

Cô vừa nói dứt lời, cánh tay nhỏ nhắn của cô liền vô lực hạ xuống.

"Rất tốt, như vậy em sẽ không thể chạy thoát được nữa rồi." Khóe miệng của anh khẽ nhếch nhẹ, cúi đầu hôn lên đôi môi bấy lâu nay anh vẫn nhớ nhưng.

Bờ môi ấm áp như quện vào nhau, cứ thế tấn công tiến vào, hút hết vẻ ngọt ngào mỹ lệ của cô, tấn công vào sâu trong tận cùng ý nguyện tiềm thức của cô.

Cô vốn rất mệt, trong giây phút này thật sự không còn chút sức lực nào để phối hợp với anh nữa. Nhưng sự phấn khích trên cơ thể của người đàn ông này gần như kích động truyền nhiễm vào cảm xúc của cô rồi, cho dù là có đang nhắm chặt mắt lại, nhận thức tiềm ẩn trong cơ thể vẫn tự động phối hợp với anh ấy.

Bên tay cô ngoài nghe thấy tiếng rên của bản thân còn nghe thấy một tiếng gọi rất mê hoặc tới tận cùng "Nhiễm Nhiễm". Lần đầu tiên cô cảm thấy cái tên này từ miệng anh gọi sao lại có sức hút quyền rũ tới mê hoặc như vậy. Làm cho tận cùng tâm nguyện của cô như bị khuất phục, đêm nay thật sự trở thành tù nhân của anh mất rồi.

Không lâu sau đó, Cảnh Thần Hạo trong tâm rất mãn nguyện ôm lấy cô vào trong nhà tắm, nhìn gương mặt ửng hồng của cô, anh cảm thấy cả con tim mình như được lập đầy rồi.

Trước mặt anh lúc này là Nhiễm Nhiễm của anh, Nhiễm Nhiễm đã quay trở lại sau năm năm xa cách.

Từ nay về sau cũng chỉ là Nhiễm Nhiễm của riêng một mình anh mà thôi.

Bùi Nhiễm Nhiễm lần này ngủ rất say, não bộ gần như mê man đi, có một cảm giác như đang say vậy.

Cô có thói quen quay người, dưới tay trái chạm phải cảm giác không giống như giường, mà là da thịt của người!

Hồi ức của đêm qua nhanh chóng được tua lại trong trí óc của cô, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh cô và Cảnh Thần Hạo làm tình. Cô nhú mạnh lông mày, mới bắt đầu dần dần hé mắt.

Quả nhiên người đàn ông đang ngủ rất say nằm ngay bên cạnh cô lúc này là Cảnh Thần Hạo, gương mặt người đàn ông này ngay cả khi ngủ cũng rất đẹp trai, lướt qua anh!

Cô chậm chậm lật chăn ra, vừa mới ngồi lên, bỗng cảm thấy toàn thân đau nhức rất lợi hại. Thân hình bé nhỏ của cô lại ngã vật xuống.

Lần này ngã xuống cô vẫn còn chưa kịp lo lắng, đã làm cho Cảnh Thần Hạo đang ngủ say ở bên cạnh bị đánh thức rồi.

Tay phải của Cảnh Thần Hạo rất tự nhiên đặt tay lên bụng mềm mại của cô, chống tay lên đầu nhìn cô, “ Tỉnh rồi à? muốn ăn gì đó hay là muốn đi vệ sinh?”

“Anh rút cuộc tối qua làm bao nhiêu lần vậy, đau đến nỗi tôi ngồi dậy không nổi nữa!” Bây giờ nhìn gương mặt này, cô có một cảm giác chỉ muốn xé nát ra, phải làm sao?

“Nhiễm Nhiễm, năm năm trước em bỏ đi không một lời từ biệt anh rất đau khổ.” Anh xoa lên bụng cô tay rất tự nhiên dần vuốt xuống dưới, gương mặt hoàn toàn không có chút xao nhãng nào.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay của anh, đề phòng không để anh tiếp tục tiến xuống phía dưới, đợi chút nữa mà còn làm một hiệp chào buổi sáng nữa thì cô thật sự không cần phải ra khỏi giường nữa rồi.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Anh rất đau khổ so với việc đêm qua anh đối với tôi như thế có liên quan gì đến nhau? Anh rõ ràng biết rằng đêm qua thể lực của tôi không tốt, rất mệt...” Cô gần như hét lên, nhưng cô làm gì còn bao nhiêu sức lực, âm giọng cũng chẳng thể lớn được là bao.

“Em làm cho anh bị mất mặt trước bao nhiêu người, cho nên anh đã thề rằng nếu tìm được em sẽ yêu thương em hết mực, cho tới khi em không xuống nổi giường thì thôi.” Cảnh Thần Hạo đột nhiên hạ cánh tay phải đang nâng đầu xuống, ôm chặt cô vào trong lòng, cúi sát đầu gần tai cô nói: “Thì ra là em hy vọng đợi khi nào tinh thần của em tốt làm cho em không thể xuống nổi giường đúng không. Em yên tâm, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian.”

“Cảnh Thần Hạo anh thề anh muốn đưa tôi đi làm cái gì?” Cô giận dữ không nổi, thở hắt. Nhưng những lời mỹ miều mà anh mong ước thật sự thành thật rồi, cô thật sự không xuống nổi giường.

“Em chính là sinh mạng của anh, anh không đưa em đi thì còn đưa ai?” Anh cố ý ấn vào bụng của cô, “Ăn cơm nhé!”

“Không ăn!” Cô như một thói quen từ chối anh.

“Vậy em muốn ăn là? Ừ...” Thân thể cao lớn của anh liền nghiêng đi. Hai người vừa mới đang ôm lấy nhau, bây giờ tư thế phút chốc trở nên rất mê muội, một trên một dưới.

“Tôi muốn ăn sáng, không phải ăn anh!” Cô quay mặt đi, cố ý không muốn chạm phải gương mặt tuần tú vạn người mê này.

Cô quả nhiên địch không nổi lại anh, đây quả là một người đàn ông đầy mưu kế!

Cảnh Thần Hạo nhếch mày, hôn nhẹ lên gương mặt cô một cái, sau đó rời khỏi cơ thể cô rồi, “Em cứ nằm đó, anh bê tới cho em.”

Bùi Nhiễm Nhiễm toàn thân gần như bất động nguyên vị trí cũ, đây là tình huống gì vậy? Bê đồ ăn qua đây?

Cô nỗ lực nghiêng đầu, cửa sổ đóng rất chặt, rèm cửa che kín cửa sổ nhìn không ra một chút ánh sáng nào ở bên ngoài, chỉ có ánh đèn pha lê cứ lấp lánh ở trên đỉnh đầu.

Cô có cảm giác ngay cả hôm nay là ngày nào tháng nào năm nào cô cũng không rõ ràng nữa.

Chưa đầy hai phút sau, Cảnh Thần Hạo bê một cái bàn nhỏ tới, trên bàn có cháo kê, sữa, bánh mì, còn có cả táo. Nhưng chỉ là phần ăn của một người.

Cũng có thể nói người đàn ông trước mặt này, anh ấy rất có khả năng là đã ăn rồi.

Cô rút cuộc là đã ngủ bao nhiêu lâu vậy?

Anh đặt chiếc bàn nhỏ lên trên giường, Bùi Nhiễm Nhiễm nằm một bên cuối cùng cũng ngồi dậy, ánh mắt từ phía đồ ăn liền di chuyển tới gương mặt anh, “Mấy giờ rồi?”

“Một giờ.”

“Một giờ?” Cô rõ ràng không tin vào lời anh nói, trong hồi ức của cô, một giờ là thời gian bọn họ vẫn còn đang làm tình, bây giờ sao có thể là một giờ được?

Cô đột nhiên phản ứng kịp, hét lớn “Một giờ chiều?”

“Ừ.” Cùng với việc đáp lời lại anh chạm vào cái bát bên dưới, “ Vẫn còn chưa nguội, tôi đây anh dứt cho em ăn.”

“Anh không phải là người rất bận bịu sao? anh đã thức dậy từ sớm rồi sao còn không đi trước đi, lại còn ngủ cùng tôi ở trên giường làm gì, ham thú chơi bời à!” Cô vốn nghĩ khi cô thức dậy cũng chỉ còn cô một mình mà thôi!

Cảnh Thần Hạo bị câu “ ham thú chơi bời” của cô nói làm cho muốn khóc cười không nổi. Trên gương mặt lạnh lùng có một nụ cười nhẹ đắc ý, “ Anh muốn cũng phải đưa em đi cùng.”

“Có thể không cần đưa đi theo không? Tôi cũng có chân.” Cô ngược mắt nhìn anh cười, “Không phải lời thề của anh đã thành hiện thực rồi sao? Anh xem đi em thật sự không xuống nổi giường nữa.!”

“Cho nên ý của em là muốn anh để một người con gái không xuống nổi giường như em ở đây và rời đi sao? Anh có tới mức ác thú như vậy không? Em yên tâm, anh đã ăn em rồi, anh sẽ có trách nhiệm” Anh ăn thử một miếng cháo nhỏ, so với khi nãy anh ăn cũng đã nguội đi nhiều rồi, nhưng vẫn tốt, sẽ không bị đau dạ dày.

“Tôi không cần anh chịu trách nhiệm!” Cô chạm vào trước ngực, nhận thức ra trên người mình không mặc gì cả, gương mặt trắng trẻo của cô bỗng nhiên đỏ ửng lên.

Cô khi nãy không mặc gì trên người nói chuyện lâu như vậy với Cảnh Thần Hạo, chẳng trách cái chỗ đó của Cảnh Thần Hạo cứ nhô lên, cô ngay lập tức cúi gằm xuống.

“Quần áo, em muốn mặc quần áo!” Cô kéo chăn che ngực lại, “Cảnh Thần Hạo anh lấy quần áo của tôi qua đây!”

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178

“Anh tưởng rằng em thích như thế.” Cảnh Thần Hạo buông bát sứ xuống, đứng dậy đi lấy quần áo sạch mà phục vụ đưa tới.

“Anh cho rằng tôi có sở thích cởi chuông giống như anh sao!” Anh ta rõ ràng đã sớm tỉnh, còn ăn sáng xong, thế mà cũng không đi mặc quần áo.

“Sở thích này chỉ có ở trước mặt em mới có.” Anh cầm một cái váy trắng váy và một bộ nội y sạch đưa tới trước mặt cô.

“Ha ha.” Cô cười lạnh hai tiếng, cũng không để ý hai mắt anh đang nhìn chăm chăm cô, nhanh chóng mặc quần áo, sau đó cô bị đất phát hiện, trên người cô có rất nhiều dấu hôn, nhưng cơ thể lại rất sạch sẽ, anh ta lại giúp cô tắm rửa.

Cô cảm giác đầu của mình muốn nổ tung, tối nay cô trở về nhất định phải cho Lâm Tri Hiểu một trận!

Gặp phải tên dê xồm không nói, còn bị Âu Dương Lập nhìn thấy, cuối cùng ngã quỵ trong xiềng xích của Cảnh Thần Hạo, cô cảm giác mình trốn không thoát rồi.

Sau khi mặc quần áo từ tế cảm giác nói chuyện cũng tự tin hơn, bùng bát sứ nhỏ lên ngẩng đầu nhìn anh, “có thể lấy giúp tôi cái điện thoại không, tôi muốn gọi điện thoại.”

“Anh đã gọi cho Lâm Tri Hiểu rồi, em ở chỗ của anh, về phần Dương Dương và Noãn Noãn, Lâm Tri Hiểu đã đưa tụi nhỏ đi nhà trẻ rồi, chiều nay chúng ta cùng đón tụi nhỏ về nhà chúng ta, em ăn sáng trước đi, sau đó chúng ta cùng đến nhà Lâm Tri Hiểu thu dọn đồ đạc, sẵn tiện lấy luôn thẻ căn cước của em, chúng ta đi lấy giấy hôn thú.” Cảnh Thần Hạo nói 1 cách bình tĩnh, kỳ thật trong lòng anh rất kích động, chỉ có thể dùng biểu hiện bình tĩnh và giọng điệu nhanh này để che giấu niềm vui sướng của anh.

Anh đã chờ lâu như vậy, rốt cuộc cũng đợi đến ngày này, cho nên mặc dù rất giận Lâm Tri Hiểu đưa cô đến nơi này gặp phải nguy hiểm, nhưng nếu không xảy ra chuyện này, bọn họ còn không biết phải chờ tới khi nào, xem ra, Lâm Tri Hiểu công lớn hơn tội, anh có thể miễn cưỡng bỏ qua chuyện này.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa mới ăn một miếng cháo, nghe được một đồng lời anh nói, thông tin mà anh tiết lộ trong đó quá nhiều, trong lúc nhất thời cô lại có chút không phản ứng kịp.

Nhưng có một điểm cô biết, Lâm Tri Hiểu nhất định đã gọi điện thoại cho cô, và Cảnh Thần Hạo đã nghe máy, cho nên cô không thể tiếp tục làm bộ không phải Bùi Nhiễm Nhiễm nữa.

Lâm Tri Hiểu cậu..... hại chết tớ rồi!

“Đương Dương Noãn Noãn không phải con của anh!” Giọng nói cô kiên định nhìn anh, “thật sự không phải!”

Cảnh Thần Hạo nhắm mắt lại, đến mức này rồi vẫn còn giả bộ, còn nói cô không phải là Bùi Nhiễm Nhiễm, cũng chỉ có cô dám ở trước mặt anh làm càn thế này.

“Anh không ngại đi xét nghiệm ADN đâu, anh nghĩ chắc Noãn Noãn cũng không ngại.” Cảnh Thần Hạo cầm quần áo ở kệ bên đứng dậy, cúi đầu nhìn cô.

“Được rồi! Cho dù Dương Dương Noãn Noãn là con của anh, chúng tôi cũng không muốn đến nhà anh, tôi cũng không muốn kết hôn với anh!” Cô nhìn chăm chăm vào cánh tay đang cài cúc áo của anh, luôn cảm thấy những cúc áo đó sẽ đột nhiên vỡ vụn, sau đó để ai đó hóa thân thành sói vậy.

“Không phải do em quyết định.” Chỉ có trời phạt cô, anh mới có thể ngay lúc cô rời đi, không cần sợ gì hết mà kéo cô trở về.

“Cảnh Thần Hạo anh có quá bá đạo rồi không! Tôi nói không kết không kết! Sẽ không kết!” Cô tức giận đặt bát trong tay xuống, hai tay vòng trước ngực nhìn anh.

“Tôi hôm qua hình như Âu Dương Lập cũng ở chỗ này, tôi nghe nhân viên phục vụ ở đây nói anh ta vẫn luôn tìm người, anh biết anh ta tìm ai không?” Động tác cài cúc áo của Cảnh Thần Hạo hơi ngừng lại, buông thông mắt đen xuống nhìn cô.

Trong lòng cô có chút hồi hộp, tối hôm qua tiếng của Âu Dương Lập lớn thế này, nhất định bị rất nhiều người nghe được, thế mà Cảnh Thần Hạo lại có phòng riêng ở đây, nhất định đã có người kể lại chuyện tối qua cho anh ta biết.

“Tôi hôm qua em bị anh ta trông thấy rồi.” Cô có chút ừ ừ. Nhóm dịch: Boss – App iNovel

Cảnh Thần Hạo nắm chặt cúc áo trong tay, dường như xem cúc áo đó là Âu Dương Lập vậy, hận không thể lập tức bóp nát hẳn.

Anh buông cái tay áo chỉ cài 2 cúc ra, cúi người ôm từ phía sau lưng cô, “Nhiễm Nhiễm, anh sẽ bảo vệ em, và Dương Dương Noãn Noãn.”

Cô cảm giác tim mình đập rất nhanh, đặc biệt lúc anh tới gần.

Bỗng nhiên cô đẩy anh ra, “tôi mới không cần anh bảo vệ, chỉ cần anh không ép tôi kết hôn với anh là được rồi, anh là Cảnh tổng của hắc bạch lưỡng đạo, cưới phụ nữ nào chả được, anh cứ nhắm vào tôi làm gì!”

“Những phụ nữ khác cũng đâu phải là em, anh không muốn những người khác, chỉ cần em.” Trong lúc lơ đãng anh lên giọng, trong giọng nói mang theo chút tức giận.

Anh thật muốn cạy mở đầu óc của cô ra xem, rốt cuộc ở trong đó anh bị cô đặt ở vị trí nào!

Anh cầm ly sữa ấm đến trước mặt cô, giọng nói dịu dàng hơn nhiều, “không thích ăn thì uống sữa đi.”

“Không đúng, chuyện kết hôn, là phải lưỡng tình tương duyệt! Chúng ta lại không có tình cảm!” Cô không tiếp tục nói nữa, ngay cả dũng khí để nhận lấy ly sữa đó cũng không có.

Cứ như vậy nhìn anh, nhìn vẻ mặt dần dần xám xịt của anh, trong lòng bỗng nhiên quặn đau như bị tê liệt vậy.

Cô chậm rãi cúi đầu, nhỏ giọng nói, “năm đó nhà chúng tôi xảy ra chuyện nhất định là có âm mưu, lần này tôi trở về một là muốn xem thử có thể điều tra ra chút gì đó không, và mẹ tôi mất tích rồi, tôi muốn tìm mẹ, nếu như chúng ta kết hôn, bị Âu Dương Lập và Liêu Vi biết tôi trở về, bọn họ nhất định sẽ ngăn cản tôi, ngăn chân tôi trong tôi!”

“Tôi biết anh rất lợi hại có thể bảo vệ tôi, nhưng cũng không thể một ngày 24 tiếng đều ở cùng nhau, nếu như bọn họ có ý đối phó tôi, thế nào cũng sẽ tìm được khe hở, cho dù không có khe hở, cũng sẽ tạo ra khe hở đối phó tôi, hơn nữa còn có Dương Dương Noãn Noãn, tôi sợ nhất là bọn họ sẽ làm hại các bảo bối, nhất là Liêu Vi, anh cũng biết cô ta hận tôi nhiều thế nào rồi, nếu như bị cô ta biết tôi còn có hai đứa con, tội nó nhất định không an toàn!”

Cô thấu tình đạt lý thế này, Cảnh Thần Hạo hẳn là sẽ không miễn cưỡng cô nhỉ?

Cô lấy dũng khí, ngược mắt lờ mờ sắc mặt anh, quả nhiên vẫn rất khó coi nha!

Nhưng ly sữa trong tay được đưa tới gần cô hơn, cô liền nhận lấy, bởi vì cô quả thật đang đói bụng.

Cảnh Thần Hạo nhìn cô uống xong ly sữa, mới kiên định mở miệng, “kết hôn lên!”

“A? Đã nói rõ bỏ qua cho tôi không kết hôn mà!” Cô không ngờ tới Cảnh Thần Hạo lại chơi chiêu này.

Sau khi nhận giấy hôn thú những chuyện khác đều có thể thương lượng, tí như tạm thời có thể không làm hôn lễ, anh cũng sẽ không công khai thân phận của em, thậm chí có thể yểm hộ cho em, chuyện dọn nhà anh cũng có thể làm theo ý em, nhưng Dương Dương và Noãn Noãn anh nhất định phải gặp một lần cho đàng hoàng, đây là giới hạn thấp nhất của anh, nếu không, anh lập tức đi thông báo với truyền thông, ba ngày sau đại hôn, cưới người phụ nữ tên..... Bùi Nhiễm Nhiễm”

“Anh.....” Bùi Nhiễm Nhiễm khó thở, thật sự rất muốn lập tức ném cái ly không còn sữa trong tay vào mặt anh, thế nhưng cô không dám, không thể, cũng không nỡ.

“Quyết định xong rồi?” Cảnh Thần Hạo cúi người kề sát mặt cô, đưa tay nắm lấy cánh tay cô đang cầm ly, “Nhiễm Nhiễm?”

Trong phòng bỗng nhiên lâm vào không gian tạm thời yên tĩnh, Cảnh Thần Hạo biết cô đang suy nghĩ, cũng không nói gì, chỉ là tay đang cầm tay cô dần dần nắm chặt, tựa hồ đang cho cô sức mạnh, cũng đang cho mình sức mạnh.

Ước chừng vài phút trôi qua, Bùi Nhiễm Nhiễm mới ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt màu nâu làm nổi bật lông mày của anh, mắt của anh, cả khuôn mặt tuấn tú của anh.

Giống như mặc kệ lúc trước hay là hiện tại, mặc dù mỗi lần đều cãi nhau, lúc gặp chuyện kiểu gì anh cũng sẽ vừa nói là đang xem náo nhiệt, vừa giúp cô thu dọn tàn cuộc.

Nhóm dịch: Boss – App iNovel

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179

*Ý chỉ khó mà giang sơn lại quật khởi.

5 năm trước, nếu không phải anh đột nhiên xuất hiện, cô sẽ cảm thấy không muốn để cho người đàn ông khác chạm vào mình nên sẽ tự đâm mình vào dòng nước lạnh, từ nay không còn có Bùi Nhiễm Nhiễm nữa.

Đôi môi hồng mọng khẽ mở, từng chữ từng chữ rõ ràng “ Anh có thích em không?”

“ Không.” Anh trả lời rất nhanh, gần như không cần phải suy nghĩ.

Anh không hề thích cô, mà đó là tình yêu.

“ Thế anh còn cưới em, trêu em vui lắm à?” Cô nỗ lực gỡ ra khỏi đôi bàn tay cứng như thép của anh, nhưng lại bị anh túm chặt hơn.

“ Bùi Nhiễm Nhiễm, em là đồ ngốc sao?” Anh cũng chẳng cần biết nữa, tay kéo cô vào lòng, gần như dít răng từng từ, “ Không ăn nữa, ăn uống gì! Về nhà lấy chứng minh đi đăng ký, ngày nào chưa đặt được tên em vào hộ khẩu nhà anh, anh còn cảm thấy chưa yên!”

“ Hà.....” Cô còn chưa có đủ thời gian để suy nghĩ thì bị anh bế xuống giường, “ Cảnh Thần Hạo thả em xuống! Em tự đi được!”

“ Nghe nói giày của em tối qua đã hy sinh oanh liệt rồi à.” Bước chân của anh rất nhanh, hận một nỗi không thể bế cô tiến thẳng đến phòng dân chính đăng ký!

“ Em không biết, mau thả em xuống! Em muốn tự đi!” Đôi chân cô không ngừng vẫy vùng, cốc sữa trong tay đang do dự có nên đập lên đầu Cảnh Thần Hạo hay không.

Nếu đập vào đầu anh, anh mà ngất đi, bản thân cô chắc cũng thê thảm không kém?

Từ trong phòng vip bước ra, cô lập tức im lặng, người đàn ông này có thể nào không như 5 năm trước nữa được không, không ngờ lại kiếm nhiều bảo vệ đứng canh ở ngoài như vậy, lẽ nào họ có thói quen thuê người đứng ngoài nghe ngóng khi làm chuyện đó sao?

Ừm.....

Thật buồn nôn!

“ u Dương Lập vẫn đang tìm em, để cho hắn ta không thể đột nhiên xông tới phá đám giấc ngủ của em, anh mới cho người đến canh, trong cái đầu bé nhỏ của em, không biết đang nghĩ linh tinh gì nữa, mau quên hết đi!” Anh vừa cúi đầu xuống đã nhìn thấy cô thê lười, biểu cảm rõ ràng của sự suy nghĩ sai lệch.

“Sao anh không đi làm thần tiên luôn đi!” Cô chỉ đang suy diễn linh tinh thôi chứ có nói ra đâu.

“Anh thích làm chồng em hơn, hay là có cần gọi một tiếng, diễn tập trước không, anh rửa tai lắng nghe.” Anh bế cô vào thang máy, khoe môi mỉm cười.

“u Dương Lập giờ này chắc không còn bên ngoài nữa chứ?” Nếu vậy chắc chắn sẽ nhìn thấy hai người bế nhau như thế này.

“Không còn đây nữa, tập đoàn u Á xảy ra một số chuyện, anh ta về rồi.”

“Anh làm đúng không?”

“Ừ.”

“Anh không thể phản bác lại em một chút à, đáp luôn mà không cần ngại một chút sao!” Cô quả phục anh, có ai làm việc xấu mà đường đường chính chính nhận như anh chứ.

Thậm chí cô không hoài nghi, nếu giờ này đứng trước mặt anh là u Dương Lập, cũng hỏi câu tương tự, anh cũng sẽ vẫn ngẩng cao đầu, chẳng buồn quanh co, “Chính là do tôi làm đấy!”

Cảnh Thần Hạo, anh đúng là tự kiêu vào xương máu rồi, hết thuốc chữa rồi!

“Sao phải phản bác, em muốn biết đương nhiên anh sẽ cho em biết.” Chi cần không liên quan đến an toàn của cô, anh không muốn vì mấy chuyện vô nghĩa như vậy mà đi nói dối cô.

“Anh.....” Cô lắc chiếc cốc trong tay, “Cốc để đâu bây giờ?”

Lúc này họ đang rời khỏi Mộng Ly, tiểu Dương mở cửa xe, Cảnh Thần Hạo đặt cô vào trong rồi nhận lấy chiếc cốc từ cô, anh đưa tay về phía sau, lập tức có người bước đến đón lấy.

Chiếc xe nhanh chóng chạy về hướng nhà của Lâm Tri Hiểu, chân Bùi Nhiễm Nhiễm không đi giày, Cảnh Thần Hạo vừa lên xe đã ôm lấy hai chân cô đặt lên đùi anh, hai người giữ nguyên tư thế này ngồi một lúc.

“Anh kiểm người chuẩn bị cả quần áo nhưng lại không chuẩn bị giày, anh cố ý phải không?” Chính vì không muốn cô đi khỏi, đến giày cũng không chuẩn bị cho cô một đôi.

“Ừ.” Anh không phủ nhận, đúng là do cố ý.

“Anh xem xem, giờ đã bắt nạt em rồi, cưới xong thì còn thế nào nữa, nhất định em sẽ phải sống cuộc sống bị anh chèn ép mất!” Cô khó mà tưởng tượng được cuộc sống sau này của mình sẽ phải thế lương ra sao.

Cảnh Thần Hạo bế tuột cô lên đùi anh, nói, “Bỏ chữ ép đi.”

Dưới cuộc sống bị anh chèn ép, dưới cuộc sống bị anh chèn.....

“Cảnh Thần Hạo, đồ lưu manh! Vô liêm sỉ! Em không muốn kết hôn, không muốn gả cho anh!” Cô vừa nghĩ đến chuyện hôm nay ngủ đến giờ này mới dậy, đã thấy áp lực với thể lực dư thừa quá đáng của anh.

Tối qua chắc là hơi khác, cô vốn đã khá mệt, hơn nữa người đàn ông kia vì lời thề có hay không có không quan trọng của anh ta mà cố ý dày vò cô.

Còn thề thốt sẽ yêu thương nâng niu cô, hừ, cô có mà tin!

Không đúng, hình như anh có nói sẽ không yêu cầu cô chuyển nhà mà, nghĩ đến đây, hình như cũng tạm chấp nhận được.

“Không muốn để anh chịu trách nhiệm một cách âm thầm, thì để anh chịu trách nhiệm công khai vậy. Trước giờ anh vẫn thích công khai mọi thứ, xem ra em cũng vậy.” Cảnh Thần Hạo làm ra vẻ đưa tay lấy điện thoại, tay áo bị kéo chặt lại.

“m thầm, trầm lặng thôi nhé!” Cô nắm chặt lấy tay áo anh, đôi mắt to tròn nhìn anh chớp chớp, “Cứ âm thầm trầm lặng mới hợp với phong thái và khí chất của anh!”

“Được rồi, em muốn vậy thì sẽ như vậy.” Chi cần cô đồng ý, anh có thể tạm thời nghe lời cô.

Đợi cho mấy chuyện kia giải quyết xong, nhất định anh sẽ làm cô phải cao điệu hơn.

“Em có thể hỏi một câu nho nhỏ không, em hóa trang thành như vậy rồi, sao anh có thể chắc chắn chính là em?” Lần đầu cô vẽ, cảm giác chính bản thân mình còn không nhận được ra.

Cảnh Thần Hạo này, đúng là mất điều hâu!

“Cả đời này anh chỉ ngủ với mỗi một người phụ nữ thôi, em nghĩ sao?” Mặc dù đêm đó anh đã uống say, không nhớ kỹ lắm nữa nhưng vẫn mơ hồ nhớ đã nhìn thấy cô, hơn nữa, đêm đó chỉ có cô đưa anh về phòng, cơ thể anh không thể cảm nhận sai được.

“Chỉ vì chuyện này?” Thực ra cô nghĩ, không biết từ khi nào anh nhớ ra người đêm đó là cô, rõ ràng ngày hôm sau khi cô gọi điện đã cố ý che đậy khá tốt rồi.

“Đôi mắt em không thể lừa được anh, còn cả kinh nghiệm làm việc ở Te nữa, chỉ có một, là Bùi Di Hàn hoặc là Bùi Nhiễm Nhiễm, em đã làm việc ở đó, khi trở về do không muốn bị anh phát hiện nên mới thay tên.” Rõ ràng khi mới biết được, anh đã khá tức giận, nhưng giờ anh đã hiểu được.

Cô không chỉ lo anh phát hiện, mà còn u Dương Lập và Liễu Vi, còn cả những người khác có thể đe dọa đến cô nữa.

“Còn nữa, em tìm đủ mọi cách không cho anh gặp Dương Dương, nếu như không phải nó trông rất giống anh thì em cũng chẳng cần vất vả như vậy làm gì.” Anh cúi thấp đầu, thom lên má cô, chậm rãi trườn đến bên tai cô, “Nhiễm Nhiễm, đời anh chỉ có hai người phụ nữ khiến anh ghi nhớ, một là mẹ anh, người còn lại chính là em, còn cả đứa con gái Noãn Noãn nữa.”

Trong lòng cô có một sự khó chịu khó nói, cũng có sự vui mừng không thể bộc lộ. Người đàn ông này vẫn luôn đi cùng cô, còn nói cô diễn sâu, anh mới là người diễn sâu nhất!

“Anh thật sự không phân biệt được người phụ nữ khác hay sao? Nhưng nhiều lúc em không cần nhắc anh, anh cũng biết ai là ai mà!” Cũng giống như Khâu Tịch của hôm qua, sao anh lại nhận biết được đó là Khâu Tịch chứ.

“Đoán.”

“Hay là anh vẫn hợp đi làm thần thì hơn, nếu có một ngày Cảnh Thị sụp đổ, anh có đi làm thầy coi bói cũng nuôi được bản thân đấy.” Mặc dù giờ là xã hội văn minh khoa học, nhưng người mê tin cũng không ít.

“Nuôi anh thôi thì được, nhưng anh còn phải nuôi cả em và các con nữa chứ, cho nên Cảnh Thị sẽ không đổ được đâu, em có thể nghỉ hưu sớm cũng được, về nhà làm bà nội chợ, hầu chồng chăm con.” Anh tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý kiến gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180

70180. “Khơ khơ, tôi thích làm người phụ nữ mạnh mẽ hơn, nếu như anh tình nguyện đưa tôi từ vị trí thư ký chính của anh hạ xuống bộ phận kế hoạch, tôi sẽ càng vui vẻ hơn” cô nhếch mép, không thể nào bỏ qua hơi thở cứ tiến lại gần của anh ta, có kiểu cảm giác thất thường

“Như vậy tôi sẽ không vui vẻ gì” sau khi kết hôn với cô ấy xong vẫn không thể quang minh chính đáng đưa cô ấy về nhà đã là cực điểm của anh rồi, nếu như ở công ty còn không thể nhìn thấy cô ấy, anh day với chưa có kết hôn có khác biệt gì?

Và lại làm thư ký tốt bao nhiêu, phúc lợi nhiều nhiều, thỉnh thoảng chạy vào trong văn phòng của anh, đây mới là điều anh mong muốn

Bùi Nhiễm Nhiễm bắt lực không lời để nói, cứ thế ở trước ngực của anh ta không nói gì nữa, giống như có ý mảnh vỡ bình vỡ, dù sao thì Cảnh Thần Hạo sẽ không bỏ qua cho cô rồi

Đến nhà của Lâm Trí Hiểu, cô đi đôi dép vào, lấy theo chứng minh thư rồi đi ra ngoài luôn

Lái xe trên đường đến Cục dân sự chưa từng thấy thông suốt như vậy, bọn họ rất nhanh đến Cục dân sự, hai người một trước một sau xuống xe

Bước chân của Cảnh Thần Hạo ở bên cạnh xe đứng vững, giờ cánh tay phải ra, cô cười vòng tay qua cánh tay của anh ta, hai người mới cùng bước đi, “anh sẽ hối hận chứ?”

Chỉ cần Cảnh Thần Hạo nói một câu hối hận, cô lập tức không kết hôn, cô thực tế không muốn kết hôn à!

“Anh đợi bao nhiêu năm cuối cùng mới tóm được em trong tay, anh chỉ hối hận 5 năm trước tối đó lại ngủ quên để em chạy mất!” nếu như thời gian có thể quay trở lại, anh tối hôm đó tuyệt đối không ngủ, cố thức!

“Thật sự không có thương lượng được sao? Anh suy nghĩ kỹ lại xem, tôi chính là Bùi Nhiễm Nhiễm!” cô muốn điên lên rồi, thật sự muốn điên rồi!

Cảnh Thần Hạo đột nhiên thu cánh tay, ôm eo bế cô lên, nhanh bước tiến vào trong Cục dân sự, “em nói nhầm quá nhiều đó!”

Cô sợ giờ không nói, về sau thì không có cơ hội nữa à!

Với lại anh ta nhận định như thế này là bởi vì cô nói nhầm nhiều, chứ không phải là bởi vì đi như thế này càng nhanh?

Cô từng có dự cảm bị Cảnh Thần Hạo biết cô sẽ rất thảm, nhưng tuyệt đối không có nghĩ đến sẽ có kết cục như thế này, khiến nửa sau cuộc đời của bản thân mình đều ném vào trong luân

Cảnh Thần Hạo rất nhanh chóng viết xong giấy đăng ký kết hôn, bình thường không quản gặp phải chuyện gì anh đều bình tĩnh, thời khắc này trong lòng căng thẳng bất ổn nhìn sự chậm chạp của cô, “nhanh lên!”

Nghe thấy lời thúc giục của anh ta, động tác trong tay của cô dừng lại, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt rõ ràng rất gấp gáp của anh ta, “anh có từng nghĩ đến chúng ta khi nào thì ly hôn chưa không?”

“Ý niệm ly hôn em tốt nhất nghĩ cũng đừng nghĩ đến!” anh hận không thể cướp chiếc bút ở trong tay cô, bản thân thay cô điền

Nhìn thấy anh ta sắp muốn bộc phát tức giận, cô nhanh chóng cúi đầu xuống, “em chỉ là muốn hỏi hỏi mà thôi, không cần phải thành thật như thế mà!”

Không thành thật như thế, vợ đều không có rồi!

Sau khi điền xong dùng sức ném đến trước mặt của anh ta, trang giấy mỏng manh để trước mặt anh, “nhớ lấy lời anh đồng ý với tôi, hôn nhân ả, phải bảo mật!”

“Ừm” anh cầm bản đăng ký lên nghiêm túc nhìn, nét chữ cô ký tên vẫn gọn gàng tinh tế như thế, giống y hệt với trước đây

Sau đó hai người đi chụp ảnh, giấy kết hôn rất nhanh thì làm xong

Từ trong Cục dân sự đi ra, lúc ngồi ở trên xe, đã là buổi chiều 3 giờ 30 phút rồi

“Có muốn lấy một quyển làm kỷ niệm không?” Cảnh Thần Hạo đưa một quyển kết hôn đến trước mặt của cô

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn quyển sổ kết hôn đang rung rinh, đáng vẻ cao quý giống như người nào đó, dường như là đang chúc mừng cô cuối cùng trở thành một thứ đồ trong túi của anh ta

“Chuyện vui có đôi mà! Anh cứ giữ lấy là được rồi, tôi lười thu dọn lắm” cô bây giờ thắc mắc là chuyện khác

“Cũng được, em làm mất rồi, anh cũng lười đi làm lại” Cảnh Thần Hạo cất hai quyển sổ kết hôn ở bên cạnh người, kéo một cái mạnh ôm lấy cô, “đến đây nói cho anh, Dương Dương và Noãn Noãn thích cái gì? Chúng mình đi mua quà trước, sau đó đi đón bọn trẻ”

“Không được! Đi thẳng đến trường mầm non, tôi đi một mình, anh chắc phải đi công ty rồi” cô không muốn bọn trẻ biết nhanh như thế này, cô một buổi tối không trở về nhà, về nhà thì đã gả cho người khác rồi!

Và lại anh ta cả một ngày không đến công ty thật sự không có vấn đề sao?

Thấy nét mặt của anh ta tối sầm xuống, trên mặt của cô lại cười dịu hiền, “buổi lần đầu tiên anh nhìn thấy Noãn Noãn, khu chúng tôi rồi đi không phải là bắt gặp anh và Lucy đang ở bên nhau đó sao! Dương Dương thẳng bé cảm thấy anh là một củ cải hoa tâm (đào hoa), thẳng bé nhìn thấy anh khẳng định không thích anh rồi, vì vậy đợi thẳng bé có ấn tượng tốt chút, thì hai người gặp mặt, như thế nào?”

Bùi Nhiễm Nhiễm điệu bộ của khuôn mặt giống như là nghĩ cho anh vậy, anh liền nhẫn nhịn không nổi lại tức giận, đặc biệt cô ấy vừa nói cái anh nhớ ngày ra lần trước Dương Dương gọi anh ông chú xấu xa

“Chúng ta không gặp nhau thì làm sao cái thiện được?” và lại anh dám khẳng định, tuyệt đối không chỉ một chuyện cô ấy nói, rất có khả năng ở phương diện hủy hoại hình tượng anh mình thần vũ của anh, người con gái ở trong lòng tuyệt đối đóng vai trò trong việc thúc đẩy

“Cảnh Thần Hạo anh đừng có mà được nước lấn tới! Dương Dương và Noãn Noãn là con của anh không sai, nhưng mà bao nhiêu năm nay đều là em nuôi lớn, anh một người bỏ giữa đường oai cái gì, em nói thế nào thì làm như thế!” cô không vui gì cự quạ người, “thả em ra, anh phiền hay không phiền à!”

“Mới kết hôn chưa đến 10 phút, em liền than anh phiền rồi?” Cảnh Thần Hạo không những không thả lỏng tay ra, ngược lại ôm càng chặt hơn, “anh cũng đâu có phải người không nói lý lẽ, em cho anh lý do này không đủ sức thuyết phục anh”

Cô rút cổ lại, chủ động ôm lấy cổ của anh, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đẹp đảo quanh khuôn mặt tuần tú của anh, “chồng ơi, anh có muốn nghe lời của em không?”

Cảnh Thần Hạo nghe thấy hai từ giọng nói “chồng ơi” mềm mại của cô, cơ thể căng cứng lên, cả con tim như là đang chiếc xích đu đánh đu vậy, không ngừng lắc lư, “thình thịch thình thịch” đập rất nhanh

Đến cả những lời sau đó của cô nói là cái gì đều không nghe rõ nữa, giống như là trong phút chốc lơ đãng mất rồi

Bùi Nhiễm Nhiễm tĩnh lặng nhìn anh ta, cô đều đã như thế này rồi, thế mà vẫn không có phản ứng gì, đây là trên xe à, mỹ nhân kế vẫn không được sao?

Cảnh Thần Hạo vẫn còn có chút thất thần, đôi môi ẩm áp chặm lên bờ môi của anh, ư ư gọi anh, “chồng ơi....”

Cô đang muốn rời khỏi anh, một tay của anh đỡ lấy phía sau đầu của cô, hóa bị động thành chủ động, không khí yên lặng trong ô tô bỗng nhiên biến thành ân ái

Cô biết ngay mà chủ động dâng lên nụ hôn thì sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, đôi tay nhỏ bé không dễ dàng gì đẩy bỏ phần ngực của anh, tròng đôi mắt mơ màng lên nhìn anh, “anh nghĩ mà xem, nếu như bị Âu Dương Lập bọn họ biết được mối quan hệ của anh và Noãn Noãn, vậy thì bọn họ khẳng định là sẽ hoài nghi em, tất cả những điều này không phải đều là bởi vì che chở cho em sao? Ân hôn anh đều đồng ý rồi, điều này cũng đồng ý luôn đi à? Sau này ba người có thời gian gặp mặt”

Cảnh Thần Hạo đưa tay ra vén mấy sợi tóc của cô ra phía sau tai, ánh mắt cưng chiều nhìn cô, một hồi lâu sau mới nói một từ, “được”

Thì ra ở trước mặt của cô, giới hạn cuối cùng của anh đối với cô vĩnh viễn không có giới hạn

Cô nhận được câu trả lời khẳng định thì không thể chờ đợi ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh sắc ở bên ngoài càng gần càng quen thuộc, cô lập tức quay đầu lại, “gần đến trường mầm non rồi, em đi một mình, sau đó bắt xe quay về, em hôm nay không đi làm chắc có thể chứ?”

“Có thể”

Mình kt lại hệ thống chương 158, 165 và 172 nội dung hoàn toàn khác nhau, các b có thể kt lại lần nữa rồi báo mình k? Các thành viên bên mình lên coi 3 chương đó thấy nội dung k giống nhau. Cảm ơn ạ! Nếu tìm ra lí do sai là bên mình, mình sẽ free 3 chương tiếp sau cho các bạn nha.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181

Anh cũng rất muốn cùng đi đón tại nhà, thực ra anh muốn nói là không cần sợ Âu Dương Lập, nhưng nhìn thấy vẻ quyết đoán của cô, anh lại nuốt điều đó vào trong bụng.

Thực ra vậy cũng tốt, mọi người đều không biết, chỉ có anh biết Nhiệm Nhiệm của anh đã trở về, về bên anh.

Xe dừng trước nhà trẻ cỡ 100 mét, cô vội vã mở cửa xe, khi đi xuống cô không đi ngay, mà đứng trước cửa nở một nụ cười nhìn anh: “Ngoan, thật nghe lời!”

Âm thanh cô vừa dứt, cánh cửa xe anh đóng lại cái “bùm”.

Cảnh Thần Hạo thông qua cửa sổ nhìn bóng dáng cô rời khỏi, giận đến nói từng chữ một, “Bùi, Nhiệm, Nhiệm”

Cô như vậy là biểu hiện gì, thái độ gì hả, lại dám bảo anh ngoan?

Anh một thằng đàn ông lớn từng này, sao lại có thể sử dụng từ “ngoan” để diễn tả, giờ cô trở nên quá tùy tiện trước mặt anh rồi, không được, ngày mai anh nhất định phải cho cô biết họ đã là vợ chồng, rốt cuộc ai nên nghe lời ai!

Lúc cô đến, cánh cửa bảy màu của nhà trẻ đã có không ít phụ huynh đứng đó, cô đứng ở chỗ khá xa, dù vậy vẫn bị không ít người phát hiện, Cảnh Thần Hạo lại không chuẩn bị nón và kính râm cho cô, thật tệ!

Cánh cửa nhà trẻ mở ra, cô cũng không vội vào, cứ đứng tại chỗ trước mặt, trong lòng đang lo lắng không biết giải thích với lũ trẻ ra sao về việc cả đêm không về.

“Cô Bùi!”

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc cất lên, nhất định là Đường Sóc, thật là hận đến nỗi muốn đào hố để nhảy xuống, nhất định là Dương Dương hôm qua đã điện cho anh ta.

Cô nở nụ cười nhẹ hướng nhìn anh ta, “Anh Đường, tình cờ thật, anh đến quan sát gì sao?”

Chỉ là một nhà trẻ nhỏ bé thôi, chắc là Đường Sóc không tề nhậ đến thế!

Đường Sóc tỉ mỉ nhìn cô một lượt, trông cô có vẻ như không bị thương, vậy chuyện hôm qua rốt cuộc là sao?

Dương Dương điện thoại cho anh ta với bộ dạng rất lo lắng, nhưng không biết cô ở đâu, muốn tìm một người đâu phải chuyện dễ dàng gì, nhưng đúng lúc anh tính ra ngoài tìm thử, thì Dương Dương lại gọi cho anh nói là cô không sao.

Hôm nay anh vẫn không yên tâm, nên vừa mới sớm đã qua đây, nhưng lại thấy có một cô gái khác dẫn Dương Dương và Noãn Noãn đến, cho nên giờ này anh mới có mặt tại đây.

“Đến xem vậy thôi.” Anh cười đáp.

Cô thật lợi hại, 1 câu đơn giản như thế, khiến lời quan tâm của anh phải nuốt vào trong, không dám mở lời hỏi.

“VẬY anh Đường cứ xem nhé, tôi đi trước đây.” Nói xong cô đi vào lớp, từ xa đã nhìn thấy Noãn Noãn nắm tay Dương Dương, ngoan ngoãn đứng đó.

Lòng cô muốn nhảy qua đó, hôm qua nhất định khiến tụi nhỏ lo lắng, chính lúc này cô đột nhiên hiểu cảm giác của Cảnh Thần Hạo, không để anh gặp tụi nhỏ thật tàn nhẫn, mà người tàn nhẫn đó lại là cô.

“Mami,” Hai đứa đồng thanh đáp, Noãn Noãn càng xúc động hơn kéo tay Dương Dương đi lên trước.

Cô cười đi tới, ôm Noãn Noãn lên, nắm tay Dương Dương đi về phía trước, “Xin lỗi, mami khiến tụi con lo lắng suốt đêm qua!”

“Mami, hôm nay mẹ không đến công ty sao?” Khuôn mặt không trang điểm gì, cho nên hôm nay cô không đi làm.

Chẳng lẽ tối qua ở cùng với chú xấu xa đó?

Bùi Nhiễm Nhiễm hốt hoảng, Dương Dương quả là lạnh lùng, không giống như Noãn Noãn, nhìn thấy cô là vui đến nỗi không để ý gì cả?

“Hôm nay ở ngoài, không vào công ty.” Cô cười nhẹ, mà đứng cách họ không xa là Đường Sóc đang ung dung đứng đó.

“Chú Đường!” Mặt Dương Dương vẫn cứ biểu cảm cũ, trong lòng nó có chút lo lắng.

“Dương Dương!” Đường Sóc bước lớn về phía nó, tự nhiên mà ẵm Dương Dương lên.

Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ thấy cảnh này khá nhức mắt, cô sai rồi, ngày mai cô phải dẫn tụi nó đi gặp Cảnh Thần Hạo, không để Dương Dương tự ý như thế được.

Cho dù cô bị Cảnh Thần Hạo ép kết hôn, nhưng anh mới là cha ruột của tụi nhỏ, Đường Sóc cứ tiếp tục đối tốt với họ cũng không có ích gì.

Cô và Đường Sóc cả đời này là không thể, đây tở hồng không thể nối lung tung được!

“Chú Đường!” Noãn Noãn nằm trong lòng cô cũng cười chào anh ta.

“Noãn Noãn, có muốn ăn gì không, chú mời con.” Anh biết Bùi Nhiễm Nhiễm nhất định sẽ từ chối anh ta, nên tốt nhất nên tìm lũ nhỏ đỡ đạn.

Không đợi Noãn Noãn trả lời, cô đã giành nói trước, “Anh Đường, chúng tôi còn có chút việc, nên về sớm, hôm nay không phiền anh nữa!”

“VẬY tôi, tôi đưa mọi người về.” Bỏ Dương Dương xuống, nắm tay nó đi ra ngoài.

Mà Bùi Nhiễm Nhiễm cũng từ từ bỏ Noãn Noãn xuống, tụi cô đã ngủ rất lâu, nhưng vẫn cảm thấy không đủ sức để ẵm Noãn Noãn đi ra ngoài được.

Đường Sóc lần trước cùng cô xuất hiện qua, lần này anh ta nắm tay Dương Dương, cô đi phía sau, thật là một cảnh tượng khá đẹp.

Ánh nắng vàng ươm chiếu vào hai người, một lớn một bé, trong lòng cô có cảm giác ấm áp, nhìn thấy bóng dáng sau lưng của Đường Sóc bỗng biến thành Cảnh Thần Hạo.

Nếu Cảnh Thần Hạo kéo tay Dương Dương, cô nhất định sẽ không chịu được phải đến phía trước để nhìn, rồi chụp vài tấm hình.

Sau khi rời khỏi nhà trẻ, cô nhanh chóng nắm tay Noãn Noãn và Dương Dương lên xe taxi, cô ngồi giữa hai đứa, nói nhỏ dò ý, “Dương Dương Noãn Noãn, mami dẫn tụi con đi gặp một chú được không?”

Để sau này Noãn Noãn và Dương Dương không tự nói dây tở hồng cho cô, cô quyết định theo ý của Cảnh Thần Hạo một lần, sau này quyết không thỏa hiệp.

“Mami, gặp chú nào, con có quen không?” Noãn Noãn lập tức vui vẻ, ngẩng khuôn mặt hiếu kỳ của nó lên nhìn cô.

“Noãn Noãn thích chú Cảnh, hay là đi gặp chú ấy?” Cô tính làm yên lòng hai tiểu tở tông nhà cô trước, sau đó gọi cho Cảnh Thần Hạo sau.

“ĐƯỢC đó! Noãn Noãn muốn gặp chú lắm cơ!” Bùi Noãn rất vui nhìn cô, khuôn mặt đợi chờ.

Dương Dương vừa nghe đã biết là anh, nhưng lại nghĩ đến họ có quan hệ cha con, chẳng lẽ mami muốn họ nhận nhau sao?

Bùi Dương ngẩng đầu nhìn cô, cuối cùng thỏa hiệp, “Mami quyết định là được.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm động nhìn nó, sau đó lấy điện thoại ra, gọi cho anh, bên đầu dây kia vang lại một giọng nói, với âm lượng thấp, “Nhiễm Nhiễm.”

“Chút nữa đến Tú Thực Phường ăn cơm, có cả Dương Dương Noãn Noãn.” Cô cho rằng mình rất bình tĩnh, nhưng sau một hồi thấy đầu dây kia im lặng, khiến tim cô đập nhanh, không biết anh rốt cuộc có vui hay không.

Noãn Noãn mở to đôi mắt mong chờ nhìn cô, thân hình nhỏ bé của nó tiến đến trước mặt cô, dường như muốn nghe rõ âm thanh của người bên kia, cô liền ôm lấy nó, đầu dây bên kia vang lên tiếng Cảnh Thần Hạo, “Được!”

“Đội em.” Cô dường như tay chân lúng túng tắt điện thoại, tuy chỉ có hai từ đơn giản, nhưng cô cũng có thể nghe ra tâm trạng hưng phấn của anh.

Noãn Noãn thấy cô tắt máy, tuy không nghe thấy tiếng gì hết, xúc động hỏi, “Chú có đến không?”

Đứa trẻ này đúng là bị mê hoặc hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182

Nếu như bị cô bé biết được thật ra bọn họ là cha con ruột thịt, có khi nào càng vui mừng hơn?

Nhưng cô vẫn chưa nghĩ ra được có nên nói sự thật cho tụi nhỏ nghe không, không quan tâm nữa, tối nay gặp được người rồi hẳn tính.

Cô giờ tay xoa vào tóc của cô bé, ôn hòa cười nói, “Đương nhiên muốn!”

Đến Tú Thực Phường, cô biết Cảnh Thần Hạo ở đây có phòng riêng chuyên dụng, cô đi đến quầy lễ tân hỏi, quả nhiên anh đã gọi điện thoại qua đến, cô dẫn theo Dương Dương và Noãn Noãn đến tầng 3.

Trong phòng riêng hoàn cảnh rất thanh tịnh, bàn nhỏ dựa vào cửa sổ đặt hai chậu hoa lan, lan tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, trên bức tường màu trắng treo hai bức tranh sơn thủy, ở ngay kế bên bàn cũng có một bình phong tranh thủy mặc, cản trở ánh nhìn trực diện của cửa chính và bàn cơm, khẩu vị đúng com của Cảnh Thần Hạo thanh đạm, cảnh quan như thế quả thật quá phù hợp với anh.

Cô đặt món rồi, một bên đợi món, một bên đợi Cảnh Thần Hạo, Dương Dương ở bên cạnh không nói năng gì, Noãn Noãn cứ bám lấy nói chuyện với cậu.

Đột nhiên chuông điện thoại reng lên, cô lấy điện thoại ra nhìn là Lâm Tri Hiểu, con giận trong lòng cô liền hùng hục lan ra ngoài.

“Dương Dương Noãn Noãn, hai đứa ngoan ngoãn ngồi đợi, mẹ đi nhận cú điện thoại, đi Tri Hiểu gọi đến.” Cô cười từ ghế đứng dậy, cầm di động rồi ra ngoài.

Đóng cửa phòng lại, cô mới cầm điện thoại lên nghe, “Lâm Tri Hiểu, cậu không ngờ còn có mặt mũi gọi điện thoại cho tớ!”

“Nhiễm Nhiễm của tớ ơi, tớ sai rồi, tớ quả thật quả thật sai rồi, tối hôm qua tên Hoắc Đông vừa ra ngoài, tớ liền đi theo ra ngoài, kết quả tớ nghe được Âu Dương Lập đang gọi tên cậu, tớ lúc đó hoang mang, tớ liền đi theo đằng sau anh ta xem thử có tìm được cậu không, nhưng tìm rất lâu rồi vẫn không tìm được cậu, tớ cứ tưởng là cậu nhất định về nhà rồi!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe được thái độ của cô ấy thành khẩn, mới tỉnh tâm lại, “Sau đó thì? Cảnh Thần Hạo nói gì với cậu, hay cậu nói gì với anh ấy rồi? Khai báo thành thật!”

“Tớ đợi cậu cả đêm, sáng sớm nhận được điện thoại của đại boss, nói cậu đang ở cùng với anh ấy, bảo tớ đưa Dương Dương Noãn Noãn đi học, thứ khác không có nói nhiều, nhưng Nhiễm Nhiễm cậu tối qua không có trang điểm!” Lâm Tri Hiểu hậu tri hậu giác nói.

Cũng có nghĩa là đại boss đã nhìn thấy mặt của cô, biết được thân phận của cô!

May mắn là cô bây giờ không phải là thư kí nữa, không cần đối diện đại boss, cô cũng có thể gọi là ma sai quý khiến giúp được anh, đại boss sẽ không tính sổ với cô chứ?

“Tớ đúng là không nên nghe lời cậu, bị Cảnh Thần Hạo bắt quả tang, còn đem cả hạnh phúc đời sau bỏ hết vào, Lâm Tri Hiểu cậu trả tớ cuộc sống độc thân!” Cô đối diện với bức tường, hận không thấu xem bức tường trước mặt là Lâm Tri Hiểu, dùng sức đâm lên người cô.

“Trừ phi anh chết rồi, nếu không cuộc sống độc thân của em vô vọng rồi.” Giọng nói của Cảnh Thần Hạo từ bên tai truyền đến, cô lập tức cầm di động để đằng sau lưng.

“À à! Cậu nói là tình hình gì thế?”

“Vừa nãy có phải là tiếng của đại boss?”

“Anh ta lại ăn sạch sẽ cậu à?”

Giọng nói của Lâm Tri Hiểu không ngừng truyền đến, chỉ là bị hai người bỏ qua hết rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy anh một tay ôm gấu bông to, một tay ôm một chiếc xe đồ chơi, ngây người, “Anh chính là đi mua quà rồi?”

“Tụi nhỏ sẽ nhận hối lộ không?” Cảnh Thần Hạo đi vào theo hướng cô, ánh mắt lạnh nhạt nhìn vào tay phải của cô, hiển nhiên vẫn chưa cúp điện thoại, “Tiểu Dương nói mua cái này!”

“Cho nên anh bây giờ là đùn đẩy trách nhiệm trước?” Cô nhìn vào gấu bông màu nâu kia, nghĩ đến lời vừa nãy nói của mình, cúp máy Lâm Tri Hiểu trước, mới trả lời câu hỏi vừa nãy của anh, “Noãn Noãn không cần hối lộ nó đã rất thích anh, Dương Dương anh cho dù hối lộ nó nó cũng sẽ không thích anh.”

Những chuyện về ấn tượng, không hề dễ dàng thay đổi như thế, sớm biết có ngày hôm nay, cô tuyệt đối sẽ không ở trước mặt Dương Dương ăn nói lung tung.

“Chuyện này em không thể đùn đẩy trách nhiệm, anh sau này từ từ tính sổ với em.” Cảnh Thần Hạo nháy mắt ra hiệu cho cô, ra hiệu cô mở cửa bước vào.

Thật ra trong lòng anh có chút căng thẳng, đồ trên tay khá tốt đấy, chắc sẽ không nhìn ra sự căng thẳng của anh.

Nhưng cô lại không lập tức đi mở cửa, mà là nghiêm túc nhìn vào anh nói, “Anh tại sao không hỏi em tại sao đột nhiên thay đổi ý định?”

Nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo của cô, anh cười nhạt nói, “Nếu như em có thể thay đổi ý định chuyển đến ở với anh, anh sẽ càng vui hơn.”

“Anh nằm mơ!” Cô chính là không nên hỏi anh, đưa tay cầm lấy tay anh, mở cửa bước vào đấy.

Tiếng bước chân đằng sau trầm vững, tay cô tự nhiên cúi xuống bắt giắc nắm chặt, cô cảm thấy bản thân nhất định còn căng thẳng hơn Cảnh Thần Hạo, nếu như Dương Dương và Noãn Noãn hỏi bọn họ trước đó tại sao chia tay, đúng thật không biết nên giải thích ra sao.

“Chú Cảnh!” Noãn Noãn ngồi vào vị trí đầu đã nhìn thấy Cảnh Thần Hạo, trên khuôn mặt như là búp bê tràn ngập niềm vui xuất phát từ trong đáy lòng ra.

“Noãn Noãn.” Cảnh Thần Hạo phát hiện đồ vật trên tay anh thật sự vương vís, anh đặt quà để kế bên bàn trà, mới bước qua đó.

Anh đi đến kế bên Noãn Noãn cong người xuống, ánh mắt đen láy ngược lên nhìn vào Dương Dương kế bên cô bé, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng ấy không ngờ giống anh đến sáu bảy phần, khó trách Bùi Nhiễm Nhiễm ngày xưa làm sao cũng không cho hai người gặp mặt.

“Chú Cảnh.” Bùi Dương cũng gọi một tiếng.

Chú Cảnh? Nói thật thì anh không hề thích cách xưng hô như thế thật, nhưng Dương Dương không thích anh như thế, còn có thể bình tâm khí hòa gọi anh, quả nhiên là con trai của anh, phong độ giống như anh vậy.

“Chào con, gặp mặt lần đầu.” Cảnh Thần Hạo đưa tay giờ trước mặt cậu, lúc lần đầu tiên phải bắt tay với người khác có cảm giác rất căng thẳng, năm ngón tay hơi run, ánh mắt đen không chớp nhìn vào cậu.

Bùi Nhiễm Nhiễm cứ đứng nhìn phản ứng của bọn họ, cô cảm thấy Dương Dương sẽ không từ chối, cậu từ nhỏ đều là một người phong độ.

Trong ánh mắt tập trung của ba người, Bùi Dương cuối cùng đưa ra tay nhỏ nhẹ nhàng nắm lấy rồi thu lại. vừa đúng lúc này phục vụ lên món, Cảnh Thần Hạo cũng đứng dậy ngồi kế bên Bùi Nhiễm Nhiễm.

Anh vừa ngồi xuống, ánh nhìn của Noãn Noãn đã xoay quanh hai người, đột nhiên cười hi hi mở miệng, “Chú Cảnh và anh trai mặt giống nhau quá!”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nghe, một tay kéo Cảnh Thần Hạo qua, anh thuận thế kề sát tai cô, tư thế mập mờ cực kì.

Thân trên của anh hơi nghiêng, gần như muốn dựa lên người cô, mí mắt cười nhẹ thì thầm bên tai, “Nhiễm Nhiễm, thật ra Dương Dương cũng không như em nói ghét anh lắm.”

Anh cảm thấy bọn họ sau này cả gia đình nhất định sẽ sống rất hài hòa, rất hạnh phúc.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng mặt, môi miệng vô tình ma sát vào má anh, nhưng cô không hề quên chuyện quan trọng, “Em trước đó vẫn chưa nói cho tụi nó nghe anh là ba tụi nó, anh nghiêm túc lại cho tôi!”

Cô vừa nói xong liền buông cánh tay anh ra, Cảnh Thần Hạo ngồi ngay lại trên vị trí, sau khi phục vụ lên món xong, anh đột nhiên từ trong túi áo vest lấy ra hai cuốn sổ kết hôn màu đỏ, “Dương Dương Noãn Noãn, biết cái này cái gì không?”

“Cảnh Thần Hạo!” Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy sổ kết hôn trên tay anh, lập tức từ ghế đứng dậy, “Anh.”

Lúc anh đến đã không có chuẩn bị để con cái của mình sau này gọi anh bằng chú.

Cảnh Thần Hạo đặt cuốn sổ kết hôn xuống, kéo lấy cánh tay cô, giương mắt nhìn vào cô, “Anh biết em mắc cỡ, cho nên anh nói giúp em”

“Cảnh Thần Hạo em chưa xong với anh!” Cô giận dưng dưng ngồi xuống, hận không thấu có ma pháp làm biến mất cái cuốn sổ kết hôn kia.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183

Khóe miệng Cảnh Thần Hạo vĩnh cữu, dưới ánh mắt hiện lên một ý cười, “anh rất vui.”

Bọn họ vẫn chưa xác định xong, phải bám víu cả đời!

Bùi Dương nhận biết rất nhiều mặt chữ, vừa nhìn là hiểu ngay ba chữ to lớn giấy kết hôn, nếu như mẹ thích ông ta như vậy, thì cậu sẽ thử mở lòng chấp nhận anh ta, đương nhiên là trước khi cậu bé sẽ biến hóa trở thành hoa hoa công tử, thì cậu bé sẽ không biểu lộ tí hảo cảm gì với anh ta cả.

Noãn Noãn từ trên bàn cầm tờ giấy kết hôn lên, con mắt màu xanh to lớn lập tức trợn to lên, giống công nạp báo vật mà chạy đến trước mặt Bùi Dương, “anh trai, trong đây có cả hình của chú và má mi này, đẹp quá!”

Bùi Dương nhìn vào tấm hình bên trên, nam thì tuấn, nữ thì thanh tú, xem ra có vẻ xứng đôi, trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp, đặc biệt cái gương mặt giống cậu ta y chang, có thể thấy ra cậu ta vui vẻ biết nhường nào.

Cậu ta trên mạng thấy những bức hình đều là trầm mặc, đây là lần đầu tiên nhìn thấy bức hình mà Cảnh Thần Hạo khẽ nhếch môi cười, ánh mắt đen như tói đó đã lơ mơ nhuộm lên một ý cười.

“Noãn Noãn, sau này không được gọi chú nữa, phải gọi là ba, có nhớ chưa?” Cảnh Thần Hạo hoàn toàn không quan tâm đến con giận dữ thiêu đốt của Bùi Nhiễm Nhiễm, tiến gần Noãn Noãn, nhẫn nại giải thích nói, “cái này là giấy kết hôn, ba và má mi là vợ chồng.”

Noãn Noãn có chút không phản ứng lại, nhìn sang phải Cảnh Thần Hạo, nhìn sang trái Bùi Dương, lại cúi đầu nhìn tờ giấy kết hôn, tiếp đó lại ngược đầu lên, mừng khắp khắp hô to, “ba ba”

Đã biết trước Cảnh Thần Hạo đã được lòng cô bé, quả nhiên nhanh chóng thích nghi xưng hô mới của cô bé, hô một cách thích thú!

Quay lại nhìn Dương Dương, lúc này vẻ mặt lạnh trầm giống như đúc thật khiến người khác bật cười.

Huyết thống quả nhiên là một thứ rất thần kỳ.

“Thật ngoan!” Cảnh Thần Hạo đưa tay xoa lên đôi má của cô bé, tiếp tục giải thích rằng, “ba ba là ba ruột của Noãn Noãn đấy!”

Ngữ khí này quả thật ôn nhu đến muốn chảy cả nước vậy, Bùi Nhiễm Nhiễm cầm lấy đôi đũa trước mặt lên, “Cảnh Thần Hạo, hai cục cưng còn phải ăn cơm đấy! Anh muốn hai đứa nó đói bụng sao?”

“Nhất thời quá vui sướng.” Cảnh Thần Hạo không thể che giấu sự vui sướng của mình, tuy rằng Dương Dương không gọi anh ta, nhưng mà tiếng gọi của Noãn Noãn lúc này, anh ta đã mãn nguyện rồi.

Còn về Dương Dương thì không gấp.

“Anh vui sướng hơi sớm đấy!” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn chỗ ngồi của anh ta, “anh có chắc là ngồi ngay đó có thể phục vụ Noãn Noãn ăn cơm?”

“Đương nhiên!” Cảnh Thần Hạo quay đầu sang nhìn cô bé, “anh không biết thì em dạy anh vậy, dù sao thì sau này anh còn phải chăm con nữa.”

“Ai thèm sanh con cho anh” cô ta quay đầu đi, không thèm để ý anh ta

Lại không cần thương lượng với cô ta, liền thẳng thắn công bố thế này rồi, cô ta nên may mắn biết rằng anh ta đã không đem tờ giấy kết hôn trước mặt công chúng hỏi hai đứa nhỏ biết cái đó là gì không mới đúng!

“Đương nhiên là vợ rồi.” Hôm nay Cảnh Thần Hạo cực kỳ vui sướng, cả người lẫn tính khí đều rất kỳ cục.

Trong lúc ăn cơm, Cảnh Thần Hạo và Noãn Noãn nói chuyện vui vẻ với nhau chưa từng thấy, Noãn Noãn luôn miệng gọi ba ba một cách cực kỳ thích thú, cuối cùng gọi ba ba một lúc liền thay đổi cách xưng hô thành daddy, một đứa trẻ vốn được sinh ra ở nước ngoài lại giữ được tập tục xưng hô như vậy.

Và cách Cảnh Thần Hạo trả lời cô bé cũng rất vui vẻ, không chỉ như vậy lâu lâu anh ta cũng buông vài lời với Dương Dương, phòng tránh cô lập cậu ta.

Và trong bữa cơm này người bị cô lập lại chính là cô ấy.

Cô ấy thề rằng sẽ không ty nạnh với Cảnh Thần Hạo, nhưng họ cũng cần để ý đến cảm nhận của cô ta chứ? Miệng thì luôn gọi daddy, nhưng hoàn toàn bỏ rơi má mi rồi!

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn trừng trừng vào Cảnh Thần Hạo lấy khăn giấy lau miệng cho Noãn Noãn, vừa muốn lau cho Dương Dương, nhưng cậu bé liền dùng tay tiếp lấy khăn giấy, tự mình làm.

Cô ta trên tay cầm ly nước ép cam, trong lòng đã thầm gợn ngón cái lên khen Dương Dương, tuy nhiên hy vọng cha con họ đối xử nhau hài hòa như vậy, nhưng Noãn Noãn đã đắm chìm quá nhanh, chỉ có Dương Dương vẫn tiếp tục cố thủ trên mặt trận.

Mí mắt của cô ta bỗng xuất hiện một hình bóng đen, chưa kịp phản ứng lại, Cảnh Thần Hạo đã dùng tay vuốt ve nhẹ cái miệng của cô ta, và chớp mắt nhìn tay anh ta, trực tiếp quay đầu qua hỏi, “anh làm gì?”

“Anh thấy em ghanh ty rồi, nên lau cho em, nhưng mà em đã chùi xong rồi, trên ý nghĩa là lau dùm em rồi đấy.” Anh ta thừa nhận bản thân rất vui thích, nhưng mà cái mà Noãn Noãn và Dương Dương đem cho anh và cô ta đem cho anh đều không giống nhau.

Ở trong lòng anh ta, cô ta mãi mãi quan trọng hơn hai đứa nhỏ nhiều.

“Anh có trẻ con quá không? Ai thèm ghanh ty?” cô ta đặt ly xuống đứng dậy, “đi, về nhà!”

“Má mi, con gấu lớn của con đem về được không?” đôi chân nhỏ nhắn của Noãn Noãn bước đến cạnh thân cô, ngón trỏ tay phải mồm mồm chỉ về hướng con gấu.

“Được, nhờ ba con lấy cho con.” Cô ta tròn mắt nhìn Cảnh Thần Hạo, “đi làm cu li đi!”

“Anh biết tại sao em lại giận rồi.” Cảnh Thần Hạo từ bên chỗ ngồi đứng dậy, cúi người ghé vào tai cô ta, miệng cười nói, “có phải Noãn Noãn và Dương Dương đều có quà, còn em thì không, cho nên em không được vui à?”

“Em đâu phải là cô bé mười mấy tuổi đâu, làm sao có thể vì chuyện.....” lời nói của cô ta chưa nói xong bèn bị khựng lại, nhìn vào Cảnh Thần Hạo đang quỳ gối trước mặt, cái não thiếu chút kịp thời hồi phục vận chuyển, “anh đừng như vậy!”

“Đừng như vậy?” Cảnh Thần Hạo từ trong túi quần lấy một cái hộp đỏ ra, “tuy rằng anh đã hứa với em tạm thời không làm hôn lễ, nhưng có cái không thể thiếu!”

Cô ta là mẹ của hai đứa nhỏ, đến ngay cả nhẫn kết hôn cũng không đeo, chả phải là gieo miệng lưỡi cho thiên hạ sao? Lại còn những người đàn ông có ý với cô ta nữa, nhất định phải gieo chủ quyền trước đã.

“Chiếc nhẫn rất đẹp!” Noãn Noãn nhìn vào chiếc nhẫn lấp lánh trong cái hộp, miệng hô lớn.

“Cảnh Thần Hạo anh.....”

Anh ta bỗng nhiên kéo cánh tay cô ta, anh ta lấy chiếc nhẫn kim cương bên trong ra, ngón tay vô danh bị anh ta nắm chặt, mắt trừng trừng nhìn anh ta đeo chiếc nhẫn vào.

Nói rõ là kết hôn ngầm mà? Ai có thể nói cho cô ta biết rằng kết hôn ngầm là như vậy sao?

“Đây là quà dành cho em.” Cảnh Thần Hạo mẫn ý nhìn vào chiếc nhẫn được đeo trên ngón tay vô danh, cúi đầu hôn mạnh lên tay, mới ngước lên nhìn cô ta, “vừa ý không?”

“Rất tốt, cảm ơn á!” cô ta mặt đỏ bừng rút tay về, không nhìn anh nữa, “Noãn Noãn, Dương Dương, chúng ta đi thôi.”

Đường đường là một ông chủ lớn nói tình thâm là tình thâm, tuy rằng cô ta có chút không vui, nhưng mà vì Noãn Noãn nên chiều lấy anh ta vậy, không phải vì anh ta đã tặng quà cho họ, cũng không phải vì anh ta đã lau miệng dùm bọn họ.

Quả nhiên suy nghĩ của họ không chung lối với nhau, và cô ta không ngờ rằng Cảnh Thần Hạo lại chuẩn bị sẵn nhẫn cưới cơ chứ.

“Cùng nhau đi, anh đưa mẹ con em về.” Cảnh Thần Hạo liếc nhìn con gấu và đồ chơi xe hơi, tại sao anh ta lại phải đem vào khu ghế lô này chứ? Biết trước thế nào cũng phải đem đi mà.

Thất sách!

Bùi Nhiễm Nhiễm mỗi tay nắm lấy một đĩa đi ra ngoài, đường đường là Boss cao cao tại thượng, mà lại đi dọn dẹp những thứ tự bày ra, khiến anh ta tự lãnh ngộ ra cái gì gọi là tự chuốc lấy họa.

“Má mi, mẹ có thích daddy không? Sau này chúng ta sẽ cùng chung sống với daddy phải không?” Noãn Noãn vừa đi vừa ngược nhìn cô ta, hai má của má mi đỏ ửng lên, nhất định là thích rồi.

“Tạm thời không cần, chúng ta vẫn sống cái cuộc sống như trước, daddy của các con công việc bận rộn, trời tối thường không về nhà, ở cùng với daddy nhất định các con sẽ không chịu nổi! Má mi sẽ luôn sống cùng các con.” Cô ta nói xong cảm thấy sống lưng như lạnh lẽo, nhẹ nhàng quay đầu về sau liếc nhìn một cái, bên nhìn thấy ánh mắt đen lay láy sâu không thấy đáy đang nhìn chăm vào họ.

Cô ta lập tức quay đầu lại, tự nhiên trấn tĩnh lại đi tiếp, giống như chưa từng nhìn về sau vậy.

Cảnh Thần Hạo nhìn bóng dáng ba mẹ con, trong lòng ấm áp, dường như cả thế giới này đã sáng bừng lên, nhưng mà khắc tiếp theo, anh ta lại nghe nói rằng mình ban đêm thường không về nhà, lại không thể chịu đựng để sống cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184

Rất tốt, Bùi Nhiễm Nhiễm cô dạy bảo con cái như thế này, anh nhất định sẽ dạy bảo lại cô cho thật tốt.

Dọc đường Cảnh Thần Hạo không được vui, Tiểu Dương ngay cả lái xe mà tay vẫn run. Mặc dù đại boss so với trước kia có tình người hơn nhiều rồi, nhưng anh cũng không muốn đại boss ngồi bên cạnh anh chút nào!

Áp lực như to như núi!

“Tiểu Dương, nếu như cậu vẫn còn gù vai, mắt còn rù xuống, ngày mai có thể đi tới phòng nhân sự nhận tiền lương luôn!”

Tiểu Dương ngay lập tức ngồi thẳng hẳn lên. Không nhưng thế anh quyết định, nhất định, thậm chí còn khẳng định anh tuyệt đối không có rù mắt xuống, chỉ hận là không thể làm chi mắt của mình nhìn to giống như mắt bò mà thôi!

Trong xe hoàn toàn yên lặng, đột nhiên có tiếng của Noãn Noãn, “Mami, daddy trước kia có phải là không cần bọn con phải không? Sao tới tận bây giờ mới gặp mặt! Sao trước kia mẹ không nói với Noãn Noãn chú Cảnh là bố? Mà sao bố và Noãn Noãn không giống nhau chút nào cả?”

Cô biết là sẽ bị hỏi!

“Cảnh Thần Hạo, con gái anh hỏi vì sao anh lại bỏ rơi ba mẹ con em đây này?” Cô quyết định sẽ đề câu hỏi khó này giao cho anh trả lời.

Cảnh Thần Hạo từ phía trên quay đầu lại, nhìn Noãn Noãn tóc vàng mắt xanh, giọng nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, “Có một hôm, mẹ của các con tâm trạng không được tốt lắm, daddy ngủ cùng với mẹ con một đêm, sau đó mẹ con tâm trạng vui bay hẳn lên, sau đó liền đưa các con bay đi tận nước ngoài luôn.”

Cô vui đến bay cả lên, sau đó bay đi mất rồi?

Cô nghiêng nhẹ răng, nhìn gương mặt đang cười của anh, “Cách giải thích này thật tuyệt vời quá đi!”

“Anh nói là thật mà, chẳng nhẽ em không vui đến bay lên sao?” Ánh mắt Cảnh Thần Hạo từ gương mặt của Noãn Noãn chuyển sang nhìn cô, bộ dạng tức giận nhìn vẫn đáng yêu biết nhường nào!

“Anh vẫn còn chưa trả lời xong.” Cô quyết định không quan tâm tới câu hỏi của anh, không phù hợp với trẻ nhỏ, không nên thảo luận trước mặt bọn trẻ.

“Noãn Noãn, con giống với bà nội của daddy. Đây là di truyền từ cổ nội, có đúng là rất xinh đẹp phải không?” Anh rất hoài nghi không biết liệu con bé có nghe hiểu hai từ di truyền nghĩa là gì hay không.

“Cổ nội và con giống nhau sao? Hai người bọn con có thể gặp mặt không?” Bùi Noãn nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt xanh biếc to tròn kia ngược nhìn để thương quá đi mất.

Cảnh Thần Hạo lắc đầu, âm giọng nhẹ nhàng không có biến đổi quá nhiều, “Chắc là không thể được, cổ nội đã đi tới một nơi rất xa, không thể nào quay trở lại được nữa rồi.”

“Ồ!” Noãn Noãn nghe hiểu được những gì mà anh muốn nói.

Trong xe lại tràn ngập một không gian tĩnh lặng, Cảnh Thần Hạo cũng quay đầu lại nhìn về phía đường ở đằng trước. Bùi Nhiễm Nhiễm quay qua nhìn Dương Dương lúc này một câu cũng không nói gì. Muốn một lát nữa sẽ nói chuyện với cậu bé, chắc không thể nói trước mặt của Cảnh Thần Hạo được.

Tới trước cửa nhà của Lâm Tri Hiểu, Dương Dương và Noãn Noãn rất nhanh xuống xe chạy về phía trước cửa. Chắc do tiếng của Noãn Noãn rất lớn, hai đứa vẫn chưa chạy tới trước cửa, Lâm Tri Hiểu đã từ phía trong mở cửa ra rồi.

Cô nhìn Cảnh Thần Hạo tay trái ôm gấu tay phải cầm theo một chiếc xe oto đồ chơi, nhưng vẫn đang mỉm cười, đứng nguyên một vị trí cười ngơ ngếch. Nếu như không phải vì Noãn Noãn gọi cô, cô nhất định thấy mắt mặt trước đại boss rồi.

“Cảnh tông!” Lâm Tri Hiểu cung kính gọi một tiếng.

“Ừ!” Cảnh Thần Hạo thờ ơ hỏi đáp một tiếng, không nhìn từ từ bước sượt qua bên cạnh cô, bước vào nhà cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm đi sau cùng, cô vừa nhìn thấy Lâm Tri Hiểu cảm thấy hận là không khoét mắt cô ấy xuống mà thôi!

“Nhiễm Nhiễm, chuyện gì đã xảy ra thế?” Trước kia khi cô gọi điện thoại tới nghe thấy tiếng của Cảnh Thần Hạo cô vẫn không chắc chắn cho lắm, nhưng bây giờ trực tiếp tới nhà rồi, cô không thể ngay cả mắt của mình cũng không tin chứ nhỉ!

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn vào trong nhà, Noãn Noãn đang dẫn đường cho Cảnh Thần Hạo, mang gấu bông vào phòng của cô bé, một bối cảnh hết sức ấm áp, trái tim cô bỗng cảm thấy như được sưởi ấm, tất cả mọi người đều thấy vui vẻ là tốt rồi, những việc khác để lúc khác tính.

“Bọn mình vào nhà đã.” Cô bỏ vào trong nhà trước, cô ấy vội theo ngay sau cô, trong lòng tràn ngập câu hỏi, nhưng nghĩ tới Cảnh Thần Hạo đang ở đây, cô quyết định không nói gì thì hơn.

Lúc này chắc Cảnh Thần Hạo đang ở trong phòng Noãn Noãn ở trên tầng hai, cô kéo vội Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi xuống ghế sofa, tay phải không nghĩ gì chạm vào ngón tay cô ấy, “Nhiễm Nhiễm, đại boss cầu hôn với cậu sao?”

“Bọn mình kết hôn rồi.” Cô ấy động nhẹ ngón trỏ, trên gương mặt mỹ lệ khẽ nở nụ cười, tiến về phía sát cạnh tai của cô, dùng âm lượng nhỏ nhất nói, “Mình thật sự bị ép, đánh không lại được anh ấy.”

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Thôi đi! Cảnh tông đẹp trai, có quyền có tiền, đối với cậu một lòng lại còn quan tâm như vậy, cậu ngay cả con cũng sinh cho anh ấy hai đứa. Cậu chắc trong tâm lại chẳng vui mừng quá đi ấy chứ!” Cô cũng rất vui, Nhiễm Nhiễm một mình nuôi con quá là vất vả rồi.

Bây giờ cuối cùng cũng có người giúp cô ấy chia sẻ trách nhiệm, mà người đó lại còn là đại boss nữa!

“Trông đối vui mừng, mình vui đến nỗi sắp bay lên rồi.” Cô ấy cười nham hiểm trả lời, rồi ghé đứng lên, cầm cốc đi rót nước, “Lâm Tri Hiểu, đại boss tới nhà mà một cốc nước cậu cũng không mời, cậu chuẩn bị để ngày mai bị đuổi việc à?”

“Mình còn lâu mới sợ! Có cậu ở bên cơ mà! Tổng tài phu nhân!” Lâm Tri Hiểu ngồi trên sofa, thoải mái trả lời, mắt liếc nhìn Dương Dương đang chơi ipad ở bên cạnh, “Dương Dương! Có phải không? Di Tri Hiểu sau này không còn phải lo lắng sẽ bị đuổi việc nữa nhỉ!”

“Cũng không nhất định như vậy, kết hôn được cũng có thể ly hôn được.” Dương Dương không ngừng đầu lạnh lùng đáp.

Lâm Tri Hiểu nuốt nước bọt, sao cô lại có cảm giác Dương Dương có vấn đề gì đó với đại boss?

Đại boss của bọn cô không phải là người nào gặp cũng yêu mến, hoa gặp hoa sẽ nở, nhưng gương mặt gần như rất hoàn hảo của anh ấy, nhất định không thể làm cho người khác ghét được, cơ bản anh ấy là một tiêu chuẩn có thể chiều phong dân điện!

Vậy mà Dương Dương lại ghét chính bố đẻ của mình!

Bùi Nhiễm Nhiễm nhận ra được ánh mắt của cô, tội nghiệp lắc lắc đầu. Cũng không thể hoàn toàn trách cô, nếu như đêm đó anh ấy không ôm ôm áp áp Lucy để rồi bị Dương Dương bắt gặp được, thì ấn tượng cũng không phải là quá tồi.

Lâm Tri Hiểu ngay lập tức đứng ra khỏi ghế sofa, bí ẩn đứng trước mặt Bùi Nhiễm Nhiễm, “Tối nay lẽ nào lại có chuyện gì phát sinh hay sao?”

“Không có gì! Nhưng bọn mình sẽ vẫn tiếp tục ở đây làm phiền cậu, mình và Cảnh Thần Hạo trước mắt sẽ không ở cùng nhau, biết chưa?” Trên tay cô bê một cốc nước ấm, vốn dĩ định rót cho Cảnh Thần Hạo, nhưng anh ấy vẫn chưa xuống, cô rất tự nhiên uống luôn.

“Kết hôn rồi chính là không giống như trước, không dám gọi thẳng tên nữa!” Lâm Tri Hiểu giơ một ngón cái tới trước mặt cô, như một sự ngưỡng mộ chân thành.

Bùi Nhiễm Nhiễm tiếp tục uống nước, chậm rãi nói, “Trước kia mình vẫn thường gọi anh ấy như vậy, nhưng từ mai mình sẽ bị đánh cho trở về nguyên dạng.”

Lâm Tri Hiểu bỗng nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang, “Cái đó, mình đưa Dương đi súc miệng rồi đi ngủ đây!”

Cô nói xong liền quay người đi tới ghế sofa, nhanh chóng kéo Dương rời khỏi phòng khách.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185

Cảnh Thần Hạo một tay đút vào túi quần đi từ trên lầu xuống, đương nhiên anh cũng đã nghe rất rõ lời mà Lâm Tri Hiểu nói, quả nhiên trong phòng khách cũng chỉ có Nhiễm Nhiễm đang cầm ly nước chờ anh.

“Có cần tiễn anh ra ngoài không? Em nghĩ chắc anh cũng không cần.” Cô chìa tay chỉ về phía cửa, “cửa chính ở bên kia!”

Cảnh Thần Hạo thấy bộ dạng không tìm không phổi để anh rời đi của cô, hết lần này tới lần khác không cho cô được như ý mà đi tới trước mặt cô, “không nỡ đi, hay là em đi với anh đi?”

Nào có ai đem tâm hồn mỗi người một nơi chứ, có lẽ anh là chủ rể bi thảm nhất trên thế giới này.

“Sáng mai nếu em lại không xuất hiện ở trước mặt Noãn Noãn, con bé sẽ khóc đó.” Bản thân cô không thuyết phục được anh, dùng con gái của anh thử chút.

“Thì ra cái em lo lắng là cái này, rất dễ giải quyết!” Cảnh Thần Hạo chìa tay đoạt lấy ly nước trong tay cô, bỗng nhiên ôm cô lên đi về ra ngoài.

“Ê ê ê! Cảnh Thần Hạo anh làm gì vậy? Thả em xuống!” Sau khi cô gào thét xong lại cảm thấy thế này thực sự không thể thuyết phục anh ta, liền nhỏ giọng nói, “Dương Dương còn chưa ngủ, con biết em đi rồi, điểm ấn tượng của anh còn cần không?”

“Vậy chúng ta đi lặng lẽ, sáng sớm ngày mai trả em về.” Bước chân của anh cũng được thả nhẹ, nhìn vào vẻ mặt khó tin của cô, khuôn mặt tuần tú cũng lộ ra một bộ mặt đáng thương, “em nhẫn tâm bắt anh một mình trông phòng trong đêm tân hôn sao?”

“Em nhẫn tâm, dù sao anh không phải một mình trông phòng đâu, em cũng một mình trông phòng, em trông phòng cùng anh, anh tuyệt đối không phải một mình đâu.” cô nhìn cửa chính trước mặt, nhẹ nhàng mở ra.

“Suy nghĩ của chúng ta giống nhau, chúng ta làm bạn.” Anh ôm cô ra cửa, chân phải hướng phía sau đá một cái, cửa chính liền đóng lại.

“Phải vận động vừa phải, biết không? Em là vì tốt cho sức khỏe của anh!” Mặc dù đã ra khỏi cửa, thế nhưng cô còn đang giãy dụa đến phút chót.

Tiểu Dương mở cửa xe ra, hai người rất nhanh ngồi vào trong, cô nhìn những cái bóng bên ngoài, trong lòng bỗng nhiên yên tĩnh, dù sao cũng không thể thoát khỏi.

Cảnh thần Hạo nhìn ra sự thay đổi của cô, bỗng nhiên kéo lấy tay cô và nắm chặt, chúng ta ra biển tản bộ, rồi đưa em về nhà.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn mười ngón đan xen nhau, yên lòng, vừa cười vừa nói, “nói ra thì em trở về tới giờ cũng không có đi ngắm qua, có đẹp hơn không?”

Cảnh Thần Hạo lẳng lặng nhìn chăm chăm cô, “em đương nhiên đẹp hơn.”

“Ý em nói là biển!”

“Chẳng lẽ lời anh nói vừa rồi không có sức hấp dẫn bằng với bãi biển sao?”

Bùi Nhiễm Nhiễm sùng sốt, lập tức vừa cười vừa nói, “em hỏi một đấng, anh trả lời một nẻo còn muốn có sức hấp dẫn à?”

“Thật sự không đáng yêu chút nào.” Thế nhưng anh nắm tay cô chặt hơn, “bây giờ em có thể thắng thần với anh, em làm cách nào bêu xấu anh trước mặt con trai vậy?”

“Anh ôm ấp với Lucy, tình chàng ý thiếp, con nó tận mắt nhìn thấy, và lại scandal tình ái của anh luôn rất nhiều, chẳng lẽ anh không biết sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm quăng cho cô một ánh mắt ghét bỏ, cho anh tự cảm nhận.

“Anh xác định đêm đó Lucy ngay cả một đầu ngón tay của anh cũng không có đụng phải, có lẽ là vấn đề góc độ, nhìn lầm rồi. Và lại.....” Anh tới gần cô, cúi đầu sát bên tai cô, “những scandals đó đều là đối tượng xem mắt do mẹ sắp xếp cho anh, anh ngay cả họ là ai cũng không biết, em chưa gì đã

phán anh từ hình, có phải quá không công bằng với anh không?”

“Em làm sao biết đó là giả!” Cô mới trở về không bao lâu, hơn nữa cũng không phải chuyên đi quản chuyện của anh ta, mới không rảnh đi phân rõ thật giả.

Cô lại có thể lẽ thẳng khí hùng thế này! Nhưng chuyện này anh cũng có lỗi, tạm thời không so đo với cô!

Trước khi anh đòi khỏi tai cô, vừa cười vừa nói, “nhớ kỹ chứng minh trước mặt con trai giúp anh.”

Cô cố gắng nghiêng người sang, cách anh xa một chút, mới ung dung mở miệng, “ha ha, không phải trách nhiệm của em, tự mình gây họa tự nghĩ cách, phải biết muốn tháo chuông phải do người buộc chuông tháo, chuyện này em có nói rách miệng cũng vô dụng!” Nhóm dịch: Boss – App iNovel

Không phải cô không tin anh, dù sao làm việc với nhau lâu như vậy, ngoại trừ Lucy lúc nào cũng xuất hiện trước mặt đó, thì không có nhìn thấy người phụ nữ nào khác.

Huống chi ngay cả người phụ nữ ở trước mặt anh là ai cũng không biết, chỉ có thể dựa vào suy đoán!

Cảnh Thần Hạo hơi dùng sức kéo cô một chút, cô lại nhích lại gần, ôm người đẹp trong lòng, anh mới mở miệng, “được, tự anh giải quyết.”

Ban đầu cô còn lẽ thẳng khí hùng, nghe được anh nói như vậy, bỗng nhiên có chút thiếu tự tin.

Cô tìm một tư thế thoải mái dựa vào người anh, “Đương Dương giống anh khăng khăng giữ nguyên quan điểm cũ, trước đó em không cần thận ở trước mặt của nó nói anh không thích con nít, đánh con nít.”

“A.....” Cô ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, cô vừa nói xong, một chưởng đánh vào đùi cô, “anh đánh em làm gì?”

Cô quả nhiên đã nói không ít lời bêu xấu anh, còn nói anh đánh con nít, người phụ nữ này thiếu sự dạy dỗ rồi.

Cảnh Thần Hạo cúi đầu mặt đối mặt với cô, đôi mắt đen hiện lên ý cười, “anh không đánh con nít, chỉ đánh em.”

“Cảnh Thần Hạo anh.....” Cô nắm chặt hai tay, sau khi hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, quyết định cúi đầu không để ý tới anh.

Thấy cô không nói, anh cũng không nói thêm gì nữa, xe không nhanh không chậm xuyên qua dòng xe cộ, dần dần lái ra vùng ngoại thành, chạy về hướng biển.

Cửa sổ xe bị cô mở ra, mùi gió biển mặn mặn ẩm ướt thổi đến, bãi biển quen thuộc này, năm năm rồi tựa hồ không có gì thay đổi.

Sau khi xe dừng lại, bọn họ liền xuống xe, cô mới đi được một bước, Cảnh Thần Hạo liền ôm eo cô cùng đi, giờ phút này bãi biển còn có không ít người đang tản bộ, ánh đèn đường mờ mờ dần dần kéo hai cái bóng dài ra.

Cách bờ biển ngày càng gần, lại càng gần càng có thể nghe được tiếng sóng biển đập vào bờ.

Gió biển thổi tới, làm tóc cô bay lên, cô vừa muốn đưa tay lên, người bên cạnh nhanh tay hơn cô giúp cô vén tóc ra sau tai.

Cô cố ý làm lơ nhịp tim đang đập nhanh, cười nhạt hỏi, “anh thường xuyên đến nơi này tản bộ sao?”

“Cũng không thường thường, một tháng một lần.” Giọng của anh trong tiếng sóng biển ban đêm nghe vào vẫn trầm tĩnh như vậy, giống như so với sóng biển từ nơi xa tới còn có câu chuyện.

Anh ngược mắt nhìn ngọn hải đăng đang lóe lên ở xa xa, năm năm trước cô từ nơi này rời đi, cho nên thỉnh thoảng anh trở lại đây, nói không chừng có một ngày anh có thể ở chỗ này đợi cô trở về.

Anh rất may mắn, cô đã trở về.

Giờ phút này đang đứng ngay bên cạnh anh, vẫn với thân phận là vợ anh.

Sự thỏa mãn mà trong lòng anh trước nay chưa từng có.

“Anh cho rằng đại di mục anh đến sao!” Một tháng một lần!

“Vậy hẳn là chỉ có mình em mới có.” Cảnh Thần Hạo xoay người kéo tay cô đi, “đi thôi! Đưa em trở về!”

Trên đường trở về, Tiểu Dương chạy tương đối nhanh, thế nhưng cô vẫn chống đỡ không nổi, ngủ thiếp trên xe.

Lâm Tri Hiểu mặc đồ ngủ nhìn thấy Cảnh Thần Hạo ôm Bùi Nhiễm Nhiễm trở về, cô đã không biết phải nói gì.

Boss lớn đôi tính, miếng thịt đến miệng lại có thể phun ra!

Nhưng Cảnh Thần Hạo từ đầu đến đuôi không hề nhìn cô một cái, ôm Bùi Nhiễm Nhiễm đặt lên giường rồi rời đi, phất phất ống tay áo không mang theo một áng mây đi.

Giấc ngủ này của Bùi Nhiễm Nhiễm ngoài ý muốn ngủ rất ngon, lúc tỉnh lại, bọn họ đều đã đang ăn sáng.

“Mami!” Dương Dương Noãn Noãn cùng hô lên.

“Bảo bối ngoan, tối hôm qua ngủ có ngon không?” Cô không cần nói cũng biết là Cảnh Thần Hạo ôm cô trở về, cô hi vọng biết bao chuyện hôm qua chỉ là một giấc mơ thôi.

Nhóm dịch: Boss – App iNovel

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186

Nhưng chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của bàn tay trái đã nhắc nhở cô đây không phải mơ, cô đã thật sự kết hôn với Cảnh Thần Hạo!

Còn chủ động cho Dương Dương và Noãn Noãn gặp anh, hôm qua chắc chắn là cô bị Cảnh Thần Hạo thôi miên rồi.

“Ngủ ngon lắm, mami thì sao?” Dương Dương nhìn gương mặt chưa trang điểm của mẹ, xem ra tinh thần khá thoải mái.

Hôm qua họ mới kết hôn mà hôm nay đã cách xa nhau rồi, anh như vậy là ý gì?

“Đương nhiên mẹ ngủ ngon lắm!” Cô cười, cầm cốc sữa trên bàn lên, liếc nhìn Lâm Tri Hiểu đang ngăn người bên cạnh, “Cậu làm gì đấy? Mới sáng sớm đã thần thờ thế kia?”

“Tớ đang cảm thán, đại boss quá đáng quá, tớ chăm chỉ làm thư ký cho anh ta bao lâu như vậy, sao không mua xe cho tớ? Đúng là vợ mới là người thân hơn!” Lâm Tri Hiểu lắc đầu, thêm một lần nữa cảm thán cách đối xử phân biệt của boss.

“Cậu cứ lấy mà đi, tớ lái xe của cậu.” Cô chẳng quan tâm xe đẹp xe xấu, chỉ cần đi được là được.

“Tớ không cần, nếu bị anh ta biết tớ chết chắc!” Lâm Tri Hiểu từ chối, rồi cô nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng muốt của Bùi Nhiễm Nhiễm, đột nhiên cô xích lại, “Thế hôm nay có hóa trang không?”

“Đương nhiên rồi, tớ nhớ hôm qua mới nói với cậu, chúng tớ phải kết hôn trộm, đừng hé môi với người khác một từ nào đấy!” Ở công ty, cô là Bùi Dĩ Hân, không phải Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Đáng tiếc cho gương mặt xinh đẹp biết bao này, mặt tớ mà được như thế chắc chắn không bao giờ hóa trang xấu đi.” Lâm Tri Hiểu sờ lên mặt mình, “May là tớ cũng không xấu đến vậy.”

“Di Tri Hiểu rất xinh đẹp mà!” Noãn Noãn cười rất ngọt với cô, đôi mắt cong lại như mặt trăng.

“Baby của di đúng là khéo ăn nói, di đúng là thương đúng cháu di rồi!” Lâm Tri Hiểu vì một câu nói của Noãn Noãn mà viên mãn.

Sau khi ăn sáng xong, Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn hóa trang như cũ, rồi mới đưa hai đứa đi nhà trẻ.

Trước cửa nhà trẻ, Dương Dương kéo tay cô, nghiêm túc nhìn lên cô, “Mami, nếu chú ấy bắt nạt mẹ, nhớ hãy nói với con, con nhất định sẽ báo thù cho mami!”

Cô phải nói sao với Dương Dương đây, chuyện đó không phải là bắt nạt.

Cô cười nói, “Mami sẽ không để mình phải chịu thiệt thòi hay bị bắt nạt đâu, con chăm sóc cẩn thận cho em đấy, chiều mami sẽ đến đón các con.”

“Ừm” Bùi Dương rời khỏi đôi tay của mẹ, dắt em gái vào trong nhà trẻ.

Cô đứng đó nhìn hai đứa trẻ đi vào trong rồi mới chịu dời đi, từ đây đến Cảnh Thị không xa, cô lái xe chẳng mấy mà đến được, nhưng lại khá bất ngờ khi nhìn thấy bóng dáng của u Dương Lập trước tiền sảnh của Cảnh Thị.

Anh ta đến đây làm gì?

Cô vốn định đỗ xe ở chỗ đỗ ngoài trời, nhưng giờ nghĩ lại, cô đánh vô lăng lái xe xuống bãi đỗ dưới hầm.

Cô vừa vào ngồi xuống chiếc ghế trong văn phòng. Thích Thịnh Thiên đã bước vào, chỉ nhìn thấy cô và kịp dặn một câu, “Mang cà phê vào phòng hội nghị”, nói rồi lại trở ra.

Trong phòng hội nghị chắc có u Dương Lập cô nhìn thấy khi này, Cảnh Thị mới vừa mua lại Hà Thị cách đây không lâu, sản phẩm mới còn chưa kịp bán ra thị trường, u Dương Lập đến Cảnh Thị vào lúc này làm gì?

Vừa nhớ đến lần chạm mặt buổi tối hôm trước với anh ta, cô lại thấy dự cảm lần này u Dương Lập đến là để tìm cô.

Mong cho suy đoán của cô sai.

Cô mang theo cà phê, đẩy cửa phòng hội nghị ra, trên gương mặt vàng ệch kia lộ ra một nụ cười xã giao thường thấy, “Chủ tịch u Dương, mời dùng.”

u Dương Lập ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, đôi mắt dưới gọng kính màu vàng kia giống hệt với Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng Nhiễm Nhiễm không phải như vậy, cho dù có xa cách 5 năm cũng không thể nào thay đổi nhiều đến thế, cho dù có là hóa trang chẳng nữa cũng chẳng lý gì biến bản thân thành một phụ nữ xấu xí như vậy.

“Tôi nghe nói trước đây cô là bộ trưởng phòng kế hoạch của Te, khi cô còn ở Te, có quen một người tên là Bùi Nhiễm Nhiễm không?” Anh cũng đã tra qua thông tin về cô, nhưng không ngờ thông tin về cô lại hiếm hoi lạ kỳ.

Nhất định có người che giấu giúp cô, chỉ là không rõ người đó là Cảnh Thần Hạo hay là ai khác.

“Cái tên này tôi cũng đã nghe qua, nghe nói khi trước là bạn gái của chủ tịch u Dương, bây giờ thì chủ tịch u Dương đã lấy người phụ nữ khác, còn hỏi thăm bạn gái cũ làm gì? Hay là do chủ tịch còn chưa từ bỏ cô ấy sao.” Giọng điệu của cô lên xuống thất thường, chỉ có 6 chữ cuối là nhấn lên cao, như một kiểu mỉa mai.

u Dương Lập đột nhiên đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt cô, Bùi Nhiễm Nhiễm thấy vậy, cô lùi về sau hai bước, “Chủ tịch u Dương đây định làm gì vậy?”

u Dương Lập bước tới trước khá hùng hổ, cổ tay cô bị nắm mạnh lấy, đôi mắt sắc bén nhìn vào cô như muốn ăn tươi nuốt sống cô, “Nói cho tôi biết, tối hôm trước cô ở đâu?”

“Ha, sao tôi lại phải trả lời câu hỏi của chủ tịch u Dương, đây là Cảnh Thị! Không phải ở tập đoàn u Á!” Cô xoay cổ tay, nhưng tay anh ta càng nắm chặt hơn, cô lấy chân đạp mạnh vào bàn chân anh ta.

u Dương Lập đau điếng, đành buông tay cô ra nhưng ánh mắt lại không chịu dời đi, “Cô quả nhiên là Nhiễm Nhiễm, nên mới bực như vậy chứ gì!”

u Dương Lập đương định tiếp tục tiến tới thì cửa phòng hội nghị mở ra, Cảnh Thần Hạo từ tốn bước vào, đôi mắt đen kia nhìn xoáy vào u Dương Lập, “Chủ tịch u Dương có cô vợ ở nhà không đủ để làm anh mãn nguyện sao? Còn chạy đến Cảnh Thị treu ghẹo thư ký trưởng của tôi, ý anh tôi không hề tồn tại phải không?”

Câu nói cuối, đến cô cũng nhận ra sự tức giận của anh, cô với sắc mặt bình tĩnh, lướt qua u Dương Lập đi đến bên Cảnh Thần Hạo, “Cảnh tổng.”

Cảnh Thần Hạo liếc qua cổ tay cô, nơi bị u Dương Lập nắm chặt có hiện lên những vết hằn mờ.

Ánh mắt anh nhìn u Dương Lập càng xa lánh hơn, lạnh lẽo và khó chịu.

“Đương nhiên không phải vậy rồi, Cảnh tổng anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ nghĩ rằng thư ký trưởng của anh rất giống một người quen cũ của tôi.” u Dương Lập nhìn Cảnh Thần Hạo, anh ta lập tức quay lại về điểm chạm như thường ngày của mình.

Nụ cười mỉm khác hẳn với ánh mắt siết chặt Bùi Nhiễm Nhiễm khi này, nếu không phải do cô tận mắt nhìn thấy, cô còn tưởng người đang đứng trước mặt đây không phải là con người khi này.

“Người quen cũ?” Cảnh Thần Hạo ngồi xuống so fa, nhìn u Dương Lập ngồi xuống phía đối diện, anh mới bắt đầu nói, “Sao tôi lại không nhớ chủ tịch u Dương có một người quen cũ như vậy nhỉ.”

“Lẽ nào Cảnh tổng không nhớ Nhiễm Nhiễm sao? 5 năm trước chính Cảnh tổng đã đưa cô ấy đi mà, lẽ nào anh không nhận thấy thư ý của mình rất giống cô ấy sao?” u Dương Lập vừa nói vừa ngược đầu nhìn cô, đôi mắt này quá giống.

Đôi mắt trong veo như không vương chút vẩn đục.

“Ha ha.” Cảnh Thần Hạo cười nhạt, lắc đầu, “5 năm trước, con mắt của chủ tịch u Dương đã có vấn đề, bao nhiêu năm rồi mà anh chưa chịu đi khám chữa đi, cô ấy có chỗ nào giống với Nhiễm Nhiễm?”

Cảnh Thần Hạo cũng quen Nhiễm Nhiễm khá lâu, không thể nào mà người bên cạnh anh là Bùi Nhiễm Nhiễm mà bao lâu nay anh không nhận ra được, hơn nữa khi trước có tới đến đâu anh cũng nhớ Bùi Nhiễm Nhiễm với gương mặt thanh tú rõ nét, ấn tượng sâu như vậy, sao có thể giống với Bùi Dĩ Hân bây giờ được.

Anh ta đúng là điên rồ, sao lại có thể liên tưởng đến Bùi Dĩ Hàn chính là Bùi Nhiễm Nhiễm được chứ.

Nhưng bất kể thế nào, cô mà quay về nhất định anh sẽ tìm được cô.

u Dương Lập cũng không nhớ chuyện của Bùi Nhiễm Nhiễm nữa, dáng vẻ của người làm ăn lập tức được anh ta thể hiện ra mặt, “Thực chất ngày hôm nay tôi đến đây là để thương thảo về chuyện hợp tác với Cảnh tổng đây, không lâu trước, Cảnh Thị có mua lại Hà thị, nhưng nói gì Hà Thị cũng chỉ là công ty sản xuất ngọc, nhưng họ lại không có đường dây đầu mối để bán hàng. Nếu chúng ta hợp tác, chắc chắn sẽ đạt được hiệu quả tốt cho đôi bên! Ý của Cảnh tổng sao?”

Dám tính toán làm ăn đến tận đây, u Dương Lập đúng là cũng có chút gan báo đấy!

Đuôi mắt anh liếc thấy Bùi Nhiễm Nhiễm bê lên cốc cà phê còn lại, anh chậm rãi nói, “Ai nói tôi không có?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187

70187.

Âu Dương Lập giật mình, không có nghe qua Cảnh Thị hợp tác với bên khác, anh ta nói lời này là có hàm ý gì?

Bùi Nhiễm Nhiễm đặt cốc cà phê ở trước mặt Cảnh Thần Hạo, quay người đi ra bên ngoài, sau lưng truyền đến giọng nói của Cảnh Thần Hạo, “tiền Âu Dương tổng tài ra về!”

“Vâng, Cảnh tổng!” cùng lúc cô quay người lại, Cảnh Thần Hạo đứng dậy đi ngang qua cô

Phòng nghỉ ngơi lại lần nữa chỉ còn hai người bọn họ, Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay ra làm động tác mời, “Âu Dương tổng tài, mời!”

Âu Dương Lập mặt lạnh đứng dậy, ánh mắt thì không có ý để ý lên chiếc nhẫn ở trên ngón tay của cô, “cô hết hôn rồi?”

“Đây là chuyện riêng của tôi” cô chỉ phụ trách tiễn anh ta xuống dưới tầng, không phụ trách trả lời các câu hỏi khác của anh ta

Âu Dương Lập biết sẽ không moi được lời nào từ miệng của Bùi Dĩ Hàn, cũng không có nói thêm gì

Lúc này trong phòng làm việc của tổng tài, Thích Thịnh Thiên sớm đã chờ đợi Cảnh Thần Hạo rồi, nhìn thấy anh ta đi vào, trong ánh mắt có ý thăm dò rất nặng, “em nói anh hôm qua cùng với thư ký Bùi hai người đều không có đến công ty, chẳng lẽ hai người các anh cũng đi hẹn hò?”

“Ừm” Cảnh Thần Hạo cùng lúc ngồi xuống, cặp mày nhíu lên đáp một tiếng

“Ừm?” Thích Thịnh Thiên kích động ngoảnh người lại, hai tay vỗ lên mặt bàn, “bỏ việc cả một ngày đi hẹn hò, Cảnh tổng anh cũng quá lãng mạn rồi! Đi đến những chỗ nào vậy?”

Anh thực chất càng muốn hỏi là, anh ta có còn nhớ đến Bùi Nhiễm Nhiễm ở bên bờ hồ Đại Minh không?

Như thế này đi theo đuổi một người phụ nữ có chồng mang theo con, khiến những thiên kim danh môn theo đuổi anh ta làm sao mà nghĩ à!

Nhất định sẽ tan vỡ con tim mà chết thôi!

Cảnh Thần Hạo trầm sắc mặt nhìn cậu ta, lạnh lùng nói, “anh hôm qua kêu em làm chuyện đó em đều làm xong rồi?”

“Yên tâm đi! Em làm việc rất đáng tin!” Thích Thịnh Thiên bảo đảm vỗ vỗ lên ngực, “nhưng mà trước đây không phải là hợp tác với Hoắc Thị sao? Làm sao đột nhiên lại muốn đổi phó bọn họ rồi?”

Trong đầu của anh nghĩ đến đêm trước điệu bộ thô tục của lão ta, trong mắt lộ ra nét sắc bén, không khí xung quanh càng phát thêm lạnh giá trầm nặng, “đương nhiên là bởi vì....lợi ích”

Thích Thịnh Thiên trong lòng rõ rồi, nhưng anh lúc này đây đối với chuyện riêng tư của anh ấy càng hứng thú, nhưng mà xem dáng vẻ của anh ấy dường như không có ý muốn nói nhiều hơn nữa

Thôi vậy, người này không nói, chẳng lẽ anh còn không moi được lời nào từ Bùi Dĩ Hàn?

“Đi đây!” anh vút lại một câu, thong dong rời đi

Bùi Nhiễm Nhiễm tiến xong Âu Dương Lập, vừa mới trở lại văn phòng, Thích Thịnh Thiên liền tiến vào trong, trên khuôn mặt tuấn tú bất phàm lộ ra nụ cười thần bí, ánh mắt ở trên người cô dò xét, đánh giá, nghiên cứu, hiểu kỳ, biểu cảm không giống nhau được anh biểu diễn hết một lượt

Không đợi Thích Thịnh Thiên đi vào, cô từ trên ghế ngồi đứng dậy, mặt không biến sắc nhìn anh ta, “trợ lý Thích có việc gì?”

Thích Thịnh Thiên nhìn chằm chằm lên chiếc nhẫn ở ngón tay trái của cô, “cô chiếc nhẫn này là?”

“Trợ lý Thích chắc biết tôi đã có con rồi, đương nhiên cũng kết hôn rồi, đeo nhẫn rất kỳ lạ sao?” cô thẳng thừng trả lời

Trên mặt của Thích Thịnh Thiên lộ ra biểu cảm thất vọng, anh còn nghĩ rằng là do Cảnh Thần Hạo mua!

“Cô chẳng nhẽ vẫn chưa có ly hôn sao?” anh cảm thấy bản thân bắt buộc phải thăm dò giúp huynh đệ tốt của mình, có con rồi không quan trọng, dù gì thì Cảnh Thần Hạo không thiếu tiền, nuôi mấy đứa trẻ không phải là vấn đề

Mấu chốt của vấn đề là Bùi Dĩ Hàn nếu như không phải là độc thân, nếu như bị người bên ngoài biết được rồi, hình tượng của Cảnh Thần Hạo, hình tượng của Cảnh Thị làm sao đây?

“Người đã kết hôn thì không thể làm thư ký hàng đầu của Cảnh tổng sao? Trợ lý Thích đối với chuyện riêng tư của tôi quản lý có phải là có chút nhiều rồi không?” cô sáng nay tại sao không tháo chiếc nhẫn xuống cơ chứ?

Đều trách Cảnh Thần Hạo không có việc gì mua nhẫn gì chứ!

“Vậy thì không phải, vậy cô làm việc đi, mấy ngày gần đây có thể sẽ rất bận rộn, không đúng, chắc chắn là đặc biệt bận rộn!” Thích Thịnh Thiên nói xong rồi rời đi, khi đi đến cửa phòng vẫn không quên quay đầu lại nhìn cô một cái

Anh Cảnh lần này bị lấn sâu vào trong rồi, anh bỗng nhiên vô cùng nhớ đến Bùi Nhiễm Nhiễm từ trước giờ chưa có từng gặp qua, tuy rằng là một mỹ nữ tuyệt thế, cầu xin cô ấy nhanh chóng quay trở về cứu lấy khiếu thẩm mỹ của anh Cảnh đi!

Nếu tiếp tục như thế này nữa, anh thật sự muốn hoài nghi, người kết hôn với Bùi Dĩ Hàn là Cảnh Thần Hạo rồi!

Bùi Nhiễm Nhiễm sắp xếp tệp giấy tờ cần Cảnh Thần Hạo xem xét, nghĩ đến lời Thích Thịnh Thiên vừa nói là ý gì, Cảnh Thị không phải là ngày nào cũng đều rất bận rộn sao?

Đặc biệt là hôm qua Cảnh Thần Hạo không có đến công ty, hôm nay bận chút là rất bình thường à

Cô ôm tập giấy tờ tiến vào trong văn phòng tổng tài, đặt giấy tờ lên trước mặt của anh ấy, “Cảnh tổng, xin ký tên”

Cảnh Thần Hạo nghe thấy cách gọi của cô, trong lòng phiền muộn, người phụ nữ này công tư đúng thật sự là phân minh!

“Thích Thịnh Thiên vừa mới đi tìm em, nói cái gì rồi?” anh ngẩng đầu lên nhìn cô, tiện tay lấy một chiếc bút, đợi chờ cô trả lời

“Anh ta hỏi em đã ly hôn chưa, vì vậy Cảnh tổng ngại dự tính khi nào thì ly hôn vậy? Tôi còn biết trả lời anh ta” cô cảm thấy không phải là cô ý chọc Thích Thịnh Thiên, cô nói là sự thật

Cảnh Thần Hạo không thay đổi sắc mặt nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, “em nói với cậu ta sẽ không ly hôn”

“Vâng!” cô vui vẻ sáng khoái trả lời

Cảnh Thần Hạo cúi đầu ký tên lên tập giấy tờ, ngoắc ngoắc ngón tay gọi cô, “lại đây!”

Cô lập tức ôm lấy tập giấy tờ trên bàn, lùi về sau hai bước, “Cảnh tổng, tôi nghe trợ lý Thích nói hôm nay sẽ rất bận rộn, vậy thì tôi đi làm đây!”

Cô mới không thèm qua đó, không cần thận thì sẽ bị ăn sạch bách luôn, huống hồ anh ta đã được chứng nhận làm việc hợp pháp

Cảnh Thần Hạo cười nhẹ nhìn bóng lưng rời đi của cô, thầm mắng một câu, “cậu ta phí lời quá nhiều rồi!”

Cả một buổi sáng, Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy cô muốn bận đến ngất đi luôn, Thích Thịnh Thiên nói quả nhiên không sai

Với lại sáng nay còn phát sinh một chuyện lớn, châu báu của Hoắc Thị bị điều tra ra hàng hóa chất lượng kém, ngọc giả bình thường giả làm đá ngọc cao cấp, lừa gạt khách hàng, tiếng tăm nổi danh của Hoắc Thị trong thời gian ngắn bị giảm xuống tột cùng

Cô nhìn một cái về phía cửa văn phòng của Cảnh Thần Hạo, chẳng trách Thích Thịnh Thiên nói rất bận, xem tình hình kiểu này Hoắc Thị chắc sẽ bị Cảnh Thị thu mua

Cánh cửa trước mặt đột nhiên bị mở ra, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đang đứng ở trước mặt cô, “Cảnh tổng!”

Cảnh Thần Hạo giơ tay ra ôm lấy bờ vai của cô, đôi môi nhếch lên cười, “biểu hiện không tồi, còn biết đợi anh cùng ăn cơm”

Anh rất vui mừng, mới mở cửa thì có thể nhìn thấy cô đang ở trước cửa

“Cảnh tổng, ở đây là trong công ty, xin ngài thả tôi ra!” cô ngẩng đầu lên nhìn anh ấy, chiếc nhẫn ở trên ngón tay trái để lên bàn tay đang đặt trên vai của cô, “buông tay!”

“Mọi người ở trong công ty đều biết anh có ý với em, như thế này cũng chỉ sẽ bị coi như chúng ta có tình cảm cuối cùng cũng thành đôi mà thôi” Cảnh Thần Hạo không hề có ý buông tay, “đi thôi! Đi ra ngoài ăn cơm”

“Em không muốn đi ra ngoài như thế này, vì hình tượng của anh, còn cả hình tượng của em, và lại nó rõ hôn nhân ả rồi mà!” bọn họ như thế này đi ra ngoài ăn cơm, không phải là không đánh đã khai sao

“Chúng ta là yêu đương” lời thì nói như vậy, nhưng anh vẫn buông bờ vai cô ra, “buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Món ăn Pháp”

Bởi vì Bùi Nhiễm Nhiễm bây giờ là thư ký hàng đầu của anh, vì vậy bọn họ hai người cùng nhau đi ra ngoài, người trong Cảnh Thị đều đã quen rồi, cũng không cảm thấy kỳ lạ

Chỉ là cảm thấy vừa mới nhìn thấy bọn họ khi cùng nhau đi ra rất chóng mặt, nhìn lâu rồi, lại còn cảm thấy khá thuận mắt, nếu như khuôn mặt của cô không phải là như thế này, không có đeo cặp kính gà nuô, còn có mái tóc kiểu cổ điển như thế, chắc còn khá là ổn

Đến nhà hàng ăn, Bùi Nhiễm Nhiễm có chút khó chịu, cô vừa rồi có phải là trả lời quá nhanh rồi không

Cô ngoảnh đầu nhìn những người khách khác trong đại sảnh nhà hàng, “anh cố ý!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188

Hai người đó đi ăn cơm riêng với nhau, trong nhà ăn lại nhiều người, mà người nhìn về hướng họ lại rất nhiều.

Cứ thế thì tin đồn giữa họ sẽ càng khó rửa sạch!

“Em nói muốn ăn món Pháp, đây chẳng lẽ không phải món Pháp sao?” Cảnh Thần Hạo cười nhẹ, về cách nói của cô, không khẳng định cũng không phủ định.

Cô mỉm cười, “Anh thắng rồi.”

Phục vụ nhanh chóng lên thức ăn, gà hầm kiểu pháp, thịt bò hầm rượu đỏ, đậu phụ nướng kèm sữa kiểu pháp, canh soup bắp...

Cô nhìn những món ăn quen thuộc, cầm dao nĩa lên, “Thực ra sau khi qua nước ngoài mới phát hiện, trong nước rất hiếm có mùi vị truyền thống, em nhớ tiệm này làm khá ngon.”

“Đương nhiên không tệ, em thích mà.” Cảnh Thần Hạo gật đầu, không thể uống rượu, chỉ đành uống nước cam với cô.

Ly hai người cụm nhau giữa không trung, âm thanh của ly vang lên.

Cho dù là đang cầm ly nước chanh, anh cũng nhìn cô, khó lắm hai người mới được đi ăn riêng thế này, anh không thể không thừa nhận, anh rất thích.

“Anh Cảnh!” Đang ăn vui vẻ, đột nhiên bên tai có âm thanh thanh lệ truyền tới.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn theo hướng phát ra âm thanh, Đường Tư Điềm và Đường Sóc đang đi đến chỗ họ, cô điềm tỉnh kêu lên, “Anh Đường, cô Đường.”

“Sao lại là cô?” Đường Tư Điềm có ấn tượng sâu sắc với cô, lần trước cùng ăn cơm, lúc Cảnh Thần Hạo uống say là cô đưa vào phòng.

Không ngờ ra đây ăn cơm cũng gặp hai người họ, vừa nói vừa cười, trông bộ dạng anh Cảnh có vẻ rất vui, anh chưa từng cười qua với cô thế này cơ mà.

Cho dù là trước mặt ai, bình thường đều là khuôn mặt lạnh lùng, vừa rồi cô xém tí nữa cho rằng người đàn ông đang nở nụ cười kia không phải là Cảnh Thần Hạo, thực tế chứng minh đúng là anh ta.

Đường Sóc và cô ta cùng nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, cô mang đến cho anh cảm giác quen thuộc, tuy nét mặt trang điểm có chút không giống.

Dương Dương lại giống Cảnh Thần Hạo như vậy, Bùi Dĩ Hàn và Bùi Nhiễm Nhiễm lại là một người!

Lúc này cô đang cầm dao nữa, Chiếc nhẫn trên tay cô lóe mắt người nhìn, nó được đeo ở ngón áp út.

Sau đó nhìn Cảnh Thần Hạo, đôi tay anh rất bóng láng không có gì hết, cô kết hôn với ai?

“Tôi là thư ký trưởng của Cảnh Tổng, cùng anh ta đi ăn cơm rất bình thường, nếu cô Đường có ý kiến, xin nói trước mặt Cảnh Tổng.” Cô nói xong tiếp tục ăn, xem ra không vì sự xuất hiện của Đường Tư Điềm mà ảnh hưởng đến khẩu vị.

“Điều động nhân sự của Cảnh Thị chẳng lẽ phải báo cáo với cô sao?” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nhanh chóng ngược nhìn Đường Sóc bên cạnh cô, “còn chưa ăn?”

“Ăn rồi!” Đường Sóc cười đáp, anh thật mong rằng hôm nay Đường Tư Điềm không lôi anh ra ngoài, lần trước nhìn thấy họ bên nhau còn chưa chịu thôi, lần này thì cũng thấy sốc.

“Anh Hạo! Anh có thiếu thư ký không, em làm thư ký anh được không? Anh nhìn mặt cô ta là biết không chuyên tâm làm việc, sẽ giảm hiệu suất công việc!” Đường Tư Điềm đi đến trước Cảnh Thần Hạo, còn xiu nữa thôi là kéo tay anh làm nũng.

Nhưng Cảnh Thần Hạo không để ý Đường Tư Điềm, mà nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi đối diện: “Ăn no chưa?”

“Chưa, hai người có thể nói tiếp.” Cô ngược lại muốn xem Đường Tư Điềm rốt cuộc muốn làm gì.

Cảnh Thần Hạo nghe lời cô nói xem tí nữa là đứng dậy kéo cô đi, rõ biết là Đường Tư Điềm sẽ không dễ từ bỏ, lại không chịu đi, còn để anh ở đây.

“Anh Hạo, anh đồng ý đi mà! Em nhất định sẽ cố gắng làm mà!” Đường Tư Điềm chớp chớp mắt, nũng nịu nhìn anh.

“Tôi không cần thư ký khác.”

“Anh Hạo, chức vụ khác thì sao?” Đường Tư Điềm không chịu thôi tiếp tục hỏi.

“Chả phải chiều này cô còn hẹn Du Gia tập yoga sao? Đi thôi!” Đường Sóc kéo cánh tay cô, lần đầu tiên cứng rắn ép cô đến thế.

“Anh, bỏ em ra! Em có lời muốn nói!” Đường Tư Điềm không cam tâm hết lên, nhưng sức cô không bằng Đường Sóc, đành bị anh kéo đi, trong đầu vẫn không từ bỏ nhìn lại phía sau, cô gái xấu xí đó lại đang cười!

Dựa vào đâu cô ta làm thư ký cho anh được, cô thì không!

Ra khỏi quán, Đường Sóc buông nhẹ tay, cô mới hết vùng vẫy, bất mãn đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh, sao anh không cho em nói, em khó khăn lắm mới gặp anh Cảnh!”

“Nếu đã gặp hán, chẳng lẽ không thấy hán đang ngồi bên người phụ nữ khác sao?” Anh với 1 khuôn mặt luôn nở nụ cười cũng trở nên khó coi.

Chưa nói đến việc Noãn Noãn và Dương Dương có phải con của Cảnh Thần Hạo không, chỉ riêng người phụ nữ đó, Cảnh Thần Hạo đối xử rất khác biệt, anh không kéo cô đi, không biết Cảnh Thần Hạo tức giận sẽ ra sao.

“Em thấy rồi, anh cũng cảm thấy cô ta không đẹp, thẩm mỹ của anh Cảnh bị gì vậy, lần trước dẫn cô ta đến buổi tiệc thì thôi đi, lần này còn ăn cơm riêng với cô ta! Anh, anh giúp em đi! Em phải vào Cảnh Thị, em phải cạnh chừng cô ta, không để cô ta đến gần anh Cảnh, mà như thế em sẽ được đến gần với mục tiêu em hơn!” Cô nghĩ đến đây thì hai mắt sáng rực, sao trước đây không nghĩ ra.

Vẫn là Bùi Dĩ Hàn cho cô cảm hứng này, Cảnh Thị chính là nơi gần Anh Cảnh nhất.

“Anh không phải không giúp em, đôi đề tài coi như là anh giúp em rồi, tuyệt đối không đợi đến hôm nay em bị hán đuổi ra khỏi đây, bao nhiêu năm nay em không biết là hán không thích em sao? Cảnh Thần Hạo thì em thôi đi!” Đường Sóc nói xong thì ngồi lên xe, mở cửa xe, “Lên xe”

“Không, anh không đồng ý giúp em, em không lên!” Đường Tư Điềm ngược miệng, lùi bước về sau, cô không tin Đường Sóc không giúp cô.

Cô là đứa con gái duy nhất của Đường Gia, từ nhỏ được cưng phụng đến lớn, chỉ có Cảnh Thần Hạo dám đối xử với cô ta như thế, cô không cam tâm.

Mà đó là người đàn ông cô thích rất lâu, sao nói bỏ là bỏ được, cô tuyệt đối không!

Đường Sóc nghiêm túc nhìn cô, “bùm” đóng cánh cửa xe lại, quay đầu xe rời khỏi.

Không thể cứ tiếp tục dung túng cho cô làm loạn thế được!

Đường Tư Điềm nhìn thấy Đường Sóc lái xe đi, không dám tin vào mắt mình, người anh luôn yêu thương cô lại nói đi là đi sao.

Hức, tốt nhất là anh đi đi, dù sao anh Cảnh vẫn còn ở đây.

Bùi Nhiễm Nhiễm và Cảnh Thần Hạo sát vai nhau đi ra, “Em thấy Đường Tư Điềm thích anh nhiều năm lắm rồi! Anh không động lòng xú nào sao?”

“Nếu thích ai đó mà nhận được hồi báo, thì 5 năm trước anh đã kết hôn rồi.” Cả đời anh chỉ cần thích một người là đủ rồi.

“Đừng nhắc chuyện cũ được không? “ Còn cảm thấy 5 năm trước cô chưa đủ thâm sao?

Nhà phá sản, bạn trai thanh mai trúc mã lấy người khác, cô một đến từ thiên kim nhà giàu thành cô gái đơn độc.

“Được, không nhắc.” Cảnh Thần Hạo nhân lúc cô không phòng bị, vòng tay ôm eo cô.

Đường Tư Điềm nhìn thấy họ đi ra, vừa định lên phía trước, nhìn thấy Cảnh Thần Hạo ôm eo cô.

Bước chân cô đứng yên tạ chỗ, không thể nhúc nhích, không được, không thể để con Bùi Dĩ Hàn ở bên cạnh anh Hạo được, chẳng phải là cánh hoa nhài cắm bãi cứt trâu sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189

Cô giận dùm dùm đi đến bên đường, chặn một chiếc xe liền rời khỏi.

Bùi Nhiễm Nhiễm và Cảnh Thần Hạo về đến công ty liền bắt đầu làm việc, trước khi làm việc trên mạng lại nổ ra vụ trang sức đá quý của Hoắc thị chứa bực xạ, đã bị điều tra ra vài loại sản phẩm như thế, trong phút chốc cổ phiếu của Hoắc thị duy trì đi xuống.

Cả cao tầng của Cảnh thị đều đang vì thu mua Hoắc thị làm chuẩn bị, các phương án phát triển sau này đều bắt đầu đề lên lịch trình.

Cô nhân lúc pha trà cho Cảnh Thần Hạo, hỏi một câu, “Âu Dương Lập anh ta sẽ không ra tay với Hoắc thị sao?”

Tập đoàn Âu Á trong mảng trang sức ngọc quý hiện tại ở thành phố A được xem là đầu rỗng, cổ phiếu Hoắc thị đi xuống, phần lớn cổ dân bán hết cổ phiếu, Âu Dương Lập thân là một người có dã tâm, chắc sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Cảnh Thần Hạo cầm ly trà trước mặt, giơ mắt nhìn vào cô, “Không thể, tập đoàn Âu Á bây giờ danh tiếng và danh dự rất tốt, anh ta không nhất thiết vì muốn nhất của rơi, đi thu mua Hoắc thị, sẽ làm tổn danh dự của Âu Á, hơn nữa Hoắc thị đối với anh ta ý nghĩa rất lớn, dưới tay anh ta có công ty như thế, nhưng Cảnh thị chưa có.”

“Hiểu rồi, vậy em ra ngoài trước!” Cô quay lưng muốn đi, trong khoảnh khắc quay lưng nhìn thấy Cảnh Thần Hạo vừa nãy vừa cầm ly trà đã đặt ly trà xuống.

Cô theo phản xạ nghiêng đầu, hai người đứng lúc bốn mắt nhìn nhau, cô đang chuyển động tròn mắt, đẩy đẩy cái mắt kiếng cổ kính, “Cảnh tổng?”

Cảnh Thần Hạo thân hình ưỡn về sau, móc móc tay với cô, “Mệt rồi, cần có động lực, qua đây hôn một cái.”

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng tại chỗ cũ nhìn vào vẻ mặt tuần tú của anh, đưa tay chỉ vào ly trà của anh trên bàn làm việc, “Uống trà dễ tỉnh táo hơn.”

Ánh mắt anh hơi tí, lạnh nhạt nói, “Anh muốn ngủ trưa.”

“Được, thì hôn một cái.” Cô quay người đi về hướng của anh, sáng sớm cô không muốn trôi qua trên giường với anh.

Cảnh Thần Hạo cười mỉm nhìn vào cô đi vào, thật ra anh cũng không ngại cùng nhau ngủ trưa.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn vào vẻ mặt cười nhẹ của anh chính là một con khí trong lòng, tiếng giày cao gót trong phòng làm việc yên tĩnh càng phát càng vang, cơ thể của cô vừa đến gần, bị anh kéo đến ngồi lên đùi anh.

“Đợi một chút.”

Cảnh Thần Hạo ôm lấy vòng eo của cô, má kề vào cổ cô, giọng điệu mập mờ, “Đợi cái gì?”

Cô chỉ vào ly trà, cười mỉm nhìn vào anh, “Anh có cần suy nghĩ đến, thật ra uống trà sẽ tỉnh táo hơn.”

Cô vừa nói xong, Cảnh Thần Hạo đã dùng hành động thực tế nói cô nghe, anh không cần suy nghĩ.

Về mặt tuần tú kê sát vào cô, bàn tay lớn ôm lấy gáy cô, nụ hôn sâu trên miên, hòa nhiệt xen kẽ, cô chỉ muốn cảm thán một câu, mỹ sắc mê người!

“Cảnh tổng.” Thích Thịnh Thiên đứng trước cửa phòng làm việc, nhìn thấy hai người đang hôn nhau, bước chân nhanh chân lui về sau, “Hai người tiếp tục, tôi không thấy gì hết!”

“Bùm” một tiếng, cánh cửa phòng làm việc bị đóng lại, Bùi Nhiễm Nhiễm đẩy cái tay trên ngực ra, cơ thể vừa định đứng dậy nhưng lại bị anh khóa chặt lại.

Ánh mắt cô nhìn vào anh, không nói chuyện, nhưng ý nghĩa rất rõ ràng, cô muốn đi rồi.

“Anh ta nói tiếp tục.” Anh giọng điệu điềm đạm, có cảm giác như lý lẽ đương nhiên.

“Không!” Cô một tay chống vào ngực anh, “Em còn có nhiều công việc phải làm!”

“Không gấp, anh.” Lời nói của anh vẫn chưa dứt, cửa phòng làm việc lại bị mở ra.

Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn là tư thế cực kì mập mờ ngồi lên đùi anh chưa rời khỏi, lần này cô đúng là xấu hổ đến sau này không còn mặt mũi gặp Thích Thịnh Thiên rồi.

Còn Cảnh Thần Hạo bị quấy nhiễu hiển nhiên không có sắc mặt tốt đối với Thích Thịnh Thiên, cả người đang lan tỏa nếu như cậu không nói ra nguyên nhân, thì chết chắc!

“Cảnh tổng, tôi vào đây là muốn nói bác gái Cảnh, đã trong thang máy rồi!” Thích Thịnh Thiên nói lời này xong không đợi hai người trả lời, phi nhanh lại một lần rời khỏi.

Thích Thịnh Thiên vừa đi, Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng từ trên người anh quyết đoán đứng dậy, nhìn cũng không thèm nhìn anh liền đi ra ngoài, nhưng vừa mở cánh cửa đã thấy Tô Nhượng Nhã đã đứng trước cửa định gõ cửa ở trước mặt.

Cô nghiêng người làm một động tác mời, giọng nói khàn khàn như cũ, “Cảnh phu nhân, Cảnh tổng ở bên trong đợi bà.”

Tô Nhượng Nhã nhìn cô hai lần, nghe được giọng của cô không nhận được nhủ mày, “Cô chính là thư kí mới bắt máy tôi hôm kia?”

“Vâng.” Cô trả lời rất ung dung, dứt khoát.

“Vậy cô nhất định rất lợi hại!” Nếu không làm sao lại tìm cái loại phụ nữ nhan sắc tầm thường thế này!

Nhìn thấy Tô Nhượng Nhã bước vào, cô đang nghĩ có phải nên cảm ơn sự khen thưởng vừa nãy của bà.

Tô Nhượng Nhã khó lắm đến công ty một lần, và lúc này Cảnh Thần Hạo nghiêm chỉnh ngồi trên ghế, hoàn toàn không có vẻ mặt cảm thú vừa nãy, như là hình như vừa nãy bọn họ ở trong phòng làm việc đang thảo luận công chuyện vậy.

“Hạo Nhi, cô thư kí ngày xưa của con đâu?” Bà đương nhiên biết bản thân con trai dụng nhân vi tài, nhưng nếu như có thể tìm được ưa nhìn hơn, nhìn cũng cảm thấy thoải mái.

“Mẹ muốn nhìn thấy cô ấy thì ở dưới lầu, đi đi!” Anh sắp sửa đã đoán được bà đến là muốn làm gì rồi.”

“Mẹ đương nhiên không phải đến thăm cô ta, mẹ đến thăm con mà.” Tô Nhượng Nhã lướt mắt vào bàn làm việc của anh, không phát hiện ra khác thường gì.

“Đường gia phu nhân gọi điện thoại cho mẹ, nói muốn để Tư Diễm làm thư kí của con?” Bà nghĩ đến vừa nãy nhận điện thoại, do dự một hồi vẫn là nói ra.

Xung quanh Cảnh Thần Hạo lạnh lẽo, “Mẹ đồng ý rồi?”

“Mẹ làm sao có thể đồng ý, mẹ đâu phải là không biết con, mẹ nói chuyện công việc mẹ không lo thứ gì, mẹ đến chẳng phải vì chuyện này.” Bà đứng trước phòng làm việc cúi đầu nhìn vào anh, ly trà trên bàn đưa trước mặt anh, “Mẹ biết con không thích xem mắt, hiệu suất một đối một quá thấp rồi, mẹ tối nay giúp con sắp xếp các mỹ nữ 12 chòm sao, mập ốm cao thấp mặc con lựa chọn!”

Anh cười điềm đạm, hỏi ngược lại, “Tại sao không phải là 12 con giáp?”

“12 con giáp không phải khoảng cách có chút lớn sao? Nếu như con thích, mẹ cũng có thể chấp nhận, nhỏ hơn con 12 tuổi năm nay 18, được á!” Tô Nhượng Nhã ánh mắt sáng lên, “Hạo Nhi, nếu như tối nay 12 chòm sao không thích, tối mai sắp xếp cho con 12 con giáp!”

Cảnh Thần Hạo cầm lấy ly trà khựng lại, vẻ mặt điềm tĩnh luôn trên mặt có chút không nhận được.

Anh chỉ qua là nói đùa một câu mà thôi, bà không ngờ lại nghiêm túc muốn sắp xếp như thế thật.

Tô Nhực Nhã mở to mắt mong đợi nhìn vào anh, đi hay không nói một tiếng cho biết chứ!

Trong mắt chăm chú của bà, ly trà trên tay anh đổi sang bên trái, tay phải bấm vào điện thoại trên bàn, lạnh giọng dặn dò một câu, “Vào đây!”

Tô Nhực Nhã nhìn thấy cử động này của anh, nghi hoặc một hồi, sau đó cười nói, “Con muốn làm gì? Có đi không?”

“Con hôm nay chắc công việc rất bận.” Anh ung dung từ tốn vút một câu xuống, nhất thiết phải uống trà tỉnh táo rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm gõ cửa phòng làm việc, không nhanh không chậm đi vào, lúc này tìm cô làm gì, chắc là không phải đã nói những chuyện không nên nói chứ?

Nhìn thấy Tô Nhực Nhã hình như không giống như đã biết cái gì, trong lòng cô an tâm, đứng hơi sau bên cạnh Tô Nhực Nhã, “Cảnh tổng!”

“Tôi nay.....”

Lời của anh chưa dứt, Tô Nhực Nhã ở một bên vội vàng đoạt lấy quyền lên tiếng, “Cô thư kí, tối nay cho dù có bất kì công việc gì, nhất thiết dời sang ngày mai làm, để đại boss các người đi xem mắt!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190

Cô ta sớm đã nghe rằng Cảnh Thần Hạo bị ép hôn nghiêm trọng, bây giờ cô mới mở mang kiến thức rồi.

“Xin phu nhân yên tâm, tối nay Cảnh tổng nhất định không có việc gì cả!” cô ta nghiêm trang trả lời, không chút chú ý đến Cảnh Thần Hạo nét mặt trở nên trầm thêm bội phần.

“Tốt tốt, cô này cảm thấy anh ta sẽ thích người con gái có chòm sao như thế nào, tối nay tôi đã chuẩn bị cho anh ta mười hai chòm sao rồi!” bà ta cảm thấy Bùi Nhiễm Nhiễm trước mặt đáng vẻ không được như ý để làm bí thư của Cảnh Thần Hạo, năng lực đó phải thật giỏi giang, nói không chừng phải có chủ ý.

Mười hai chòm sao à? Thì ra anh ta đã từng cáo biệt hình thức xem mắt một chọi một rồi, không hổ danh là Cảnh Thần Hạo, lợi hại!

“Cái này thuộc hạ không dám ngông cuồng suy đoán cách nghĩ cho Cảnh tổng, nhưng mà Cảnh phu nhân, chòm sao không chỉ có mười hai chòm, có thể phân thành ngôi thẳng tinh, ngôi mặt trăng tinh, có thể nhiều góc độ, toàn phương diện cho Cảnh tổng chọn người vợ tương lai!” cô ta như cảm thấy phía trước mặt có một ánh mắt sắc bén, ngược mắt nhìn Cảnh Thần Hạo về mặt như đen tối, im miệng không nói nữa.

“Thật sao? Vậy là tôi không hiểu rõ, tối nay đi xem sao, những thứ khác mai tính! Không được, ngày mai mười hai con giáp!” Tô Nhực Nhã lắc nhẹ cái đầu, đứng tại chỗ đắm chìm trong sự suy xét.

Bùi Nhiễm Nhiễm đã hoàn toàn phục Tô Nhực Nhã, cũng có chút ít đồng tình với Cảnh Thần Hạo, hôm nay mười hai chòm sao, ngày mai mười hai con giáp, thật kiên quyết!

Cô ta tin rằng Cảnh Thần Hạo chắc chắn sẽ ứng phó rất tốt!

Bỗng nhiên, trước mặt vọng lên tiếng “bịch”. Anh ta đặt ly trà lên bàn, nhắc mắt nhìn cô ta, “nếu như tối nay không việc gì làm, vậy hay là Bùi bí thư cùng tôi đi một chuyến, thuận tiện tham khảo cùng tôi có được không?”

“Cảnh tổng, đây là việc tư của ngài, không nằm trong phạm vi công việc của tôi, tôi sẽ không đi!” cô ta không ngốc, cô ta dám khẳng định nếu cô ta đi cùng sẽ bị anh ta bắt làm bia đỡ đạn.

“Đi đi đi đi! Tham khảo tham khảo!” Tô Nhực Nhã là một người rất khôn khéo, bà ta cảm thấy nếu như không để cô bí thư này đi cùng, chắc chắn Cảnh Thần Hạo sẽ không đi.

Và lại nếu để anh ta mở miệng nói tối nay không đi, chỉ bằng bây giờ bà ta sớm ra tay trước, còn có thể để bí thư giám thị anh ta.

“Đi, nhất định đi, vậy không có việc gì nữa, tôi xin ra ngoài trước!” cô ta đi ra gọi điện thoại cho Lâm Tri Hiểu, nhưng mà cô nhận ra tối nay sẽ sớm kết thúc.

Cảnh Thần Hạo nhìn bóng dáng cô ta rời đi, chân mày nhíu lên, lại có thể chạy nhanh đến vậy.

Thấy anh ta đi xem mắt, lại vui mừng đến vậy?

“Cô bí thư này của con đáng vóc không tẻ, chỉ là không biết trang điểm tí, dường như không biết bảo dưỡng cho lắm.” Sau khi cánh cửa phòng làm việc đóng lại, Tô Nhựt Nhã mới cùng Cảnh Thần Hạo nói thêm hai câu.

Cô ta có chỗ nào không biết trang điểm, thật sự là rất biết trang điểm nữa là khác, nếu không thì làm sao mới vừa gặp cô ta là anh đã không nhận ra rồi!

“Để con cho tiểu Dương tiễn mẹ?”

“Không cần, mẹ còn phải đi dạo nữa!” bà ta chắc chắn Cảnh Thần Hạo sẽ đi xem mắt, tâm nguyện bao nhiêu năm cuối cùng bà ta cũng sắp hoàn thành rồi.

Bà dường như cảm thấy tương lai không lâu nữa, Cảnh Thần Hạo cưới vợ sinh con, bà trở thành bà nội!

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa mới tắt máy cuộc gọi với Lâm Tri Hiểu, Tô Nhựt Nhã từ bên ngoài bước vào, cô ta lập tức đứng lên, cung kính nói, “Cảnh phu nhân!”

“Bùi bí thư không cần khách sáo, cô ngồi xuống trước!” bà đơn giản quan sát cô ta, chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh được nhìn thấy rõ ràng, “tối nay cô nhất định phải đi với anh ta, nếu có tình huống gì thì hãy hồi báo trước với ta, đặc biệt là nếu anh ta đã để ý người con gái nào rồi, nhất định phải nói tôi biết, đến lúc đó sẽ không bỏ lỡ ưu đãi cho cô!”

Nếu như thật sự làm vậy, Cảnh Thần Hạo nhất định sẽ mang cô đi hành quyết mất.

“Dạ, Cảnh phu nhân, nhưng mà theo tính của Cảnh tổng, anh ta có thể không nghiêm túc xem mắt.” Cô ta hiểu rõ những năm gần đây Cảnh tổng đã trải qua như thế nào, có một người mẹ ép hôn như vậy, khó trách tại sao tin tức về hoa bên vệ đường nhiều đến như vậy.

“Cô mới đến vài ngày, lại hiểu được anh ta đến như vậy! Kỳ thật tôi cũng có chút lo lắng, nên muốn cô đi theo!” Tô Nhựt Nhã mỉm cười với cô ta, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, “Bùi bí thư cô là chòm sao gì?”

Tại sao bỗng nhiên lại quay sang người cô ta rồi?

“Thiên.....Bình.”

“Ngôi Thiên Bình và ngôi Thủy Bình phù hợp chỉ số một trăm rồi! Rất tiếc là Bùi bí thư đã kết hôn rồi.” Bây giờ yêu cầu của bà ta hạ thấp đến nỗi chỉ cần cưới lại một người vợ cho Cảnh Thần Hạo là được rồi.

Tương tá gia thế chỉ là thứ phụ thôi!

Trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, cô ta chưa từng nghiên cứu qua thể loại chòm sao như vậy, hướng hồ cô cũng không tin những chuyện này, chỉ số phù hợp một trăm phần trăm?

Làm sao cô ta lại không nhận ra!

“Cảnh phu nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ hồi báo tình trạng với bà.” Cô ta muốn đi xem anh ta muốn xem mắt mười hai chòm sao như thế nào.

“Tốt tốt!” Tô Nhựt Nhã liên tục đáp trả, vui lòng thỏa ý rồi đi.

Tô Nhựt Nhã vừa mới đi, cô ta liền bị Cảnh Thần Hạo gọi lại vào phòng.

Tuy rằng cô ta đã làm bí thư cho anh ta thời gian không ngắn, nhưng lần đầu tiên trong một ngày thường xuyên bị gọi ra vào như vậy, trực giác nói cho cô biết không có chuyện tốt lành gì!

Cô ta đã đứng trước bàn làm việc 10 phút rồi, người đàn ông trước mặt đang ngồi dựa nghiêng người trên chiếc ghế bằng da, ánh mắt nhìn vào màn hình vi tính không chớp mắt, bỗng nhiên cô ta cảm thấy nhiệt độ máy lạnh trong phòng bị hạ thấp, quanh người lạnh lạnh, đặc biệt là sau lưng.

Cô ta nhìn vào cái điều khiển nhiệt độ máy lạnh trên bàn, chậm chậm đưa tay tiến gần nó, trong phút giây chạm gần tới cái điều khiển, thì bên tai bỗng nhiên vọng lại giọng nói trầm xuống.

Đôi môi bông của anh ta lúc mờ lúc hợp lại cười nhẹ nói, “tình yêu thật thần kỳ, hai người rõ ràng rất khó được bên nhau, nhưng thần tình yêu lại kéo hai người lại gần bên nhau, và lại yêu đến chết đi sống lại.”

“Cái gì thế?” cô ta kinh ngạc ngược đầu lên, lại phát hiện ra ánh mắt anh ta đang nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, cô ta hoài nghi nghiên người nhìn, sao Thiên Bình và sao Thủy Bình?

“Trong đó lại có sóng to gió lớn, từng làn sóng nổi tiếp nhau, khiến hai người ngày đêm vì đoạn tình cảm này mà bị thần thương, nhưng khi phục hợp lại tốt đến không tả nổi.” Cô ta kinh ngạc đọc hết câu tiếp theo, bỗng nhiên hồi phục lại giọng nói ban đầu, “anh cũng tin cái này à? Không buồn chán sao?”

Anh ta bỗng nắm chặt lấy cổ tay cô, giữa cặp chân mày hiện rõ cười ý, “chỉ số phù hợp một trăm.”

Cô ta động nhẹ cổ tay, nháy mắt với anh ta, “chả phải tốt lắm sao? Mười hai chòm sao chắc chắn bao gồm cả sao Thiên Bình rồi!”

Ngón tay cái của anh ta vuốt ve cổ tay của cô, không ngừng xoa nhẹ, sắc mặt không mấy tốt, “em còn có ý nói vậy nữa, sự việc tối nay em phải chịu một nửa trách nhiệm”

Anh ta vốn dĩ không định đi, trước kia một người cũng không đi, đừng nói chỉ đến mười hai người.

“Được, em sẽ chịu một nửa trách nhiệm, giúp anh tìm được một nửa còn lại là trách nhiệm của em! Lúc này Cảnh phu nhân nói muốn em báo cáo lại tình trạng cho bà, tốt nhất là nhìn thấy anh thích người nào nhất.” Cô ta cúi đầu xuống nhìn cổ tay trắng nõn nà, chẳng lẽ anh không biết như vậy rất nhột sao?

“Chả phải em đã biết rõ rồi sao? Hay là để anh gọi điện thoại nói cho bà ta, người anh thích là ai?” anh ta nói rồi đưa tay lấy cái điện thoại, bèn bị cô ta vịn tay lại.

Cảnh Thần Hạo nhếch mày nhìn cô ta, “em đành lòng để anh đi gặp mặt mười hai người phụ nữ lạ mặt sao?”

“Đành lòng!” cô ta rút tay lại, còn một tay kia thì đánh vào mu bàn tay anh ta, “buông ra, có còn muốn làm việc nữa không!”

“Không còn tâm trí để làm việc.” Anh ta không nên nhận lời kết hôn ngầm gì đó, tự mình chuốc lấy khổ!

Cô ta quyết đoán rút tay về, âm thanh trở lại giọng khàn khàn, lễ lộ cung kính nhìn anh ta, “cần nhắc nhở anh là, thời gian bắt đầu cuộc họp video với ông Lợi Ngang chỉ còn năm phút thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191

70191.

Mặt anh hoàn toàn lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào mắt cô gần như muốn bốc hỏa vậy, “Tốc độ trở mặt của em liệu có quá nhanh hay không thế?”

“Cảnh tổng, trong thời gian làm việc đương nhiên phải nói chuyện công việc, yên tâm, tối nay tôi nhất định sẽ giúp anh giám sát, lúc nào cũng sẵn sàng báo lại tình hình của Cảnh phu nhân! Cô ấy hứa rằng sau khi việc này hoàn thành, sẽ cho tôi rất nhiều thuận lợi, tôi có thể đợi được phong bao lớn của Cảnh phu nhân mà!”

Mặc dù biết là cô chỉ muốn nói đùa, nhưng vẫn có một chút tức giận, đặc biệt là nhìn cái bóng kiêu sa khi rời đi của cô ấy, hai tay không tự nhiên tự nắm chặt lại.

Người phụ nữ này, đêm nay nhất muốn muốn cô ấy phải nhận rõ ràng thân phận của bản thân mình!

Chớp mắt đã tới lúc tan làm, Bùi Nhiễm Nhiễm sớm đã đứng ở trước cửa phòng làm việc đợi anh.

So với nét mặt không hề biến sắc của cô, mặt Cảnh Thần Hạo trông khó coi hơn rất nhiều. Nhưng nghĩ tới việc đêm nay có cô ở bên cạnh, anh bỗng thấy ấm áp hơn.

Tại tầng thứ mười lăm của khách sạn Nặc Viên, khi bọn họ vừa rời khỏi thang máy, liền nhìn thấy ba người khác đang cười nói vui vẻ.

“Anh Hạo, anh đi xem mắt mà lại đem theo cả thư ký đi cùng nữa à?” Mẫn Lệ nhìn thấy hai người bọn họ cùng bước ra, kéo cánh cửa lớn vừa cười vừa nói.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn xéo ba người bọn họ một cái, quay đầu nhìn sắc mặt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo, “Tôi thấy rất lạ, Cảnh tổng ngời ra ngoài hẹn xem mắt, sao lại còn đem cả anh em đến góp ý giúp là sao?”

Bọn họ dự định cùng nhau đi xem mắt hay sao?

“Là bác gái gọi điện kêu chúng tôi tới.” Đường Sóc cười nham hiểm ôn nhu như ngọc, đưa mắt nhìn hai người bọn họ từ trên xuống dưới.

“Đừng thế! Nói một mình anh ấy đi xem mắt hiệu quả quá thấp, nói chung là mười hai cung mỹ nữ, mà chúng tôi đều là những nam tử độc thân, chắc hiệu quả sẽ cao hơn nhiều!” Thích Thịnh Thiên xua xua tay, “Đi thôi! có một người con gái đi cùng cũng tốt, tránh trường hợp mấy người đàn ông chúng ta bị người đẹp hút hồn!”

Ba người bọn họ đi đằng trước, Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm chậm rãi bước theo phía sau. Đột nhiên, một bàn tay to lớn đặt lên eo của cô, ôm

chặt lấy cô.

Ánh đèn trên hành lang sáng rực, thỉnh thoảng lại còn có người đi qua đi lại, Cảnh Thần Hạo liệu có phải bị điên rồi hay không vậy?

“Anh dự định ôm em đi xem mắt đấy à?” Âm giọng khàn của cô như lạc đi ở hành lang như muốn đâm thẳng vào tai vậy. Mẫn Lệ đi phía trước kiểm chế không nổi quay đầu lại nhìn bọn họ một cái.

Ánh mắt nhìn chằm chằm khóa chặt vào vị trí tay đang đặt trên eo của Bùi Nhiễm Nhiễm, bước chân khựng hẳn lại, “Hai người đang làm gì thế?”

Tiếng của anh ấy rất lớn, Thích Thịnh Thiên và Đường Sóc cũng quay người lại nhìn bọn họ, Thích Thịnh Thiên hôm nay nhìn thấy cũng không phải chỉ một lần, cũng chẳng thấy gì làm kỳ lạ nữa.

Còn Đường Sóc vì Dương Dương Noãn Noãn cũng chẳng thấy có gì quá kỳ lạ, chỉ có Mẫn Lệ, như một vị hòa thượng cứ đứng ngẩn ra xoa xoa đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người họ muốn có một câu trả lời.

Cảnh Thần Hạo thờ ơ nhìn bọn họ một cái, lạnh lùng nói, “Tuyên thệ chủ quyền.”

“Tôi xxx.” Mẫn Lệ hét lớn, nét mặt kinh ngạc không thể che giấu nổi.

Mặc dù sớm đã quen với kiểu chửi thề của anh ta, Cảnh Thần Hạo vẫn không nhịn nổi cau mày lại. Bùi Nhiễm Nhiễm giơ tay lên che tai lại, “Cảnh tổng hôm nay sức khỏe không được tốt lắm, chân của anh ấy đi không vững, tôi chỉ như là một cái nặng!”

“Cái này một chút cũng không phù hợp...” Mẫn Lệ vẫn chưa kịp nói hết, đột nhiên bị Thích Thịnh Thiên ở bên cạnh đá cho một cái vào chân, anh ta đang định nổi giận, ánh mắt Thích Thịnh Thiên lờm anh ta một cái, nói nhỏ: “Muốn chết có phải không?”

“Cái nặng này đúng là không tồi!” Mẫn Lệ cười haha nhìn bọn họ, quay người bước nhanh tới phòng vip.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Một hàng người bước về phía phòng vip, nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm phát hiện rõ ràng, bọn họ đi tụt lùi ở phía sau rất nhiều. Vừa đúng lúc cô chuẩn bị mở lời hỏi, đột nhiên cánh cửa phòng ở bên cạnh bọn họ liền mở ra, Cảnh Thần Hạo kéo cô bước vào trong.

Thân hình cô ép chặt vào tường, thân người anh cũng ép gần lại. Nhìn gương mặt đang sát lại với khoảng cách rất gần, cô khàn giọng hỏi. “Anh không đi xem mắt à?”

Anh ôm lấy eo của cô, nhìn chằm chằm vào mắt cô, Nhìn chồng mình đi xem mắt, Bùi Nhiễm Nhiễm trái tim của em có phải quá rộng lượng rồi hay không?”

“Ừ, em đúng là nên tức giận, sau đó đuổi cổ hết đám phụ nữ đó đi, tốt nhất là làm cho họ không còn dám đi xem mắt nữa, anh thấy như vậy có được không?” Cô cũng không còn cách nào khác, Cảnh phu nhân trong tâm muốn có con cháu rất mãnh liệt!

“Chúng ta nếu như không đi ra đó, bọn họ sẽ có thể tới tìm chúng ta đấy!” Cô tốt bụng nhắc nhở.

“Không thể!” Cảnh Thần Hạo đột nhiên thả lỏng eo của cô ra, nhưng lại nắm chặt lấy tay của cô, “Ăn cơm!”

Nhìn thấy bàn ăn tràn ngập ánh nến ở phía trước, cô coi như cũng hiểu ra rồi. Ngay từ đầu tới cuối, Cảnh Thần Hạo đã không muốn đi xem mắt, chỉ khổ cho ba người kia sẽ phải ứng phó với mười hai mỹ nữ nổi tiếng kia mà thôi.

Thật ra cô cũng muốn đi xem xem, nhưng cũng có thể anh ấy đã lên kế hoạch rồi, việc này giống như một cảm hứng kích động vậy.

Cảnh Thần Hạo nhìn thấy trên gương mặt cô phảng phất chút gì đó rất thất vọng, tay cầm ly rượu bỗng khựng lại, “Xem ra em rất muốn cùng với bọn họ ăn cơm.”

“Không phải, em chỉ muốn xem xem mười hai cung mỹ nữ thôi, trong tâm đã có chút chuẩn bị, ngộ nhờ sau này ra mắt phụ huynh lại không lọt vào mắt của Cảnh phu nhân thì sao.” Cô rất bình tĩnh dùng âm giọng khàn đi của mình đáp trả.

Đối mặt với câu nói đùa của cô, anh cũng rất phối hợp đáp lại: “Em yên tâm, bà chỉ cần người anh lấy là phụ nữ là được, hơn nữa em còn có thể đem cháu trai cháu gái nội ra uy hiếp, bảo đảm em có thể thuận thuận lợi lợi bước vào cửa lớn của Cảnh gia.”

“Thế thì không được, Dương Dương Noãn Noãn là bảo vật của em, cửa lớn của Cảnh gia khó vào như vậy, em không muốn vào nữa! anh thả em đi nhé được không?” Cô không dám nói với anh, Cảnh phu nhân hôm nay nói những lời giống y hệt anh, cái gì mà phải môn đăng hộ đối một trăm phần trăm!

“Rất tiếc phải nói với em, miếng thịt mà anh đã ngậm trong miệng anh sẽ không nhả ra đâu. Nếu như đã bước lên tàu của cướp biển, tốt nhất đợi an ổn định định tổ chức kết hôn hoành tráng. Nếu như em không thật thà, anh sẽ không khách khí tìm phóng viên ngay bây giờ, ngay tại đây anh sẽ tuyên bố tin tức chúng ta đã kết hôn,” Anh đưa cốc rượu chuyển tới trước mặt cô, vừa nhấp môi vừa nói, “Thế nào?”

“Chúc mừng anh lại thắng rồi!” Cô nâng ly rượu lên chúc anh, giọng nói cũng hồi phục nguyên như cũ, “Năm đó khi em bỏ đi, mẹ của em vẫn rời khỏi, nhưng bà vẫn chưa bị bắt, anh có tin tức của bà không?”

Cô vốn dĩ không có dự định nói cho Cảnh Thần Hạo biết cô quay trở lại để làm gì, nhưng bây giờ hai người họ đã là vợ chồng, mặc dù không phải là điều cô muốn, nhưng anh có năng lực lớn như vậy, không thể không nhờ!

“Ngày mai sẽ cử người đi tìm!” Năm đó biến cố lớn như vậy, mà anh vì lúc đó cô đột nhiên bỏ đi, đều là đi tìm cô, căn bản không có chú ý tới tin tức của mẹ đẻ cô, quan trọng nhất là anh vẫn nghĩ hai người họ đi cùng với nhau.

“Cảm ơn!” Cô đau khổ cảm kích sự giúp đỡ của anh. Có thể chỉ dựa vào sức của cô thì không thể tìm thấy mẹ đẻ được.

Cảnh Thần Hạo nhìn biểu cảm rất chân thật của cô, “Em khách khí với anh, nhưng anh sẽ không khách khí với em đâu.”

Cô vừa nghe, cảm cúi ầu, vừa ăn một miếng, lại ngược đầu nhìn anh, “Bên đó thật sự không có vấn đề gì sao?”

“Bọn họ là đàn ông, em vẫn lo bọn họ bị thiệt sao?:

Đàn ông thì không cần phải lo lắng sao? Cái suy nghĩ gì vậy?

Nhưng mà nhìn anh điềm nhiên như thế này, cô cũng yên tâm hơn phần nào, không quan tâm nữa.

Lúc này, trong phòng vip cách bọn họ khoảng cách không xa, mỗi người bọn họ có bốn mỹ nữ ngồi cạnh bên, mỗi bên hai người, thật như hoàn phi yến sáu muốn có đều có, kiêu ngạo, lung linh, đứng đắn, tinh khiết, sexy...

Ở tình huống này, Đường Sóc một người ôn hòa như ngọc cũng không thể không nghiêm mặt lại, thức ăn trên bàn đều đưa tới bên miệng của anh, anh cũng không được, ngậm miệng cũng không xong.

Đường Sóc cúi nhìn một miếng cá được bỏ sạch sẽ hết xương đang đưa tới miệng mình, lạnh lùng nói, “Tất cả đi ra ngoài!”

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192

Các người đẹp bởi vì câu nói của Đường Sóc, ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thích Thịnh Thiên, đáng thương nói, “Thích thiếu.....”

“Ra ngoài ra ngoài! Không nghe thấy hay sao?” Thích Thịnh Thiên không kiên nhẫn phát phát tay, các người đẹp bắt đầu đi lui ra ngoài một cách nhanh như chớp.

Trong phòng không còn mùi nước hoa, không khí cũng trở nên trong lành hơn, Thích Thịnh Thiên hít sâu vài cái.

Căn phòng vừa mới được yên tĩnh, cái giọng to của Mẫn Lệ lại truyền đến, “anh Hạo bỏ lại chúng ta đi làm gì rồi?”

“Đi làm thư ký rồi.” Thích Thịnh Thiên hững hờ đáp.

Tay của Đường Sóc đang vươn tới ly rượu trước mặt, đột nhiên nắm chặt, trên mặt cũng khôi phục lại vẻ mặt tươi cười dịu dàng của ngày nào, “bọn họ nghiêm túc sao? Tôi thấy chiếc nhẫn mà cô ấy đang đeo hình như là nhẫn cưới, chuyện này không sao chứ?”

Mẫn Lệ cũng nhìn anh, biết giọng mình to, cũng không có nói chuyện, nhưng sự vội vàng trong ánh mắt sao cũng không che giấu được, anh rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra!

Trong đầu của Thích Thịnh Thiên hiện lên cảnh đã nhìn thấy trong văn phòng vào hôm nay, cảm đôi đũa trước mặt lên, “chính là chuyện thế đó, tính của anh Hạo hai người cũng biết đó, quen tùy hứng rồi, chẳng lẽ tìm trúng một người vừa ý, còn quan tâm cô ta có kết hôn hay không sao, nói không chừng qua mấy ngày nữa Bùi Dĩ Hân sẽ ly hôn, chúng ta sẽ có chị dâu, còn có thêm hai cháu trai cháu gái, lời biết mấy!”

Mẫn Lệ vẫn còn có chút không tin, Cảnh Thần Hạo bình tĩnh như vậy, làm sao có thể làm ra những chuyện đó, do đó anh cứ quẩn lầy Thích Thịnh Thiên, hỏi này hỏi nọ.

Còn Đường Sóc ngồi một bên nhìn như uống rượu giải sầu, kỳ thật tai anh vẫn luôn nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, trước kia lúc bọn họ gặp nhau trên tay cô ấy còn chưa đeo nhẫn, đột nhiên trên tay cô đeo một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn đó có phải là của Cảnh Thần Hạo mua cho cô không?

Nghĩ đến khả năng này, anh cảm thấy trong lòng không thoải mái, uống liên tục mấy ly rượu sầu.

Trên đường trở về sau khi ăn cơm xong, Bùi Nhiễm Nhiễm cuối cùng đã hiểu câu nói sẽ không khách sáo với cô mà Cảnh Thần Hạo đã nói là có nghĩa gì.

Xe bỗng nhiên dừng ở một nơi tối tăm hẻo lánh trên đường, cô lập tức che ngực, cơ thể không ngừng nhích về phía cửa xe, nhìn người đàn ông trước mặt tháo dây an toàn ra dựa sát người tôi, rống to một câu, “anh làm gì đó?”

“Làm.”

“Cảnh Thần Hạo! Em không phải ý này!” Cô đưa tay mở cửa, đột nhiên cổ tay bị anh nắm lấy, cô cố gắng rút tay về.

Nhưng chỉ trong chốc lát, anh đã xê dịch từ vị trí tay lái đến trước mặt cô, cô vừa định nói chuyện, cái ghế của cô bỗng nhiên ngửa ra sau, người cô cũng theo đó mà ngửa ra sau.

Cô nuốt nước miếng, gương mặt nhìn anh, thực sự quá tối, chỉ có thể mượn ánh trăng nhàn nhạt để nhìn rõ khuôn mặt của anh, “này đang ở trên đường!”

Cảnh Thần Hạo hít sâu một hơi, người anh đè trên người cô, một tay tháo dây an toàn của cô ra, hơi thở tựa như hoa lan kề sát bên tai cô, ngữ khí mập mờ, “anh biết”.

“Biết anh còn thể này, lỡ như có ai đó đi ngang qua thì sao đây?” Cô cũng không muốn bị vây lại xem nha!

“Thì ra em lo lắng chuyện này.” Anh nhẹ giọng mỉm cười cắn vành tai của cô, “nơi này thông tối biệt thự của anh, không ai đi qua đâu.”

Nhất định là do tối nay cô đã bị anh chúc quá nhiều rượu, ngay cả đường về nhà cũng không nhìn, không ngờ đã đến đường về nhà anh ta rồi.

Quả nhiên cô vẫn không thể quá tin anh!

Không ngờ anh lại giờ chiều này với cô!

“Vậy tối biệt thự của anh không được sao?” Cô cố gắng khôi phục lý trí đã bị cơn xâm nhập, nhưng cô lại phát ra giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại, hiệu quả của lời từ chối giảm mạnh.

“Đương nhiên có thể, nhưng tối nay em mà đến biệt thự rồi thì anh sẽ không để em đi đâu.” Ngụ ý ở đây chính là nếu cô ở đây, còn có thể về nhà.

“Xem như anh lợi hại!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh, xe - Rung gì đó cô thật tình không muốn nha!

Bùi Nhiễm Nhiễm biết rõ chạy không thoát, hạ quyết tâm, cắn răng nói, “nhanh lên, tốc chiến tốc thắng!”

“Được.” Anh trả lời rất sáng khoái. Nhóm dịch: Boss - App iNovel

Vành tai của cô bỗng nhiên nóng lên, cơ thể cô run một cái, hai tay vòng qua cổ anh, phối hợp với động tác của anh một cách tự nhiên.

Có lẽ là do tác dụng của cồn, ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, đợi đến khi cô tỉnh lại, trời đã sáng.

Cô đưa tay ấn huyệt Thái Dương, mắt vẫn còn mờ, đợi khi cô nhìn rõ đèn thủy tinh treo trên trần nhà, cô đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, hai con ngươi nhìn xung quanh căn phòng rộng lớn.

Đây là nhà của Cảnh Thần Hạo?

Kí ức của cô vẫn còn dừng ngay cảnh hai người ôm nhau đắm đuối trong xe, tại sao vừa tỉnh dậy lại ở trong nhà của anh thế, hơn nữa chẳng phải anh đã nói sẽ đưa cô về nhà sao?

Không kịp nghĩ quá nhiều, cô vén chăn lên đứng dậy xuống giường, trên người lạnh lạnh cái gì cũng không có mặc, và lại phía trên người cô có không ít dấu hôn, cô nắm chặt chăn bông, trong lòng liên tục chửi rủa Cảnh Thần Hạo.

Vừa xuống giường cô đã cảm thấy càng thêm bị kích, xe - rung gì đó, hại sức khỏe a!

Cô vốn muốn tìm quần áo hôm qua cô đã mặc, thế nhưng không thấy ở đâu, mang dép đi đến trước tủ quần áo màu vàng nhạt, ôm một chút xiu hi vọng mở ra.

Nhưng lúc cô thật sự nhìn thấy cái đầm nữ treo kế bên áo sơ mi trắng, cô sững sờ đứng tại chỗ một hồi lâu mới hoàn hồn lại.

Tựa như ở trong căn phòng to thế này của anh có một cái đầm công chúa dành cho con nít vậy, trong nhà anh ngay cả đồ của cô cũng đã chuẩn bị hết.

Chóp mũi bỗng nhiên chua xót, lần trước cô hỏi anh có thích cô hay không, anh không có trả lời, ngược lại mắng cô ngốc.

Hình như cô thật sự ngốc, u Dương Lập - người đàn ông đã bỏ rơi cô – cô lại yêu nhiều năm như vậy, còn người thật lòng thích cô thế mà cô vẫn luôn không biết.

Cô chậm rãi đưa tay lấy một cái khăn trắng ra, nhanh chóng mặc vào rồi xuống lầu.

Cách trang trí của biệt thự này là phong cách anh ấy thích, màu chủ đạo là màu trắng của gạo, đơn giản trang nhã, nhưng vật trang trí bên trong nhà mỗi một cái đều là cực phẩm trong cực phẩm, thậm chí còn có không ít đồ làm bằng ngọc.

Cô nhớ trước kia, anh ấy không thích đồ bằng ngọc lắm.

Trong phòng khách không thấy Cảnh Thần Hạo, cô nghi hoặc đi về phía phòng ăn, trên bàn ăn màu trắng có sữa bò, bánh mì và trứng gà, nhưng vẫn không thấy Cảnh Thần Hạo đâu.

Cả căn biệt thự giống như chỉ có một mình cô.

Cảnh Thần Hạo đâu rồi?

Không thấy bóng dáng của Cảnh Thần Hạo, cô dứt khoát ngồi xuống ăn sáng, nhưng lại ăn trong sự buồn tẻ, tối hôm qua lại không có trở về, Dương Dương và Noãn Noãn nhất định đã lo lắng.

Nhớ tới lúc trước khi xảy ra chuyện thế này, lại cảm thấy Cảnh Thần Hạo nhất định đã sớm gọi cho Lâm Tri Hiểu biết, đúng là bị anh trói chặt rồi.

Cô từ từ ăn, lúc trong tay cô cầm ly sữa vừa muốn đặt xuống, nghe được tiếng của Cảnh Thần Hạo.

“Gần đây bận việc, không có thời gian, anh ta muốn gặp tôi thì đến công ty tìm tôi.” Anh mặc bộ đồ thể thao màu xám tro nhạt đi tới, tháo tai nghe xuống nhìn cô, “thức dậy lâu lắm rồi à?”

Bùi Nhiễm Nhiễm quan sát cổ áo bị mồ hôi làm ướt của anh, mái tóc ngắn gọn gàng bị gió thổi tới có chút lộn xộn, gương mặt lạnh lùng lại có vẻ rõ nét hơn, sáng sớm đã diễn một màn mỹ nam quyến rũ người ta, “anh đi chạy bộ sao?”

“Em yên tâm, sẽ không ép em đi với anh đâu.” Anh nhàn nhã bước đi đến bên cạnh cô, ngay lúc cô còn chưa kịp phản ứng lại, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô một, anh đi tắm rửa thay quần áo, nhớ kỹ đi lên trang điểm.”

Gương mặt trắng nõn của cô ửng đỏ, nghe tiếng bước chân xa dần mới phản ứng lại, không ngờ trong nhà anh lại còn có đồ trang điểm?

Cô vừa rồi còn đang xoắn xuýt không biết hôm nay phải làm sao! Quả nhiên sự lo lắng của cô quá dư thừa.

Nhóm dịch: Boss - App iNovel

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193

Người đàn ông này đúng là đã suy tính kỹ càng các phương diện rồi.

Cô nhanh chóng ăn xong bữa sáng rồi lên lầu, khi về đến phòng, anh vẫn chưa ra khỏi phòng tắm, cô tiến thẳng đến bàn trang điểm màu be ngọc, trên bàn quả nhiên là có đồ trang điểm, sáng nay cô chỉ đánh răng rửa mặt đơn giản để xuống dưới nhà, hoàn toàn không chú ý đến nơi này.

Cô vẫn mái tóc dài ra sau, để ý thấy anh tặng cho cô cũng cái hăng trang điểm như lần nọ nên không ngần ngại, bắt đầu mở ra dùng.

Cảnh Thần Hạo vừa bước ra đã thấy cô đang chăm chú trang điểm, khung cảnh này, anh đã suy diễn trong đầu không biết bao nhiêu lần. Phút giây này lại đang thành sự thật trước mắt anh, anh mới cảm nhận thấy niềm hạnh phúc giản đơn này đáng để anh cảm động hơn trong suy nghĩ nhiều.

Anh vừa muốn nhìn cô lúc không hóa trang, vừa không muốn vẻ đẹp của cô phơi bày cho người khác ngắm, đúng là mâu thuẫn.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy anh qua gương, anh đã đứng đó, sau cô cả mấy phút, cuối cùng cô cũng quay lưng lại nhìn anh, “Yên tâm, chuyện tôi qua em tha thứ cho anh rồi!”

“Em tha thứ cho anh rồi?” Anh hơi nhướn mày, bước nhanh đến.

Khi anh vẫn chưa kịp đến bên cô, cô lại quay lưng lại, tiếp tục trang điểm.

Bước chân anh dừng lại sau lưng cô, anh nhìn vào gương mặt vàng ệch kia, “Khi em ở te cũng như vậy đi làm sao?”

Cô nhìn gương mặt hơi có chút bực của anh, “Em quên rồi!”

“Mới bao lâu trước mà em đã quên rồi?” Anh cúi thấp người lại gần cô hơn, má áp vào viền tai cô, nhẹ nhàng nói, “Nhất định là vậy.”

“Khi chưa vào Te thì chưa vẽ, vào rồi thì ngày nào cũng hóa trang.” Cô bị đàn ông theo đuổi đến độ thấy phiền, nên sau này cứ thế đi phòng vấn lại hay.

“Cho dù có như vậy, ở te vẫn có nhiều người theo đuổi em.” Cảnh Thần Hạo nói rồi mới tự phát hiện, trong lời nói của anh sao có chút ghen tuông.

“Có nghĩa em thu hút chứ sao.” Cô đưa tay nhấn vào ngực anh, “Còn không thay quần áo đi, anh muốn đi làm trễ à?”

Anh nắm lấy ngón tay cô, vuốt nhẹ, “Anh thấy chính em lại muốn đến trễ đấy!”

“Không có, hôm nay quay quảng cáo, đại boss đừng có linh tinh đấy nhé, hơn nữa dạo gần đây Hoắc Thị đang trên đầu sóng ngọn gió!” Cô nhìn gương mặt lạnh của anh trong gương, “Không chừng Hoắc Đông sẽ đến tìm em!”

“Tìm em cũng phải xem em có đồng ý gặp hay không chứ.” Anh buông tay cô ra, anh không những không dịch gương mặt của mình đi mà còn nghiêng nghiêng, thổi một hơi nóng vào tai cô, “Nhiệm Nhiệm, em và các con chuyển đến đây, được không?”

Cô rùng người, tai phải bấm lấy ngón cái bàn tay trái, thiếu chút là cô thỏa hiệp với giọng nói dịu dàng của anh, “Đợi thời gian nữa!”

“Đợi bao lâu?”

“Đợi..... không biết nữa.” Thông tin về Bùi gia năm đó, giờ này ít đến thăm thương, cho dù cô biết rõ là người nhà u gia xuống tay nhưng cô cũng không có bằng chứng.

Hơn nữa với dáng vẻ của u Dương, hình như anh ta không biết gì, Tào Lệ Phi trước mắt cô chưa tiếp cận được, phải đợi bao lâu đúng là chính cô cũng không biết.

“Thêm nửa tháng nữa là đến lễ mừng thọ của Tào Lệ Phi rồi, bà ấy chắc sẽ mời anh, mình cùng đi.” Anh vừa nói vừa đứng thẳng người dậy, nói rồi nhìn cô một cái rồi đi thay quần áo.

Sinh nhật của Tào Lệ Phi à.....

Cô nên tặng gì cho bà ta đây?

Sau khi họ ra khỏi biệt thự, cô lên xe gọi điện thoại cho Lâm Tri Hiểu, hỏi tình hình về hai đứa nhỏ rồi mới an tâm đi làm được.

Khi cô đến còn khá sớm, nhưng Hòa Thảo đã trang điểm rồi, đến cả Giang Lưu cũng sớm có mặt rồi, chỉ có cái sắc mặt ông ta không được tốt.

Đôi mắt sưng vù cùng với quần thâm rõ rệt, đang ngồi trên ghế cúi thấp đầu, gật gù, nhìn là biết sắp ngủ gục ra đó rồi.

Cô cầm một cốc cà phê lại, “Đạo diễn Giang, hôm qua ông không nghỉ ngơi à?”

Giang Lưu nghe thấy giọng khàn khàn của cô, liền choàng tỉnh, ông đưa tay cầm lấy cốc cà phê cô đưa, “Cũng có chút, nhưng cô yên tâm, tôi chuyên nghiệp mà, sẽ không làm ảnh hưởng đến tiến độ đâu.”

Ông vừa nói rồi ngáp liền mấy cái, đuôi mắt chảy xuống mấy dòng lệ, sự mệt mỏi trên gương mặt khó mà che giấu nổi.

Bùi Nhiệm Nhiệm thấy dáng vẻ của ông, trong lòng hơi xao động, cô biết Giang Lưu có phong cách làm việc chuyên nghiệp nhưng với tình trạng trước mắt của ông thì hoàn toàn không khả quan, lần trước không quay thành công, hôm nay có thể nào cũng không được có sự cố ngoài ý muốn.

“Vậy đạo diễn Giang ông nghỉ ngơi một lát đi.” Cô nói rồi quay người đi ra, vừa đi vừa lấy điện thoại gọi.

Khi cô về đến trường quay, Hòa Thảo đã trang điểm xong và trở ra, cô mặc một chiếc váy màu xanh nhạt với chất liệu mỏng nhẹ, càng làm tôn lên làn da trắng nõn của cô, cô đẹp như một giọt nước đang chuyển động vậy.

“Rất đẹp!” Cô không còn lời nào để diễn tả.

“Cảm ơn, chuyện của hôm trước, tôi thành thật xin lỗi.” Cô không biết nên uống một cốc nước của Hòa Miêu đưa, không ngờ lại ngủ thiếp đi, cho đến chuyện sau đó cô đến bệnh viện tìm cô cũng không biết.

“Hôm nay đừng có xảy ra chuyện gì là được.” Chuyện ngày hôm đó cũng không phải lỗi của cô ấy.

“Tôi nhất định sẽ hoàn thành tốt.” Hòa Thảo cười mỉm rồi gật đầu, qua đôi mắt cô có sự tự tin hiển hiện.

Bùi Nhiệm Nhiệm không hề lo lắng về phần diễn của Hòa Thảo, cái cô lo là Giang Lưu, ông ấy có trạng thái hoàn toàn không tốt.

Khi đang quay, nhìn trạng thái cổ sức của Giang Lưu, tìm cô càng thất vọng.

Cô nhìn vào ống kính máy quay, người trong hình thì khá tốt, nhưng kết cấu của khung hình này lại hoàn toàn không thể đem ra dùng được.

“Đạo diễn Giang, hay là ông nghỉ một lát đã nhé.” Cô cười nói.

“Không cần, không cần, cứ tiếp tục!” đạo diễn Giang trợn mắt, nhưng ngay phút sau, ông lại rụt cổ, ngả đầu, đôi mắt híp lại, đến ống kính ở đâu cũng không nhìn rõ.

Tối qua đột nhiên ông bị gọi đi nhậu, tối tận sáng nay, hôm nay mới ngủ được một lúc, hoàn toàn không vào trạng thái, nếu đây không phải là công việc của Cảnh Thị, ông chắc chắn sẽ chẳng buồn đến.

“Tiếp tục gì mà tiếp tục!” Phùng Thanh Thanh bước đến, gương mặt lạnh băng nói, “Đạo diễn Giang, ông như vậy có cố đến cuối được không? Lùi một vịn bước mà nói, cho dù có cố đến khi quay xong nhưng cái ông quay có dùng được không?”

Nhân viên thấy giám sát của bộ kế hoạch đến đều dừng lại công việc trong tay, nhìn họ.

Các nhân viên sớm đã nhận ra trạng thái của đạo diễn Giang hôm nay không được tốt, Bùi Dĩ Hàn còn nể mặt ông, nhưng Phùng Thanh Thanh vừa đến đã vào thẳng vấn đề, Giang Lưu cũng cảm thấy khá mất mặt.

“Chuyện này, tôi đúng là buồn ngủ quá, chiều nay chúng ta quay tiếp!” Giang Lưu vò đầu, uống đến sáng đúng là khó chịu vô cùng.

“Đạo diễn Giang, ông muốn nằm thì nằm đi!” Sau lưng Phùng Thanh Thanh có một giọng nữ giống lên, tiếng giày cao gót vang lên trong bầu không khí tĩnh lặng của trường quay.

Giọng nói này, Bùi Nhiễm Nhiễm còn lạ gì, Đường tư Diễm không làm được thư ký của Cảnh Thần Hạo lại quay ra lo chuyện bao đồng sao.

“Đường, cô Đường.....” Giang Lưu ngáp liền mấy cái nữa, đôi mắt cố gắng mở bấy lâu dần khép lại, như sắp nằm thẳng ra đó ngủ một giấc.

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc ông một cái, tốc độ đi vào giấc ngủ đúng là kinh hồn, đã sớm biết ông không cố được đâu mà.

“Thư ký Bùi, cô làm việc kiểu gì vậy?” Đường Tư Diễm cười nhạt tiến đến phía cô, con mắt lướt qua toàn bộ con người trong trường quay.

Ánh mắt dừng lại trên người Hòa Thảo một lúc, người phụ nữ này đẹp hơn Bùi Dĩ Hàn nhiều, cô ta là ai.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194

70194. “Bây giờ đạo diễn Giang ngủ mất rồi, quảng cáo của hôm nay quan trọng như vậy, cô đến chuyện nhỏ như thế này cũng làm không tốt, có tư cách gì làm thư ký của Anh Hạo? Không bằng thay tôi!” trên mặt cô cười cười, trong lòng thì vô cùng không tình nguyện

Cô quay về nói chuyện muốn đến Cảnh Thị, vậy mà không có một người đồng ý cô, vì vậy cô chỉ còn cách tự mình nghĩ biện pháp rồi

Nếu như cô có thể thuận lợi giải quyết chuyện này, Anh Hạo nhất định sẽ có cái nhìn khác đối với cô, đến khi đó cô có thể trở thành thư ký của anh rồi, nhất định không để những người phụ nữ khác lại gần, đặc biệt là cái cô Bùi Dĩ Hàn này!

“Đường tiểu thư hiểu khá nhiều về Cảnh Thị nhỉ, đến quay quảng cáo chuyện nhỏ như này đều biết” Bùi Nhiễm Nhiễm đứng tại chỗ, bình thản đối diện với sự khiêu khích của cô ta

“Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là tôi biết hôm nay buộc phải quay xong quảng cáo, tôi có thể ngay bây giờ gọi đạo diễn Cao Thâm đến, đó là đạo diễn mới vừa đoạt giải trên quốc tế, quay quảng cáo cho các người nhất định không có vấn đề, nhưng mà cô phải thừa nhận chuyện này là sai lầm của cô, cô không có tư cách làm thư ký của Anh Hạo, phải tự chịu trách nhiệm từ chức!” Đường Tư Diễm ngẩng cao cằm lên, một mặt tự tin nhìn cô

Một thư ký nhỏ bé mà thôi, có tư cách gì mà đấu lại với cô

“Bùi Dĩ Hàn, tuy rằng tôi cảm thấy lời nói của Đường tiểu thư không ổn, nhưng mà dự án này là toàn bộ trách nhiệm của cô, hôm nay bắt buộc phải quay xong quảng cáo” Phùng Thanh Thanh không phải là nghiêng về phía Đường Tư Diễm, tuy rằng là Bùi Dĩ Hàn chịu trách nhiệm, nhưng dù sao cũng là vấn đề của bộ phận kế hoạch của cô, cô phải có trách nhiệm phải quản

Chuyện này nếu như đại Boss trách phạt xuống dưới, Bùi Dĩ Hàn có ngai ấy chống lưng, cô thì không có, nói không chừng vừa hay là một cái khiên chắn

“Đúng, hôm nay bắt buộc phải quay xong, nhưng đạo diễn Giang Lưu bỗng nhiên như thế, cũng không phải là trách nhiệm của tôi, nếu như Đường tiểu

thư đã tự tin hứa muốn giúp đỡ như thế, vậy thì cứ việc giúp đỡ thôi, tôi không có ý kiến, còn với Cảnh tổng sẽ để cô làm thư ký của ngài ấy hay không, cô chắc phải hỏi ngài ấy rồi, chứ không phải ở chỗ tôi đây tìm kiếm sự vượt trội, tôi không có tư cách quyết định Cảnh tổng có muốn sa thải tôi hay không, hoặc để cô thay thế tôi” trên mặt cô từ đầu đến cuối nở nụ cười rất máy móc, trong ánh mắt thì lại lạnh lùng

Cùng là họ Đường, Đường Tư Diễm và Đường Sóc khác biệt không phải quá nhiều rồi sao

“Tôi không quản, cô hôm nay buộc phải từ chức, nếu không tôi sẽ không gọi đạo diễn đến, cô không có hoàn thành nhiệm vụ, anh Hạo nhất định sẽ trách cô!” cô biết Cảnh Thần Hạo rất nghiêm túc đối với công việc, Bùi Dĩ Hàn một người phụ nữ vừa già vừa xấu mà thôi, cô không tin anh Hạo thật sự quan tâm cô ta, phạm sai cũng có thể không trách móc

“Cảnh tổng bên đó tôi sẽ thừa nhận trách nhiệm, nhưng ở đây không phải là nơi Đường tiểu thư có thể chỉ chỗ sai bảo, nếu như không có việc gì khác, mời cô đi ra ngoài, không nên ở đây cản trở công việc” cô giờ tay ra làm động tác mời, trong mắt lộ ra ánh nhìn lạnh băng

“Cô là cái quái gì, có tư cách gì mà đối với tôi như thế!” Đường Tư Diễm nhìn hướng chỉ tay của cô ấy, không những không rời đi, ngược lại càng khoa trương hơn

Cô là thiên kim Đường Gia, mối quan hệ của anh trai cô và anh Hạo tốt như thế, mới không vì một người phụ nữ như thế này mà gây chuyện không vui với Đường Gia nhà cô

“Nếu như Đường tiểu thư khẳng khái không rời đi, vậy thì chờ ở đây đi, tôi có thời gian từ từ chơi đùa với cô” cô không hề quan tâm mà quay người đi, nhìn nhân viên làm việc trên bục, “các bạn nghỉ ngơi một chút trước!”

Cô cảm nhận được Đường Tư Diễm ở sau lưng nhìn chằm chằm cô, nhưng mà cô cũng chẳng quan tâm, tùy cô ta và Phùng Thanh Thanh buồn chuyện, cô tự mình đi đến phòng hóa trang rồi

Hòa Thảo lo lắng nhìn cô, nhỏ tiếng hỏi, “có cần phải gọi điện thoại cho Cảnh tổng không?”

Lời nói của nãy cô nghe rất rõ ràng, nếu như quảng cáo của hôm nay không quay xong, Bùi Dĩ Hàn sẽ có rắc rối lớn

“Không cần” Cảnh Thần Hạo chắc còn bận rộn hơn cô, hơn thế nữa chuyện nhỏ con như thế này thôi, cô có thể xử lý, không cần phải kinh động đến anh ta

Và lại anh ta lại không thích gặp mặt Đường Tư Diễm, cô mới không muốn tìm chuyện không vui cho anh ta

“Nhưng...” cô lo lắng nhìn một cái ra phía cửa phòng hóa trang, người bên ngoài không ít mang dáng vẻ xem chuyện hay, và lại cái người Giang Lưu đó nhất định là bị người ta cô ý gây nên như vậy

“Không có nhưng gì hết, cô điều chỉnh tốt tâm trạng, nhận nại chờ đợi là được rồi” sau khi cô an ủi Hòa Thảo, thì từ trong phòng hóa trang bước ra

Vừa rồi nói chuyện lâu với Đường Tư Diễm như thế, cảm giác có chút khát nước, cô cầm lấy một chai nước khoáng, một bên vừa vặn nắp chai một bên bước ra phía bên ngoài

“Bùi Dĩ Hàn cô đi đâu? Không phải là không muốn thừa nhận trách nhiệm, muốn chạy chứ!” Đường Tư Diễm đi đôi giày cao gót, hét lên bước về phía của cô

Bùi Nhiễm Nhiễm từ từ không để tâm quay người lại, ngẩng đầu uống nước, nhìn khuôn mặt bức tức của cô ta, cứ cảm thấy cô tiếp tục chơi đùa với đứa trẻ con như thế này, loại chuyện vô vị nhảm chán này, cô sớm đã không chơi rồi

“Cô còn có tâm trạng uống nước?” Đường Tư Diễm sự tức giận trong lòng vì vậy mà đột nhiên bốc hỏa lên đầu, hướng thẳng đến chai nước ở trong tay cô cô dùng lực đánh mạnh

“Đoang” một tiếng, chai nước nằm thẳng trên mặt đất, nước ở bên trong tràn ra ngoài, không phải là nước bắn lên trên người của cô, chai nước ở trên mặt đất vẫn không ngừng chảy

Ở bên cạnh của Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức có người đưa ra hộp khăn giấy, cô rút ra mấy tờ, lau vết tích tục nước ở trên người, “Đường tiểu thư, gia giáo của cô là như thế này sao?”

“Cô bản thân không cảm chắc, tôi rõ ràng chỉ là vỗ nhẹ một cái!” cô mới không thừa nhận sự sai lầm của mình, cô trước giờ đều là được nâng đỡ trong lòng bàn tay, chỉ có Cảnh Thần Hạo và Bùi Dĩ Hàn khiến cô bị trở ngại, cô không cam chịu!

“Ha...” cô lạnh hừ một tiếng, tiếp tục lau những giọt nước đọng lại trước ngực, chiếc váy màu trắng bị làm ướt, dính sát lên người, ẩn hiện lộ ra làn da trắng nõn

Cô ta không phải qua trẻ con rồi sao!

Đường Tư Diễm đang chuẩn bị nói điều gì đó, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, chẳng lẽ là anh Hạo đến rồi?

Người phụ nữ này dám gọi điện thoại mách lẻo với anh Hạo, nhưng mà không có vấn đề gì, chuyện hôm nay cô không có chút sai nào, đều là lỗi sai của

Bùi Dĩ Hàn!

Cô kích động quay người nhìn ra phía cửa ra vào, đập vào trong mắt nhìn thấy là một người đàn ông mặc chiếc áo da màu đen, “Cao Thâm, tôi không có gọi điện thoại cho ông, ông làm sao đến rồi?”

Cao Thâm liếc nhìn cô một cái, đi về phía Bùi Nhiễm Nhiễm vừa mới ném khăn giấy ở trong tay vào thùng rác, “Bùi, tôi đến rồi, không đến muộn chứ!”

“Đến muộn rồi, đây không phải tôi đều bị tạt nước rồi sao, buổi trưa phải mời tôi ăn cơm mới được!” Bùi Nhiễm Nhiễm cười lên nói, bước chân lập tức tiến về phía trong phòng quay phim

Cô và Cao Thâm ở nước ngoài quen biết rồi, trước đây còn hợp tác qua nữa, chuyện anh ta nhận được giải cô cũng biết, vì vậy hôm nay khi nhìn thấy trạng thái của Giang Lưu không tốt, cô liền gọi điện thoại cho Cao Thâm kêu anh ta đến giúp đỡ, anh ta đương nhiên vui vẻ đồng ý

Chỉ là không có nghĩ đến vừa rồi Đường Tư Điềm còn dùng Cao Thâm để uy hiếp, Cao Thâm đã đáp ứng cô rồi, đương nhiên sẽ không thất hứa với cô, cô cứ để cô ta náo loạn

“Đương nhiên không có vấn đề! Nhưng mà ai dám tạt nước cô vậy, không muốn sống rồi!” chẳng lẽ không biết Bùi Nhiễm Nhiễm là nhân viên mà tổng tài ET bảo bồi nhất sao?

Cho dù trước mắt ET không ở trong nước, nhưng sức ảnh hưởng trên quốc tế vẫn là rất lớn, nói không chừng ngày nào đó tâm huyết dâng trào quay trở về

Dựa theo tính cách của tên đó, nhất định sẽ để Bùi Nhiễm Nhiễm tạt lại cả một xe nước

“Cao Thâm, ông đang nói hồ đồ cái gì vậy! Cô ta chỉ là một thư ký nhỏ bé mà thôi, tôi chẳng lẽ còn sợ cô ta nữa sao?” Đường Tư Điềm nghe thấy giọng cao vút câu nói “không muốn sống rồi” liền thêm một ngọn lửa bùng lên

Tụi mình đã tìm ra do 1 bạn trong nhóm dịch sai chương nên mới dẫn đến tình trạng này, bạn đó đang dịch lại những chương sai và mình sẽ update lại và những chương đó sẽ được free nhé. Để bạn đó có thể theo kịp tiến độ của nhóm tụi mình sẽ ngưng update cho tới 2 tuần sau bắt đầu update lại nhé, cảm ơn các bạn. Và để xin lỗi mọi ng ngày 2 tuần sau truyện Sủng ái nhóm dịch sẽ giảm còn 3 tim cho các bạn nhe. Chân thành xin lỗi và cảm ơn các b lần nữa - Katie

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195

Truyền thông Đường Thị gần đây có một bộ phim mới của Hollywood mang tên Xung Đột 1 của đạo diễn Cao Thâm, lúc cô ta đi tìm Đường Sóc đã gặp mặt anh ta một lần, nhưng anh ta lại nói giúp cho Bùi Dĩ Hàn, còn không coi cô ra gì.

“Anh...” Cao Thâm nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, lông mày hình kiếm của anh ta khẽ nhướn lên, “Cô là ai? Chúng ta gặp nhau rồi ư? Xin thứ lỗi cho tính khí khá tệ của tôi, nhưng thông thường các mỹ nhân tôi gặp đều sẽ không quên!”

“Cao Thâm, mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho rõ, ta chính là tiểu thư của truyền thông Đường Thị Đường Tư Điềm!” Cô tức đến nổi mở to mắt nhìn anh, chỉ là một đạo diễn, lại dám đối xử với cô ta như thế.

“Ngại quá, mắt chó không nhìn thấy cô.” Cao Thâm sắc mặt tối lại, quay lưng nhìn bước chân của Bùi Nhiễm Nhiễm, “Đi thôi, không phải con khuyển nào la hét chúng ta đều quan tâm, nếu vậy chắc chúng ta bận chết nhất!”

“Con chó hay sủa thật là khiến người ta thấy phiền.” Bùi Nhiễm Nhiễm cũng phối hợp trả lời.

Đường Tư Điềm nhìn bóng dáng sau lưng của họ vừa đi vừa cười, trong mắt hận đến nỗi phóng ra phi tiêu, xuyên qua bọn họ.

Tiếc là cô chỉ có thể dùng ánh mắt oán hận nhìn họ, sau đó rời khỏi chỗ ghi hình.

Có Cao Thâm trợ giúp, buổi quay hình rất thuận lợi, Hòa Thảo và anh hợp tác rất ấn ý đối với người lần đầu tiên ghi hình như Hòa Thảo anh khen ngợi không ngớt, thậm chí đồng ý ở trong bộ phim mới còn sắp xếp một vai diễn cho cô.

Lúc ghi hình xong đã là 2h chiều, cô và Cao Thâm cùng nhau đi ăn cơm, những người khác thì ăn cơm hộp, đều về công ty lo việc của họ.

Tú Thục Phường lầu 2 phòng VIP.

Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn dùng giọng nói khàn khàn, bùng ly nước cam hương về phía anh, “Hôm nay cảm ơn anh đã giúp đỡ, tôi nhất định sẽ bảo Cảnh

Tổng thưởng cho anh, chắc chắn không ít hơn Giang Lưu.

“Nói mấy lời dung tục đó làm gì, Cảnh Thần Hạo cho tôi bao nhiêu, cô giao lại cho Dương Dương Noãn Noãn, coi như tôi mua đồ chơi cho tụi nó!” Cao Thâm nâng ly rượu cụng ly với cô, uống 1 ngụm hết sạch.

“Đồ chơi tụi nó đủ nhiều rồi.” Cô để ly xuống, cầm đũa lên nhìn anh, “Ăn cơm thôi! Đói chết mất!”

Cao Thâm không chối từ, bận cả buổi sáng, thật sự rất đói.

Ăn cơm xong, Cao Thâm cũng không vội đi ngay, từ từ lau miệng, nhìn cô, đột nhiên cười, “Cái cô Đường Tư Diễm đó có thù với cô sao?”

“Anh không phải không quen cô ta?” Bùi Nhiễm Nhiễm bỏ khăn giấy trên miệng xuống, lúc trước khi Đường Tư Diễm nói muốn kêu anh ta đến, cô đã đoán hai người đã từng gặp mặt, còn về giao tình, chắc không thân.

“Gần đây bộ phim mới nhất là của Đường Thị, chỉ gặp 1 lần, đương nhiên là không quen.” Anh mong không quen biết.

Nhưng qua hôm nay, Đường Thị không nhất định sẽ tiếp tục hợp tác với anh, nếu Đường Sóc nghe lời của Đường Tư Diễm thật không cần anh ta nữa, loại người đó anh ta cũng không muốn hợp tác với hẳn.

“Đội đã, nhấn trên tay cô là sao?” Anh vừa muốn hỏi gì đó, đột nhiên quên sạch.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngay đến nhấn trên tay mình cũng không nhing, nói lại: “Để tránh phiền phức, anh cũng biết tôi là mẹ đơn thân, đeo nhấn sẽ tiện hơn.”

Cao Thâm đột nhiên nhớ đến tên biến thái Tề Viễn Dương, thật may là giả, nếu là thật, anh nhất định sẽ về nước ngay!

“Vậy cũng đúng!” Nhìn bộ dạng cô không giống như nói dối, mà chuyện đụng chạm vào Tề Viễn Dương, anh vẫn không muốn làm.

“Vậy lần sau mình gặp nahu tiếp, tôi còn có việc, về trước nhé, còn về Đường Tư Diễm...” Bùi Nhiễm Nhiễm cầm túi xách bên cạnh ghế đứng dậy, “Không cần để ý cô ta.”

Cảnh Thần Hạo còn không để ý đến cô ta, nên cô ta cũng không quan tâm, cô lười để ý, 1 người ngay đến tình địch cũng không được tính, cô vốn không cần lãng phí thời gian.

“Được, nghe cô.” Cao Thâm đứng dậy và cùng cô đi xuống lầu.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa về tới Cảnh Thị, đã bị Cảnh Thần Hạo gọi vào phòng làm việc.

Coo cầm văn kiện trên bàn đi vào trong, Cảnh Thần Hạo đang cúi đầu nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt tập trung vào ngực cô.

Hôm nay đoàn làm phim nhiều người như thế, vừa nhìn là cô đã biết anh biết chuyện Đường Tư Diễm tạt nước vào cô.

“Em không sao!” Cô mở lời trước, lấy văn kiện trên tay cô đưa trước mặt anh, lại nói thêm câu, “trừ phi anh có tình ý với cô ta?”

Anh không kí vội, đối với chuyện ở đoàn phim càng tò mò hơn, xảy ra chuyện lớn như thế mà không tìm anh ấy giúp đỡ, “Sao lại quen biết Cao Thâm?”

Cô vừa nghe, người này chẳng lẽ ghen ư?

Cô nói đơn giản quá trình hai bên quen biết, trừ chuyện anh trêu đùa cô và Tề Viễn Dương, những thứ khác đều nói.

“Bạn bè bình thường.” Cảnh Thần Hạo cuối cùng đưa ra câu kết luận, cúi đầu nhìn đồng văn kiện, lấy bút ký tên.

Cô yên tâm hẳn, đột nhiên anh lại nói, “Mẹ anh gọi điện thoại cho em rồi ư.”

Dạ, nói đến đối tượng hẹn hò tối nay của anh là 12 con giáp.

Nghe cô đáp, anh vẫn không ngừng việc ký tên, vẫn cứ làm như cũ, “Không cần.”

Không cần càng tốt, cô cũng không muốn nói dối giúp anh.

“Cảnh Tổng, tối nay anh phải đi xem mặt đúng không, thuộc hạ không đi được không?” Anh gờ tay phải lên, đưa cây bút vào trong hộp bút.

“Dạ, tôi lập tức gọi điện thoại báo cho Cảnh Phu nhân tối nay Cảnh Tổng bận, không có thời gian đi.” Anh không muốn đi tí nào, sao lại không tự mình từ chối.

“Ừm, ra ngoài đi!” Cảnh Thần Hạo đại phát từ bị tha cho cô.

Cô cầm văn kiện trên bàn, quay người rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi đưa văn kiện cho người khác sau, cô từ đại sảnh của Cảnh Thị đi ra.

“Hàn Hàn! Hàn Hàn!” Bùi Nhiễm Nhiễm mới đi vài bước, thì nghe tiếng gọi, cô vừa nghiêng đầu thì thấy Hoắc Đông đang vội vã xông về phía cô.

Cô nhớ đến cảnh tối hôm đó, quay người nhìn vào đại sảnh Cảnh Thị, cô bị theo dõi đến mức cảm thấy lo sợ.

Cô quay người đi tiếp vài bước, cứ an nhiên đi, cô hóa trang rồi mà!

Cô tiếp tục hướng về chỗ xe, còn cố ý nghiêng đầu nhìn Hoắc Đông, dùng giọng khàn khàn hỏi: “Anh gì ơi, anh nhận nhầm người rồi chẳng?”

Hoắc Đông nhìn kĩ mặt cô, nghe giọng khàn khàn của cô, bước chân dừng tại chỗ, “Dáng vẻ hai người giống nhau quá, nhìn nghiêng tôi còn tưởng là cô ấy!”

Bùi Nhiễm Nhiễm không để ý ông ta nữa, mở cửa xe đi vào, nhanh chóng khởi động xe rồi khỏi Cảnh Thị, nhìn qua kính chiếu hậu thấy anh ta đi vào đại sảnh Cảnh Thị, nhưng bị bảo vệ chặn lại.

Dạo gần đây Hoắc Thị liên tục dính các tin đồn xấu, rất có thể ông ta đi gặp Cảnh Thần Hạo, nhưng cũng có thể là tìm Lâm Tri Hiểu.

Cô đột nhiên dừng xe bên đường, lấy điện thoại cho Lâm Tri Hiểu, không ai nghe máy, điện thoại bàn reng một hồi mới có người bắt máy.

Nghe thấy âm thanh đầu dây kia, lòng cô mới nhẹ nhõm, “Tri Hiểu, Hoắc Đông đang ở dưới lầu, mình lo lắng ông ta tìm cậu tính sổ.”

“Đừng lo lắng, bảo vệ ngoài không phải bọn ăn hại, huống hồ giờ Hoắc Thị như kiến ngồi trên đồng lửa, tìm tở làm gì, tới Bùi Nhiễm Nhiễm phân là tìm sếp lớn! Cô chỉ là một nhân viên quen thôi, không có năng lực lớn vậy.

CHÚ Ý: Do 1 bạn dịch sai chương vẫn đang dịch lại những chương để m.n đọc, nên vẫn chưa theo kịp tiến độ dịch của nhóm, mà nhóm mình chia chương dịch xen kẽ nên có thể trong tuần này sẽ k update mỗi ngày hoặc có up thì số chương sẽ rất ít vì bị vướng những chương của b đó dịch. Mình nói trc ở đây để m.n đỡ mong ngóng và thông cảm cho tụi mình. Cũng rất cảm ơn các b ủng hộ và xin lỗi vì sự bất tiện này =(((

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196

70196.

“Cũng đúng, Cảnh Thần Hạo thì càng không cần lo lắng, anh ta là đai đen taekwondo, đoán chắc Hoắc Đông cũng đánh không lại anh. Cô bị Lâm Tri Hiểu nói như thế, lập tức nhẹ lòng, dưới chân đạp ga rồi lái xe ra ngoài.

“Nhiễm Nhiễm, cậu giỏi, tớ đúng là rất nể phục cậu, đại boss biết được cậu tự ý nói anh ấy như thế không?”

“Trước mặt anh ấy, tớ vẫn sẽ nói như thế, lúc cậu tan ca chú ý chút, tớ rước bảo bối đây!” Cô nói xong liền cúp điện thoại. Đi thẳng đến trường mầm non Thất Thái Quang.

Tối hôm qua chưa rước tụi nhỏ, hôm nay lúc nhìn thấy tụi nhỏ, cô còn kích động hơn so với hai đứa, nhìn thấy tụi nhỏ chạy đến, trong đầu đột nhiên nghĩ đến những lời nói Cảnh Thần Hạo nói lúc sáng, chuyển qua sống chung.

Hình như có chút không ổn.

Nhưng cô thân là thư kí trưởng của anh, mỗi ngày về sớm hình như càng không ổn, cô đột nhiên cảm thấy Cảnh Thần Hạo đúng thật cần tuyển thêm một thư kí.

Thích Thịnh Thiên là lấy danh chức vụ giám đốc, làm trợ lý của Cảnh Thần Hạo, không phải là thư kí, còn lại là cô và Úng Ngừ, cô có phải nên để Cảnh Thần Hạo mời Đường Tư Điềm vào, nói không chừng ngay cả tiền lương cũng không cần phát cho cô ấy, tự nguyện phục tùng đến làm việc rồi.

“Mẹ ơi!” Hai đứa ngược đầu nhìn cô, cùng nhau lên tiếng.

Cô ngồi xổm người xuống nhìn tụi nhỏ, nắm lấy mỗi đứa một tay, “Mẹ tối hôm qua làm việc tối rồi, ở công ty ngủ luôn, xin lỗi bảo bối!”

Đây là lời nói dối của Cảnh Thần Hạo cho Lâm Tri Hiểu.

“Mẹ phải chú ý đấy! Dạo này rất dễ dàng bị cảm.” Noãn Noãn quan tâm nhìn vào cô, không ở bên cạnh cô bé không sao, nhưng cô không thể sinh bệnh được.

“Mẹ sẽ chú ý nè.” Cô đứng dậy nắm lấy tay nhỏ ra ngoài.

Ra khỏi trường mầm non, cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn và đồ ăn vặt của tối nay, bọn họ bịch lớn bịch nhỏ về nhà.

Bọn họ vừa mới đến nhà, Lâm Tri Hiểu cũng về đến, vội vàng chạy vào, nhìn thấy trong phòng khách có hai bảo bối, vừa ngoảnh người liền lên vào trong nhà bếp, còn không quên đóng cửa phòng lại.

Dương Dương nhìn thấy cửa đột nhiên đóng lại, động tác ăn táo khựng lại, không lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

“Anh trai, em không xem cái này, đôi bộ hoạt hình khác!” Noãn Noãn đột nhiên mở miệng ở tai cậu, cậu lập tức cầm remote, giúp cô bé đổi bộ hoạt hình khác.

Lâm Tri Hiểu nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm đang cắt rau, đi gần hơn về hướng cô, lại lập tức thu lại cái đầu óc tò mò, “Tối hôm qua trải qua một đêm với Cảnh tổng?”

“Uhm” Cô căn bản không biết được, hoàn toàn uống say rồi, đằng sau xảy ra tình hình gì trong đầu mơ hồ một mảng.

“Tớ biết rồi, những lời tăng ca chẳng phải dùng để gạt tớ.” Về mặt Lâm Tri Hiểu mập mờ nhìn vào cô, “Cái tên Hoắc Đông quả nhiên là đi tìm đại boss, kết quả đại boss liền đánh hấn ta một cái không biết trời chằng mây đất, hấn ta ngay cả cái bóng cũng không thấy.”

“Có thể tưởng tượng.” Cảnh Thần Hạo sẽ không dễ dàng gặp mặt hấn như vậy, nhưng sau khi chuyện chín muồi, bọn họ tuyệt đối sẽ gặp mặt.

“Hoắc thị đột nhiên xảy ra chuyện, có phải có liên quan đến cậu?” Tối hôm đó cô ấy ở Mộng Ly không tìm được cô nữa liền rời khỏi, nhưng sau này nghe nói có người là bị khiêng ra ngoài.

Người đó không phải là Âu Dương Lập, khả năng lớn nhất chính là Hoắc Đông rồi.

Động tác cắt rau thả chậm lại, trước mắt hiển nhiên xuất hiện vẻ mặt tuần tú lạnh lùng kia của Cảnh Thần Hạo, “Chắc vậy.”

“Đại boss giận cả đỉnh đầu vì hồng nhan! Dừng nhanh!” Lâm Tri Hiểu giờ một ngón cái cho cô, rửa một trái táo cầm lên cũng ra ngoài rồi.

Bữa tối ăn cơm, cô vẫn phải dỗ Noãn Noãn đi ngủ, tiếng chuông điện thoại đột nhiên reng lên, cô cầm lên xem, trên đó là hai chữ to Cảnh tổng.

“Mẹ ơi, điện thoại của ai?” Noãn Noãn vừa mới nằm xuống lại ngồi dậy, cô bé biết chữ không nhiều, chữ Cảnh gọi là tương đối phức tạp, hoàn toàn không biết.

“Ba con đây.” Bùi Nhiễm Nhiễm nhắc máy điện thoại, đưa vào tai cô bé, ánh mắt ám chỉ cô bé nói điện thoại.

“Nhiễm Nhiễm, anh nhớ em rồi.”

“Ba ơi, con là Noãn Noãn.”

Hai người gần như cùng nhau mở miệng, Noãn Noãn kích động chìm đắm trong tâm tư của mình, không nghe rõ Cảnh Thần Hạo nói gì, khuôn mặt nhỏ tràn đầy niềm vui đọng đầy.

Lúc này, Cảnh Thần Hạo đang cầm ly rượu đứng trước cửa sổ ngáy người, câu nói đậm tình vừa nãy của anh, không ngờ không bị người nên nghe nghe thấy.

Noãn Noãn cảm đi động, chớp đôi mắt to nhìn vào Bùi Nhiễm Nhiễm, cười mím hỏi, “Ba ơi, ba vừa nãy nói gì? Con chưa nghe rõ, ba nói lại thêm một lần.”

“Ba nói ba nhớ tụi con rồi, muốn sống chung với các con, Noãn Noãn muốn ở chung với ba không?” Anh không cảm dỗ người lớn, còn không cảm dỗ con nhỏ sao?

Noãn Noãn ngược đầu nhìn vào Bùi Nhiễm Nhiễm, cẩn thận từng tí lấy đi động ra, thì lén lút hỏi, “Mẹ ơi, ba hỏi con có muốn ở chung không?”

Cô không có nói chuyện, chỉ là lắc đầu.

Noãn Noãn bĩu môi, lấy lại điện thoại, “Ba ơi, ba ở một mình đi!”

Cảnh Thần Hạo vẫn chờ đợi kiên nhẫn câu trả lời của cô bé, nhưng không hề một chút nghe được tiếng của Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng Noãn Noãn không ngờ lại nói như thế, quá tổn thương lòng anh.

“Noãn Noãn, ba ở đây có rất nhiều đàn công chúa.” Ngày mai nhất định phải phái người lại tặng một tủ đàn công chúa.

Bọn họ ba người vui vẻ sống cùng nhau, vứt anh một mình xa như thế, đúng là đáng ghét.

“Noãn Noãn cũng có rất nhiều đằm công chúa!” Cô tuy rằng rất thích ba, nhưng vẫn thích mẹ nhất, mẹ nói không đi, liền không đi.

Bùi Nhiễm Nhiễm giờ một ngón tay cái cho cô bé, tán thưởng nhìn vào cô bé, không có chỉ đạo của cô đối diện sự cảm dỗ của Cảnh Thần Hạo vẫn có thể đối đáp lưu loát, không tồi, rất lợi hại.

Anh nắm chặt lấy ly rượu trên tay, trầm giọng nói, “Đưa đi động cho mẹ.”

“Ba ngủ ngon!” Noãn Noãn đưa đi động cho Bùi Nhiễm Nhiễm xong, liền ngoan ngoãn nằm xuống đi ngủ, “Mẹ ngủ ngon.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu hôn lên trán cô bé một cái, “Bảo bối ngủ ngon.”

Cô cầm đi động tắt đèn, đi ra cửa phòng, cô không vội xuống lầu, mà là đi đến sân thượng tiếp tục nói điện thoại, “Cảnh tổng, có chuyện sao?”

“Anh cũng muốn nụ hôn ngủ ngon.”

Bùi Nhiễm Nhiễm ngây người trước, sau đó cách điện thoại nói một câu, “Moah!”

“Bùi Nhiễm Nhiễm.” Cảnh Thần Hạo ngược đầu uống cạn ly rượu trên tay, người phụ nữ này cứ luôn có vô số trí thông minh nhỏ ứng phó anh.

“Cảnh tổng, thuộc hạ ở đây.” Cô cười trả lời.

Cô ngược đầu nhìn vào bầu trời đêm, vầng trăng cong cong treo trong bầu trời đêm, xung quanh lấp lánh vài ngôi sao lẻ tẻ sáng mờ không đồng nhất.

“Cảnh Thần Hạo!” Cô đột nhiên thốt lên một tiếng.

Cảnh Thần Hạo đang cầm chai rượu chuẩn bị rót rượu, nghe thấy giọng của cô, động tác trên tay anh lập tức dừng lại, “Anh đây.”

Giọng của cô rất nhẹ nhàng, phát âm cũng rất rõ ràng, như là lo lắng anh không nghe thấy vậy, “Anh nói mẹ em có phải đã không còn rồi không?”

“Không thể!” Anh hình như không hề có bất kì đắn đo, “Bà ấy nhất định còn sống, sống rất tốt.”

“Cảm ơn sự an ủi của anh, đừng uống rượu nữa, ngủ sớm đi.” Cô nói xong chuẩn bị cúp máy, đi động đã cầm trước mặt mình, đột nhiên lại nhắc lên lại, “moah” một tiếng với đi động, sau đó mới cúp máy.

Cô cũng tin tưởng, mẹ vẫn còn sống.

Nhất định còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197

Cảnh Thần Hạo nghe âm thanh trong điện thoại vọng lại tiếng "tút TUT TUT", bên tai dường như chỉ còn âm thanh câu nói cuối cùng cô nói với anh ta, nụ hôn chúc ngủ ngon của cô.

Tay trái anh ta buông điện thoại xuống, nhìn vào ly rượu bên tay phải, đặt xuống luôn.

Hôm sau, từ lúc được điều chức qua làm giám đốc bộ phận nhân sự đến giờ, lần đầu tiên bị Cảnh Thần Hạo gọi vào phòng làm việc, cô ta cảm thấy không có chuyện tốt lành gì.

Dường như hôm qua và đã lâu lắm rồi cô vẫn chưa làm việc gì mà, phải chăng vì chuyện của Bùi Nhiễm Nhiễm nên trách cứ cô đã giấu anh ta?

Cô ta nhú mày nom nớp lo sợ đi vào phòng làm việc, nhìn thấy vị Boss lớn ngồi trước phòng làm việc, lập tức lộ ra ý cười tiêu chuẩn, "Cảnh tổng!"

Cảnh Thần Hạo đang nhìn tài liệu trước mặt, nghe tiếng của cô ta không lập tức hỏi đáp, cây viết trên tay như muốn đánh dấu cái trọng điểm.

Đại Boss đây là ý gì thế? Có phải muốn cô ta tự nhận sai không?

Cô ta cúi người nhìn vào gương mặt nghiêm đầy lạnh lùng và đen sạm của anh ta, trong lòng hăng hái đã tổ chức lời nói, "Cảnh tổng, Nhiễm Nhiễm không sao, tôi muốn nói là việc của Bùi Dĩ Hàn, là tôi nghe theo cô ta."

Nên điều này không thể trách cô ta được!

"Cạch" một tiếng, cây viết trên tay Cảnh Thần Hạo rơi xuống bàn.

Thân người của Lâm Tri Hiểu run nhẹ, lập tức nói, "Cảnh tổng, thuộc hạ biết sai rồi!"

Nhiễm Nhiễm, cậu mau đến cứu tớ! Đại Boss muốn giết người bù ra bãi!

Cảnh Thần Hạo mở ngăn kéo ra, lấy một xâu chìa khóa đặt lên bàn, mặt không thần sắc liếc nhìn cô ta, "công ty đã phân bổ phòng ở cho cô, trong ngày hôm nay cô phải dời qua đó!"

Phòng ở ả? Từ lúc nào mà công ty có hậu đãi tốt quá vậy?

Đại Boss anh lấy việc công làm việc tư như vậy có cần thương lượng với vợ anh, cô ta biết tôi dọn ra ngoài, sẽ có kết cục thảm đấy.

"Không dọn có được không?" cô ta thực tại không dám nhìn sắc mặt của anh ta, hỏi một câu như thế đã lấy hết dũng khí cả ngày hôm nay của cô ta rồi.

Anh ta trả lời lại một câu rất khinh miếu đậm tã, "cô nghĩ sao?"

"Tôi biết rồi!" cô ta vội đến không kịp lấy chìa khóa trên bàn, liền đi ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài cửa, phía sau lưng liền vọng lại giọng nói của anh ta, "điều gì nên nói không cần tôi phải dạy cô chứ!"

"Hiểu rồi!" xem ra tôi nay Nhiễm Nhiễm về nhà rồi mới biết.

Hôm nay Bùi Nhiễm Nhiễm luôn làm việc nghiêm túc, cổ phiếu của Hoắc Thị đã bị ngừng, dự tính là ngày mai sẽ có cổ đông mới xuất hiện, người đó là.....

Cô ta nhìn thời gian, dọn xong đồ đạc chuẩn bị đi rước Dương Dương Noãn Noãn, vừa mới bước ra cửa của phòng làm việc, liền nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đứng trước cửa.

Thân người gột giữa bằng một bộ đồ tây rất phù hợp với cái vóc dáng cao ráo của anh ta, đôi mắt thâm thúy đen lay láy đang trợn nhìn cô ta.

Không đợi cô ta lên tiếng, anh ta bèn nói trước, "cùng đi nào"

"Đi thôi!" cô ta không để đoạt quyền anh ta đi rước con của mình được, ở những nơi như vườn trẻ không phải ai cũng có thể tùy tiện tới lui.

Cảnh Thần Hạo nghe thấy cô ta trả lời một cách rất thoải mái, bỗng có chút ngạc nhiên, nhưng sự ngạc nhiên đó nhanh chóng bị sự vui mừng làm tan biến đi.

Đến trường mầm non Thất Thái Quang, đã là bốn giờ hơn rồi, phụ huynh đến đón con đã vào trong hết rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh ta, "hay là anh chờ ở chỗ này vậy?"

Anh ta tức mình, mở đai an toàn ra nói, "cùng nhau đi."

Anh ta đến đây không phải muốn ngồi lại trên xe.

"Bây giờ bên trong rất đông người, em sợ anh bị người ta chụp hình." Lúc còn ở công ty sao cô lại quên điều này nhỉ.

"Bị chụp rồi thì sao chứ?" tin đồn của anh và cô ấy đã truyền khắp cái công ty rồi.

"Được thôi! Anh không sợ thì em sợ làm gì?" cái tiếng tãm của anh ta còn quan trọng hơn cô ta nữa mà.

Hai người cuối cùng cũng cùng nhau đi vào trường mầm non, bên trong có rất nhiều người qua lại, ánh mắt nhìn cô ta không ngớt, không ít âm thanh bàn tán xôn xao bắt đầu truyền lại.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe được một câu duy nhất "soái ca phối sừu nữ" (anh chàng đẹp trai với cô gái xấu xí), nhưng đối với anh không một chút bận tâm, nhưng người đàn ông bên cạnh này có vẻ như không vui, đúng lúc cô nhú mi cười thâm, thì bỗng nhiên bên eo mình xuất hiện một cánh tay lớn.

"Chúng ta đến đây là để rước con, không phải là để thể hiện tình yêu." Người ta chỉ nói vài câu thôi, cô ta sớm đã quen rồi, không bận tâm.

"Sẵn tiện."

Là sẵn tiện rước con hay là sẵn tiện thể hiện tình yêu? Cô ta có chút nghi hoặc.

Bùi Noãn nhìn thấy họ cùng nhau đi tới, mừng đến nỗi reo lớn tiếng, "Má mi, Daddy!"

Noãn Noãn đứng kế bên nghe thấy tiếng cô bé, cũng thuận mắt nhìn qua, hai người quả nhiên cùng đến đây, Mámi có phải là đã thích chú ấy rồi không?

"Noãn Noãn! Dương Dương!" cô ta quyết đoán thoát ly sự cầm cố của anh ta, sai bước chân lớn bước đến gần con.

Hóa ra những việc đón con như thế, thật là hạnh phúc, đặc biệt là nhìn thấy Noãn Noãn chạy đến gần bên cô, gương mặt nhỏ tỏa lên sự vui mừng thật là dễ thương vô cùng, trái tim không sợ sóng gió của anh ta bỗng chốc trở lên sự cảm động vô tận.

Anh ta đồng thời cũng hận bản thân, không sớm tìm ra mẹ con họ, có lẽ tình hình lần gặp mặt lúc này sẽ không phải như vậy.

"Má mi, đây là kẹo của con và anh trai, cho má mi nè!" cánh tay nhỏ của Noãn Noãn cầm sáu viên kẹo sắc màu, bỗng nhiên nghĩ nên điều gì, cánh tay nhỏ lại chuyển qua đưa cho Cảnh Thần Hạo đang đi tới, "Má mi không thích ăn kẹo, cho daddy nè!"

Đại Boss anh có biết đây là ý gì không? Cô ta không thích nên mới cho anh đây.

"Cám ơn." Tuy là thứ Bùi Nhiễm Nhiễm không thích mới cho anh ta, nhưng anh ta vẫn vui vẻ, chỉ vài viên kẹo sắc màu đã nói lên tình yêu của con gái dành cho anh ta rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm kéo Dương Dương đứng phía sau lưng họ, sự việc trải qua của một đời người không lúc nào thập toàn thập mỹ, cô ta ở ngoài cửa trường mầm non gặp được Hác Lô.

Cô ta đang giao lưu với những phụ huynh khác, nghe thấy Noãn Noãn gọi Cảnh Thần Hạo là daddy, cô ta nhìn kỹ vào hai đứa nhỏ, "lúc trước không phải với....."

"Hác chủ nhiệm, chúng tôi về trước, cảm ơn cô đã quan tâm chăm sóc hai con." Cô ta quả đoán mở miệng chắn ngang câu nói dở của chủ nhiệm.

"Được được, chậm đi, trên đường cẩn thận." Hác Lô tự nhiên nghe hiểu ý của cô ta, câu nói vừa nãy cũng không tiếp tục nói thêm nữa.

Cô ta vẫn còn khiếp sợ nhìn Cảnh Thần Hạo, phát hiện anh ta đang bế Noãn Noãn vào xe, động tác thật nhẹ nhàng, có lẽ không chú ý đến câu nói lúc nãy của Hác Lô.

Trên đường về nhà, cô ta vừa nói chuyện với họ, ngẫu nhiên quay sang nhìn chăm chú vào Cảnh Thần Hạo đang lái xe, trong xe cười nói rôm rả, thời khắc vui vẻ đơn giản như thế này mau chóng kết thúc.

Khi đến nhà Lâm Tri Hiểu, cô ta nghiêng đầu nhìn anh ta, trong lòng do dự một hồi, "có muốn đi vào trong ngồi chơi không?"

"Được!" anh ta trả lời rất nhanh, như sợ cô ta sẽ đổi ý vậy.

Cô ta ngậy người ra, cuối cùng cũng không nói gì, mở cửa bước xuống xe.

Sau khi vào nhà, cô ta nhìn thời gian, chợt nhớ hôm qua mua rất nhiều thức ăn, cũng không có ý định ra ngoài, đành để Đại Boss nhập gia tùy tục, ăn bữa cơm gia đình vậy!

"Hai con cùng chơi với daddy, má mi đi làm đồ ăn, có được không?" cô ta ngồi xổm trước mặt Dương Dương, mỉm cười nói.

Noãn Noãn đã sớm ngồi bên ghế sofa cùng với Cảnh Thần Hạo lựa chọn phim hoạt hình, hòa hợp đến không tin được, người mà cô ta lo lắng là Dương Dương.

Bùi Dương gạt đầu, bỗng nhiên lại thốt nên một câu, "má mi, con sẽ bảo vệ mẹ."

"Má mi không có bị bắt nạt, nhưng nếu con muốn ức hiếp daddy, thì má mi sẽ không giúp ba đâu!" cô ta vừa nói xong cảm giác như có một tia nhìn sắc lạnh đang chăm chú vào cô ta.

Cô ta nhắc mắt nhìn anh ta, tròng mắt màu nâu như nói lên rằng ai biểu anh có quá nhiều tin đồn đến vậy, thật đáng bị ghét mà.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198

Cảnh Thần Hạo nghe tiếng "Tút, tut, tut" từ trong điện thoại truyền tới, bên tai như chỉ còn nghe thấy tiếng cô nói lúc cuối cùng với anh, nụ hôn chúc ngủ ngon.

Tay trái đặt điện thoại xuống, mắt nhìn tay phải đang cầm ly rượu, cũng đặt xuống luôn.

Ngày hôm sau, Lâm Tri Hiếu từ khi bị điều sang làm quản lý bộ phận nhân sự, lần đầu tiên bị Cảnh Thần Hạo gọi tới phòng làm việc, cô cảm thấy không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Hình như hôm qua hay có thể nói là đã từ rất lâu trước kia cô đâu có để xảy ra chuyện gì, lẽ nào là trách cô vì cô đã giấu anh ấy về việc của Bùi Nhiễm Nhiễm?

Cô nhăn mặt như chuẩn bị đi chiến tranh bước vào văn phòng, nhìn thấy đại boss đang ngồi ở trên bàn làm việc, ngay lập tức nở nụ cười chuẩn mực nhất có thể, “Cảnh tổng!”

Cảnh Thần Hạo đang xem giấy tờ ở trước mặt, nghe thấy tiếng của cô ấy không có trả lời ngay lập tức, bút trong tay vẫn còn nhận thức được cần phải đánh dấu những ý chính.

Ý của đại boss nghĩa là sao? Muốn cô tự mình nhận sai sao?

Cô cúi gằm nhìn gương mặt nghiêng lạnh lùng kia của anh, trong thâm tâm đang cố liên kết ghép một câu hoàn chỉnh, “Cảnh tổng, chuyện của Nhiễm Nhiễm, ý tôi muốn nói là chuyện của Bùi Dĩ Hàn, tôi đều nghe theo cô ấy mà thôi.”

Cho nên không thể trách cô được!

“Bốp” một tiếng, chiếc bút trên tay của Cảnh Thần Hạo vất lên trên bàn.

Toàn thân Lâm Tri Hiếu run lên, ngay lập tức nói, “Cảnh tổng! thuộc hạ sai rồi!”

Nhiễm Nhiễm, nhanh tới cứu mình đi chứ! đại boss muốn giết người đến nơi rồi!

Cảnh Thần Hạo kéo ngăn bàn ra, lấy một chùm chìa khóa đặt lên trên bàn, mặt không có biểu cảm gì nhìn cô ấy một cái, “Công ty phân phát phòng ở cho cô, nội trong ngày hôm nay dọn qua đó!”

Phòng ở? Công ty có phúc lợi đối đãi tốt như thế này từ khi nào vậy?

Đại boss anh dựa vào việc công để làm việc riêng việc này có cần phải thương lượng với vợ anh một tiếng hay không vậy. Cô ấy mà biết tôi chuyển đi, việc sau đó sẽ còn thảm hơn rất nhiều.

“Có thể không chuyển đi hay không?” Cô thực tại không dám nhìn sắc mặt của anh, để hỏi được câu hỏi này cô đã dùng hết sự dũng cảm của mình trong ngày hôm nay rồi.

Hỏi đáp lại cô là một câu hỏi ngược hết sức lạnh nhạt thờ ơ, “Cô cảm thấy thế nào?”

“Tôi biết rồi!” cô vội vàng không cần suy nghĩ gì nữa lấy vội chìa khóa ở trên bàn, nhanh chóng bước ra ngoài.

Bước ra đến cửa, từ phía sau âm thanh giọng anh lại truyền tới, “Những lời nào nên nói hay không nên nói chắc không cần tôi phải dạy cô chứ nhỉ!”

“Rõ rồi!” Xem ra Nhiễm Nhiễm tối nay trở về mới có thể biết được rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm hôm nay cứ thế rất chăm chỉ làm việc, cổ phiếu của Hoắc Thị đã dừng bảng, dự tính ngày mai sẽ có đại cổ đông mới xuất hiện, người đó...

Cô nhìn thời gian một cái, thu dọn đồ chuẩn bị đi đón Dương Dương Noãn Noãn. Vừa rời khỏi cửa văn phòng, đã nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đứng ở ngay trước cửa.

Một bộ quần áo vec vừa vặn với thân thể của anh, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô.

Chẳng đợi cô mở lời, anh đã nói trước, “Cùng đi.”

“Đi thôi!” Cô cũng không thể tức đoạt quyền lợi đi đón con ruột của anh được. Trường mẫu giáo nơi đó, những người khác cũng không thể tùy tiện tới được.

Cảnh Thần Hạo nghe thấy cô đáp trả nhanh chóng vui vẻ như vậy, có một chút cảm thấy rất kinh ngạc. Nhưng cái sự kinh ngạc đó rất nhanh đã bị sự vui sướng chiếm mất.

Tối trường mầm non Thất Thái Quang cũng đã là hơn bốn giờ rồi, phụ huynh tới đón con cũng đã đi vào hết rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, “Hay là anh ở đây đợi nhé?”

Anh liền thấy tức giận, tháo dây an toàn nói, “Cùng đi.”

Anh tới đây không phải là để chỉ ngồi trong xe,

“Bây giờ người ở trong đó đang rất đông, em chỉ lo là anh sẽ bị chụp trộm thôi”. Vừa nãy ở công ty sao cô lại có thể quên mất chuyện này cơ chứ.

“Bị chụp thì đã làm sao?” Tin đồn về anh và cô ở công ty đã bị truyền nhau bay rợp khắp trời rồi.

“Được thôi! Anh đã không để tâm chẳng nhẽ em vẫn còn phải lo lắng sao?” Nếu nói về danh tiếng, danh tiếng anh còn quan trọng hơn của cô rất nhiều.

----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Hai người cuối cùng vẫn cùng nhau đi vào trường mẫu giáo, phía bên trong rất nhiều con mắt đều dừng lại nhìn cô, không ít nghị luận được bàn tán về cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy nhiều nhất chính là câu nói “Trai đẹp đi cùng gái xấu”, cô cũng chẳng để tâm suy nghĩ, nhưng hình như người đàn ông đi bên cạnh biểu lộ rất rõ không được vui vẻ gì. Khi cô đang cúi mặt cười trừ, đột nhiên một bàn tay đặt lên eo của cô.

“Chúng ta đến đón con, chứ đâu có phải đến để thể hiện tình cảm.” Người ta chỉ nói vài câu mà thôi, cô sớm đã cảm thấy quen rồi, không quan tâm cho lắm.

“Tùy.”

Là tiện thể đón con hay là tiện thể thể hiện tình cảm đây? Cô có một chút nghi hoặc.

Bùi Noãn nhìn thấy hai người bọn họ đi tới, phấn khích hết lớn, “Mami, daddy!”

Dương Dương ngay bên cạnh nghe thấy tiếng cô bé, cũng nhìn về phía đó, hai người họ lại cùng nhau đi tới đây, mami có phải thích bố rồi không?

“Noãn Noãn! Dương Dương!” Cô nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của anh, bước nhanh về phía hai đứa trẻ.

Thì ra việc đón những đứa trẻ tan học, cảm giác này thật hạnh phúc, nhất là Noãn Noãn chạy nhanh về phía trước mặt cô ấy, trên gương mặt nhỏ thể hiện vui mừng đến dễ thương quá đi. Trái tim kinh ngạc của anh đột nhiên cảm thấy cảm động vô cùng.

Cùng lúc anh cũng cảm thấy hận bản thân sao lại không tìm bọn họ sớm hơn một chút, cũng có thể hoàn cảnh bây giờ sẽ không giống như thế này.

“Mami, đây là kẹo mà con và anh lấy được, cho mami!” Trong bàn tay nhỏ bé của Noãn Noãn đang nắm chặt sáu viên kẹo đầy màu sắc. Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, bàn tay nhỏ đột nhiên hướng về phía Cảnh Thần Hạo đang bước tới bên, “Mami không thích ăn kẹo, cho daddy!”

Đại boss anh có biết đây nghĩa là có ý gì không? Cô ấy không cần mới cho anh đó.

“Cảm ơn.” Mặc dù là thứ mà Bùi Nhiễm Nhiễm không cần mới cho anh, nhưng anh vẫn thấy rất vui, vài viên kẹo cũng có thể nói lên rằng con gái anh rất thích anh.

“Đừng khách khí! Noãn Noãn rất thích daddy mà!” Cô bé vừa nói dứt lời Cảnh Thần Hạo liền bế lên bước ra bên ngoài.

Bùi Nhiễm Nhiễm dắt tay Dương Dương đi theo sau bọn họ. Đồi người đứng là không có chuyện gì được như ý toàn phần, bọn họ gặp Hắc Lôi ngay cổng trường mầm non.

Bà ấy đang giao lưu cùng với phụ huynh của học sinh khác, nghe thấy Noãn Noãn gọi Cảnh Thần Hạo là daddy bà ấy nhìn thêm bọn họ lần nữa, “Trước kia không phải là cùng...”

“Hắc chủ nhiệm, chúng tôi đi trước nhé, cảm ơn sự chăm sóc của cô dành cho bọn trẻ.” Cô dường như đoán ra được những gì mà bà ấy muốn nói.

“Vâng vâng. Đi từ từ nhé, trên đường đi cẩn thận.” Hắc Lôi nghe hiểu ý mà cô muốn nói, không nói hết những lời mà vừa định nói ra.

Trong thâm tâm bà ấy có chút thắc mắc nhìn Cảnh Thần Hạo một cái, phát hiện anh đang bế Noãn Noãn vào trong xe, động tác rất ân cần, chắc vừa nãy không có chú ý tới những gì mà bà ấy nói.

Trong tâm bà ấy cũng thấy nhẹ nhõm hơn phần nào. Nhưng giữa cô và Đường Sóc cũng chẳng có chuyện gì, sao mà lại lo lắng anh biết chứ. Cái cảm giác này thật kỳ lạ.

Trên đường về nhà, cô vừa nói chuyện với bọn trẻ, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Cảnh Thần Hạo đang chăm chú lái xe. Trong xe rộn rã tiếng cười nói, đơn giản vui vẻ như thế này làm cho thời gian trôi rất nhanh đã tới nơi.

Vừa tới nhà Lâm Tri Hiếu, cô quay đầu nhìn anh. Trong thâm tâm đắn đo một chút, “Có vào nhà ngồi một lúc không?”

“Được!” Anh trả lời rất nhanh, hình như sợ cô sẽ hối hận đổi ý.

Cô ngăn người một chút, nhưng cũng chẳng nói gì, mở cửa xe bước xuống.

Vào trong nhà, cô nhìn đồng hồ, nhớ tới hôm qua đi chợ mua rất nhiều thức ăn, cũng không có dự định sẽ đi ra ngoài nên đành để đại boss nhập gia tùy tục vậy, ăn chút đồ ăn dân dã cũng được!

“Hai con chơi với daddy nhé, mami đi nấu cơm có được không?” Cô ngồi xổm xuống trước mặt Dương Dương Noãn Noãn, vừa cười vừa nói.

Bùi Dương gật gù đầu, đột nhiên lại nói ra một câu, “Mami, con sẽ bảo vệ mẹ,”

“Mami đâu có bị ức hiếp, nhưng nếu như con muốn ức hiếp daddy, mami sẽ không giúp bố con đâu!” Cô nói xong bỗng cảm thấy ánh mắt sắc lẹm đang nhìn về phía cô.

Cô ngước lên nhìn anh, đôi mắt nâu đen như muốn nói ai bảo anh nhiều tin đồn xấu tới vậy chứ, đáng đời bị ghét.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199

“Anh muốn nói sao?” Cô chẳng qua kêu anh đón bảo bối tan học mà thôi, không ngờ lại bị đăng báo.

Quả nhiên xuất hiện kể bên anh, tỷ lệ bị chụp lén thực sự quá lớn.

“Đương nhiên là nói thật.”

Lúc cô còn muốn nói cái gì đó, Cảnh Thần Hạo trước mặt đã đưa tay ra mở cửa.

Cửa mở ra một khe nhỏ thôi đều có thể cảm nhận được những ánh mắt nóng hằm hập bên ngoài và ánh đèn flash không ngừng chiếu vào bọn họ, những tên phóng viên này xem ra là có người cố ý gọi tới.

Cô nhanh tay lẹ mắt tháo chiếc nhẫn xuống, bỏ vào trong túi xách.

Sau khi bọn họ ra ngoài, Cảnh Thần Hạo hờ khép cửa phòng lại, hai người sóng vai đứng trước cửa phòng, mặc cho phóng viên trước mặt chụp hình đặt câu hỏi.

“Cảnh tổng, xin hỏi cô gái này là gì của anh?”

“Cảnh tổng, đứa trẻ trong tấm hình trên mạng hôm nay của anh có phải con anh không? Thứ lỗi cho cô thực sự không dám ở trước mặt Cảnh Thần Hạo nói 3 chữ con gái riêng này.

Các câu hỏi đập vào mặt anh, Cảnh Thần Hạo khó có được tính kiên nhẫn như thế, thế nhưng cô gần như không còn kiên nhẫn nữa.

Lặng lẽ thò tay ra sau lưng anh, dùng sức捏 một cái, người bên cạnh lập tức đứng thẳng người, nghiêng đầu dựa tới gần cô.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt dần dần tới gần, cô yên lặng ngửa ra sau, cánh tay bên hông bỗng nhiên dùng sức, cô theo quán tính tới gần anh, xém chút là dán người lên người anh, cũng may cuối cùng cô đứng vững.

Bởi vì cảnh vừa nãy, đèn flash chiếu lên người cô ngày càng nhiều hơn.

Cô nhỏ giọng hô, “Cảnh tổng!”

Đối diện với nhiều tên phóng viên điên cuồng thế này, Cảnh Thần Hạo rất hồ hững, “cô ấy là thư ký chính của tôi, chúng tôi hôm nay là đến nhà trẻ đón tụi nhỏ.”

“Đón con của Cảnh tổng sao?” Bọn họ biết mặc dù scandal tình ái của Cảnh Thần Hạo nhiều, nhưng đó chẳng qua là công cụ giải trí để giết thời gian thôi, cho tới bây giờ chưa từng có người phụ nữ nào được anh thừa nhận qua.

“Con của tôi!” Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức trả lời, “Cảnh tổng là một cấp trên tốt, giúp tôi mà thôi.”

Xin hỏi hai người ngoại trừ quan hệ trong công việc, còn có quan hệ nào khác không?” lúc phóng viên tra hỏi, ánh mắt cố tình nhìn vào cánh tay của Cảnh Thần Hạo đang ôm eo Nhiễm Nhiễm.

Trái tim của Bùi Nhiễm Nhiễm rất lạnh, nhưng cánh tay trên eo lại ôm chặt đến cô căn bản không thoát ra được.

Boss lớn anh cố tình sao?

Cô rất nghi ngờ, nói không chừng là anh đang giờ trò, bằng không sao lại trùng hợp như vậy, bọn họ vừa đi thì bị chụp, buổi tối đám phóng viên lại đứng giờ đúng địa điểm mà tìm tới nhà bọn họ.

“Tôi đang theo đuổi cô ấy, nếu các người không tới có lẽ tối nay tôi đã có thể theo đuổi được rồi. Cho nên các vị.....” Đôi mắt đen của anh quét qua đám phóng viên đang chen chúc, “xin mời trở về!”

“Cảnh tổng, xin hỏi cô ấy là mẹ đơn thân sao?”

“Cảnh tổng anh không ngại làm cha dượng sao?”

“Cảnh tổng anh thích những người phụ nữ có bộ dạng thế này sao?”

Cảnh Thần Hạo vừa dứt lời, không ít câu hỏi sắc bén được chui ra từ trong miệng những người đó, bọn phóng viên trước mặt đều đang trông mong lấy câu trả lời của bọn họ.

Nói thật, bọn họ thật sự cảm thấy người đàn ông như Cảnh Thần Hạo quen với một người có bộ dạng vừa già lại xấu như Bùi Nhiễm Nhiễm của giờ phút này, nhìn thế nào cũng chướng mắt, mắt thẩm mỹ của Cảnh tổng từ lúc nào trở thành thế này vậy?

- -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Nếu như người phụ nữ thế này cũng có thể sánh vai với Cảnh Thần Hạo, vậy thì các tiểu thư danh giá của thành phố a ngày đêm trông chờ muốn gả vào Cảnh gia sẽ nghĩ ra sao.

Bọn họ không được Cảnh Thần Hạo thích, là bởi vì không đủ xấu sao?

Đây là chuyện riêng của chúng tôi, không cần thiết phải trả lời câu hỏi của các người, nếu như các người thật sự muốn biết, kiên nhẫn đợi đến một ngày có thể sẽ mở buổi họp báo đi.” Bùi Nhiễm Nhiễm mặt không đổi sắc nhìn bọn họ, “xin mời các vị rời khỏi đây, không nên quấy rầy các cư dân khác trong cư xá nghỉ ngơi.”

Cô nói xong, những người khác lại nghiêng đầu nhìn Cảnh Thần Hạo, người đàn ông đối diện sa sầm mặt, trong con ngươi anh tựa như muốn bắn ra hàn quang lạnh lẽo, dùng tư thế bảo vệ ôm người phụ nữ bên cạnh.

Bùi Nhiễm Nhiễm cũng cảm thấy xung quanh người anh dần dần tản ra hơi thở lạnh lẽo, khoảng thời gian này cô cảm thấy tâm trạng anh luôn rất tốt, cô cũng quên mất tính của anh trước giờ luôn lạnh lùng hờ hững.

Ánh mắt lạnh lẽo của Cảnh Thần Hạo nhìn đám phóng viên hỗn loạn trước mặt, “cút!”

“Đi đi!”

“Nhanh lên a!”

Đám phóng viên vừa rồi còn muốn cố gắng moi tin từ trong miệng anh, giờ như bầy chim bầy thú vậy nhanh chóng tản đi.

Bùi Nhiễm Nhiễm hướng về anh giơ ngón cái lên, “nhưng vừa rồi anh quên nói không được để bọn họ tung tin ra.”

“Anh cố ý đó.” Anh kéo cô đi vào nhà, lúc bọn họ đi vào, Dương Dương Noãn Noãn đã ăn xong cơm.

Cô đóng cửa lại, nhìn người đàn ông trước mặt, nhớ tới những lời vô sỉ vừa nãy anh nói, liền giận không có chỗ phát tiết, “anh cũng có thể đi rồi!”

“Mami! Để daddy chơi thêm với tụi con một lát đi mà! Giờ vẫn còn sớm.” Noãn Noãn lập tức leo từ ghế xuống, chạy tới trước mặt cô nói giúp Cảnh Thần Hạo.

“Được.” Cô cúi người cười cười, cũng mặc kệ sắc mặt của Cảnh Thần Hạo thế nào, liền đi dọn dẹp bàn ăn và rửa chén.

Lúc rửa chén, Dương Dương đi vào nhà bếp, vừa rồi bên ngoài phóng viên nói rất lớn, bọn họ chắc cũng đã nghe được.

Bùi Dương vẫn luôn cảm thấy Mami có thể trang điểm thành ra như thế, không chỉ là vì muốn tránh những tên đàn ông khác quấy rối, hình như còn có những chuyện khác.

Cảnh Thần Hạo ở thành phố a có thể nói là một tay che trời, dù vậy, mami vẫn không muốn khôi phục lại diện mạo như trước, hơn nữa còn dùng tên giả.

Mami nhất định còn có chuyện khác giấu bọn họ, cậu mặc dù nhỏ, thế nhưng cậu rất muốn chia sẻ với mami.

“Mami, mami thích daddy không?” Cậu rất nghiêm túc ngửa đầu nhìn cô.

Động tác trên tay của Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ là hơi dừng lại chút, liền tiếp tục rửa chén, Cảnh Thần Hạo chắc đã lên lầu với Noãn Noãn rồi, không nghe thấy tiếng của họ.

“Có chút thích.” Trước kia không thích, hiện tại cảm giác của cô là thật sự thích anh.

“Những người phụ nữ kia của daddy.....” Đến bây giờ cậu vẫn không thể quên đi những tin tức được tung ra trên mạng kia.

Nhất là tối hôm đó nhìn thấy Cảnh Thần Hạo và Lucy đi chung với nhau, hai người dựa sát nhau như vậy, cậu không muốn mami đến với người đàn ông như thế.

“Là những tin tai tiếng đó.” Nếu những người phụ nữ đó là thật, cô mới không đến với anh, có bao xa chạy bao xa.

Những tin đó là tin giả, đáng về của mami chắc chắn thế này, cậu tạm thời tin những tin đó là giả.

“Ngày mai con và em gái có thể đến trường không?” Tối nay đàm phán viên kia không moi được tin gì, đoán chừng sẽ đứng túc trực ở trường.

“Cảnh Thần Hạo.....” Cô cơ hồ cắn răng nghiền lợi gọi tên anh, cô bị anh hại thê thảm rồi.

Tin tức tào báo như thế, ngày mai nhất định không được yên, cô chợt nhớ tới người mẹ ép hôn của Cảnh Thần Hạo, cô chết chắc.

Lúc Dương Dương còn muốn nói điều gì đó, Bùi Nhiễm Nhiễm đang rửa chén bỗng nhiên hấp tấp đi qua trước mặt cậu.

Cậu nhìn và nghe tiếng bước chân xa dần, kéo ống tay áo lên, tiếp tục rửa chén.

Trên lầu, Cảnh Thần Hạo ngồi bên giường đang dùng tiếng phổ thông rất tiêu chuẩn đọc truyện cho Noãn Noãn nghe, thấy cô bước tới, lập tức đứng dậy, “Nhiễm Nhiễm”

“Mami, daddy đọc không vui, mami đọc nghe hay hơn!” Noãn Noãn ôm gấu bông hello kitty đứng ở trên giường, lắc lư nhìn cô.

“Noãn Noãn tự chơi nha con, mami tìm daddy có việc.” Cô cười nói xong, lúc nhìn Cảnh Thần Hạo, lập tức lạnh mặt, “ra ngoài!”

Cảnh Thần Hạo buông cuốn truyện xuống, thong dong đi theo cô ra ngoài.

- -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cùng lắm sẽ nghĩ là chúng ta có con, em không thừa nhận, anh không thừa nhận thì ai biết em là Bùi Nhiễm Nhiễm?” Cảnh Thần Hạo không quan trọng hóa vấn đề mà tiến về phía cô, gương mặt tuần tú kia cứ thế áp sát lại cô, gần đến mức chỉ còn cách khoảng một ngón tay, anh mới tiếp tục nói, “Giờ thì anh nghĩ em nên giải thích cho anh về Đường Sóc sẽ tốt hơn.”

“À, đúng rồi! Cảm ơn anh đã nhắc nhở em, trường mẫu giáo đó là do gia đình Đường Sóc mở, em cũng có thể tìm anh ấy giúp.” Cô lùi lại một bước, đưa tay với lấy điện thoại. Cô vừa cầm được điện thoại liền bị Cảnh Thần Hạo đoạt lấy.

“Cảnh Thần Hạo!” Cô ngược lên đối anh, sắc da vàng dưới ánh đèn vàng mềm mại mang một vẻ đẹp tinh tế, dưới đôi bờ mi dài cong vút là cặp mắt nâu sẫm nhìn chăm chăm vào anh.

“Anh.....” Cảnh Thần Hạo vừa nói, điện thoại của anh liền réo lên.

Anh lấy điện thoại ra xem, nhưng không bắt máy.

Thấy hành động của anh, cô cũng chẳng bận tâm xem ai gọi đến mà chỉ chia tay ra, “Trả điện thoại cho em, còn nữa, anh đi được rồi đây.”

“Tối mai mời nhóm Đường Sóc ăn tối, người khác có thể không biết nhưng họ là anh em của anh, sẽ không để lộ ra ngoài đâu.” Anh phải tuyên bố chủ quyền một lần nữa mới được.

Tranh giành phụ nữ với người anh em của mình là một chuyện hơi hoang đường, anh phải dập tắt bất cứ hy vọng nào còn sót lại của đối phương.

“Anh có bao nhiêu cô bạn gái tin đồn, lấy tư cách gì mà quản chuyện của em? Trả điện thoại cho em!” Cô vốn định giải thích với anh nhưng giờ cô bực mình rồi, khỏi giải thích.

Cô bị gì cũng chẳng quan trọng, cô chỉ không muốn người khác làm tổn thương đến Dương Dương và Noãn Noãn, đặc biệt là với thân phận của cô khi trước, nếu bị lộ, cái cách mà Bùi gia lui bại nhất định sẽ bị chê cười, dè bêu.

Cho nên, kế hoạch của cô là sau khi trả lại sự trong sạch cho Bùi gia, nếu cần cô mới tiết lộ thân phận.

Bỗng bột phút chốc để anh đi theo, không ngờ hậu quả lại lớn đến vậy.

Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung, như có một dòng điện đang tóe lửa vậy, điện thoại của Cảnh Thần Hạo lại reo lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Mau bắt máy đi.” Bà ấy gọi đến hết lần này đến lần khác như vậy chắc chắn có chuyện gì.

“Em có chắc muốn anh bắt máy?” Cảnh Thần Hạo quay mặt màn hình điện thoại về phía cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy một chữ ‘Mẹ’ trên màn hình. Cô nuốt nước bọt, “Đừng nói năng linh tinh.”

“Thế nào là nói năng linh tinh?” Anh lấy điện thoại lại, ngón tay dài lướt qua màn hình, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi cô.

Nhìn anh bắt máy, cô định nhân cơ hội lấy lại điện thoại của mình từ tay anh, nhưng cô vừa đưa tay ra, Cảnh Thần Hạo lại nhắc điện thoại lên cao quá đầu.

Anh vốn đã cao hơn cô một khoảng, cô lại đi dép bệt, với cách biệt chiều cao như vậy, rõ ràng là đang bắt nạt cô mà.

Cô bực mình lườm anh một cái rồi quay về phòng!

Cảnh Thần Hạo cười nhìn cô quay đi, tay trái vờn chiếc điện thoại của cô, anh cũng không quên trả lời câu hỏi của Tô Nhượng Nhã, “Mẹ nói muốn bé cháu đi chơi lang thang, nhưng đứa bé sơ sinh thì mẹ không vừa ý, con sẽ tìm cho mẹ đứa cháu mà mẹ vừa ý nhé.”

“Mẹ nói là con của con ấy, không phải con người khác!” Tô Nhượng Nhã đứng ngồi không yên, lần đầu bà cảm thấy bất an không biết bà ép anh lấy vợ có phải là sai hay không.

Nếu không cũng không ép anh đến nỗi như bây giờ, chẳng ngờ anh đi kiếm một người phụ nữ có con rồi.

Mặc dù bà thấy cô thư ký đó cũng không tồi, nhưng trông không được vừa mắt cho lắm, lại còn có con rồi nữa, nói gì cũng không nên thiếu suy nghĩ mà đi kiếm một singlemom như vậy chứ!

“Chúng con kết hôn rồi thì đều là con của con.” Hơn nữa chúng đúng là con của anh mà.

“Hạo nhi, sau này mẹ không bắt ép con nữa, con cứ bình tĩnh chọn thôi, đừng có thiếu suy nghĩ nhé, chuyện này chúng ta còn nói chuyện tiếp được. Con biết chưa?” Bà cẩn thận xác nhận lại với anh, chỉ sợ Cảnh Thần Hạo lại bỗng bột kết hôn luôn.

“Không cần phải thương lượng gì đâu, con chắc chắn sẽ lấy cô ấy.” Anh vừa nói vừa đi vào bên trong.

“Hạo nhi! Con đừng dọa mẹ, người già rồi, dễ bị bệnh tim lắm, không nói giỡn được đâu.” Tô Nhượng Nhã sờ lên ngực mình, người hầu gần đó lập tức mang trà đến cho bà.

“Vậy mẹ cứ tập làm quen đi, con đi củng cố tình cảm đây.” Anh nói rồi tắt máy, chắc Tô Nhượng Nhã cũng không gọi lại cho anh nữa.

Khi anh vào phòng, Noãn Noãn đã ngủ rồi, nên anh xuống lầu, khi anh chưa bước xuống dưới đã nghe thấy tiếng gào của cô.

“Cảnh Thần Hạo! Anh xuống đây cho tôi!” Cô cảm thấy thái độ điềm tĩnh mọi khi của mình luôn hoàn toàn biến mất khi gặp chuyện liên quan đến Cảnh Thần Hạo, hôm nay cảm giác này càng rõ ràng hơn.

“Nhớ anh rồi à?” Cảnh Thần Hạo chớp mắt với cô một cái rồi bước nhanh hơn xuống lầu.

“Ha! Cảnh Thần Hạo anh được lắm!” Cô khoanh tay trước ngực tiến tới phía anh, “Lâm Tri Hiểu đang tặng ca, anh không biết xấu hổ mà chuyển đồ đạc của anh vào phòng em từ khi nào vậy?”

Nhất định là đã thông đồng với Lâm Tri Hiểu rồi, mới lấy được chìa khóa nhà của cô ấy, rồi sớm có dự định ở nhờ đây, nhưng không những cô ngốc đến độ để anh cùng đi đón Noãn Noãn, lại còn bị chụp lên nữa, anh thì sao, đường đường chính chính bước chân vào cửa nhà luôn.

“Em và các con không tới ở chỗ anh thì anh chỉ có thể đến đây ở thôi.” Anh tươi cười bước xuống, đuôi mắt liếc thấy Dương Dương đang đứng trước cửa phòng.

“Dương Dương, muộn lắm rồi, con nên đi ngủ rồi.” Anh hơi khuyu người nói chuyện với con.

Dương Dương không hề sợ sệt, nhìn anh nói, “Mami, tối nay ngủ cùng con nhé.”

“Con là tiểu nam nhi, không nên để mẹ phải ngủ cùng nữa, ngoan, tự đi ngủ đi.” Đó là vợ anh mà!

Bản thân anh còn chưa ngủ được mấy lần! Sao có thể để tiểu tử này cướp mất phúc lợi của anh chứ.

Không thể được, tuyệt đối không được.

“Daddy là đại nam nhi, vậy thì càng không cần mami phải ngủ cùng nữa rồi.” Dương Dương ngẩng đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm đứng cạnh đó, nó chìa tay nắm lấy mẹ, “Mami, phòng của dì Tri Hiếu còn trống, để daddy ấy ngủ ở đó vậy!”

“Được!” Dương Nhiễm cô rất vui lòng, đến lúc quan trọng đúng là con mình mới là chỗ dựa.

Cô cúi người bế bồng thằng bé, nhìn gương mặt đen đi vài phần của Cảnh Thần Hạo, cô vui sướng trong lòng.

Cảnh Thần Hạo không vui nhìn hai người, Dương Dương, con muốn điện thoại hay mami? Chỉ được chọn một thôi nhé.”

Bùi Nhiễm Nhiễm hận một nỗi cái lườm của cô không phóng được phi tiêu, găm Cảnh Thần Hạo kia vào tường, sao người đàn ông này lại lăm thủ thuật thế không biết.

“Đành vậy thôi, mami ngủ với Noãn Noãn, daddy đưa điện thoại cho con.” Dương Dương nói rồi buông đôi tay nhỏ bé của mình ra.

Bùi Nhiễm Nhiễm tặng cho con trai một ánh nhìn âu yếm, đúng là con trai mẹ. Giỏi!

Nếu khi này mặt Cảnh Thần Hạo đen đi vài độ thì giờ này là đen hẳn, hận một nỗi không thể xông tới ôm Dương Dương đi luôn cho rồi.

Thằng quý tử này chuyên môn nghịch lại anh thì phải?

“Anh là người lớn, định chấp nhặt với trẻ con sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm cũng mở miệng nói giúp con trai, chuyện tối nay cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201

Rõ ràng có thể dùng cách nói khác, anh ta cứ muốn ôm cô đi ra ngoài

Anh đặt điện thoại vào trong tay của Dương Dương, nhìn nụ cười đắc ý của cô, bình tĩnh nói, “anh ngủ phòng của em”

“Nhường cho anh đó!” Bùi Nhiễm Nhiễm ôm lấy Dương Dương bước vào trong phòng, “con trai, chúng ta lấy quần áo thay trước, rồi cùng con lên lầu”

“Vâng, mami!”

Hai mẹ con một trước một sau ở ngay trước mặt của anh đi vào trong phòng, rất nhanh lại từ trong phòng của cô đi ra

Khi đi ngang qua anh, Dương Dương quan tâm nhìn anh, “daddy, chúc ngủ ngon”

Bên mép miệng của anh giật giật, nhìn khuôn mặt cười long lanh của cô ấy, cố gắng nói ra hai từ, “ngủ ngon”

“Cảnh tổng, nếu như ngủ không yên ổn, hoan nghênh anh bất cứ lúc nào rời đi, tôi sẽ không để ý đâu” cô và Dương Dương khi đi đến giữa chừng cầu thang, cúi đầu nhìn anh cười mà nói

“Anh bảo đảm sáng sớm mai em có thể nhìn thấy anh” anh phí bao nhiêu tâm sức không phải là vì đêm đầu tiên từ đây mà rời đi

Nhưng bọn họ lại ba người cùng ngủ trên lầu, để anh một mình ở lại lầu dưới, Bùi Nhiễm Nhiễm em được lắm, em thật sự rất được

Anh nhìn xung quanh phòng khách chỉ còn lại một mình anh, sau mấy phút mới di chuyển bước chân vào trong phòng của Bùi Nhiễm Nhiễm.

Đối với anh mà nói, tối hôm nay nhất định là một đêm khó ngủ

Ngày hôm sau, anh đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình có thêm một thứ gì đó mềm mại thịt, anh trước giờ ngủ rất chậ chòn, có động tĩnh như thế này,

anh rất nhanh thì tỉnh dậy rồi, theo trực giác của anh nói cho anh biết, không thể nào là Bùi Nhiễm Nhiễm được

Anh roay roay thái dương mở trừng đôi mắt, đập vào trong mắt anh nhìn thấy Noãn Noãn đang bò trên giường, đang cười toe toét nhìn anh, “daddy tỉnh rồi?”

“Noãn Noãn” anh kéo cánh tay nhỏ bé mũm mĩm của cô bé, “mami đâu?”

“Mami đang làm bữa sáng!” cô bé tiến sát lại gần anh hơn một chút, “daddy không có ngủ cùng mami sao?”

Cô hôm nay nhìn thấy mami và anh trai cùng đến phòng của cô, khi cô xuống dưới lầu nghe anh trai nói daddy vẫn còn ở đây, cô bé mở cửa tiền vào trong, quả nhiên chỉ có một mình daddy

Daddy thật đáng thương!

Anh bỗng nhiên thật cảm động, quả nhiên là con gái đẻ của mình, biết thương xót mình, không giống như hai người Nhiễm Nhiễm và Dương Dương không có lương tâm, chỉ biết bắt nạt anh

“Anh trai con nói anh trai rất sợ, tối qua để mami ngủ cùng anh con, anh trai có phải vẫn không dừng cảm như Noãn Noãn không?” anh nhất định phải nghĩ cách lấy lại phúc lợi của bản thân, như thế này cùng ở trong một mái nhà, lại không thể ăn thịt, anh tại sao lại đến đây?

“Không được, mami ngủ với anh trai rồi, tối này phải ngủ cùng con mới công bằng, daddy nói có đúng không?” Noãn Noãn hoàn toàn không có hiểu được hàm ý của Cảnh Thần Hạo, cô bé chỉ biết mami tối qua ngủ cùng với anh trai mà thôi

Con gái là miếng bông mềm mại trong lòng, chỉ là bây giờ cô chỉ có thể không hiểu được tâm trạng của anh

“Noãn Noãn, vậy thì mami ngày kia có phải sẽ ngủ cùng daddy không, vậy mới công bằng chứ?” anh muốn cầu cứu đối xử công bằng

“Cảnh Thần Hạo!” giọng của Cảnh Thần Hạo đột nhiên truyền đến, hai người ở trên giường kẻ sát lại ngoảnh đầu ra phía cửa

“Mami” Noãn Noãn cũng không còn nằm bò nữa, từ trên giường đứng dậy, “vừa rồi daddy nói...”

“Không cần quản daddy nói cái gì hết, con và anh trai hôm nay ở lại trong nhà được chứ? Trường mầm non đang tổng vệ sinh, không thể đến trường, thứ hai tuần sau đi lại” sáng sớm nay khi cô nhận được tin tức, nghi ngờ một chút, nhưng cũng không có quản nhiều, có thể như thế này càng tốt rồi

“Vâng” Noãn Noãn giơ tay ra với cô, “ôm...”

Cảnh Thần Hạo đang nằm trên giường ngồi dậy, mái tóc đen xõa xuống, chiếc áo ngủ màu xám nhạt trên người có chút mở ở phần cổ, lộ ra làn da màu lúa mạch, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía bọn họ

“Nhiễm Nhiễm, có ai như em đối đãi chồng như thế này không? Nụ hôn sáng sớm của anh đâu?” cô ấy mới sáng ra đã gọi thẳng tên của anh, nhìn thẳng còn không thèm liếc anh một cái

Làm sao đây, dự cảm cho biết anh ở trên con đường thê nô càng đi càng xa

Anh nhất định phải lật tình thế!

Bùi Nhiễm Nhiễm lườm cổ áo của anh, mới sáng ra đã lộ thịt, nhìn lên mặt của anh ta, so với lúc mặc quần áo chỉnh tề, càng thêm tuấn tú

Cô lập tức cười lên, đối diện với Noãn Noãn ở trong lòng nói, “Noãn Noãn, gửi cho daddy một nụ hôn gió”

Noãn Noãn lập tức nghe lời tặng cho daddy một nụ hôn gió, “daddy, chụt!”

Sau đó Bùi Nhiễm Nhiễm ôm lấy Noãn Noãn quay người đi ra ngoài, trước khi bỏ đi còn không quên nhắc nhở anh ta, “Cảnh tổng, dậy ăn sáng rồi đi làm. Đến muộn thì không thể trách tôi”

Người vợ bản thân tự lấy, cô ấy làm cái gì đều là đúng, cô ấy nói điều gì đều là đúng, nhưng không để anh ngủ cùng, thì không được!

Bùi Nhiễm Nhiễm chăm cho Dương Dương Noãn Noãn ăn bữa sáng, rất nhanh Cảnh Thần Hạo thì mặc quần áo gọn gàng bước ra ngoài, ngồi cùng với bọn họ ăn sáng

Cô liếc nhìn anh một cái, sao lại có thể yên lặng như thế này, không giống với phong cách của anh ta à!

Anh ta chắc sẽ không phải là muốn sau thu tính sổ chứ?

Khi rời đi, Cảnh Thần Hạo kêu Tiểu Dương đến đón anh ở lại chăm sóc Dương Dương Noãn Noãn, cô vốn nghĩ từ chối, những nghĩ đến tình huống của tối hôm qua, cô không có từ chối nữa

Cô không có từ chối dẫn đến sau cùng cũng không có thể từ chối ngồi cùng chiếc xe đến công ty với anh ta

Cô ngồi ở ghế phụ nhìn lên bản tin tức trên mạng, quả nhiên có hình ảnh bọn họ ở trước cổng tối qua, tay của anh ấy ôm chặt lấy vòng eo của cô, mới đầu trên mặt còn có chút mỉm cười, về sau thì hoàn toàn mặt lạnh

Đầu đề càng....thâm thê không dám nhìn

“Cảnh Thị tổng tài yêu phải mẹ độc thân, cam chịu làm bồ dượng!” cô nhìn màn hình điện thoại, từ từ đọc thành tiếng, “bùng nổ! Cảnh tổng khiêu thăm mỹ nghịch thiên, tân hoan vừa già vừa xấu!”

Cảnh Thần Hạo hai tay nắm lấy vô-lăng, hai mắt nghiêm túc nhìn thẳng phía trước, có chút thích thú hỏi, “còn gì nữa?”

“Tôi qua mực nước biển của Lan Hải lại dâng cao, Cảnh tổng mới tỉnh cảm ngảm bị phát hiện, nước mắt của những người con gái danh gia thực nữ của thành phố A khóc gây nên! Đây đều là cái quái gì vậy?” Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng gạt màn hình lên, “quá nông cạn rồi, làm sao không nói nội tâm của em đẹp thu hút anh chứ?”

“Ừm ừm, nông cạn!” anh lập tức gạt đầu phụ họa, muốn mưu đồ phúc lợi bước đầu tiên, vợ đại nhân phải tâm trạng tốt, cô ấy tâm trạng tốt rồi thì sẽ dễ nói chuyện rồi

“Cảnh Thần Hạo, anh thực tế thích vẻ đẹp bên ngoài của em phải không?” phụ họa lời của cô cũng quá nhanh rồi đó, nhìn thôi là biết không có thông qua đầu suy nghĩ

Cảnh Thần Hạo nở nụ cười nhẹ nhàng ngoảnh sang nhìn cô một cái, “không có, anh đối với khuôn mặt này của em cũng có thể hôn được, muốn thử không?”

“Không cần” cô chỉ là nói nói mà thôi, lại không phải là làm thật

Cô hôm nay nhất định sẽ lại bị bao vây, nhưng bản tin tức trên mạng tại vị đại Boss nào đó không làm gì đã bay khắp nơi rồi

Khi sắp tới tòa nhà Cảnh Thị, cô đột nhiên hỏi: “vì vậy chúng ta hôm nay là chứng thực tin đồn sao?”

Cảnh Thần Hạo cặp mày rướn lên, từ từ nói, “đó không phải là sự thực sao?”

Nói kiểu khác thì đó cơ bản không phải là tin đồn, không tồn tại vấn đề chứng thực hay không chứng thực

Cảnh Thần Hạo anh quả nhiên cao thủ, nhưng cô cũng không sợ, có anh ta ở bên trên chặn cho, ai nói cô là Bùi Nhiễm Nhiễm, cô là Bùi Dĩ Hàn

Khi hai người cùng xuất hiện tại Cảnh Thị, tất nhiên thu hút sự chú ý, cô không chút biểu cảm đi theo sau anh, trầm mặc không lời

Nhưng ở trước mặt Cảnh Thần Hạo, cũng không có người dám nghị luận, bọn họ vừa mới bước vào thang máy, trong đại sảnh bắt đầu thảo luận rôm rả tin tức trên mạng rất cuộc là thật giả

Thang máy trước mặt từ từ đóng lại, cô liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo, “Cảnh tổng, ngài có từng nghĩ tuyển thêm một thư ký nữa?”

Cô vừa nói dứt lời, hình nhân phía trước quay ngoắt lại, dòn cô dựa lên trên thành tường thang máy, đôi môi mím nhẹ, “Đường Tư Điềm cho em lợi gì rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202

Nói chuyện thì nói chuyện, đột nhiên tiến gần như thế làm gì?

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, lấy dáng vẻ của thư ký để trả lời câu hỏi của anh, “Chỉ có tí quan hệ gì với cô, qua 1 thời gian thực hiện, ngày nào em cũng đi đón Dương Dương Noãn Noãn rất hay làm lỡ công việc.”

“Vấn đề này đã được giải quyết,” Không phải Đường Tư Điềm là được, anh thật không muốn mấy cô gái suốt ngày cứ lượn qua lượn lại trước mặt anh.

“Khi nào?”

Giải quyết rồi? Sao cô không biết?

Người trả lời cô là anh chàng có khuôn mặt mà lay động lòng dân mà gương mặt này càng lúc càng tiến gần cô.

“Tiểu Dương! Hôm nay anh để Tiểu Dương ở đây để bồi dưỡng tình cảm, sau này để Tiểu Dương đi đón chúng.” Cô còn có thể nói gì, nếu đã giải quyết, cô chỉ đành ngoan ngoãn làm thư ký của anh.

“Thông minh.” Cảnh Thần Hạo nhéo tai cô, nhẹ nhàng mím môi ngâm nhẹ rồi đi.

Lúc đi ra khỏi thang máy, cô rất tự nhiên giữ khoảng cách với anh, Thích Thịnh Thiên chạy như điên qua đó, đặt biệt nhìn vào ngón tay cô, phát hiện không có nhẫn, đôi mắt phát sáng.

Tối qua sau khi tháo ra thì cô không đeo vào nữa, Cảnh Thần Hạo hôm nay có chút bức bối, không để ý đến, cô theo quán tính cũng không đeo.

Thích Thịnh Thiên vội theo Cảnh Thần Hạo vào phòng làm việc, rồi đưa người đóng cửa lại, anh ta chịu hết nổi rồi.

“Anh Cảnh? Chuyện gì đây hả? Làm ba kẻ cũng vui như thế sao?” Hôm qua anh lại rời công ty sớm để cùng với Bùi Dĩ Hàn đi đón tụi nhỏ, đây thật sự làm kinh động tam quan của hắn.

Mắt Cảnh Thần Hạo khẽ nhướn lên, hai từ “ba kẻ” từ miệng anh thốt ra, mạnh mẽ, rõ ràng, anh không thích cách gọi này.

Cảm giác được anh không vui, Thích Thịnh Thiên đang ngờ người ra bỗng có phản ứng, “Xem ra anh Cảnh và con trai con gái tương lai quan hệ khá tốt! Vậy là tớ sắp thành chủ rồi!”

“Ừm.” Bây giờ làm chủ không phải là không thể.

Thích Thịnh Thiên nhìn anh ngồi xuống, cũng ngồi đối diện anh, “Hoắc Thị có thể thấu tỏ rồi?”

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng đáp, “Ừm.”

Tuy bình thường anh khá ngẫu, lạnh lùng đã thành thói quen, hôm nay chẳng phải ngày vui sao? Sao anh vẫn cứ lạnh lùng vậy, con mèo đáng chết!

“Cảnh Tổng, tin trên mạng, có thật là?” Anh làm tư thế chuẩn bị “tán chạy.”

Cảnh Thần Hạo cuối cùng cũng liếc anh ta, “Không cần.”

Thích Thịnh Thiên hiểu liền gật đầu, lời đồn bấy bả đều là vậy, truyền đi truyền lại sẽ thành sự thật, cách của Cảnh Thần Hạo không tệ.

Không đúng, bọn họ là thật rồi sao!

Bùi Dĩ Hàn ngoài bề ngoài hơi già dặn ra, các mặt khác cũng không tệ, năng lực công việc không tệ, tính cách cũng không tệ, còn có thể dễ.

Cảnh Thần Hạo thấy anh ta còn chưa đi, liền mở miệng căn dặn, “Thịnh Cảnh, Cảnh Thiên, trung tâm mua sắm Cảnh Thế từ chuyên dùng Châu Bảo Ngọc Khí của tập đoàn Âu Dương còn 1 tháng nữa tới hạn, việc ký tiếp hợp đồng để Bùi Dĩ Hàn phụ trách!”

“Trước đây không phải là...” Thích Thịnh Thiên nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh ta, lập tức sửa ngay, “Được, không vấn đề!”

Biệt thự nhà Âu Dương.

Liêu Vi mặc chiếc đầm màu đỏ ngồi trên ghế sofa, ly trà bốc hơi nóng đó đã trở nên có chút nguội, cô lấy ipad ra lướt mấy trang mạng, không uống ngụm nào.

Cảnh Thần Hạo ở bên cạnh Bùi Dĩ Hàn?

Cô hằng giọng một tiếng, sao lại có thể, trừ phi Bùi Dĩ Hàn là Bùi Nhiễm Nhiễm, nếu không họ sẽ không ở bên nhau.

Cô nhất định phải tra ra rốt cuộc Bùi Dĩ Hàn tính làm gì, còn Trường mầm non Thất Thái Quang đó? Đi xem con của cô ta sẽ rõ!

Cô đặt ipad xuống, quay người đi vài bước, cô đứng dậy thì thấy Tào Lệ Phi đang đi vào, sắc mặt cô lập tức nở nụ cười, chạy ra đón tiếp.

“Mẹ, sao mẹ rảnh qua đây?” Cô cười nhẹ nhìn bà, vừa nhìn là biết có chuyện không lành.

Tào Lệ Phi liếc nhìn cô, hướng đi vào trong, “Con nhìn con kia, cả ngày ở trong nhà, ở trong nhà có thể có bầu không? Sao con không điều dưỡng thân thể mình?”

“Đương nhiên có, sức khỏe con tốt lắm.” Nhưng không ở chung phòng, Âu Dương Lập cũng không về nhà, sức khỏe tốt thì được gì.

“Tốt nhất là con có đứa cháu cho mẹ?” Tào Lệ Phi ngồi xuống ghế, nhìn ly trà trên bàn, “Không phải nói với con rồi sao, con phải uống nhiều sữa?”

“Mẹ, con đâu có uống!” Mặc cô nở nụ cười, ngoan ngoãn bưng ly trà cho Tào Lệ Phi.

“Lập Nhi đứa trẻ đó 5 năm trước tính cách hướng ngoại, ta bảo con có con sớm là vì tốt cho con, hẳn sẽ không ra ngoài cặp người phụ nữ khác, con thật là mong rằng có ngày nào đó hẳn rước con đàn bà khác về lên mặt với con sao?” Tào Lệ Phi thật lòng thích cô ta, năm đó Âu Dương Lập 1 lòng muốn cưới Bùi Nhiễm Nhiễm làm vợ, nhưng bọn họ không thể ở bên nhau, chẳng phải là để thành toàn cho cô sao.

Nhưng giờ thì sao?

Đã 5 năm, ngay đến trái tim của người đàn ông cũng không nắm được, chứ đừng nói để cho nhà họ Âu Dương 1 mụn con!

“Đương nhiên không phải, mẹ chuyện này con sẽ nói với anh ấy, gần đây công việc anh ấy bận!” Bận đến không có thời gian về nhà, không biết đang lên giường với con nào!

“Con còn nói thay nó, mình không biết tranh giành, vô tích sự, không lo nhanh chóng để đưa con để củng cố địa vị của mình, mẹ nên chửi con ngốc hay là..?” Bà nhìn con dâu trước mặt, lòng không biết nói gì.

5 năm chưa có cháu là nỗi đau của bà, kết hôn trễ hơn hai tui nó, giờ con đã biết chạy rồi, còn tui nó thì sao?

Đến có bầu còn chưa có!

Liêu Vi trong lòng tự nhiên thấy khó chịu, tháng nào Tào Lệ Phi cũng nhắc đến việc có bầu, rõ ràng là muốn tốt cho cô, nhưng cô cứ cảm thấy nếu không đẻ được đứa con, có thể Tào Lệ Phi sẽ ép cô và Âu Dương Lập ly hôn.

Cô tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Cô đón nhận ly trà từ tay người giúp việc, dịu dàng đưa đến trước mặt Tào Lệ Phi, ngoan ngoãn vô cùng, “mẹ, uống trà.”

“Không uống không uống, ta hẹn với bà Trương đánh cược, nhân tiện qua đó xem” bà nói xong ngồi dậy khỏi ghế, liếc nhìn ly trà đang nóng hổi trên tay cô, “Để tâm nhiều tí lên người của Lập, nó không về con không biết tìm cách sao! Mẹ chờ tin tốt của con!”

Liêu Vi gạt đầu, đôi tay tự nhiên nắm chặt ly trà, nhiệt độ nóng xém ly làm cô buồn tay, nhưng cô vẫn không đặt ly trà xuống, “ạ, con sẽ cố gắng.”

Nhìn thấy Tào Lệ Phi ra khỏi cổng lớn, cô lập tức đặt ly trà xuống, nhìn đôi tay đỏ do bị bỏng của mình, nhìn không được rên lên, “Xử!”

Cô đứng nguyên tại chỗ nhớ lại ánh mắt Âu Dương Lập mỗi lần gặp Bùi Dĩ Hàn, khiến cô không thể không nhớ đến Bùi Nhiễm Nhiễm, không giải quyết xong chuyện này, Âu Dương Lập sẽ không còn tâm tư về nhà, mình cũng không còn tâm tư có bầu.

Nghĩ tới đây, cô lập tức quay người đi lên lầu thau dỗi, nhất định phải đi thăm dò thử.

...

Trên con đường đối diện Trường mầm non Thất Thái Quang, dưới tán lá xanh um của một cây lớn có chiếc xe màu đỏ ngừng ở đó.

Đường Tư Điềm đeo kính râm nhìn vào cổng lớn, miệng chu lên, thực tình không muốn rút điện thoại ra gọi cho Đường Sóc.

Hôm qua cô vô tình thấy trên mạng tin tức hình ảnh giữa Cảnh Thần Hạo và Bùi Dĩ Hàn, vừa nhìn là đã nhận ra Trường mầm non Thất Thái Quang, cô muốn qua đây điều tra tư liệu của Bùi Dĩ Hàn, còn tìm phóng viên đến nhà cô.

Nhưng không ngờ Cảnh Thần Hạo lại có mặt ở nhà cô ta, còn nói gì mà đang theo đuôi cô, dưới ánh đèn trong nhà, Cảnh Thần Hạo đang ôm eo cô, động tác thân mật vậy mà là theo đuôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203

Nhất định là đang nói dối!

Điện thoại cuối cùng cũng có người bắt máy, sự kiên nhẫn của cô sắp hao tổn hết rồi, thế là vẫn chưa đợi Đường Sóc nói chuyện, cô liền lập tức quát vắn, “Anh trai, anh là tình hình gì thế! Tại sao hôm nay không đi học! Lại chẳng phải ngày cuối tuần!”

Lúc này Đường Sóc vừa từ phòng họp bước ra, đang đi về hướng phòng làm việc, nghe được lời của cô, khuôn mặt cười dịu dàng dần dần dịu đi, “Em đi trường mầm non làm gì? Đừng nói anh nghe là em đột nhiên thích trẻ con nhé.”

“Anh trai, anh có phải cố ý không, đến hôm nay nhất định sẽ có phóng viên đến trường học, cố ý hôm nay làm vệ sinh gì đó!” Tuy biết rằng có khả năng

như thế, nhưng trong lòng cô chính là không thoải mái.

Đó là anh trai của cô, tại sao lại giúp người ngoài chứ?

“Em đừng tưởng rằng anh có cái lòng nhân nhả đi quản lý cái căn mầm non bé nhỏ đó chứ?” Đường Sóc bước bước chân nặng nề nhìn vào thư kí bên cạnh, đôi mày khẽ nhíu lên.

Thư kí lập tức lấy iPad trên tay đưa đến trước mặt anh, trên đó là tin tức tối hôm qua của Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm, Cảnh Thần Hạo hình như không hề lo lắng, mặc cho tin tức lưu truyền khắp nơi, càng ngày càng nghiêm trọng.

Ánh mắt Đường Sóc hơi tí dời mắt qua, “Chuyện của Cảnh Thần Hạo anh nói với em bao nhiêu lần rồi, bảo em đừng lo, nếu như bị anh ta biết được địa chỉ là do em tiết lộ ra, em phải làm thế nào?”

Đường Tư Diễm vừa nghe, không hề quan tâm bĩu môi, “Em mới không sợ đâu! Có anh trai anh ở đây! Nhưng tại sao anh biết được là em?”

“Chuyện em đi phòng lưu trữ văn kiện tra thông tin không lẽ giấu được anh sao? Chuyện này nếu như thế cũng thôi rồi, nếu sau này có chuyện nữa, anh ta giận rồi, anh cũng không bảo vệ nổi em!” Anh có cảm giác khó lo cho bản thân được nữa.

Bọn họ gặp mặt nhau rồi, nói không chừng Dương Dương Noãn Noãn đã nói cho anh ta nghe chuyện bọn họ quen biết nhau.

Nhưng Đường Tư Diễm đã gọi điện đến, bên Cảnh Thần Hạo không hề có tin tức gì, tuy rằng biết anh ta vẫn luôn điềm tĩnh, nhưng chuyện này có chút khác thường rồi.

Liên quan đến Bùi Nhiễm Nhiễm, không thể nào điềm tĩnh như thế.

“Anh trai, em mặc kệ, ả phụ nữ già tí xấu tí kia đã thôi rồi, còn có hai đứa con, anh nhẫn tâm nhìn thấy anh em tốt của bản thân anh làm ba kẻ sao!” Trong mắt của cô Cảnh Thần Hạo tuyệt đối không thể làm ba kẻ của con người khác được, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Tin tức tối qua vừa tung ra, đúng là làm tổn thương một đàn phụ nữ giàu có ở thành phố A, còn có trái tim của cô nữa.

Ngày xưa cô không tin, nhưng bây giờ cô không tài nào không tin, những tấm hình đó không phải là giả.

“Như tự trải nghiệm qua sẽ biết cam khổ, em tốt nhất bản thân biết lượng sức, em là đương kim đại tiểu thư Đường gia, có bạn trai gì mà không tìm được, Cảnh Thần Hạo không được!” Đường Sóc ngồi xuống ghế da, đã thay đổi sắc mặt.

Đứa em gái này từ nhỏ bị chiều đến lớn, nếu như không phải chuyện của Cảnh Thần Hạo, anh ngày xưa cũng chưa từng nghiêm khắc qua với cô lần nào, càng đừng nói là lần trước trước nhà hàng trực tiếp bỏ lại cô.

“Anh nói không được thì không được!” Đường Tư Diễm nói xong liền cúp điện thoại, tại vì cô nhìn thấy cổng của trường mầm non lại đỗ một chiếc xe.

Đường Sóc nghe thấy trong di động truyền đến tiếng tút tút, lấy di động vút lên bàn, liền đưa tay với thư kí trước mặt.

Thư kí lập tức cầm văn kiện ở một tay khác đưa đến trước mặt anh, cung kính đứng chờ, nhưng Đường Sóc lại không có tâm trạng làm việc.

Một bên khác lúc Đường Tư Diễm nhìn thấy người trên xe xuống là Liêu Vi, có hơi kinh ngạc một chút, cô ta lại không có con, chạy đến đây làm gì?

Liêu Vi nhìn thấy bên trong không có người đi học, lúc đang định lên xe rồi khỏi nhìn thấy Đường Tư Diễm xuống xe, nhìn thấy đèn dành cho người đi bộ đang sáng lên, liền bước qua đó.

Đường Tư Diễm đứng ở vị trí lái chính nhìn thấy cô ta bước đến, “Âu Dương thái thái, cô vẫn chưa có thai liền bắt đầu tìm trường mầm non cho con rồi? Có khi nào sớm quá không!”

Liêu Vi bước chân hơi khựng, ả phụ nữ này đúng là không biết nói giảm nói tránh, cô có mang thai hay không có liên quan gì đến cô ta sao?

“Cô ở đây làm gì?” Liêu Vi đi đến trước mặt cô hỏi, theo như cô ta biết, Đường Tư Diễm là đại tiểu thư cái gì cũng không lo, Đường thị nhiều sản nghiệp như vậy, chắc chắn sẽ không có hứng thú với một trường mầm non bé nhỏ như thế.

“Tôi thích thế, cô quản được sao?” Đường Tư Diễm cười ha ha một tiếng, đưa tay mở cửa xe, “Tôi vẫn còn có việc, Âu Dương thái thái xin tự nhiên.”

“Đợi chút!” Liêu Vi đột nhiên lên tiếng, thần thái nghiêm túc nhìn vào cô, “Cô không muốn biết tin tức liên quan đến Bùi Nhiễm Nhiễm?”

Cô ta nhớ rằng Đường Tư Diễm hình như có ý với Cảnh Thần Hạo, vậy cô xuất hiện ở đây nhất định có liên quan đến bọn họ.

Đường Tư Diễm là người phụ nữ không có óc, vừa đúng lúc có thể lợi dụng.

Đường Tư Diễm vừa nghe, tay cầm lấy cửa xe buông lỏng ra, có hứng chí hỏi, “Cô biết được gì?”

Liêu Vi nhìn vào người đi đường và xe cộ qua lại xung quanh, “Chúng ta lên xe nói.”

Cô vừa nghe cũng đứng, lập tức lại mở cửa lên xe, Liêu Vi cũng nhanh chóng vòng qua đầu xe, chui vào vị trí phó lái.

Liêu Vi vừa lên xe, Đường Tư Điềm liền nôn nóng nhìn vào cô ta, “Cô có tin tức lá cái gì? Tốt nhất là hữu dụng đấy!”

“Không lẽ cô không cảm thấy Bùi Dĩ Hàn giống một người sao?” Cô ta cười hỏi ngược lại, nhìn thấy bộ dạng của Đường Tư Điềm chắc vẫn chưa suy nghĩ theo hướng đó.

“Cô ta một ả phụ nữ vừa già vừa xấu cho dù giống ai tôi cũng không quen biết.” Đường Tư Điềm bất mãn nói, trên mặt đối với cái kiểu có thể nói rõ ràng được nhưng lại cố ý giấu diếm của Liêu Vi rất không vui.

Liêu Vi không quan tâm thần sắc bất mãn của cô, cười nhạt lắc đầu, “Tôi cảm thấy cô ta khá giống Bùi Nhiễm Nhiễm, đặc biệt là đôi mắt đó.”

Tuy rằng đeo mắt kính vàng tơ kiểu cổ, nhưng mảnh kính trong suốt thể hiện ra ánh mắt rõ ràng rất giống Bùi Nhiễm Nhiễm, nếu không như thế, lúc Âu Dương Lập nhìn vào đôi mắt của cô ta sẽ không như là người mất hồn vậy.

“Bùi Nhiễm Nhiễm?” Đường Tư Điềm lớn tiếng, nghi hoặc đọc ra cái tên đã rất lâu chưa xuất hiện, “Làm sao có thể, bọn họ hai người mặt hoàn toàn không giống nhau, làm sao có thể cùng một người, cô gạt tôi rất vui sao?”

“Nếu như cô biết được tôi không cần thiết gạt cô, cô tại sao không tin thế?” Tuy rằng cô biết cô không có chứng cứ rõ ràng, nhưng trực giác của phụ nữ vẫn luôn rất đúng.

Cô tin rằng trực giác của bản thân sẽ không sai.

Đường Tư Điềm cảm thấy bản thân cần phải điều chỉnh suy nghĩ lại, nếu như Bùi Dĩ Hàn là Bùi Nhiễm Nhiễm, vậy con của cô ta là của ai chứ?

Con của Âu Dương Lập sao?

Vậy anh Hạo càng không thể ở bên cô ta được, tuyệt đối không thể nuôi con cho Âu Dương Lập!

Về mặt Đường Tư Điềm không tin tưởng nhìn vào cô ta, “Cô có chứng cứ sao? Không có chứng cứ đừng nói bậy, đừng tưởng tôi không biết ngày xưa bạn gái của Âu Dương Lập là Bùi Nhiễm Nhiễm, không phải cô. Nếu như cô ta là Bùi Nhiễm Nhiễm thật, cô ta chắc chắn sẽ cực ghét cô, còn im hơi lặng tiếng như thế sao?”

Cô nhớ Bùi Dĩ Hàn hình như cũng không có làm gì cô ta, cô tại sao không thể nào liên tưởng được Bùi Dĩ Hàn và Bùi Nhiễm Nhiễm với nhau.

Liêu Vi trong lòng lạnh hừ, nói cô ngốc hay là ngây thơ, rõ ràng Bùi Nhiễm Nhiễm như thế là có mục đích khác.

“Cô không tin cô có thể tự dò thám, nếu như cô ta là Bùi Nhiễm Nhiễm thật, cô ta trở về liền xin vào Cảnh thị, tại sao?” Cô ta không nói rõ ra, nhưng nói đến mức độ này, cộng thêm chuyện gần đây, cô chắc chắn sẽ hiểu được ý của cô ta.

Đường Tư Điềm đột nhiên đưa tay nắm chặt lấy vô lăng, không lẽ vì muốn ở bên anh Hạo?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng rất lớn, có con với người khác rồi còn muốn chiếm đoạt anh Hạo, thật quá đáng rồi!

Cô bèn quay đầu sang nhìn cô ta, "cô muốn làm gì?"

"Tôi có thể làm gì, tự mình từ từ suy nghĩ đi! Tôi đi trước đây." Tay phải của cô ta đã đặt trên tay nắm cửa xe, cho dù cô ta muốn làm gì cũng không cần nói với cô ấy.

Cô ta biết Đường Tư Điềm sẽ không khiến cô ta thất vọng, những năm mà cô ta thích Cảnh Thần Hạo đầu phải là bí mật gì.

Đường Tư Điềm vẫn còn đang thất thần, Liêu Vi đã mở cửa xe bước xuống, nhìn thấy bóng dáng của cô ta đi xa, tâm tư cô nhất động, nhanh chóng chuyển vô lăng, lái xe rời khỏi trường mầm non.

Tập đoàn Âu Dương.

Bùi Nhiễm Nhiễm sớm nhận được việc Thích Thịnh Thiên giao cho cô ta bèn biết là ý của Cảnh Thần Hạo, sở dĩ cô vào là bởi vì tập đoàn Âu Á trên

hiều phương diện trước mắt đều nhờ vả Cảnh Thị, muốn điều tra ra chân tướng trước kia, thì phải ở tập đoàn Âu Á, cơ hội thật tốt bày trước mắt, cô ta sẽ không bỏ lỡ.

Hôm nay Cảnh Thần Hạo bận phải đi đến Hoắc Thị đàm đương đại cổ đông mới, cô ta một mình đến thăm dò ý kiến bên Âu Dương Lập.

Cô ta thật không muốn gặp cái người Hoắc Đông, vừa nhìn là muốn nôn.

Tuy rằng cũng không muốn gặp Âu Dương Lập, nhưng đây là quá trình bắt buộc, cô ta không những phải gặp anh ta, sau này còn phải thường xuyên xuất hiện trước mặt anh ta.

Cô ta ngán đầu ưỡn ngực bước thẳng vào, bởi vì sớm đã hẹn trước, nên lễ tân trực tiếp dẫn cô vào.

Quy mô của tập đoàn Âu Á bây giờ và năm năm trước so ra lớn không chỉ bội phần, tuy rằng Bùi gia và Âu Dương gia thế gia giao hảo, nhưng lúc xưa Bùi gia là doanh nghiệp dẫn đầu ngọc khí của A thành, tất cả các phương diện dòng tài chính đều bỏ mặc tập đoàn to lớn Âu Á.

Nhưng mà hiện tại, Bùi Thị đã trở nên gió thoảng mây bay, còn tập đoàn Âu Á thì càng ngày càng phát lên.

Bí thư dẫn dắt cô ta vào phòng tiếp khách, rất nhanh bụng đến một tách cà phê Jamaican Blue Mountain nhìn cô ta cười, "cô Bùi, hiện tại tổng tài đang có việc, cô đợi tí, ngài sẽ nhanh chóng gặp cô.

"Cám ơn." Cô ta không gấp, nhưng Âu Dương Lập rõ ràng là có ý, đã hẹn trước rồi nhưng giờ lại có việc.

Cô ta nhẫn nại ngồi đợi trong phòng tiếp khách, trên cái bàn trà màu đen ngoài ly cà phê thơm nồng ra, còn có một cái gạt tàn thuốc trong suốt, bên trong rất sạch sẽ, không có một hạt bụi.

Chắc hôm nay cô là vị khách đầu tiên.

Lúc này, cách phòng làm việc của tổng tài không xa, Âu Dương Lập đang nhìn vào màn hình máy tính trước mặt, trên màn hình có một cặp trai gái đang dựa vào nhau rất tình tứ, gương mặt người con trai tuấn tú bất phàm, sắc mặt lạnh lùng nhìn vào ký giả trước mặt, nhưng nhìn người con gái bên cạnh, trong ánh mắt có sự quyến rũ, người ngoài cuộc như anh ta đều nhìn thấy rõ ràng.

Anh ta từ từ di chuyển con chuột, phía dưới vẫn còn rất nhiều hình ảnh, cánh tay của người con trai ôm chặt lấy eo người con gái, thậm chí có khi tựa sát vào mặt cô gái trước đám đông ký giả, một làn hơi thở ấm áp mờ ảo lưu chuyển giữa hai người.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng làm việc bị mở ra từ phía bên ngoài, bí thư bước đi vào, "tổng tài, cô Bùi đã ở trong phòng tiếp khách đợi ngài!"

"ừm" anh ta vẫn nhìn chằm vào màn hình, như vẽ không nghe thấy cô ta nói vậy.

Anh ta tiếp tục di chuyển con chuột, lướt xem những tin tức trên các trang mạng, ba ghê?

Cảnh Thần Hạo mà chịu làm ba ghê người ta sao? Nếu vậy thì quả thật là quá yêu người đàn bà Bùi Dĩ Hàn này rồi!

Nghĩ đến đây thôi, anh ta cũng không thể đợi được nữa, từ bên ghế ngồi nhanh chóng đứng dậy, liền đi về hướng phòng tiếp khách.

Hôm đó trong giấc mộng, anh như thật sự gặp được Nhiễm Nhiễm vậy, sau đó công ty bỗng nhiên có việc gấp khiến anh phải rời ngay lập tức, khi đến gặp lần nữa thì không thấy cô ta rồi, ngay cả camera giám sát cũng không truy ra, giống như sự xuất hiện ấy của cô ta chỉ là ảo giác.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi tiếng gần, nghiêng đầu nhìn thấy Âu Dương Lập đang đi tới, cô ta lễ phép đứng dậy nhìn anh ta, "Âu Dương tổng tài."

"He!" Âu Dương Lập lạnh hừ một tiếng, nhất phái vui mừng ngồi xuống đối diện cô, "sao thế, bây giờ Cảnh tổng xem thường tập đoàn Âu Á chúng tôi đến thế sao? Lại phái một bí thư đến đây."

"Đại khái là việc nhỏ như vậy trong mắt Cảnh tổng căn bản không đáng để ngài ấy đích thân đến hỏi, nếu như Âu Dương tổng tài có bất kỳ ý kiến gì với tôi, vậy cuộc gặp mặt hôm nay có thể kết thúc tại đây, tập đoàn Âu Á trong ba trung tâm lớn của Cảnh thị trong vòng tháng sau xin mời tự động rút khỏi Cảnh Thị." Bùi Nhiễm Nhiễm điềm tĩnh nhìn thẳng vào anh ta, giọng nói khàn khàn vang lớn hơn trong căn phòng yên tĩnh.

"Cảnh tổng dạy bảo thật hay, một bí thư nhỏ như vậy lại dám uy hiếp cả tôi." Anh ta mạn bất kinh tâm nói chuyện, nhưng thần mắt thì lại lướt nhìn lên người cô, đặc biệt là nhìn vào đôi mắt cô ta.

Bộ dạng lo lắng kinh sợ của Nhiễm Nhiễm đêm hôm đó lại hiện lên trên đầu anh ta, vô tri vô giác lại được gặp lại người trước mặt mình.

Khắc tiếp theo, anh ta cũng tự lắc đầu, không thể nào, Nhiễm Nhiễm không phải như thế, giọng nói cũng không phải, cái nào cũng không giống.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn vào thần sắc của anh ta, trong lòng đại khái đoán được anh ta đang nghĩ gì, đêm hôm trong giấc mơ gặp được anh ta thật sự khiến cô ta khiếp sợ, may mắn sau này gặp được Cảnh Thần Hạo, nếu không thì, nhất định sẽ bị anh ta chặn lối hết, không thì sẽ bị Hoắc Đông dẫn dắt rồi.

Cô ta thản nhiên cười, chân thành nói, "đây không phải là uy hiếp, Âu Dương tổng tài có thể chọn không tiếp tục hợp đồng nữa, dù sao thì trước đó không lâu Cảnh Thị đã thu mua Hà Thị rồi, lại nắm chắc trong tay quyền khống chế cổ phần của Hoắc Thị, sau này về phía ngọc khí sẽ phát triển rất lớn, tập đoàn Âu Á chiếm vị trí trong ba thương mại lớn trước mắt không tốt lắm, nhưng cũng xếp hạng thứ hai và thứ ba, Cảnh Thị rất vui khi được tập đoàn Âu Á đem các vị trí cửa hàng trước mắt ra nhượng quyền lại."

Trước khi cô ta đến, Thích Thịnh Thiên đem tài liệu đưa cho cô, cô ta đã xem kỹ càng, tuy rằng vẫn chưa xem xong, nhưng mà cũng đủ đối phó với Âu Dương Lập.

Cảnh Thần Hạo tâm huyết dâng trào tiến vào lãnh vực ngọc khí, anh ta không tin, nhìn bộ dạng bây giờ có vẻ như là thật rồi.

Âu Dương Lập liếc nhìn cô ta, tùy ý đưa tay ra, "hợp đồng đâu"

Cô ta lập tức quay người lấy ba bản hợp đồng giống nhau, đưa một phần cho anh ta, "Cảnh tổng đã ký phía trên rồi, nếu như Âu Dương tổng tài cảm thấy không vấn đề gì nữa, trực tiếp ký lên phía trên là được rồi."

Đương nhiên, cô ta không ngại chạy thêm một lần nữa, thậm chí kỳ vọng Âu Dương Lập sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Âu Dương Lập nhìn vào giấy trắng chữ đen của bản hợp đồng, ánh mắt nhìn chăm vào cánh tay trắng mịn, tiếp nhận hợp đồng trên tay đồng thời nói, "lúc trước cô đã đi phoi nắng sao? Màu sắc của da chênh lệch quá."

"Đây dường như là vấn đề cá nhân tôi, tôi có quyền không trả lời." Cô ta chán tỉnh rút cánh tay mình lại, thoải mái nhìn vào bản hợp đồng trước mặt.

Hôm nay Thích Thịnh Thiên mới đưa cho cô bản hợp đồng này, trước khi cô đến đã nhìn sơ qua được một chút, cảm thấy rất hợp lý.

"Khấu trừ hai 20% của năm ngoài, năm nay lại đến 25%? Giá của ngọc khí được bán rất cao, như vậy tỷ lệ vốn kinh doanh có quá cao không?" anh ta nhìn điều khoản này, bèn vút bản hợp đồng lên bàn trà.

Anh ta không vừa ý với bản hợp đồng này, sẽ không ký tên.

"Thịnh Cảnh, Cảnh Thiên, Thịnh Thế ba thương mại lớn này lưu lượng người và vị trí địa lý đều chiếm hết ưu thế, và lại tiền thuê cửa hàng tương đối thấp, thu 25% vốn là hợp lý, cộng thêm 2% tiền phí quản lý, 1% phí vệ sinh, cũng chỉ mới 28%, và lại trong thương mại hoặc những lúc có những hoạt động mua sắm có thể xin yêu cầu giảm thấp khấu trừ, là phải lựa chọn tiếp tục bán trong ba thương mại này, hay là rút ra khỏi nơi đó, Âu Dương tổng tài trong lòng ác hắc đã cân nhắc rồi, biết làm thế nào để đôi bên cùng có lợi." Cô ta hoàn toàn vì lợi nhuận của tập đoàn Âu Á mà đưa ra suy xét cho anh ấy.

Âu Dương Lập rất thông minh, tuy rằng hiện tại cửa hàng chuyên bán của Âu Á làm ăn rất thịnh vượng, nhưng dưới nước cờ Cảnh Thị có ba trung tâm thương mại lớn làm ăn càng thịnh vượng và sôi nổi hơn, lưu lượng người, nguồn tiêu thụ, nguồn lợi nhuận là đều mà cửa hàng chuyên kinh doanh không sánh bằng.

Trong thế trận này của tập đoàn Âu Á và Cảnh Thị, tập đoàn Âu Á vốn dĩ yếu thế hơn về mọi mặt, Cảnh Thị có thể không cần đến cửa hàng chuyên kinh doanh của họ, mà thuê cho những cửa hàng khác cũng vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205

Nhưng Tập đoàn Âu Á không thể nào để thiếu miếng thịt mỡ này được, ba đại thương lớn rút khỏi là một sự tổn thất cho bọn họ.

Âu Dương Lập nhìn chăm chăm vào hợp đồng bị anh ta vát trên bàn trà, "Cô có biết hai mươi tám nghìn trên một trăm là như thế nào không?"

"Việc tính toán tôi không kém, tương phản vẫn có thể được, ý là tổng tài Âu Dương ngài bán một trăm ngàn phân hai mươi tám cho Cảnh tổng." Cô bình thản trả lời những câu hỏi của anh ấy.

Trước kia Bùi gia đâu có phải chưa từng bán ở trên thương trường cơ chứ, cái ngành ngọc này, sự khác biệt giữa vốn và giá bán đâu có phải chỉ ở mức một hai lần, thật ra trong một trăm phần trăm anh ta chia cho Cảnh Thần Hạo hai mươi tám, anh ta vẫn có thể kiếm được rất nhiều.

Nghe âm giọng khàn của cô, anh ấy đột nhiên không muốn nói đến chuyện công việc mà lại nhẹ nhàng nói với cô, "Tin tức giữa thư ký Bùi và Cảnh tổng là thật làm cho người ta cảm thấy rất sùng sốt đó."

"Có không? Tôi thấy bình thường." cô cười phá lên, tin đồn gần như bay rợp trời rồi, cô thẳng thắn thừa nhận.

Chỉ là không nghĩ tới anh ấy lại để ý tới những tin đồn này.

Nhìn vào gương mặt đang cười kia của cô, anh ấy đột nhiên nói, “Con của cô là của ai vậy?”

Anh ấy cũng không hiểu nổi tại sao mình lại hỏi câu hỏi này, chỉ là tự nhiên muốn được biết.

“Vấn đề này với hợp đồng ngày hôm nay có mối quan hệ gì không?” Nụ cười trên khuôn mặt của cô đột nhiên biến mất, thay vào đó là một gương mặt rất bình tĩnh, “Tổng tài Âu Dương quan tâm tới tôi như vậy, liệu có phải chẳng cũng có ý gì với tôi sao? Tôi vẫn nghĩ chỉ có Cảnh tổng mất mới có vấn đề cơ.”

Lúc này, Cảnh Thần Hạo đang ngồi ưu nhã ở vị trí chính ở Hoắc Thị bỗng hắt xì hơi một cái, từng người trong phòng họp đều nhìn về phía anh, gương mặt của Hoắc Đông gần như muốn sụp xuống.

Biến cố này anh ta chịu không nổi, nhưng cũng không còn cách nào khác. Cổ phiếu có trong tay Cảnh Thần Hạo sớm đã vượt qua anh ta khoảng cách rất lớn, vị trí tổng giám đốc đã không còn là của anh ta nữa rồi.

Cảnh Thần Hạo lấy bút ký tên, đối với việc hắt xì hơi lúc này không có để tâm chút nào.

Còn trong phòng tiếp lúc này, Âu Dương Lập như thần người ra trước câu trả lời của Bùi Nhiễm Nhiễm, thoải mái cười lớn.

“Tôi thích cô? Từ khi sinh ra cho tới nay đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một chuyện buồn cười tới như vậy đó. Tôi không biết Cảnh Thần Hạo đang định làm cái gì, nhưng mất tôi đâu có vấn đề, đâu có giống anh ta ăn tùy tiện như vậy, cũng chỉ là một đôi...” Đôi mắt hai chữ đó bị anh ta nuốt lại vào trong cổ họng, nhìn đôi mắt của cô thực tế nói không ra câu “Cũng chỉ là đôi mắt giống mà thôi”.

Anh ta không nói hết câu, nhưng trong não bộ của Bùi Nhiễm Nhiễm cũng đã điền đầy đủ rồi, đôi mắt mà thôi. Nghĩ lại, Cảnh Thần Hạo trước kia cũng chỉ thường xuyên nhìn mắt của cô.

Cảnh Thần Hạo đúng là như anh ta nói ăn tùy tiện, phải nói là như sói ăn không no thì chính xác hơn.

May sao bây giờ có con trai giúp, nên cô cũng không sợ anh nữa!

Nhìn thấy cô chỉ cười nhạt, anh bình tĩnh chuyển đổi vấn đề, “Hợp đồng này hôm nay tôi không thể ký, cần phải đợi cấp trên của công ty họp thảo luận. Thư ký Bùi mời về!”

“Đương nhiên có thể.” Cô nhắc hợp đồng trên bàn trà lên, lại đặt một bản khác lên bàn trà, dưới ánh nhìn của anh ấy liền giải thích, “Bản này Cảnh tổng chưa ký tên, tổng tài Âu Dương có thể tùy ý in cho cấp trên, hỏi ý kiến của họ.”

Người phụ nữ này sao lại có thể không để anh ấy vào mắt cơ chứ, cách nói chuyện cũng quá ngạo mạn rồi.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Tiếng guốc cao gót vừa rồi đi không xa, đi tới trước cửa bước chân của cô bỗng nhiên dừng lại.

Anh ấy theo phản xạ ngược lên bốn mắt nhìn nhau, người phụ nữ ở đối diện kia bỗng khẽ hé đôi môi mỏng, nhẹ nhàng nói, “Quên mất không nhắc tổng tài Âu Dương, hợp đồng này là muốn nhắm đến phạm vi toàn quốc, chứ không phải chỉ có dừng lại ở trong thành phố A này đâu nhé.”

Nói dứt lời, cô cũng chẳng quay đầu lại cứ thế rời khỏi phòng tiếp khách, chỉ để lại cốc cafe không uống và một tập hợp đồng dày.

Âu Dương Lập tức giận bới rối cầm bản hợp đồng lên, cùng lúc vừa đứng lên vừa cầm hợp đồng ném mạnh xuống đất, bỏ ra khỏi phòng tiếp khách.

Bùi Nhiễm Nhiễm bước ra khỏi thang máy, đúng lúc nhìn thấy Liêu Vi đi tới. Cô ta rõ ràng là cũng nhìn thấy cô, bước chân tới gần cũng chậm dần lại.

Liêu Vi nhìn cô bước bình thản tiến tới, nổi nghĩ hoặc trong tâm càng tăng thêm, cô sao lại có thể xuất hiện ở đây?

Lẽ nào vừa xảy ra tin đồn với Cảnh Thần Hạo, làm cho ai cũng phải biết, bây giờ đã không thể kiềm chế nổi bản thân đến đây để mời chào Âu Dương Lập sao?

“Âu Dương phu nhân.” Cô chào hỏi một cách lạnh nhạt, sau đó nhanh chóng bước qua.

“Đứng lại!” Liêu Vi quay người nhanh chóng bước tới trước mặt Bùi Nhiễm Nhiễm, liếc nhìn tập tài liệu trong tay của cô, nhưng trong thâm tâm cô ta vẫn không chắc chắn, “Cô tới đây để làm cái gì?”

Liêu Vi đối với Âu Dương Lập không thể tránh khỏi lo lắng. Cô trước kia không biết nhìn người, đầu chỉ toàn nước, nhưng đã trải qua bao nhiêu năm nước trong não cũng đã khô cạn rồi, người đàn ông như Âu Dương Lập, cô chẳng thêm để mất tới làm gì.

Cô nhẹ nhàng đưa tập tài liệu trong tay lên, “Việc công.”

Nơi này là sảnh lớn của tập đoàn Âu Á, người qua lại đều quen cô ta. Mà thời sự tới qua có đưa tin về Bùi Nhiễm Nhiễm, danh phận của cô ở thành phố A này cũng không kém gì Liêu Vi, những người qua lại cũng liếc nhìn hai người bọn họ.

Liêu Vĩ đột nhiên tiến lại gần sát mặt của cô, từ xa nhìn lại tưởng đang thì thầm gì đó, nhìn trông cũng giống như hai người bạn rất thân đang tâm sự.

Nhưng trên thực tế, những lời mà Liêu Vĩ nói lại là, “Bùi Nhiễm Nhiễm, cô tốt nhất đừng có cướp Lập của tôi, cũng tốt nhất đừng để tôi có cơ hội vạch mặt cô.”

Bùi Nhiễm Nhiễm trong tâm lạnh lẽo, không đáp lại cô ta, cứ thế thẳng tiến ra ngoài.

Liêu Vĩ khẳng định cô là Bùi Nhiễm Nhiễm đến như vậy, thì ra cũng chẳng có bằng chứng gì, chỉ là đoán mò mà thôi, so với Âu Dương Lập chắc chắn hơn nhiều.

Liêu Vĩ cứ như thật tiến cô ra ngoài, lại còn cùng cô đi tới bên xe, nhìn xe của cô một cái, “Cảnh Thị đối đãi quả nhiên là rất tốt, xe của thư ký còn cao cấp như thế này cơ mà.”

Cô mở cửa bước vào trong ngồi, vừa mở xe, vừa nhẹ nhàng nói, “Ở phương diện này tôi thấy Âu Dương tổng tài hình như làm còn tốt hơn, có thể bù đắp đầy đủ cho nhân viên trên mọi phương diện, nhất là phương diện sinh lý. Chắc Âu Dương phu nhân sớm cũng đã nghe nói rất nhiều, cùng là phụ nữ với nhau, tôi rất nể phục sự độ lượng của Âu Dương phu nhân. Nếu như đổi lại là chồng của tôi, tôi nhất định sẽ chặt đứt cái chân thứ ba của anh ta.”

Cô nói xong ngay lập tức đánh tay lái nhanh chóng chuyển động xe rồi đi ngay trước mặt cô ta. Từ gương chiếu hậu có thể nhìn thấy cô ta nhìn chăm chăm vào đuôi xe tức giận vô cùng.

Cô rất nhanh đã lái xe về tới Cảnh Thị, vừa tới nơi đã nhận được điện thoại của Tô Nhược Nhã gọi tới, nói muốn Cảnh Thần Hạo tối nay phải về nhà ăn cơm, nói bố anh ấy từ nước ngoài trở về.

Ngắt điện thoại trong đầu cô chỉ có một ý niệm, THẬT LÀ TỐT!

Cho nên, đợi tới lúc Thích Thịnh Thiên và Cảnh Thần Hạo về tới nơi, cô vội vàng đi vào văn phòng của anh, đem chuyện hôm nay của tập đoàn Âu Á báo cáo, đương nhiên chuyện Âu Dương Lập hỏi về vấn đề bọn trẻ cô không nói tới.

Sau đó ngừng lại một chút, nhẹ nhàng nói tiếp, “Cảnh tổng, Cảnh phu nhân gọi tới muốn anh tối nay nhất định phải về nhà ăn cơm, bố đẻ của anh từ nước ngoài trở về rồi.”

Cảnh Thần Hạo ngược mắt nhìn cô, ánh mắt nhìn cô một lượt, cuối cùng dừng lại trên gương mặt của cô, “Thu dọn một chút, tan làm cùng nhau đi.”

“Không đi!” Cô ngay lập tức từ chối, “Cảnh tổng, Cảnh phu nhân nói rồi, chỉ để một mình ngài về mà thôi.”

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206

Anh biết ngay là cô sẽ thế này, “chẳng lẽ em chưa nghe nói qua một câu, gọi là.....”

Lời của anh vẫn chưa nói xong liền bị cô cắt ngang một cách vô tình, làm ra vẻ chừng chặc đằng hoàng nhìn anh, giọng không lớn không nhỏ trả lời, “không có!”

Trông rất đen nhánh trong nháy mắt quét lên một lớp sương lạnh, anh quát cô lại, “qua đây, chúng ta bàn luận nhân sinh.”

“Cảnh tổng, giờ làm việc, xin anh tự trọng.” Cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô không muốn đưa dè vào miệng cọp đầu nhé, không có sở thích đó.

“Vậy cũng chỉ có anh quá đó sao.” Anh làm bộ muốn đứng dậy, nhưng ánh mắt lại đang quan sát phản ứng của cô.

“Cảnh tổng, anh ngồi nói tiếp đi, thuộc hạ đang nghe ạ.” Cô mỉm cười, thế nhưng trong lòng lại luôn tự nói, “không thể đi, kiên quyết không thể đi.

Cơ thể chỉ mới đứng dậy chút xíu của anh thuận thế ngồi xuống, coi như thật nói tiếp một câu, “con dâu xấu xí sớm muốn gì cũng phải gặp ba mẹ chồng.”

“Em không xấu, cho nên em có thể gặp trẻ xú.” Cô theo bản năng phản bác lại, càng đứng thẳng người hơn, “Cảnh tổng anh thấy qua mà!”

Anh ngược mắt nhìn khuôn mặt mà cô đang có ý nguy trang, đâu chỉ không xấu, quả thực chính là xinh đẹp như tiên.

Ngón trỏ bên tay phải anh một lên một xuống đặt lên bàn làm việc, “em thật sự không đi?”

“Cảnh tổng, vẫn chưa tới lúc.” Cô tin anh sẽ hiểu.

Ngón trỏ của anh đang trong tư thế giương lên, cứ như thể dừng lại, đôi mắt thâm thúy nhìn cô mấy giây, mới cho ngón tay rơi xuống, “được, đợi anh về.”

“Kỳ thật anh có thể nghỉ lại không về nhà.” Sau khi cô nói xong lui một bước, tránh khỏi phạm vi ánh mắt giết người của anh, “được được được, anh về đi! Tối nay em ngủ chung với Noãn Noãn, anh cứ ngủ chỗ cũ của anh.”

“Bùi Nhiễm Nhiễm!” Anh thở hắt ra, đôi ngực phập phồng lên xuống, anh rất tức giận, “cần anh đem giấy hôn thú để trước mặt em, nhắc nhở em nghĩa vụ của một người vợ không?”

Đôi mắt của cô hơi sáng, không chút sợ hãi nào nhìn thẳng vào mắt anh, “Cảnh tổng, cần em đem giấy khai sinh đặt trước mặt anh nhắc nhở anh, em cũng là một người mẹ, ngủ chung với con gái mình là lẽ đương nhiên, ngay cả con anh cũng ghen, Cảnh tổng sự độ lượng của anh đâu rồi?”

“Cho chó ăn rồi!”

“Ha.....” Cô nhin không được cười nhạo, nhìn về mặt u ám của anh, tiếp tục nói, “Cảnh tổng, anh phải chuẩn bị tâm lý, lần trước 12 con giáp còn chưa đưa cho anh xem! Nói không chừng nguyên bầy oanh oanh yến yến đang chờ anh ở nhà đó.”

Mười hai chòm sao, mười hai con giáp!

Cảnh Thần Hạo vừa nghe đến từ này trong lòng liền khó chịu, nhớ tới lời nói sâu xa của Tô Nhược Nhã tối hôm qua, tám phần là nói anh đừng làm bỏ dượng.

Anh rất muốn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, anh là ba ruột!

“Anh là loại đàn ông bị bầy oanh oanh yến yến mê hoặc sao?” Trong lòng của anh rõ ràng chỉ có mình cô, quá không biết tốt xấu.

“Tối nay thử một chút thì biết, nếu như Cảnh tổng anh bị mê hoặc, em nhất định dẫn theo Dương Dương và Noãn Noãn mau chóng tái giá, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ hạnh phúc cả đời của Cảnh tổng.” Về mặt cô nghiêm túc, nhưng thật ra là đang nói đùa.

Nếu như anh ta thật sự dám làm như vậy, nhất định sẽ giống như lời mà Liễu Vi nói hôm nay, trước tiên chặt đứt chân thứ ba của anh, dù sao anh có hậu rồi, cũng không cần lo lắng không có người kế thừa.

Cảnh Thần Hạo nhìn phản ứng của cô, mặc dù đoán không ra cô đang suy nghĩ gì, nhưng cũng biết nhất định không có chuyện tốt.

“Kiếp này em còn muốn tái giá? Yên tâm, nếu như em muốn chơi trò chơi kết hôn nhanh ly hôn nhanh thì anh nhất định sẽ chơi chung tới cùng, em muốn có bao nhiêu bản giấy hôn thú cũng được.” Nhưng cột đối tượng kết hôn trên đó luôn sẽ chỉ xuất hiện một mình tên của anh.

“A, em rảnh tới phát hoảng hay sao mà giữ nhiều bản giấy hôn thú vô hiệu như thế để đem ra bán phế phẩm à?” Cô tiến lên đi đến trước bàn làm việc cầm văn kiện mà anh đã ký xong văn kiện, “vậy không có chuyện gì khác nữa, em đi ra ngoài trước.”

Cảnh Thần Hạo nhìn bóng lưng của cô rời đi, gần như cực kỳ giận dữ phun ra hai chữ, “chờ anh.” -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Bùi Nhiễm Nhiễm quay người nhìn khuôn mặt đẹp trai nghiêm túc của anh, sâu trong đáy mắt thoáng qua sự đau lòng, “Cảnh phu nhân bọn họ cũng là người nhà của anh, anh ở đâu đều như nhau, đều là nhà của anh.”

Mặc dù cô chưa hề nói chờ anh, nhưng, có lẽ vẫn là nên chờ anh!

Xe của Cảnh Thần Hạo chạy đến trang viên của Cảnh gia thì dừng lại, quản gia lập tức tiến lên đón.

“Thiếu gia, cậu trở về rồi à!”

Cảnh Thần Hạo liếc mắt nhìn chiếc xe màu đỏ cách đó không xa, đáy mắt âm thầm lóe lên một tia thù địch, không nói gì, nhắc chân đi vào trong nhà.

Quản gia rất cung kính đi theo phía sau anh, nhìn vào sắc mặt trước giờ luôn lạnh lùng của anh, “Đường tiểu thư ở bên trong.”

Đường Tư Điềm đi ra từ bên trong, trên gương mặt thanh tú nở một nụ cười mỉm chỉ của một tiểu thư khuê các, thấy anh đến gần, trên khuôn mặt trắng nõn dần trở nên ửng đỏ, “anh Hạo.”

Cảnh Thần Hạo mắt nhìn thẳng đi ngang qua cô, “em tới làm gì?”

“Em nghe nói bác trai trở về từ nước ngoài rồi, em đến thăm bác ấy.” Cô quay người đi theo sau anh vào trong, trái tim nhỏ đập thành thịch thịch thịch.

Đương nhiên mục đích chính là đến thăm anh, còn có những tin đồn đầy nhóc trên mạng, Cảnh gia chính là gia đình quyền quý ở thành phố A, sao có thể để một người phụ nữ như thế bước chân vào cửa Cảnh gia chứ!

Cho dù anh đồng ý, Cảnh gia còn có trường bối, cô cũng không tin thà cần người đàn bà có hai đứa con cũng không cần một cô gái tốt trong sạch như cô.

“Em nắm bắt tin cũng nhanh đấy, còn biết trước cả anh.” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nói.

Tô Nhựt Nhã trong phòng khách thấy hai người cùng bước vào, nhất là nhìn thấy con trai mình đã trở về, đứng dậy cười nhẹ.

“Hạo nhi!” Tô Nhựt Nhã cũng nghênh đón, một mặt quan tâm nhìn anh, “đói rồi phải không! Ăn cơm trước.”

“Ba con đâu?” Anh hỏi thẳng.

Trong phòng khách không có ai, trong lòng anh bỗng nhiên lóe ra một suy nghĩ, lừa anh trở về.

Quả nhiên, Tô Nhựt Nhã nghe xong câu đó của anh, sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, “Hạo Nhi, ba con trở về lại đi nữa rồi.”

Anh lạnh lùng cười một tiếng, ngồi xuống ghế sofa, ngược mắt nhìn bà, “có đúng không? Đi nhanh thật.”

Đường Tư Diễm thấy thế lập tức xông tới, ngọt ngào mở miệng, “anh Hạo, bác trai.....”

“Chuyện nhà chúng tôi, khi nào đến phiên một người ngoài như cô chen miệng vào?” Anh không trách Tô Nhựt Nhã, là bởi vì đó là mẹ anh, về phần Đường Tư Diễm, vậy thì không giống.

Chủ ý này tuyệt đối không phải Tô Nhựt Nhã nghĩ ra, vậy chính là Đường Tư Diễm.

Đường Tư Diễm nghe xong lời anh nói, mí mắt từ từ rủ xuống, một bộ mặt người vợ nhỏ chịu uất ức vậy, vô cùng đáng thương.

“Hạo nhi, những chuyện khác một lát nói, con khó lắm mới trở về một lần, mẹ đã bảo di Trương làm món mà con thích ăn nhất, chúng ta ăn cơm trước.” Tô Nhựt Nhã tiến lên hoà giải.

Bà biết ngay thế này không được rồi, nếu như Cảnh Thần Hạo chịu nghe lời bà, mấy năm trước đã kết hôn rồi.

Thế nhưng để nó thật sự đi làm ba dượng của người khác, chuyện này trong lòng bà nghĩ sao cũng có chút khó chịu.

Không dễ gì xác định được phương diện đó của con trai mình không có vấn đề, kết quả nó liền xuất hiện một vấn đề lớn hơn, bà chán kinh đến trở tay không kịp.

Trong bữa cơm tối, Cảnh Thần Hạo im lặng suốt, chỉ để lại Tô Nhựt Nhã và Đường Tư Diễm hai người thỉnh thoảng nói vài lời.

Rất nhanh anh liền đặt đĩa trong tay xuống, cầm khăn giấy chùi miệng. Tô Nhựt Nhã thấy thế biết rõ là anh muốn đi, vội đặt đĩa xuống, “Hạo Nhi, con lên trên lầu đi, mẹ lấy một thứ cho con.”

Nói xong, bà để Đường Tư Diễm từ từ ăn, rồi đi trước.

Đi lấy đồ là giả, tìm anh nói chuyện mới là thật.

- -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207

Anh chậm rãi đứng dậy, Đường Tư Diễm ngăm đũa nhìn theo anh, “Anh Hạo, những bức ảnh trên mạng.....”

Là thật sao?

Đương nhiên cô biết nó là thật, cái cô muốn hỏi là quan hệ giữa họ như thế nào, lẽ nào câu trả lời của anh vốn là cho câu hỏi này?

Bùi Dĩ Hàn dựa vào cái gì chứ!

Cô nhìn những món ăn được bày biện tinh tế trước mặt nhưng chẳng muốn ăn uống gì.

Trong lòng thì càng hận Bùi Di Hân hơn.

Phòng sách trên lầu.

Tô Nhựt Nhã nhìn đứa con trai đối mặt với mình mà mặt cũng lạnh tanh, những câu hỏi trong lòng khó mà giấu được nữa.

Bà lo lắng ngẩng đầu nhìn anh, “Hạo nhi, con và cô thư ký kia?”

Cảnh Thần Hạo đặt bàn tay lên chiếc bàn gỗ nâu, “Không phải mẹ muốn có cháu sao? Bây giờ không những có cháu trai mà có cả cháu gái nữa còn gì, mẹ phải vui mới phải chứ.”

“Mẹ cần là con của con mà!” Không phải là của người khác.

Cảnh Thần Hạo mặt vô cảm, “Chúng chính là con của con.”

Anh đang nói sự thật, nhưng còn Tô Nhựt Nhã hiểu như thế nào thì anh không chịu trách nhiệm.

Anh không nói dối, không sợ bị lộ.

Tô Nhựt Nhã bắt lực đỡ lấy trán. Bà biết con trai mình rất biết bao bọc cho cái yếu, chuyện gì anh đã quyết định, 10 phần thì 9 phần không thay đổi được.

Nếu nó đã thích cô thư ký đó, thì chắc chắn sẽ coi con của cô ta như con mình rồi.

Haizz.....

Đành vậy! Ít nhất có người phụ nữ ở bên nó. Sau này còn đẻ được nữa, chúng nó cũng còn trẻ, đẻ thêm hai đứa nữa cũng không phải là không được.

“Vậy hai đứa?” Bà thật sự không biết phải ăn nói thế nào với chồng về đứa con trai của ông lại thích một bà mẹ hai con đây.

Cảnh Thần Hạo thu tay lại, dưới ánh đèn vàng ấm áp hiện rõ sự lo lắng của Tô Nhựt Nhã, “Chúng con đều ổn, mẹ không cần lo lắng quá đâu, cũng muộn rồi, con về đây.”

“Ồ.....Ừ, được rồi, còn về Đường Tư Diễm, con cũng đừng giận nó, nó cũng chỉ là do thích con quá mà thôi!” Tô Nhựt Nhã đi theo sau anh ra ngoài, thực ra bà khá thích Đường Tư Diễm, rất ngoan ngoãn.

Nhưng chuyện tình cảm, bà không miễn cưỡng được.

Giờ không giống như ngày xưa, bắt chúng lấy nhau trước rồi vun đắp tình cảm sau, như vậy chắc chắn Cảnh Thần Hạo sẽ hận bà lắm.

Sau khi Cảnh Thần Hạo xuống lầu, Đường Tư Diễm ra về đoan trang bước đến, “Anh Hạo, xe của em hỏng rồi, em có thể ngồi nhờ xe anh về không?”

Anh không dừng bước chân, nói vọng cho quản gia, “Quản gia, cho người đưa cô Đường đây về.”

“Vâng, thiếu gia.”

Đường Tư Diễm đứng đó bậm môi, lại cũng không dám nặt dầy đi theo anh, thấy Tô Nhựt Nhã xuống lầu, cô nhanh chóng tiến đến, “Bác gái, anh Hạo và thư ký Bùi nghiêm túc chứ ạ?”

Bà gật gù đầu, xem ra không thể thật hơn nữa.

Bà nắm lấy cổ tay Đường Tư Diễm, dịu dàng nói, “Tư Diễm à! Con cũng biết nó trước giờ không chịu nghe theo bác đâu, bây giờ lớn rồi càng không nói được nó, con là đứa con gái ngoan hiền, là do Hạo nhi nhà bác không có cái phúc ấy.”

Cô cười gượng, chắc chắn anh Hạo đã bị bỏ bùa mê thuốc lú rồi, nếu là người phụ nữ nào khác thì không nói nhưng thua cho một người phụ nữ như vậy, cô không cam tâm.

Trong đầu cô đột nhiên nhớ đến câu nói của Liêu Vĩ, cô cười nhìn người bên cạnh mình, “Bác gái, anh Hạo có nói chuyện gì về thư ký Bùi không?”

“Chỉ nói tình cảm hai đứa khá tốt, không nói gì thêm” Tô Nhựt Nhã cũng không biết cô hỏi như vậy để làm gì, bà trả lời không phòng vệ.

Khi từ nhà ra, đã là 8 giờ tối, anh lái xe với tốc độ khá nhanh, trong lòng muốn chạy nhanh về đến bên Bùi Nhiễm Nhiễm trước khi cô đi ngủ.

Không thì anh có thể tưởng tượng sau khi về đến, một mình anh phải ngủ trong căn phòng trống không kia, đó không phải mục đích anh chuyển qua sống ở đó.

Nuôi dưỡng tình cảm không phải như vậy.

Khung cảnh phía ngoài không ngừng lùi về sau, đột nhiên điện thoại réo vang, anh đeo tai nghe bluetooth lên mới bắt máy, “Nói.”

“Hạo ca, thằng Mẫn Lệ nó bị tai nạn rồi!” Thích Thịnh Thiên giọng vội vã, nghe được ra anh ta cũng đang trên đường đi, “Đúng là không để người khác yên!”

Cảnh Thần Hạo hít mắt lại, chân đạp ga, chiếc xe lao vun vút trên đường, “Địa chỉ.”

Khi anh vừa phóng đến bệnh viện thì thấy Thích Thịnh Thiên vừa xuống xe, hai người bắt ý nhau khá nhanh rồi cùng bước vào.

Cảnh Thần Hạo nhìn đèn đỏ phòng phẫu thuật còn sáng, “Chuyện như thế nào?”

“Vẫn đang phẫu thuật, vào được nửa tiếng rồi.” Đường Sóc cũng không biết tình hình cụ thể ra sao, anh ấy cũng biết tên nên đến.

Khi đến nơi thì Mẫn Lệ đã nằm trong phòng phẫu thuật rồi.

Cảnh Thần Hạo liếc nhìn Đường Sóc rồi chậm rãi bước đến bên cửa sổ. Nhìn anh là nhớ đến chuyện Noãn Noãn đưa giấy khen cho anh xem, mặc dù trên đó có hai cái tên là Bùi Dĩ Hàn và Đường Sóc, không phải Bùi Nhiễm Nhiễm và Đường Sóc.

Nhưng anh vẫn thấy trong tâm khảm khó chịu, càng không vui cái nữa là không ngờ Đường Sóc còn giấu anh.

Thích Thịnh Thiên nhận thấy tình hình, anh đưa mắt liếc nhìn hai người, “Hai người đừng làm cái vẻ suy tư trung trùng như vậy, từ nhỏ nó đã phúc lớn mạng dai, không sao cả đâu.”

Thích Thịnh Thiên không biết Cảnh Thần Hạo như vậy vì lý do gì, nhưng Đường Sóc thì anh có thể đoán được vài phần.

Anh bước đến bên Cảnh Thần Hạo, qua kính cửa sổ, ngoài kia đèn đường chỉ chít, xa xa những chiếc đèn cao ốc nhấp nháy liên tục, một thành phố phồn hoa.

Rõ ràng hai người đều có chuyện muốn nói, nhưng chẳng ai chịu mở miệng nói trước.

Thích Thịnh Thiên nhìn vào phòng phẫu thuật, lại nhìn hai người đứng song song nhau kia, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hai người này có phải lo đến mức như vậy không?

Y học giờ này phát triển lắm, anh không tin Mẫn Lệ sẽ gặp chuyện chẳng lành.

“Hai người đang lo bò trắng răng đấy.” Thích Thịnh Thiên tiến đến vỗ mạnh vai hai người, “Tớ nghe nói người còn lại còn thảm hơn Mẫn Lệ!”

Cảnh Thần Hạo quay đầu, anh nhìn bàn tay đang đặt trên vai mình, ánh mắt lạnh lùng.

Thích Thịnh Thiên lập tức rút tay lại, thấy hai người đàn ông đang quay lại nhìn anh kia, anh giải thích, “Mẫn Lệ không phải đâm lè đường đâu, là đâm nhau, người còn lại cũng đang cấp cứu.”

Cảnh Thần Hạo cảm giác sẽ có rất nhiều báo giới đến, anh nhìn thời gian, “Mẫn Lệ có tình hình gì lập tức thông báo, tớ đi trước, bên truyền thông nhờ các cậu giải quyết, cố gắng xoa dịu phía đối diện xuống.”

Anh nói rồi rời đi, Thích Thịnh Thiên nhìn theo bóng hình anh rồi đi, “Hạo ca dạo gần đây nổi thật! Đi trước cũng phải.”

Đường Sóc đương nhiên hiểu câu nói này của Thích Thịnh Thiên, nên anh mở miệng dò hỏi, “Đúng là nổi, thư ký của cậu ấy.....”

Anh còn chưa nói xong, Thích Thịnh Thiên đã tiếp lời, “Cậu cũng thấy rồi đúng không? Thực ra cũng không vấn đề gì, chỉ có cái có hai con rồi, Hạo ca không thấy phiền hà thì cũng chẳng sao cả, nhưng tiêu chuẩn chọn vợ của anh ấy khác với trước nhiều quá, nghe nói Bùi Nhiễm Nhiễm đẹp lắm.”

Đường Sóc cười hiền, “Chắc là đẹp.”

Thích Thịnh Thiên không ngờ không biết Bùi Dĩ Hàn chính là Bùi Nhiễm Nhiễm sao? Cảnh Thần Hạo vẫn chưa nói?

“Không cần biết, thoát FA là được rồi, đợi cho Mẫn Lệ khỏi rồi, bắt Hạo ca đãi mọi người một bữa. Tớ đi giải quyết cánh báo chí phía dưới, chắc họ cũng sắp đến rồi.” Thích Thịnh Thiên nói rồi đi xuống.

Ba mẹ của Mẫn Lệ đã ra nước ngoài du lịch rồi, nên Đường Sóc không rời đi mà đứng chờ trước phòng phẫu thuật.

Chắc chắn Cảnh Thần Hạo đã gặp được Dương Dương, như vậy có nghĩa tình cảm đầu đời của anh đã kết thúc như vậy sao?

Anh tự cười mỉa mai, tin tức tối qua xem lại mấy lần, hình như anh ta nói vẫn đang theo đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 208

Nhưng Dương Dương Noãn Noãn rốt cuộc là con ruột của anh ta, chắc sẽ không muốn người khác làm bố của bọn trẻ đâu?

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh đèn trên phòng phẫu thuật bỗng nhiên tắt đi, cửa của phòng phẫu thuật từ bên trong mở ra, bác sĩ từ bên trong bước ra, hộ lý đẩy Mẫn Lệ trên chiếc giường bệnh, nhìn sắc mặt trắng bệch, một tiểu tử lớn như thế này, bỗng nhiên yếu ớt đi

Bác sĩ đi đến trước mặt bọn họ, lấy bỏ khẩu trang xuống nói, “Đường thiếu, Mẫn thiếu không có trở ngại lớn, cánh tay bị khâu vài mũi, ở lại trong bệnh viện quan sát 3 ngày, nếu như không có bị chấn thương sọ não thì có thể xuất viện rồi”

“Cảm ơn bác sĩ” Đường Sóc một bên đi theo giường bệnh, một bên lấy điện thoại ra

Bên khác, Cảnh Thần Hạo rời đi sớm một bước sau khi dập điện thoại từ Đường Sóc gọi đến, đèn ở trong phòng vẫn đang sáng

Nhưng anh vẫn móc chìa khóa lấy được từ trong tay của Lâm Trí Hiểu ra mở cửa, trong lòng nghĩ Nhiệm Nhiệm chắc đang chờ đợi anh?

Nhưng mà khi anh hoài niệm hy vọng như thế mở cánh cửa, đèn trong phòng khách chiếu sáng, nhưng lại không hề có một bóng người, trong căn nhà rất yên tĩnh

Anh hít sâu một hơi, trên khuôn mặt nghiêm nghị đột nhiên cười, đóng cánh cửa đi vào trong, đi đến cánh cửa phòng của Nhiệm Nhiệm, nhìn thấy bên trên dán một tờ ghi nhớ màu xanh nhạt

“Em muốn đợi anh, nhưng mà con gái anh buồn ngủ rồi, em ngủ cùng với con bé rồi, anh ngủ sớm nhé, chúc ngủ ngon”

Anh giật mạnh tờ giấy xuống xé nát, nhìn dòng chữ ở trên tờ giấy đều có thể tưởng tượng ra giọng điệu của cô khi nói những lời này, hoàn toàn không có ý ray rứt, khi viết những chữ này chắc miệng đều nhếch mép cao cao

Câu đầu tiên chỉ là đồ dành anh mà thôi, anh đã ở đây 2 ngày rồi, đến một góc chiếc áo cũng chưa có động đến

Tờ giấy ghi nhớ ở trong tay bị vo thành cục, đi hai bước vứt vào trong thùng rác bên bàn, sau đó từ từ hướng về phía cầu thang đi đến

Anh chỉ là đi xem bọn họ ngủ hay chưa, đối với anh mà nói, thời gian buổi tối 9 giờ vẫn còn khá sớm

Bùi Nhiệm Nhiệm ngủ có chút không yên ổn, cứ cảm thấy phía sau lưng lạnh lạnh, trong lòng có chút hoảng loạn, luôn cảm thấy có chuyện gì đó ghen trong lòng ngực

Trong màn đêm, cô mơ mơ hồ hồ đẩy Noãn Noãn vào trong góc, ngay sau đó động tác của cô cứng nhắc ở giữa không trung, cô làm sao cảm thấy trong phòng có người

Lâm Trí Hiểu cậu trong nhà hù mà sao? Tại sao không có nói cho tớ à?

Cô nhắm chặt mắt, từ từ kéo chiếc chăn trùm qua đầu, cả người cuộn tròn trong chiếc chăn

Cô co rúm cả người, thầm nói với bản thân không có quý, bỗng nhiên ở eo bị véo một cái, cô ý thức mở trừng đôi mắt ra, miệng mím thật chặt, không thể bởi vì sợ hãi mà phát ra tiếng

Nhưng mà quý làm sao mà rảnh dỗi vậy?

Cảnh Thần Hạo

Khi bàn tay ác ma lại lần nữa muốn giơ ra hướng về cô lần nữa, cô phủ đầu trước từ trên giường ngồi dậy, tuy rằng trong phòng tối om, nhưng phạm vi động tác của cô khá lớn, trong phút chốc hai người đều ngừng cử động

“Cảnh Thần Hạo, anh làm gì vậy?” cô lôi kéo góc chăn, nhỏ tiếng hỏi

“Mẫn Lệ gặp tai nạn xe rồi, anh vừa từ bệnh viện trở về” anh tiến sát lại gần cô hơn, trên người mùi nước khử trùng phảng phất tràn vào trong mũi của cô

Cô vừa nghe thấy vậy, lật bỏ chăn xuống khỏi giường, cẩn thận nhẹ nhàng đắp góc chăn lên người Noãn Noãn, sau đó đứng đối diện cơ thể với anh, “ra ngoài nói chuyện”

Đang yên đang lành, làm sao lại xảy ra tai nạn rồi?

Hai người một trước một sau đi ra ngoài cửa, Bùi Nhiễm Nhiễm vừa mới đóng cánh cửa lại, từ phía sau lưng bị người ôm lấy

Khuôn mặt mỹ lệ của cô phút chốc trở nên cứng đờ, đứng ở hành lang âm lượng cũng lớn không ít, “anh đừng muốn nói với em, anh bịa ra một lời nói dối, chính là muốn lừa em ra ngoài chứ?”

Vậy thì không phải quá đáng giận rồi sao!

“Anh có đáng ghét đến thế sao?” Cảnh Thần Hạo vùi đầu trong chiếc cổ của cô, cánh tay ôm lấy vòng eo của cô từ từ dùng sức

Anh chỉ là muốn ôm lấy cô mà thôi

Cô đưa tay ra tóm lấy cánh tay của anh, thử gỡ ra, nhưng không có kết quả, “em tin rằng anh có thể làm ra loại chuyện như thế”

Bỗng nhiên cơ thể của cô quay lại, mặt đối mặt với anh, ngược mắt lên nhìn hàm ý anh có lời thì nhanh nói

Khuôn mặt tuấn tú trước mặt thì lại tiến sát lại gần cô, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cô, đôi mắt cô bỗng phút chốc căng lớn, cơ thể bất giác tiến lại gần anh

Bọn họ không phải là ra ngoài thảo luận chuyện Mẫn Lệ bị tai nạn sao? Làm sao lại hôn rồi?

Trên người cô mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng manh, cánh cửa sổ bên ngoài ban công không có đóng, bỗng một cơn gió thổi qua, cô càng tiến sát lại gần anh ấy hơn, đôi tay cũng ôm lấy vòng eo của anh ấy

Chính tại lúc hai người lãng quên mọi thứ, phía sau lưng bọn họ truyền đến một tiếng gọi, “mami...”

Cô lập tức đẩy người này ra, mím môi tròn mắt với anh ta, cô về sau trước mặt bọn trẻ còn có hình tượng gì nữa?

Cảnh Thần Hạo càng thêm phần vô tội, anh cũng không biết Dương Dương sẽ đột nhiên xuất hiện

Thực tế như thế này cũng khá tốt, để anh biết được bọn họ là yêu thật sự, anh thật sự là một người tốt, tuyệt đối là thế

Cô cúi đầu nhìn Bùi Dương khuôn mặt nhỏ bé trầm nặng đang đứng ở trước cửa ra vào, “Dương Dương, con làm sao lại dậy rồi? Muốn uống nước sao? Mami giúp con lấy”

Bùi Dương lắc lắc đầu, đôi mắt đen tuyền ở trên người hai người họ đảo qua đảo lại, “con đi vệ sinh, ở đây gió lớn, không nên ở đây tiếp tục”

Lúc rời đi còn liếc nhìn Cảnh Thần Hạo một cái, dường như đang oán trách anh không biết chừng mực, ở ngay tại hành lang đi lại bắt đầu ân ái ái

Nhìn thấy cậu bé ngoảnh người đi vào trong phòng vệ sinh, cơ thể của Bùi Nhiễm Nhiễm giống như bị đông cứng lại, ai muốn tiếp tục à!

Cô quay người nhìn về phía người khởi xướng trước mặt, bị anh ta hôn đến mức đôi môi đỏ có chút sưng, “đi ngủ thôi”

“Cùng nhau?” anh nhếch mép lên nhìn cô

“Em từ chối?” cô rõ ràng đang ngủ yên lành, nếu như không phải là anh nói Mẫn Lệ bị tai nạn, cô cơ bản thì sẽ không từ trên giường thức dậy

Anh quyết đoán lên trước một bước, ôm lấy vòng eo của cô, giọng nói đầy gọi cảm thì thảo bên tai cô, “con trai nói tiếp tục”

“Anh cẩn thận thằng bé sắp từ trong phòng vệ sinh đi ra rồi đó” sắc mặt bình thản của cô có chút đỏ hồng, tôn trên khuôn mặt trắng nõn của cô nhìn lại càng thêm ngon miệng

“Em nói đúng” anh cúi người xuống, bế cô lên đi xuống dưới tầng

Bùi Nhiễm Nhiễm phút chốc giật mình kinh hãi, đôi tay đập nhẹ mấy cái lên trước ngực của anh, “anh thả em xuống, sáng sớm mai Noãn Noãn thức dậy, em không ở bên cạnh con bé, con bé sẽ khóc đó”

“Em không ở bên anh, anh mới khóc đó” ở trước khi anh đến, Dương Dương Noãn Noãn đều là tự mình ngủ, anh vừa đến thì lại muốn cô ấy ngủ cùng, làm sao có thể?

Cô bỗng chốc có hứng thú, đưa tay lên đỡ lấy cằm của anh, “anh khóc cho em xem nào?”

“Ừm...” vấn đề này có chút nghiêm trọng, anh đã rất lâu không khóc rồi

Nước mắt là cái quái gì?

Cảnh Thần Hạo trầm tư một giây, cúi mắt xuống nhìn cô nói, “đợi chút khiến em khóc”

“Anh thả em ra, thả em ra!” cô thật sự một chút cũng không muốn khóc, càng không muốn làm cái gì, chỉ muốn ngủ yên ổn thôi

Nhưng xem ra, tối hôm nay ý niệm này chắc chỉ có thể là mơ tưởng rồi!

Sớm biết thì cô đã không muốn hiểu kỳ như thế rồi, ngày mai hỏi lại tình hình của Mẫn Lệ cũng có thể à! Dù sao thì cô cũng không phải là bác sĩ!

Thật sự hối hận lúc đầu à!

Thực chất Dương Dương Noãn Noãn trước đó rất sớm bọn trẻ đã ngủ rồi, vì vậy cô một chút cũng không lo lắng, nhưng mà sau khi nghĩ tới Cảnh Thần Hạo có tiền lệ này rồi, sau này cô đến biện pháp này đều không thể sử dụng rồi

Hôm qua còn vui mừng có chủ ý tốt như thế này cơ chứ!

Suy đi tính lại, cô chỉ đạt được một đáp án, chính là khi cô đi ngủ cần phải khóa cửa lại

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209

Bị dày vò lâu như thế, vậy mà cứ đến giờ dậy, cô liền tỉnh.

Cô theo thói quen lật người, tay chạm vào khuôn ngực trần như mộng của anh, cô lập tức thu tay lại, mơ màng nhìn đôi mắt của anh, hàng mi dài ấy đang khép chặt, nhìn ngủ rất ngon.

Cô vừa quay người, bên eo bị 1 cánh tay giữ lại, cô tưởng anh tỉnh rồi, nhỏ tiếng nói, “Cảnh Thần Hạo?”

Không phản ứng.

Cô hít thở thật sâu, từ từ nhấc tay anh khỏi người mình, sau đó cử động nhẹ nhàng, rời khỏi phạm vi cánh tay dài thon của anh.

Sau khi xuống giường nhìn vào những vết đỏ chằng chịt trên người, không dám tin vào mắt mình cúi đầu xuống, tối qua Mẫn Lệ bị tai nạn, anh có cần kích động vậy không?

Cô nhanh chóng thay đồ ra ngoài làm đồ ăn sáng, lúc xuống lầu gọi Noãn Noãn Dương Dương, cô còn cho rằng Dương Dương nói gì, nhưng nó không nói gì hết.

Noãn Noãn chắc là chưa biết tối qua cô rời khỏi, chỉ cho rằng sáng nay cô dậy sớm làm đồ ăn sáng thôi.

Khi 3 người xuống lầu, Cảnh Thần Hạo đã thức dậy, mặc bộ đồ ngủ màu xám nhạt đang uống nước, “chào buổi sáng.”

“Daddy, chào buổi sáng!” Noãn Noãn đi qua đó, nhanh chóng xuống lầu, vui mừng xông về phía anh.

Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu nhìn Dương Dương, dịu dàng hỏi, “Không chào hỏi cái sao con?”

Lúc này, Cảnh Thần Hạo đã bỏ ly nước trên tay xuống, ôm Noãn Noãn lên, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía họ, tóc anh có hơi rối, cộng thêm việc nở một nụ cười nhẹ, nhìn vô cùng khả ái.

Chẳng lẽ đây chính là “lộn xộn cũng đẹp” trong truyền thuyết sao?

Người đàn ông này quả là yêu nghiệt mà!

“Chào buổi sáng,” Dương Dương cũng mở lời.

“Chào.” Cảnh Thần Hạo cười miễn cưỡng đáp.

Tuy hiện tại con trai chưa thích anh, nhưng lễ nghĩa vẫn làm trọn vẹn.

Đến giờ ăn sáng, Bùi Nhiễm Nhiễm tuy nhớ đến chuyện của Mẫn Lệ, nhưng trước mặt tụi nhỏ, cô cũng không hỏi.

Sau khi ăn xong, Tiểu Dương đứng giờ đến báo cáo, họ cùng nhau rời khỏi.

Trên xe đến Cảnh Thị, cô nghiêng đầu hỏi anh, “Mẫn Lệ sao rồi?”

“Anh ấy không sao, may vài mũi.” Ít nhất là Đường Sóc nói thế.

Đường Sóc.

Không đợi cô nói, anh nói tiếp, “Lúc trước có phải em và Đường Sóc gặp nhau ở KFC gần nhà trẻ không?”

Anh nhớ khi đó rõ ràng anh nghe thấy giọng cô, giờ nhớ lại, có thể nghe cự ly gần như vậy, mà Đường Sóc lại không ăn đồ ăn đó, ngoài tội nhỏ, cô không thể nhớ ra nguyên nhân tại sao anh ta xuất hiện tại đó.

Nhưng lúc đó mình quá căng thẳng, hoàn toàn không nghĩ xa như thế.

Cô muốn tiếp tục hỏi chuyện Mẫn Lệ mà lại cảm hòng lại, anh còn muốn hỏi thêm về Đường Sóc.

“Lúc đó anh ta cũng không biết em là ai, sau này có lẽ anh ta đoán ra, em có đưa ám hiệu bảo anh ta đừng nói với anh, cho nên Cảnh Tổng, anh đừng nghĩ lung tung nữa được không?” Nếu có thể, đến một cây hoa đào cô cũng không muốn đụng vào.

Đặc biệt là đóa hoa đang ngời bên cạnh cô.

Anh không trả lời cô, không nghĩ lung tung không phải anh nói là được, còn phải coi Đường Sóc nghĩ như thế nào.

Trầm tư một hồi dưới lầu dưới của Cảnh Thị, Cảnh Thần Hạo lại bị Thích Thịnh Thiên gọi đi, cô vui mừng một mình đi vào phòng làm việc.

Trên đường đến bệnh viện, Thích Thịnh Thiên không ngừng nhìn mặt của Cảnh Thần Hạo, “Anh Cảnh, anh mà gặp người Mẫn Lệ đụng phải chắc kinh ngạc lắm!”

“Sẽ không.” Lại không phải là Bùi Nhiễm Nhiễm, sao anh lại kinh ngạc.

“Đừng khẳng định như thế, nhưng tớ sẽ không nói với cậu đó, cho cậu một chút bất ngờ!” Thích Thịnh Thiên cười hah đáp, chân đạp mạnh ga.

Đến bệnh viện, họ đi thăm Mẫn Lệ trước, nhưng tối hôm đó, nhìn tinh thần anh ta đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là âm thanh khi nói chuyện hơi nhỏ, mà điểm này, Cảnh Thần Hạo cảm thấy tình trạng khá tích cực.

Mẫn Lệ nằm trên giường bệnh thấy Cảnh Thần Hạo vừa sớm đã qua thăm anh, rất cảm động, sau đó mở miệng, hìhì nói, “Anh Cảnh, người em đụng là Hoắc Đông, anh vừa ép Hoắc Đông thảm như thế, còn trở thành đại cổ đông của hần, giờ hần lại gặp tai nạn, xém chết, người bên ngoài chắc là nghĩ là anh cố tình còn em là người đi làm thau không?”

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh, màu trắng của tường phản chiếu hai bên má có chút trắng của Mẫn Lệ, anh lập tức cảm miệng.

Hình như anh không nên cười.

Thích Thịnh Thiên hướng mắt nhìn anh, vừa định mở miệng, thì thấy Cảnh Thần Hạo đi về phía trước 1 bước, anh dường như vui đến không nói nên lời.

Sắc mặt Cảnh Thần Hạo nhẹ nhàng nhìn Mẫn Lệ đang nằm trên giường, miệng móm lên, nhẹ nhàng đáp, “khá tốt.”

Hai người kia hai mắt mở to nhìn nhau, Thích Thịnh Thiên lập tức cười đáp, “Anh Cảnh, có phải Hoắc Đông đụng chạm gì đến anh không?”

Nếu không sao lại thay đổi nhiều đến thế, quỹ công ty người ta, giờ người ta bị đâm phải lại vui như thế.

Vốn dĩ Thích Thịnh Thiên cũng không mong đợi gì câu trả lời của Cảnh Thần Hạo, nhưng anh lại mở miệng ngàn vàng của mình ra đáp, “Ừm.”

“Thực ra, là hần đụng mình.” Mẫn Lệ nói với vẻ độ đáng ỉn không cao, lại nói thêm 1 câu, “Thật ra, hần lái rượu lúc say!”

“Thôi thôi, cậu lo mà tỉnh dưỡng cho tốt, đừng có hóng chuyện nữa” Thích Thịnh Thiên thấy phiền vẫy vẫy tay, giờ anh ta có hứng thú với ân oán của hai người kia hơn.”

Cảnh Thần Hạo cười, “tôi còn tính từ từ chơi...đùa với hần.”

Thích Thịnh Thiên ngậy người ra, anh ta rất muốn hỏi có phải anh Cảnh đây muốn nói đùa cho hần chết không?

Cảnh Thần Hạo nhìn tinh thần của Mẫn Lệ khá tốt, tính rồi khỏi, “Tôi đi trước đây.”

Thích Thịnh Thiên vui vẻ đi sau anh, “Anh Cảnh, Hoắc Đông sao lại đụng vào anh? Có cần tố kêu người đi xử hần không! Quá không biết tốt xấu!”

Cảnh Thần Hạo không đáp anh ta, mà vừa đi vừa nói, “Phong tỏa tin tức?”

“Đương nhiên, ổn thỏa rồi.” Thích Thịnh Thiên chớp mắt, nhanh chóng đi ngang hàng với Cảnh Thần Hạo.

Bức chân anh không chậm lại, đi thẳng đến hành lang yên tĩnh, mùi sát trùng bên bệnh viện xông thẳng vào mũi, nhưng anh cũng không để ý.

Thích Thịnh Thiên không dám ngẩng đầu nhìn, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh mình, cảm giác anh ta có tâm sự.

“Anh Cảnh, Hoắc...”

Cảnh Thần Hạo ngắt lời anh ta, “Hoắc Thị tạm thời để cậu phụ trách.”

Lời Thích Thịnh Thiên muốn hỏi rốt cuộc cũng không chịu trả lời, hai người nhanh chóng về lại Cảnh Thị.

Vừa ra khỏi thang máy, Cảnh Thần Hạo không quên liếc mắt dặn 1 câu, “Kêu Bùi Di Hàn rút ly cà phê.”

“Tuân lệnh.” Thích Thịnh Thiên đi về hướng phòng làm việc của Bùi Nhiễm Nhiễm.

Cảnh Thần Hạo vừa ngồi trên ghế, cửa phòng đã mở ra, anh ý thức nhanh chóng liếc nhìn, thấy Thích Thịnh Thiên bước lớn đi vào.

Hai người 4 mắt nhìn nhau, Thích Thịnh Thiên đưa điện thoại còn đang trong tình trạng chờ nghe máy, “Kỳ lạ, phòng làm việc không có ai, điện thoại không ai nghe.”

Cảnh Thần Hạo vừa nghe, sắc mặt thay đổi, nhanh chóng đứng dậy.

Anh vừa đi khỏi cách đây 1 tiếng, người đã đi mất, Bùi Nhiễm Nhiễm rốt cuộc tính làm gì!

Thích Thịnh Thiên bước lớn, nhanh chóng đi theo, trước đây khi hai người chưa là gì của nhau, cô bị bắt cóc thôi Cảnh Thần Hạo đã để ý đến thế, giờ có chuyện, chắc điên mất?

“Anh Cảnh, máy tính cô ta còn có vết tích đang sử dụng, chắc là đến công ty rồi, nếu ở trong công ty, sẽ không xảy ra chuyện đâu, anh đừng...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210

Bước chân của anh nhanh hơn, trong lòng mắt đen láy càng lạnh hơn, “Tôi cần không phải chắc là.”

“Tuyệt đối sẽ không có chuyện.” Năm nay là ngày gì, thời kì sự cố sao?

Thích Thịnh Thiên vội vàng đuổi theo bước chân Cảnh Thần Hạo, thậm chí đi đến trước mặt anh, bấm nút thang máy xuống lầu.

Tường thang máy màu bạc rọi ra khuôn mặt lạnh lùng lúc này của Cảnh Thần Hạo, Thích Thịnh Thiên im lặng suy nghĩ, sự quyến rũ của người phụ nữ kia khá lớn đấy, sự lo lắng trong đáy mắt Cảnh Thần Hạo sắp tràn ra rồi.

Uh, không tồi, có người phụ nữ chuyển dời sự chú ý của anh, đừng có bất thường bất cứ lúc nào tưởng rằng Bùi Nhiễm Nhiễm vô lương tâm kia lại trở về rồi.

Nhưng, bộ dạng anh bây giờ lúc Bùi Nhiễm Nhiễm xảy ra chuyện có gì khác biệt?

Anh bất giác có chút khâm phục Bùi Di Hàn rồi, đúng là lợi hại!

So với đại mỹ nhân Lucy ngực to kia càng lợi hại hơn, vào công ty chưa mấy ngày đã giải quyết được đại boss.

“Ding” cửa thang máy từ từ mở ra trước mặt hai người, Cảnh Thần Hạo không chờ được muốn bước vào, nhưng bước chân lúc nhìn thấy người bên trong lại dừng chân lại.

“Cảnh tổng, hai người muốn vào?” Bùi Nhiễm Nhiễm từ trong thang máy bước ra, công thức hóa hỏi, không hề chú ý đến sắc mặt của Cảnh Thần Hạo lúc này lại khó coi biết bao.

“Bùi Di Hàn, cô đi.....”

Thích Thịnh Thiên chỉ vào cô, vẫn chưa nói xong, đột nhiên cánh tay bị kéo lại, sau lưng bị người ta đẩy, cả người anh liền bước vào thang máy.

Đôi mắt nhìn vào Cảnh Thần Hạo quay lưng đi ngược lại, sau lưng đi theo Bùi Di Hàn không hiểu nguyên nhân.

Anh đây là đắc tội ai rồi?

Anh giúp anh ấy tìm người đấy! Kết quả vừa lợi dụng xong đã ruồng bỏ anh.

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy Cảnh Thần Hạo có chút vô duyên vô cớ, đi nhanh như thế làm gì chứ?

Nhưng cô vẫn đi nhanh theo sau lưng anh, một bên đi một bên báo cáo, “Cảnh tổng, hôm nay 2 giờ chiều, cảm ngọc tổ chức buổi họp báo, sau khi buổi họp báo xong, ngày mai 12 giờ trưa đứng tham gia đợt bán mới.”

Anh chưa trả lời cô, cô nghiêng đầu quan sát khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của anh, không lẽ bệnh tình của Mẫn Lệ nghiêm trọng hơn rồi?

Cô đi theo tổng tài vào văn phòng, dự định hỏi lý do, tuy rằng cô và Mẫn Lệ không thân, nói sao thì cũng là người quen biết.

Huống chi là mối quan hệ của Mẫn Lệ với anh khá tốt, bây giờ anh ấy xảy ra chuyện, Cảnh Thần Hạo trong lòng nhất định không dễ chịu, cô liền đại phát từ bi an ủi anh một chút.

Cửa văn phòng bị cô mở ra, tự nhiên đi lên trước một bước, đột nhiên bóng dáng của người đằng trước vừa ngoảnh lại, bước chân cô khập khiễng, cơ thể mỏng manh dựa vào tường.

Cả người anh áp sát vào người cô, không nói lời nào tiếp cận cô, ánh mắt đen láy như là một trận lốc xoáy cuồng nhiệt vậy, có thể cuốn cả người cô vào.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn vào cánh tay anh chống lên tường, “Cảnh tổng, có chuyện sao?”

Có chuyện nói có chuyện, đừng làm như thế!

Chuyện ép người vào tường này không thích hợp trong lúc đi làm.

Đôi mắt của anh khóa chặt khuôn mặt cô, sắc mặt thanh tú trở nên mềm mại, từng tí quan sát đôi mày của cô, mắt của cô, mũi của cô, môi của cô.....

“Xoay người lại!” Anh trầm giọng nói.

Cô nuốt nước bọt, từ từ xoay người lại, mép miệng khẽ nhếch, “Cảnh.....”

Lời nói của cô bị nụ hôn sâu đậm đánh chìm đột ngột, cô trở to mắt, đây là tình hình gì?

Nụ hôn điên cuồng và nóng rực khiến cô từ từ nhắm mắt lại, nhưng đầu óc cô vẫn không ngừng chuyển động, nhưng lại nghĩ không thông Cảnh Thần Hạo đây là đột nhiên bị gì thế.

Cô cảm giác bản thân sắp nghẹt thở rồi, ý thức có chút mơ hồ, cơ thể đột nhiên mềm lại, từ từ thuận theo bức tường trượt xuống.

Phản eo bị cánh tay của anh ôm lại, cơ thể của cô đứng thẳng tức thời.

“Uhm.....”

Cô đưa tay nhẹ nhàng đẩy ngực của anh, Cảnh Thần Hạo lúc này mới buông cô ra, nhưng cơ thể vẫn áp sát cô, đôi mày khóa chặt nhìn vào cô thờ hờ hển.

Cô giương mắt nhìn chăm chú anh, vô cùng khó hiểu, anh chịu phải đã kích gì?

Nhìn thấy cô hơi bình phục một chút, anh mới từ từ mở miệng, “Tại sao không bắt máy?”

“Bắt máy?” Đôi mày cô nhú lên, từ quần tây lấy điện thoại ra, trên đó quả nhiên có hai cuộc gọi nhờ của Thích Thịnh Thiên.

Không lẽ anh tưởng rằng cô biến mất?

Làm gì mà dễ dàng bị bắt cóc được, cô đâu phải con nít.

Cô im lặng để lại điện thoại, ngẩng đầu giải thích, “Em vừa nãy đi xem phim quảng cáo, điện thoại để chế độ im lặng, không nghe thấy.”

Nhìn thấy sắc mặt anh vẫn là không có hiện tượng tốt lên, cô lại bổ sung một câu, “Anh yên tâm đi, em sẽ không có chuyện đâu.”

“Cũng không nhất định.” Cho dù xảy ra chuyện, cũng không thể bảo đảm, cô sẽ không đột nhiên bỏ đi.

Nói sao thì cô có tiền sử đấy, điểm này anh nhất thiết phải cẩn thận.

Anh không hề muốn một giấc tỉnh dậy, vợ không thấy rồi.

Cô từ từ đưa đôi tay chống lên ngực của anh, giọng nói cũng hơi thành khẩn, dùng sức đẩy ra ngoài, “Cảnh tổng, em vẫn còn rất nhiều việc để làm, anh có thể di chuyển cái chân quý phái của anh không?”

Cô vừa đẩy, người trước mặt đi về phía sau theo hình thức liền ngã xuống, lại hồi phục tư thế mập mờ vừa nãy.

Nếu không phải lớp trang điểm của cô, mặt cô đã hơi đỏ không dám nhìn thẳng vào anh.

Đồ trang điểm đúng là món đồ tốt.

“Công việc hiện tại của em là rẽ phải, đi lên trước 10 bước, ngồi xuống, đợi anh.” Anh nói xong liền quay lưng đi đến bàn làm việc, bước chân rõ ràng với vừa nãy không giống nhau, mang theo sự nhẹ nhàng vui mừng.

Cô nghiêng đầu nhìn vào sofa bên tay phải, làm ơn, cô là thư kí trưởng đây, có rất nhiều công việc, đợi anh cũng được, công việc của cô ai làm?

Mất nhìn anh ngồi xuống, cô đứng tại chỗ không di chuyển, “Cảnh tổng, em nhất thiết phải nhắc nhở anh, nghiệp vụ rất nhiều của Cảnh thị nói em nghe, bây giờ đang lãng phí thời gian ở đây, ý nghĩa là em tối nay phải tăng ca, anh xác định?”

Cô không thích tăng ca, nhất là vào thời điểm này.

Tin tức lộ ra, Dương Dương Noãn Noãn tuy rằng không phải hai đứa ở nhà, nhưng cô vẫn muốn lúc tan ca kịp thời về nhà ở bên tụi nhỏ.

Thân hình Cảnh Thần Hạo hơi nghiêng về sau, ngón tay dài dề lên mặt bàn, “Đột nhiên cảm thấy kiến nghị của em có thể suy nghĩ.”

“Vây em về đi làm đây!” Cô ngoảnh người đi về phía cửa, tay phải vẫn chưa đưa đến tay cầm, sau lưng lại một lần truyền đến giọng của anh.

“Anh nói không phải cái này.”

Cô nhìn thấy tay phải muốn nhúc nhích, một hơi đặt lên tay cầm, mới nghiêng người hỏi, “Đó là gì?”

Tròng mắt đen của Cảnh Thần Hạo sâu thẳm nhìn vào cô, cảm lấy di động trên bàn, môi mỏng chỉ nói ra hai chữ, “Lên đây.”

Anh cúp máy xong nhìn thấy cô vẫn đứng trước cửa, thái độ không rõ nhịu mày, “Muốn anh mời em hay là muốn anh ẵm em?”

Thần sắc trên sắc mặt cô cứng đờ lại, tâm bất can tình bất nguyện buông tay cầm ra, đi về hướng sofa đối diện anh, ngồi xuống.

Cảnh Thần Hạo hải lòng nhìn vào động tác của cô, còn bản thân anh cũng không có động tác nào khác, chỉ nhìn vào cô như thế.

Bùi Nhiễm Nhiễm không quan tâm ánh mắt của anh, chỉ là đang nghĩ cô ở đây đang nhân rồi thì nên làm gì?

Cô thừa nhận anh rất đẹp trai, nhìn rất là ưa nhìn thật, nhưng cô thứ gì cũng không làm đợi anh, cứ cảm thấy trong lòng không dễ chịu chút nào.

Cô bây giờ không phải là vợ anh, là thư kí của anh!

“Cộc cộc cộc.” Trước cửa vang lên tiếng gõ cửa, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức nhìn về phía cửa, chắc là người vừa nãy Cảnh Thần Hạo vừa mới gọi lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 211

Cảnh Thần Hạo lướt mắt nhìn cô ta, "vào đây"

Cánh cửa phòng làm việc đã được mở ra từ phía bên ngoài, Bùi Nhiễm Nhiễm đã được gặp Lâm Tri Hiểu, mấy ngày nay không gặp cô ta rồi, có chút thấp thỏm và không hiểu.

"Cảnh tổng, có việc gì không?" Lâm Tri Hiểu hỏi xong bỗng chợt nhớ ra, hôm nay cô không lấy tấm thẻ màu đỏ, Đại Boss có thể biết được cô ta là ai không?

Trên thực tế, tuy Cảnh Thần Hạo có vẻ mù khi nhận mặt phụ nữ, nhưng chỉ số thông minh của anh ta luôn hiện diện, anh ta vừa mới gọi Lâm Tri Hiểu đi lên, lại vừa nhìn thấy Nhiễm Nhiễm nhìn cô ta cười, thế là người phụ nữ trước mặt đã hiện rõ là người nào rồi.

Cảnh Thần Hạo nghiêng người về phía trước, ánh mắt nhìn trực diện vào Bùi Nhiễm Nhiễm đối diện, "bên bộ Nhân Sự làm việc ra sao rồi?"

Cô ta chỉ là giám đốc một bộ phận nhỏ nhoi, làm sao có thể lúc nào cũng gặp được Đại Boss hỏi báo công việc chứ?

Phải chăng sáng nay cô đi làm trễ đã bị anh ta phát hiện rồi?

Đây thật không thể trách cô được! Đại Boss phân bổ cho căn biệt thự cách công ty khá xa.

Nhưng cô không thể vì chuyện này mà than vãn với Đại Boss được, nghĩ rằng bản thân còn người bạn thân ở đây nữa, có thể sẽ là tổng tài phụ nhân, Đại Boss chắc chắn sẽ không gây khó dễ với cô.....đâu?

"Rất tốt." So với cường độ công việc của bí thư, bộ phận nhân sự đối với cô ta có vẻ hơi buồn chán.

Tuy rằng Cảnh Thần Hạo chỉ hỏi Lâm Tri Hiểu một câu thôi, nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm ở cạnh bên đã loáng thoáng nhìn hiểu ra ý anh rồi!

Anh ta vừa nãy là đang hỏi thăm kiến nghị của cô ta, ý là muốn tìm thêm một bí thư cho anh ta nữa!

Trong văn phòng yên tĩnh vọng lên giọng nói trầm ấm của Cảnh Thần Hạo, "kế bên phòng làm việc của Thích Thịnh Thiên còn một căn phòng trống, đó là phòng làm việc của cô."

Lâm Tri Hiểu ngây người ra chốc lát nhanh chóng phản ứng lại, cẩn thận hỏi, "Cảnh tổng ý ngài là muốn tôi quay về tiếp tục làm bí thư?"

Cảnh Thần Hạo nhướng mày, hiển nhiên không ngờ Lâm Tri Hiểu lại bỗng nhiên hỏi anh ta như vậy, "cô không vừa ý?"

"Không có không có, tôi lập tức dọn đồ ngay." Cô ta nói xong quay người đi, ánh mắt ngờ ngác đảo nhìn về hướng Bùi Nhiễm Nhiễm, dùng thần mắt hỏi khẽ, "Đại Boss bị sao thế?"

Bùi Nhiễm Nhiễm dùng khẩu hình trả lời, "Điện thoại" hai chữ, bèn đưa mắt tiễn cô ta ra ngoài.

Sau khi Lâm Tri Hiểu ra ngoài, phòng làm việc càng trở nên tĩnh lặng, yên lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng Cảnh Thần Hạo lật dữ liệu, khiến động tác lấy điện thoại đánh chữ trên màn hình của cô ta cũng phải cẩn thận, không muốn vì vậy mà quấy nhiễu anh.

Nhìn thấy Lâm Tri Hiểu phát hiện ra câu hỏi, cô ta bình tĩnh trả lời, "gần đây công ty rất bận, muốn cô đến làm cu ly thôi."

Cô ta gửi tin xong liền ngược nhìn Cảnh Thần Hạo trầm lặng, bên khóe miệng khẽ nhếch lên, cô ta không thể nói rằng lên đây để ghánh vác bớt việc cho cô ta!

Tuy rằng sự thật là vậy.

Rất nhanh, cô ta liền nhận lại phản hồi của Lâm Tri Hiểu, một cái mặt thật lớn khóc, và còn câu nói bất mãn thật rõ, "Đại Boss sao lại có thể như vậy, tớ vừa mới buồn chán mấy ngày! Tớ thấy Đại Boss dường như sợ cậu một! Bảo vệ vợ điên cuồng!!!"

Liên tục phát ra ba cái dấu chấm than, Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự cảm nhận được tâm trạng lúc này của Lâm Tri Hiểu.

Ngón tay luồn chuyển trên màn hình, cuối cùng trả lời, "ừm"

Lần này đợi rất lâu cũng không nhận được hồi đáp của Lâm Tri Hiểu, cô ta cũng không bận tâm, mặc kệ cầm điện thoại trên tay lướt web.

Lâm Tri Hiểu nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm hồi phúc, trong lòng như có chút tổn thương, nhưng mà cô ta không thật sự vui vẻ, có thể nhìn thấy Đại Boss và Nhiễm Nhiễm ở bên nhau tốt, cô ta cũng vui phần nào.

Bỗng nhiên, bên tay hiện lại tiếng bước chân không nhanh không chậm, cô ta ngẩng đầu lên bèn nhìn thấy Thích Thịnh Thiên bước đến.

Thích Thịnh Thiên nhìn thấy động tác của cô ta, đảo nhìn cái phòng không lớn không nhỏ, nhưng lại ở kế bên phòng làm việc của anh ta, "Lâm Tri Hiểu, cô ở đây làm gì thế?"

Anh ta vừa mới bị Cảnh Thần Hạo đẩy ra, đi một vòng ở dưới lầu, lên đây liền phát hiện nơi đây có người.

Lòng hiếu kỳ thúc giục anh ta ghé qua xem, lại không ngờ thấy Lâm Tri Hiểu đã đi nhưng lại quay trở về!

Cô ta nhìn xong liền cúi người xuống, vừa quay ra ngoài lấy đồ vừa trả lời, "làm việc"

Anh ta không phải ngốc, đương nhiên là biết cô ta đang làm việc, "Lâm Tri Hiểu cô vừa mới xuống dưới vài ngày, cô học ai nói chuyện ngắn gọn thế?"

"Tất nhiên là không phải với trợ lý Thích người." Cô ta chỉ là chưa phục hồi tinh thần những ngày tháng buồn chán bây giờ lại phải trải qua những ngày bận rộn nữa rồi.

Có một chút cảm xúc thôi.

Thích Thịnh Thiên cười, "cô và Bùi Dĩ Hàn quan hệ rất tốt, chồng trước của cô ta là ai?"

Anh ta cảm thấy nên thay mặt anh em tốt điều tra rõ ràng, có câu nói biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Vạn nhất chồng cũ truy sát đến nhà, cũng có cái tâm lý chuẩn bị sẵn rồi, hoặc là có thể đề phòng tiêu diệt những tình địch tiềm ẩn.

Lâm Tri Hiếu cầm ly trên tay chợt khựng lại, nghiêng đầu nhìn Thích Thịnh Thiên, "tôi không biết."

Cô ta vốn không có chồng cũ, cô ta đi đâu tìm một người chồng cũ để trả lời câu hỏi như không của anh ta.

"Ngay cả việc này cô cũng không biết, thì gọi là bạn thân à?" Thích Thịnh Thiên không còn gì hơn lắc đầu, trong lòng lại trỗi lên nghi vấn.

"Lâm Tri Hiếu cô thành thật khai báo, có phải cô ta vẫn chưa ly hôn?" anh ta mấy ngày trước còn nhìn thấy cô ta đeo nhẫn trên tay, nhưng bỗng nhiên lại không đeo nữa.

Thật kỳ lạ!

"Thích trợ lý, việc này nếu như anh muốn thật sự biết, thì anh đi hỏi Bùi bí thư, đây là việc tư." Cô ta đặt cái chén trên tay xuống, tiếp tục đi ra ngoài lấy đồ.

Tại đó liếc thấy Thích Thịnh Thiên đứng chừng một phút, bèn rời đi.

Anh ta vừa đi, cô ta bèn lấy điện thoại nhắn cho Bùi Nhiễm Nhiễm câu hỏi lúc nãy, rất nhanh nhận được hồi đáp của cô ta.

"Lần sau kêu anh ta đi hỏi Cảnh Thần Hạo."

Cô ta nhìn thấy hồi phúc phía trên, bều môi, đặt điện thoại xuống bàn, thoải mái ngồi xuống.

Vẫn là Nhiễm Nhiễm sắc bén!

Phòng làm việc của tổng tài, Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thời gian, mười một giờ rưỡi rồi.

Trên mạng đầy tin tức lượn lờ trên mạng liên quan đến hai người, lại còn nhiều thứ đoán mò về thân phận cô ta, đặc biệt về cha những đứa con cô.

"Đói rồi?"

Trước mặt bỗng nhiên truyền lại tiếng của anh, cô ta ngẩn đầu nhìn anh, "vẫn chưa, ngại tiếp tục."

"Đi thôi! Ăn cơm!" Cảnh Thần Hạo đứng dậy, bèn đi về hướng của cô ta.

Rốt cuộc anh ta có nghe thấy cô ta nói không đây, rõ ràng cô nói là vẫn chưa mà.

Nhưng cô ta vẫn phải đứng dậy, cùng đi với anh thôi.

Hai người ăn cơm xong đi thẳng đến hiện trường hội phát hành Cẩm Ngọc, Hòa Thảo đã trang điểm xong đang chờ đợi.

Đây là sản phẩm chủ chốt của Cảnh Thị bước chân vào ngành nghề ngọc khí, nên Cảnh Thị rất xem trọng, Cảnh Thần Hạo cũng phải ra mặt hội phát hành.

Cô và Cảnh Thần Hạo ngồi đợi tại phòng nghỉ khách quý, phòng nghỉ rất lớn chỉ hai người ngồi bên trong, và lại dưới sự uy bức của một người nào đó, cô ta chỉ có thể ngồi bên cạnh anh ta.

Cô ta bung ly cà phê trên bàn đưa gần miệng, không để ý bỗng nhiên có cánh tay vịn vào eo, nhưng lúc cô muốn uống, cánh tay giữ eo không ngừng động đậy, cô ta hít một hơi thật sâu, nghiêng người nhìn vào vẻ mặt nghiêm chỉnh của anh ta, "Cảnh tổng, tuy rằng tin đồn hai tay đầy trời, ở đây cũng chỉ có hai chúng ta, nhưng bất thành lĩnh sẽ có người lạ bước vào, Cảnh tổng có thể phiền ngài di dời cánh tay trên người tôi ra chỗ khác không?"

Cảnh Thần Hạo nhìn vào mặt mũi để nhìn kia, "không thể"

"Cảnh tổng, lát nữa tôi sẽ không lên đài." Ly cà phê của cô vẫn chưa uống hớp nào, cơ thể ung dung thản nhiên di động sang một bên, nói ra lý do, "ảnh hưởng hình tượng của Cảnh Thị, làm thấp giá trị và thể diện"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212

“Không sao đâu,nhan sắc của anh thừa lời kéo em” Cảnh Thần Hạo nhìn về phía cô chuyển động một chút.

Cô đứng thán người nguyên vị trí cũ, cúi gằm uống cafe vờ như không nghe thấy gì cả.Quy trình của cuộc họp báo sớm đã được chuẩn bị hết rồi, từ lúc bắt đầu đã không có cô ở trên bục.

Vào lúc một giờ năm mươi lăm phút,sẽ có người tới gọi Cảnh Thần Hạo bước ra, cô cuối cùng cũng có thể đặt cốc ở trong tay xuống, “Cảnh tổng, mời.”

“Khi chỉ có hai người chúng ta, em cũng nói kiểu giữ khoảng cách như vậy sao?” Thật nhức tai!

“Cảnh tổng, có một câu nói cổ nói rằng bức vách có tai.” Cứ cho là hai người bọn họ ở bên nhau rồi, một người phụ nữ có đem hai đứa trẻ vừa mới vào làm lại gọi tên của anh, sẽ bị nghi ngờ ngay.

Cảnh Thần Hạo nhếch miệng, đứng lên, bước từng bước một ra ngoài.

Dưới ánh đèn chùm pha lê lấp lánh ở trong đại sảnh, cũng đã có không ít nhiều phóng viên tin tức.Cuộc họp báo lần này, là trực tiếp toàn cầu.

Người dẫn chương trình Lô tiên sinh lên khán đài để làm náo nhiệt không khí, sau đó Hòa Thảo dưới không ít ánh đèn flash bước lên trên khán đài.

Cô ấy mặc một chiếc váy dài màu xanh lam nhạt, mái tóc dài đen tuyền tung bay, có không ít nhiều sợi tóc bay theo bước chân của cô tới trước ngực,khuôn mặt trắng nõn được đánh lên một lớp trang điểm sexy.Người này nhìn rất thanh lịch và tinh tế,ôn vĩ ưu nhã.

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng nép mình trong một góc khuất của cánh gà nhìn Hòa Thảo duyên dáng, nếu như không bị vậy bùn chắc sẽ có cảm giác như thế!

Chúng ta đang sống trong một thế giới vật chất, sức ép của cuộc sống lại quá lớn, vẫn còn có thể giữ một trái tim bình tĩnh, tích cực mà nói, tất cả sự khủng hoảng, cô vẫn thích Hòa Thảo.

Cảnh Thần Hạo đứng bên cạnh cô, nhìn liếc cô một cái, “Cô ấy đẹp hơn anh sao?”

Sao lại có thể nhìn một người phụ nữ nhìn chăm chú tới mức như vậy chứ!

“Cảnh tổng, đến lượt ngài lên khán đài rồi!”Hai người họ vừa mới đi ra đã phải chia cách rồi, anh đứng bên cạnh cô từ lúc nào vậy?

“Không vội, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh đâu.”Cảnh Thần Hạo nghe thấy tiếng của người dẫn chương trình gọi tên anh, nhưng anh vẫn không để tâm tới.

“Anh đẹp trai nhất, mời!”Cô đưa tay thể hiện động tác mời, chỉ là bây giờ cô vẫn chưa muốn bị lộ.

Nhưng gần đây tin tức về hai người bọn họ vẫn chưa dừng lại.

Cảnh Thần Hạo đứng trên bục phát biểu,gọng nói trầm thấp được phát qua mic, nghe cũng không đến nói tới ngược lại còn có một chút gì đó rất mê hoặc hút hồn..

Vị trí cô đang đứng chỉ có thể nhìn nửa mặt nghiêng của anh, hơn nữa bên cạnh anh còn bị Thích Thịnh Thiên chắn.Còn phải nhìn theo từng cử động của Thích Thịnh Thiên, có lúc chỉ nhìn thấy mỗi một chút vạt áo màu đen.

Trong não bộ của cô bỗng chợt xuất hiện hình ảnh bọn họ cũng nhau tới Hà thị, hỏi anh vì sao anh lại muốn thu mua Hà Thị, khi đó anh chỉ nói vì tự dung có ý thích muốn mua, cũng chẳng biết vì sao nữa, cô thấy mình cũng có chút hiểu ra được phần nào rồi.

Cảnh Thị kinh doanh rất rộng,hơn nữa còn có tin đồn Cảnh Thần Hạo tổng tài của Cảnh Thị là người nắm toàn quyền hai phe sáng tối, chỉ là một Hà Thị bé còn con nà thôi, nếu như anh muốn phát triển thị trường ngọc, hoàn toàn có thể không để mắt tới một miếng thịt bé tí như Hà Thị được.

Vậy chỉ còn có một khả năng, đó...chính là vì cô.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Lúc này, Thích Thịnh Thiên đang trả lời phóng viên,toàn thân tự nhiên bước lên phía trước, cô có thể nhìn nửa gương mặt của Cảnh Thần Hạo một cách rất rõ ràng.Dưới hàng lông mày rậm rạp kia là đôi mắt đen sâu không nhìn thấy đáy,gióng như đang nhìn phía trước nhưng lại giống như không nhìn gì cả, chỉ thấy ánh mắt như trống rỗng, tự nhiên đảo mà thôi.

Đột nhiên, anh ấy như cảm nhận được điều gì đó, nghiêng đầu nhìn trực diện cô.

Hai mắt mắt bất gặp, cô cảm nhận thấy như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, nhận thức ra liền quay đầu đi chỗ khác, nói chuyện với người nhân viên đang đứng bên cạnh.

Cảnh Thần Hạo thấy vậy,liền quay đầu đi.Bầu không khí trên khán đài rất tốt,trước kia thỉnh thoảng lại thấy đưa tin tức có liên quan về Cẩm Ngọc, vốn vẫn được sự mong chờ của rất nhiều người, hơn nữa ngày hôm nay lại còn có Cảnh Thần Hạo người mà tất cả mọi người muốn được gặp mà vẫn chưa gặp được đang đứng ở ngay đây.

Các phóng viên không dễ gì bỏ qua cơ hội để hỏi một số vấn đề, muốn từ Cảnh Thần Hạo hỏi dò một cái tin tức linh tinh.

Đúng vào lúc này, khi đã hỏi các vấn đề có liên quan về Cẩm Ngọc được khá nhiều, có một phóng viên nura mạnh dạn hỏi một câu hỏi với anh, “Cảnh tổng, cho hỏi lần trước ngài có nói đang theo đuổi một cô gái, vậy đã theo đuổi được hay chưa?”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nghe thấy câu hỏi này, lông mày khẽ cau lại, cô biết ngay là sẽ có người hỏi mà.

Cảnh Thần Hạo anh cần phải trả lời một cách cẩn thận cho em đây, nếu không tôi nay nhốt anh ở ngoài cửa phòng!

Chiếc mic màu bạc từ từ được đưa lên gần miệng Cảnh Thần Hạo, trên gương mặt anh tú lạnh lùng cuối cùng cũng nở một nụ cười nhẹ. “Cô cảm thấy sao?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy câu trả lời lấp lửng này của anh, phá lên cười một tiếng. Câu trả lời này thật sự rất dễ thu hút người ta có nhiều cách nghĩ khác nhau, Cảnh Thần Hạo anh có ý thì phải!

“Cảnh tổng đẹp trai như vậy, chắc chắn đã theo đuổi được rồi!” người phóng viên đặt câu hỏi cũng không nghĩ gì mà trả lời, nét mặt đắc ý có tỏ vẻ như thế nào cũng không che giấu nổi. Đại đa số đều tự biên tự diễn, tự mình bụng bảo dạ.

Có một người đi trước làm ví dụ, những phóng viên về sau càng có thêm dũng khí để hỏi. Khi nào thì sẽ cầu hôn, bọn họ đều đang đợi đám cưới thể kỷ của anh.

Cảnh Thần Hạo không có ý muốn tiếp tục trả lời câu hỏi, Thích Thịnh Thiên đứng bên cạnh ngay lập tức lấy mic nói, “Mọi người đều thiên vị phải không? Đám thì hỏi tôi đây này!”

Câu nói của Thích Thịnh Thiên là cho tất cả mọi người có mặt đều phải bật cười, cũng không có ai dám hỏi gì thêm nữa, Hơn nữa những tin tức linh tinh lại nhằm vào Thích Thịnh Thiên mà hỏi.

Thích Thịnh Thiên ứng phó những tình huống này cũng đã quen rồi, không cần nói nhiều cũng có thể đánh bại được các câu hỏi của cánh phóng viên, sau đó lại có thể kéo dẫn câu hỏi về các vấn đề của Cẩm Ngọc.

“Tôi đã nói rồi, ngày mai các món hàng mới tiêu thụ sẽ giảm giá năm mươi phần trăm thì sao?” Thích Thịnh Thiên cầm mic, câu hỏi thăm dò nhìn về phía phóng viên.

Dưới khán đài bỗng nhiên rầm rộ hẳn lên, sự chào gọi của một món hời tất cả bọn họ đều hiểu. Nhưng vừa bắt đầu đã giảm giá năm mươi phần trăm, giảm giá như vậy liệu có phải là quá nhiều hay không!

“Nửa giá!”

“Thích tổng anh thật quá đẹp trai!”

Thích Thịnh Thiên bỗng chốc đón nhận hết tất cả sự khen ngợi, ánh mắt liếc nhìn về phía Cảnh Thần Hạo, cười nói, “Mọi người gọi vài tiếng Cảnh tổng rất đẹp trai, nói không chừng còn có sự ưu đãi khác ấy chứ!”

Tới đây có không ít phóng viên là nữ, đối với những việc này đều rất có hứng thú, hơn nữa buổi họp báo này lại còn là trực tiếp, trên mạng có không ít người đang theo dõi, lợi ích này bọn họ đều rất sẵn sàng.

Trong phút chốc, Cảnh tổng rất đẹp trai bốn từ này được vang vọng lên khắp đại sảnh.

Bùi Nhiễm Nhiễm như được nhìn thấy một vở kịch vui, giảm giá năm mươi phần trăm này vốn đã nằm trong kế hoạch, nhưng những lời khi này của Thích Thịnh Thiên rõ ràng là cố ý.

Quả nhiên là anh em tốt, cho dù có thế nào Cảnh Thần Hạo cũng không thể tức giận được, cho nên Thích Thịnh Thiên mới dám trêu đùa lớn tới như vậy.

Dưới sự chế ngự của người dẫn chương trình, không khí tại nơi này cũng được yên tĩnh đi chút ít. Cảnh Thần Hạo lúc này mới chậm rãi đưa mic lên gần miệng: “Những điều mọi người nói với tôi không có tác dụng gì cả, cô ấy nói mới có tác dụng.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn Cảnh Thần Hạo quay ra phía cô, cô thật sự chỉ muốn đám một phát vào giữa mũi anh. Trong phút chốc ánh đèn flash cứ thế chiếu thẳng về phía cô, tất cả sự chú ý và lời bàn tán đều bắt đầu rì rầm.

“Đây không phải là người phụ nữ mà Cảnh tổng theo đuổi sao?”

“Thân hình thật ra tương đối là đẹp mà!”

- - - - - Nhóm dịch: Boss - App iNovel - - - - -

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213

Chẳng lẽ là do ánh sáng trong đại sảnh sao? Sao mình lại cảm thấy cô ấy thật đẹp!”

Trên mặt cô từ đầu tới cuối vẫn nở nụ cười mỉm mỉm, cô biết giờ phút này trên màn hình phát sóng trực tiếp nhất định đang phát sóng mặt của cô.

Mắt cô nhìn thẳng vào anh, đôi môi hồng hồng khẽ mở, “Cảnh tổng đẹp trai nhất.”

Không khí ở hiện trường bởi vì chữ này của cô, càng thêm náo nhiệt.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Cảnh Thần Hạo cầm micro đứng lên nói, “Đủ một ngàn giảm hai trăm”

Nói xong, anh liền đặt micro trong tay xuống, đi về phía cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh bước xuống sân khấu, mặc bộ âu phục phẳng phiu đi tới, sớm biết thế này, vừa nãy cô lên sân khấu tốt hơn, cũng không cần phải xấu hổ như bây giờ.

Dù cho MC hiện tại công lực có thâm hậu hơn nữa, vẫn không cách nào dời ánh mắt của các phóng viên tới trước sân khấu, bọn họ rất hứng thú với sinh hoạt cá nhân của Cảnh Thần Hạo

Trước con mắt của bao nhiêu người, Cảnh Thần Hạo đi đến trước mặt cô, ôm eo cô rất tự nhiên đi về phía cửa sau, hơi cúi đầu tiến đến bên tai cô, “em khiến anh chịu tổn thất nặng, tối nay phải bù đắp cho anh thật tốt.”

“Chuyện không liên quan đến em, là anh tự nguyện.” Cô lại không thể không nói!

Và lại đủ một ngàn giảm hai trăm cũng không phải do cô nói.

“Anh mặc kệ, em là ngòi nổ.”

Cô không biết nói gì trọn mắt lên, chuyện này căn bản không liên quan nhiều với cô, huống chi ngòi nổ rõ ràng là bản thân anh mà!

Chuyện bù đắp, anh ta đừng hòng!

Bóng lưng hai người cúi đầu thì thầm nhìn tựa như là quán quyết với nhau, nhẹ nhàng đẹp đẽ, khiến mọi người hâm mộ.

Bọn họ chẳng qua đến tham gia một buổi họp báo mà thôi, không nghĩ tới bị công chúng rắc cầu lương (*).

Nhưng mà, cầu lương này ăn rất đáng!

Phía trước vẫn tiếp tục buổi họp báo ra mắt sản phẩm, Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm sau khi rời khỏi đi vào phòng nghỉ ngơi, còn chưa đi đến cửa phòng nghỉ, điện thoại của Bùi Nhiễm Nhiễm bỗng nhiên vang lên.

Cô lấy điện thoại di động ra xem là Lâm Tri Hiểu gọi tới, liền bắt máy, cô còn chưa nói câu nào, bên kia liền vang lên giọng nói vội vàng của Lâm Tri Hiểu, “Nhiễm Nhiễm, xảy ra chuyện rồi!”

Bước chân của cô liền dừng lại, Cảnh Thần Hạo bên cạnh cũng dừng bước cúi đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên sự nghi vấn.

“Chuyện Hoắc Đông bị Mẫn Lệ tông xảy ra tai nạn bị lộ rồi, nói là trên tin tức nói là do boss lớn phái người làm, mục đích là muốn loại bỏ triệt để Hoắc Đông ra khỏi Hoắc thị, Nhiễm Nhiễm, làm sao bây giờ?” Lâm Tri Hiểu ngồi trước máy tính xem tin tức, rất lo lắng.

Trước kia những chuyện này cô đều trực tiếp hỏi Cảnh tổng, nhưng bây giờ cô quyết định về sau chuyện gì cũng trực tiếp nói cho Nhiễm Nhiễm biết, để cô truyền đạt lại, cô sẽ có thể không cần đối mặt với boss lớn, còn có thể xúc tiến tình cảm của hai người, thật tốt.

“Tớ biết rồi, không cần phải lo lắng.” Cô dứt lời liền cúp điện thoại.

Tin này xuất hiện rất đúng lúc, buổi họp báo bên Cảnh thị vừa tới hồi cuối, trên mạng liền tung ra vụ bê bối này, mà bọn phóng viên đến tham dự buổi họp báo này của Cảnh thị ngay cả bản thảo cũng chưa viết, hơn nữa các hoạt động giảm giá lớn vừa rồi của Cảnh thị quá hấp dẫn, khó tránh khỏi bị đem ra viết bài.

Thủ đoạn bán hàng nâng cao giá sau đó giảm giá đã không còn gì lạ lắm, chỉ cần có người dẫn đầu trên phương diện này, tin rằng bọn quần chúng không rõ chân tướng này nhất định sẽ tin đây là thật.

Cô lập tức mở xem trang web trên điện thoại, tin tức về tiền chủ tịch của Hoắc thị bị tông tin tức bùng bùng hiện lên, “Cảnh tổng, người đụng xe với

Mẫn Lệ là Hoắc Đông sao?”

“Phải.” Anh cũng nhìn thấy tin tức trên màn hình điện thoại, ánh mắt hơi nhăm.

Thích Thịnh Thiên làm việc kiểu gì thế! -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

“Trễ rồi.” Cô nhìn thấy trên mạng đã có tin tức của cô vừa rồi về ngọc khí mới của Cảnh thị sẽ mở bán vào ngày mai.

Hàng của Cảnh thị vốn là hàng cấp cao, giá mắc một chút cũng rất bình thường, nhưng bây giờ đại đa số dân mạng không có tiếp xúc qua sản phẩm của nó mà đã ở đó bàn luận giá thể này rốt cuộc là sao.

“Cảnh tổng, làm lớn chuyện rồi.” Cô đưa điện thoại đến trước mặt anh.

Thế nhưng Cảnh Thần Hạo căn bản không có ý định nhìn, “đi thôi! Về công ty.”

Sau lưng bọn họ truyền đến tiếng nói chuyện ồn ào, đoán chừng là những phóng viên đó cũng nhìn thấy tin trên mạng, đoán chừng Thích Thịnh Thiên hiện giờ đã bó tay toàn tập!

Trên đường về công ty, cô mới mở miệng tiếp tục hỏi, “vụ tai nạn xe tối hôm qua rốt cuộc là chuyện thế nào?”

Mẫn Lệ mặc dù giọng có lớn, nhưng lại cảm thấy cô ấy sẽ không xúc động đến lái xe đụng người ta, ý tứ sâu xa nhìn anh một cái, chẳng lẽ thật sự do là Cảnh Thần Hạo làm?

Không thể nào, quá không hợp với tác phong làm việc của anh, nếu như là anh làm, Hoắc Đông bây giờ không phải nằm trên giường bệnh ở bệnh viện, mà là nằm trong nhà xác.

Nghiêng đầu nghe tiếp ánh mắt dò xét của cô, anh lạnh lùng nói, “tự tạo nghiệt mà thôi.”

“Vậy là trên mạng nói lung tung? Nhưng mắc kệ chân tướng sự thật là gì, anh không lo cho hình tượng của anh chút nào sao, hình tượng của Cảnh thị, ngày mai mới mở bán sản phẩm mới, vụ bê bối hôm nay dù sao cũng không tốt.” Sao anh ta lại có thể bình tĩnh như vậy chứ.

Anh đoạt lấy điện thoại của cô, tùy tiện ném sang một, “bây giờ chuyện anh quan tâm hơn chính là tin này làm cách nào bị lộ ra ngoài, còn những chuyện khác, Thích Thịnh Thiên sẽ xử lý.”

Mất nhìn điện thoại lật úp, cúi đầu trầm tư, đúng như Cảnh Thần Hạo nói, Thích Thịnh Thiên giờ phút này cầm micro, đang ứng phó chuyện này.

“Là hàng bình dân hay hàng cao cấp, ngày mai tự nhiên sẽ rõ, còn về chuyện tai nạn xe của tiền chủ tịch của Hoắc thị, chân tướng cũng không phải như trên mạng nói, nhằm vào chuyện này, chúng tôi sẽ sắp xếp một buổi họp báo khác, buổi họp báo hôm nay kết thúc tại đây.”

Anh nói xong liền đứng dậy, micro cũng không có bỏ xuống liền, giờ đến bên miệng nói lần nữa, “ngay cửa có chuẩn bị sẵn một vài món quà nhỏ cho các bạn, lúc đi đừng quên lấy quà nha, tôi sẽ không lái xe mang quà tới cho các bạn đâu nhé!”

Câu nói của anh khiến cho mọi người bật cười, người cũng đi rồi, bọn họ tiếp tục đợi ở chỗ này cũng không có ích gì, hướng chỉ tin tức hôm nay quá nhiều, trở về viết bản thảo cho thật hay mới là chuyện chính.”

Thích Thịnh Thiên nắm tay Hòa Thảo cùng bước xuống bậc, để lại MC không chế cục diện.

Sau khi trở lại hậu trường, Hà Thảo lo lắng nhìn Thích Thịnh Thiên đang cầm di động ra xem, “Thích tổng, cần tôi làm gì không?”

Trong khi Thích Thịnh Thiên gọi điện thoại, ánh mắt của anh dừng lại trên người cô một lát, “đừng để tin xấu xuất hiện là được, tốt nhất là ngồi yên đợi.”

“Dạ, tôi biết rồi.” Hòa Thảo cười mỉm trả lời.

Thích Thịnh Thiên nghe xong câu nói của cô liền đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện, ngữ khí rất nghiêm túc.

Hòa Thảo không có tẩy trang tại chỗ, bởi vì Bùi Nhiễm Nhiễm vừa mới gọi điện thoại tới báo cô rời khỏi trước.

Hiện giờ bên ngoài bệnh viện nhất định có rất nhiều phóng viên, cho nên bọn họ thật sự đã trở về công ty.

Cảnh Thần Hạo bước vào văn phòng, Bùi Nhiễm Nhiễm rót cho anh một ly cà phê thượng hạng rồi đi ra ngoài.

Lâm Tri Hiểu lập tức chạy tới phòng làm việc của cô, “Nhiễm Nhiễm, tình huống này là sao! Boss lớn sẽ không thật sự phái người đi đụng Hoắc Đông kia chứ? Dù có muốn phái người đi, cũng sẽ không phái Mẫn Lệ a!”

Người ở thành phố a đều biết quan hệ bọn họ rất tốt, đây không phải là có ý để lại đầu đề câu chuyện sao?

Boss lớn mới không ngốc như vậy!

Bùi Nhiễm Nhiễm bình tĩnh chỉnh lý văn kiện đang chồng chất trên bàn, “ngay cả lời trên mạng cậu cũng tin? Cậu làm sao mà làm được thư ký tổng giám đốc vậy?”

Lâm Tri Hiểu liền trả lời, “hiển nhiên là khác với cách cậu lên làm thư ký tổng giám đốc rồi.”

Cậu còn có tâm trạng trêu chọc tớ, xem ra không hề lo lắng chút nào.

(*) Câu lương: nam và nữ show tình cảm cho mọi người xem

- -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214

Lâm Tri Hiểu lập tức xôn lên, cô xắn tay giúp Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm tốt của tôi ơi, cậu đừng có úp úp mở mở nữa, mau nói đi! Rốt cục là chuyện gì?”

“Tớ cũng không biết, nhưng điều tớ biết là chắc chắn không phải Cảnh Thần Hạo chỉ thị cho Mẫn Lệ làm vậy, anh ấy không đến nỗi như vậy. Khi họ gặp tai nạn, hình như Cảnh Thần Hạo đã về Cảnh gia rồi.

“Cũng không chắc đâu, lẽ nào cậu chưa từng nghe câu vì hồng nhan nguyện quên mình sao? Đêm đó Hoắc Đông định có ý đồ với cậu, không phải cũng là do Cảnh Thần Hạo bỗng dưng xuất hiện rồi cứu cậu khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng, sau đó còn nổi trận lôi đình, nhanh chóng thu mua Lôi Thị hay sao. Có thể là do đại boss thấy để cho hắn ta nhờn nhờ là một sự sai lầm, nên mới quyết định.....” Lâm Tri Hiểu làm tư thế lấy tay cắt cổ, ánh nhìn tỏ vẻ nguy hiểm.

Bùi Nhiễm Nhiễm lắc lắc đầu, “Anh ấy sẽ không để cho hắn ta được giải thoát nhanh đến vậy đâu, mà sẽ là từ từ tra tấn.”

Lâm Tri Hiểu nhớ lại những chuyện mà mấy năm vừa qua, cô làm thư ký cho Cảnh Thần Hạo, hình như đúng là vậy.

“Nhiễm Nhiễm, cậu khá hiểu đại boss đấy chứ!” Cô vừa nháy nháy mắt vừa nhìn sang Nhiễm Nhiễm.

“Cũng bình thường thôi.”

“Còn khiêm tốn cái gì nữa? Lại nói Hoắc Đông làm vậy với cậu, hắn ta bị vậy cũng không oan?” Dám động tay động chân với người phụ nữ của đại boss, đáng đời.

“Tớ cũng thấy tra tấn từ từ cũng không tồi, cần hưởng thụ quá trình.” Động tác trong tay cô chậm lại, cũng giống như tập đoàn Âu Á.

Nhất định cô không để cho tập đoàn Âu Á được như Bùi Thị, đổ gục trong một đêm đâu.

Lâm Tri Hiểu khoanh tay trước ngực nhìn cô, “Vậy thì đúng với câu không phải người một nhà không vào cùng một cửa?”

Khóe miệng Bùi Nhiễm Nhiễm nhếch lên, “Hôm nay cậu trở thành từ điển tục ngữ sống à? Còn không đi làm đi!”

“Đi ngay bây giờ đây, buồn tẻ chuyện có lợi cho công suất làm việc.” Lâm Tri Hiểu nhìn cô, ôm đồng hồ văn kiện lên, xong mới tiến về phía cửa văn phòng.

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Âu Á.

Âu Dương Lập nhìn màn hình vi tính trước mặt, trên đó như chạy đi chạy lại câu nói của Bùi Nhiễm Nhiễm ‘Cảnh tổng đẹp trai nhất’. Khung cảnh Cảnh Thần Hạo bỏ điện thoại xuống bước về phía cô, hai người âu yếm đến tận lúc rời đi.

Cảnh tượng này chạy đi chạy lại trong đầu anh không biết bao nhiêu lần, càng nhìn đôi mắt trong vắt dưới cặp kính bà già kia, anh càng thấy giống Bùi Nhiễm Nhiễm.

Rõ ràng biết đó không phải cô, nhưng nhìn những hình ảnh của hai người, anh vẫn rất khó chịu, bức bối.

Bức bối đến độ muốn đập nát màn hình trước mặt.

Cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ, anh mới tắt hình ảnh trên máy tính, “Vào đi!”

Thư ký đi giày cao gót bước vào, thấy sắc mặt anh không được vui, bước chân cô ta cũng nhẹ nhàng hơn, gương mặt tươi cười càng chịu khó chiều

người hơn, “Chủ tịch, trên mạng bàn luận về vấn đề Cảnh Thần Hạo cho người tông xe càng ngày càng hot, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến vụ bán sản phẩm mới của họ vào ngày mai.”

Âu Dương Lập ngừng đầu nhìn cô thư ký với thân hình bốc lửa, nghe báo cáo của cô xong, anh vẫn tay, chán không muốn nghe tiếp, “Biết rồi, đi ra đi ra!”

Thư ký không đi luôn mà tiếp tục báo cáo, “Chủ tịch, khi này phu nhân có gọi đến, nói rằng lễ mừng thọ của mẹ chủ tịch sắp đến rồi, tối nay hẹn chủ tịch quyết định món ăn và những người được mời tham dự.”

Âu Dương Lập cau mày, anh nhìn thờ gian hiển thị phía dưới màn hình máy tính, “Đi ra đi ra, phiền chết được!”

Choi được Cảnh Thần Hạo một vỏ, rõ ràng phải vui, sao chủ tịch lại xuống tinh thần vậy?

Nhưng thân là một thư ký đúng nghĩa, tình hình như vậy cô cũng sẽ không hỏi thêm mà nhanh chóng rời khỏi phòng chủ tịch.

Chuyện của Hoắc Đông rất nhanh lại cuộn lên một là sóng nghị luận trên mạng, độ hot trên mạng vẫn vào top đầu.

Trên mạng còn có ảnh Hoắc Đông nằm trên giường bệnh thoi thóp, cả người quấn băng gạc, nếu không phải có lộ gương mặt ra thì chẳng ai biết con người suy yếu nằm kia là Hoắc Đông.

Cảnh Thị vì chuyện lần này được đẩy lên đầu sóng ngọn gió, lượt follow tăng theo từng giây.

Khi chuyện này càng làm to, những bài báo về Cảnh Thị cũng tăng lên như nấm sau mưa, hết bài này đến bài khác.

Nhưng đây chưa chắc là chuyện tốt, ngày mai lại là ngày ra mắt sản phẩm mới, đây vốn là kế hoạch đã vạch sẵn, tất cả vẫn làm theo kế hoạch định trước, chỉ có điều tự nhiên có biến.

Đường Sóc ở bệnh viện thấy Mẫn Lệ vừa về nên biết thông tin này.

Anh ngồi trước máy tính xem qua toàn bộ tin tức mới nhất, đặc biệt là đoạn video hai người cùng rời đi.

Bùi Nhiễm Nhiễm!

Đột nhiên, điện thoại trên bàn reo lên, anh vừa xem đoạn video vừa bắt máy.

“Anh, Anh xem tin tức trên mạng chưa?” Hạo ca có phải là bị xúi dục không vậy?” Đường Tư Diễm ngồi trên sofa trong phòng, bên tay đặt xuống miếng táo vừa gọt, tay đưa lên miệng ăn, vừa xem tin tức trước mặt.

“Nghe giọng em vậy là muốn bỏ cuộc rồi?” Đường Sóc thư thái ngả người về sau, chuyện này đối với nó cũng là một việc tốt.

“Anh, anh đang nói gì vậy! Em thấy mắt thâm mỵ của Hạo ca có vấn đề trầm trọng rồi, có phải anh ấy không thích mấy cô gái xinh đẹp như em không?” Cô vừa nghĩ đến đây lại thấy bực tức.

Cô còn không bằng một người đàn bà xấu xí.

Cô bỗng thấy miếng táo trong miệng chẳng còn chút vị nào.

Đường Sóc cười nhạt, “Cũng có thể.”

Mặc dù anh biết em gái mình khá xinh đẹp, nhưng anh thấy Bùi Nhiễm Nhiễm còn xinh đẹp hơn, phong thái và tư chất của hai người hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng Cảnh Thần Hạo chắc chắn thích con người cô chứ không phải vẻ bề ngoài kia.

“Anh! Làm gì có ông anh nào như anh! Trên mạng đang ầm ỹ như thế, anh có liên hệ với Hạo ca không, chuyện này giải quyết thế nào đây! Không phải là do anh ấy làm thật chứ?” Cô bịu bịu môi, miếng táo bung lên cạnh mồm nhưng vẫn không thể nuốt trôi.

Đôi mắt nhìn chăm chăm vào khung cảnh anh bước đến phía Bùi Dĩ Hàn mà cảm thấy không cam tâm.

Cô thấy nhớ lại câu nói của Liêu Vi khi trước, thâm mỵ của Hạo ca không thể có vấn đề đâu.

Lẽ nào cô ta đúng là Bùi Nhiễm Nhiễm?

Không được, nhất định phải nghĩ cách thử cô ta!

Đường Sóc nghe thấy lời của em gái, đôi mắt hiền từ chìm xuống, “Em ít dính vào mấy chuyện này.”

“Không dính thì không dính!” Cô cũng chẳng thèm liên quan đến mấy vụ này, nếu không phải có liên quan đến Hạo ca, cô còn lâu mới xem thời sự.

Cô lại xam một miếng táo đưa lên mồm, bưng đến bên miệng rồi còn không ăn được, “Anh, lần trước em có nói với anh cái người tên Cao Thâm, anh đừng có dùng anh ta đấy!”

“Nếu em muốn quyết định, vị trí của anh nhường cho em luôn.” Đôi mắt Đường Sóc híp lại, anh cảm thấy hơi bức bối, đưa tay tắt màn hình trước mặt.

“Ồ, ừm.” Đường Tư Điềm cười một tiếng, “Thôi nhường lại cho anh đấy! Em cứ ngoan ngoãn làm cô đại tiểu thư là được rồi, anh, tối về nhớ ăn cơm, em cúp đây.”

Không đợi câu đáp từ đối phương, cô đã dập máy. Miệng nhai miếng táo, đôi mắt tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi.

Cho dù có phải bỏ cuộc thật, cô cũng phải thử cho biết có thật đó là Bùi Nhiễm Nhiễm không.

.....

Chuyện trên mạng vô cùng ầm ỹ, Cảnh Thần Hạo lại như không có chuyện gì xảy ra, đến giờ đi làm đến giờ tan làm. Vẫn cứ đưa đón cô đi, về.

Từ sau khi tiểu Dương ở nhà trông Dương Dương và Noãn Noãn, khi hai người ra ngoài, gần như đều do anh lái xe.

Hôm nay cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bà Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi trên ghế lái phụ, ngón tay trắng nõn không ngừng di chuyển trên màn hình điện thoại, nhanh chóng lướt qua các loại tám chuyện tin tức ngõ ngách

Nói giống như tận mắt nhìn thấy Cảnh Thần Hạo sai Mẫn Lệ dựng xe của Hoắc Đông vậy

“Cảnh tổng, ngài không đi xem Mẫn Lệ sao?” anh ta một mình ở trong bệnh viện, sẽ không phải có nhà báo đóng giả thành bác sĩ hộ lý, đi vào có ý đồ phỏng vấn anh ta?

Cảnh Thần Hạo đôi tay nắm chặt lấy vô-lăng, mắt nhìn thẳng về phía trước, “không cần”

“Vậy biết là làm thế nào bị lộ ra ngoài chưa?” trước đây anh ấy nói chỉ có hứng thú với điều này

Tối qua chắc đã phong tỏa tin tức rồi, nhưng vẫn bị lộ ra ngoài, bên trong nhất định có chỗ nào đó bị lộ ra

Anh nhìn ánh đèn giao thông sáng lập lờ ở phía trước, giảm tốc độ xe xuống, “bệnh viện có một ý tá nợ tiền, Hoắc Thị gần đây khá nổi, biết được tin tức này khẳng định có thể bán được không ít tiền, 10 vạn tệ bán rồi”

Loại tin tức này cho dù có bán ra ngoài, cũng chỉ sẽ báo cáo tin va chạm hai chiếc xe của Hoắc Đông và Mẫn Lệ, nhưng mà vừa mới bắt đầu thì đã lôi kéo Cảnh Thần Hạo liên quan

Đây rõ ràng không phải là nhắm đến Mẫn Lệ, mà là nhắm đến Cảnh Thần Hạo

Đèn đỏ hiện lên chiếc xe dừng lại, cô quay hẳn đầu sang nhìn chăm chăm anh, từ từ nói, “Âu Dương Lập?”

Anh nhếch đuôi lông mày, “thông minh”

“Em cảm thấy anh mới là lợi hại, đây mới chưa tới 2 tiếng đồng hồ, anh có cần phải điều tra rõ ràng nhanh như thế không, một chút thách thức đều không có” cô ngoảnh đầu lại nhìn về phía trước, chiếc xe nhanh chóng phóng đi, cảnh sắc bên ngoài cửa sổ không ngừng ngược về sau

“Thích Thịnh Thiên bản thân làm việc không đáng tin cậy, tốc độ như thế này đã là rất chậm rồi” anh sớm kêu cậu ta phong tỏa tin tức, cho dù phía sau có tuyên bố bất kỳ tin tức nào có liên quan, bắt buộc có bọn họ đến chủ đạo

Bây giờ cục diện như thế này, thì để Thích Thịnh Thiên đi lo thu dọn

Cô mím môi không nói gì, sau khi cất điện thoại rồi mới nghĩ ra, ngày mai là thứ 7, đây không phải rõ ràng có thể ở nhà nghỉ ngơi rồi đó sao

Cảnh Thần Hạo làm thế nào?

Cùng nhau trôi qua cuối tuần?

Cô lập tức lắc lắc đầu, từ sáng đến tối đối diện với nhau 2 ngày, sẽ xảy ra chuyện đó!

Dương Dương cửa quan này không thể qua nổi rồi!

Chiếc xe chạy được một đoạn đường, cô mới từ từ mở miệng, “Cảnh tổng, ngài có từng nghĩ cuối tuần ngài phải về nhà chứ?”

“Anh đây không phải đang trên đường về nhà đó sao?” anh vừa nói thì càng tăng tốc

Cô không phải là có ý về nhà nhanh chút!

Thôi vậy, thế nào thì như thế, cô chẳng có gì mà không thể tiếp nhận được cả

Hai người xuống xe, cánh cổng của khu tiểu chung cư được mở từ bên trong, Tiểu Dương từ bên trong đi ra

“Cảnh tổng, tin tức cuộc họp báo của hôm nay, chúng tôi ở nhà cũng đã coi rồi, tiểu thiếu gia chỉ nói hai từ” Tiểu Dương giơ ngón tay lên ký hiệu cắt kéo

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng ở bên cạnh có hứng thú nhìn về phía anh ta, chẳng trách hôm nay lái nhanh như thế, thì ra là đến để mách lẻo

Nhưng mà cô cũng rất hiếu kỳ, Dương Dương nói cái gì rồi

Cảnh Thần Hạo gật chút đầu, ám thị cậu ta tiếp tục nói

“Hoang phí”

Tiểu Dương chỉ về phía chiếc xe không ở xa đó, “Cảnh tổng, đây không phải là do tôi nói, tiểu thiếu gia nói, tôi tan ca trước à!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn bóng lưng bỏ chạy của Tiểu Dương, sau đó lại nhìn một cái sắc mặt của Cảnh Thần Hạo, đích thực rất khó coi

Cô không tính để ý anh ấy, từ bên cạnh anh đi qua, cổ tay bỗng nhiên bị kéo lại, ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy anh dường như đang cười

Vừa rồi còn khuôn mặt u ám, lúc này thì nhuộm lên nụ cười tươi vui, có kiểu cảm giác sáng ngời

“Anh bị kích động rồi?”

Anh ôm chầm lấy cô, hai người sánh vai đi vào trong, bên mép có kèm theo nụ cười trả lời câu hỏi của cô, “Nhiễm Nhiễm, chính mình là một gia đình mới gọi hoang phí”

Cô cười cười gượng gạo, “ha ha...”

Quả nhiên bị kích động rồi!

Đi vào trong nhà rồi, Dương Dương Noãn Noãn đều không có ở đây, chắc là ở trên lầu, cô có thói quen chào đón bọn trẻ trước, thế là đi lên trên lầu

Cảnh Thần Hạo đương nhiên cũng đi theo sau đi lên, vừa lên đến lầu trên Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy Noãn Noãn đang vẽ tranh, trên chiếc váy công chúa màu trắng bị vấy bẩn không ít màu sắc, nhìn lên giống như là một cô búp bê sứ đầy màu sắc

Còn Dương Dương trên tay cầm một quyển sách ngồi bên cạnh cô bé

“Mami! Daddy!” Noãn Noãn đi chân đất đi đến trước mặt hai người họ, Dương Dương đang đọc sách cũng ngẩng đầu lên nhìn hai người họ, xem như là đã chào hỏi rồi

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy Noãn Noãn chạy đến, khi đang chuẩn bị đưa tay ra ôm lấy, Cảnh Thần Hạo lên trước kéo cô ra phía sau, từ từ hạ người xuống, đón lấy cả người vấy bẩn của Noãn Noãn

“Daddy!” thân người bé nhỏ của Noãn Noãn đổ gục lên trên người anh, bàn tay nho nhỏ toàn màu sắc bám lên bộ vest đắt tiền của anh, phút chốc lưu lại dấu ấn hoa hoa xanh xanh

“Noãn Noãn hôm nay chơi có vui không?” Cảnh Thần Hạo mỉm cười nhìn cô bé, cứ để cho bàn tay của cô bé trên người mình “vẽ vờ”

“Chơi vui, chú Tiểu Dương và anh trai đều ở cùng con” Noãn Noãn nhìn bà tay của mình, “bẩn quá à!”

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng ở bên cạnh nhìn đột nhiên có cảm giác muốn khóc mà không có nước mắt

Đại Boss ngài đây tôi ra tự mình lên trước chuyện này cô không hề rất cảm động

Thôi vậy, thân là một người đàn ông hoang phí, một bộ quần áo thôi mà

“Hai người từ từ chơi đùa, mẹ đi nấu cơm trước” cô không thể nhìn tiếp được nữa, bởi vì cảnh tượng này cô đã trải qua không biết bao nhiêu lần rồi

Sau cùng chỉ có thể khiến cho bản thân càng thảm hại, còn phải thu dọn tàn tích

Cô một bên hướng xuống lầu đi một bên nghĩ đến, phải để cho Cảnh Thần Hạo cũng trải nghiệm một chút, nơi bọn trẻ gây náo loạn khó thu dọn nhất rồi

Trên lầu chốc chốc lại phát ra tiếng cười, Bùi Nhiễm Nhiễm ở trong bếp nghe thấy rồi, đặc biệt là tiếng cười của Noãn Noãn rất lớn, xem ra bọn họ hòa đồng khá vui vẻ

Làm xong bữa tối, khi mà lên trên lầu gọi bọn họ xuống ăn cơm, cô liền không thể nào cười được

Bộ đồ vest của Cảnh Thần Hạo biến dạng không nói, đến chiếc áo sơ-mi trắng trên người đều trở thành hoa hoa xanh xanh luôn, đến cả trên khuôn mặt khô ngô tuần tú đó còn có dấu vết hai bàn tay nhỏ bé

Cô lấy điện thoại ra đi đến phía Cảnh Thần Hạo đang làm người mẫu, nhìn thấy rõ ràng dung mạo lúc này của anh, cô không thể nào tiếp tục nhìn được nữa, cười ra tiếng

Điện thoại của cô chuyển sang chế độ chụp ảnh, “em có thể chụp lại ảnh lưu niệm không?”

“Em dám!” Cảnh Thần Hạo không cần nhìn cũng biết dáng bộ của anh lúc này khôi hài đến mức nào

Người phụ nữ ở trước mặt nụ cười toe toét gian xảo, nhìn thôi đã đủ rồi, vậy mà còn muốn chụp ảnh lưu niệm

Cảnh Thần Hạo ngồi ở trên tấm thảm đệm đầy đồ chơi trẻ con, Noãn Noãn đưa tay ra đứng ở bên cạnh sườn của anh, mở miệng giọng nói nũng nịu, “daddy, chụp mà! Rất đáng yêu!”

Đáng yêu?

Anh một người đàn ông, dùng cái gì mà đáng yêu để mô tả?

“Daddy, thật sự rất đáng yêu, daddy cảm thấy Noãn Noãn vẽ không đẹp sao?” cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn màu xanh nhìn chằm chằm về phía anh, chiếc miệng nhỏ bĩu môi, đáng thương vô cùng

Cảnh Thần Hạo mềm lòng, gật gật đầu

Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chắc cơ hội, liên tiếp chụp mấy tấm, điều khiến cô vừa ý nhất là trong quá trình này, Noãn Noãn còn liên tục ở trên cánh tay của anh ấy vỗ vỗ, cô ấn chụp liên hoàn, cả quá trình đều chụp lại

Trong lòng cô mẫn ý nhìn mấy chục tấm hình trong điện thoại, Noãn Noãn nhìn thấy thế kêu là cũng muốn nhìn hình, Cảnh Thần Hạo đây mới từ trên tấm thảm đứng dậy, cả người như từ trong thùng nhuộm màu lần một vòng vậy, đến ngay cả Dương Dương đứng ở cạnh mặc mặc quan sát nhìn thấy dáng vẻ của anh ta như thế, cũng không nhịn nổi mỉm cười

Cô chỉ là cho Noãn Noãn nhìn 1, 2 tấm, rồi thì thu lại điện thoại, “Noãn Noãn ngoan, mami đưa con đi rửa tay trước, ăn cơm thôi”

Cô cảm thấy từ sau lưng xuất hiện bóng người cao lớn, ngoảnh đầu sang nhìn một cái, “anh tự mình rửa”

“Trọng nữ khinh phu” anh nói xong nhặt chiếc áo vest không dám nhìn từ trên mặt đất lên, trí sáng tạo của trẻ nhỏ đúng là khá phong phú, ít nhất màu sắc nhìn khá là tươi mới

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216

Bước chân cô đột nhiên, rất nhanh hồi phục lại trạng thái bình thường, “Nếu như Noãn Noãn lớn như thế, em cũng có thể giúp anh.”

Anh đâu phải con nít, việc nhỏ này còn cần giúp sao? Hoàn toàn không cần thiết.

Cô xuống lầu dẫn Noãn Noãn đi vệ sinh cá nhân, Cảnh Thần Hạo trực tiếp đi vào phòng của cô, bọn họ đã ngồi trên bàn, anh cũng không đi ra.

Noãn Noãn nhìn đồ ăn trước mặt, mím môi, “Mami, con đói quá!”

“Các con ăn trước, mami đi xem thử.” Cô không dành để tại nhóc đói, nhưng từ nhỏ cô đã được dạy là đợi đủ người đến mới được ăn cơm”

Cảnh Thần Hạo anh ấy không phải người ngoài, chắc không để ý đâu nhì.

“Không sao, chúng ta đợi chút nữa.” Noãn Noãn chống cằm, nhìn mẹ đi về phía phòng ngủ.

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút tức giận đi về phía phòng ngủ, không chút khách sáo đẩy cửa, đập vào mắt cô là tấm lưng trần của anh.

Cô vội quay người, lưng đối anh nói, “Anh làm gì vậy, thay bộ đồ cũng lâu như thế?”

Cảnh Thần Hạo quay lưng nhìn cô, từ từ mặc đồ, “Đâu phải lần đầu thấy, em xấu hổ gì?”

Cô hận không thể đập đầu vào tường, cô thấy là 1 chuyện, nhưng giờ ăn cơm. Đâu phải giờ hở hang.

Nghe thấy phía sau mình là tiếng mặc đồ, cô đưa tay nắm lấy nắm cửa, “Nhanh lên, Noãn Noãn Dương Dương đói rồi, muốn ăn cơm, anh làm cha cũng không thêm lo nghĩ cho dạ dày chúng xiu sao, cho 1 điểm xấu!”

Lời cô vừa dứt, phía sau vọng lại tiếng bước chân, không xác định là anh đã mặc đồ xong chưa, cô cũng không mở cửa ngay.

Cho đến khi bên tai cô đột nhiên có giọng nói nhẹ: “Xin lỗi!”

Mũi cô ngửi thấy mùi sữa tắm, hóa ra là đang tắm, hèn chi lâu vậy.

“Không có lần sau.” Cô nghiêng người nhìn anh, thân cao của anh mặc bộ đồ ngủ màu tro nhạt, mái tóc đen còn ướt, thật là xem nhà này là nhà mình rồi.

“Đi thôi, ăn cơm trước.” Cô mở cửa phòng, Cảnh Thần Hạo không do dự đi theo sau.

Sau khi ngồi vào ghế, anh cười nhẹ nhìn Noãn Noãn Dương Dương, “Vừa nãy daddy xin lỗi nhé, sau này những chuyện như thế, không cần đợi daddy, cứ đứng giờ ăn là được.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe những lời này của anh, nhỏ tiếng nói, “Sao anh không nói lần sau sẽ chú ý.”

Cảnh Thần Hạo nghe những lời của cô, đưa mắt nhìn cô, lộ nụ cười không rõ ý.

Cô nhìn nụ cười đó, cảm thấy mình đang bị lột hớ.

Sau thời gian rất lâu, bọn họ cứ ăn cơm trong nhà không có xuống lầu, cô cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa ban đầu của Cảnh Thần Hạo.

Thực sự là không cần bọn... họ đợi.

Không khí ăn tối khá hòa thuận vui vẻ, đột nhiên Cảnh Thần Hạo bỏ đũa trên tay xuống, thân thể nhẹ nhàng hướng về Noãn Noãn Dương Dương.

Dương Dương để ý đến ánh nhìn của anh, ngược mắt đối mắt nhìn anh, rồi lại tiếp tục ăn.

“Noãn Noãn Dương Dương, chúng ta tìm thời gian, đổi tên được không?” Luôn tiện chuyển hộ khẩu của họ qua hộ khẩu nhà anh.

Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt lấy đũa trên tay mình, nhưng vẫn kẹp miếng sườn vào trong tô mình.

Cảnh Thần Hạo lại giờ trò gì đây?

“Cảnh Dương?” Dương Dương nghiêng đầu, trán hơi nhăn lại, rồi lắc đầu, “Hừm, không hay bằng Bùi Dương.”

Lòng Cảnh Thần Hạo thất lại, dồn mọi hy vọng của anh nhìn Noãn Noãn.

Noãn Noãn học theo dáng vẻ của anh, đọc tên của mình, “Cánh Noãn? Thấy sao sao ấy,, không hay.”

“Phụt....” Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu cười, sau đó nghiêng đầu qua, trước mặt cô đã có miếng khăn giấy.

Cô ngược mắt lên nhìn thì bắt gặp ánh mắt tối đen đầy oán hận của Cảnh Thần Hạo.

Cô nhận lấy khăn giấy lau miệng, sau đó từ từ đáp.” Cảnh Dương Cảnh Noãn, em cũng thấy không hay bằng Bùi Dương, Bùi Noãn, 3 so với 1, thiếu số phục tùng đa số. anh thua rồi.”

Cảnh Thần Hạo nhìn dáng vẻ đắc ý của cô, trái tim bị con trai và con gái làm tổn thương nhanh chóng được phục hồi, “Ừm, nghe em vậy.”

Cô nhún mắt, sao lại nói hay như thế?

“Sao, nếu cảm động quá, thì qua đây hôn anh cái anh sẽ vui hơn.” Anh đưa mặt qua chỗ cô.

Cô đưa tay ấn vào má anh, “Ăn com của anh, ăn xong lên lầu thu dọn tàn cục.”

“Không thể mời bảo mẫu hoặc người làm theo giờ sao?” Từ nhỏ đến lớn anh chưa dọn dẹp qua, có thể nói cảnh tượng này là lần đầu tiên.

Trong trí nhớ của anh, dường như anh không có chút hứng thú gì với hội họa, vật liệu liên quan cũng sẽ không đụng.

Cô móc móc ngón tay, anh lập tức đến gần, cho nên cho anh 1 nụ hôn cảm tạ là khá thích hợp.

Nhưng cô chỉ ghé sát tai anh nói, “Đây là lúc khảo nghiệm anh, cố lên, em sẽ ủng hộ anh về mặt tinh thần.”

Nghe lời này của cô, anh cũng xù mặt, ghé sát bên tai cô nói, “Anh cần hành động cổ vũ thiết thực hơn.”

“Không có,” Cô trở lại vị trí cũ, cần đưa nhìn mấy đứa con yêu, “Noãn Noãn Dương Dương, đợi xú mami đi rửa chén, tụi con lên lầu dọn dẹp cùng daddy nhé, được không?”

“Được” Noãn Noãn cười đáp, Dương Dương gật đầu.

3 so với 1, cô lại thắng.

Ở nhà này, anh thật là đến cả năng lực thổi hạt bụi cũng không có.

Cảnh Thần Hạo vừa nghĩ đến đồng lõa xộn trên lầu, thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu, đồ chơi đầy sàn.

Sau này phải bảo Tiểu Dương dọn sạch sẽ mới được đi.

Ăn com xong, 4 người theo phân công đã nói sẵn ai làm việc nấy.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng rửa chén xong, dọn dẹp nhà bếp xong, sẵn đi tắm cái, lúc đi ra, trên lầu vẫn còn vọng lại âm thanh.

Vẫn còn chưa dọn xong?

Nhưng cô không định lên giúp, đây là lúc tạo lập hình ảnh người cha tốt, cô không nên tham dự.

Thoải mái đi vào phòng sách, mở máy tính lên tiếp tục xem thông tin liên quan đến Bùi Gia năm đó.

Trước đây công việc luôn rất bận, tuy luôn xem các tư liệu liên quan, nhưng chưa từng nghiêm túc điều tra qua.

Lần này có vụ hợp tác với tập đoàn Âu Á, anh cũng cố tình kêu cô đi.

Thứ 2 tuần sau nhất định lại đến tập đoàn Âu Á lần nữa.

Cô nhìn mấy tội danh của nhà họ Bùi, chỉ cảm thấy nực cười.

Tội lũng đoạn nền kinh tế?

Bùi Gia kinh doanh ngọc thạch, phát triển tốt gọi là lũng đoạn.

Mấy sản phẩm không đạt chuẩn đều là châu báu mạng chất phóng xạ, còn những thứ đó từ đâu ra, sao lại có, 1 chút thông tin cũng không có.

Còn có quan hệ làm ăn với dân buôn thuốc là không cò gì để nói, ba cô trước giờ chưa từng giao du với đám người đó, cho nên mọi tội danh đều là vu khống.

Cô nắm lấy con chuột từ từ lướt xuống, đằng sau vọng lại tiếng bước chân, cô lập tức tắt trang mạng, nhanh chóng đổi thành màn hình buổi công bố của Cảnh Thị.

Cảnh Thần Hạo bung ly nước, nhìn cô chú tâm như thế, trên mặt lại không có quá nhiều biểu hiện, đặt ly nước trước mặt cô, “Uống chút nước.”

Cô đưa tay lấy ly nước, ánh mắt nhìn vào bộ đồ ngủ anh thay ra chưa bao lâu lấm lem vết tích, “Không nên để anh làm.”

Anh quả nhiên không thích hợp làm việc này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217

“Tại sao? Anh cảm thấy khá tốt đấy.” Anh kéo ghế bên cạnh ngồi xuống đối diện cô, “Rất là thú vị.”

Tuy rằng đích thực khiến anh hao tổn sức lực tinh thần, chăm sóc con còn khó khăn hơn đàm phán trên thương trường.

“Phải không? Vậy sau này công việc này giao cho anh!” Cô vui mừng nhẹ nhõm, quay lưng cầm lấy ly nước, lúc uống nước còn không quên nhìn lên vào sắc mặt của anh.

“Chúng ta vẫn nên thuê một bảo mẫu tốt hơn.” Kinh nghiệm cuộc sống như thế, trải nghiệm một chút là đủ rồi.

“Em thích bản thân tự chăm sóc tụi nhỏ, cảm giác không giống nhau.” Cô cười cười, ly nước trên tay đã trở nên có chút ẩm áp.

Cánh Thần Hạo đột nhiên đứng dậy đi về phía cô, từ một bên ẵm lấy cô, vùi đầu vào cổ cô, “Nhiễm Nhiễm.”

“Uhm.....”

“Đừng tỏ ra mạnh mẽ.” Có anh bên cạnh, cho nên không cần tỏ ra mạnh mẽ, có chuyện gì anh đều sẽ chặn lại trước mặt cô.

Đáy lòng cô mềm xuống, duy trì tư thế này tầm một phút rồi, cô mới trả lời anh, “Anh đừng đeo miệng, em vẫn còn chuyện quan trọng phải làm, đi chỗ khác chơi!”

“Chơi.....cái gì?” Anh chưa di chuyển, nghiêng một bên ở vành tai cô, đôi môi tự nhiên quẹt ngang vào làn da tai sau của cô.

Cô nghiêng đầu nhìn sang một bên, “Sao đi chẳng nữa không phải chơi em.”

Cô có nhiều việc phải làm thật.

“Cám ơn sự nhắc nhở của em.” Tay anh ôm lấy eo cô bắt đầu không thành thật sờ lung tung, trên người có một lớp áo ngủ mỏng manh, đúng là quá tiện lợi rồi.

“Cánh Thần Hạo anh nhúc nhích nữa, em quăng anh ra ngoài!” Cô đề cao âm lượng, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng ngoảnh lại liếc nhìn anh.

Tay anh lúc này đang đặt lên đùi cô, không nhúc nhích cũng khá tốt đấy.

Anh quyết định không nhúc nhích nữa, nhưng cơ thể anh không di chuyển, đôi mày ưa nhìn trong phút chốc không chớp nhìn vào cô, “Nhiễm Nhiễm, Dương Dương Noãn Noãn theo họ em, anh không phản đối, vậy chúng ta có phải nên sinh thêm hai đứa theo họ anh?”

“Không sinh!” Cô lập tức từ chối, “Không có thời gian, không có sức lực, không có suy nghĩ, không có dự định.”

“Bây giờ bắt đầu nghĩ, anh làm chủ giúp em, vậy quyết định như vậy nhé.” Giọng điệu của cô nhanh lên, anh cũng đi theo nhanh hơn.

“Đội em kiếm được mẹ rồi tính! Chuyện này bàn tính sau.” Cô suyt nữa là bị cắn cổ rồi, vẫn còn kịp xuống ngựa ở vực.

“Mẹ vợ đại nhân vẫn chưa tìm được.” Anh bây giờ rất muốn ăn tươi nuốt sống đám người biết ăn cơm không biết làm ở dưới, ngay cả một người cũng không tìm được!

Đúng là vô dụng!

“Anh có thể buông.....” Lời cô chưa nói xong, liền nghe thấy tiếng chuông cửa.

Lúc này ai sẽ đến?

Cánh Thần Hạo cực kì không tình nguyện buông cô ra, đứng dậy đi về hướng bên ngoài, “Nếu như là Lâm Tri Hiểu, thì bảo cô ta ngày mai không cần đi làm nữa!”

Bùi Nhiễm Nhiễm vượt qua anh đi đến trước mặt, quay đầu nhìn vào anh, “Nếu không phải anh chiếm đi địa bàn của người khác, cậu ấy cần phải bám chuông khi về nhà mình sao?”

Anh không đồng ý lắc đầu, đây là hai chuyện khác nhau.

Cô đi đến trước cửa nhìn vào, người bên ngoài đang đứng lại không phải là Lâm Tri Hiểu, mà là Đường Sóc đã lâu không gặp, trên tay hình như đang cầm thứ gì đó.

Cô lập tức ngoảnh người đi về phía anh, ánh mắt ở phòng khách rộng rãi lướt một hồi, cuối cùng còn dừng ngay trên người anh, “Anh khoan kích động! Người bên ngoài là Đường Sóc, em không biết tại sao anh ấy đến thật, không liên quan đến em!”

Hơn nữa xe của anh đã dừng ở bên ngoài, mối quan hệ của họ tốt đến thế, Đường Sóc nhất định nhận được xe của anh.

Uhm, cuộc sống sống chung sắp bị lộ tẩy.

“Em vội vàng giải thích như thế làm gì? Không lẽ trong lòng có ma?” Anh cúi đầu nhìn cô, đơn tay khoác lên vai cô, áo ngủ trên người và khuôn mặt vẫn chưa trang điểm, đúng là không thích hợp xuất hiện trước mặt người đàn ông khác.

Đặc biệt là Đường Sóc!

“Em chỉ là nói cho anh nghe trước, tránh những phiền phức không nên có thôi.” Anh suy đoán như thế, lời nói không nói rõ, hiểu lầm cô là chuyện nhỏ, nhưng cô không muốn tại vì nguyên nhân của cô, để tình cảm bao nhiêu năm của anh em họ xảy ra vết nứt.

Tốt nhất là không có bản lĩnh đó.

Lúc này sau lưng cô lại vang lên tiếng chuông cửa.

“Em về phòng, anh đi mở cửa.” Cảnh Thần Hạo quyết đoán nói.

“Anh đừng tạo thêm phiền phức, được không?” Cô cúi đầu nhìn vào đầm hai dây trên người mình, lời nói rắn chắc trở nên không còn sức thuyết phục nhiều nữa.

“Anh đi!” Cô ngoảnh người đi về phía phòng ngủ, nhất thiết phải mặc thêm một cái áo.

Cảnh Thần Hạo nghe tiếng chuông cửa bước đến trước cửa, ung dung mở cửa ra, cửa ngoài có chút gió lạnh, thổi lộn xộn tóc của Đường Sóc, cũng thổi vào cổ áo của anh, mát rười rượi.

Đường Sóc vừa nãy nhận ra xe của anh, nhưng anh ấy vẫn quyết định mở cửa xem thử, không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy anh mặc áo ngủ mở cửa cho anh ấy, hơn nữa trên áo ngủ còn có màu nhuộm ít ỏi, vừa nhìn là biết đồ con nít chơi đấy.

Cảnh Thần Hạo hình như sống chung với bọn họ khá tốt.

Nhớ ngày xưa bọn họ cũng đã chơi rất thân, không lẽ tại vì bọn họ là cha con ruột thịt sao?

Trong đáy mắt Cảnh Thần Hạo không hề có chút nhiệt độ, cơ thể đứng trước cửa cũng không có dấu vết muốn di chuyển, cúi mắt nhìn vào đồ trên tay anh, trong đáy mắt lóe lên một chút nghi hoặc, trong miệng hỏi nhưng lại là câu hỏi không mấy liên quan, “Vừa tan ca?”

“Uhm, đây là hình ảnh trước đó đến Đường thị chụp của Dương Dương Noãn Noãn, cứ quên mất phải đưa lại cô ấy, hôm nay vừa nhớ ra.” Anh đưa cái túi Hello Kitty dễ thương trên tay đưa đến trước mặt anh, “Tôi đi xem qua Mẫn Lệ rồi, cậu ấy khá tốt, chỉ là tên Hoắc Đông kia tình hình không lạc quan lắm.”

Cảnh Thần Hạo nhận lấy cái túi, tiếp lời nói của anh, “Hoắc Đông không đến mình lo, tin tức trên mạng tôi cũng không để tâm, sớm tí nghỉ ngơi.”

Còn Đường Sóc tại sao biết được cô sống ở đây, còn có chuyện tâm hình, cô lại cần thiết báo cáo với anh rồi!

Ánh đèn hoàng hôn của mái nhà trước cửa rơi ra nụ cười dịu dàng cười nhạt của anh, “Đi trước đây! Có gì cần gọi tôi!”

“Sẽ không khách sáo với cậu.” Cảnh Thần Hạo nhìn thấy anh rời khỏi, mới đóng cửa lại.

Anh đi về phía phòng ngủ, Bùi Nhiễm Nhiễm ở bên trong nghe được tiếng đóng cửa đang khoác cái áo da bò từ bên trong bước ra, nhìn thấy túi đồ trên tay anh, “Đồ gì thế?”

“Hình của Noãn Noãn.” Anh lấy một cuốn album từ bên trong ra đưa trước mặt cô, “Nói là chụp ở Đường thị.”

Cô nhìn thấy trang bìa là khuôn mặt cười của Noãn Noãn, nghĩ lại một bữa chiều rất lâu, đột nhiên cảm thấy album trên tay không phải là album, mà là một miếng sắt nung đỏ.

“Dương Dương Noãn Noãn đều khá thích anh ấy, trước đó từng qua Đường thị chơi.” Lúc cô không biết gì hết.

“Địa chỉ đâu?”

“Ồ.....” Nói là ngày sinh nhật của cô, trước mặt người đàn ông sẽ phát điên mất!

“Không phải rất bình thường sao? Dương Dương Noãn Noãn ở trường mầm non của nhà anh ấy đi học, trên file có địa chỉ, hơn nữa lần trước bên ngoài nhà có nhiều phóng viên như vậy, em đoán là Đường Tư Điềm, cô ta mới có quyền lực tìm được địa chỉ của bọn họ mà điều tra đến đây.” Cô nói xong

cúi đầu giả vờ lật cuốn album, “Con gái anh xinh đẹp thật.”

“Bùi Nhiễm Nhiễm, vào ngay lúc này, em cảm thấy lấy lòng anh có tác dụng sao?” Không lẽ không nhìn ra, anh rất giận sao?

“Anh có phải nảy sinh ảo giác gì rồi? Mắt bên nào của anh nhìn thấy em đang lấy lòng anh? Em vàng thật không sợ lửa, chuyện của bản thân chưa xử lý xong, lúc chất vẫn em cũng khá tích cực đấy.” Cô bấu môi, một tay giật lấy cái túi trên tay anh, lấy album để vào, “Như vậy Noãn Noãn sẽ càng thích hơn, như là món quà tặng cho nó.”

“Uhm, khá tốt đấy, anh bây giờ đi giải quyết việc này.” Cảnh Thần Hạo từ bên cạnh cô bước nhanh như là sao chổi vậy.

Cô vứt cái túi trên tay lên sofa, liền lập tức đi theo, “Anh muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218

Cô ta vừa bước vào phòng nhìn thấy Cảnh Thần Hạo từ chiếc quần tây để sang bên lúc này lấy chiếc điện thoại ra, cô ta không cần suy nghĩ nhiều liền giật lấy điện thoại, “Cảnh Thần Hạo anh bị điên rồi phải không?”

Chiếc điện thoại của anh bị cô ta giấu sau lưng, anh giang tay kéo cô về lòng mình, “sắp rồi”

“Anh tốt nhất đừng làm vậy, em đang định trong hai ngày này sẽ đi thăm một người, tin tức của em đã đủ nhiều rồi” nếu mà tiếp tục bị tung thêm tin nữa, cô ta thật sự có thể cút về nước ngoài rồi.

“Gặp ai?”

“Người có thể liên quan đến vụ án năm xưa, chồng của mình không được, tìm không ra người, em chỉ có thể tự thân xuất mã thôi.” Cô ta quay đầu sang nhìn anh, gương mặt xinh xắn kia bất lực lộ ra vẻ thất vọng.

Cô ta vẫn chưa phản ứng gì, thân người vừa quay đi, cô bèn bị đè người trên giường.

Cô ta vừa nói không được không phải ý nói về mặt này đâu!

“Cảnh Thần Hạo, anh đứng dậy!” vì lúc này cô ta quay người quá nhanh, nên chiếc điện thoại không biết ném đi đâu rồi.

“Ngoan, khuya lắm rồi, nên đi ngủ thôi.” Cái áo khoác Jean bên ngoài của cô ta thật sự cản trở quá đi, làm sao cởi ra đây!

Cái người đang nằm đè lên người rất sát và nặng, cô ta căn bản không còn cách nào để nhúc nhích, đối diện khuôn mặt tuần tú của anh ta gằm gừ một câu, “Cảnh Thần Hạo ngày mai anh dọn ra ngoài cho tôi!”

“Được!” anh ta trả lời một cách sáng khoái, dù sao cũng phải khiến cô ta ngây người ra.

Lại dễ dãi đến vậy à, có chiều trò.

Nhưng hiện tại muốn đối đáp không phải vấn đề của ngày mai, mà là vấn đề của hôm nay.

“Cảnh Thần Hạo anh đứng dậy, để em tự cời!” cánh tay của cô bị tê và đau rồi, cái áo khoác trên người vẫn còn đó.

Lúc đứng dậy cời cái áo khoác ra, cô ta chỉ có một suy nghĩ, ngày mai nhất định phải tống cô Cảnh Thần Hạo về nhà!

Cái ánh nắng ấm áp của buổi sáng tỉnh mơ đang chiếu vào, đôi mắt đang nhắm lại của Bùi Nhiễm Nhiễm không muốn mở ra, nếu không phải vì chợt nghĩ đến hai đứa bảo bối vẫn chưa ăn gì, cô thật muốn phá lệ để ngủ nướng cho đã.

Lâu lâu mới được ngày cuối tuần cũng không phải lần lần đến vậy.

Cuối cùng cô ta cũng không địch lại được Cảnh Thần Hạo!

Cô ta chớp mắt thêm chút xíu mới chịu mở mắt dậy, nghiêng đầu thấy anh ta vẫn còn ngủ say, cuộn chặt nắm đấm trên tay quơ thẳng vào mặt anh ta, nhưng không có cái nắm đấm nào thật sự trúng vào mặt anh.

Cô ta nhanh chóng xuống giường, thay đồ xong phát hiện anh ta vẫn còn đang ngủ, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của cô ta, tự nhiên anh ta trở người, phần thân trên lộ ra, nước da nhìn không thể.

Cô ta lắc nhẹ đầu, mới sáng sớm đã nghĩ điều gì rồi!

Cô quay người đi ra ngoài, gần sắp đi ra tới cửa thì lại quay trở lại, kéo cái chăn đắp lại cho anh ta, lại tiếp tục rời đi.

Cả nhà ăn sáng xong, ngoài Noãn Noãn vẫn còn dính cô tí, nhưng sau đó hai đứa tự ngồi chơi với nhau.

Hai đứa nhỏ vừa đi lên lầu, Bùi Nhiễm Nhiễm thản nhiên cười nhẹ đi đến bên ghế sofa ngồi trước mặt Cảnh Thần Hạo xem ti vi, trên người anh ta vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, tóc vẫn còn rối, như thế vẫn không ảnh hưởng đến nét đẹp tuấn tú của anh ta.

"Cảnh Thần Hạo, tối qua có nhớ những lời hứa với em chứ! Dọn ra ngoài!" cô ta đứng chặn ti vi trước mặt anh, cúi đầu nhìn anh ta.

Nhất định không thể thỏa hiệp, kiên quyết không.

"Đội thêm tí nữa đi! Dù sao thì hôm nay cũng sẽ dọn mà." Anh ta nhắc mắt nhìn cô, so với cái tivi thì cô ta có phần đẹp mắt hơn, anh ta rất vui lòng nhìn cô suốt.

"Được, em sẽ giúp anh dọn đồ đạc!" cô ta tròn mắt nhìn anh ta, nhìn thấy miệng anh ta khẽ nhếch môi cười.

Cô ta cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, nhưng mà vẫn nghĩ không ra rốt cuộc là chỗ nào.

Trong phòng ngủ của cô ta, đồ đạc Cảnh Thần Hạo không nhiều lắm, nhưng mà cũng không ít.

Cô ta lấy cái vali màu đen ra, chọn những bộ đồ Cảnh Thần Hạo sẽ mặc đặt vào trong, còn những thứ khác, chỉ một cái vali cũng không chứa hết, thôi vậy!

Cô ta lòi cái vali ra cửa, lại nhìn thấy Cảnh Thần Hạo lúc này cũng đang kéo hai cái vali nhỏ xuống cầu thang, và sau lưng anh ta là Dương Dương Noãn Noãn đang đi theo, hai người đang đeo hai cái cặp nhỏ, trên tay Noãn Noãn vẫn còn đang xách cái túi anbum hình được Đường Sóc mang tới đêm qua

"Má mi cũng dọn xong đồ rồi kìa, vậy chúng ta có thể xuất phát rồi!" Noãn Noãn từ bên cầu thang chạy xuống đến bên cô ta, "Má mi, sau này chúng ta sẽ đến chỗ ba ở phải không?"

Khó trách đêm hôm qua hứa một cách thoải mái như vậy, thì ra là giờ chiều này!

Từ lúc nào mà anh ta đã giải quyết xong hai đứa nhỏ thế? Tại sao cô ta không biết gì hết!

"Nhiễm Nhiễm, đi tìm cho anh một bộ quần áo, anh lập tức trở về thay." Cảnh Thần Hạo cũng đi sang hướng cô, "đi thôi!"

Đây có phải đang đóng kịch vợ chồng ân ái trước mặt con không?

Cảnh Thần Hạo sự việc như vậy, cô nhất định sẽ tính sổ với anh.

Nếu không phải vì Noãn Noãn đang mừng rỡ, Dương Dương thì không phản đối gì, cô tuyệt đối, nhất định, không chịu thỏa hiệp!

"Má mi sắc mặt của mẹ hình như không được tốt." Dương Dương ngán đầu nhìn cô ta, thần sắc lo âu.

"Má mi không sao, hai con lên xe ngồi trước đi, má mi rất nhanh ra thôi." Cô cúi đầu xoa tóc của cậu bé, mỉm cười hiền hòa, sau đó quay người đi vào phòng ngủ.

Đội Cảnh Thần Hạo sắp xếp hành lý và các con xong, lúc về lại phòng ngủ, trên tay cô ta đang lấy bộ đồ tây mà tối qua đã bị Noãn Noãn đồ bậy đến nhìn không rõ kiểu dáng.

"Những bộ đồ khác em đều bỏ vào hết rồi, chỉ còn bộ này thôi" cô ta cười nói.

Quần áo đương nhiên chưa sắp hết, nhưng những bộ khác cô ta vừa mới ném vào đồng quần áo của cô đè lên rồi, Cảnh Thần Hạo sẽ không rảnh đến nỗi đi kiểm tra đâu!

Anh ta liếc nhìn bộ đồ tây cô cầm trên tay, "anh cảm thấy bộ đồ ngủ trên người anh vẫn rất tốt"

"Là rất tốt, nhưng mà anh có thể giải thích cho em nghe tình hình ra sao không?" cô ta quăng bộ đồ tây trên tay lên giường, dưới ánh mắt nổi giận bực lộ rõ ra.

"Dương Dương Noãn Noãn ở bên ngoài không an toàn, chúng ta ra ngoài trước đi" anh ta đưa tay nắm lấy cổ tay cô, vừa đi ra ngoài, vừa giải thích nói, "em đòi dọn ra ngoài, anh đi đương nhiên phải dẫn dắt gia đình theo rồi, và lại Lâm bí thư lần trước oán trách rằng cô ta đang ở cái biệt thự quá xa, thì trả lại chỗ này cho cô ta."

Thật tình gây khó dễ cho anh quá, thế là đã biên tập ra cái lý do chính đáng rồi.

"Vậy còn cái biệt thự cô ta đang ở thì sao?" sẽ không thu lại chứ!

"Đồ anh cho rồi có hồi thu lại không? Thì xem như là của hồi môn cho cô ta vậy." Anh ta đối với Lâm Tri Hiểu không có cảm tình gì, cho dù có làm việc cho anh vài năm thì cũng như thế.

Chỉ là vì mối quan hệ thân thiết của hai người thôi.

Của hồi môn?

Lâm Tri Hiểu nửa người bạn trai cũng không có, lại của hồi môn, Cảnh Thần Hạo anh có thể bớt chút không?

"Đồ của anh sẽ không lấy lại!" cả buổi sáng này rốt cuộc cô ta đang làm gì thế!

"Đồ của anh ở nhà đều có, nếu như anh thực sự thích lắm....." anh ta "Àm" một tiếng, cửa đóng lại, "chiều nay để Lâm Tri Hiểu về dọn, tiểu Dương sẽ đem qua đây."

"Má mi!" Noãn Noãn xuyên qua cửa sổ xe hô lớn với cô.

Cô ta muốn phát cáu đi chẳng nữa cũng phải nuốt trôi con giận, gạt tay anh ra, ngồi vào bên ghế phụ.

Lần trước đến nhà anh không chút cảm giác gì, lần này đi thì trên đường rất minh mẫn, tỉnh táo nhìn ra cảnh vật bên ngoài, trong đầu vẫn đang suy nghĩ, Cảnh Thần Hạo đã nói gì với hai đứa con cưng thế.

Người đàn ông này luôn trong tác phong hành động, gặp mặt là cười, cười rồi dọn nhà, không dọn qua đi thì cũng dọn qua lại, mấy ngày nay, anh ta đã thành công dụ dỗ được cả gia đình lớn nhỏ dọn về nhà lớn của mình.

Có cần thay đổi tên không? Đổi tên gì mới có ý nghĩa đây?

Cảnh Dương? Cảnh Noãn?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219

Cảnh Dương bỗng làm cho cô nhớ tới Cảnh Dương cang Võ Tông đã hổ, Cảnh Noãn cũng không tốt lắm, âm thanh hài hòa -tâm thường!

Lẽ nào là do tên cô chọn có vấn đề?

Dừng lại trước biệt thự xanh trắng, cô rất nhanh bước xuống xe, mở cửa xe bé Noãn Noãn bước xuống, "Mami, nhà của daddy thật là lớn."

"Con thích là được." Cô cười, nhìn thấy Dương Dương bước xuống cũng nhìn một cái, nhưng trên gương mặt nhỏ hầu như không có biểu cảm gì.

Cô cũng kéo tay Dương Dương, "Dương Dương!"

Mỗi tay dắt một đứa, bỏ mặt Cảnh Thần Hạo vẫn ngồi nguyên vị trí lái nét mặt rất đáng thương.

Anh là bố, anh là chồng, anh là chủ gia đình, người phụ nữ này lại không thèm để ý tới anh!

Một lớn hai bé đi phía trước hoàn toàn không thèm để ý tới Cảnh Thần Hạo nét mặt đang trầm mặc đi ở phía sau, bước chân rất nhanh.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy mấy người giúp việc đang đứng trước cửa chờ đợi, miệng méo xệch, chút nữa mới tìm anh tính sổ!

Mấy người đó đồng thanh đáp, "Phu nhân, tiểu thiếu gia, tiểu cô nương."

"Đi lấy hành lý." Cô nhẹ nhàng ra lệnh, bước chân nặng nề ở phía sau ngày càng tiến lại gần, bước vào trong nhà cô cũng thả tay Dương Dương Noãn Noãn ra.

Người giúp việc nhìn thấy người đi vào sau cùng, Cảnh Thần Hạo đang mặc đồ ngủ, đoán một chút mới nói một tiếng, "Thiếu gia."

"Anh đã chuẩn bị phòng cho hai đứa bé chưa" Cô quay người hỏi.

"Ừ." Cảnh Thần Hạo khựng lại nhìn về phía bọn trẻ, "Trên lầu daddy đã chuẩn bị phòng cho hai đứa, nếu như không thích, sẽ thay ngay lập tức."

“Nhất định sẽ thích mà!” Noãn Noãn cười nói, “chụt” hôn nhẹ lên má anh một cái, “Cảm ơn daddy.”

Cảnh Thần Hạo tròn tròn mắt, mặc dù Noãn Noãn từ trước tới giờ rất thích anh, nhưng sự đỗi ngộ này lần đầu tiên anh nhận được.

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng một bên cũng có chút kinh ngạc, nhưng bọn họ có thể hòa hợp tốt với nhau như vậy đương nhiên sẽ rất tốt còn gì.

Cô lo lắng nhất là Dương Dương.

“Con không kén chọn.” Dương Dương cũng đáp lại một câu.

“Thật ngoan.” Cảnh Thần Hạo đứng lên, kéo tay hai đứa trẻ lên lầu xem phòng.

Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn đứng nguyên vị trí đó nhìn bọn họ, bước chân chậm rãi bước lên trên. Chỉ có Noãn Noãn quan tâm quay đầu nhìn cô một cái, Cảnh Thần Hạo đáng ghét, cố ý mà!

Anh chắc chắn là tức giận vì khi này bọn họ đi vào không đợi anh ấy, bây giờ mới dùng cách này để báo thù cô, thật trẻ con!

Cảnh Thần Hạo đưa hai đứa trẻ lên tầng ba, cô lên thẳng phòng trên tầng hai mà cô đã từng tới ngủ, nhìn bản thân ở trên gương chiếu bàn trang điểm trong phòng, mặt dài ghệt ra không biết đang nghĩ gì.

Ngay cả Cảnh Thần Hạo đã quay lại từ khi nào cô cũng không biết được nữa.

Cảnh Thần Hạo rạp lên trên vai cô, “Đang nghĩ gì vậy? Sao mà mắt hồng đến thế này.”

“Nói chung là không phải nghĩ về anh.” Cô quay đầu nhìn về phía anh, trên gương mặt mỹ lệ kia nở một nụ cười khê, “Anh bây giờ có thể thật lòng nói cho em biết rồi! Sao mà có thể thay đổi được vậy?”

“Anh cũng chỉ nói đúng một câu.” Cảnh Thần Hạo giơ một ngón tay lên.

Cô nhìn ngón tay ở trong gương, hít sâu một hơi. “Là gì?”

“Em muốn dọn đến ở cùng anh, bọn trẻ đương nhiên sẽ đi theo em rồi.” Anh thu tay lại, tiện tay ôm lên eo cô, “Ở đó không an toàn, ở đây mới an toàn.”

“Tùy anh thôi!” Cũng đã tới đây rồi, cô còn có thể như thế nào được.

Ở đây cũng có người giúp việc chăm sóc Dương Dương Noãn Noãn, cũng tốt, cô cũng có thể không cần bận tâm nhiều.

Ngày cuối tuần cũng cần phải làm một chút chuyện lớn, dọn nhà cũng được tính vậy!

Buổi chiều, cô nhận được điện thoại của Lâm Tri Hiểu, đồ đạc cô ấy đã đóng gói xong hết rồi, để cho Tiểu Dương lái xe đưa tới, trong điện thoại không ngừng trêu chọc cô.

Cô cứ thế mà nhận hết, ai bảo cô khi ấy không kiểm tra, trùng kè “kẻ phản bội” của Cảnh Thần Hạo, đẳng cấp không cần cao qua, cô tiếp tay không kịp.

Sau khi cô về nước, đồ đạc cũng không có nhiều. Nhưng Lâm Tri Hiểu ngay cả bản phác của Cảnh Thần Hạo tặng cô ấy cũng đã lấp ghép hoàn chỉnh rồi.

Cô cũng đặt lên bàn trang điểm một chút đồ rất đơn giản, diện tích lớn như vậy, quá thừa.

Mặc dù tới qua trên mạng đã rò rỉ thông tin về Hoắc Đông, nhưng tin tức về sản phẩm bán hàng của Cảnh Thị vẫn lẩn át, thành tích so với dự tính ban đầu còn vượt trội hơn rất nhiều.

Cô cảm thấy tuyên truyền lần này làm loạn như vậy lại có tác dụng. Cũng có khả năng vốn chẳng mấy người yêu thích, nhưng làm náo loạn như thế, ngược lại làm cho người ta thấy hiếu kỳ, mức độ tiêu thụ càng tốt hơn.

Cùng mới mức độ tiêu thụ cao, danh tiếng về ngọc của Cảnh thị cũng tăng lên trông thấy. Mới có một hôm mà hiệu quả công kích về lượng tiêu thụ ngọc đã ảnh hưởng rất lớn tới tập đoàn Âu Á.

Không những thế, danh tiếng của Hòa Thảo cũng được nổi hơn trước. Mức độ tìm kiếm ở trên mạng trong phút chốc cũng đã trở thành thứ nhất.

Khi quần chúng cảm thấy có hứng thú với cô ấy, cấp cao của webo cũng để mắt tới cô ấy hơn. Thông báo rằng cô sẽ là một nhân vật rất quan trọng trong bộ phim mới của anh ta, nhưng cũng không nói thêm gì nhiều hơn.

Lại một lần nữa kích thích tò mò trong lòng công chúng, chọn cô là người đại diện cũng biết là sau này cô sẽ có khả năng tham gia vào ngành giải trí. Nhưng mong là cô ở trong cái ngành giải trí quang quái lực ly này không bị mê hoặc là được.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Ngày buổi tối chuyển tới, bữa tối rất phong phú, dùng lời nói của Cảnh Thần Hạo có thể gọi là mừng tân gia.

Sau đó Noãn Noãn bắt đầu cho anh thấy lần đầu thế nào là tân gia.

Cô tắm cho Noãn Noãn, Noãn Noãn ôm chặt lấy tay của cô không buông, “Mami, con vẫn chưa quen ở đây, tối nay con muốn ngủ cùng mami.”

“Được thôi!” Cô rất vui vẻ trả lời.

Khi cô ôm Noãn Noãn xuống lầu, khi cảm lấy quần áo ngủ của cô, Cảnh Thần Hạo mặc áo tắm, ngồi bên giường ánh mắt nhìn theo bọn họ.

Khi kéo tay của cô đi ra, Noãn Noãn vẫn không quên nói một câu ngọt ngào với anh, “Daddy, chúc ngủ ngon.”

“Chúc...ngủ ngon.” Anh cười khắc khở, ánh mắt rất nhanh chuyển hướng nhìn về phía Bùi Nhiễm Nhiễm đang cầm quần áo ngủ.

“Đêm tân gia vui vẻ, đi ngủ sớm đi nhé.” Nét mặt cô rất bình thản nói, kéo tay Noãn Noãn bước ra khỏi phòng.

Cửa lớn của căn phòng đóng lại, Cảnh Thần Hạo vẫn giữ nguyên tư thế cũ, trong suy nghĩ của mình anh không nghĩ được rằng đêm tân gia sẽ như thế này!

Ngày hôm sau, Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn theo thói quen ngày thường bật dậy, mắt vừa hé mở đã nhìn thấy căn phòng tràn ngập màu hồng nhạt, sao cô lại quên mất cơ chứ, hôm qua cô đã chuyển nhà rồi, ở đây cô đâu cần phải nấu ăn.

Chuyển tới phòng mới, đêm qua Noãn Noãn rất kích động, trong phòng nô nghịch rất lâu sau mới chịu đi ngủ, cô cũng có chút ngủ không đủ giấc.

Cô kéo chăn cho Noãn Noãn, ôm con bé tiếp tục ngủ.

Lại một lần nữa tỉnh giấc Noãn Noãn đã ở bên cạnh gọi cô, cô từ từ ngồi dậy, ôm cô bé xuống giường.

“Mami, chúng ta liệu có phải ngủ quá lâu rồi? Daddy và anh chắc chắn đã ngủ dậy từ rất sớm.” Noãn Noãn vừa mặc đồ ngủ, vừa nghiêng đầu hỏi.

Mới tới nhà daddy có một ngày mà đã biểu hiện không tốt như vậy.

“Thế cho nên, sau này tối không được ngủ muộn như vậy nữa, có biết không?” Cô cúi đầu nhìn cô bé, nhẹ nhàng nói.

“Vâng, tối nay con nhất định sẽ ngoan ngoãn đi ngủ sớm.” Noãn Noãn ngoan ngoãn nghe lời gật đầu.

Khi hai người đi xuống lầu, Cảnh Thần Hạo và Dương Dương hai người đó đã mặc áo vận động ướt đẫm mồ hôi, đứng trong phòng khách nhìn nhau.

“Hai người đang làm gì vậy?” Cô thấy khó hiểu hỏi.

“Tập thể dục.” Cảnh Thần Hạo nhếch lông mày cười, bước về phía cô, “Sức khỏe của thằng bé quá yếu, cần phải chăm chỉ tập thể dục. Ngày mai sẽ cho thằng bé tới trung tâm Taekwondo.”

“Được!” Bùi Dương gật đầu, âm thanh rất lớn, tiếng nói vang dội.

“Dương Dương, như vậy rất khổ cực đấy.” Cô có chút không yên tâm. Nhất là bây giờ họ còn đang đứng ở trước đầu ngọn gió.

“Không sợ, con là nam tử hán mà.” Bùi Dương quay người lại nhìn bọn họ, bộ quần áo thể thao vì có mồ hôi nên dính chặt vào trước ngực. Sự kiên trì trên gương mặt nhỏ bé dường như sáng bừng lên trong mắt, rực rỡ, không thể nào bỏ qua.

“Con cần phải bảo vệ mami và em gái.” Cậu bé bồi thêm một câu.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220

“Mami con và em con ba bảo vệ, con chăm sóc tốt cho mình là được rồi.” Cảnh Thần Hạo cũng không quay đầu lại nói, Bùi Dương sau lưng nắm tay thành nắm đấm nhỏ.

“Anh cần gì so đo với một đứa bé chứ, anh cho rằng ai cũng giống anh lăn lộn qua sao. Mặc dù cô cũng có thể hiểu ý của anh, con trai quá yếu quá thật không phải chuyện tốt gì.

Nhưng lần nào cô cũng cảm thấy Dương Dương còn quá nhỏ, hơn nữa có những chuyện không nhất định phải dùng bạo lực giải quyết.

Nhưng năng lực tự bảo vệ mình nhất định phải có.

“Thật mừng là, bà xã còn nhớ rõ quá khứ của anh nha.” Anh vốn định ngồi xổm xuống ôm Noãn Noãn, nhưng trên người có mồ hôi, chỉ có thể chào hỏi cô bé, “Noãn Noãn, đi ăn cơm.”

“Dạ daddy!” Noãn Noãn không làm kỳ đà cản mũi nữa, chạy qua giữa hai người tới chỗ Dương Dương, kéo tay Dương Dương chạy xa.

“Để Dương Dương đi không sao chứ?” Chuyện đã qua, cô không muốn cùng anh nhớ lại ở chỗ này.

Tư nhân Cao cấp, đương nhiên không có vấn đề, đi thôi! Ăn cơm.” Đến bây giờ anh còn chưa có ăn cơm.

Trong lúc anh cơm, Cảnh Thần Hạo nhận được một cú điện thoại, sắc mặt lạnh lùng trong nháy mắt thay đổi.

Cô lập tức đặt ly trong tay xuống, nhìn anh đứng dậy, cũng đứng dậy theo, cười nhìn về phía Dương Dương và Noãn Noãn đang ăn cơm, “ba mẹ ăn no rồi, các con ăn tiếp đi.”

Cô đi nhanh mấy bước, đuổi kịp Cảnh Thần Hạo đang lên lầu, “sao thế?”

Bước chân anh thả chậm, “Hoắc Đông chết rồi.”

“Chết rồi? Không phải cứu sống rồi sao? Sao bỗng nhiên chết rồi?”

Chẳng lẽ có người giờ trò trong đó?

Đó chính xác là một sinh mạng đang sống sờ sờ mà, tin Hoắc Đông bị thương là Âu Dương Lập làm, nhưng chuyện này, cô cảm thấy với tính của Âu Dương Lập, sẽ không làm như vậy.

Chỉ mới rời đi năm năm, có lẽ cô đã không còn hiểu rõ anh ta rồi.

Hai người vào nhà thay quần áo, lúc cô ngồi trước bàn trang điểm trang điểm, cô cho là Cảnh Thần Hạo sẽ đi, thế nhưng cô ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy mặt anh trong gương.

Anh đang chờ cô.

Lần đầu tiên, trang điểm nhanh như vậy, một gương mặt trắng nõn phảng phất một nháy mắt liền trở thành gương mặt vàng như nến, biến thành một người khác.

Ngồi lên xe rời đi, cô mới nhớ tới hỏi một câu, “chúng ta đi đâu? Nếu là bệnh viện, chẳng phải là có cảm giác càng che càng lộ sao?”

Cảnh Thần Hạo chuyển động tay lái, thản nhiên nói, “đi đón Mẫn Lệ.”

Trong xe yên tĩnh, xe chạy được một khoảng thời gian, anh mới nói thêm, “Thích Thịnh Thiên tối hôm qua uống say còn chưa tỉnh, Đường Sóc đến đoàn làm phim rồi, trở về hơi xa.”

Lúc bọn họ đến bệnh viện, bên ngoài đã có rất nhiều phóng viên, kỳ thật Cảnh Thần Hạo đại khái có thể bước lên trực tiếp bảo họ rời khỏi, không người nào dám không đi.

Nhưng hiện tại.....

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng liếc nhìn ngoài cửa sổ, xe lái thẳng đi vào, đi lên từ lối đi dành cho V.I.P.

Trong bệnh viện rất yên tĩnh, nhất là phòng bệnh VIP của tầng này, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của hai người bọn họ.

Lúc hai người họ đi vào, Mẫn Lệ ngồi ở trên giường cầm ipad xem rất nghiêm túc, khi nhìn thấy bọn họ lập tức mở to hai mắt nhìn, “anh Hạo! Tiêu rồi!”

“Anh mới tiêu đó!” Bùi Nhiễm Nhiễm không chút suy nghĩ phản bác một câu.

“Cô.....” Mẫn Lệ chỉ về phía cô, nhớ tới tin tức của hai người họ, vậy có thể cô ta sau này sẽ là chị dâu của anh, vẫn là không nên chọc cô ta.

“Anh Hạo, anh xem đi!” Anh giơ ipad lên, đưa tới trước mặt Cảnh Thần Hạo.

Anh cầm lấy, để ở vị trí tương đối thấp, hai người đều có thể trông thấy. -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Trên đó có hình thi thể của Hoắc Đông, nhưng chỉ có thể nhìn thấy gương mặt đó, những chỗ khác đều được che kín bằng tấm vải trắng, tiêu đề tin tức chính là “Tin nóng! tập đoàn Cảnh Thiên ép chết tiền chủ tịch Hoắc thị”.

“Rất có sức tưởng tượng” Cảnh Thần Hạo ném ipad lên giường, “sao còn chưa thay đồ, cậu có đi hay không?”

“Đi!” Mẫn Lệ đành bỏ mặc ipad bị ném lên người anh, vén chăn lên, xuống giường.

Cảnh Thần Hạo một tay kéo Bùi Nhiễm Nhiễm qua, ôm cô vào lòng nhìn cô.

“Là ai làm đây? Có manh mối gì không?” Cô cúi đầu hỏi.

“Không có.” Anh cũng cảm thấy không thể nào là Âu Dương Lập.

“Có thể quả thật do anh ta không thể kiên trì tiếp mà chết.” Cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, “em đi hỏi bác sĩ của anh ta thử.”

“Đợi lát nữa, cùng đi.” Chuyện trước đó thì bỏ đi, oan ức lớn như thế, anh không gành đầu.

Mẫn Lệ thay xong quần áo, ba người mới từ trong phòng bệnh đi ra, đi thẳng đến phòng viện trưởng.

Viện trưởng vừa thấy Cảnh Thần Hạo, lập tức ngồi dậy, sợ đến chỉnh mắt kính lên hết mấy lần, “Cảnh, Cảnh tổng, mời cậu ngồi!”

Cảnh Thần Hạo ngồi đối diện bàn làm việc của ông, ngồi chéo chân một cách tự nhiên, nhưng không có mở miệng nói chuyện trước.

Viện trưởng sau lưng anh mắt nhìn chỗ ngồi của mình, quyết định vẫn là đứng dậy an toàn hơn.

“Cảnh tổng đến đây có gì không? Bệnh của Mẫn thiếu gia không có gì đáng ngại gì, các cậu muốn xuất viện, lúc nào cũng được.” Ông lấy tay lau đi những giọt mồ hôi dày đặc trên trán.

Cậu ta là một nhân vật lớn nha! Không thể đắc tội, không thể ghẹo vào.

“Tôi xuất viện tất nhiên ông không quản được, Hoắc Đông sáng nay chết tại bệnh viện các ông, bên ngoài đồn đều nói là do anh Hạo, ông hãy gọi hết bác sĩ điều trị chính và tất cả những ai từng tiếp xúc với bệnh nhân tới đây, nói rõ ràng, rốt cuộc anh ta chết thế nào!” Mẫn Lệ vốn giọng to, lời của anh lại rất có lực, lão viện trưởng nghe xong liền run lên một cái.

Chuyện này ông cũng biết, nhưng không nghĩ tới Cảnh Thần Hạo sẽ đích thân đến, ông vội kêu trợ lý đi gọi người tới.

Trong văn phòng to lớn, Cảnh Thần Hạo tựa như mới là chủ nhân của căn phòng vậy, ánh mắt nhìn bàn làm việc của ông ta, tựa hồ đang suy nghĩ gì.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn chung quanh căn phòng này, rất sạch sẽ, trên tường treo mấy bức tranh thủy mặc cổ xưa, có mùi cổ xưa cũ kĩ.

Rất nhanh, trong văn phòng có mười mấy bác sĩ y tá bước vào, Cảnh Thần Hạo vẫn duy trì tư thế vừa nãy, đối mặt với bàn làm việc.

Mẫn Lệ nhìn không được nhất, tiến lên nhìn một đám người mặc áo khoác trắng, dừng lại trước mặt một vị bác sĩ trẻ tuổi ở giữa hàng, “anh là bác sĩ điều trị của anh ta?”

“Vâng, vâng!” Anh có chút bị cái giọng to của Mẫn Lệ dọa phải.

“Hoắc Đông chết thế nào? Anh bỏ thuốc hại chết anh ta? Hay là anh ta tự chết?” Mắt Mẫn Lệ hơi nhắm, trong khi đánh giá vị bác sĩ đó, dư quang liếc nhìn những người khác.

“Anh ta bệnh rất nặng, là tự chết.” Anh giật mình, câu hỏi này quá trực tiếp.

“Tin anh ta chết là ai truyền ra ngoài?” Anh đi một vòng nhìn những người khác, “nói!”

Anh hô thế này, tất cả mọi người đều lắc đầu, vô cùng quả quyết.

“Mẫn Lệ, anh đang bị thương, để tôi!” Bùi Nhiễm Nhiễm bây giờ nhìn không nổi nữa, nếu như đôi lại là cô, cũng không trả lời anh ta.

Mẫn Lệ nhìn cô một cái, thờ phỉ phò quay người đi về phía Cảnh Thần Hạo.

Cô mang đôi giày cao gót từ từ đi tới trước mặt bọn họ, khuôn mặt vàng như nền chàm rã nở nụ cười, giọng nói khàn khàn dị thường chói tai, “có biết y tá ở bệnh viện lần trước tung tin Hoắc Đông xảy ra tai nạn xe ra ngoài thế nào rồi không?”

Mặt của vài người hiện lên vẻ nghi hoặc, hai mắt trừng cô, lập tức lắc đầu.

“Không khác biệt gì với Hoắc Đông.” Cô đơn giản nói mấy chữ, bước chân dừng ngay trước mặt bác sĩ điều trị chính, ngẩng đầu nhìn anh ta, “anh nói đi?”

“Tôi, tôi không biết! Hai tay của anh ta bỏ vào trong túi quần, có chút cúi đầu nhìn cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm xoay chuyển mắt nhìn bảng tên trước ngực anh ta, “Bác sĩ Triệu Trung, Hoắc Đông là bệnh nhân của anh, anh ta chết không rõ ràng, chẳng lẽ anh không có nghĩ tới với y thuật của anh, anh đã cứu sống anh ta từ Quỷ Môn quan, tại sao đột nhiên lại đi rồi, có lẽ anh là bác sĩ quen với việc cảnh bệnh nhân chết do bệnh là chuyện thường, nhưng chúng tôi thân là bạn của anh Hoắc Đông, đối với việc anh ta đột nhiên chết rất có ý kiến, chúng tôi yêu cầu khám nghiệm tử thi.”

- -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221

“Không cần phiền phức như vậy đâu.” Giọng của Cảnh Thần Hạo từ sau vọng lại, anh đứng dậy tiến về phía cô.

Khi này họ mới chú ý đến, người khi nãy vẫn luôn đứng quay lưng lại với họ không ngờ lại là Cảnh Thần Hạo!

Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, thế có nghĩa là sao? Chỉ cần nghiệm thi là biết nguyên do tử vong mà, sao lại không nghiệm?

“Chị dâu, ý của anh Hạo là đây là bệnh viện, họ nói chết thế nào thì là như thế, có nghiệm thi hay không cũng như nhau thôi.” Mẫn Lệ cuống cuống giải thích, tiếng ‘chị dâu’ gọi đúng ý của Cảnh Thần Hạo.

Không tồi, đúng là bạn anh.

“Các anh không có một chút ý định nào muốn tìm hiểu đầu đuôi sự việc sao?” Có muốn bá hành cũng không làm vậy được chứ.

“Lãng phí thời gian.” Lần này người trả lời cô là Cảnh Thần Hạo.

Có lãng phí thời gian cũng không phải là họ lãng phí thời gian chứ!

Cô nên sớm nhận ra, nhân vật nhỏ như Hoắc Đông, Cảnh Thần Hạo có thể đến bệnh viện quan tâm hoàn toàn là vì muốn đến đón Mẫn Lệ thôi.

“Tránh ra.” Cảnh Thần Hạo đứng trước mặt họ, lạnh lùng chỉ thị.

Người đứng chắn trước cửa liền lập tức rẽ thành hai hàng, Cảnh Thần Hạo kéo Bùi Nhiễm Nhiễm đi ra ngoài, Mẫn Lệ lắc đầu khó hiểu, anh nhanh bước chân đuổi theo họ ra ngoài.

“Hạo ca, anh như vậy là ý gì?” Cứ đợi một lát nữa để chừng lại khai ra.

Bùi Nhiễm Nhiễm bị kéo đi, cô quay đầu nhìn anh, “Nếu như khi chúng ta ở đây, chân tướng của sự việc lại được phanh phui, hoặc là ngay bây giờ trên mạng có thông tin phản bác, nhất định sẽ bị nghĩ rằng đó chỉ là thông cáo của Cảnh Thị mà thôi, không có độ tin cậy, không có độ chân thực.”

3 người tiến vào thang máy, Mẫn Lệ không hiểu, anh phản bác, “Vậy khi nãy cô còn nói muốn nghiệm thi.”

“Hai cái không mâu thuẫn đâu, nghiệm thi chỉ là để cho đại chúng thấy như đó chính là cho họ thấy được toàn bộ sự việc mà thôi!” Cô liếc nhìn người đàn ông bên cạnh mình, thì thầm một câu, “Em thấy nghi vấn của ông bác sỹ phụ trách chính rất lớn, về tra xem thông tin tài khoản ngân hàng, lịch sử trò chuyện của ông ta, còn cả thời gian gần đây đã gặp những ai nữa, có thể sẽ tìm được manh mối.”

Cảnh Thần Hạo nghiêng sang nhìn cô, đuôi mắt hơi cong lên, anh nắm lấy tay cô hơi siết lại.

“Không vấn đề gì, Thích Thịnh Thiên quá rảnh rỗi mấy chuyện này! Khi về anh sẽ gọi cậu ta dậy luôn!” Mẫn Lệ mắt cũng như phát sáng, anh xoa xoa bàn tay, hận nỗi không thể lập tức phóng hỏa tiền đề kịp về điều tra.

Thích Thịnh Thiên đáng thương, không biết anh ta đã kịp tỉnh rệu chưa?

Khi họ rời đi cũng khá yên ắng, thông tin trên mạng cũng được thổi bùng.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi trên ghế lái phụ, cô xem một lượt những comment trên mạng.

Thiên lý tàn dương có viết: Có nghe nói tập đoàn Cảnh Thiên có nguồn gốc từ xã hội đen, một mạng người với họ đã là gì, sau này phải cẩn thận đấy, đừng có đắc tội Cảnh tổng!

Lão Vương hàng xóm: Nói cứ như bạn thấy được Cảnh tổng ấy, cho phép tôi cười một cái.

Anh ngậm miệng cho tôi: Thu mua công ty, sát hại mạng người, còn có vương pháp không?

Đại ma vương: bàn luật pháp với Cảnh tổng ở A thành này, vị huynh đệ bên trên, huynh mới đến hả?

Những còm trên mạng khá thú vị, người trước giờ vẫn kiêu ngạo, khó với tới như Cảnh Thần Hạo lại bị những anh hùng bàn phím nghị luận và phi báng như vậy.

Trong lòng cô rất khó chịu, ngón tay vuốt vuốt lên màn hình, rồi lại nhìn khung cảnh phía trước, mím môi, cô cúi đầu nhanh chóng nhập những dòng bình luận của mình.

Noãn Dương Dương (Mặt trời ấm áp): Người ngoài cuộc còn hiểu hơn người trong cuộc, nói như thế mấy người nhìn thấy tận mắt vậy! Nếu là do Cảnh Thần Hạo làm, Hoắc Đông nhất định vẫn còn sống, sống không bằng chết mới là kết cục của anh ta.

Nhưng, thứ cô không ngờ được là Mẫn Lệ ngồi phía sau cô cũng đang lướt weibo, bình luận của cô vừa xuất hiện, lập tức có rất nhiều lời bình khác.

Mẫn Lệ chăm chú nhìn những câu chữ trên màn hình, “Chị dâu, chị tên Noãn Dương Dương? Không ngờ chị cũng thiếu nữ ghê!”

Trông thì già, mặc thì xấu, giọng nói còn khàn đặc, lại có cái tên trẻ trung như thiếu nữ vậy, có một sự đối nghịch không hề nhẹ.

Cô chỉ gộp tên của Dương Dương và Noãn Noãn lại thôi mà, không có ý gì khác.

Nhưng người đàn ông đang lái xe bên cạnh quay sang liếc cô, “Còn anh thì sao?”

“Hạo ca, anh nói gì thế? Không phải anh vẫn đang ngồi đây sao?” Mẫn Lệ ngơ ngác nhìn hai người.

Sao Hạo ca nói câu nào anh cũng không hiểu nhì!

Cô cúi đầu sửa lại tên, thêm hai chữ nữa vào, “Có anh rồi!”

“Đề xem nào.” Vừa đứng đèn đỏ, anh dừng xe, nghiêng đầu, háo hức nhìn sang cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm gọi điện thoại lên trước mặt anh, màn hình hiện 5 chữ, “Cảnh sắc noãn dương dương (* Cảnh sắc ở đây, Cảnh là tên người, sắc nghĩa dê, dâm)

Xe lại lăn bánh, mặc dù anh nhìn đường nhưng miệng lại không giấu được nụ cười, “Em đã nghĩ cả tên cho con mình sau này rồi à.”

Mẫn Lệ vì không hiểu họ đang nói gì, nên thà không tham gia vào câu chuyện của họ nữa, tự chơi một mình, lát nữa anh còn chuyện phải làm.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn chữ ‘sắc’ kia, cô có cảm giác da đầu tê đi, nếu sau này thêm đứa nữa đặt là Cảnh sắc, mặc dù nghe cũng hay thật nhưng cái chữ này cứ thấy nó quái quái sao ấy?

Quả nhiên cô không có tài năng trong vụ đặt tên.

Dưới yêu cầu mạnh mẽ của Mẫn Lệ, Cảnh Thần Hạo chở Mẫn Lệ đến trước cửa nhà Thích Thịnh Thiên, anh vừa xuống xe, Cảnh Thần Hạo đã lái đi luôn, để mặc cho Mẫn Lệ với chiếc điện thoại trên tay đứng bên đường lẻ loi một mình.

“Hey! Lỡ đâu em không gọi được nó dậy thì sao? Hạo ca anh không thể đợi em được một lát sao?” Mẫn Lệ nhìn chiếc xe đang dần rời đi, lắc đầu, “Có bạn gái rồi vẫn tính khí này, làm gì có cô nào mà chịu được?”

Đột nhiên gió đông thổi vèo, anh rừng mình chạy về phía căn hộ của Thích Thịnh Thiên.

Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm sau khi rời đi, họ lái xe thẳng về nhà, trên đường, cô nhìn nick name trên weibo, vẫn không thể nghĩ ra cái tên nào thích hợp hơn nữa.

Cảnh sắc thì cảnh sắc vậy!

“Nếu tên là Cảnh Sắc thật thì phòng dân chính có cho thông qua không? Cái tên này cũng hơi lạ!” Cô đang tưởng tượng, con trai hay con gái, nếu gọi yêu nó bằng Sắc Sắc, không được, không được!

“Sẽ thông qua.”

Thuận theo tiếng anh vừa dứt, cô thấy xe càng nhanh lên.

“Anh lái nhanh thế làm gì?”

“Về nhà tạo ra Sắc Sắc.”

“.....”

Cô quay đầu nhìn ra ngoài, híp mắt lại, rồi lại quay sang nhìn anh, “Hay là đừng gọi Sắc Sắc nhé.”

Cô không mong muốn sau này con nó hận cô!

Khóe miệng Cảnh Thần Hạo khẽ nhếch, “Anh thấy khá hay đấy chứ, nhất định con nó sẽ thích thôi.”

“Nếu là em, sẽ không có chuyện thích thú đâu.” Cô vẫn có một gu thẩm mỹ bình thường mà, hai chữ đặt cạnh nhau thì không có chuyện gì nhưng chỉ gọi mỗi một chữ thì kiểu gì cũng có chuyện để bàn tán.

Sau khi về nhà, Dương Dương Noãn Noãn đều chạy lại đòi cô dẫn chúng đi hậu hoa viên chơi, ý định tạo Sắc Sắc của Cảnh Thần Hạo lại lần nữa bị làm phiền.

Đại boss khá âm ỉ, vì Sắc Sắc vẫn chưa được ra đời kia, nhất định anh phải nắm bắt mọi cơ hội.

Chơi với Noãn Noãn một hồi cô mới lên lầu, về phòng. Nhưng Cảnh Thần Hạo không ở trong phòng, cô tẩy trang xong mới ra ngoài.

Cô xuống dưới lầu bê một đĩa hoa quả, quay trở lên phòng sách của anh, cô gõ nhẹ vài tiếng, đôi môi khẽ động, tí nữa là gọi ra cả họ tên anh.

Nhưng cô lại không gọi thành tiếng, hai chữ Thần Hạo cứ ngập ngừng trong miệng cô.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222

Ài, gọi không nổi

Gọi không nổi, cô quyết định cái gì đều không gọi nữa, “em có thể vào không?”

“Ừm” bên trong rất nhanh thì truyền đến giọng nói của anh ấy

Cô đẩy cửa tiến vào, bước chân rất nhẹ rất nhẹ, cánh cửa sổ phai sau lưng mở lớn, ngọn gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào trong, làm rối mái tóc của anh ấy, anh ấy ngồi thẳng lưng ở phía trước máy tính

Theo tiếng bước chân từ từ tiến lại gần của cô, anh rướn mắt lên nhìn, “em muốn đút cho anh ăn?”

“Anh nghĩ mấy miếng quá rồi, em chỉ là mang vào đưa cho anh mà thôi” cô đặt đĩa hoa quả vào tay của anh, “Thích Thịnh Thiên truyền tin tức đến nhanh như thế rồi sao?”

“Vẫn chưa” anh cầm chiếc đĩa lên, xiên một miếng táo đưa lên trên miệng của cô

Cô sững lại chút, rồi thì mở miệng, táo khá ngọt khá giòn, chẳng trách Dương Dương Noãn Noãn đều khá thích

Trên màn hình máy tính của anh là tin tức nóng, cô rất muốn lên trước che đi những tin tức mất đi sự thật này

Do đó, cô giơ tay ra trước màn hình vẫy vẫy, “anh nhìn những thứ này làm cái gì, bọn họ không rõ sự thật hỗn loạn chân tướng nói linh tinh mà thôi!”

“Vậy sao em còn bình luận?” anh lại xiên một miếng hoa quả đưa lên miệng của cô

Lần này, cô không còn khách sáo nữa

Sau khi ăn xong mới mở miệng nói, “em đó là đi qua đường thấy bất bình rút đao tương trợ, và lại đá nặng biển lớn, hoàn toàn không có gây nên chút tác dụng nào, anh cứ xem như em than phiền là được rồi!”

Cảnh Thần Hạo lại đút cho cô ăn, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm lên màn hình, lạnh nhạt nói, “không phải là Âu Dương Lập, cũng không thể nào là Tào Lệ Phi, bà ta sắp sinh nhật, đang bận rộn”

“Không phải là người của Âu Dương Gia, dường như là nhằm đối đầu với anh, kẻ thù của anh?” cô lại nghiêm túc nhìn thẳng về bản tin tức phổ biến ở trước mặt, nhìn những thứ này có thể nhìn ra cái gì?

“Có thể” nhưng mà nhìn không ra là ai

Nếu như thật sự là nhắm thẳng đến anh, Hoắc Đông có phải chỉ là món khai vị mà thôi?

Không biết thế nào, Bùi Nhiễm Nhiễm ăn xong cả đĩa hoa quả, bụng của cô ăn no, tìm chiếc ghế ngồi xuống

“Thực tế em cảm thấy cũng không thể khẳng định không phải là Âu Dương Lập, mấy năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, trước đây anh ta không có gan này, bây giờ thì không nhất định, và lại anh ta có đủ lý do để làm thế” cô nói đều không có căn cứ, chỉ là đoán mò

Cảnh Thần Hạo di chuyển chuột máy tính, điện thoại bên cạnh tay reo lên, anh nhấc máy lên, “nói”

Bùi Nhiễm Nhiễm im lặng nhìn anh, Thích Thịnh Thiên có tin tức rồi chắc!

“Ừm” anh đập điện thoại, vứt điện thoại sang một bên, ổn định rơi trên giá sách

“Đích thực vị bác sĩ đó đã nhận 20 vạn tệ, từ tài khoản hải ngoại chuyển khoản đến, ở giữa chừng trải qua tài khoản không gian, kiểm tra không được đầu nguồn” xem ra là một kẻ rất ranh ma

“Vậy thì anh dự tính xử lý thế nào?” tiếp tục tùy cho những lời nói đó kéo dài nữa, có thể sẽ càng truyền càng loạn, đối với hình tượng của Cảnh Thần Hạo thiệt hại quá lớn

Cảnh Thần Hạo chỉ cho cô đáp án một chữ, “cáo”

“Ý tưởng tốt” cô đồng ý gật gù đầu

Danh tiếng của Cảnh Thần Hạo, phí luật sư chắc đều không thấp

Ngày hôm đó, chuyện này đã được Thích Thịnh Thiên bị Mẫn Lệ gào thét gọi dậy bắt tay vào làm rồi, cả gia đình bọn họ ngồi ăn cơm, Noãn Noãn đi đến bên cạnh cô

Cảnh Thần Hạo nhìn thấy không ổn, vẫy vẫy tay với cô bé, “Noãn Noãn, lại đây, daddy có lời muốn nói với con”

Noãn Noãn không nghi ngờ mà tiến lại về phía Cảnh Thần Hạo đang ngồi trên ghế sofa, Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi ở một bên, đang nói chuyện với Dương Dương, thỉnh thoảng lại liếc nhìn hai người bọn họ một cái

Sau đó, cô nghe thấy Cảnh Thần Hạo nói mê hoặc với Noãn Noãn, “Noãn Noãn, muốn có thêm em gái hoặc em trai không?”

“Muốn!” Noãn Noãn rất kích động ngoảnh đầu sang nghiêm túc nhìn chằm chằm phần bụng bằng phẳng của cô

“Vậy thì Noãn Noãn buổi tối ngủ một mình được không, nếu như sợ hãi, để bảo mẫu ở cùng con” ở đây có bao nhiêu người giúp việc, chăm sóc một đứa trẻ nhỏ, chắc không phải là vấn đề

Noãn Noãn nghiêng đầu suy nghĩ, “con có thể ngủ một mình, daddy! Mami cho daddy mượn đó! Nhớ em gái của con, còn cả e trai nữa, lại sinh ra một cặp song sinh đi!”

“Được thôi” Cảnh Thần Hạo vuốt vuốt mái tóc của cô bé, rất là hạnh phúc

Bùi Nhiễm Nhiễm không kiểm soát giựt giựt, có cần thiết pahir vui sướng thế không?

Cô không muốn sinh một đứa trẻ tên Sắc Sắc!

Hai người bọn họ vẫn còn đang nói chuyện, cô không có dự tính quản nữa, kéo cánh tay nhỏ bé của Dương Dương, “Dương Dương, ngày mai phải đi trường mầm non rồi, nhất định phải bảo vệ tốt em gái, biết không?”

“Ừm” cô có chút không nhẫn tâm đưa bọn trẻ đi trường mầm non

Dương Dương từ nhỏ đã thông minh, đi hay không đi đều giống nhau, học không được cái gì, Noãn Noãn thông minh nhưng không thích học, nhưng mà trường mầm non kiến thức có thể học được, cô bé cũng đã làm chủ kỹ năng rồi

Nhưng cô lại không muốn để bọn trẻ bỏ qua cuộc sống của trường mầm non, bọn trẻ vẫn là trẻ con, cần phải có sự xã giao bình thường

Cô rất mâu thuẫn

“Nhiễm Nhiễm, để bọn trẻ lên lầu ngủ đi” khi giọng nói của anh truyền đến, anh đã ôm lấy Noãn Noãn

“Đi thôi!” cô dắt tay Dương Dương, cúi đầu không quên dặn dò cậu bé, “nếu có chuyện gì, nhất định phải gọi điện thoại cho mami biết không? Nếu như điện thoại của mami không có nhắc máy, thì gọi điện thoại cho daddy, daddy cũng rất quan tâm các con, sẽ không để cho các con xảy ra chuyện”

“Ừm” Dương Dương mím mồm đáp tiếng, nhưng lại cảm thấy mâu thuẫn quá qua loa với mami của mình rồi, “con nhớ rồi”

“Ngoan!” cô thương yêu nhìn cậu bé

Chăm lo xong cho hai tiểu bảo bối, hai người họ cùng xuống lầu

“Trường mầm non có phải không có an toàn lắm không?” cô thật sự có chút lo lắng

“Không đâu” Cảnh Thần Hạo tiến lại gần thêm một bước về phía cô, ôm lấy vòng eo của cô đi xuống dưới lầu, “lái xe vào thẳng bên trong, tiếp đó đón về trước, giáo viên của trường mầm non đều không dám làm cái gì, thứ khác đều là trẻ con”

“Có đạo lý!” cô gật gật đầu, sau chuyện này cô đơn thuần hy vọng cuộc sống của Dương Dương Noãn Noãn sẽ không phải bị làm phiền

Gần đây Cảnh Thần Hạo thực sự đang quá nổi tiếng rồi!

“Vừa rồi lời của Noãn Noãn nói em cũng nghe thấy rồi đó.....”

“Em không có!” lực phản bác của cô không đủ, còn lắc đầu nữa

“Vậy thì anh nói cho em nghe” hai người vừa xuống khỏi cầu thang, Cảnh Thần Hạo sát lại gần tai cô nói, “sinh lần nữa”

“Anh làm sao không nói sinh Sắc Sắc!” cô thật sự không muốn sinh

“Xem ra em đã đón nhận cái tên gọi này rồi” anh cũng cảm thấy khá không tồi

Cô tăng tốc bước chân, nhưng không thể cắt đuôi người đàn ông ở bên cạnh mình, vào trong phòng ngủ, cô giống như là chim hoàng yến ở trong lồng, bị anh nhốt chặt

Khuôn mặt tuần tú nhìn thấy muốn tiến lại gần phía trước cô, cô vươn tay lên, chặn đôi môi của anh ấy, “sau này sinh! Gần đây công việc khá nhiều, chuyện của gia đình em trước đây còn chưa có làm rõ ràng, em không muốn bị phân tâm, đợi giải quyết xong chuyện này, em nghe lời anh”

Cô chớp chớp mắt, bắt đầu nũng nịu, “được không mà! Minh ơi.....”

Anh gạt đầu một cái, nhưng mà một giây sau cúi người xuống bế cô lên, bàn tay cô cũng sớm đã buông khỏi miệng anh, vòng tay qua cổ của anh, “ngày mai đi xóa sổ tập đoàn Âu Á!”

“Không muốn! Em biết anh lợi hại, như thế thì không phải là không biết được chân tướng sao, chuyện này anh đừng quản!” lời của cô vừa nói xong, cơ thể liền bị ném lên trên chiếc giường lớn

“Chuyện của em chính là chuyện của anh, em nói kêu anh đừng quản?” anh đè nặng mình lên trên người của cô, ngón tay luồn qua mái tóc buông xõa của cô

“Anh đều đã đang giúp em tìm mẹ rồi, và lại anh cũng đã làm rất nhiều rồi, Hà Thị và Hoắc Thị, còn cả bản hợp đồng với tập đoàn Âu Á, anh cố tình để em đi phụ trách, đều không phải là giúp đỡ rồi đó sao? Ý của em là không muốn giống như lời vừa rồi anh nói, thẳng thừng xóa sổ!” cô hiếm khi ở trong hoàn cảnh như thế này, nói với anh nhiều như thế này

Cô chủ động gơ tay ra, tháo bỏ từng nút cúc áo trên chiếc sơ-mi của anh, “em không dễ dàng gì nuôi lớn Dương Dương Noãn Noãn, anh muốn sinh một đứa nữa xen ngang thế giới hai người chúng ta sao?”

Cô tính như thế này có thể coi là có tình có lý rồi chứ hả?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223

“Thực ra anh càng thích quá trình tạo song thai.” Anh ôm cô lộn một vòng, như vậy càng tiện cho động tác của cô hơn.

Cô đè lên người anh, tay vừa tháo nút áo ra, hận không thể giống như anh, trực tiếp kéo nó xuống, rõ ràng nói là không dễ nữa, mỹ nhân kế dùng hơi quá tay!

“Chẳng trách gọi là Sắc Sắc.” Cô vô thức gạt đầu, nhưng cô biết những gì cô vừa nói, anh cũng đã nghe hết.

Cảnh Thần Hạo nhướn mày, “Tên hay.”

Một đêm triền miên.

Hôm sau, tin tức trên mạng có vẻ đã lắng xuống, dù là tin tức hot đến đâu, lúc mới đầu đều như một nồi lửa muốn bùng nổ, nhưng sau khi thảo luận nhiều rồi, sẽ dần dần mất hứng thú.

Nhưng, khi mà các bạn trên mạng đều ít quan tâm việc này, chính lúc mà Cảnh Thần Hạo dần dần không còn trong tầm ngắm của mọi người, trên weibo chính thức của tập đoàn Cảnh Thị, đột nhiên hiện lên giấy thông báo triệu tập của tòa án.

Tờ cáo trạng trên do một nhóm weibo có tên “Đại v” đã phát tán các thông tin liên quan đến việc Cảnh Thần Hạo bức hại Hoắc Đông đến chết.

Chẳng mấy chốc, cộng đồng mạng lại liên tục thảo luận.

Bùi Nhiễm Nhiễm đi ra khỏi phòng Cảnh Thần Hạo, thì thấy Lâm Tri Hiểu đang ở phòng cô, ăn đồ.

“Chưa ăn sáng?” Cô đi vào rồi ngồi xuống, “Qua đây lại muốn hỏi gì nữa?”

“Tớ chỉ muốn hỏi, chuyện Hoắc Đông có thật sự liên quan đến sếp lớn không? Sao tớ có cảm giác là do sếp lớn làm nhì!” Lần trước cô mới nói là nổi giận vì hồng nhan.

Đại boss nhìn không giống như 1 người đàn ông độ lượng.

“Không phải” Cô lại cảm thấy không, và lại cô tin Cảnh Thần Hạo.

Nếu đúng là anh làm, đã sớm thừa nhận.

Lâm Tri Hiểu nuốt miếng bánh cuối cùng vào miệng, bung ly nước trên bàn lên, cho vào miệng.

“Hắn ta uống say.”

Lâm Tri Hiểu nhìn ly nước trên tay mình, lập tức bỏ xuống, vỗ ngực mình, “May mà lúc này mình chưa uống.”

“Được rồi, chuyện này cậu không phải lo.” Cô đưa văn kiện ra trước mặt Lâm Tri Hiểu, “Chiều này cậu xử lý đồng nghiệp, sau đó đưa xuống lãnh đạo các phòng ban, rồi copy một bản cho tớ và Cảnh Tổng.”

“Chiều nay cậu đi đâu?” Lâm Tri Hiểu lúc nhận lấy, nghi ngờ hỏi cô.

“Không có gì, nếu đại boss hỏi, cậu nói mình đến tập đoàn Âu Á.” Cô đứng dậy đẩy lưng của cô ta, “Mau đi làm đi.”

Lâm Tri Hiểu sau khi rời khỏi, cô nhìn đồng hồ, trên bàn vẫn còn một số việc, nên hoàn thành thôi.

Chiều nay Cảnh Thần Hạo sẽ ra ngoài ăn với khách hàng, cô nhân lúc này, trốn đi lát.

Chiều nay 2h, cô mặc đồng phục của 1 quán ăn, trang điểm trái ngược với vẻ mặt đậm phần của cô, xuất hiện ở Phồn Hoa Miên.

Phồn Hoa Cẩm là một khu phố đèn đỏ lớn nhất nổi tiếng nhất trong nước, cho nên hôm nay cô đến đây, chỉ có 1 nguyên nhân.

Theo như tin tức cô nhận được, năm đó Bùi Gia bị phá sản, nghe nói Bùi Gia có qua lại với tên buôn thuốc phiện Hàn Kiều Hội.

Tay cô bung hai ly Whisky vào phòng VIP 1505, vừa đẩy cửa vào, đã thấy 1 mùi rượu nồng nặc, cô lịch sự đặt 2 ly rượu lên bàn, “Whisky của ông đâu ạ.”

1 tên mập đang ôm 1 cô gái liếc mắt nhìn cô, nhanh chóng đưa tay bung ly rượu lên uống một ngụm, thì phun ra ngay!

Bùi Nhiễm Nhiễm đi đến cửa ra nghe thấy giọng phía sau, ngừng bước chân quay đầu lại nhìn, chỉ nghe người kia nói: “Rượu này có gì ngon, vẫn là rượu nhà anh An uống ngon!”

Nếu cô nhớ không nhầm, nhà cung cấp rượu cho Phồn Hoa Cẩm là Cảnh Thị.

Lại có người nói như vậy, cô thật sự muốn biết rượu này có thật sự không ngon không, hay hẳn cố tình kiếm chuyện.

Cô quay người cười đi vào trong, căn phòng có chút tối tăm, cô nhìn thấy người anh An mà tên kia nói, đang im lặng ngồi vào 1 góc, bên cạnh không có người đàn bà nào, dường như không nhập bọn với đám người xung quanh.

Trong phòng đầy những ngọn đèn mờ ảo xoay không ngừng, thỉnh thoảng trên mặt anh ta xuất hiện ánh sáng đỏ cam vàng xanh, nhưng vẫn không thể nhìn rõ mặt hắn.

“Chào anh, nếu anh bắt mặn với rượu của chúng tôi, tôi có thể đổi cho anh.” Cô đi đến trước mặt người này, trên mặt lộ nụ cười tươi đúng chuẩn.

Người đó ngược mặt nhìn cô, bung ly rượu trên tay ra trước mặt cô, “Không cần đổi, cô uống ly này và ly kia, nếm thử coi ngon không?”

Cô cũng có cách nghĩ này, cô không lấy ly rượu trên tay hắn, cầm ly rượu chưa đựng qua trên bàn, nếm thử, vị khá chuẩn vị.”

“Mùi vị không tệ, anh ơi tôi đề nghị anh đến bệnh viện kiểm tra, có phải vị giác anh có vấn đề.” Cô đặt ly rượu trên tay xuống, lịch sự nhìn người đó, “Ly này tôi uống rồi, không cần anh trả tiền, lập tức sẽ đưa anh ly khác.”

Cô nói ông quay người đi ra ngoài, người đàn ông khác thấy vậy, không thể nhìn nổi nữa, phục vụ ở đây sao lại không có mắt nhìn như thế?

Đến cả 1 câu nói cũng không biết nói, mà bảo anh ta đi bệnh viện.

Nếu không phải anh kia đang ở đâu, chắc hẳn đã nổi điên.

“Khẩu vị mỗi người khác nhau, khó vừa lòng trăm họ.” Anh đứng dậy đi đến phía trước, bung ly rượu, đưa lên thử 1 ngụm.

Mùi vị đúng là không tệ.

Khi cửa phòng của họ bọ mở ra thêm lần nữa, người vào không phải Bùi Nhiễm Nhiễm mà là một người phục vụ khác.

Người đàn ông mập đang định nổi điên, lại lần nữa bị chặn lại.

Mà lúc này, Bùi Nhiễm Nhiễm đang bung ly nước ép Xoài lên lầu, đây là phòng cô muốn đến.

Hàn Kiều đó, nghe nói thủ đoạn độc ác, làm việc nhanh chóng dứt khoát, trong ngành khá có tiếng nói, nếu chuyện năm đó thật là liên quan đến hắn, chuyện này có vẻ khá khó.

Phòng 3807 hai bên cửa trái phải có người canh, mặc bộ đồ đen, là bảo tiêu hung dữ, cô đứng trước cửa cười.

Người bên phải nhìn bộ đồng phục đơn giản trên người cô, mở cửa phòng.

May mà không lục soát người, nếu không cô sẽ dễ bị phát hiện.

Phòng bao này dùng đèn xanh đậm, nam nữ có cỡ 7 8 người, người đàn ông đang ngồi hút xì gà chính là Hàn Kiều.

“Phục vụ của Phồn Hoa Cẩm đúng là người đẹp vô số, đáng cô nào cũng càng ngày càng đẹp, gái đẹp, cô tên gì?” Ngồi ở ghế sofa bên phải, tay cầm ly rượu, tay khác cầm bài, bộ mặt gian trá nhìn cô cười.

“Hàn Tiểu.” Cô đặt ly nước ép trên bàn đen, rồi đặt mâm trên tay xuống, qua chỗ Hàn Kiều lấy cái ly rỗng, sau đó đổ nước ép vào.

Cô chẳng thể ngờ một dân buôn như Hàn Kiều lại thích uống nước ép, không uống rượu.

“Hàn Tiểu. Tên không tệ!” Người đàn ông bên trái đứng dậy đi về phía cô, đám đàn bà bên cạnh hắn cũng uất ức nhìn qua cô.

“Tên cha mẹ đặt cho, tôi cũng thấy không tệ!” Cô để ly rượu về vị trí cũ, tươi cười bung mâm lên, “Mời dùng!”

Hàn Kiều đột nhiên hỏi 1 câu: “Biết đánh bài không?”

Khỏi từ xì gà lúc ẩn lúc hiện, khói bay quanh anh ta cùng với giọng nói đánh thếp, khuôn mặt đã nhuộm màu tuổi tác có chút mờ mông,

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224

“Biết.” Cô nhìn vào một xấp tiền một trăm màu đỏ trước mặt, “Nhưng không có tiền.”

“Đơn giản như thế, thắng là của cô, thua thì.....” Ánh mắt của người đó quan sát lên cơ thể cô, “Cô có thứ khác.”

“Được!” Cô để cái khay trên tay xuống, to gan đi đến bên cạnh của Hàn Kiều ngồi xuống, “Chơi cái gì?”

Vị trí vừa nãy cô đứng không có ghế, hai người kia cô không muốn tiếp xúc, Hàn Kiêu là mục tiêu của cô, hơn nữa trông ông cũng không giống người tùy tiện động thủ, so với hai gã đàn ông trẻ tuổi kia ở bên cạnh ông an toàn hơn.

“Đầu địa chủ?” Người bên tay phải cười hềnh.

“Được thôi.” Cô cười trả lời.

Khói thuốc bên cạnh có chút ngạt thở, cô không nhịn được nghiêng đầu, mở to miệng hít thở.

Đợi đến lúc cô quay đầu lại, xi gà trên tay Hàn Kiêu đã đặt trên gạt tàn trong suốt, để nó tự sinh tự diệt.

Bụi gia ngày xưa lúc vẫn chưa sụp đổ, mẹ cô ở nhà thường xuyên có bạn đến chơi, ngẫu nhiên thiếu người sẽ để cô lên thế, phát hiện ngoài ý muốn, cô ở mắng đánh bài, vận may cũng không phải tốt thông thường, chưa từng thua qua, cho nên sau này, đều không để cô thay nữa.

Ván bài đầu tiên, cô liền thắng rồi.

Hai người đó nhìn cô, đưa tiền đến bên cạnh cô, phục vụ đối diện lên trước lấy bài bỏ vào trong máy xào bài, lúc chờ đợi xào bài đồng thời, phục vụ lại phát cho bọn họ bộ bài khác.

Ván thứ hai, cô lại thắng rồi.

“Tiểu Tiểu, kỹ thuật của cô không tồi nhì!” Người đàn ông bên phải nhìn lên người cô, tay phải cũng ôm chặt lấy người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh.

“Cũng tạm được.” Cô khiêm tốn cười nói.

Những ván đằng sau, bất kể cô làm địa chủ hay là cô làm nông dân, đều thắng rồi.

Cô đã rất lâu không đụng đến, ngay cả bản thân cũng có chút kinh ngạc.

Hàn Kiêu bên cạnh cuối cùng lại một lần mở miệng, nhưng chỉ là đơn giản hai chữ, “Học qua?”

“Không có, vận may tốt thôi.” Cô nhìn bài trên tay mình, hình như cũng khá tốt.

Cô to gan lấy bài trên tay đưa đến trước mặt Hàn Kiêu, “Có muốn thử không?”

Hai người đó nhìn vào bọn họ, hình như đang đợi ngày tử hình của cô, nhưng chuyện khiến bọn họ kinh ngạc đã xảy ra, ông đúng là đưa tay nhận lấy bài trên tay cô.

“Lão đại, ván này đến lượt mình thắng rồi!”

“Đúng rồi! Cô ta đã thắng nhiều đến thế!”

“Nhưng chưa chắc đâu.” Hàn Kiêu lấy tấm bài trên tay đưa đến trước mặt cô, tràn ngập mùi khói thuốc mở miệng, “Cô nói ra như thế nào?”

Đây có khác gì cô tự chơi chứ?

Cô lướt mắt vào phần đuôi của bài một cặp ba và gần kề một cặp hai, đưa ra ngón tay trắng muốt chỉ vào, “Cái này.”

Lúc Hàn Kiêu rút ra một cặp ba, hai người đó cười một hồi, một vòng trở xuống, Hàn Kiêu trực tiếp một cặp hai, lại đến lượt ông ra bài rồi.

Bài của ông rất tốt, chỉ cần không ra bậy là có thể thắng, dưới sự chỉ huy của cô, Hàn Kiêu thắng được ván này.

Hai người đó la lớn không được để cô chỉ huy, có bản lĩnh tự mình đánh, Hàn Kiêu lạnh lùng vút một ánh mắt cho bọn họ, hai người liền im lặng không nói, thành thật đưa tiền.

Lúc vào phần phát bài, Hàn Kiêu cầm ly nước ép trước mặt, uống liền vài ngụm, cô lập tức rút một tờ khăn giấy đưa trước mặt ông.

Ông đưa tay nhận lấy, lau lau miệng, nói câu khiến tất cả người trong phòng ai cũng kinh ngạc, “Cô rất giống một người.”

Trong lòng cô cộc một tiếng, cô ngày xưa tuyệt đối chưa từng gặp qua Hàn Kiêu, hơn nữa khuôn mặt cô trang điểm cũng khá đậm, chắc cũng không phải, không phải là cái người trong miệng ông, cô không suy nghĩ được gì, “Khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ, có thể là do bác gì làm đấy, nhìn ai giống ai.”

“Khí chất cũng rất giống.” Lời nói tiếp theo của Hàn Kiêu, khiến cô càng kinh ngạc hơn.

Khí chất thứ này, không phải phẫu thuật thẩm mỹ có thể làm ra được.

Cô tỉ mỉ nhìn vào ông, tầm năm mươi tuổi, dưới ánh đèn màu xanh dương, làn da trên khuôn mặt ông nhìn vào cũng khá tốt, nhưng nếp nhăn ở đuôi mắt và nếp nhăn trên trán sâu sắc của ông, đã lộ ra sự thật chuyện ông không còn trẻ tuổi nữa.

Cô từ nhỏ đã rất giống mẹ, Bối Tịnh Nguyệt.

Không lẽ bọn họ quen biết?

“Tôi là ngẫu tạo đấy.” Cô tiết ra nụ cười, cầm lấy bài trên bàn đưa đến trước mặt ông, ngón tay hơi run rẩy.

Nếu như ông quen biết mẹ cô thật, nhìn bộ dạng cũng chẳng phải là không biết bà ở đâu sao, chuyện của năm đó ông có phải là có tham gia thật.

“Á.....” Hàn Kiều đột nhiên khóc thảm một tiếng, cơ thể từ sofa trượt một cái xuống đất, bài trên tay rơi rớt xuống đất, tay phải bóp chặt lấy ngực.

“Thuốc, thuốc.....” Cơ thể ông đang co rút, những người trong phòng trong tức thời hỗn loạn, những người phụ nữ khác nhìn thấy vậy liền trực tiếp la lớn chạy ra ngoài.

“Thuốc!” Cô xoay mắt nhìn vào hai người đàn ông còn lại, “Hai người không có sao?”

Cô không lo được nhiều như thế, ngồi xổm người xuống, tìm kiếm trên người ông, thông thường mà nói, bệnh nhân bệnh tim sẽ luôn đem theo thuốc bên mình.

Tay của cô vừa tiếp xúc quần áo của ông, tóc đột nhiên bị người ở đằng sau nắm lấy, một tay kéo cô về sàn nhà phía sau.

Biến cố xảy ra rất nhanh, nhưng cô lại đang nghĩ hiểu được tình hình hiện tại, cho dù là trên người ông có thuốc thật, cũng không nhất định là thật, càng sẽ không uống vào miệng của ông được.

Có cần xui xẻo như thế không, không ngờ gặp được chuyện nội chiến, đoạt quyền kịch liệt như thế, một ly nước ép tốt thật sao?

Cô bịt lấy cái gáy đau điếng của mình nhìn vào ly nước ép trên bàn, có vấn đề!

“Người ta cũng biết mà chạy, chỉ có cô còn ngu ngốc ở lại, làm sao thiếu người bao nuôi cô sao? Ông ta vừa già vừa xấu, bằng không theo anh này?” Gã đàn ông hơi ôm cúi đầu kẻ sát vào cô, khuôn mặt nham nhở hết sức.

Cô cười nhạt một tiếng, chân phải đá móc mạnh vào phía trong, thân hình vừa xoay, nhanh chóng từ trên sàn đứng dậy, liền chạy đến trước cửa.

Gã đàn ông kia chịu đau, nhưng rất nhanh từ dưới đất đứng dậy, chạy theo hướng cô, còn người đàn ông khác càng nhanh, một tay nắm lấy cô, “Chạy cái gì mà chạy?”

Nụ cười trên mặt cô càng đậm hơn, thật ra trong lòng rất căng thẳng, không mấy dễ dàng có chút manh mối, không ngờ lại ở trước mặt cô đứt đi vĩnh viễn như thế.

“Tôi chỉ là muốn tự bảo vệ mình thôi, các người muốn sao không liên quan gì đến tôi.” Cô nghiêng đầu nhìn vào Hàn Kiều dưới đất không động dậy, mắt trong tức thời trở to, “Ông ta tỉnh rồi!”

Hai người đó lập tức đi nhìn Hàn Kiều, cô ngoảnh người liền mở cửa phòng, từ bên trong ra ngoài, bảo vệ trước cửa không thấy rồi, khó trách vừa nãy lúc có người ra ngoài cũng không có phản ứng gì.

Cô không có chạy đến cầu thang, mà là trực tiếp mở cửa phòng bên cạnh, mặc bộ đồ của phục vụ điễm đàm đi dọn bàn, không hề khiến người khác nghi ngờ.

Trên hành lang có camera, cô dự đoán bản thân rất có thể bị người khác nghi thành phạm nhân, bất kể là ly nhỏ hay ly lớn, trên đó đều có dấu vân tay của cô, nếu như hai người đó phải cho thuộc hạ của anh em một cái báo cáo, cô chính là kẻ nhận tội thay.

Nghe được tiếng đóng cửa phòng bên cạnh, cô từ trên bàn rút ra mấy tờ giấy, to gan về đến phòng, nhanh chóng lau đi dấu vân tay trên ly, sau đó từ trong phòng bước ra ngoài.

Cô từ thang máy đi xuống, đổi một bộ áo mới đi vào đại sảnh, hiên ngang từ cửa chính ra ngoài.

Nhưng vừa ra ngoài, cô liền nhìn thấy hai gã đàn ông đó, một người nhìn trước nhìn sau, một người kia thì đang gọi điện thoại.

Cô điễm đàm đi đến bên chiếc xe màu đen, ngã người gõ vào cửa xe, “Anh đẹp trai, có thể thuận đường không?”

Cửa kính xe kéo xuống, cô nhìn thấy khuôn mặt tuần tú rõ ràng có chút quen thuộc, hình như gặp qua ở đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225

"Cô tan ca rồi à?" anh ta cười hỏi khẽ

"Đúng vậy!" cô ta suy nghĩ ra, là người đàn ông đầu tiên cô gặp khi bước vào khu ghế lô này.

Cô ta nghe thấy hai tiếng bước chân theo đó là âm thanh hùng hùng hổ hổ dần dần tiến gần, trái tim bị treo đó như muốn rớt ra vậy.

Vừa mới chạy được ra ngoài là đã hay lắm rồi, lần này mà để họ thấy được, sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

"Vào đây đi" giọng của anh ta đúng lúc cũng vang lên.

Cô ta nhanh chóng mở cửa xe phía sau và leo vào ngồi, chiếc xe đã nổ máy trước mặt bọn họ, cô ta cúi người xuống, hữu kinh vô hiểm mà trốn tránh.

An Quân Huyền thông qua kính chiếu hậu trên xe nhìn thấy dáng dấp của cô, lại nhìn sang cái kính chiếu hậu bên phải bên hông xe, hai người đàn ông trong bộ đồ tây giày da đã đi vào trong, như là đang tìm một người nào đó.

Chiếc xe chạy được một đoạn, cô muốn xuống xe, từ trong túi lấy ra năm tờ tiền 100 tệ, "cám ơn anh đã giúp tôi, theo lý mà nói sẽ phải mời anh ăn bữa cơm, nhưng mà gần đây tôi rất bận, đây là tiền mời anh ăn cơm."

"Cô thật là.....khách khí" An Quân Huyền có chút khóc cười không được, cho xe đậu ngay dưới một gốc cây lớn.

"Nên mà" cô để tiền đặt trên vị trí phụ lái, mới vội vội vàng vàng xuống xe rồi khỏi.

Cô ta nhìn thời gian, vẫn chưa đến giờ tan ca, hóa trang xong liền quay về Cảnh Thị.

Vừa mới bước vào phòng làm việc, cô giống như muốn lui ra ngoài.

Ai có thể nói cho cô nghe tại sao Đại Boss lại không ở trong phòng của mình mà chạy đến chỗ phòng làm việc cô ngồi.

"Oh! No! trốn việc đã bị phát hiện." Trên tay cô đeo một cái túi đi vào.

Cảnh Thần Hạo nghe thấy cái giọng lơ lửng của cô ta, vẻ mặt âm u lạnh lùng càng nghiêm trọng, nhìn cô từ đầu đến chân, xác định cô ta không sao, trong lòng mới trở nên buồn lòng, nhưng mà cả người vẫn giữ nguyên vẻ lạnh ý, đối với hành động này của cô rất bất mãn.

"Đi đâu rồi?" mặt lạnh lùng hỏi.

Cô ta chậm chậm đến gần anh, nếu anh ta hỏi vậy rồi, Lâm Tri Hiểu nói dối thay cô nhất định đã bị lộ.

Có vị Đại Boss nào nhầm chán như anh không chứ, lại còn đi xác minh hành tung của nhân viên là thật hay giả nữa.

"Ra ngoài dạo một vòng, và còn có quà cho anh!" cô ta lấy cái túi trên tay đưa qua cho anh.

Bỗng nhiên, cái túi trên tay bị giật đi, Thích Thịnh Thiên ngón từ ghế chính nhìn cô ta, "Bùi bí thư, lần sau lần tái phạm việc rời khỏi công ty như vậy nữa, còn nữa, tại sao tặng quà chỉ có mình anh Hạo, người thấy có phần!"

"Ô la!" Thích Thịnh Thiên cầm lấy cái túi quay về hướng bàn làm việc của cô ta, cô ta nhìn thất ba chữ Đồ Lôi Tư in trên đó hiện ra, chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Cảnh Thần Hạo liếc nhìn đồ trên bàn, sắc mặt rất bình tĩnh, ngữ khí rất cứng cáp. "cất lên đi!"

"Khụ khụ! Anh Hạo, người thấy có phần mà!" Thích Thịnh Thiên lấy một hộp, mạnh mẽ ném ra sau lưng Bùi Nhiễm Nhiễm, "Lâm Tri Hiểu, đây là của cô này."

Lâm Tri Hiểu đi tới cửa theo phản xạ chụp lấy, vừa muốn nói câu cảm ơn, khi nhìn thấy rõ đồ trên tay mình, ập a ập ứng nói, "tôi, không có bạn trai....."

"Thì có vấn đề gì đâu, để anh sai dùng em!" Thích Thịnh Thiên lại tự lấy một hộp, trước mặt của Bùi Nhiễm Nhiễm nói mông lung, "người thấy có phần á!"

"Lâm Tri Hiểu cô thất bại quá!" Thích Thịnh Thiên nhìn bóng dáng chạy trốn của cô, thất vọng lắc đầu.

Lúc Thích Thịnh Thiên đi, không quên đóng sầm một cái thật mạnh cửa phòng làm việc, không khí lúc này có chút kỳ dị, bây giờ lại càng kỳ quái.

Cô ta bèn nhớ đến Cảnh Thần Hạo sẽ hỏi cô đã đi đâu, cũng may tới qua vừa mới thương lượng xong, nên sẵn tiện mua quà, đúng là cái có thật tốt!

Bị Thích Thịnh Thiên náo cho một trận, chỉ còn thừa lại sự ngại ngùng, ngại đến không còn mặt mũi nào.

Sau này cô đâu còn mặt mũi nào nhìn Thích Thịnh Thiên và Lâm Tri Hiểu!

Thần nhân của Cảnh Thần Hạo lướt nhìn các thứ vừa đặt trên bàn, hộp xanh dương, màu đen, màu đỏ, "những thứ này.....em dự định sai bao lâu?"

Đây là trọng điểm ư?

Cô đi qua, bình tĩnh gom gọn lại bỏ vào túi, "Đều là sai lầm của Thích Thịnh Thiên, anh ta đã giành đồ của anh!"

"Ý của em là muốn anh đòi lại à? Cũng không phải.....là không thể." Anh ta từ bên ghế đứng dậy, ra về muốn đi ra ngoài, thần nhiên nói, "anh sẽ nói là em muốn anh đòi lại đấy"

Cái người này, đã có mưu đồ khiến cô ta khó xử rồi?

"Đừng đi!" cô ta đưa cái bịch đã gom gọn đồ lúc nãy cho anh ta, "cầm lấy đi! Còn dư lại đều là của anh!"

Cảnh Thần Hạo nhìn vào đôi mắt của cô ta, khom người chậm chậm đi sát người cô, trong ánh mắt đầy sự tham cứu, trên người cô có mùi khói thuốc thoang thoảng, và cả mùi rượu.

Hình như còn có cả mùi của người đàn ông lạ mặt.

Vừa nghĩ đến khả năng đó, ánh mắt của anh lóe lên một tia nguy hiểm, đôi môi bọng ghé sát bên tai cô, "em vẫn chưa nói đã đi đâu."

Sự việc của Hàn Kiều tuyệt đối không qua mắt được Cảnh Thần Hạo, anh ta rất nhanh sẽ có thông tin từ những người bên ngoài.

Cô ta cười xuề xòa, "trước đó em đã nói anh nghe rằng em đi gặp người mà, thì vừa mới đây, cử tử nhất sinh, xem chút không thể về gặp anh rồi!"

Cô ta nói rất bình thản, người đàn ông đối diện thì giống như ngọn lửa vừa mới được châm ngòi, bèn ôm chặt lấy cô, "gặp ai?"

"Hàn Kiều" cô vừa mới nói xong, cảm thấy sau lưng mình lạnh buốt, cô ta mạnh mẽ đẩy anh ra, "anh làm gì thế?"

"Kiểm tra" không kiểm tra người cô ta không yên tâm

"Em thật sự không sao, ngược lại cái ông Hàn Kiều đó, chết rồi!" câu nói của cô ta đã thành công dừng lại động tác Cảnh Thần Hạo.

Tuy anh ta không quen với Hàn Kiều, nhưng cũng đã gặp qua, thủ đoạn của người đó rất lợi hại, chỉ là già rồi, có những lúc khó tránh khỏi lực bất tòng tâm

Hàn Kiều Hội chết ngoài dự kiến của anh, rất có thể là những người thủ hạ trẻ tuổi khí thịnh phạm thượng, giết chết ông ta.

"Ông ta và sự việc năm xưa của nhà em không có liên quan gì" nếu có liên quan, anh đã sớm đối phó, cũng không đợi đến cô đích thân mạo hiểm đi gặp ông ta.

Bùi Nhiễm Nhiễm như muốn chọc chết cái sự bực phát của mình, sớm biết thế thì hỏi anh ta trước, nhưng mà lần này cô đi cũng không uống công, ít ra cô ta biết được một chuyện.

Hàn Kiều và mẹ của cô ta quen nhau.

"Bùi Nhiễm Nhiễm, sau này em dám tự mình đi làm việc như vậy nữa, thì xem anh làm sao thu phục em!" anh ta thật sự tức giận, cũng thật sự lo lắng.

"Á....." cô ta nhảy dựng lên, nhấc mắt nhìn anh ta, "anh lại đánh em!"

Đâu phải dạy dỗ trẻ con đâu, đánh vào chỗ đó, càng xấu hổ thêm.

"Không đánh em sẽ không nhớ" anh ta vẫn không yên tâm, như cũ cởi hết quần áo trong của cô ta ra, "cởi ra thay cái khác, có mùi, anh không thích"

Cô rõ ràng đã thay đồ mới hết rồi, cái mùi anh là của chó hay sao ấy?

"Trong phòng làm việc không có quần áo, anh đừng náo nữa." Cô ta nắm chặt cái tay rục rịch của anh, "Em thật sự không sao mà, nếu có chuyện, em đã nhờ anh xử tên kia rồi!"

Cái tay anh vẫn giữ cái tư thế đó không động đậy, ngữ khí hơi có chút không vui, "Bây giờ thông minh rồi nhì, biết tìm đến anh, lúc đi sao không nói anh một tiếng"

Anh ta nhớ là cô đi gặp một người, không biết là hôm nay, càng không biết là cô đi gặp loại người như vậy.

Nghĩ đến cô có khả năng xảy ra chuyện, trong lòng một ngọn lửa, từ từ bốc cháy lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 226

“Em sai rồi,lần sau nhất định sẽ nói, mà cũng không có lần sau nữa, ông ta chết rồi.” Cô từ từ thả tay anh ra, gương mặt tái xám cười ngượng ngịu, “Tan làm thôi! chồng ơi!”

Đôi lông mày anh tú của anh nhú một cái,từ tay cô lấy chiếc túi ấy, “Quay về từ từ kiểm tra.”

“Tùy anh.”Nói cho cùng cô cũng chẳng có chuyện gì.

Trên đường trở về, cô cứ nghĩ mãi tới những lời mà Hàn Kiều nói, những lời mà anh ta nói ý ám chỉ mẹ cô sao?

Trong ấn tượng của cô, mẹ của cô là người phụ nữ nội trợ giàu có, đi chơi, đánh bài, tắm nước khoáng, thường xuyên đi du lịch,còn lại đều là mưa mưa mua sắm

Từ khi nào lại có quan hệ với người như vậy được?

Bố liệu có biết không?

Khi cô vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, Cảnh Thần Hạo đứng bên cạnh cũng vừa ngắt điện thoại.Nghiêng đầu nhìn thấy lông mày cô đang cau chặt lại, tiến sát lại gần cô hơn một chút, đưa tay ra ôm cô, không nghĩ được rằng cô lại đổ gục xuống đùi anh, nhìn anh.

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Cảnh Thần Hạo, em cảm thấy hình như mẹ em có chuyện gì đó giấu em.” Cô nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ra được,hai người bắc nam đối lập sao lại có thể quen biết được, sao lại có thể giao lưu được.

Anh và Bối Tịnh Nguyệt không được thân quen cho lắm, cũng mới chỉ gặp mặt có vài lần, cho nên anh không hiểu rõ ý của cô nghĩa là gì.

“Ừ, em phát hiện ra điều gì sao?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

“Bà có khả năng quen với Hàn Kiều, anh không thấy rất kỳ lạ hay sao? Sao mà bà lại có thể quen ông ta được. Mà từ trước tới nay cũng chưa hề nghe thấy bà nhắc đến.”Cô cũng vì chuyện này mà não bộ nghĩ tới mức muốn nổ tung rồi, nhưng vẫn không tìm ra được đáp án.

“Kỳ lạ cũng không kỳ lạ,đây cũng có thể là chuyện từ rất lâu trước kia của người lớn.”Nếu như hai người họ thật sự có giao kết gì với nhau, cũng có thể dựa vào Hàn Kiều để tìm mẹ cô ấy, cũng không phải là không thể.

“Cũng có thể là như vậy.” Nói không chừng bọn họ đã quen nhau từ rất lâu trước đó, khi đó cô cũng chưa ra đời thì sao.

Bây giờ Hàn Kiều cũng đã qua đời rồi, từ miệng ông ta cũng không thể nào biết được điều gì cả.

Sau khi về tới nhà, cô rất nhanh đã xuống xe rồi.Hôm nay là ngày người giúp việc đi đón Dương Dương Noãn Noãn ở trường mẫu giáo, cô lo hai đứa không quen, cho nên vội vã muốn về nhà để hỏi thăm tình hình.

“Mami!” Noãn Noãn nhìn thấy cô bước vào liền chạy ngay về phía cô, trong tay vẫn còn cầm một nửa quả táo đang ăn dở.

“Ngoan, hôm nay đi học có khóc không. Mami không đi đón các con, có thấy quen không?” Mới có hôm đầu tiên. Cô nói quen cái gì thế không biết!

“Rất tốt, đi rất tốt ạ.”Cô bé cười hi hi đáp.

“Anh đâu rồi?” Cô vừa nãy không nhìn thấy Dương Dương, lẽ nào đang ở trên lầu.

“Anh đi tập thể thao rồi.” Cô bé lại cắn một miếng táo, ánh mắt nhìn Cảnh Thần Hạo trong tay đang xách cái túi bước vào, ngược đầu nhìn anh, “Daddy, bố cầm gì thế?Cho Noãn Noãn phải không?”

“Đồ chơi của mami con đó.” Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn hai người họ một cái, sau đó liền bước lên lầu.

“Daddy thiên vị, cho mami đồ chơi, không cho Noãn Noãn.”Noãn Noãn nhìn theo bóng hình của anh, chu miệng lại.

Bùi Nhiễm Nhiễm lại một lần nữa muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui xuống, đồ chơi dành cho cô?

“Noãn Noãn, con tự chơi nhé!Mẹ có vài lời muốn nói chuyện với daddy của con một chút.” Cô buông dần tay, bước lên lầu,bước rất nhanh ba bậc mà

bước hai bước một.

Tiến vào trong phòng liền thấy Cảnh Thần Hạo đang thay đồ, bước chân cô tự nhiên thả lỏng, “Lần sau anh đừng có cố tình nói như vậy trước mặt bọn trẻ có được không?”

“Đây là do em mua mà.” thay một cách nói khác, đối với anh cũng chẳng có gì to tát.

----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Anh hành động liệu có phải là nhanh quá hay không, hôm nay đã đưa Dương Dương tới đó rồi?” Cô cũng bước tới tủ quần áo, bản thân vẫn còn chưa kịp làm gì đã bị anh chặn lại rồi.

Cô cúi mắt, nhìn cánh tay rắn chắc của anh, “Anh để cho em thay quần áo.”

“Em đi tắm trước đi.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, lạnh lùng nói, “Khi anh bằng tuổi của thằng bé, anh đã tới đó được hơn một năm rồi.”

“Không phải tất cả mọi người đều được gọi là Cảnh Thần Hạo!” Cô lùi lại một bước, ánh mắt nhìn về tủ quần áo, “Quần áo để thay em có thể lấy bộ đó không?”

“Em có thể không cần mặc gì bước ra cũng được.” Anh một chút cũng không để ý gì, lại còn rất đắc ý.

“HAHA.” Cô không muốn.

Anh vẫn quay người để cô chọn một bộ quần áo, “Thân là người thừa kế tương lai của Cảnh Thị, thằng bé vẫn còn rất nhiều thứ cần phải học hỏi, sức khỏe thân thể là vấn đề quan trọng thứ nhất, em muốn thằng bé là một bình hoa yếu ớt để người ta điều khiển à?”

“Em không phải ý như vậy, em chỉ là muốn thằng bé có một tuổi thơ vui vẻ mà thôi.”

“Nó rất vui vẻ, không tin chút nữa thằng bé về em hỏi mà xem.” Cảnh Thần Hạo đưa bộ quần áo ở trong tay cho cô, lại một lần nữa bước tới tháo cúc cho cô.

Cô nhớ là anh có nói là muốn kiểm tra, cô ngoan ngoãn đứng nguyên vị trí, không hề động đậy giống như một người gỗ vậy.

Nhưng khi quần áo bắt đầu được cởi ra, hai tay cô bỗng kẹp chặt lại, thân thể co rúm, “Lạnh!”

Ngay sau đó, cô liền bị anh ôm chặt vào trong lòng, nhắm hướng bồn tắm mà bước vào. Cô chỉ là muốn lên đây để nói chuyện mà thôi, sao lại thành ra như này?

Mà không phải cô đi tắm sao? Sao anh cũng cởi bỏ quần áo?

Bồn tắm uyên ương cái gì, thật sự cô một chút cũng không muốn.

“Quà mà em mua cho anh, muốn thử.” Bên tai cô bỗng có tiếng nói rất lời cuốn lòng người.

Cô nhất định bị điên rồi mới mua cái món đồ đó.

Tự chui đầu vào rọ!

“Không được, sắp ăn cơm rồi!” Cô ngâm trong bồn tắm từ chối.

“Không được.”

“...”

Cách âm ở trong phòng thật là tốt, cách âm ở trong phòng tắm còn tốt hơn nhiều, cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng của Noãn Noãn gọi hai người ở ngoài cửa.

Nói chung khi hai người bọn họ xuống lầu ăn cơm, Dương Dương và Noãn Noãn cũng đã ngủ rồi.

Cô cảm phần lờ mờ người đàn ông đang ưu nhã dùng đồ trước mặt mấy cái, mặc dù biết nhưng anh hoàn toàn cười đắc ý, “Quà em tặng anh, anh rất mến ý.”

“Không cần khách khí.” Cô cúi đầu tiếp tục ăn, tối nay nhất định cần phải bồi dưỡng tinh thần, ngày mai còn phải tới công ty Âu Á.

“Anh hình như cũng phải tặng cho em một món quà?” Anh đột nhiên hỏi.

“Không cần, em không thiếu gì cả.” Mặc dù không biết anh sẽ tặng gì, nhưng bản năng cảm thấy nhất định không được lấy quà của anh.

“Thế thì thôi vậy, đợi khi nào em cần thì nói cho anh biết.” Anh lười nhác nói.

“Vâng, Cảnh tổng.” Cô cười trả lời.

Người đàn ông đối diện bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, “Bùi,Nhiễm,Nhiễm!”

Cô không thèm ngẩng đầu trả lời, “Cảnh Thần Hạo, anh ăn cơm đi, đừng gọi em nữa, đang đói lắm!”

“Em ăn đi, ăn từ từ thôi.” Âm giọng của anh bỗng nhẹ nhàng hơn, nhìn cô chăm chú cúi đầu ăn cơm dù có tức giận tới đâu cũng nguôi ngoai.

Cô gọi anh là Cảnh Thần Hạo cũng là quen nhất, Cảnh tổng cũng rất quen, nhưng ở nhà mà lại gọi anh như vậy, có một chút gì đó không được vui cho lắm.

Nhất là đối với chồng, mỗi người phụ nữ đều có lúc phải nũng nịu đôi chút nên mới gọi như vậy.

Ngày hôm sau, cô đi thẳng tới tập đoàn Âu Á, trước khi đi Cảnh Thần Hạo còn nhìn cô rất chăm chú, sau đó lắc đầu một cái, “Anh đi cùng với em.”

“Không được!” Cô từ chối ngay lập tức, “Thăm dò anh ta, nếu như anh đi, anh ta sẽ thận trọng hơn.”

Anh nghĩ một chút, Nói một cách rất trịnh trọng: “Anh cảm thấy cứ thận trọng một chút thì thuận tiện hơn.”

“Anh vốn không nghĩ như vậy, nếu không anh thu mua Hà Thị để làm gì? Âu Dương Lập không biết em là ai, anh cứ yên tâm đi!” Cô an ủi anh, cũng như an ủi bản thân, sau đó liền rời đi.

Trước cửa tập đoàn Âu Á, cô lại gặp phải Liêu Vi, chắc bọn họ trời sinh đối nghịch rồi?

Liêu Vi nhìn cô một cái, cười rất nham hiểm tiến về phía cô, “Cô lại đến để bàn việc công à?”

“Đương nhiên, nếu không phải như vậy Âu Dương phu nhân chẳng lẽ lại nghĩ tôi và tổng tài Âu Dương có chuyện riêng gì cần bàn sao?” Cô cười lạnh lùng, quay bước vào trong thang máy.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227

“Tốt nhất không có!”

“Đương nhiên. Đương nhiên là có chuyện riêng!”

Đến tầng 1, bước chân của Liêu Vi đi rất nhanh ra ngoài, cô cũng không vội, đã sớm trước với Âu Dương Lập, hướng chỉ Liêu Vi đến nơi này, nhất định là có chuyện.

Cô được thư ký dẫn tới phòng khách ngồi nghỉ ngơi, cô cũng không tức giận, từ từ chờ.

Trong phòng tổng giám đốc, Âu Dương Lập nhìn người phụ nữ đối diện nằng, “em muốn mời Cảnh Thần Hạo?”

“Tại sao không thể mời anh ta?” Liêu Vi hỏi lại, mặc dù mỗi năm đều có mời, nhưng Cảnh Thần Hạo năm nào cũng không tới.

Thế nhưng năm nay không giống, trực giác của cô nói Cảnh Thần Hạo nhất định sẽ đi, còn có người phụ nữ vừa nảy lên chung với cô.

“Anh không có nói không thể, anh chỉ muốn nói hà tất gì phải kiếm thêm chuyện làm, biết rõ anh ta sẽ không đi.” Âu Dương Lập ngửa người ra sau, nhận cú điện thoại trên bàn làm việc.

Thư ký nói Bùi Dĩ Hàn đã đang chờ anh.

Anh trả lời một tiếng, liền cúp điện thoại.

Hôm nay anh sẽ cho người gửi thiệp mời cho anh ta, về phần người phụ nữ đang đợi em, em đi đi!” Cô nhàn nhạt cười một tiếng, quả nhiên là đáng vẻ của một tiểu thư khuê các, “vừa nảy em lên chung với cô ta.”

“Em lại nói cái gì?” Anh đã không phải lần đầu nghe cô nói Bùi Dĩ Hàn chính là Bùi Nhiễm Nhiễm.

Nếu như người phụ nữ đó quả thật là Bùi Nhiễm Nhiễm, cô nhất định không thể không mỉa mai, châm chọc khiêu khích.

“Em không nói gì hết, anh nhìn em như thế làm gì? Em không thích cô ta, thế nhưng thế thì đã sao, chỉ cần cô ta không có quan hệ gì với anh, cái gì em cũng có thể không quan tâm” Cô biết rõ trong mắt của cô, chỉ có anh mới là quan trọng nhất.

Những người khác đều không tính là cái gì, cho dù là Bùi Nhiễm Nhiễm, nếu như trong lòng của anh không có Bùi Nhiễm Nhiễm, Bùi Nhiễm Nhiễm căn bản không đủ khiến cô sợ.

“Em đi đây!” Cô nói xong, đi ra phòng trước.

Lúc đi đến phòng nghỉ ngơi, cô nhìn vào trong một cái, cho dù gương mặt đó hóa thành bộ dáng kia, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, thế nhưng cái cảm giác này sẽ không thay đổi.

Cô tin cô ta nhất định chính là Bùi Nhiễm Nhiễm!

Lúc Âu Dương Lập đến phòng đón khách, chăm chú nhìn cô, mặc dù đã không phải là lần đầu đem cô ra so với Nhiễm Nhiễm, thế nhưng mỗi một lần nhìn cô đều có loại cảm giác không giống nhau.

“Tổng giám đốc Âu Dương, chúng ta vào thẳng vào vấn đề, hợp đồng của lần trước, ý kiến của tập đoàn Âu Á bên anh là gì? Cô nhìn anh như kiểu máy móc, không để ý ánh mắt dò xét của anh, đi thẳng vào chủ đề.

“Cảnh thị gần đây nổi tiếng như vậy, thư ký chính của tổng giám đốc còn có tâm trạng lo chuyện nhỏ này của chúng tôi sao?” Anh cười hỏi lại.

“Nổi tiếng là chuyện tốt, dù sao cũng tốt hơn Âu Dương gần đây không có tin gì, hưởng chi thân phận của tôi so với tổng giám đốc Âu Dương, căn bản không đáng để nhắc tới.” Cô là thư ký, anh ta là tổng giám đốc, cao thấp rõ ràng.

Vậy thì không nhất định, thư ký Bùi đây là người phụ nữ mà Cảnh tổng yêu thích, phu nhân tổng tài tương lai.” Anh nhớ tới hình ảnh mà anh thấy trên mạng, mắt hơi nhắm lại, cô ta rốt cuộc có bản lĩnh gì.

“Cho nên ý kiến của tổng giám đốc Âu Dương anh là gì? Hay là anh cảm thấy anh muốn giống như Hoắc Đông vậy?” Cô cố ý nhắc đến Hoắc Đông, chính là muốn nhìn phản ứng của anh ta một chút.

“Cảnh tổng làm việc vẫn luôn trước sau như một.” Anh đưa tay ra sau, thư ký đem hợp đồng đưa tới trước mặt anh.

Nhìn dáng vẻ của anh ta không giống như đang nói láo, cái chết của Hoắc Đông có lẽ không liên quan tới anh ta, vậy sẽ là ai đây?

“Trên bản hợp đồng này còn có một điều khoản cần bàn luận, tôi đề nghị, cùng mở cuộc họp thảo luận.” Anh quăng lên bản bản hợp đồng lần trước mà cô mang tới, “ý của thư ký Bùi thế nào?”

“Không thể nào cả, đây là hợp đồng mà Cảnh tổng đã kiểm tra qua, anh ta đã nói không thương lượng gì cả, Cảnh thị hiện tại cũng phát triển ngọc khí, tổng giám đốc Âu Dương có thể tự mình suy nghĩ có lời không.” Cô đứng dậy từ trên ghế salon, tổng giám đốc Âu Dương anh từ từ suy nghĩ, còn có thời gian.”

Âu Dương Lập ngồi tại chỗ nhìn cô đứng dậy, tiếng của giày cao gót nhỏ dần.

Anh nhìn hợp đồng trên bàn, bỗng nhiên cười. -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

.....

Nhoáng một cái vài ngày trôi qua, mấy ngày nay, bác sĩ điều trị chính của Hoắc Đông bỗng xuất hiện, nói cái chết của Hoắc Đông rất bình thường, đồng thời tỏ rõ lúc Hoắc Đông được đưa đến bệnh viện đã uống rượu, lái xe lúc say rượu, không liên quan đến Cảnh Thần Hạo, hi vọng mọi người đừng nghe nhầm đồn bậy.

Cách một ngày sau đó, trên mạng lại đăng hình cảnh tai nạn xe của Mẫn Lệ và Hoắc Đông, có thể thấy rõ, xe của Mẫn Lệ đang đợi đèn xanh đèn đỏ bị Đông đang say rượu lái xe vượt đèn đỏ tông vào.

Lúc mọi chuyện rõ ràng, trên mạng lại lần nữa thảo luận sôi nổi, Cảnh Thần Hạo đối với chuyện này không có phát biểu ý kiến gì, thậm chí rất không thèm để ý.

Lúc cô cho anh xem tin tức, anh uể oải liếc mắt, lạnh lùng nói, “em qua đây hôn anh một cái, anh sẽ vui hơn so với việc xem cái này.”

Sau đó cô liền cầm ipad đi tới.

Chớp mắt đã tới tiệc sinh nhật của Tào Lệ Phi, cô ngồi trước bàn trang điểm chăm chú trang điểm.

Cảnh Thần Hạo sớm đã ăn mặc chỉnh tề đứng thẳng sau lưng cô, mắt không chớp nhìn cô một hồi, dường như đang thưởng thức một món đồ sứ đẹp đẽ

được bao bọc tỉ mỉ.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô dần biến thành khuôn mặt vàng như nến, cuối cùng anh nhin không được mở miệng, “em rất tốt, trước đó ở Ma Hoán cư nhiên nhìn chăm chăm khuôn mặt đã hóa trang này.”

“Anh nhất định phải đuổi việc người đó!” Nếu như ngay lần đầu tiên anh dẫn cô đi, anh tẩy trang cho cô trang điểm lại, anh lúc đó sẽ phát hiện ra cô.

“Không muốn, em đã nói không muốn ấy trang.” Cô liếc anh qua gương, tiếp tục đánh phấn lên mặt, “đồ trang điểm này của em không tệ, nhìn vào rất tự nhiên.”

“Cái em xài chính là do anh tặng sao?” Anh tiến lên, đi đến trước mặt cô nhìn một cái, quả nhiên phải.

“Không thể dùng sao?” Cô không nhìn anh, vẫn nhìn chăm chăm mình trong gương.

“Có thể.” Anh nhất định sẽ canh chừng cô, không để mặt cô dính nước.

Sau khi bọn họ đi, nhất định phải cho người vào đổi hết đồ trang điểm của cô, nếu bị cô phát hiện, những ngày tháng khổ cực của anh sẽ đến.

Cô mặc bộ dạ hội màu tím, trên mặt vẫn là lớp trang điểm vàng như nến, tóc hơi uốn để xả tự nhiên, nhìn vào quyến rũ động lòng người, một vẻ đẹp điểm lệ.

Cảnh Thần Hạo mặc bộ đồ tây màu đen phối với cà vạt màu tím, Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn mấy phút, gật gật đầu, “màu tím rất hợp với anh.”

“Em thích thì tốt.” Vì để phối với màu của cái váy cô mặc nên cố tình chọn màu này, bằng không, anh chắc chắn sẽ không mặc màu tím.

“Cũng không tệ lắm, rất thích.” Cô vẫn luôn khá thích màu tím, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

Mang theo quà tặng cho Tào Lệ Phi, hai người khoan thai đi vào biệt thự của Âu Dương gia.

Biệt thự Âu Dương gia cách trang viên Bùi gia rất gần, từ lúc cô trở về đến giờ còn chưa trở về xem qua.

Chắc đã bị niêm phong rồi?

Cảnh Thần Hạo nhìn ra ánh mắt của cô, “đội lát nữa chúng ta đi xem thử?”

“Không cần, xem có tác dụng gì.” Cô thu ánh mắt về từ ngoài cửa sổ, người mà tối nay phải gặp chính là người phụ nữ cô hận thấu xương, trước kia cũng là người đi tốt của cô.

Cô cảm giác lúc nhìn thấy bà ta, thậm chí còn bức hơn khi nhìn thấy Âu Dương Lập, và lại đêm đó sở dĩ xảy ra quan hệ với Cảnh Thần Hạo, nhất định cũng là do bà ta cho người bỏ thuốc cô.

Người đàn bà đó, dùng từ lòng dạ rắn rết để hình dung bà ta không gì thích hợp bằng!

Đèn của nhà Âu Dương trong đêm tối sáng trưng, rất náo nhiệt, những màn pháo hoa tuyệt đẹp không ngừng được bắn lên không trung, tạo ra những hình thù lộng lẫy đủ màu tuyệt đẹp.

- -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228

Họ được cho là xuất phát khá muộn, điều này hợp với tính cách của Cảnh Thần Hạo, anh đến được đã là cả một kỳ tích rồi, kỳ vọng anh đến sớm, không thể nào.

Hai người họ xuống xe tiến vào, cả quá trình đó họ nhận được những ánh mắt nghehnh đón còn nồng hậu hơn chủ nhân, còn về độ chênh lệch nhan sắc giữa hai người thì người ta chỉ nhìn thêm vài lần rồi cũng đã quen.

Ngược lại, trong đêm, có thể gần như bỏ qua sắc mặt vàng ệch kia, thậm chí còn có cảm giác họ khá xứng đôi.

Đặc biệt là khi mọi người nhìn thấy màu cà vạt của anh trùng với màu váy của cô, giống như phát hiện được tân đại lục vậy, những tin đồn thất thiệt khi trước ầm ỹ như vậy nhưng lại không có cô nào có thể gần gũi được với Cảnh tổng mà chỉ có người phụ nữ vừa già vừa xấu này lại được anh ngàn vạn

yêu chiều như vậy.

Cà vạt phối hợp với màu váy, có thứ gì có thể rõ ràng hơn điều này không?

Không có!

“Cảnh tổng, làm khó cho anh rồi.” Cô đột nhiên cười, nói.

Soái ca và cô gái xấu xí, câu này vừa lọt vào tai cô.

“Không có gì.” Anh quàng tay ôm eo cô tiến vào trong, rồi cúi đầu thì thầm bên tai cô, “Tối nay em không được rời anh nửa bước.”

“Vậy không được, em có việc phải làm” Không những cô sẽ phải rời anh nửa bước mà còn thêm rất nhiều bước nữa.

Anh ôm chặt lấy eo cô, gần như dí ra từng từ, “Em dám!”

Nhưng những lời đe dọa như vậy, trong mắt mọi người chỉ như họ đang tình cảm với nhau.

“Anh có nhiệm vụ quan trọng hơn.” Cô cười, nghiêng đầu nói vào tai anh, “Anh chịu trách nhiệm thu hút sự chú ý.”

Như vậy cô mới dễ hành động!

“Không được rời khỏi tầm nhìn của anh.” Anh hạ thấp yêu cầu, đây là mức độ chịu đựng lớn nhất mà anh có thể đưa ra.

“Ok!” Vậy cô cứ quan sát trước, kiểu gì cũng có cơ hội.

Âu Dương Lập và Liêu Vi đương nâng ly rượu tiến về phía hai người, Liêu Vi dùng ánh mắt khác thường nhìn cô một cái rõ hàm ý, rồi cô ta hơi nghiêng đầu đưa ly rượu ra trước, “Cảnh tổng và thư ký Bùi đúng là ân ái quá.”

“Đương nhiên.” Cảnh Thần Hạo tiện tay lấy một ly rượu và một ly nước ép trái cây trên khay của người phục vụ.

Bùi Nhiễm Nhiễm đón lấy ly nước trái cây anh đưa, cô đưa lên lắc lắc trước Liêu Vi rồi không nói gì mà uống một ngụm.

Âu Dương Lập khi này nhìn thấy cô đã thấy khó rời mắt, dáng vẻ của cô khi mặc chiếc váy màu tím quá giống với Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Vợ yêu của chủ tịch Âu Dương đang ở ngay cạnh, anh nhìn người phụ nữ của tôi như vậy, hình như không được lịch sự cho lắm.” Cảnh Thần Hạo nhích chiếc ly lên, ôm eo cô tỏ ý muốn rời đi, khi này lúc lấy rượu anh đã liếc thấy Đường Sóc.

Hơn nữa anh hoàn toàn không muốn Âu Dương Lập nhìn cô với ánh mắt như vậy, khiến người khác vô cùng khó chịu.

Cô cứ đi theo Cảnh Thần Hạo, ánh mắt cô cứ đưa theo những người khách đến dự tiệc, có người thì cô quen, có người cô không quen, hơn nữa lúc này, Tào Lệ Phi đương cười nói với mấy người phụ nữ ăn mặc diêm dúa cùng tư thế khá kiêu ngạo, cái cách bà ta nói chuyện và diễn tả vẫn mang nặng cái vẻ giả tình giả nghĩa khi xưa.

Đã 5 năm, trừ những nếp nhăn trên mặt nhiều thêm, ngoài ra chẳng có gì thay đổi.

“Anh Hạo!” Giọng của Đường Tư Điềm vọng đến, cô mới giật mình thoát khỏi sự mộng lung.

“Em đã nói nhất định sẽ gặp được Hạo ca ca mà!” Đường Tư Điềm tươi cười nhìn anh, nhưng khi thấy người phụ nữ cạnh anh, sắc mặt cô khó chịu thấy rõ.

“Đường tổng, cô Đường.” Cô cố ý chào hỏi xa lạ, ánh mắt lại tiếp tục lạc trôi.

Đường Sóc gật đầu, như tỏ ý chào lại, anh nâng ly chạm với Cảnh Thần Hạo, “Không ngờ cậu đến thật.”

Thường thì những buổi tiệc như vậy anh sẽ không xuất hiện chứ đừng nói là tiệc của nhà Âu Dương.

“Đời thì kiểu gì chẳng có chuyện lạ.” Anh uống ly rượu trong tay, đuôi mắt vẫn liếc sang Bùi Nhiễm Nhiễm.

Đột nhiên cơ thể cô bị kéo nhích lại, cô quay đầu với ánh mắt nhìn vào anh, không hiểu có chuyện gì.

Anh cúi đầu tiến lại gần bên tai cô, nhỏ to, “Em như vậy trông rất giống đang tìm con mồi, anh đang ở ngay cạnh em, giữ thể diện cho anh với chứ.”

Trong đại sảnh, ánh đèn sáng lóa chiếu lên người họ, càng khiến họ nổi bật. Khi này trước cửa không nhìn rõ vì hơi tối thì dưới ánh đèn sáng, họ vẫn rất xứng đôi.

Cô gật gật đầu.

Tư thế này khiến anh đột nhiên rất muốn hôn cô, nhưng anh lại nhớ đến những vấn đề nghiêm trọng khác nên áp chế đi tham vọng của mình, anh nhanh chóng rời khỏi gương mặt cô, quay sang nói chuyện với Đường Sóc.

Dần già, có nhiều người tiến đến nói chuyện với anh, cho dù gần đây có xuất hiện chuyện về Hoắc Đông, dù sao cũng là cơ hội để được nói chuyện với Cảnh tổng, những người mới xuất hiện muốn làm thân, lời kéo khá nhiều.

Cô cũng từ từ rời xa được vị trí bên cạnh anh. Cô tìm đến một góc yên tĩnh rồi ngồi xuống. Phía đối diện lập tức xuất hiện Đường Tư Điềm, người phụ nữ đã quan sát cô cả tối.

“Cô muốn nói gì cứ nói, đừng lãng phí thời gian của tôi.” Cô bỏ ly nước xuống bàn, rồi tiện tay lấy từ phục vụ một ly rượu.

“Cô phỏng theo người phụ nữ đó, vui lắm sao?” Cô ta nhìn lên chiếc váy màu tím kia, nhớ lại Bùi Nhiễm Nhiễm.

Cô thật sự muốn cười lớn, nhưng lại không làm vậy.

“Cô Đường đang nói gì vậy, sao tôi nghe không hiểu?” Đôi môi đỏ của cô nhấp vào miệng ly, ánh mắt cũng vẫn không dừng lại trên người Tư Điềm.

Cô đến đây không phải để xem Đường Tư Điềm, mà là đến để xem xem những người có quan hệ với Tào Lệ Phi.

Khi này cô ta cũng đã đi gặp Cảnh Thần Hạo rồi, không biết hai người nói những gì, không đến 1 phút sau cô ta đã rời đi, dáng vẻ khá mừng rỡ.

“Tôi cho cô xem thứ này cô sẽ hiểu thôi.” Đột nhiên cô ta đứng dậy ngồi sang cạnh bên cô, lấy điện thoại chìa ra.

Cô vẫn tiếp tục nhìn đám đông, so với thứ trong tay cô ta, những con người đi đi lại lại kia, những con người mà có thể có liên quan đến chuyện năm đó mới làm cô thấy hứng thú.

Đường Tư Điềm lướt mấy cái trên màn hình điện thoại, chìa ra trước mặt cô, “Này, chính là cô ấy!”

Cô nghiêng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp quyền rũ kia, đây hình như là tấm ảnh của cô cả 6,7 năm rồi, gương mặt hơi đỏ, bối cảnh là trường nuôi ngựa, sau lưng cô còn có một con, mái tóc đen lác của cô tung bay, cả gương mặt đang cười rất tươi, một nụ cười thật sự.

Bức ảnh này hình như là Âu Dương Lập tìm được, họ cùng nhau đi trường nuôi ngựa.

“Ý cô là, người phụ nữ mà Cảnh tổng thích là cô ấy?” Cô cười phản vấn, chỉ có cái, nụ cười này khá miễn cưỡng.

“Đúng thế!” Cô ta thu lại điện thoại, rồi tự mình ngồi nhìn chăm chăm vào đó.

“Vậy cô còn cố theo đuổi làm gì?”

“Cô ấy đi rồi, sao tôi lại không được theo đuổi tiếp chứ, hơn nữa dù sao tôi với cô, chắc chắn tôi mới là người xứng với Hạo ca hơn! Cô là mẹ độc thân, dựa vào cái gì chứ.” Cô ta dứt lại điện thoại vào túi xách, xong cầm ly rượu trên bàn lên.

Cô cũng đã lười phải trả lời mấy câu hỏi không có chút dinh dưỡng này, tự uống mấy ngụm.

“Tôi biết cô lại định nói đi hỏi Hạo ca chứ gì, đúng là không hiểu, sao Hạo ca lại thích cô được kia chứ.” Đường Tư Điềm rất bất mãn, nói.

Cô nghiêng đầu nhìn cô ta cười nói, “Cô Đường, có câu nói, trong mắt người tình luôn có Tây Thi, cô nghe chưa? Tôi có xấu, anh ấy cũng thích, cô có đẹp, anh ấy không thích cô. Cái đẹp của cô trong mắt anh ấy cũng chỉ để đường mất thôi, chẳng còn công dụng gì khác.

Hơn nữa, Cảnh Thần Hạo lại chỉ không nhớ mặt phụ nữ, chắc đến giờ cũng còn chẳng nhớ mặt Đường Tư Điềm trông như thế nào.

“Trong mắt người tình luôn có Tây Thi? Hạo ca lẽ nào gặp cô là tiếng sét ái tình? Có thích cô thế nào thì cũng nhận biết dung nhan của cô chứ! Không thể gặp cô một cái là như gặp được tiên nữ giáng trần chứ?” Cô ta bất mãn, với cự ly gần như vậy dò thám, nghe tiếng nói khàn khàn của cô, thực ra cô ta cũng không ghét, chẳng qua chỉ là không thích.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229

“Vậy thì chỉ có thể nói rằng anh Hạo khiếu thẩm mỹ có vấn đề” khiếu thẩm mỹ của anh ấy tuyệt đối có vấn đề, nếu không thì làm sao có bệnh mù mặt loại bệnh nan y chữa không khỏi này

Không được, cô trở về nhất định phải hỏi Dương Dương, loại bệnh này chắc sẽ không bị di truyền chứ?

“Anh...” cô cảm chắc ly rượu trong tay, tuy rằng trong lòng của mình bao gồm trên mạng rất nhiều đều đang thảo luận, nhưng mà từ trong miệng của cô ta nói ra, thì cảm thấy càng thêm khó chịu

Cái gì khiến thẩm mỹ có vấn đề, yêu thích là kiểu như cô trước đây, vì vậy bị người khác nói mà thôi, nếu như yêu thích là kiểu như cô lúc này, thì khiến thẩm mỹ không có vấn đề rồi sao

Cô không muốn nói chuyện với anh ta nữa, trước mắt tiếp tục ở trong yến tiệc di chuyển, ánh mắt nhìn thỉnh thoảng giữ không trung đụng trúng ánh mắt của Cảnh Thần Hạo, cô nâng chiếc ly lên chúc anh ấy, quả nhiên bị phát hiện chiếc ly trong tay của cô là rượu, thì đi hướng về phía của cô

Trước khi anh ta đến nơi, chiếc ly rượu trong tay của cô uống cạn luôn, lý do tương đối chính đáng, “vừa rồi chúc anh rồi, không thể không uống”

Cảnh Thần Hạo ngồi xuống bên cạnh người cô, Đường Tư Diễm thì ngồi ở đối diện, nâng chiếc ly rượu nhìn từng động tác hành vi của hai người bọn họ, trong lòng nói không ra hương vị gì

Khi cô ta vừa nãy nhìn tấm hình không có phản ứng gì quá lớn, cô ta rốt cuộc có phải là Bùi Nhiễm Nhiễm không, phản ứng của cô ta hoàn toàn nhìn không ra

Cảnh Thần Hạo nghiêm túc nhìn lên khuôn mặt của cô ấy, rất tốt, lớp trang điểm ở trên mặt vẫn không bị nhòe

“Không phải là kêu anh dịch chuyển ánh nhìn hay sao? Anh qua đây làm cái gì?” cô hạ thấp giọng nói xuống, “em chỉ là uống một ngụm rượu mà thôi”

“Uống ít chút, anh đi đàm phán một cuộc làm ăn” anh đưa cốc sinh tố trong tay đến trước mặt của cô, vẫn không yên tâm dặn dò thêm một câu, “không được phép rời khỏi tầm mắt của anh”

“Em rõ ràng luôn ngồi ở đây, anh yên tâm đi đi” cô uống một ngụm nước sinh tố, “hương vị không tồi”

“Đi ăn chút đồ, không nên cứ uống thôi, nếu không thì em đi cùng với anh, em tự chọn” ở đây nhiều người, không tránh được sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, tốt nhất là thời thời khắc khắc trông coi cô ấy

“Em biết rồi, ông chồng quản gia” cô đẩy cánh tay của anh ta một chút, chớp chớp đôi mắt to tròn, “đi thôi đi thôi!”

Anh tuy rằng không yên tâm, nhưng mà suy nghĩ lại, cô ấy dường như sẽ không để bản thân bị thiệt thòi, ngoại trừ trước đây không tinh táo, ở trong chuyện của Âu Dương Lập bị thiệt

Bị một lần lừa gạt, cô ấy sẽ không bị lừa lần thứ hai

Sau khi Cảnh Thần Hạo đi rồi, cô lại uống thêm một ngụm nước sinh tố, rồi thì nghe lời đi ăn chút đồ, như thế này di chuyển đi lại cũng không tồi

Đường Tư Diễm vẫn đang đi theo bên cạnh cô, cô ấy chọn mấy miếng bánh ngọt lại ngồi xuống lần nữa, Đường Tư Diễm lấy còn nhiều hơn cả cô, nhưng mà cô hiểu rõ ý đồ vừa rồi của cô ấy, thực tế chỉ là muốn thăm dò cô mà thôi

Cô thì không hề lo lắng sự thăm dò của cô ấy, những món ăn cô thích ăn, tối hôm nay không ăn đều có thể, vì vậy cô chọn bánh ngọt cũng chính là những món cô không hề ghét bỏ

Khi cô đang ăn, Cảnh Thần Hạo đang cùng với một người đàn ông quá 50 tuổi mặc bộ vest hoa nói chuyện, mà ở trước mặt của Tào Lệ Phi là một người đàn ông trong bộ vest giày da, cô lưu tâm để ý vài lần

Đường Sóc đột nhiên đi đến, ngồi xuống bên cạnh Đường Tư Diễm, ánh mắt thì lại nhìn về phía cô, “thư ký Bùi tối nay rất xinh đẹp”

“Cảm ơn” cô hiển nhiên đón nhận lời khen của anh ta

Dù gì anh ta nhìn thấy dáng vẻ cô khi không có hóa trang, tiếp tục giả vờ thì rõ ràng quá không có tính người rồi

“Anh, con mắt của anh từ khi nào lại giống với anh Hạo vậy?” Đường Tư Diễm không vừa ý mở miệng, để chiếc bánh đang ăn vui sướng trong tay xuống nhìn anh, “anh cảm thấy cô ta xinh đẹp hay là em xinh đẹp?”

“Đương nhiên là Đường tiểu thư xinh đẹp rồi, có mắt đều nhìn thấy rõ ràng, còn phải hỏi nữa sao? Đường tiên sinh vừa rồi chẳng qua chỉ là một câu nói xã giao mà thôi” cô giành trước trả lời câu hỏi của cô ấy, câu hỏi vô vị này, cô thực sự không muốn để Đường Sóc trả lời

Chẳng may anh ta nói cô càng xinh đẹp hơn, vậy thì không phải là thật sự cùng khiến thẩm mỹ với Cảnh Thần Hạo rồi sao, đây không phải là một chuyện tốt

“Cô nói khá có đạo lý!” cô tiếp tục cúi đầu thưởng thức miếng bánh ngon lành, “thực tế cô nói chuyện làm việc vẫn rất là lợi hại”

So với cô thì lợi hại hơn nhiều, cô từ nhỏ thì đã bị nuông chiều nuôi lớn, cái gì đều không thiếu, khen ngợi càng không thiếu, cô muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, và lại đã tốt nghiệp được 2 năm rồi, cũng không có chính thức thử làm việc, tuy rằng ở trong Đường Thị có danh nghĩa chức vị, nhưng đó

thực sự chỉ là trên danh nghĩa

Cô cười nhẹ nhàng mà không có trả lời, ánh mắt thoáng qua vô ý liếc nhìn về phía của Tào Lệ Phi, cái người đàn ông chỉ có thể nhìn thấy được nửa khuôn mặt, cô không có quen biết

“Đường tiên sinh, anh quen biết người đó chứ?” ánh mắt của cô chỉ về phía hướng của bọn họ

Tào Lệ Phi ngẩng đầu lên uống rượu, trên mặt rất là vui mừng, xem điệu bộ thấy được nói chuyện với người đàn ông đó khá vui vẻ

Đường Sóc ngoảnh đầu lại nhìn, đáng tiếc thay, anh không có quen biết

“Có thể điều tra”

“Vậy không cần nữa” cô cười lên một cái, cho dù là đi điều tra, cũng không muốn để anh ta điều tra, có người đàn ông đã sớm đã muốn để giúp đỡ rồi

Người đàn ông đó vừa rồi ở cùng với Tào Lệ Phi, bọn họ hôm nay đến đây, thực tế là có mục đích

Khi anh ta đang suy nghĩ, cô bỗng nhiên đứng dậy nhìn anh, “tôi đi phòng vệ sinh”

Nhà Âu Dương cô đến rất nhiều lần rồi, vị trí của phòng vệ sinh rành rọt lối đi

Lúc từ trong phòng vệ sinh đi ra, vừa hay đụng phải Liêu Vi bên má đỏ ửng, từ khi cô bước vào đến bây giờ, ánh mắt của cô ta thỉnh thoảng lại nhìn cô, hơn so với cô ta càng là Âu Dương Lập

Đôi mắt của cô lướt qua người cô ta không thèm nheo mắt, Liêu Vi cả người nghiêng sang một bên, đi theo đằng sau cô cùng đi ra ngoài, đề nghị nói, “chúng ta đi ra phía sau đạo bộ?”

“Giữa chúng ta chắc không có lời tốt nào” cô vừa rồi đã đồng ý với Cảnh Thần Hạo không được rời khỏi tầm mắt của anh ấy, đi phòng vệ sinh không tính

“Cô không phải vừa rồi là hỏi Đường Sóc người đàn ông đó là ai sao? Tôi có thể nói cho cô biết” Liêu Vi cười lên, cô lúc này thì nhìn thấy cô ấy đi vào, vì vậy mới đi theo

“Tôi muốn biết bản thân sẽ điều tra, Âu Dương phu nhân không cần phải ở trên người tôi lãng phí tinh thần sức lực, tôi đối với Âu Dương tổng tài không có bất kỳ hứng thú nào hết, cho dù anh ta dùng sắc dâm tôi, thả thính bao nhiêu đối với tôi, tôi cũng sẽ không hạ mình dưới quần của anh ta đâu” cô đẩy gọng của cặp mắt kính to ở trên mặt mình, “tôi tuy rằng đeo kính mắt, nhưng mà mắt không có mù, giữa Cảnh Thần Hạo và Âu Dương Lập, tôi đương nhiên sẽ lựa chọn người trước, tôi nói như thế này Âu Dương phu nhân có thể hiểu rõ chứ?”

“Tôi biết cô đối với Lập không có ý gì, tôi giúp cô chỉ là bởi vì muốn giúp cô mà thôi” cô sớm đã nhìn không quen Tào Lệ Phi rồi, nếu như cô muốn đối phó Tào Lệ Phi, cô giúp cô ta tại sao lại không cơ chứ!

Đương nhiên ở trước đây, cô còn có chuyện càng quan trọng hơn phải làm, hoặc có thể cô không cần đối phó với Tào Lệ Phi cũng nên, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu cô vẫn là hy vọng có thể ổn thỏa

Bùi Nhiễm Nhiễm gật gật mép miệng, “Âu Dương phu nhân cô như thế này, Âu Dương tổng tài biết không?”

“Chuyện của Hòa Miêu cô chắc đã biết rồi, anh ta ở bên ngoài trắng hoa tán tỉnh không phải là ngày một ngày hai rồi, tôi muốn dạy cho anh ta một bài học rất bình thường!” cô nhìn phía bên ngoài người người đi đi lại lại, “ờ đây bao nhiêu người, cô chẳng nhẽ lo lắng tôi làm gì với cô sao?”

Bùi Nhiễm Nhiễm là lo lắng cô sẽ không chế không nổi bản thân, ở chỗ tối đèn lửa mờ, làm gì đó với cô ta?

Cô đi về phía đại sảnh, xung quanh của Cảnh Thần Hạo bị vây lấy bởi những người khác, kêu anh ta thu hút sự chú ý, quả nhiên đủ sự thu hút

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230

“Pháo hoa ngoài kia đẹp thật, quá đẹp.” Cô hướng ra bên ngoài, Liêu Vi đi đến bên cạnh cô.

Thời tiết bên ngoài vào mùa thu khá mát, cô mặt chiếc đầm tay dài cảm thấy khá hơn, Liêu Vi mặc bộ đầm hở lưng khoét sâu chữ V, nhìn vào cô ta là cảm thấy có vẻ lạnh.

Sau nhà của Âu Dương Gia còn có cái hồ phun nước lớn, Tào Lệ Phi rất thích. Hôm nay là sinh nhật cô, vòi phun đang đu đưa cũng với tiếng nhạc, những cột nước sau cao hơn cột nước trước, nhìn rất đẹp, thực sự là một cảnh đẹp thu hút ánh nhìn.

“Người cô vừa hỏi là tổng tài của công ty Liên Mộc, tên là gì tôi không nhớ, nhưng cũng không có tình cảm tốt với mẹ tôi lắm, tôi chỉ gặp ông ta 3 lần.” Sau khi ra ngoài, Liêu Vi mở lời.

Cô vẫn nhìn vào hồ nước không xa đó, trong tai nghe lời cô nói, gật đầu, đây được xem là ký hiệu riêng giữa họ, cô nhất định cũng không biết.

Việc như vậy bảo mật đến thế, nên chắc không dễ điều tra ra, nếu như dễ bị phát hiện như vậy, Cảnh Thần Hạo cô đã sớm điều tra rõ, không cần đợi đến lúc cô ta về.

Tào Lệ Phi trên phương diện công việc, cũng khá lợi hại.

Ví dụ như nhanh chóng vạch rõ ranh giới với Bùi Gia, nhanh chóng khiến người yêu thanh mai trúc mã của cô đi theo người đàn bà khác, rồi khống chế Âu Dương Lập chặt trong tay.

“Bà Âu Dương đây nên cố gắng nắm chặt lấy trái tim của tổng tài Âu Dương mới đúng, cô ở đây nói vậy cũng không có ích gì.” Cho dù là diệt đi 1 hạt giống, những hạt giống khác vẫn sẽ tiếp tục nảy mầm.

“Không cần cô phải dạy.” Âu Dương Lập nhiều đàn bà như thế, nhưng người anh ta thích thật sự chẳng phải chỉ có 1 sao.

Hai người từ từ đi đến gần hồ nước, âm nhạc cũng đúng lúc kết thúc, sau đó đổi nhạc khác, Tào Lệ Phi còn mang theo vài vị khách, dù sao đi nữa hồ phun nước của Âu Dương Gia khá lớn, còn nổi tiếng trong thành A này.

Cô là 1 con đàn bà thích khoe khoang, sao lại bỏ qua cơ hội lần này.

Cô nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm dừng bước chân lại, đột nhiên đi lên trước, tiếp tục đi về hướng hồ phun nước, “Thực ra những ngày tháng như thế tôi chịu đủ rồi. Có chút không thể tiếp tục nữa.”

Những lời của cô vọng vào tai của Bùi Nhiễm Nhiễm rất rõ ràng, cô đứng yên tại vị trí cũ nhìn cô ta, thỉnh thoảng con gió mát thổi qua tóc cô, vài cọng tóc lướt trên mặt cô, hơi ngứa.

Cô đưa tay gỡ tóc ra, Liêu Vi đã tiến rất gần hồ phun nước.

“Tôi gả vào đây 5 năm, còn chưa có con, đối với 1 hào môn mà nói, tôi đã không có chỗ đứng!” âm thanh của cô ta có uy lực rất lớn truyền vào tai của Bùi Nhiễm Nhiễm, mặt cô ta dần dần nở nụ cười nhạt, môi mím lên cười khinh bỉ.

Không biết đang cười nhạo chính mình, hay là cười vào Bùi Nhiễm Nhiễm đang đứng đó không xa.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn cô ta đưa bước chân tiến gần hồ, cô biết hồ thực sự rất sâu, cô nên làm gì đây?

Nhảy hồ tự sát?

Liêu Vi hình như không biết bơi.

Cô nhanh chóng đi lên phía trước, “Bà Âu Dương, không có thai thì còn có thể có, nếu cô nhảy xuống chết thật, thì thật sự không còn hy vọng có.”

Cô còn chưa tìm á báo thù, sao có thể chết vậy được?

Bước chân Liêu Vi đứng trên bực của hồ, lưng đối với hồ nước, khuôn mặt trang điểm kỹ càng của cô nở nụ cười, nhìn cô đang đi qua, mắt của cô ta càng nở nụ cười rõ ràng.

Nhưng cô ta lại cất lên 1 câu yếu ớt, “Anh ta không thích tôi...”

“Bà Âu Dương không phải muốn tôi qua đầu làm quân sư cho bà sao? Xin lỗi, tôi không thích hợp.” thứ cô có thể làm, nhiều nhất là kéo cô ta xuống mà thôi.

Liêu Vi nhìn vào người nói đuôi nhau đến, cô biết thời cơ đã đến, lần này cô nhất định trước mặt mọi người, lột trần khuôn mặt thật của cô.

Cái gì mà Bùi Di Hân, rõ ràng là Bùi Nhiễm Nhiễm!

“Bùi tiểu thư được Cảnh Tổng sủng ái, đương nhiên không hiểu, trái tim đau đớn của loại người như tôi, trong lòng tôi khó chịu lắm, giống như người đã chết vậy.” Cô đưa tay che trước ngực, bước chân từ từ lùi về phía sau.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy tình trạng đó, càng nhanh chân, “Cô đừng kích động!”

“Giúp tôi nói với anh ấy, tôi thật lòng thích anh, dù anh chưa từng thích tôi.” Cô lại lùi 1 bước, đôi chân cô còn nửa bước chân nữa là xuống hồ.

Bùi Nhiễm Nhiễm đi lên trước nắm lấy tay cô, nhưng cũng bị cô kéo mạng lên, cả người cô ta ngã xuống dưới kéo cô ngã xuống theo.

“Bùm Bùm” Hai tiếng, mà lúc này, tiếng âm nhạc quen thuộc vang lên, nước trong hồ cũng theo đó chuyển động, khiến cô thể 2 người càng lúc càng chìm sâu.

“Hình như có người té xuống nước!” đột nhiên, có người hét lên, cô dường như

dường như nghe thấy tiếng bước chân đang bay tới.

Bùi Nhiễm Nhiễm biết bơi, nhưng tính nước mạnh quá, mà giờ đây, Liêu Vi đang bám chặt lấy cô, cô vốn không thể chuyển động được.

Cứu người nghi kị nhất là người đó cứ bám chặt lấy mình, cô cố gắng bơi vào bờ, mà Liêu Vi thì cứ liều mạng kéo cô.

Bên cạnh cô vọng lại hai tiếng tiếng nước, thân thể cô bị ai đó ôm chặt, nhưng tay cô vẫn bị Liêu Vi kéo chặt.

Cảnh Thần Hạo chỉ nhìn vị trí của Liêu Vi cái, rồi mạnh chân đạp vào bụng cô ta, Liêu Vi đau quá buông tay, cô được kéo lên bờ.

Âu Dương Lập cũng nhảy xuống để cứu Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng khi thấy Cảnh Thần Hạo đã ôm cô đi, anh chuyển người đến kéo Liêu Vi lên bờ.

Âm nhạc đã tắt hẳn, thân thể cô không ngừng run lên, cô nhìn thấy Cảnh Thần Hạo rồi nhìn thấy Đường Sóc đưa bộ đồ tây ra, đắp lên người cô, thân thể cô dần dần ấm lại.

Nhưng người đàn ông trước mặt, lại lạnh như nước bắc cực, cô gây họa rồi.

Đằng sau vọng lại tiếng ho, cô biết Liêu Vi đã lên bờ, may là cô trang điểm chống thấm nước, nếu không, cô sẽ bị lộ.

Cô ta đâu phải tự sát, rõ ràng là muốn kếp cô xuống.

Cô không để ý đến tay Cảnh Thần Hạo đang nắm lấy cô, nhanh chóng chạy đến trước mặt Liêu Vi đang run run kia, đưa tay ra tát “Bốp.” 1 tiếng lên mặt cô.

Sức của cô không mạnh nhưng có tiếng vang lớn, người xung quanh nổi lên tiếng xì xầm to nhỏ.

Liêu Vi ôm mặt giả vờ ngã xuống đất, “Cô Bùi, cô có ý gì?”

“Muốn đánh cô, nếu bà Âu Dương đây muốn chết, mong tìm nơi không có người để chết, yên tĩnh mà đến thế giới cực lạc, nếu không lại gặp phải loại người không biết tốt xấu như tôi kéo cô lại, khiến cô không chết được.” Cô nói xong, nhìn vào ánh mắt những người đang trách cô.

Cổ tay cô đột nhiên bị Cảnh Thần Hạo nắm chặt, rồi bị anh ôm eo đi, anh vô cùng nhỏ nhẹ tiến đến tai cô, “Quay qua đây, trang điểm bay mất rồi.”

Cô dùng loại chống thấm nước, sao lại bay.

Cảnh Thần Hạo à, thứ anh đưa em, rõ ràng trên đó có tem chống thấm nước, bên trong lại không phải loại chống thấm nước ư.

Cô cảm thấy mọi vật trước mắt mình mwo hồ! Chẳng lẽ là hoa mắt.

Quả nhiên đã mất lớp trang điểm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231

May mà bên ngoài bây giờ, ánh đèn không sáng, cho dù nhìn thấy lớp trang điểm trên mặt cô nhòe rồi, cũng nhìn không rõ mặt của cô trông như thế nào.

“Trông ra, Âu Dương phu nhân là muốn phụ nữ của tôi chết chung với cô?” Cảnh Thần cúi mắt lạnh lùng nhìn vào cô ta, không biết có phải do vết nước lạnh lẽo trên người anh còn đang nhỏ giọt xuống không, toàn thân đang tỏa ra không khí âm lạnh, rất là đáng sợ.

Liêu Vi ngã xuống đất đang vùng vẫy đứng dậy, tuy rằng ánh sáng vừa nãy hơi tối, nhưng cô ta vẫn nhìn rõ ràng, lớp trang điểm trên mặt cô nhòe rồi.

“Chuyện này là tôi không đúng, cô thừa nhận là lỗi của tôi, hay là cô Bùi bây giờ quay mặt lại, tôi ở trước mặt mọi người xin lỗi cô.” Cô dựa vào kẻ bên có Âu Dương Lập, ánh mắt không chớp nhìn vào Bùi Nhiễm Nhiễm đang vùi đầu vào lòng Cảnh Thần Hạo.

Cô ta bất chấp lấy sinh mạng của mình ra mới đạt được mục đích như thế, không thể để nó chạy thoát được.

Bùi Nhiễm Nhiễm cắn răng, quả nhiên là gang sơn dễ dỗi bản tính khó dời, cô vừa nẩy nên khoanh tay đứng nhìn, nhìn thấy cô có nhảy không, có liên quan gì đến cô đâu?

Đúng là tự tạo nghiệp!

Âu Dương Lập cũng nhìn vào Bùi Nhiễm Nhiễm đang hoàn toàn lấy lưng đối mặt với bọn họ, cơ thể cô vì khoác lên áo vest của Đường Sóc, cơ thể che lại không ít, cái đầu ướt nhem, tóc còn đang nhỏ giọt nước lấp lánh.

Liêu Vi không phải lần đầu tiên ở trước mặt anh nói Bùi Dĩ Hàn là Bùi Nhiễm Nhiễm, nếu như cô đúng là Bùi Nhiễm Nhiễm hóa trang, vậy ý của cô chính là để cô ra lộ bộ mặt thật ở trước mặt bọn họ.

Anh có chút kích động, có chút căng thẳng, có chút mong đợi không tên.

“Cảnh tổng, là lỗi của phu nhân tôi, nếu như cô ấy thành thật nhận lỗi, hay là cô Bùi quay lưng lại để cô ấy cúi đầu 90 độ, thành thật biểu thị lời xin lỗi của cô ấy đối với cô.” Anh không nhịn được mở miệng.

Lời Âu Dương Lập vừa dứt, bên tai Liêu Vi còn truyền đến giọng nói của Tào Lệ Phi, “Còn ngây ở đó làm gì, còn không xin lỗi?”

“Hừ, các người xin lỗi cũng phải xem chúng tôi có tình nguyện chấp nhận không.” Cảnh Thần Hạo cười lạnh lùng, đáy mắt hiển thị sự khinh miệt, nhưng lại cúi đầu về mặt dịu dàng với người trong lòng, giọng điệu thân mật, “Hàn Hàn, cô ta muốn kéo em chết chung, hay là chúng ta lấy Liêu thị ra chơi, em nói mấy ngày để nó biết mất được không?”

“Anh quyết định là được.” Giọng của cô vẫn khàn khàn như cũ, chỉ là có chút hơi run rẩy, nước đó đúng là lạnh thật.

Liêu Vi nghe được đối thoại của bọn họ, sắc mặt tức thời trắng bệch, nôn nóng liền nói, “Cảnh tổng, không phải như thế đâu, tôi đúng là tình nguyện xin lỗi, chuyện này không liên quan đến Liêu thị!”

Cảnh Thần Hạo làm sao mà nghe lời cô ta, đã lỡ thời gian nhiều như thế, không thể để lâu được nữa, ầm lấy cô bước chân nhanh liền đi về phía bên ngoài.

“Cảnh tổng!” Cô ta muốn đuổi theo lên, nhưng bị người đàn ông kẻ bên kéo lại.

Cô ngẩng đầu nhìn vào người ướt nhem của Âu Dương Lập, “Lập, anh nhất định phải giúp em! Giúp Liêu thị, lúc trước nhờ sự giúp đỡ của Liêu thị, tập đoàn Âu Dương mới có thể phát triển đến quy mô bây giờ, hơn nữa ba em giúp anh nhiều như thế, anh không thể ở lúc quan trọng này, không giúp em!” Lời nói của cô thành cô dẫn đến sự phản cảm của Âu Dương Lập, xung quanh còn có nhiều vị khách đến vậy, ở đám đông nói lời như thế, chẳng phải đánh vào mặt anh sao?

“Anh đương nhiên sẽ giúp em, em là vợ anh mà!” Anh đột nhiên cong người xuống ẵm lấy cô, “Đi thôi, đi tắm nước nóng.”

Hai người này đi như thế, thì không còn phim gì để coi nữa, các vị khách lần lượt đi về.

Đường Tư Diễm vẫn chưa hồi thần từ Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nẩy tát một tát vào Liêu Vi và giọng điệu thành thoi của Cảnh Thần Hạo, “Thư kí Bùi đúng hồ báo!”

“Con gái phải biết bảo vệ bản thân, em cũng vậy.” Đường Sóc lúc này mặc một cái áo sơ mi mỏng, đi vào trong gió lạnh.

Anh vừa nẩy cũng suýt nữa nhảy xuống, sau khi nhìn thấy Cảnh Thần Hạo nhảy xuống, liền cảm thấy cô không cần thiết có lần cứu thứ hai, thế là nhanh chóng cởi áo vest ra.

Trên đường về Tiểu Dương tội nghiệp lại bắt đầu phóng nhanh, Bùi Nhiễm Nhiễm cả quá trình co rút dựa vào người anh, đôi tay bỏ vào áo ướt nhẹp của anh, áp sát vào cơ bắp của anh, “Vẫn là anh ấm nhất.”

“Em so anh với ai?” Anh cách bộ vest sạch sẽ ôm cô, cúi đầu nguy hiểm tra hỏi.

“Với bản thân em.” Cô cắn lấy hàm răng đang run rẩy, “Cảnh Thần Hạo, em dự báo sẽ cảm lạnh.”

“Dự báo của em không linh.” Anh bây giờ cảm giác không lạnh chút nào, còn khá nóng đấy.

Đặc biệt người phụ nữ trong lòng không thành thật chút nào, đôi tay đặt vào lòng anh lấy hơi ấm đã thôi, còn nhúc nhích hoài, xem cơ thể anh là lò sưởi tỏa nhiệt lượng sao!

Cô nhắm mắt lại, ở cơ thể anh tìm chỗ ấm nhất, sớm biết lúc vừa nẩy lên xe, thì nên đồng ý lời của anh, tháo áo ra, vậy nhất định sẽ ấm hơn so với bây giờ, chỉ ít nhiệt lượng trên người anh không phải gạt cô.

Hối hận quá đi!

Cho nên cô chỉ có thể sờ qua sờ lại trên người anh, ấm lòng bàn tay ấm lưng bàn tay, chân cũng còn lạnh.

“Cảnh Thần Hạo, chân em lạnh.” Cô ngẩng đầu nhìn vào anh, sau đó tháo giày cao gót ra.

Cơ thể ướt nhẹp của cô cuộn vào ghế da, Cảnh Thần Hạo một tay ôm lấy lưng cô, một tay khác che lấy lòng bàn chân cô, có chút ngứa ngáy, nhưng nhiều hơn thế là ấm áp.

“Mùa đông ngủ cùng anh cũng không cần máy lạnh nữa.” Cô tuy rằng cơ thể lạnh, nhưng trong lòng cô vẫn rất ấm áp.

“Muốn đấy.” Vì bọn họ rất nhiều lần đi ngủ không mặc áo, vì muốn tránh cảm lạnh, máy lạnh là nên có đấy.

Bọn họ lúc trở về biệt thự, Dương Dương Noãn Noãn đã đi ngủ rồi, Cảnh Thần Hạo ấm cô nhanh chân lên lầu, mở nước nóng ra, ngay cả áo quần cũng chưa kịp cởi ra, liền để cơ thể cô ấm lên trước.

Trong hơi nóng của vòi sen cởi quần áo, tắm rửa, hai người đứng bên nhau như thế, cảm giác tại sao có chút mập mờ?

“Anh tắm cho em?” Anh cúi đầu nhìn cô, hơi nóng trong phòng tắm khiến khoảng cách giữa bọn họ có chút mờ mịt.

“Không!” Cô đưa tay sờ lên lớp trang điểm trên mặt, một nắm đầm vào ngực anh, “Cảnh Thần Hạo, anh bây giờ có thể thành thật nói rõ với em rồi chứ! Đồ trang điểm đó là như thế nào?”

Cô hôm nay lúc trang điểm, đã cảm thấy anh hỏi những lời nói đó rất kì lạ, nhưng cũng không hề nghĩ nhiều, nếu như tối nay không có xảy ra chuyện như thế, cô dự đoán trở về Cảnh Thần Hạo đã cho người đổi đồ trang điểm của cô, say này mãi mãi cô không biết được chuyện này rồi.

“Lúc ấy, em cứ không để anh biết được mặt thật của em, một chút kẻ sách nhỏ mà thôi.” Anh đứng tại chỗ, nghiêm túc giải thích.

Cô lại đầm thêm một cái lên cơ bắp anh, nhẹ nhàng lắm, không dùng sức bấy nhiêu, nhưng giọng điệu lại khá nghiêm khắc, “Anh tối nay ngủ phòng sách!”

“Không, vợ ơi, anh muốn làm ấm giường em.” Anh thử tiếp cận cô, anh đi một bước, Bùi Nhiễm Nhiễm lùi một bước.

“Không cần anh làm, có máy lạnh.”

“Anh bây giờ ra ngoài tháo cái máy lạnh đi!” Anh giả vờ muốn ra ngoài, máy lạnh và anh chỉ có thể để lại một cái, đương nhiên là để lại anh.

“Cảnh Thần Hạo, anh có bị khủng không, về đây!” Đôi mắt lấp lánh của cô nhìn vào lưng sau trơn tru của anh, người đàn ông này nói gió chính là mưa, lập tức phải đi làm ngay.

Còn có thể hành động một chút nữa không?

“Vợ nói đúng.” Anh về lại, một bước không rời khỏi.

Cô chỉ là kêu anh trở về tiếp tục tắm rửa thôi, anh đồng ý cho anh về ép cô vào tường, còn hôn cô nữa?

“Uhm Uhm Uhm.” Cô giờ chân lên đá lên chân anh, tay phải đánh mấy cái vào sau lưng anh, lại không nỡ dùng sức.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 232

Chả phải người đàn ông thời đại mới đều phải nghe lời vợ sao? Đang thở phào, thì bên tai lại nghe thấy tiếng anh ta, "vợ, không thể để em bị cảm được, vận động tí cho ra mồ hôi, sẽ rất tốt"

"Cái đầu anh, em vẫn chưa bị cảm mạo, không cần ra mồ hôi!" cô ta nhấc chân mạnh, cái chân tiếp theo chuẩn bị nhấc lên liền bị anh ta bắt chặt lại, áp vào giữa eo.

"Á Á....."

Còn cái chân khác của buộc phải nhấc lên luôn, đôi chân trắng nõn nà kẹp vào eo anh, phần lưng tựa vào gạch men, "Cảnh Thần Hạo anh....."

"A!"

Đôi mắt đẹp mơ mộng của cô nhìn chăm vào anh, nhưng mà bộ dạng điềm đạm dễ yêu mê người đến vậy, chỉ càng khiến anh ra sức hơn.

Rốt cuộc anh ta có phải là một bệnh nhân, đầu đá lung tung bên bức tường thì có tác dụng quý quái gì chứ?

Ngủ một đêm, cô chỉ có một cảm giác, đau đầu, rất đau!

Cô quả nhiên bị cảm mạo rồi!

Cô ta nhún mồm, vừa quay người thì đụng vào bờ ngực sần chắc, cô ta dùng sức nhắm mắt lại, "Cảnh Thần Hạo, đêm nay anh nằm phòng sách, phòng khách, muốn nằm đâu nằm, không được lên nằm giường em."

"Ừm." Anh ta lập tức đồng ý trả lời.

Cô ta lập tức mở to con mắt ra, theo như kinh nghiệm trước đây của cô, anh ta mà hứa sáng khoái như thế chắc chắn có chiều trò.

"Nói trước, em không đi theo anh!"

"Vậy anh cũng không đi" anh ta đi đâu ngủ cũng có thể, dẫn cô theo.

"Vậy không được, không thể lấy bệnh cảm mạo cho anh được." Cô ta từ từ nhắm mắt lại, còn trù yểm một câu, "anh cứng đầu cũng không có hiệu quả, còn em thì có dự cảm rất chuẩn!"

Trán cô bỗng có một cánh tay lớn sờ vào, tự bản thân cô rất muốn tự sờ kiểm tra, cô chỉ cảm thấy đau đầu, nhưng vẫn chưa kiểm tra xem có bị sốt không thôi.

Cô ta đành cam chịu nhắm mắt lại, cái đầu vẫn rất đau.

Cảnh Thần Hạo sờ vào cái trán cô, lại sờ vào trán của mình, ghé sát tai cô nói, "Nhiễm Nhiễm, em sợ bị chích không?"

"Cảnh Thần Hạo, anh đừng nói ngông nữa, mau gọi bác sĩ cho em!" bây giờ cô không chỉ cảm thấy đau đầu, mà toàn thân như không còn sức.

Mùa thu mà bị cảm mạo thì rất lâu hết, sớm trị sẽ tốt hơn.

Anh ta sẵn thể hôn trộm một cái lên má cô, từ giường đứng dậy.

Cô ta nhắm nghiền mắt lại, mê mê mang mang ngủ thiếp đi.

Trong sự hoảng hốt, cảm thấy bên cạnh có người, dường như đang chui vào lòng cô ta, "Cảnh Thần Hạo, anh đã xong chưa!"

"Má mi, là con....." Noãn Noãn không dám động nữa, ôm chặt cánh tay cô, cố gắng ngăn đầu nhìn cô ta, "Noãn Noãn muốn ôm cho mẹ ấm lên, má mi sẽ không khó chịu nữa."

Cô ta nghe tiếng Noãn Noãn, rất khó mở mắt lên, "Noãn Noãn ngoan, tránh xa mẹ tí."

Cô ta không muốn hai đứa bị cảm mạo, đặc biệt là Noãn Noãn, chích và uống thuốc, là một điều rất đau khổ.

"Dạ....." cô bé không dám vén chăn lên, cái thân nhỏ nhắn từ trong chăn chui ra.

Cô bé ngồi bên cạnh đầu cô ta, cánh tay bé nhỏ kéo cái chăn đắp cho cô một cách kín đáo, giọng nhỏ nhẹ uất ức nói, "daddy cũng không bị truyền nhiễm mà"

"Dadđa có đề kháng mạnh, sức khỏe tốt, không dễ bị truyền nhiễm." Cô ta nhìn vẻ mặt của Noãn Noãn vừa tủi thân vừa lo lắng nói, từ trong chăn đưa tay ra nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn, "Vả lại, daddy không sợ bị chích và uống thuốc, Noãn Noãn thì không thích uống thuốc, cho nên không được đề bị cảm, có biết không?"

"Biết rồi, thuốc đắng lắm" Cô bé lắc đầu, trong đầu hiện lên cảnh tượng uống thuốc trước kia, nhất định phải cách xa má mi ra.

Nhưng mà cô bé thật sự không nỡ lòng.

Bùi Nhiễm Nhiễm sớm đã buông tay cô bé ra rồi, nhìn thấy cánh cửa phòng mở, phản ứng đầu tiên của cô muốn Cảnh Thần Hạo bế Noãn Noãn đi ra ngoài, thế là Dương Dương và anh ta cùng đi vào.

"Má mi, bác sĩ sắp đến rồi, mẹ ăn đồ trước đi." Thân hình nhỏ nhắn nhanh chóng chạy đến bên giường, lo lắng nhìn cô, gương mặt nhỏ nhắn lúc này trở nên tái nhợt, cậu bé rất bất mãn với Cảnh Thần Hạo.

Cùng má mi đi ra ngoài, lại để cho má mi bị mắc bệnh thể!

"Được, cảm ơn cục cưng quan tâm!" cô ta từ trên giường ngồi dậy, dựa người vào đầu giường hưởng thụ sự phục vụ của Cảnh Thần Hạo.

"Dương Dương, kéo em gái ra ngoài nào, đừng để bị lây bệnh." Cô ta càng lo lắng cho hai đứa hơn.

Sức đề kháng của trẻ nhỏ đâu có tốt như Cảnh Thần Hạo, cùng ngủ một đêm với anh ta, lại không bị gì cả.

"Được." Dương Dương kéo Noãn Noãn xuống giường, mắt đen huyền nhìn chòng chọc vào Cảnh Thần Hạo, "tốt nhất má mi không sao, daddy thật vô dụng, người phụ nữ của mình cũng không chăm sóc tốt."

"Ba....." Cảnh Thần hạo bưng chén cháo, định đến mớm cho cô ăn, chợt nghe câu nói như thế, anh ta có chút muốn khóc không được muốn cười không xong, "sau này tuyệt đối sẽ không vậy nữa, daddy đảm bảo với con."

"Đảm bảo vô dụng, sau này mới nói vậy!" cậu bé chỉ vào đôi mắt mình, "con sẽ dùng mắt nhìn"

"Biết rồi, nhất định sẽ không khiến má mi có chuyện mà, các con nên đến trường mầm non đi." Anh ta nói xong không nhìn hai đứa nữa.

Trời lớn đất lớn, vợ ăn cơm lớn nhất.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy Dương Dương Noãn Noãn rời đi, liền tròn mắt nhìn anh ta, "em cảm mạo, anh đừng để các con đi vào đây, lần sau các con có muốn vào, nhớ cho con đeo khẩu trang."

"Sao không thấy em dặn dò anh?" anh cố tình nói giọng tủi thân, tổn thương nhưng không ngừng mớm cháo cho cô ăn, "thanh đạm tí, an tí đi"

"Em không có nói không ăn" trong lòng cô ta ám áp, cảm mạo cũng có cái tốt đấy chứ, chỉ là hôm qua rơi xuống nước không được tốt lắm.

Châm rãi ăn hết một chén, cô ta mới trả lời câu hỏi khi nãy của anh, "vậy anh cũng có thể đi ra ngoài rồi đấy, để em một mình ở đây cho bác sĩ chích thuốc, chích chỗ nào? Mông à?"

Cảnh Thần Hạo đặt cái chén xuống, lại kéo cái chăn đắp lại cho cô ta, mới bắt đầu nói, "không được"

"Em nói chích thuốc!" cô ta chỉ là thuận theo câu nói của anh ta thôi.

"Đôi lại truyền dịch đi" anh ta khinh miêu đạm tả nói.

"Tùy anh!" cô ta buồn chán từ từ hạ thân mình xuống, nhìn thấy anh ta vẫn còn ngồi trên giường, tò mò hỏi, "anh có muốn đeo khẩu trang không?"

"Bùi Nhiễm Nhiễm, em không phải bị cảm cúm!" anh ta là người lớn, đề kháng mạnh, cái đó không cần

"Tùy anh vậy....." cô ta im miệng không nói gì.

Không lâu sau, bác sĩ đến nơi, dịch thể lạnh lẽo được truyền vào tĩnh mạch máu, cô ta liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, "Cảnh Thần Hạo, thực ra em cảm thấy chích thuốc là tiện nhất."

Đau tí rồi thôi, tuy rằng kéo dài hơi lâu, vả lại cánh tay phát lạnh, cô ta cảm thấy cánh tay mình như không còn cảm giác gì!

Anh ta đưa tay sờ vào cánh tay cô ta, thật sự lạnh lạnh, kéo tay của cô đặt vào trong chăn, "như vậy có tốt hơn tí?"

"Em có phải quá hồ đồ phải không?" việc đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra.

Trước mặt Cảnh Thần Hạo, chỉ số thông minh của anh có vẻ quá thấp.

Không ổn!

"Đễ thương." Anh ta cười mỉm, ngẩng đầu lên nhìn hai chai còn lại đang treo, "em ngủ tí đi"

"Được rồi! Thật là kẻ nhảm chán mà, phải truyền lâu lắm, anh đi ăn cơm đi! Không phải, anh đi công ty đi! Nhà nhiều người làm mà, được mà." Cô ta chợt nghĩ ra, hôm nay không phải cuối tuần.

"Nhắm mắt đi, ngủ ngoan nào" cô ta ở nhà truyền dịch, làm sao anh ta có thể rời đi.

Cô ta có hơi quá tự lập không, thông thường đa số đều hy vọng chồng cùng ở nhà với mình mà?

Cô ta khẽ động môi dưới, nhưng mà cuối cùng không nói gì, nhắm mắt lại ngủ một cách ngoan ngoãn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233

Cảnh Thần Hạo vẫn ngồi yên một chỗ nhìn cô dần dần chìm vào giấc ngủ, sau đó mới đứng lên đi ra khỏi phòng.

Vài phút sau, cảm thấy hơi tỉnh và tai nghe quay trở lại phòng, tiếp tục ngồi lại bên ghế sofa ở cạnh giường, máy vi tính đặt trên đùi, đeo tai nghe, những ngón tay thon dài trắng nõn bắt đầu không ngừng gõ lên bàn phím, ánh mắt rất chăm chú.

Mặc dù rất chăm chú, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn ngước lên nhìn cô đang nằm ngủ yên lặng vài giây, sau đó mới cúi xuống tiếp tục làm việc.

Khi Bùi Nhiễm Nhiễm tỉnh lại, cô cũng đã ngủ nguyên cả một đêm, Cảnh Thần Hạo vẫn ngồi bên cạnh giường, máy vi tính đặt ở trên đùi, đang rất chuyên tâm gõ bàn phím.

“Thần Hạo!”

Bùi Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, sao mà lại có thể gọi như vậy được?

Bản thân cô còn không biết, nhìn thấy anh khi đó, gần như tự nhiên phát ra.

Cảnh Thần Hạo nghe thấy tiếng của cô, nhịp tim gần như nhảy nhanh hơn một nhịp. Lần đầu tiên anh nghe thấy cô gọi mình như vậy, một cảm giác rất kỳ lạ hiện hữu trong tim anh.

Không quan tâm tới nội dung trong máy vi tính nữa, anh gấp máy tính lại bước tới, “Đã thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi, nhưng anh đang làm gì vậy? Lại còn đeo tai nghe!” Trong tâm trí cô từ trước tới nay chưa bao giờ thấy anh như vậy, kể cả có cùng với đối phương hợp tác ở nước ngoài thảo luận bằng phát hình trực tiếp, anh cũng đều phát thẳng.

“Chơi trò chơi.” Anh đưa tay lên trán cô, “Ừ, không còn nóng nữa!”

“Anh chơi trò chơi? Trò chơi gì vậy?” Sao cô lại không biết anh thích chơi trò chơi nhỉ?

Từ trước tới giờ có bao giờ thấy đâu.

“Trò chơi mà em không thể biết chơi đâu.” Anh xoa xoa tay. “Trưa nay em muốn ăn gì?”

“Thịt...”

“Của anh à?”

“Thịt heo, là anh à?” Cô thật sự phục anh luôn.

Cảnh Thần Hạo cười mỉm, “Nếu em nguyện ăn, anh cũng có thể là như thế.”

Ở đây không khí vui vẻ, nhưng Thích Thịnh Thiên ở Cảnh Thị có gọi đến hàng trăm câu cũng không thấy Cảnh Thần Hạo hồi đáp lại, Một mình cứ thế nhìn sắc trắng, vàng, xanh, tím ở trước mặt.

“Anh Hạo à! anh đột nhiên đi đâu rồi! có thể làm người chỉ huy tốt một chút được không!” Thích Thịnh Thiên khóc không ra lệ nhìn đại biểu biểu đồ chứng khoán của Liêu Thị, mười đầu ngón tay gõ rầm rầm trên bàn phím, sau đó ra lệnh, “Ép! Tiếp tục ép cho tôi! Nếu thả ra phải mua ngay!”

“Không cần biết thả bao nhiêu, có bao nhiêu mua bấy nhiêu!” Thích Thịnh Thiên lại một lần nữa thử lại nói với Cảnh Thần Hạo, “Anh Hạo, anh Hạo, anh có ở đó không?”

Anh ấy quay đầu nhìn ra sắc trời ở bên ngoài, vẫn còn đang là ban ngày, anh ấy làm gì cái vậy?

“Anh Hạo, tôi truyền lời của anh đi đấy nhé...” Vẫn không có tiếng Cảnh Thần Hạo đáp lại, anh ấy bị nhốt vào phòng tới rồi sao?

Mặc kệ, Cảnh Thần Hạo muốn làm vui đập Liêu Thị, hơn nữa vừa này còn nói một câu, nếu như ai dám giúp Liêu Thị, thì chính là đang đối đầu với anh ấy. Khỏi phí lời, nếu đã nói như vậy, ai còn dám giúp.

Chỉ có thể xem xem Âu Dương Lập có còn tình cảm với Liêu Vĩ như thế nào, liệu có ra tay giúp đỡ. Ngay cả giúp đỡ, thì bây giờ dữ liệu của khách hàng quan trọng tại Liêu Thị cũng bị lộ ra rồi, bao gồm cả Cảnh Thị những công ty khác cũng sẽ bị cướp mất đối tác làm ăn của họ.

Âu Dương có đầu tư bao nhiêu tiền đi chăng nữa, cũng chỉ giống như cốc nước đổ vào tiền xe. Liêu Thị bây giờ giống như cái động không đáy, lấp cũng không đầy được.

Thích Thịnh Thiên đợi không nổi câu trả lời của Cảnh Thần Hạo, tự quả quyết làm chủ rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm mặc dù nhớ là tối qua Cảnh Thần Hạo có hỏi cô vài hôm nữa Liêu Thị sẽ biến mất. Nhưng một hôm ở trong nhà đầu óc quay cuồng, áp bức nên không biết chuyện này.

Cứ như vậy ở nhà nghỉ ngơi bốn hôm. Cô mới cùng Cảnh Thần Hạo đến công ty.

Cô vừa bước vào phòng làm việc của mình, Lâm Tri Hiểu đã xông tới. Nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, “Nhiễm Nhiễm, cậu ốm khỏi rồi sao?”

“Khỏi rồi, nếu không đến công ty làm gì?” Cô tự động ngồi xuống, mấy hôm nay nhất định khổ cực cho Thích Thịnh Thiên và Lâm Tri Hiểu rồi.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Cô đâu biết được Cảnh Thần Hạo cũng ở nhà cùng với cô. Mặc dù thời gian tương đối nhiều, nhưng cô đều dành xem sách, anh thì luôn nhìn máy vi tính, cũng không đeo tai nghe nữa, không biết đang làm cái gì.

“Bây giờ ở bên ngoài đang rất náo nhiệt!” Lâm Tri Hiểu giúp cô sắp xếp lại tài liệu trên mặt bàn, “Liêu Thị dự tính chắc không tồn tại được mấy hôm nữa!”

Tay cô bỗng khựng lại, “Cậu muốn nói tới Liêu Vĩ sao?”

“Ngoài cô ta ra còn ai nữa, không thể có người khác được!” Lâm Tri Hiểu mặt rất sùng bái. “Tất cả đều do một tay đại boss lên kế hoạch cả đó.”

Sau đó Bùi Nhiễm Nhiễm đều được biết tất cả mọi chuyện xảy ra khi cô nghỉ bệnh từ Lâm Tri Hiểu. Ngay sau đó đêm ngày thứ hai, Cảnh Thần Hạo đã bắt đầu tùy ý thu mua cổ phiếu của Liêu Thị, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, làm cho toàn bộ thị trường cổ phiếu bị một phen hỗn loạn.

Các nhà đầu tư của Liêu Thị cứ thế dần dần rút lui, những nơi hợp tác quan trọng thì bị cướp mất, những hợp đồng đang tiến hành thì trực tiếp bị đối phương yêu cầu dừng lại.

Anh lại còn nói nếu ai giúp đỡ Liêu Thị chính là đang muốn đối đầu với anh. Trong một thời gian, cho nên tất cả các cổ đông đã bán hết cổ phiếu của Liêu Thị. Liêu Thị liền rơi vào vấn đề quay tròn vốn, vốn trong một thời gian ngắn bị thiếu hụt trầm trọng, không có ai dám đứng ra đầu tư. Ngay cả tập đoàn Âu Á cũng không có bất kỳ tiếng nói nào.

Gần giống như, Âu Dương gia và Liêu gia không có bất kỳ mối quan hệ thông gia nào cả.

Không những thế, các sản phẩm trước kia của Liêu Thị đột nhiên bị phòng giám sát chất lượng công bố là không hợp lệ. Hôm nào báo, tạp chí tài chính và tin tức cũng theo dõi và đưa tin. Mỗi ngày đều có người dự đoán, Liêu Thị có khả năng tồn tại không lâu nữa.

“Liêu Thị có thể giữ được đến hôm nay cũng đã được gọi là một kỳ tích rồi.” Cô đột nhiên hiểu rõ ra vì sao lại có sự kỳ tích này.

Bởi vì cô thường xuyên ngắt quãng Cảnh Thần Hạo, cô vừa tỉnh, gọi anh, anh ngay lập tức đặt máy vi tính xuống.

Cô thật sự không biết anh đang làm những việc này, vẫn nghĩ là anh đang chơi trò chơi, xây nhà gì đó, mặt churọc gì đó.

Chơi trò chơi quả nhiên không phải là việc anh có thể làm.

“Tối đó có phải đã phát sinh chuyện lớn gì đúng không?” Cô tới tận bây giờ vẫn không biết, Thích Thịnh Thiên không có đi, Âu Dương gia bên đó một chút tin tức cũng không có để đưa ra.

Trong chốc lát cô bỗng nhớ lại, Cảnh Thần Hạo lấy cấp nỡ phẩm, “Suýt chút nữa là bị bại lộ rồi.”

“Không có là tốt, hơn nữa nếu bị bại lộ cũng không cần lo lắng, đại boss sẽ ở trên đỡ cho cậu thôi!” Cô ấy nhếch lông mày cười cười, “Xem ra Âu Dương Lập không có ý định muốn giúp Liêu Vĩ rồi, Liêu Vĩ sẽ đi vào lịch sử của thành phố A rồi!”

“Ừ.” Cô cười nhẹ, lúc này nên đi tìm Cảnh Thần Hạo một lát.

Khi cô tới phòng làm việc của anh, anh vẫn đang xem máy vi tính, cô bỗng có chút muốn trêu đùa, “Lại chơi trò chơi à?”

“Quản dịch quá yếu, không gay cấn, mất hứng!” Anh cười mỉm nhìn cô bước vào. “Là Lâm Tri Hiểu hay là Thích Thịnh Thiên nhiều chuyện thế?”

“Lẽ nào anh nghĩ là việc lớn như thế giấu được em à? Một chút cũng chẳng khiêm tốn, lại còn nghĩ không để em biết.” Cô đặt tài liệu trong tay tới trước mặt anh, lật tới chỗ cần ký tên, “Quả nhiên không nên để anh ra tay, nhanh quá không có cảm giác gì.”

“Em muốn từ từ chơi trò chơi? cũng không phải...”

“Cũng không phải là không thể sao?” Cô cắt ngang lời anh, ngón tay chỉ vào chỗ trống, “Liêu Vĩ không quan trọng, em không thèm để tâm. Tùy anh, cô ta cố ý muốn kéo em xuống, lại còn nhiech em không chồng, mối thù lớn như vậy, thật quá nhẹ nhàng cho cô ta rồi!”

“Vậy giữ lại thêm một hôm nữa, cứ coi như...” Anh lấy tay cầm bút vuốt lên bàn tay cô, “Cảm ơn anh ấy đã không kết hôn.”

“Liêu Vi nhất định rất hận anh!” Cô rút lại bàn tay đang bị vuốt đến buồn hết cả lên lại.

Cảnh Thần Hạo vừa ký tên, vừa nhẹ nhàng nói bằng âm thanh gió, “Anh càng hận cô ta.”

Cô không còn gì để nói hơn nữa.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234

Nếu Liêu thị thật sự sụp đổ, ngày tháng cô ở nhà Âu Dương nhất định sẽ càng khó bước, cô quá hiểu Tào Lệ Phi.

Lúc trước Bùi gia vừa sụp đổ, bà liền không kịp chờ đợi bắt Âu Dương Lập cưới Liêu Vi, hướng chỉ là bây giờ, Âu Dương Lập cho dù ly hôn với Liêu Vi, dựa vào giá trị của Âu Dương Lập hiện giờ, tại thành phố A anh cũng là một người chạy như vịt đuổi theo bánh trái thơm ngon.

Lại một màn đêm buồn xuống, Liêu thị còn chưa tuyên bố tin phá sản, tránh cho người ta suy đoán, Cảnh Thần Hạo rốt cuộc là có ý gì!

Đèn sáng trung mọi ngày của Âu Dương gia, giờ phút này lại một mảnh đen kịt, chỉ có lầu hai, lẻ tẻ có vài ánh đèn nhàn nhạt.

“Xòang” một tiếng, ly rượu trong tay Âu Dương Lập rơi xuống đất, ngồi tại chỗ cơ hồ sững sờ khi nhìn người trước mặt đi vào.

“Nhiễm Nhiễm....” Anh vươn tay ra, muốn bắt lấy người trước mặt, dù cho đó chỉ là ảo giác của anh.

Đáy mắt Liêu Vi lóe lên một sự ngoan độc và đau lòng, cô mặc cái váy màu tím đi về phía anh, về lớp trang điểm mà Bùi Nhiễm Nhiễm thích, tóc hơi uốn để xa tự nhiên ở hai bên má, che đi góc cạnh khuôn mặt cô, còn chưa đến gần, liền bị anh kéo mạnh.

“Nhiễm Nhiễm! Nhiễm Nhiễm!” Âu Dương Lập cơ hồ như phát điên ôm chặt người phụ nữ trong ngực.

Anh đang suy nghĩ anh có phải uống nhiều không, cho nên có thể nhìn thấy Nhiễm Nhiễm trở về bên cạnh anh, hơn nữa đang ở trong lòng của anh.

“Lập!” Cô nhẹ nhàng lên tiếng, mặc dù có chín phần giống với giọng của Bùi Nhiễm Nhiễm, thế nhưng giọng nói dịu dàng lọt vào tai Âu Dương Lập đang say rượu, đó chính là Bùi Nhiễm Nhiễm.

Sau cái ôm mãnh liệt, hai người thân mật hôn nhau, Liêu Vi có thể cảm giác được quần áo trên người cô bị xé rách, cô chuyển người một cái, bị anh ôm lên ghế sofa.

Đêm nay cô đã bỏ thuốc cực mạnh cho anh, cô cũng đã tính ngày, tỉ lệ thụ thai trong đêm nay rất cao, cô không thể bỏ qua cơ hội này.

Liêu thị sắp phá sản, nhìn ba mẹ trong nháy mắt già nua, cô đã cầu xin Âu Dương Lập và Tào Lệ Phi nhiều lần, nhưng đều không có cách.

Mấy ngày nay, mặc kệ là thành phố A hay là nơi khác, người có thể tìm để giúp đều đã tìm, nhưng không có ai chịu giúp bọn họ.

Cho nên, cho dù Liêu thị sụp đổ, cô cũng không thể bỏ Âu Dương gia đi, cô thích Âu Dương Lập, không thể rời khỏi anh ấy.

Càng không thể rời bỏ cuộc sống như vậy, để một thiên kim tiểu thư như cô trong nháy mắt nghèo túng, cô không chấp nhận được.

Bây giờ cách duy nhất chính là..... Mang thai con của Âu Dương gia.

Đứa con là thể cuộc duy nhất của cô, dù Âu Dương Lập không muốn đứa con, còn có Tào Lệ Phi ở đây, bà ta muốn có một đứa cháu trai như thế mà.

“Nhiễm Nhiễm! Nhiễm Nhiễm!”

Liêu Vi hít sâu một hơi, trong lòng một trận chua xót, thân thể lại không tự chủ được phối hợp với anh.

Bọn họ đã thật lâu không ngủ chung, vẫn vận động kịch liệt như vậy.

Hôm sau, Âu Dương ngơ ngơ ngạc nhiên lại, khó chịu xoa nhẹ huyết Thái Dương, cúi đầu nhìn thấy bọn họ lại không một mảnh vải ngủ chung với nhau.

Từng mảnh kí ức rời rạc từ chỗ sâu trong đầu chui ra, anh nhớ rõ người anh trông thấy là Nhiễm Nhiễm,

Anh lập tức ngồi dậy từ trên ghế sofa, nhìn Liêu Vi còn đang ngủ, “em dậy cho anh!”

Liêu Vi nghe được tiếng quát giận dữ của anh, trong nháy mắt bừng tỉnh, còn chưa kịp nhìn anh một cái, liền nhặt cái váy trên đất lên, che người mình lại.

“Sao hả? Chồng mình ngay cả chuyện như vậy cũng muốn chất vấn em? Tối hôm qua là anh chủ động trước đó!” Cô bây giờ nhất định phải thật tốt, Liêu gia về sau sống thế nào, đều nhờ cả vào cô.

“Soạt!” Váy trên người cô bị anh không chút khách sáo giật lấy, cơ thể cô lại lộ ra trước mặt anh. -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Âu Dương Lập ném váy xuống đất, sự giận dữ trên mặt càng thêm rõ ràng, cúi đầu giận đến không kiềm được nhìn chăm chăm cô, “Liêu Vi, tối hôm qua em đã làm cái gì tự em rõ nhất!”

“Em làm chuyện tội ác tày trời gì sao? Muốn nói người sai là anh mới đúng chứ! Có người làm rề như anh sao? Trơ mắt nhìn Liêu thị sụp đổ, lại không giúp đỡ!” Cô đứng dậy, ngửa đầu nhìn chăm chăm anh, hai mắt nhìn thẳng anh, dần dần chua xót.

“Anh không muốn nói chuyện này với em! Cảnh Thần Hạo đã sớm tỏ rõ, em cảm thấy anh có thể giúp đỡ sao? Hay là em muốn để tập đoàn Âu Á cũng đi theo Liêu thị biến mất khỏi thành phố A này!” Âu Dương Lập lườm cô một cái, “về sau đừng có ở trước mặt anh giờ trò gì nữa, nhất là cách ăn mặc giống như cô ấy! Anh không thích em, từ trước đến giờ đều không thích em, em tốt nhất biết rõ thân phận của em, nếu không, nhanh chóng cút ra khỏi căn nhà này cho anh!”

Âu Dương Lập nói xong lời này, quay người đi vào phòng tắm, để lại đồng bừa bộn trên mặt đất, và Liêu Vi một mình đứng đấy.

Cô chán nản ngồi tại chỗ, dùng sức nhắm hai mắt, cơ hồ là cắn răng nghiền lợi hô một câu, “Bùi Dĩ Hàn!”

Ánh đèn đêm đó không phải rất sáng, cô nhìn thấy lớp trang điểm trên mặt cô ta bị lem, thế nhưng căn bản không thấy rõ dung mạo của cô ta thế nào, đã bị Cảnh Thần Hạo ôm lấy, chính tai nghe được anh ta hô hai chữ, “Hàn Hàn.”

Trong lúc kích động khẩn trương như vậy, Cảnh Thần Hạo không phải nên thốt ra Nhiễm Nhiễm sao?

Sao lại là Hàn Hàn?

Chẳng lẽ người phụ nữ đó thật sự là Bùi Dĩ Hàn, không phải Bùi Nhiễm Nhiễm?

Nghe tiếng nước chảy phát ra từ trong phòng tắm, cô bỗng nhiên từ trên ghế sofa đứng dậy, bước nhanh lên giường lớn nằm xuống, lấy điện thoại đi động ra.

Liêu thị đoán chừng sống không qua hôm nay!

Thế nhưng cô lấy điện thoại ra nhưng không có xem tin của Liêu thị trước, mà là xem tin liên quan đến Bùi Dĩ Hàn và Cảnh Thần Hạo.

Trên mạng có một tấm hình hai người cùng đi đón con, trên tấm hình Cảnh Thần Hạo ôm một cô bé tóc vàng mắt xanh, chính xác không thể nào là con của cảnh thần hạo.

Vậy nếu như là con của Bùi Dĩ Hàn, cô ta hẳn là do người nước ngoài sinh ra, chẳng lẽ Bùi Dĩ Hàn và Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự không có quan hệ gì sao?

Bùi Nhiễm Nhiễm, tốt nhất cô không trở về!

Cô không muốn hoàn cảnh thảm hại thế này của cô hiện giờ, bị cô ta nhìn thấy.

Lúc trước cô là người thắng cuộc, sau nhiều năm như vậy, cô vẫn muốn làm một người thắng cuộc!

Cô nắm chặt điện thoại, nghe được tiếng mở cửa, cô liếc nhìn Âu Dương Lập mặc quần áo xong, mắt nhìn thẳng đi ra khỏi phòng.

Tiếng đóng cửa vang lớn dị thường, “bành” một tiếng, cả người cô đều run lên.

Nhớ tới phương pháp mà nhìn thấy trên mạng, cô ném điện thoại ra một bên, dựa lên tường chống cây chuối, thế này dễ thụ thai hơn.

.....

Liêu thị cuối cùng vẫn tuyên bố phá sản, không đoán được nhất chính là bị Cảnh thị thu mua, cũng không có bị tập đoàn Âu Á thu mua, bán rồi bồi thường tiền.

Về phần người thần bí đem bán là ai, không ai biết.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi trước bàn làm việc nhận điện thoại của Cảnh phu nhân, cô bỗng nhiên rất muốn cười.

Bởi vì vừa rồi Cảnh phu nhân bảo cô chuyển lời cho Cảnh Thần Hạo kêu anh ta tối nay trở về, ba anh ta hôm nay thật sự trở về rồi.

Cho nên lần trước là giả?

Vậy Cảnh Thần Hạo trở về chẳng phải là.....

Cô nín cười, dùng thanh âm khàn khàn hồi đáp, “Cảnh phu nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển lời lại.”

“Cô.....” Đối phương do dự một chút, “cũng cùng đi đi! Chúng ta gặp nhau một chút.”

“Cảnh phu nhân, tôi không đi được, tôi còn có công việc, Cảnh tổng nhất định sẽ trở về.” Bây giờ cô còn chưa muốn dùng bộ dạng này đi gặp ba mẹ anh.

“Vậy tùy cô!” Tô Nhượng Nhã hậm hực cúp điện thoại.

Sau đó cô vào phòng của Cảnh Thần Hạo chuyển lại lời của Tô Nhượng Nhã lúc nãy, đương nhiên bỏ mất câu bà ta gọi luôn cô đi, chỉ nói là ba của anh thật sự trở về.

Cảnh Thần Hạo cuối cùng đã dời mắt khỏi máy vi tính, ngược mắt nhìn cô, nhưng trong lòng lại nghĩ Tổng giám đốc Tề - Tề Viễn Dương - có phải điên rồi không?

Anh ta chơi tới Liêu thị thâm thế này, anh ta lại bỏ ra số tiền lớn tới vậy mua Liêu thị.

- -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235

Khá thú vị!

“Anh.....” Cô bỗng khựng lại, cô chỉ từng làm việc ở công ty anh mà thôi, chẳng việc gì phải để ý xem anh mua của Liêu Thị, dù sao đều là thương nhân.

Anh muốn tấn công vào thị trường ngoại quốc.

“Bà ấy nói đúng thế thì đúng là thế! Em không lo hôm nay anh về nhà sẽ phải đối mặt với những hot girl hội đủ 12 con giáp?” Anh thấy cũng có khả năng này chứ.

“Giọng của Cảnh phu nhân không giống đang nói dối.”

“Lần trước sao em không nghe ra được?”

Vì lần trước không gọi cô tham gia! Hôm nay muốn gọi cả cô nữa, chắc là thật.

Không thì rõ ràng biết tin đồn của họ ầm ỹ như vậy còn để cho cô ấy tham khảo giúp sao?

Tô Nhượng Nhã không giống con người như vậy.

“Cảnh tổng, anh thích đi thì đi, tôi còn công việc phải làm, xin phép anh!” Cô quay người đi ra ngoài, Cảnh Thần Hạo ở lại phía sau, cũng không chặn cô lại.

Cô nhanh chóng rời khỏi.

Thực ra công việc của cô đã hoàn thành từ lâu, nên sau khi trở về bàn làm việc cô liền tra thông tin về Liên Mộc, đây là một công ty liên doanh.

Quy mô không lớn nhưng cũng không nhỏ.

Người pháp nhân của công ty cũng là Liên Mộc, những thông tin trên mạng về anh ta không nhiều, đến tư liệu trên baidu cũng không có.

Càng như vậy cô càng thấy khả nghi.

Nhưng giờ có vẻ như cô không thể tiếp xúc được với Liên Mộc, hơn nữa khi cô bị bệnh, Âu Dương Lập đã quyết định ký hợp đồng với Cảnh Thị rồi. Cô cũng chẳng có lý do gì về Cảnh Thị nữa.

Hàn Kiều cũng chết rồi, manh mối về mẹ cũng đã mất, Liêu Thị đã lụi bại, nhưng những thứ cô muốn làm, gần như lại tiến vào ngõ cụt.

Khi tan làm, Cảnh Thần Hạo quả nhiên phải về, cô vui vẻ tiễn anh về.

Cô vừa đóng cửa lại, cửa xe lại mở ra, gương mặt anh tú của Cảnh Thần Hạo lại hiện ra, “Bùi Nhiễm Nhiễm, em dám không chờ anh, em chết chắc rồi!”

“Em mệt rồi thì làm sao?”

“Thì vừa ngủ vừa đợi.” Anh nhớ rõ ràng lần trước bảo cô đợi anh, cô để lại cho anh một căn phòng trống.

“Ok! Không vấn đề. Cứ nói chuyện với ba, đừng vội về.” Cô lại đưa tay về phía cửa, “Tiểu Dương, chạy chậm thôi nhé!”

“Yên tâm đi!”

Chiếc xe màu đen chậm rãi lên đường, cô quay người tiến về phía chiếc xe khi trước Cảnh Thần Hạo đã cho cô, trở về nhà.

Trang viên của Cảnh gia.

Cảnh Thần Hạo vẫn chưa vào đến nhà đã nghe tiếng Cảnh Thắng đang nói chuyện, giọng nói vẫn khá cứng cỏi, xem ra ở nước ngoài du lịch bao lâu như vậy, cơ thể vẫn khỏe mạnh.

Cảnh Thắng đứng trong phòng khách, đang kể chuyện gì đó với Tô Nhượng Nhã, hình như đang đến hồi cao trào.

Anh bước đến, bình thản nói, “Ba!”

“Ba nghe nói ba sắp được làm ông nội rồi!” Cảnh Thắng vỗ vai anh cái bộp.

Cảnh Thần Hạo khẽ liếc bờ vai kia, lông mày hơi cau lại.

“Anh!” Tô Nhượng Nhã gọi, xa nhau bao lâu, lẽ nào đã quên tính cách thẳng con trai nhà mình rồi sao?

Cảnh Thắng rút tay lại, cười lớn, “Mẹ con vẫn luôn kể với ba đấy, ba mẹ cũng không phải người cũ, quan điểm lạc hậu, có gì to tát đâu, chỉ là mẹ đơn thân thôi mà! Sau này đẻ thêm con của con nữa là được! Con dâu cần đứa đẹp quá làm gì, mặc dù có đẹp một chút thì nhìn nó cũng dễ chịu hơn, con trai ba cũng chẳng phải đứa sống bệ mặt như vậy đúng chứ.”

“Con là đứa như thế.” Cảnh Thần Hạo không thay sắc mặt.

Anh thấy mình đã gặp đủ nhiều.

Thời gian còn lại nên để lại cho Tô Nhượng Nhã tâm sự tình cảm thì hơn.

Cảnh Thắng ngo người chốc lát, ông nghĩ bản thân khi này nghe nhầm.

Tô Nhượng Nhã bên cạnh ông cũng đứng dậy, cười nói, “Con dâu đâu! Sao không thấy nó đến chơi? Có phải con không cho nó đến không! Con dâu xấu xí vẫn phải gặp bố mẹ chồng, con dám tìm nó, trên mạng đang âm ỹ như vậy, sao, không dám đưa về?”

“Không có chút trách nhiệm nào, không giống ba tỳ nào!” Cảnh Thắng cúi đầu nhìn Tô Nhượng Nhã, “Bà nó, điểm này giống em đấy!”

“Cũng chẳng giống em, chỉ giống bản thân nó thôi.” Tô Nhượng Nhã lắc đầu nói.

Bùi Nhiễm Nhiễm em đứng là lợi hại, không ngờ em không nói gì!

“Đưa cô ấy đi thăm mỹ đã rồi mới đưa về được! Bây giờ cô ấy ngại không dám tới.” Anh cười lạnh, tối nay về phải về cho cô biết tay mới được.

Trong ngôi biệt thự cách xa đó, Bùi Nhiễm Nhiễm đang ngồi xem ti vi cùng các con bỗng hất xì.

cô mới ốm dậy, không thể ôm lại nhanh như vậy.

“Mami.....” Hai tiếng gọi chọ chệ của chúng vang lên, hai đứa đều nhìn cô.

“Mami không sao, nhưng có thể tối nay daddy không về đâu, Noãn Noãn, mami ngủ với con được không?” Cô có dự cảm, cái hất xì khi này chắc chắn do Cảnh Thần Hạo vừa nhích cô.

Cô chỉ không nói ra là Cảnh phu nhân muốn cô cùng về với anh thôi! Vậy đâu có quá?

Cho nên phải mau chóng nghĩ cách tránh xa anh ra.

Phía bên kia, Cảnh Thần Hạo đang bị nói, họ đều bảo thăm mỹ làm gì, còn nói nếu anh thích một cô xinh đẹp sao còn tìm một gái già hai con.

Gái già? Từ này dùng để diễn tả cô bây giờ cũng đúng.

“Hạo nhi, con có nghe không?” Tô Nhượng Nhã thấy anh có vẻ đang không để tâm đến những lời này, bà không nhịn được, hỏi.

“Được rồi!” Anh muốn sớm chấm dứt cuộc nói chuyện này, còn phải về nhà dạy dỗ cô vợ yêu nữa chứ!

Nhưng đợi đến khi anh trở về, cái chờ anh vẫn là căn phòng trống không, gương mặt anh dần hiện lên một nụ cười nhạt.

Biết mình làm sai nên chạy trốn hả.

Trốn được một ngày không trốn được mãi đâu.

Sáng ngày hôm sau, khi hai người gặp nhau ở phòng ăn, cô kéo Noãn Noãn, cười với anh, “Chào buổi sáng.”

Đáp lại cô là nụ cười không linh hồn và lạnh toát của anh, cô rùng mình, ngồi xuống chiếc ghế cách xa anh nhất có thể, cố gắng cho các con ăn và không để ý đến anh.

Nhưng trên đường đến công ty, cô không thể nào không ở cạnh anh.

Thực ra cô rất muốn tự mình lái xe đến công ty, Cảnh Thần Hạo với ngụ ý tốt muốn tiết kiệm tài sản để dành dụm tiền cho con trai lấy vợ và còn cả quà cưới cho con gái nên đã tịch thu chìa khóa xe của cô.

Đáng ghét!

Anh có đáng ghét thế nào, chuyện này cô cũng là người có lỗi trước, nên sau khi lên xe, cô rất chủ động nhận lỗi.

“Chồng yêu, em sai rồi, em thật sự sai rồi!” Cô đưa tay nắm lấy cổ áo anh, “Anh đại trượng phu không chấp nhặt tiểu tiết, quên chuyện này đi nhé!”

“Cá tính của em đâu?” Anh nghiêm mặt xem cô đóng kịch, nhưng có giận bao nhiêu cũng tan gàn hết.

“Bị.....anh ăn mất rồi?” Trước mặt anh bây giờ cô còn muốn cá tính gì nữa, sống được là tốt rồi.

Cô nhìn Cảnh Thần Hạo tiến sát lại, cô chỉ nói chơi vậy thôi mà, không nhất thiết phải biểu diễn xem anh ăn cô thế nào bây giờ chứ.

“Dừng lại!” Cô đưa tay chắn lại giữa hai người, “Hôm nay là ngày ký hợp đồng đúng không?”

“Dừng đánh trống lảng.” Anh nắm lấy cổ tay cô, đặt xuống.

Anh dựa về phía trước, cô ngã về sau, mím chặt môi, “Hôm qua em đã nói với Cảnh phu nhân là em không đi, chỉ là không nói với anh thôi!”

Với độ cong của eo, cô đã dùng toàn bộ sự dẻo dai của cơ thể vào đây rồi, anh đột nhiên đưa tay ôm lấy eo cô, lạnh lùng nói, “Còn gì nữa?”

Eo cô bị anh ôm rõ chặt, cô cũng không cố nữa mà thả mình xuống, toàn bộ cơ thể dựa vào đôi tay anh, “Tôi qua không ở trong phòng đợi anh?”

Anh dùng lực hơn, nhưng trên mặt cô không có chút gì là đang sảm hỏi, “Em đã chịu sai chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236

“Cảnh Thần Hạo anh có thôi đi không hả! Sai rồi sai rồi sai rồi!” cô ngồi thẳng lưng lên, liếc nhìn khuôn mặt trầm lạnh của anh, nghiêm túc nói, “em ngủ cùng với con gái anh mà tức giận, thì tối nay anh ngủ cùng với Dương Dương, trả thù em à!”

Bàn tay để ở trên vòng eo của cô nắm chặt một cái, giọng nói bình thản, “chú ý của em thật sự không tồi”

“Tạm tạm, tạm tạm, dù gì em cũng là nhóm kế hoạch mà” cô cười cười vô cùng “kiêm tốn”, cô thực sự nghĩ rằng anh ấy tối qua không trở về

“Vừa hay gần đây có công việc cho em làm”

“Không rảnh!” cô dường như là buột miệng nói ra luôn, sau khi nói xong lại cảm thấy phản xạ quá nhanh rồi, “mình ơi, em rất bận rộn à”

Cảnh Thần Hạo không những không tức giận, ngược lại cười nhẹ nhàng, “vậy thì chỉ có thể đích thân anh làm thôi”

“Tùy anh” cô vô tư mở miệng nói

Nếu như cô biết được, trong miệng anh nói ra là chuyện gì, nhất định sẽ không thông dong như thế rồi

Hôm nay là ngày ký hợp đồng với tập đoàn Âu Á, lúc 10 giờ, bọn họ tiến vào trong phòng hội nghị, Âu Dương Lập cũng vừa mới đi vào

Anh ta xem ra tinh thần không quá ổn, ánh mắt ở trên người cô nhìn mấy cái, cô ấy hôm nay không có hóa trang tốt sao?

Không thể nào à, nếu như có vấn đề, Cảnh Thần Hạo chắc sẽ nhắc nhở cô rồi

Hai người chào hỏi đơn giản chút, rồi thì bắt đầu ký hợp đồng, quá trình rất thuận lợi, cô đứng ở phía sau của Cảnh Thần Hạo, không biết anh ấy đang nghĩ cái gì, cứ cảm thấy có chút kỳ quái

“Cảnh tổng, hợp tác vui vẻ” Âu Dương Lập đứng dậy đi đến trước mặt của Cảnh Thần Hạo, “tối nay tôi đã đặt trước một phòng bao ở Nặc Thiên, cùng nhau ăn một bữa”

Cảnh Thần Hạo từ từ nhô nhả đứng dậy, liếc nhìn anh ta một cái, “không cần phải phiền toái như thế”

“Tiện thể chuyện của tôi hôm đó muốn thể hiện ý xin lỗi với Cảnh tổng và cô Bùi, chuyện của tôi hôm đó, phu nhân luôn cảm thấy rất có lỗi với cô Bùi, muốn tận mặt xin lỗi, không biết cô Bùi có nể mặt hay không?” Âu Dương Lập ngoảnh đầu sang nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, cười ôn hòa

“Được thôi!” Nặc Thiên là địa bàn của Cảnh Thần Hạo, cô không có lo lắng

“Vậy thì tôi đi trước, hẹn gặp lại buổi tối” anh nói xong thì cùng với thư ký rời đi

Bên trong căn phòng hội nghị rộng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ, Bùi Nhiễm Nhiễm sắp xếp lại giấy tờ hợp đồng trên mặt bàn, ôm vào trong lòng, “vẫn còn thời gian đang hoài niệm ký hợp đồng sao? Có cần phải diễn lại một lần nữa?”

“Đi thôi! Không cho phép tẩy trang đi ra ngoài” anh chỉ là vừa mới đang suy nghĩ về ý đồ của Âu Dương Lập, không thể đơn giản chỉ là ăn bữa cơm như thế

“Tuân lệnh!” cô vẫn còn chưa muốn bị Âu Dương Lập nhìn thấy! Đương nhiên sẽ không ngốc nghếch để bản thân bị bại lộ

Người hại cô suýt chút nữa bị bại lộ rõ ràng là anh ấy!

Buổi tối của mùa thu có chút gió lạnh thổi qua, những cành cây bên đường thuận theo chiều gió phát phới, rì rào thành tiếng

Bùi Nhiễm Nhiễm đến cả bộ đồ đều không có thay ra, mặc thêm chiếc áo khoác màu đen tính đi gấp mặt

Cảnh Thần Hạo nhìn thấy cô cái trang như thế này, rất miễn ý

Khi hai người đến căn phòng bao mà Âu Dương Lập đặt trước, Âu Dương Lập và Liêu Vi đã đến rồi, nhìn thấy bọn họ tiến vào, lập tức kêu phục vụ mang thức ăn lên

Sắc mặt của Liêu Vi xem ra không được tốt lắm, sự việc phát sinh mấy ngày nay, chắc khiến cô ta tâm lực sa sút, không có nghỉ ngơi gì hết

Một khi đã đón nhận cô ta và Bùi Nhiễm Nhiễm không phải là một người, cô liền càng cảm thấy bản thân chắc là đã hiểu nhầm rồi

Thời gian 5 năm, cô ta có biến đổi thế nào cũng không thể biến thành như thế này, cho dù phần trên mặt là vẽ ra, vậy thì giọng nói luôn khàn khàn đó phải làm sao giả tạo ra được?

Ngoại trừ họng của cô ta bị tổn thương rồi, nhưng cô nhìn không giống như điệu bộ bị thương

Trong căn phòng, Liêu Vi nâng chiếc ly sinh tố lên cười nhẹ nhìn cô, “vốn dĩ phải uống rượu, nhưng mà cơ thể tôi có chút không khỏe, không thể uống rượu, chuyện ngày hôm đó tôi rất xin lỗi, hy vọng cô Bùi không để bụng, dù sao thì...tôi đã phải nhận trừng phạt rồi”

Không trách là tiểu thư khuê các, tiến lùi đắc thế, lời nói ra nghe thấy mà thành khản như vậy, nếu như không phải là biết rõ cô ta làm qua những chuyện như thế này, cô nhất định sẽ rất cảm động

Âu Dương Lập nhìn về phía hai người họ, cốc rượu trong tay dường như đang chờ đợi cô tha thứ cho Liêu Vi, nâng cốc rượu lên mới thôi

Ngồi bên cạnh cô cũng nhìn cô, trong căn phòng bao rộng lớn thế này chỉ có bốn người, ba người còn lại đều đang nhìn cô

Cô cười cười, nâng chiếc ly sinh tố trước mặt lên, “Âu Dương phu nhân quá khách khí rồi, con người đều sẽ phạm sai lầm”

Cô uống một ngụm nước sinh tố, Liêu Vi ở đối diện cũng cười lên, nụ cười đó không thấy đáy, điệu bộ da cười thật không cười thật sự quá gai mắt

“Xem dáng vẻ này Âu Dương phu nhân và tổng tài đã giải hòa rồi, một ngày phu thê trăm ngày ân ái, hơn nữa hai người phu thê lâu như thế này, Âu Dương tổng tài nhất định sẽ không vô duyên vô cớ ly hôn với cô, dù gì Âu Dương Gia cũng là đại gia tộc có máu mặt ở thành phố A” giọng điệu của cô bình tĩnh nói, “lần sau lại gặp phải vấn đề như thế, thì không nên nhẹ nhàng tìm đến cái chết, không phải là mỗi lần đều có tôi ở bên cạnh, chết theo cô”

Liêu Vi nghe thấy lời của cô, trong lòng bật cười lạnh lùng, người phụ nữ này vẫn thật sự thù dai

Cô đều đã xin lỗi rồi, hơn nữa bây giờ Liêu Thị đều bị Cảnh Thần Hạo gây nên phá sản, cô ta còn muốn thế nào?

Chẳng nhẽ thật sự muốn nhìn thấy cô và Âu Dương Lập ly hôn, mới chịu thôi sao?

“Lần trước là ngoài ý muốn, tôi đã nghĩ kỹ rồi, cái chết đích thực không thể giải quyết được vấn đề” cô nắm chặt lấy chiếc ly trong tay cười ôn hòa nhìn về phía Âu Dương Lập, “Lập đối với tôi luôn rất tốt, người đàn ông gọi giang như anh ấy, ở bên ngoài có mấy người phụ nữ không biết xấu hổ bám lấy anh ấy là chuyện rất bình thường, chỉ có thể chứng minh con mắt tôi rất tốt”

“Âu Dương phu nhân thật sự là rộng lượng, chẳng trách Âu Dương tổng tài trong nhà cờ đỏ không đỏ, bên ngoài cờ màu phát phới” cô liếc nhìn một cái Âu Dương Lập ở phía đối diện, sắc mặt quả nhiên có chút khó coi

Có thể thôi đã không chịu nổi? Cô chẳng qua là nói sự thật mà thôi

Liêu Vi sắc mặt vốn vẫn còn cười, giờ càng có chút không nhịn được

Cờ đỏ không đỏ, cờ màu phát phới?

Sau khi kết hôn với cô xong, phát hiện Bùi Nhiễm Nhiễm bỏ đi rồi, anh ta liền thay đổi

Trước đây trong lòng chỉ có một mình Bùi Nhiễm Nhiễm, bây giờ, thỉnh thoảng lại xuất hiện một người phụ nữ

“Đích thực rất lợi hại” Cảnh Thần Hạo đột nhiên bật ra một câu, trong tay của anh đang cầm lên ly rượu nho đỏ, từ từ nhẹ nhàng lắc quanh

“Đúng à! Giống Cảnh tổng như thế này, cô Bùi nhất định không lo lắng” cô mỉm nhẹ đôi môi, bàn tay nắm chiếc ly nổi đường gân xanh, hầu như trắng toát

Liêu Vi nói tuyệt đối là lời nói ngược, dù sao thì tin đồn của Cảnh Thần Hạo không ít so với Âu Dương Lập, nhưng sự khác biệt giữa hai người này ở chỗ, tin đồn của Cảnh Thần Hạo thật sự chỉ là tin đồn, còn Âu Dương Lập tuy rằng không có tin đồn nào, phụ nữ thì đều thật sự là có quan hệ tốt với anh ta

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc sang nhìn Cảnh Thần Hạo, “đương nhiên không lo lắng rồi, Thần Hạo nhà chúng tôi tốt lắm!”

Thần Hạo?

Liêu Vi và Âu Dương Lập cùng lúc tăng thêm phần nghi ngờ, bọn họ đã thân mật đến thế rồi sao, gọi tự nhiên như vậy

So với sự vô cùng ngạc nhiên và tra hỏi của bọn họ, Cảnh Thần Hạo thì lại rất vui sướng, trên khuôn mặt lạnh băng lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, “ăn cơm thôi! Chút nữa từ từ nói chuyện”

“Vâng!” nếu như có thể, cô thật không muốn nói chuyện, không có ý nghĩa gì cả

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237

Không khí trong phòng bao VIP rất thanh lạnh, điều này Cảnh Thần Hạo khá thích, cô cũng khá thích.

Trong lúc ăn cơm, cô đứng dậy, “Em đi vệ sinh tí.”

Cô nhanh chóng đi ra khỏi cửa, bọn họ cứ vô duyên vô cớ tốt như vậy, nhất định có ý đồ gì.

Bất kể là Âu Dương Lập hay Liêu Vi, muốn nói chuyện, chắc không chỉ giống điệu bộ khi này.

Nhất định còn có ý khác, không tìm cô ta, chính là tìm Cảnh Thần Hạo.

Bọn họ chia nhau ra, mới có thể hành động, cô không ngại giúp bọn họ một tay.

Cô đứng bên cạnh bồn rửa tay để rửa tay, trong gương khuôn mặt lớp trang điểm vàng khè đó vẫn vậy, từ sau chuyện hôm đó, Cảnh Thần Hạo đã đổi cho cô bộ mỹ phẩm chống nước.

Nhiệt độ nước hơi ấm chảy xuống tay mình, cô cẩn thận rửa tay, đôi tai nhạy bén của cô cảm giác thấy có tiếng bước chân đang tiến về hướng mình, cô cho rằng đó là Liêu Vi, nên hét lên, “Chào bà Âu Dương.”

“Là tôi.” Bước chân Âu Dương Lập nhanh chóng đi về phía cô.

Nghe thấy tiếng đàn ông, cô lập tức quay người lại, nhưng không kịp rời khỏi bồn rửa tay, cả người cô bị hấn giữ chặt bên bồn rửa tay.

Eo cô bị giữ chặt, dùng sức tỳ vào thành của bồn nước, kinh ngạc nhưng vẫn nở nụ cười nhìn người đàn ông trước mặt mình, “Đây là phòng của nữ, Tổng Tài Âu Dương từ lúc nào mà biến tướng đến thế, chuyện lớn như vậy, sao lại không thông báo 1 câu. Tôi nhất định sẽ mua 1 vạn pháo để ăn mừng.”

“Bùi Di Hàn? Hay là gọi em là Bùi Nhiễm Nhiễm.” Đôi tay anh giữ chặt cô ở thành bồn, thân thể 2 người tiếp xúc rất gần, cứ giữ cô rất chặt.

Trong lòng cô hơi hoảng, nhưng khẩu khí khi mở miệng rất bình tĩnh, “Tổng tài Âu Dương, anh tương tư quá hóa bệnh rồi chẳng.”

“Nếu em không phải là Nhiễm Nhiễm, sao lại nổi giận với Liêu Vi, đều là vì anh, đúng không? Anh và cô ta vốn không có tình cảm, tại anh lập tức ly hôn! Nhiễm Nhiễm, về bên anh nhé!” Thực ra anh vẫn chưa xác định cô có phải là Nhiễm Nhiễm hay không.

Nhưng từ hôm đó trong mơ anh gặp cô, anh đã cảm thấy Nhiễm Nhiễm đã trở về, anh nhất định phải tìm thấy cô.

Nhưng lâu như thế đến 1 chút tin tức anh cũng không có, nên chỉ có 2 khả năng, 1 là rời khỏi thành A, 2 là sống dưới thân phận 1 người khác.

Đêm đó, khi cô tắt 1 tắt vào mặt của Liêu Vi, anh cảm nhận rõ ràng cô đang phẫn nộ.

Lúc đó, anh thật sự cảm thấy, cô chính là Nhiễm Nhiễm của anh.

“Tổng tài Âu Dương, dù anh có nhớ đến điên cũng phải có giới hạn, tôi và Nhiễm Nhiễm trong lòng anh có tí gì giống nhau không? Ngoài ra, tôi không quen thân với anh, mong anh đừng gần tôi như thế.” Cô có lùi người phía sau, nhìn vào gương mặt thanh mai trúc mã mình từng biết, ánh mắt dần trở nên thanh lạnh, “Cho dù Tổng tài Âu Dương không cần danh tiếng, nhưng tôi là phụ nữ, danh tiếng đối với tôi rất quan trọng, tôi không muốn Thần Hạo khó xử.”

Hình như lời nói của cô có tác dụng, ánh mắt Âu Dương Lập dường như nổi lửa, rồi đột nhiên giữ chặt eo cô, “Em tính giả vờ tới khi nào, Nhiễm Nhiễm, chuyện lúc trước là anh không đúng, nhưng anh không thể không nghe theo mẹ anh, em nhất định phải hiểu cho anh, chúng ta là thanh mai trúc mã bao nhiêu năm, anh đối với em thế nào, chẳng lẽ em không biết.”

“Rất tiếc phải nói với anh rằng, kẻ kích tướng không có tác dụng gì với tôi cả.” Nếu cô dễ bị kích động như vậy, đã sớm bại lộ từ lâu.

Anh càng kích động, cô càng bình tĩnh, từ từ rút tay bỏ vào túi mình.

Đột nhiên, cô thấy eo cô bị đau, người tức giận trước mặt, dường như mất hết lý trí tiến gần cô hơn.

“Âu Dương Lập, anh bỏ tôi ra.” Cô có chút hốt hoảng, dùng sức đạp lên chân anh.

Anh ngây ngốc ra, khuôn mặt 2 người cách nhau chưa tới 1mm, rất gần, anh có thể nhìn thấy rõ ràng dưới mắt cô đeo 1 gọng kính vàng.

“Haha, em bị lộ rồi, em chính là Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm của anh! Em yên tâm, mai anh và Liêu Vi sẽ ly hôn, anh cưới em, chúng ta ở bên nhau, sẽ không rời xa nhau!” Ánh mắt anh ta ánh lên niềm vui, càng dùng sức giữ lấy eo cô.

“Bất cứ người phụ nữ nào gặp tình huống như vậy cũng sẽ tức giận!” Cô nắm chặt đồ trong tay, trừng mắt nhìn anh.

Cô cho rằng chỉ có Liêu Vi điên cuồng như thế, thật không ngờ đến cả Âu Dương Lập, bộ dạng hấn như 1 tên điên, hoàn toàn khác với dáng vẻ ngày thường.

Trước đây cô thật là chưa ném mùi dòi, sao lại thích hấn.

“Không, em khác, em là Nhiễm Nhiễm, em hóa trang đúng không?” Anh kích động nói, vòi nước đằng sau cô chưa tắt, nước đang trào ra ngoài.

Thân thể anh đột nhiên hung hăng, dường như muốn lấy nước lau đi lớp hóa trang trên mặt cô.

Cô thật sự không muốn quỳnh lấy hấn, lúc hấn nghiêng người qua, cô lấy trong túi ra thứ gì đó, hất vào mặt anh ta, bột phòng máy tên tiếng thái phát tán ra không trung.

“A a á...” Âu Dương Lập bật mắt lại, đau khổ lùi sau mấy bước.

“Thật ngại quá, tuy tôi xấu, nhưng dù gì cũng là phụ nữ, cũng sẽ có loại người mắt có vấn đề như Tổng tài Âu Dương đây.”

“A á, em đừng đi!” Tuy mắt anh không nhìn thấy, nhưng vẫn nghe tiếng bước chân cô xa dần.

Không đi mới là ngu, nếu đợi có người vào, dù cô có lý cũng không thể thanh minh được.

Cô bỏ bột chống biến thái vào túi, cười nhẹ đi vào trong phòng bao, sau khi vào thì phát hiện, bên trong yên tĩnh đến nỗi ngay cả cây kim rơi cũng có thể nghe tiếng.

Cảnh Thần Hạo thấy cô, cười đứng dậy, “Ăn no chưa?”

Dùng ánh mắt quan sát cô, cô đi hơi lâu, mà Âu Dương Lập cũng đi ra.

Đây là địa bàn của anh, nếu cô xảy ra chuyện, chắc anh sẽ biết sớm thôi, giờ xem ra, cô không sao.

“Ăn no rồi, đi thôi!” Cho dù chưa no, cô cũng tức đến no.

Liêu Vi nhìn chỉ thấy mình cô bước vào, mở miệng hỏi, “Cô Bùi có thấy Lập, sao anh ấy chưa về.”

“Xin lỗi, tôi không thể vào nhà vệ sinh nam xem được.” Cô lấy túi đứng dậy, chủ động khoác tay Cảnh Thần Hạo, cùng anh đi ra ngoài.

Hai người rời khỏi phòng bao, chỉ còn Liêu Vi ở trogmn đó 1 mình, đợi Âu Dương Lập người có vẻ sẽ không trở lại đó.

Đang xuống thang máy cô móc túi chống biến thái ra, đưa trước mặt anh, “Hiệu quả không tệ.”

Cảnh Thần Hạo lập tức đoạt lấy đồ trong tay cô, toàn thân phát ra một luồng hơi nguy hiểm, “Âu Dương Lập làm gì em?”

“Đừng kích động mà! Anh ta có thể làm gì em, con người em tính phòng bị rất mạnh.” Thực ra thứ này là hôm nay mới mua, nhân lúc lên ca.

“Bùi Nhiễm Nhiễm!” Anh cầm chặt túi đồ trên tay, anh nên đi ra ngoài cùng cô.

Ở địa bàn của anh để cô xảy ra chuyện, anh còn tư cách gì bảo vệ cô, chăm sóc cô, sao người phụ nữ này không thể dựa vào anh, chuyện gì cũng tự mình làm!

Nghe lời nói nghiêm túc của anh, cô muốn nói lý, nhưng cũng coi như hiểu cảm nhận của anh, mặt cô nở nụ cười, “Ông xã, tức giận sẽ có nếp nhăn, anh mà xấu thì em không cần anh nữa.!”

Cô còn tâm trạng đùa, còn anh đã tức đến nỗi nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238

May là cửa thang máy mở ra rồi, nếu không anh cứ lạnh như thế này, cô cảm giác được đã phải bước vào mùa đông rồi.

Vừa ra thang máy, cô kéo anh liền đi về phía ngoài, anh tuy rằng rất giận, còn lạnh cả mặt, nhưng chưa đến nỗi kéo không đi.

Sau khi lên xe, Cảnh Thần Hạo ngồi kế bên cô, trên tay đang nghịch bình xịt hơi cay nhỏ, hơi hơi nghiêng đầu nhìn vào cô, ánh mắt sâu thẳm lái xe trong đêm tối, nhìn vào như là ánh sao sáng lấp lánh, sáng chói rực rỡ, rạng rỡ tươi sáng.

Nhưng mép miệng anh hơi nghiêng xuống lại biểu thị tâm trạng lúc này của anh, rất giận, giận rất khác thường.

Cô không sao thì được rồi, còn giận làm gì nữa?

“Cảnh Thần Hạo, đây là anh không đúng rồi, anh không ngờ không đến cứu em, nếu như em xảy ra chuyện gì thật, anh phải làm sao, anh còn có lý do để giận sao, người nên giận là em mới đúng!” Giận chẳng ai không giống nhau, cô ngày xưa có lúc nào để anh như ý qua.

Bây giờ đã rất nhường anh rồi, tuyệt đối không phải đánh không lại anh, bị anh ức hiếp đến ngoan ngoãn nghe lời.

Cô nói xong liền nghiêng đầu qua đi, cô tuy rằng từ nhỏ ăn sung mặc sướng, sống trong cuộc sống áo đén đưa tay tay com đến mờ miệng, nhưng có rất nhiều chuyện cô đều quen tự mình làm.

Nếu không như thế, đêm sinh nhật đó của Âu Dương Lập và Liễu Vi, cô đã nên yêu cầu anh giúp đỡ, cũng sẽ không một mình chạy lên thuyền.

Một người ra đi năm năm, càng khiến cô nuôi thành thói quen như thế, bản thân cô có thể bảo đảm an toàn, cũng không muốn anh lo lắng, phiền đến anh.

Vừa nói cho anh nghe, chính là muốn nói cô có thể tự bảo vệ bản thân, không ngờ đến thành cục diện như thế.

Cô nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống, vẫn chưa quay lưng đi nhìn, cơ thể đột nhiên bị anh từ đằng sau ôm chặt lấy, cảm giác thoải mái này hoàn toàn không giống với Âu Dương Lập cho cô.

Cô không một chút bài xích.

Trái lại, rất thích.

Anh di chuyển về phía trước cô một chút, áp sát vào cô, vùi đầu vào cổ cô, nhẹ nhàng ma sát vào làn da mềm mượt của cô.

Cô tưởng rằng anh lại giận cô nữa? Có lẽ có một chút, nhưng càng nhiều là giận bản thân, không kịp thời xuất hiện ở hiện trường, bảo vệ cô, dẫn cô đi.

“Nhiễm Nhiễm, sau này anh nhất định sẽ không để em rơi vào tình huống đó nữa.” Anh quyết định rồi, chuyện lớn ở nhà vệ sinh này, lúc ở bên ngoài, anh phải đi theo vào trong.

“Cho nên, đừng giận nữa.” Anh nghiêng đầu chú ý và nét mặt nghiêng yên tĩnh của cô, hình như tẩy trang cho cô rồi, nhìn vào khuôn mặt thật của cô.

“Anh nói không giận thì không giận, em dễ dàng đổ như thế sao? Lúc anh giận tại sao không nói chuyện để nghe như thế!” Cô vốn dĩ đã không giận, vừa nãy nói như thế chẳng phải là vì không muốn anh giận sao, ai biết được quả nhiên có tác dụng, nhưng lại trở thành bây giờ như thế.

Quả nhiên chuyện thấu tình đạt lý này, phải nói với người biết nói đạo lý mới có tác dụng.

“Vậy em giận đi!” Anh ôm chặt cô, đợi cô từ từ hạ giận.

“Anh buông em ra! Nóng chết đi!” Cô động đậy, cúi đầu nhìn vào cánh tay dài của anh.

Nếu như lúc đó Cảnh Thần Hạo xuất hiện thật, hợp đồng bọn họ kí hôm nay, chắc sẽ trực tiếp tiêu tùng rồi!

Anh làm có thể buông cô ra, hơn nữa bây giờ là mùa thu, không nóng, anh lạnh.

Cảm giác được hơi thở của anh cứ vây xung quanh cô, động tác trên tay lại không tự giác thu chặt, cô cũng không động đậy nữa.

“Cảnh Thần Hạo!”

“Uhm” Anh không mở miệng, trong họng đáp lại một tiếng.

Cô cũng không giận, nghiêng đầu nhìn vào đèn neon bên ngoài, thành phố này cô đã sống rất lâu rồi, ở đây có quá nhiều thứ cô quen thuộc, bao gồm người.

“Anh nói lúc đó em tại sao không gặp anh trước! Vậy em nhất định sẽ không bỏ sót, nhất định thích anh, không thích anh ta!” Cô thật ra từ lúc bắt đầu suy nghĩ vấn đề này, càng nghĩ càng cảm thấy, nếu như thời gian có thể quay trở lại, cô nhất định sẽ rửa sạch đôi mắt của mình.

“Ánh nhìn ngày xưa của em, đích thực tệ thật.” Anh ung dung mở miệng, trong lòng lại vui như nở hoa.

Nhưng anh không hề muốn làm lại từ đầu, làm lại ý nghĩa bọn họ sẽ không thể nhanh ở bên nhau như thế, ở chính giữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn phải làm sao, bây giờ như thế khá tốt, tất cả chương ngại, anh đều sẽ bài trừ hết.

“Xi!” Cô bất mãn phản bác, tay phải lại đột nhiên đặt lên tay anh, “Ánh nhìn bây giờ của em tốt rồi, nhưng ánh nhìn của anh, chắc chắn.....”

Lời nói này của cô là ý gì?

Ánh nhìn của anh chỉ là lớp trang điểm của cô bây giờ có ý nguy trang, hay là chuyện khác?

“Ánh nhìn của anh không hề thay đổi.” Ngày xưa là cô, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy.

Trong lòng cô cộp một tiếng, ngón tay trên tay anh gõ xuống, “Cho dù nói như thế, em vẫn là đang giận!”

Ngón tay của cô lại một lần đặt lên tay anh, ngón tay áp út của anh nghiêng lại, đè ngón tay của cô xuống.

“Anh đừng tưởng anh như thế là em sẽ không giận, em nói anh nghe, vô dụng!” Cô lần này nhất định không có thể thỏa hiệp nhanh như thế, chỉ ít phải cố gắng đến ngày mai.

Anh từ từ buông tay ra, buông ngón tay cô di chuyển đi, nhưng lại vẫn ôm lấy cô, dự định cứ ôm như thế về nhà.

Chiếc xe đậu vững trước cửa biệt thự, Tiểu Dương mở cửa xe, cô cúi đầu nhìn vào tay ở eo mình, “Cảnh Thần Hạo, anh có thể buông được chưa? Cho dù anh ôm em một đường, em vẫn là giận đấy.”

Vợ yêu giận rồi, cần phải dỗ dành.

Cho nên, anh ôm cô cùng nhau ra ngoài.

Bùi Nhiễm Nhiễm không thoát được, chỉ có thể để anh ôm lấy cô, rời khỏi xe đi vào trong, cô ngẩng đầu nhìn vào anh, “Hừ, chuyện đã xảy ra rồi, anh bây giờ ôm em có tác dụng gì, trong lòng em rất sợ, giận lắm! Cho nên anh hôm nay ngoan ngoãn ngủ ở chỗ khác đi!”

Nói xong bọn họ đã vào nhà, Dương Dương Noãn Noãn sớm đã đi ngủ, tội nhỏ bây giờ đã không còn lo lắng cô và Cảnh Thần Hạo về trễ nữa.

“Em giận anh thật rồi?” Anh ôm cô ánh mắt tập trung nhìn lên lầu.

“Đương nhiên là thật rồi, không lẽ là giả sao, em rảnh rồi như thế sao? Giận rất tổn thương sức khỏe.” Cô cho dù là giả vờ, cũng phải giả vờ một lần.

Cô không ngừng ám chỉ bản thân, cô rất giận rồi, rất là giận thật.

Cô đợi Cảnh Thần Hạo trả lời, nhưng anh vẫn chưa trả lời, ôm cô vào nhà rồi, mục tiêu chỉ thẳng vào giường lớn trong phòng, trong lòng cô cảm thấy không ổn.

Cô chẳng phải nói giận rồi sao, không lẽ cô giả vờ không giống?

Cô cố ý trấn tĩnh nói, “Uhm, anh thả em xuống, anh có thể đi được rồi!”

Cảnh Thần Hạo quả nhiên thả cô xuống, nhưng anh cũng nằm xuống, hơn nữa còn nằm lên người cô, đè chặt lên cô.

“Anh ra ngoài! Phòng tôi nay của anh không phải ở đây!” Cô chỉ vào cửa, người này có khi cũng không nói đạo lý.

Cảnh Thần Hạo tỉ mỉ quan sát cô, đột nhiên nhẹ giọng nói, “Nhiễm Nhiễm, em có nghe qua câu này chưa?”

“Chưa, em cái gì cũng chưa nghe qua, anh có thể ra ngoài thật rồi, nếu không ngày mai em nói cho Dương Dương Noãn Noãn nghe, anh ở bên ngoài không bảo vệ tốt em, hại đến em suốt nửa lọt vào tay kẻ xấu.” Cô chăm sóc tội trẻ bao nhiêu năm nay, khẳng định là sẽ giúp cô.

Tay của anh từ từ tiến đến eo của cô, một tay khác tháo mắt kiếng của cô xuống, mép miệng khẽ nhếch, từ từ nói, “Tương phùng nhất pháo miễn ân thù. (1)”

“Miễn đầu anh!” Cô tại sao chưa nghe qua câu này.

Anh như là không nghe thấy lời nói của cô vậy, tiếp tục nói, “Nếu như một lần không được, vậy thì hai lần, ba lần anh cũng không ngại.”

1. Tương phùng nhất pháo miễn ân thù: Ý nghĩa là hai người sau khi cùng nhau trải qua hoạn nạn, tình nghĩa giữa hai người vẫn còn, lúc gặp lại hai người mỉm cười với nhau và quên hết những hận thù ở quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239

"Anh không ngại nhưng em thì ngại!" người giận là cô ấy, tiêu tan hận thù là cô ta nói mới phải!

Nhưng mà người trên thân mình đâu chịu nghe lời cô ta, nhận thấy đây không phải là cách hay để biểu lộ sự xin lỗi của anh ta!

"Cảnh Thần Hạo, anh đừng có quá đáng!" quần áo trên người cô ta bị anh ta kéo mạnh, cô ta lập tức thét to lên.

Anh ta cúi đầu đặt nụ hôn âm nồng vào cái môi nhỏ đang kêu toán lên, tội nay anh ta xác định là phải xin lỗi rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ cảm thấy bản thân như là điên rồi, rõ ràng không giận dữ gì, thì giả tạo làm gì, kết quả làm mình bị liên lụy rồi!

"Đợi đợi đợi....." cô ta thừa sơ hở, áp a áp úng kêu lên tiếng.

"Ủm?" lúc này, không đợi được nữa.

"Bao....." cô ta thốt lên một chữ, những ngày nay đứng ra là kỳ nguy hiểm của cô ta, không đeo bao thì đi khỏi ngay, cô ta một chân đạp mạnh anh ra!

Cánh Thần Hạo di chuyển về phía trước, hồi hải mỗi ngón kéo đầu giường, lấy một cái đưa lên tay cô, "cho em này"

Cô ta nắm chặt thứ đó trên tay, thật sự muốn nện vào mặt Cánh Thần Hạo, thứ đồ này là cho cô à?

Là anh ta sử dụng đầu phải là cho cô ta.

Nhưng mà, vì không muốn có thai, nên cô chịu vậy.....

Bây giờ thật sự giận rồi.

Còn cánh tay kia bị anh ta bắt cởi dây thắt lưng anh ta, chỉ có một tay sao cô cởi ra được?

Khắc tiếp theo, cô ta mặt đỏ bừng đem tới miệng mình, cắn một cái, tháo ra, ném vào mặt anh ta, nói câu mà anh ta vừa nói, "cho anh này."

Anh ta vững vàng tiếp lấy, cúi đầu nhìn cô, "vợ yêu, em nghĩ xem bao nhiêu lần mới khiến em nguôi giận?"

Cô ta mở đôi mắt có chút mê man nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "một lần"

"Vì muốn thể hiện thành ý của anh, anh nhất định cố gắng thêm vài lần."

Nhiều cái đầu anh!

Tại sao cô lại gả cho người đàn ông ăn không bao giờ no thế!

Cô ta cố gắng nhịn cười, "chồng, xin anh hãy tự mình không chế, được không?"

Một sự đụng chạm kịch liệt và giọng nói cự tuyệt mãnh liệt trả lời cô ta, "không được!"

Cô ta khóc không ra nước mắt, chỉ hy vọng người chồng thân yêu, không chế càng thêm không chế, sau này cô tuyệt đối không giận mù quáng nữa.

Hôm sau, chỉ vì sự xin lỗi nhiệt tình như thiêu đốt của người nào đó, mà toàn thân của Bùi Nhiễm Nhiễm đau nhức rã rời, chuẩn bị trốn việc.

Nghe thấy tiếng sột soạt trong căn phòng yên tĩnh, cô ta cũng không muốn mở mắt ra nhìn, chỉ nói một câu lú lú từ hướng phát ra động tĩnh, "em không đi làm đâu!"

"Ủm, ở nhà nghỉ ngơi đi" anh ta cúi đầu hôn vào cái trán sáng bóng của cô, sau đó mới rời khỏi cạnh giường.

"Đều là lỗi của anh, em thật sự rất tức....." còn một chữ bị nén trong họng, thốt không ra, nuốt không trôi, bị nghẹn như thế, mở to mắt ra.

Đạp vào mắt nhìn thấy Cánh Thần hạo, đứng bên cạnh giường nhìn theo anh, ánh mắt đó như đang nói, muốn tiếp tục nói ra câu nói tiếp theo, anh ta có cách khiến cô ta nguôi giận.

Cô ta mở to mắt liếc anh ta một cái, lại nhắm nghiền lại.

Trở người chậm rãi, phần eo đau nhức dữ dội, người nào đó đã tỏ lòng xin lỗi quá dư rồi!

Cánh Thần Hạo đứng bên cạnh giường nhìn cô ta vẫn chưa xuống giường, trở người lộ cánh tay ra ngoài, anh ta cúi người lấy tay cô đặt vào chần, sau đó mới quay người đi tắm gội, lần này thật sự rời khỏi rồi.

Thời gian nhanh như thế, đương nhiên cô vẫn chưa ngủ thiếp, có lúc quả thật anh rất chu đáo.

Cô ta rõ ràng rất giận cách anh ta xin lỗi, bỗng nhiên cô ta cười phà lên, chỉ vì một động tác nên cười như vậy.

Cánh Thần Hạo ăn mặc chỉnh tề, lại đi đến cạnh giường, ánh nắng mùa thu ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ trong điệu bộ đang ngủ yên giấc của cô, gương mặt trắng non xinh đẹp như đang ngậm một nụ cười yếu ớt, là mơ thấy giấc mơ đẹp gì chăng?

Trong giấc mơ của cô có anh ta không?

Đứng cạnh giường nhìn một hồi, anh ta cẩn thận bước khỏi phòng.

Phòng làm việc của chủ tịch Cảnh Thị.

Thích Thịnh Thiên ngồi đối diện Cảnh Thần Hạo, đang nhìn người đàn ông lật xem tài liệu, anh ta cười nhạt nhòa nói, "Hạo ca, anh và Bùi bí thư ở bên nhau lâu rồi chẳng! Có phải nên mời chúng tôi đi ăn một bữa cơm, chính thức giới thiệu được không?"

Cảnh Thần Hạo phía đối diện vẫn không ngán đầu nhìn, "đợi tôi hỏi ý kiến cô ta đã"

"Điều này đơn giản, tôi lập tức đi hỏi dùm anh!" anh ta từ bên ghế nhảy vọt lên, vừa đi ra ngoài vừa than vãn, chuyện nhỏ như thế lại phải hỏi người phụ nữ đó, Hạo ca đúng là nô lệ vợ chân chính mà!

Anh ta đang suy nghĩ, thì sau lưng vọng lại tiếng nói của Cảnh Thần Hạo, "cô ta không ở công ty"

Anh ta lập tức quay người, bước nhanh trở về chỗ ngồi, "cô ta không ở công ty à? Chẳng phải hợp đồng của tập đoàn Âu Á đã ký xong rồi à? Anh lại sắp xếp nhiệm vụ mới cho cô ta à?"

Người phụ nữ Bùi Dĩ Hàn này quả không tệ, quả thật là rất nhiều tài lẻ.

Không những được phòng kế hoạch chính thức tuyển vào, lại còn là bí thư của chủ tịch Cảnh Thần Hạo, lại giúp đỡ Cảnh Thần Hạo giải quyết việc cá nhân, đến cả ngoại giao cũng giao cho cô ta!

Nói đến tập đoàn Âu Dương, trong lòng Cảnh Thần Hạo nổi một trận lửa.

Tính cách của Bùi Nhiễm Nhiễm anh ta hiểu rõ, nếu không lúc trước cũng không vung tay chạy lấy người, không biết nhờ vả anh ta.

Hiện tại càng lợi hại, đã kết hôn rồi một mình vẫn đi đây đi đó, hoàn toàn không để mắt đến anh ta.

Sự việc của Hàn Kiêu, nếu không phải anh ta sau đó xuất hiện áp chế xuống, cô ta nghĩ rằng cái ly trộn thuốc đó không có dấu vân tay của cô ta thì vạn sự đại cát như vậy à?

Tốt cái là sự việc này đối với anh quá đơn giản rồi, trực tiếp lôi hai tên đầu sỏ giao ra, không những hai tên đó không thành công thượng vị, mà còn bởi vì vậy mà mất mạng.

Bọn họ đáng chết!

"Hạo ca, sắc mặt anh có vẻ khó coi? Có phải không khỏe, có cần đi xem bác sĩ không?" Thích Thịnh Thiên chợt nhớ vài ngày trước Cảnh phu nhân luôn nói rằng sẽ đưa Cảnh Thần Hạo đến bệnh viện.

Tuy rằng nói về vấn đề khía cạnh khác, thì đến cả Bùi Dĩ Hàn cũng có thể ngủ ngon lành, thì có lẽ vụ đó không vấn đề gì rồi.

Cảnh Thần Hạo ngán đầu nhìn giờ, "ba giờ chiều nay có buổi triển lãm châu báu diễn ra ở Kim Sáp, thiết kế sư là Vivian, thu phụ cô ta!"

Theo như anh biết, từ lúc Vivian còn ở nước ngoài, Âu Dương Lập giao thiệp với cô ta, hấp đoay vọng cô ta trở thành thiết kế sư ngr dụng của tập đoàn Âu Á.

Cái người đó, chỉ có thể trở thành người của Cảnh Thị.

"Hạo ca, độ khó về công việc của anh hơi lớn đó! Nếu em nhớ không lầm, Vivian đã bốn mươi tuổi rồi, anh muốn tôi giải.....quyết cô ta?" anh ta cúi đầu đau khổ nhìn anh, vẻ mặt khoa trương và không thể tư nghị.

"Gần đây cậu đã ăn não heo chưa?" anh nói vẫn chưa rõ ràng à?

"Hạo ca, em hiểu ý anh, giỡn chơi tí để lấy không khí mà! Anh nhìn xem vẻ mặt hiện tại của anh tốt lên nhiều rồi! Có màu sắc rồi, hồng rồi, ừm, đừng giận nữa!" phản ứng đầu tiên của anh ta thật sự nghĩ rằng là cái ý nghĩa kia.

"Thôi vậy, để tôi tự đi! Để Thích Thịnh Thiên đi, có tí không đáng cậ.

"Hạo ca, không cần, thật sự không cần, để em đi được rồi, chuyện nhỏ như vậy sao có thể để anh đi được chứ! Chỉ là một Vivian thôi mà! Giải quyết trong tích tắc, buổi tối hôm đó....." ăn cơm thôi! Tuy rằng ở công ty anh ta cũng có thể nhìn thấy Bùi Dĩ Hàn, nhưng mà cái cảm giác đó không giống nhau.

"Cô ta rất khó giải quyết" nếu không phải vì Âu Dương Lập ra điều kiện, trước khi quay trở về, cô ta đã là thiết kế sư của tập đoàn Âu Á rồi.

"Chỉ là đàn bà, có gì mà không giải quyết được chứ? Chỉ là một mama già thôi mà!" Thích Thịnh Thiên đánh mạnh vào bàn, "em đi đây, bảo đảm sẽ mã đáo thành công"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 240

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Ba giờ chiều rồi, triển lãm châu báu ở Kim Sáp nhớ tới xem đây, ở đó có đồ em thiết kế.” Đối phương truyền tới một âm thanh hết sức nhẹ nhàng.

“Xin lỗi xin lỗi, em thật sự quên mất, em tới ngay lập tức.” Cô ngắt điện thoại, nhìn thời gian một cái, bây giờ cũng đã là hai giờ ba mươi rồi.

Cô quên việc lớn như vậy không nói làm gì, cô ấy muốn nhắc cô cũng không nhắc sớm một chút, nhất định đợi đến bây giờ,

Cô không kịp trang điểm, thay một chút quần áo, nhanh nhanh chóng chóng lấy chìa khóa xe, nhanh chóng lái tới Kim Sáp.

Vivian là một đại sư của châu báu quốc tế. Triển lãm thiết kế châu báu của cô ấy không phải là ai cũng có thể vào được, người vào được đều là khách mời. Cô nhìn bên ngoài đồ không ít xe, không kịp suy nghĩ gì nhiều, xuống xe nhanh chóng bước về phía trước.

Trên đường tới đây cô lái xe rất nhanh, nhưng khoảng cách từ Tú Viên tới Kim Sáp tương đối xa, khi cô tới nơi cũng đã là ba giờ rồi, trong sảnh lớn sảnh nhỏ đều là người tới trước tham quan.

Không nhìn thấy Vivian. Cô liền đi thẳng về phía sau, cô không thích ồn ào, những buổi như thế này, để lộ mặt vài phút đối với cô mà nói cũng đã là giới hạn rồi.

“Chị Nhiệm Nhiệm!” Cô vừa bước vào, đón đầu chính là một âm thanh to tới mức màng nhĩ.

“Ô Quy Hào, Em có thể bình thường một chút không?” Cô nhìn vào phía trong bước tiếp. “Sur phụ của em đâu?”

“Đang ở bên trong à! Nhưng khi này có hai người muốn gặp sur phụ đều bị từ chối rồi, không biết sur phụ đang làm cái gì nữa? Không phải là muốn về nước phát triển hay sao?” Ô Quy Hào lắc lắc đầu, nhìn cô một cách rất thần bí, “Chị Nhiệm Nhiệm, sản phẩm mà chị thiết kế người đến xem rất nhiều đó, chị không làm nhà thiết kế thật là rất đáng tiếc!”

Bùi gia là chuyên gia về ngọc bích, từ khi còn nhỏ cô đã thích cùng với Bùi Chính Đông đi xem những loại ngọc đẹp đẽ, thiết kế những thứ đó là tài năng. Nhưng hiện tại cô không có ý niệm muốn làm nhà thiết kế.

“Vậy có bán ra được không?” Nếu như cô nhớ không nhầm, ngay từ đầu chỉ đưa cho Vivian bản vẽ tay, thành phẩm cô vẫn còn chưa kịp nhìn thấy thì đã về nước rồi.

“Đương nhiên bán ra rồi, yên tâm đều dùng tên tiếng anh của chị, chắc chắn sẽ không bị phát hiện được.” Cô ấy chủ động tiến tới phía trước cầm lấy tay cô, ánh mắt cô ấy nhìn chăm chăm lên cô, “Chị Nhiệm Nhiệm, chị đẹp lên nhiều đấy, nhanh nói cho em biết bí quyết trở nên đẹp ra của chị là gì?”

Cô gần như hôm nào cũng trang điểm, da không bị xấu đi, không bị mụn cô cũng đã thấy rất cảm kích rồi, làm gì có bí quyết nào?

“Chị không nói!” Cô ấy buồn bã, đau khổ, sao mà lại không nói cơ chứ!

“Chắc do gần đây quá hạnh phúc!” Cô cũng không biết phải giải thích như thế nào.

“Hạnh phúc à! Chị hình như cũng có bé lên đó, có phải vì vị Cảnh tổng đó? Khi em về đây, có xem qua tin tức trong nước, Bùi Dĩ Hàn đó chắc chắn là chị phải không?” Khi cô ở nước ngoài đã trang điểm rồi, không nghĩ được rằng khi về nước vẫn không thay đổi được.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Chị.” Nhìn thấy Vivian bước ra, cô thành công chuyển đổi vấn đề.

Cô và Vivian đã quen nhau từ trước, khi đó cô mới có vài tuổi, nhìn thấy cô ấy vẫn còn rất trẻ nên không gọi bằng dì, cứ thế gọi là chị cho đến tận bây giờ.

Khi cô ấy rời thành phố A, Bùi gia đang trong thời kỳ hưng thịnh nhất, thiết kế khai sáng của cô ấy đều do Bùi gia đào tạo nên, tiền ra nước ngoài du học cũng là của Bùi gia, chỉ là người khác không biết mà thôi.

Vivian cũng gần bốn mươi tuổi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, nhìn cũng chỉ giống như ba mươi tuổi mà thôi, dịu dàng đức hạnh, trên người toát ra một khí phách của nghệ sĩ rất trầm tĩnh, so với Ô Quy Hào hihi haha kia thì đúng là khác biệt.

“Nhiễm Nhiễm” Cô ấy cười, “Nhìn em đẹp như vậy là tốt rồi.”

“Chị, chị đừng nói với em là chị về nước để giúp em nhé?” Cô thật sự không cần mà!

“Vậy chẳng lẽ chị về dưỡng lão à?” Cô ấy cười mỉm hỏi ngược lại, “Em đã xem qua thiết kế của em chưa?”

“Vẫn chưa ạ, e đương nhiên phải tới gặp chị trước chứ.” Thật ra khi hai người họ ở nước ngoài cũng không liên lạc với nhau.

Nếu như không phải có một lần kế hoạch thiết kế của cô tìm vivian hợp tác, cô cũng gần như quên mất cô ấy rồi. Từ khi đó, hai người họ mới thỉnh thoảng liên lạc với nhau.

Ô Quy Hảo ở bên cạnh cũng vừa nhận được một cuộc điện thoại, thần thần bí bí tiến lại sát tai của vivian nói một câu.

Cô ấy liền từ cười rồi, “Để Quy Hảo dẫn em ra ngoài xem nhé, thích cái gì cứ tùy ý mà lấy.”

“Vậy em không khách khí nữa.” Cô bây giờ cũng không cần những thứ này, chỉ là vì ý tốt của cô ấy, cô cần phải đón nhận.

Ô Quy Hảo cùng cô bước ra ngoài, người bên ngoài cũng không đông lắm, nhưng có thể nhìn thấy, mỗi người đều thuộc tầng lớp quý tộc cả.

Hai người họ vừa xuất hiện, không ít người đều quay lại nhìn họ một cái. Mỹ nữ cho dù có ở đâu cũng rất có sức cuốn hút, nhất là giống Bùi Nhiễm Nhiễm tuyệt sắc giai nhân như vậy, càng không thể từ chối.

“Xin lỗi làm phiền rồi, ở đây không được phép chụp ảnh.” Quy Hảo vừa nhìn thấy một người đang đưa máy ảnh định chụp Bùi Nhiễm Nhiễm liền ngay lập tức ngăn chặn, thân đứng chắn trước cô.

Người đó nhìn thấy tấm thẻ trợ lý sản phẩm treo ở trước ngực cô ấy, liền thu máy ảnh lại.

“Cảm ơn nhé!” Bùi Nhiễm Nhiễm nói, liền tiến về phía phòng khác.

“Đây là điều em cần làm!” Cô ấy chỉ phòng phía trước. “Chị Nhiễm Nhiễm, tác phẩm của chị ở đại sảnh, chị vẫn chưa đi xem đâu nhé!”

“Chị đến để tổng tiền sư phụ của em thôi.” Thật ra cô cảm thấy người ở đại sảnh quá đông, rất có khả năng sẽ gặp phải người mà cô không muốn gặp.

Nhất là những nơi như thế này, bản thân là đầu ngành về ngọc của thành phố A, Âu Dương Lập không chừng cũng sẽ xuất hiện ở đây.

“Đúng! Tổng tiền, phải tổng tiền hạn một chút, sư phụ cô ấy rất nhiều tiền. Có thể...” Cô vẫn chưa nói hết câu, hoài nghi nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm đang ở bên cạnh dừng bước chân, “Chị Nhiễm Nhiễm?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy Liêu Vĩ ở không xa kia, mà người đó cũng đang nhìn cô, hai người bốn con mắt nhìn nhau. Toàn thân Liêu Vĩ như đông cứng nguyên vị trí.

Cô mặc một chiếc quần dài màu trắng, phía trên mặc một chiếc áo khoác bò, mái tóc dài tự nhiên thả xuống. Trên khuôn mặt trắng treo kia không có bất kỳ đường nét chỉnh sửa trang điểm nào, đúng là một hoa khôi tinh khiết của trường trong ký ức trước kia, còn hơn trước kia ở chỗ có thêm một chút gì đó rất trưởng thành.

Cô...

Quay lại rồi!

Cô ta đang vui mừng, Bùi Dĩ Hàn không phải là Bùi Nhiễm Nhiễm, Bùi Nhiễm Nhiễm mãi mãi ở nước ngoài không bao giờ quay lại nữa!

Nhưng tại vì sao, cô lại xuất hiện ở nơi như thế nào?

Xuất hiện ở ngay trước mặt cô ta!

“Bùi tiểu thư, đã lâu không gặp.” Cô ta bước về phía cô, cô quay trở lại thì đã làm sao, cô ta một chút cũng không sợ cô.

Âu Dương Lập vẫn là chồng của cô ta, Cảnh Thần Hạo có thể làm chỗ dựa cho cô bây giờ cũng đã có người phụ nữ khác, cô có tư cách gì để khoa trương trước mặt cô ta được.

“Cũng lâu rồi, hơn năm năm rồi thì phải!” Cô cười, không quan tâm việc cô ta bước tới, đi về phía tủ một tác phẩm trưng bày, thưởng thức chiếc vòng ngọc.

“HAHA!” Liêu Vĩ bước tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn giá trước mặt, một số tám phía sau là năm số không. Bùi Nhiễm Nhiễm trước kia mắt không cần liếc là mua luôn rồi, còn bây giờ thì sao?

- - - - - Nhóm dịch: Boss - App iNovel - - - - -

Chương 241

Cô chẳng qua là một thiên kim nghèo túng mà thôi, còn là một thiên kim nghèo túng không ai cần.

“Bùi tiểu thư thích không? Nhưng tôi thấy cô hẳn là không mua nổi nhĩ?” Cô ta cười lạnh, ánh mắt nhìn cô càng thêm châm biếm, “nhưng mà nể mặt chúng ta có giao tình nhiều năm như vậy, tôi có thể mua một sợi tặng cho cô.”

“Cô có tiền mua dây chuyền tặng cho tôi, chi bằng giữ lại phòng thân. Tôi nghe nói Liêu thị không lâu trước đã bị thu mua, thế nào, Âu Dương phu nhân cảm giác thế nào?” Trên gương mặt xinh đẹp của cô nở một nụ cười nhàn nhạt, đáng vẻ hào phóng, tao nhã tự nhiên.

Cho dù Bùi gia không còn gì nữa, cô vẫn là Bùi Nhiễm Nhiễm, Bùi Nhiễm Nhiễm cao ngạo.

“Liêu thị đúng là sụp đổ, thế thì sao? tập đoàn Âu Á giờ đây không như xưa, thì có là gì? Chẳng lẽ cô còn trông cậy vào người đàn ông đã ôm cô đi vào năm năm trước đến cứu cô sao? Tôi nói cho cô biết, anh ta đã sớm thích người phụ nữ khác rồi, còn là người phụ nữ có con, đối với cô, có lẽ anh ta đã sớm thất vọng cực độ rồi!” Cô bỗng nhiên rất may mắn, Bùi Dĩ Hàn không phải Bùi Nhiễm Nhiễm với cô mà nói là quá tốt rồi.

Nếu không phải hôm nay gặp nhau tại nơi khó xử thế này, cô vẫn sẽ rơi vào thế hạ phong.

Lúc trước cô ta chẳng phải rất mạnh mẽ nói Bùi Dĩ Hàn chính là Bùi Nhiễm Nhiễm sao? Sao giờ mới mấy ngày, cô ta đã thay đổi quan niệm rồi?

Phụ nữ quả nhiên là loài động vật hay thay đổi.

“Giúp tôi chúc phúc anh ta.” Cô nở nụ cười xinh đẹp, xoay người đi qua một quầy trưng bày khác.

Trong mắt hoàn toàn làm lơ cô ta, giờ phút này cô chính là một vị khách tới tham quan, lời khoe khoang của Liêu Vi ở trước mặt cô không có ý nghĩa gì, một ngày nào đó, cô ta sẽ cười không ra.

Liêu Vi bị cô lơ đi như thế, trong lòng lúc này không cân bằng, ánh mắt nhìn cô vẫn còn rất bất an, trước kia bọn họ còn là bạn thân, cô hiểu tính của Bùi Nhiễm Nhiễm, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

Dù sao trước đây cô ta thật sự thích qua Âu Dương Lập, nếu như không phải Bùi gia bỗng nhiên sụp đổ, căn bản không tới phiên cô gả cho Lập.

Hiện giờ cô đã không còn Liêu thị chống lưng cho, càng không thể không có Lập, không thể rời khỏi Âu Dương gia, dù cho Âu Dương Lập có nhiều người đàn bà khác như thế, cô đều có thể không quan tâm, chỉ riêng cô ta, cô không thể không quan tâm.

Ánh mắt cô nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm đã bốc hỏa và vô cùng căm hận, cô ta không nên trở về.

Vu Quy Hào nghi hoặc nhìn bọn họ, nhưng cô không hiểu rõ tình huống, cho nên cô lựa chọn im lặng.

Yên lặng đứng ngoài quan sát, khi cô ấy cần giúp giúp một tay là được rồi.

“Phục vụ, tôi muốn cái này, cái này, còn có cái này, phần là những thứ mà cô ta nhìn trúng, tôi đều muốn.” Cô kiêu ngạo nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, ngoại trừ Âu Dương Lập bây giờ còn có một chút xú thích cô ta, cô ta không có tư cách gì đem ra so với cô.

Phu nhân của Âu Dương là cô, Cảnh thị cô ta càng không có chốn dung thân, Cảnh Thần Hạo không thích cô ta!

“Cô xác định?” Cô cười nhạt hỏi lại, nếu là như vậy, tất cả mọi thứ ở đây, cô đều phải xem qua.

“Đương nhiên, chẳng lẽ cô mua mua nổi sao?” Khuôn mặt tiểu tụy của cô khi nói đến câu này tự nhiên sáng hẳn, vẻ mặt hưng phấn.

Cuối cùng cũng có cơ hội hưng hăng giẫm đạp cô ta dưới chân rồi, châm biếm cô ta, khinh thường cô ta.

“Âu Dương phu nhân nói rất đúng, tôi quả thật không mua nổi.” Cô cũng không muốn mua nhiều châu báu về nhà thế này, mặc dù nhà Cảnh Thần Hạo rất lớn, hoàn toàn có thể dựa theo cách bày trí ở đây làm một cái giống nhau như đúc ở trong nhà.

Nhưng cô thật tình không nhảm như Liêu Vi. -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Sự đắc ý trên mặt Liêu Vi không sao giấu đi được, nhưng nhìn khuôn mặt sáng láng, xinh đẹp như cũ của cô ta, trong lòng cô lại đau âm ỉ, phần hận trong mắt chợt lóe lên.

Dù như thế, Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn bắt được, cô không thể phủ nhận cười khê, “những thứ ở đây tôi đều thích, Âu Dương phu nhân muốn mua hết một lần sao?”

Chỉ sợ như thế, Tào Lệ Phi sẽ bắt cô và Âu Dương Lập ly hôn ngay lập tức, người phụ nữ không biết quản lý nhà như thế.

Tập đoàn Âu Á đang bán đồ, cô còn mua nhiều như thế trở về.

Huống chi, châu báu được mang ra trưng bày hôm nay, trong đó còn có mấy món giá trị liên thành, mua hết cô ta nhất định cũng không dám.

“Tôi mua hết thì đã sao, dù sao thì cô đã không mua nổi.” Cô kiểm đầu ra nhiều tiền mà dám mua nhiều châu báu như vậy về đây.

“Âu Dương phu nhân, tôi đại biểu cho cô Vivian rất tiếc khi thông báo đến cô, tất cả châu báu ở đây, một món chúng tôi cũng sẽ không bán cho cô. Vu Quy Hào lên tiếng đúng lúc, “ngoài ra, tất cả mọi thứ ở đây, nhưng phẩm là Bùi tiểu thư nhìn trúng, chúng ta tặng miễn phí.”

“Cô dựa vào cái gì?” Cô kinh ngạc nhìn họ, vừa rồi còn tưởng rằng đi theo sau lưng Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ là một người hướng dẫn mua hàng, thế nhưng bây giờ cô mới nhìn rõ thân phận của cô ta.

Dường như đích thật có tư cách đại diện cho nhà thiết kế chính.

“Cô dựa vào cái gì mà tặng miễn phí cho cô ta, tôi cho cô biết, cô đừng để bị bộ dáng của cô ta lừa, nhà cô ta đã sớm phá sản, ngay cả món đồ rẻ tiền nhất ở đây cô ta cũng không mua nổi, cô tặng cho cô ta cũng không thu được lợi gì!” Cô cũng không tin thân là một thương nhân, ngay cả đạo lý này cũng không hiểu.

Cho dù là một nhà thiết kế từ nước ngoài về thì đã sao, bọn họ muốn phát triển ở thành phố A, tập đoàn Âu Á ở đây chính là tập đoàn đứng đầu, nhưng phẩm là một người thông minh, đều biết nên chọn thế nào.

“Tôi cho cô biết, tôi là vợ của tổng giám đốc Âu Dương Lập của tập đoàn Âu Á, những thứ đồ ở đây tại sao không bán cho tôi? Tôi cho cô biết, bây giờ cô không bán cho tôi, đến lúc đó chờ khi các cô vào tập đoàn Âu Á rồi, tặng không cho tôi, tôi cũng không thêm!” Cô bời vì kích động, bất an, một hơi nói không ngừng.

Thế nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm đối diện dường như không có bất kỳ hành động gì, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, bộ dáng lạnh nhạt khiến cô càng thêm lo sợ.

Tay phải mất tự nhiên nắm thật chặt túi xách trong tay, cố gắng không để cho lớp nguy trang cao ngạo của mình thất bại thảm hại trước mặt bọn họ.

“Âu Dương phu nhân, thật tiếc khi phải nói với cô, chúng tôi cũng sẽ không tặng không cho cô, nếu như cô muốn có, cũng không nhất định có thể bán cho cô.” Vu Quy Hào sớm đã không ưa bộ dáng này của cô ta, nhưng chị Nhiễm Nhiễm hết lần này tới lần khác làm ra vẻ mặt không quan tâm, cô chỉ có thể nhin.

Lúc nhin không được nữa, cô sẽ phải ra mặt.

“Mặt khác, giọng của cô quá lớn, ảnh hưởng đến những vị khách khác, mời cô ra ngoài ngay.” Vu Quy Hào ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, “cho cô một phút rời khỏi nơi này, nếu không tôi gọi bảo vệ tới.”

“60, 59, 58.....” Vu Quy Hào đứng tại chỗ, đọc rõ từng chữ đếm ngược.

Động tác nghiêm túc của cô khiến Bùi Nhiễm Nhiễm nhin không được khê cười, Liêu vi chỉ cảm thấy chói mắt hơn.

Cô ta hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, “Bùi Nhiễm Nhiễm, cho dù cô đã trở về, thì cái gì cũng không sánh nổi với tôi, tôi sẽ không ly hôn Lập đâu.”

“Tôi cũng sẽ không ăn lại thứ đã từng ăn, cho dù anh ta quỳ trên đất cầu xin tôi.” Cô ta hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề này, Âu Dương Lập dù có muốn ly hôn với cô, sau này tuyệt đối cũng sẽ không có bất cứ quan hệ gì với cô.

“Cô.....” Cô thờ phỉ phò, nghe Vu Quy Hào đã đếm tới 15, cô không ở lại thêm nữa, thờ hồn hên đi qua trước mặt bọn họ ra ngoài.

Nếu như cô thật sự bị bảo vệ đuổi ra ngoài, sẽ làm xấu mặt Âu Dương gia, vậy tức là thật sự cho bọn họ cái cớ để không cần cô nữa.

Cô tuyệt đối không thể cho phép mình phạm sai lầm như thế.

- -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242

Bùi Nhiễm Nhiễm, 5 năm trước cô có thể chiến thắng cô ta, 5 năm sau cũng chẳng phải sợ.

Liêu Vi khuấy động mọi chuyện như vậy, cô không hề tỏ ý hài lòng, cô tuyệt đối không ngờ đến sẽ đối mặt với cô ta trong bộ dạng thật ở hoàn cảnh thế này.

“Khi trước cô nói người đến gặp chị, là người của tập đoàn Âu Á?” Không thì sao Liêu Vi lại xuất hiện ở đây.

Vivian không thể nào gửi giấy mời cho cô ta.

“Đúng thế! Anh ta còn là một người đàn ông khá đẹp!” Ô Quy Hào trả lời khá nghiêm túc, cô không hiểu giữa họ có ân oán gì, nhưng thông qua đoạn đối thoại khi này, cô cũng đoán ra một chút.

Hóa ra, bạn trai cũ của Nhiễm Nhiễm là choofig của người đàn bà hồng hách kia, cũng chính là Âu Dương Lập, thế giới này nhỏ bé quá!

“Tôi cũng không biết sao cô ta còn ở đây, nhưng khi này lại có một người đến, người này tôi không nhìn thấy, bảo vệ bảo là người củ Cảnh Thị. Nói không chừng là.....” Ô Quy Hào tươi cười nhìn cô.

“Cô đi xem xem có phải Cảnh Thần Hạo không, nếu đúng, đừng nói tôi ở đây, nếu không phải thì càng không cần nói. Nếu anh ta muốn tham quan, nhất định không được đưa anh ta đến đây, tôi sẽ nấp đi.” Nếu chuyện cô ra ngoài như thế này bị Cảnh Thần Hạo biết được thì hậu quả cô thật sự không dám nghĩ đến.

“Được, tôi đi ngay.” Ô Quy Hào cũng khá hiết kỳ nên lập tức rời đi.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn theo bóng cô rời đi, nhưng trong lòng vẫn khá lo, khi này cô mới gặp được Liêu Vi ở đây, gặp được Cảnh Thần Hạo còn đỡ nhưng gặp được Thích Thịnh Thiên thì phải làm sao?

Liêu Vi vừa bước ra khỏi Kim Sáp, cô mở cửa xe khá mạnh tay, Âu Dương Lập đang thiu thiu ngủ trong xe liền bị cô làm tỉnh giấc.

Sắc mặt anh không vui nhìn sang cô, “Không phải bảo em xem nhiều nhiều vào! Thử giao lưu với vivian xem, ra sớm thế này làm gì?”

Trong đầu cô toàn là hình ảnh gương mặt cười của Bùi Nhiễm Nhiễm, làm gì còn tâm trí đâu nhớ xem anh dặn cái gì.

Nhưng giờ.....

Cô tuyệt đối không được tiết lộ với anh thông tin Bùi Nhiễm Nhiễm đã trở lại.

“Tự nhiên em thấy không được khỏe, mình về đi!” Sắc mặt cô đúng là rất khó coi, một gương mặt mệt mỏi.

Âu Dương Lập thấy cô như vậy, trong lòng không vừa ý, nhưng sau khi quay ra mà muốn vào lại quá khó, họ không có tâm thiệp mời thứ hai.

“Lái xe!” Anh nhắc, chiếc xe nhanh chóng lăn bánh rời khỏi cửa Kim Sáp.

Chiếc xe vừa rời đi, nếu Âu Dương Lập quay đầu nhìn về sau thì anh có thể nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm vội vã ra khỏi cửa chính của Kim Sáp và bước lên xe.

Phía trong Kim Sáp, Thích Thịnh Thiên và vivian đang trò chuyện rất vui vẻ. Anh quả nhiên rất biết cách nói chuyện, cũng rất quyến rũ, già không bỏ nhỏ không tha.

A ha, nhầm! Không phải không tha, họ chỉ nói chuyện thôi.

Hơn nữa Thích Thịnh Thiên cũng giống như lời Bùi Nhiễm Nhiễm nói, anh chỉ đến tham quan thôi, vivian để Ô Quy Hào dẫn anh đi tham quan và giới thiệu.

Ô Quy Hào cười nói, giải thích cho anh, mắt thì thoàng liếc sang sánh nhỏ, nhất định không thể để anh đi qua đó được.

Thích Thịnh Thiê dừng lại trước một tủ trưng bày, ánh mắt anh dừng lại trên một chiếc vòng cổ bạc trắng, mặt dây là một hình elip bọc phía bên ngoài một hình trái tim, một mẫu hình khá đơn giản sang trọng.

“Tôi muốn cái này!” Anh chỉ chiếc dây, giờ anh mới chú ý đến, tên của người thiết kế chiếc vòng không phải vivian.

Ô Quy Hào vừa lựa những chiếc chìa khóa trong tay, vừa nghe anh hỏi, “Cô tên beata?”

“Không phải!” Cô đã tìm được chìa khóa, đang định mở cánh tủ cô mới phản ứng kịp, chiếc vòng đó do Bùi Nhiễm Nhiễm thiết kế.

“Nhà thiết kế này là ai? Ở đâu?” Anh khá thích thứ mà cô thiết kế, nhìn không tồi chút nào.

Nếu đã muốn lôi kéo Vivian về công ty anh thì có thêm một người nữa càng tốt.

“Xin lỗi, cô ấy ở nước ngoài.” Cô không thể bán đứng chị Nhiễm Nhiễm được nên chỉ có thể nói dối.

Thích Thịnh Thiên lộ vẻ thất vọng, nhìn cô lấy chiếc vớ cổ ra, gói lại, rồi họ tiếp tục dạo bước, sau đó bước chầm chậm dừng lại trước sảnh phụ.

Ô Quy Hảo luôn đi theo anh thì nay đứng ra trước anh chặn lấy đường đi, “Xin lỗi anh, sảnh phụ hiện không mở cửa tiếp khách.”

“Ý cô là sao? Khi nãy tôi vào còn có người đi vào trong đó, giờ lại không mở cửa là sao?” Anh khá bức bối, “Tránh ra!”

“Không phải vậy, thật sự không đón khách nữa vì những thứ trong đó bán hết rồi!” Cô gật gật đầu, chính cô còn cảm thấy lý do này khá thuyết phục.

“Không sao, tôi vào xem tủ trưng bày thôi cũng được.” Trực giác của anh cho rằng cô gái đang nói dối, anh không có hứng thú đứng tranh luận với cô, cứ vào nhìn qua một cái là mọi thứ đều sáng tỏ.

Ô Quy Hảo vội gạt tay anh ra, nhưng hành động như vậy khó mà tránh được thu hút ánh nhìn của người khác, cô lại bỏ tay xuống, vừa đứng lúc này, điện thoại vang lên.

Cô căng thẳng nhìn điện thoại, là tin của Bùi Nhiễm Nhiễm, cô lập tức mở xem.

Trên đó nói cô đã rời đi rồi.

Ô Quy Hảo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nhanh chóng rầu rĩ.

Cô mới nói bán hết rồi, giờ làm sao đây?

“Tôi nhớ ra rồi, trong đó giờ đã tấp hàng lại! Mời Thích tổng!” Ô Quy Hảo cảm thấy tự hào về độ nhanh trí của mình.

Nói chung Bùi Nhiễm Nhiễm không bị phát hiện là tốt rồi.

Thích Thịnh Thiên thông minh như vậy, mấy động tác của cô sao qua mắt được anh, anh đang nghĩ ở đây có gì àm anh không được nhìn thấy?

Hơn nữa anh đều không thân quen với cô Vivian kia hay cô Ô gì đó trước mặt, càng không có chuyện mấy năm trước ngủ với cô mà không chịu trách nhiệm.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không có đáp án, anh bèn rời khỏi đây.

Vivian dễ xử lý hơn so với tưởng tượng của anh, anh chỉ cần nói một câu anh là đại diện cho Cảnh Thị thì cô lập tức vui vẻ đồng ý.

Làm anh còn lo phải thất thân mới giải quyết được cô! Sợ muốn chết.

Sau khi báo lại tin này với Cảnh Thần Hạo, cái nghe được từ đại boss chỉ là một tiếng có cũng như không, “Ừ”, anh thấy nhàm chán, rời khỏi văn phòng của mình.

Bùi Di Hàn không đến làm, Hạo ca đến một nụ cười cũng không bỏ thí cho anh, có dị tính (người khác giới) quên nhân tính, trọng sắc khinh bạn!

Vì Bùi Nhiễm Nhiễm không đến làm nên Lâm Tri Hiểu rất bận, cô nghe tiếng bước chân, cô còn tưởng là người đưa văn kiện và tài liệu tới, cô chẳng buồn ngẩng đầu, “Đề đó đi!”

“Cô chắc chứ?” Giọng nói cao ngạo của Thích Thịnh Thiên truyền đến.

Đôi tay đặt trên bàn phím của Lâm Tri Hiểu bỗng dừng lại, từ lần trước anh nói muốn dùng thứ đó với cô xong, mấy ngày nay cô đều cảm thấy không thể nhìn thẳng vào mặt anh.

Cô thích nhìn mấy người họ trêu nhau, nhưng đến khi trêu đến cô thì, cô không vui rồi.

“Thích tổng, có chuyện gì sao?” Cô vẫn chưa chú ý đến thứ trong tay Thích Thịnh Thiên, ngẩng đầu nhìn anh.

Người này có nhất thiết phải cười đẹp vậy không, đang định tán cô hay sao?

Không phải là cô chứ?

Nhất định trong cái văn phòng này còn có người khác nữa, không thì nhất định là có quỷ chứ không thể nào người anh nhắm đến là cô.

Thích Thịnh Thiên đáp chiếc hộp đến trước mặt cô, “Đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, tiệc tay mua.”

Nói rồi anh quay người bỏ đi, cũng như lúc bước vào vậy.

Chương 243

Lâm Trí Hiểu nghi ngờ nhìn chiếc hộp được bao bọc tinh tế, mở ra nhìn thấy chiếc vòng cổ ở bên trong, lập tức hoảng loạn, “Thích tổng! Thích tổng!”

Thích Thịnh Thiên không nhịn nổi quay người lại, quay trở lại, “Lâm Trí Hiểu, cô sao nào?”

Cái con người này làm sao thế à! Tặng cô ta món quà cô gọi anh mấy tiếng mà thôi, có cần thiết phải có biểu cảm cái nhìn thiếu kiên nhẫn cô như thế không?

Cô đóng chiếc hộp lại, đẩy ra trước mặt của anh ta, “quá có giá trị rồi, tôi không thể nhận”

Và lại bọn họ chỉ là mối quan hệ bình thường không thể bình thường thêm nữa, anh ta đột nhiên tặng món quà như thế này cho cô, chẳng may cô nghĩ lệch lạc đi thì phải làm sao?

Tốt nhất là không nên nhận, Thích Thịnh Thiên cô không dám mở tưởng

Nếu không thì bọn họ cùng nhau làm việc bao nhiêu năm như thế, cô còn phải đơn thân lâu như vậy sao?

“Lâm Trí Hiểu, cô ý gì? Món quà tôi tặng đi rồi, có rút lại sao?” anh chẳng qua nhìn chiếc vòng cổ này khá đẹp, bỗng nhiên nghĩ tới cô

Không ngờ được người phụ nữ này lại không đón nhận như thế

Thích thiếu hiểu vô số phụ nữ, lần đầu tiên tặng quà bị trả lại

Kiểu kinh nghiệm này, thật sự là mới lạ

“Thích tổng, vậy thì tôi không biết anh có kinh nghiệm bị trả lại hay không, nhưng mà tôi thật sự không thể nhận, không công không nhận lộc” cô bất đắc dĩ đứng dậy, dịch chuyển đến trước mặt của anh ta một chút, chớp chớp đôi mắt to tròn, hai tay đưa chiếc hộp đến trước mặt của anh, “Thích tổng?”

Anh nhìn thần sắc cẩn thận nhỏ nhẹ của cô ấy, người phụ nữ này làm thế nào mà trở thành thư ký của tổng tài vậy?

Người đi bên cạnh Cảnh Thần Hạo thì chắc phải học được theo anh ta kỹ năng không biết xấu hổ, chắc chắn cứ thế mà lấy đi, tiện thể hỏi thêm một câu, có còn nữa hay không mới là phong cách cô ấy nên có chứ

Thật sự là một kiểu trong sáng của Cảnh Thị

“Đồ đã đem đi tặng như bát nước hắt đi, tôi không muốn, cô nếu như cũng không muốn, ném bỏ đi!” nói xong, anh lại quay người bỏ đi, nhanh bước bước đi

Mặc kệ cô ta ở sau lưng gọi thế nào, anh đều không có quay đầu lại

Lâm Trí Hiểu cảm thấy chiếc hộp trong tay đang nóng lên, ném mạnh chiếc hộp lên trên bàn, sau khi ngồi xuống ghế rồi thỉnh thoảng lại liếc nhìn một cái, lại cảm thấy nó khá vướng mắt

Kéo ngăn bàn ra ném vào trong, thế này thì không nhìn thấy nữa rồi, cô thờ phào nhẹ nhõm, thoải mái nhiều hơn rồi

Tú Viên

Người làm đón được Dương Dương Noãn Noãn trở về, hai đứa trẻ mới về nhà thì phát hiện mami thân yêu của họ đang ở nhà

Hai thân hình nhỏ bé gấp gáp hối hả chạy vào trong nhà bếp, “mami!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy tin bọn trẻ đã trở về liền rửa tay, nghe tiếng bước chân thì hạ mình xuống, dụi dụi nhìn bọn trẻ, “mami hôn nào”

Hai tiểu bảo bối lập tức đưa mặt ra tiến lại gần, trên mặt hôn một cái nhẹ nhàng, cô mới thả bọn trẻ ra, “hôm nay thế nào?”

“Khá tốt, đồ của trường mầm non đều khá đơn giản! Các bạn nhỏ cũng đều rất tốt!” Noãn Noãn cười hi hi trả lời câu hỏi của cô

Dương Dương nhìn chiếc tạp dề ở trên người của cô, lại ngẩng đầu lên liếc nhìn chiếc nồi đang sôi sùng sục trên mặt bếp, “mami, tối nay mami nấu cơm

sao?”

“Đúng vậy à! Có phải rất nhớ tay nghề của mami rồi không?” cô trở về sớm, cũng không có chuyện gì làm, nấu cơm cho bọn trẻ cô vô cùng vui sướng, đương nhiên còn có Cảnh Thần Hạo

“Nhớ” Dương Dương gật đầu đáp lại

“Trước tiên đi thay quần áo, daddy trở về thì có thể ăn cơm rồi” cô dắt hai đứa trẻ ra ngoài, người làm tiến lên trước cùng bọn trẻ lên trên lầu, cô mới quay trở lại nhà bếp

Khi Cảnh Thần Hạo trở về, ba mẹ con đều ngồi trên ghế so-pha xem phim hoạt hình, Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi ở giữa cầm ipad chỉ vào nhân vật ở trong màn hình đang nói cái gì đó, Dương Dương Noãn Noãn đều sát gần cô, khung cảnh quá đẹp, anh đều không lỡ phá vỡ

“Daddy!” Noãn Noãn phát hiện anh ta ra đầu tiên, vui mừng hồ hởi dang đôi tay ra đòi bế

Con gái chủ động như thế, Cảnh Thần Hạo có chút nhận được súng ái mà giật mình ôm cô bé lên, “daddy, tối nay là mami vào bếp ồ! Daddy phải ăn nhiều chút!”

“Được” anh vô tư trả lời, cúi đầu nhìn thấy Nhiễm Nhiễm tắt ipad đứng dậy

Cô bỏ qua Noãn Noãn đã bị cảm dỗ, liếc nhìn anh một cái rồi đi vào trong phòng ăn, “rửa tay ăn cơm”

Dương Dương cả đoạn đường mắt không chớp đi theo Bùi Nhiễm Nhiễm, “mami, mami hôm nay là bị ốm rồi phải không?”

Tại sao không có đi cùng daddy đến công ty chứ?

“Mami chỉ là ngủ quá giấc, daddy cũng không có gọi mami, mami liền nghỉ luôn rồi” cô đơn giản giải thích

Cảnh Thần Hạo nghe câu trả lời của cô, hồi tưởng lại chi tiết chút, anh dường như thật sự không có gọi cô

Nhưng mà không đi làm chuyện này là tự cô ấy nói, gặp phải những chuyện khác không biết tìm anh, bây giờ nước bẩn thì nhớ đến hất lên người anh

Rất tốt, cô ấy ngày mai cũng có thể không cần đi làm rồi!

Mạnh liệt cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Cảnh Thần Hạo, cô ngoảnh đầu sang nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, nhìn ra được trong đôi mắt đó của anh lóe lên ngọn lửa, cô giựt giựt bên mép, cúi đầu xuống ăn cơm

Buổi tối chăm lo xong cho Dương Dương Noãn Noãn ngủ, khi cô trở về lại phòng ngủ, vừa hay nhìn thấy người đàn ông nào đó chỉ quần chiếc khăn tắm từ trong nhà tắm đi ra, chiếc khăn màu trắng lau từng ngọn tóc đen nháy

Nhìn thấy cô đi vào, liền tiến lại phía cô, “nói đi! Tối nay ăn cần nấu cơm như thế, lại gây ra chuyện gì rồi!”

“Em gây chuyện?” hoài nghi chỉ vào bản thân, đôi mắt thì lại không dám nhìn anh, nữ nam xuất phòng tắm à!

Bước chân vội vàng bước ngang qua anh ấy, vốn dĩ hướng đến chiếc giường lớn, nghĩ đến cô vẫn chưa có tắm rửa, kai quay người đi về phía trong phòng tắm, cô từng động tác từng bước di chuyển đều bị anh nhìn trong mắt, cô ấy rõ ràng liếc thấy anh ấy nhếch mép cười

Cô bất đắc dĩ lại quay về trước mặt anh, nụ cười trên mặt của Cảnh Thần Hạo càng thêm rõ ràng

“Được thôi! Em hôm nay đi đến Kim Sáp rồi, ở đó có một buổi triển lãm châu báu, với khuôn mặt này của em” ngón tay trắng nõn của cô ở trên mặt xoay một vòng, “gặp phải Liêu Vĩ”

Cô vốn dĩ không có dự tính giấu anh ấy, nhưng mà đây cũng không tính là cô gây chuyện à?

Cảnh Thần Hạo động tác đang lau tóc bỗng dừng lại, ánh mắt từ trên xuống di chuyển trên người cô, đến mức đưa tay ra ấn lên trên vai của cô để xoay mấy vòng trước mặt anh

Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự hết lời để nói, người đàn ông này có phải là có bệnh không vậy? Cô chuyện gì đều không có sao, nếu như có bị sao, cô nhất định sẽ nói ra

“Em không bị sao chứ?” anh không yên tâm hỏi, nhìn thấy cô gật đầu, anh lại hỏi tiếp, “cô ta làm gì em rồi?”

Nhưng mà anh vẫn không yên tâm, chiếc khăn trong tay ném một bên, không thèm để ý cô đang thất thần bé cô đi về phía chiếc giường

“Cảnh Thần Hạo anh bỏ em xuống!” cô có chân có tay có thể đi lại

“Em không phải là muốn đi tắm sao? Anh trước tiên giúp em cởi quần áo ra” cơ thể của cô bị đặt lên trên giường, cô lập tức lùi ra phía sau

Thì bị anh ấy tóm lấy cổ chân, dùng lực kéo về phía của anh ấy, cả người cô lại kéo về mép giường, đến cả hai chiếc chân bị treo giữa không trung. Cô dứt khoát ngồi dậy, ngẩng đầu lên đối mặt với anh ấy, “không có lý lẽ”

Anh không giận ngược lại còn cười mở miệng nói, “em tự mình coi hay là anh giúp em?”

Cô không còn gì để nói chỉ biết nhìn anh ấy, ánh mắt vô tình hướng xuống phía dưới, thực tế trước đây hai người không có làm qua mấy lần, và lại lần đầu tiên cô không tỉnh táo, lần thứ hai anh ấy không tỉnh táo

Lần thứ ba cũng không biết hình như không phải là đặc biệt tỉnh táo, rốt cuộc cô rất muốn cẩn thận soi xét anh ấy, nhưng mà bây giờ.....

Cơ bụng tám múi rắn chắc ở ngày trước mắt cô, lại còn vừa mới từ trong phòng tắm bước ra, đường viền bên lườn bắt chéo bị chiếc khăn quần che đi không ít, cô nuốt nuốt nước bọt, nhận thức được ánh mắt nhìn chăm chăm của anh với cô, cô giả vờ ngần ngại ngoảnh đi chỗ khác, cô từ từ tiếp tục nhích cơ thể về phía sau

Lần này anh tóm thẳng bắp chân nhỏ của cô, đồng thời hạ mình tiến lại sát gần cô, “vợ ơi, muốn sờ thì sờ, ở đâu đều có thể, có muốn anh nằm xuống anh để cho em sờ cho thỏa thích?”

Khuôn mặt của cô bỗng chốc trở nên đỏ ửng, trên người của anh mùi hương sữa tắm nhẹ nhàng tinh mới truyền đến, cô hít một hơi, hai tay túm chặt lấy ga giường, “ha ha, anh nhích ra chút xíu trước, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244

Cô không cần tư thế đó, chân cô còn đang gác trên cạnh giường, tư thế đó của anh, quá là gọi tình.

“Em muốn tự coi.” Anh thật sự không ngại giúp cô, ngược lại còn rất vui.

“Khắc khắc!” giờ rất ít khi tự coi đồ, hầu như đều có bàn tay đầu nhiệt tình của anh trợ giúp.

“Âu Dương Lập muốn mời Vivian qua đó làm nhà thiết kế bên anh ta, hôm nay anh cũng đến đó hả?” Cô cảm thấy chắc không phải anh.

“Thích Thịnh Thiên đi.” Anh lập tức trả lời, đôi mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm cô, “Năng lực chuyên đề tài của em, thật chả ra sao.”

Cô mở to hai mắt, tội nghiệp nhìn anh, “Chồng, em thật không gây họa gì mà!”

Trong lòng cô có chút khinh bản thân mình, cái này có tính đang làm nũng với anh không?

Cảnh Thần Hạo chắc sẽ nhìn cô với ánh mắt nhìn 1 con vật lạ không nhỉ?

Cô đưa tay ra, ôm lấy eo anh, da anh thật đẹp, sờ vào thật thoải mái.

Anh chớp mắt, thân thể tê cứng, “Nhiễm Nhiễm, đừng như thế.”

Anh chịu không nổi cảm giác đùa nghịch nhẹ nhàng của cô.

“Anh bảo em sờ cơ mà!” Cô rút tay lại, lời đàn ông nói không đáng tin, lời Cảnh Thần Hạo nói càng không đáng tin.

Anh lại cười, thân thể anh đè nặng lên người cô, ngữ khí với nụ cười nhẹ bất lực, “Em sờ đi!”

“Anh dậy đi!” Anh nặng quá.

“Không dậy!” Anh thích đè lên cô, cứ như thế đè lên cô.

Cho nên, sao vừa nãy cô lại cứ lộn lờ trước anh, tự mình chuốc khổ!

Lúc cô đang thấy ngại ngùng, bỗng anh nói nhẹ bên tai cô, “Hay là, để anh giúp em...coi.”

“A a á, đừng!” Cô nhanh chóng khụy chân, nhưng vô ích.

Cô vừa la vừa hét, nhưng khiến anh có cảm giác cô không ngừng nói bên tai anh, “Ừ, không được...ngừng.”

Cảnh Thần Hạo anh đồ khốn nạn! Đồ cuồng dâm trong hôn nhân!

Khi ngày thứ 2 thức dậy, Bùi Nhiễm Nhiễm vui đến mức muốn ôm lấy Cảnh Thần Hạo hôn anh 1 cái, ngày đèn đỏ chính là bùa hộ mệnh của cô.

“hôm nay em vui thật đấy!” Cảnh Thần Hạo không hiểu gì hết, chỉ thấy Bùi Nhiễm Nhiễm vui vẻ từ phòng vệ sinh đi ra, lạnh lùng hỏi.

“Em sẽ vui đến 7 ngày, chồng ạ, phải để anh chịu uất ức rồi.” Mặt cô nhìn anh với vẻ đồng cảm, nhưng ánh mắt lại ánh lên niềm vui.

Nghe lời cô nói, mặt Cảnh Thần Hạo tối đen lại, hoàn toàn không còn đáng vẻ nhẹ nhàng như lúc đầu.

Anh ghét ngày đèn đỏ!

Nhìn mặt anh 1 đồng, cô càng kích động, nhất định là do hôm quá sung quá, nên đến sớm 2 ngày.

Thật là đúng lúc.

Giờ còn khá sớm, cho nên cô vui mình trong chăn, vừa vào đó đã bị anh kéo vào lòng, đưa tay sờ lên bụng, “Đau không.”

“không đau.”

“Ừ.”

“Anh hình như có vẻ thất vọng?” Cô chớp chớp mắt, quay người trong lòng anh, có chút nguy hiểm khi nhìn anh, “Cảnh Thần Hạo, anh đừng nói với em, giờ trong lòng anh đang nghĩ là, nếu giờ em đau, anh có thể chăm sóc em, sau đó em sẽ cảm kích anh, rồi từ đó sẽ không muốn xa anh nữa? Hả?”

Anh có thể nói anh đúng là nghĩ vậy không?

Có thể chăm sóc cô đương nhiên anh rất vui, nhưng cô không đau, càng không bị gì, anh càng vui.

Nhiễm Nhiễm của anh, thật sự là không chút đồng cảm.

Dễ nuôi thật.

“Không có đâu!” Anh chẳng đổi sắc mặt lúc đầu đáp.

“Cảnh Thần Hạo, anh lừa em, bình thường ngữ khí của anh hay mang theo từ “à? Anh chợt dạ?” Cô biết là anh nhất định đang nghĩ vậy.

Trời ơi, cô rốt cuộc đã chọn người chồng gì đây?

Không đúng, là chồng cô tìm cô.

Ngữ khí anh có vấn đề?

Sao anh chẳng phát hiện ra.

“Nhiễm Nhiễm, ngủ thêm xíu nữa, công ty không bận, em không cần đến công ty cũng được.” Anh ôm lấy cô, nhắm mắt trước, “Ừm, ngủ thêm xíu nữa.”

“Cảnh Thần Hạo anh dậy cho em!” Cô không muốn ngủ thêm, một chân đá chân anh.

Anh vội mở mắt, chú ý nhìn cô, bộ dạng tức giận và tính khí y chang xưa, “Mỗi tháng đến ngày em đều trở thành con mèo hoang dữ tợn vậy sao?”

“Anh mới là mèo hoang! Cả nhà anh đều là mèo hoang!” Cô rút lại cái chân vừa đạp anh, liếc anh cái, trong lòng lại vì câu nói của anh “Không có đâu!” mà cảm thấy không vui.

Cái suy nghĩ kì cục đó, chắc là trên đời này, ngoài Cảnh Thần Hạo ra, thì không còn ai.

“Cả nhà anh...” Anh đưa ánh mắt nhìn cô, trong cả nhà anh đó, cô chẳng phải đứng đầu sao?

Cho nên cô đang nói mình?

“Anh đừng có mà, nói bậy.” Cô cố ý nhún vai, rút người mình lại.

Nhưng cô không ngờ rằng, vì 1 câu nói của cô, sau này có ai đó đã học được, sau này, hễ đụng chuyện, rồi phát dương quang đại nó.

Nằm trên giường ngủ thêm tí, vẫn kiên trì thói quen của mình, trước đây dù tới ngày cô vẫn đi làm bình thường, Cảnh Thần Hạo cũng không còn cách, đành dẫn cô đến công ty.

Tuy Vivian đã đồng ý đến Cảnh Thị làm thiết kế sư, nhưng chưa đến nhận chức liền, cho dù đến thì cũng không đứng giờ lên xuống xa, thời gian làm việc và địa điểm đều là tự do.

Mấy ngày nay, thành phố A có vẻ như rất yên tĩnh, nhưng những sóng gió ngầm bên trong, chỉ có vài người biết.

Tập đoàn Âu Á.

Trong phòng họp đang tiến hành 1 cuộc họp vô cùng khẩn trương, Âu Dương Lập ngồi ở vị trí chủ tọa đang nhăn mày, mấy ngày này luôn có mấy đối tác họp tác đột nhiên ngừng hợp đồng, việc này bình thường ít thì có thể ứng phó được, đột nhiên nhiều lên thì thật khó ứng phó.

Trong phòng họp không ngừng bàn tán, anh nghe những lời bàn tán nồng nhiệt kia, trong lòng cảm thấy chuyện này thật là quá trùng hợp, luôn cảm thấy có ai đó thao túng đằng sau.

Người mà anh nghĩ đến đầu tiên là Cảnh Thần Hạo!

Lần trước nhanh như chớp khiến Liêu Thị trở tay không kịp, lần này lại đối phó tới bọn họ.

Liêu Vi từ ngày trở về từ Kim Sáp trở về thì luôn không bình thường, cộng với việc đêm hôm đó, khiến anh càng không muốn về.

Đột nhiên trong lòng anh trào dâng 1 ngọn lửa, “Thôi! Cuộc họp hôm nay đến đây thôi! Tan họp!”

Anh hùng hổ đứng dậy khỏi ghế, rồi đi ra ngoài.

Mấy người còn lại trong phòng đưa mắt nhìn nhau, sau đó cũng lần lượt đi ra ngoài.

Sau khi Âu Dương Lập đi ra khỏi phòng họp, thì trực tiếp ngồi thang máy xuống lầu, đi thẳng ra khỏi đại sảnh rồi ra ngoài.

Anh vừa ra ngoài, thì bị dọa đến giật mình, “Anh Âu Dương, anh có nhớ em không?”

“Hòa Miêu?” Anh nhìn xung quanh, rồi nhanh chóng kéo cô ta lên xe, “Sao anh lại đến đây?”

“Em xuất viện rồi, đương nhiên đến đây tìm anh!” Cô nghiêng đầu, từ vị trí phó lái hướng gần anh, “Anh Âu Dương, em nhớ anh lắm!”

Trước đây Hòa Miêu rất ngoan rất nghe lời, anh rất thích, lúc này tâm trạng anh không vui, gặp cô, đột nhiên thấy trong lòng mình phát ra ngọn lửa, kéo cô đến gần anh, hôn lên môi cô.

Hòa Miêu trong lòng thấy vui, lập tức phối hợp với anh, nụ hôn nồng nhiệt rất lâu mới kết thúc, vừa kết thúc Âu Dương Lập lập tức đạp ga, chạy xe đến khách sạn, rồi nhanh chóng kéo cô vào trong.

Trong lòng Hòa Miêu càng kích động, đã lâu như thế, anh Âu Dương vẫn còn nhớ cô, còn không chịu đựng nổi đến này sao!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không ngờ rằng người đàn ông nhỏ nhen này, lại nhớ dai thật!

“Thân là một thư kí, dám nói chuyện với cấp trên như thế, nói đi! Muốn sự trừng phạt như thế nào?” Anh nhíu mày, ánh mắt nhìn vào cô, cây bút trên tay lại kí nốt hai chữ còn lại.

Người IQ cao ngay cả tay cũng hòa hợp như thế, khó trách Dương Dương từ nhỏ đã biết rất nhiều.

Không đúng, cô cũng không ngốc đâu! Chỉ là trước mặt Cảnh Thần Hạo, tỏ ra ngốc thôi.

“Xin hỏi Cảnh tổng, có sự trừng phạt gì?” Trên khuôn mặt vàng mặt của cô lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, cung kính đứng trước mặt anh.

“A, qua đây hôn anh; B, qua đây ngủ với anh; C bao gồm hai cái trên. Lương tâm kiến nghị em chọn C.”

“Sờ thử ngực anh xem anh có thứ gọi là lương tâm không? Đừng sĩ nhục lương tâm được không?” Cô cầm lấy văn kiện anh kí xong, cười với anh, “Em chọn D, cảm văn kiện ra ngoài!”

Nói xong, bước chân cô vội vàng đi ra ngoài, Cảnh Thần Hạo nhìn thấy bóng dáng vội vàng của cô, từ từ nói, “Chọn C, anh giúp em chọn rồi.”

“Bùm” một tiếng, nghe được tiếng nói của anh đồng thời, cô trực tiếp đóng cửa lại.

Lựa chọn C cũng khá tốt, sao đi chẳng nữa tối nay cô cũng không thoát được.

Hai chữ tiết chế này, cô cả đời cũng dạy không được Cảnh Thần Hạo viết như thế nào.

Cầm văn kiện trên tay gửi đến trên tay chủ quản, cô ngồi trước vi tính lướt những thông tin gần đây liên quan đến Liên Mộc.

Sự phòng bị của người đàn ông này quá mạnh, đến bây giờ cũng chưa tìm được khe hở.

Không lẽ phải trực tiếp ra tay từ Tào Lệ Phi thật?

Cô biết Cảnh Thần Hạo gần đây có động tác không ít, giành không ít công ty hợp tác của Âu Dương Lập, cô nhìn thấy bất chợt thay Âu Dương Lập cảm thấy bất lực.

Đắc tội Cảnh Thần Hạo quả nhiên không phải là một quyết định lý trí.

May mà bọn họ không phải là kẻ thù.

Nhưng Âu Dương Lập cũng không phải Âu Dương Lập trước kia nữa, chỉ ít đến thời điểm hiện tại, trông tập đoàn Âu Dương không quá khác biệt với ngày xưa, trên bề mặt nhìn như là không bị gì.

Cô đang chuyên tâm suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại reng lên, cô đột nhiên giật mình, cầm lấy di động lên xem, là điện thoại của trường mầm non.

Cô lập tức bắt máy, “Alô?”

“Mẹ của Bùi Noãn phải không? Cô bé lúc ở trường mầm non chơi đùa không cẩn thận vấp té, bây giờ đang trên đường đi bệnh viện An Nhã, mời cô nhanh chóng tới.”

Lúc cô nghe được hai chữ đằng trước của cô giáo nói đã cảm thấy không ổn rồi, lập tức từ ghế đứng dậy, cúp máy trực tiếp xông vào thang máy.

Nhưng lúc chạy được một nửa, cô lại xông trở về, ngay cả cửa của Cảnh Thần Hạo cũng không gõ, trực tiếp chạy vào trong, “Cảnh Thần Hạo, Noãn Noãn nhập viện rồi, anh đi không?”

Đây chẳng phải là câu hỏi thừa sao?

Anh cầm lấy áo khoác màu đen trên giá treo áo nón, bước chân nhanh chóng đi về phía cô, sắc mặt lo lắng hiện lên, trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm cũng nôn nóng vô cùng, nghĩ đến lúc này chỉ có Dương Dương ở kề bên cô bé, cô càng nóng vội hơn.

Bọn họ vừa định ra ngoài gặp phải Thích Thịnh Thiên có việc đến tìm Cảnh Thần Hạo, “Anh Hạo, văn kiện quan trọng.....”

Hai người như là cái gì cũng không có nghe thấy lướt qua trước mặt anh, “Vội vàng quá làm cái gì?”

Thích Thịnh Thiên lắc đầu, nhìn vào văn kiện trên tay, vác theo sau lưng từ từ đi về văn phòng của mình, lúc đi ngang qua văn phòng của Lâm Tri Hiểu, bước chân anh khựng lại, đổi ngược phương hướng đi vào trong.

Anh gõ cửa, Lâm Tri Hiểu nghe được tiếng gõ cửa liền ngẩng đầu nhìn anh, “Cô biết Cảnh tổng và thư kí Bùi đi vội thế làm gì không?”

“Bọn họ ra ngoài rồi?” Lâm Tri Hiểu hỏi ngược lại.

Văn kiện trên tay Thích Thịnh Thiên nhẹ nhàng gõ một cái lên trán mình, không biết nói gì nhìn cô, đồng thời cũng cảm thấy bản thân vừa nãy là nào úng nước rồi, tại sao lại hỏi Lâm Tri Hiểu vấn đề này, “Trông ra cô không biết rồi.”

Lâm Tri Hiểu nghi hoặc nhìn vào anh quay lưng bỏ đi, cô có chút cạn lời, anh cái gì cũng không nói cô nghe, trái lại để lại cho cô một dấu chấm hỏi to đùng, sau đó bỏ đi rồi.

Thích tổng, không cần ăn hiếp người như thế chứ?

Chỉ vì cô bây giờ không phải là thư kí trưởng, ngay cả Cảnh tổng đi đâu cũng không biết sao?

Oh, ngày xưa cũng chưa chắc biết được, cô vẫn là không nên yêu cầu nhiều, không biết là chuyện tốt, cô vẫn là nên nghiêm túc làm việc trước khi đại

boss trở về!

Đồng thời ngay lúc này, Cảnh Thần Hạo đang nhanh chóng lái xe đi bệnh viện, Bùi Nhiễm Nhiễm đang ngồi ở vị trí phó lái hai mắt nhìn thẳng vào phía trước, trong lòng không ngừng mặc niệm, nhất định không sao, tuyệt đối sẽ không sao.

Cô ngay cả điện thoại cũng không dám gọi cho Dương Dương, sợ rằng nghe được giọng của cậu, cự ly xa như thế, không cách nào an ủi cậu được, chỉ có thể nhịn thôi.

Đội bọn họ đến bệnh viện rồi thì ổn rồi.

Trường mầm non Thất Thái Quang cách Cảnh thị không xa, hai chỗ cách bệnh viện An Nhã cũng không xa, chiếc xe cứ thế lao đi.

Bên ngoài cửa sổ hình như đang có tuyết rơi, gió mạnh thổi ào ào, mùa đông này cảm giác lạnh hơn thường, cô nghiêng đầu nhìn vào Cảnh Thần Hạo đang nghiêm túc lái xe, nhưng lại cảm giác ấm hơn thường.

Sự ấm áp trong xe, anh đột nhiên nói một câu, "Noãn Noãn sẽ không có chuyện gì đâu."

"Em biết rồi." Cô cũng tin rằng, con gái của cô sẽ không có chuyện gì đâu.

Rất nhanh liền đến bệnh viện, chiếc xe vẫn chưa dừng hẳn, cô liền không chờ được xuống xe, Cảnh Thần Hạo cũng theo phía sau cô, một tay kéo cô lại, đánh một cái vào mông của cô.

"Cảnh Thần Hạo anh làm gì thế?" Ở nơi công cộng đông người thế này, hơn nữa cô cái gì cũng không có làm, bây giờ đang là lúc nóng vội, anh không ngờ còn có tâm trạng đánh cô.

Sắc mặt anh tuần tú lạnh lùng, kéo theo người cô đứng ở đại sảnh đông người qua lại, cô bức bối ngẩng đầu nhìn anh, muốn nghe thử xem anh tại sao lại đánh cô!

"Chiếc xe chưa dừng hẳn không được xuống xe!" Nói xong anh kéo cô đi, trong lòng anh cũng nóng vội.

Nhưng cử động của cô vừa nãy vẫn là nên dạy dỗ, có được lần thứ nhất là có lần thứ hai, động tác nguy hiểm như thế, không thể có nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm vốn dĩ rất giận khi anh đánh cô, nhưng nghe được lời của anh, cơn giận cũng bị tiêu tan đi rồi.

Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm vội vàng đi vào phòng bệnh, nhìn thấy Noãn Noãn đang ngồi trên giường ăn chuối, Dương Dương ngồi bên giường đọc sách.

Trong phòng bệnh còn có một giáo viên canh chừng tụi nhỏ.

Trên bề mặt nhìn vào chắc là không sao, nhưng nỗi lo trong lòng cô vẫn chưa vơi đi, nhanh chân chạy đến bên giường, tỉ mỉ quan sát cô bé, "Noãn Noãn!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246

"Má mi!" Noãn Noãn ngọt ngào gọi, cũng vừa nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đi vào, ngẩn đầu lại hô lên một tiếng, "daddy!"

"Noãn Noãn ngoan." Điều anh lo lắng cuối cùng cũng yên tâm.

Trên đầu cô bé chỉ quấn băng gạc thôi, vừa mới nghe Nhiễm Nhiễm nói, anh ta nghĩ rằng rất nghiêm trọng.

Vẫn tốt, vẫn tốt.

Bùi Nhiễm Nhiễm thì không giống Cảnh Thần Hạo có thể dễ dàng yên tâm, ghét đến độ bắt trước cách anh ta, cõng đồ Noãn Noãn ra kiểm tra từ trên xuống một cách kỹ càng, nhưng cô bé không bị sao.

Cô ta nhìn vào cái đầu đang quấn băng của cô bé, "có đau không"

"Không đau, đều là Noãn Noãn không cẩn thận, tự mình bị té." Noãn Noãn ủy khuất nhìn cô ta, "bị vấp phải bậc thềm, huhu, sau này Noãn Noãn có bị sẹo không, có sẹo có phải là xấu lắm không? Má mi daddy và anh trai có phải không có thích mẹ không?"

Cảm xúc cô bé vốn dĩ rất yên tĩnh nhưng khi nhìn thấy mámi daddy thì hoàn toàn bộc phát.

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức ôm lấy cô bé, "Noãn Noãn là đẹp nhất, mámi và daddy và anh trai luôn luôn yêu thương con mà."

"Thật không?" cô ta vênh cái môi nhỏ, nhìn thấu qua vai của Bùi Nhiễm Nhiễm ngẩn đầu nhìn Cảnh Thần Hạo.

Cảnh Thần Hạo khom người đến gần cô bé, đưa tay lau chùi nước mắt tức thời chảy ra của cô bé, "daddy luôn luôn yêu thích Noãn Noãn."

Anh ta chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày nói chuyện nhỏ nhẹ hiền hòa an ủi một đứa bé gái như vậy, nhìn thấy nước mắt của cô bé, trong lòng anh ta có chút náo lòng.

"Anh trai cũng vậy." Dương Dương đứng lúc xỏ thêm một câu vào.

Anh ta nhìn thấy bộ dạng của Noãn Noãn, trong lòng luôn tự trách mình, đều do anh không chăm sóc tốt cho cô bé.

Bùi Nhiễm Nhiễm ôm lấy cái thân ấm áp của cô bé, xin lỗi và nhìn vào cô giáo đi theo, phát hiện cô bé đang mê mụi, cô ta lạnh lùng lướt nhìn Cảnh Thần Hạo, gương mặt tỏa ra cười ý, "cô Lục, cô về trước đi! Cảm ơn cô đã chăm sóc bé"

Cô ta nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm thêm vài mắt, lại nhìn Cảnh Thần Hạo, gien của người đàn ông này rất mạnh, hai tiểu bảo bối vừa điển trai vừa xinh gái.

Nhưng mà khí trường của Cảnh Thần Hạo quá mạnh mẽ, cô ta vội như muốn thoát ra khỏi phòng bệnh.

Anh ta vừa quay đi, bác sĩ vào phòng kiểm tra.

Cảnh Thần Hạo bèn ôm lấy eo cô, hỏi hộp nhìn Noãn Noãn, đợi kết quả kiểm tra.

"Không có nôn ói, có thể không bị chấn động đến phần não." Bác sĩ quay người nhìn thấy sắc mặt Cảnh Thần Hạo lạnh trầm lại, khí thế lập tức trở nên ủy mị vài phần, "Cảnh tổng, tiểu bảo bối không sao rồi, có thể xuất viện rồi."

Nói xong bác sĩ mặt xám xịt đi ra ngoài, Bùi Nhiễm Nhiễm thoát ly từ trong tay anh ra, ôm lấy Noãn Noãn, nhìn vào vẻ mặt lớn nhỏ của hai người, "hai người đi làm thủ tục xuất viện và lấy thuốc đi."

Hai người đứng tại một chỗ mới thăng tiến cảm xúc, cô ta đang giúp hai cha con mà!

Cảnh Thần Hạo nhìn thấy sắc mặt cô ta, đi đến chỗ Dương Dương, cúi đầu nhìn cậu bé, vừa muốn nói chuyện, thì thấy cậu bé chạy ra ngoài cửa, "đi thôi!"

Vẻ mặt lạnh khốc thật giống anh ta, thật không hổ danh là ruột thịt, trong lòng anh ta như dầu sôi lửa bỏng mà sản sinh lòng tự hào, đây là con trai anh.

Dương Dương và Cảnh Thần Hạo đi rồi, cô ta đem hai cái cặp của hai con cùng đeo lên một bên vai, khoác cái áo gió của Cảnh Thần Hạo lên người cô bé, mới tiếp tục quay sang bế cô bé, "bên ngoài lạnh, như vậy sẽ ấm hơn tí."

"Cảm giác có daddy bên cạnh" lúc này Noãn Noãn chỉ lộ ra ánh mắt long lanh màu xanh dương của cô bé, cười híp mắt nhìn cô ta, rất vui vẻ.

"Có vẻ cái trán của con bớt đau rồi." Vậy tốt, cô lo sợ cô bé sẽ mang sẹo, là con gái đều yêu thích cái đẹp.

Nếu sau này cô bé lớn rồi, nhìn thấy vết sẹo trên trán vẫn chưa biến mất, sẽ buồn lắm.

"Không đau, có mámi bên cạnh không đau chút nào" cô bé đặt một nụ hôn lên mặt của Bùi Nhiễm Nhiễm, "mámi, chúng ta cũng đi ra ngoài nào!"

"Được" hai người bây giờ đều đi thẳng ra cửa lớn của bệnh viện chờ hai cha con, đợi chốc lát hai cha con sẽ quay trở lại.

Mùa đông rất nhiều người bị cảm mạo, cô ta cảm thấy trùm cái áo lên cho Noãn Noãn ấm tí là đúng nhất, "mámi, daddy và anh trai sao vẫn chưa trở về?"

Cô ta rất muốn cười lên, hai mẹ con rõ ràng vừa mới đến đại sảnh, hai cha con đóng tiền lấy thuốc, chắc chắn không nhanh bằng hai mẹ con rồi.

"Hai người sẽ nhanh chóng quay lại thôi." Cô ta chậm rãi đi bên chỗ ngồi đại sảnh, bỗng nhiên nhìn thấy một người phụ nữ trùm kín người ngồi bên chiếc ghế xanh dương, nhưng vóc dáng người phụ nữ rất quen thuộc.

Đặt biệt là lúc người ấy đi đến gần, người ấy có ý nghiêng đầu nhìn chỗ khác, ánh mắt không dám nhìn trực diện cô ta.

Cô ta hoài nghi đi qua đó, quần lấy Noãn Noãn ngồi xuống, cô ta minh hiển cảm thấy thân người phụ nữ cứng đờ, thân người cứng đờ từ từ di chuyển chậm.

"Mámi, mẹ sao vậy?" Noãn Noãn hoài nghi nhìn cô ta, ngọt ngào hỏi.

"Mámi cũng không biết" cô vẫn giữ nguyên giọng khàn khàn, phối với bộ mặt vàng bệch.

Người phụ nữ bên cạnh nghe được tiếng cô, vội vàng đứng dậy, bất thành linh bằng kết quả kiểm tra vừa đặt trên đùi rơi xuống đất.

Tất cả mọi con mắt đồng thời nhìn qua, cô ta khấn trương cúi người xuống, nhanh chóng chụp lấy tài liệu dưới nền đất, bên cạnh tai vọng lại tiếng nói của cô ta, "Âu Dương phu nhân, sao nhìn thấy tôi lại sợ vậy?"

Tuy rằng cô ta đeo mắt kính, nhưng mà cặp kính cô đeo là kính mát, thị lực của cô ta rất tốt, nhìn rõ ràng hai chữ Liêu Vi, và cả kết quả kiểm tra cuối cùng của cô ta, xác nhận đã mang thai.

Cô ta mang thai rồi.

Con của Âu Dương Lập!

Nhưng mà sao cô ta lại ăn mặc kín đến vậy, thần thần bí bí, như là không dám nhìn người.

Liêu Vi nghe cô nói chuyện liền ôm chầm đỡ lấy, đứng dậy cúi đầu nhìn cô ta, ánh mắt cô bị thu hút bởi Noãn Noãn trong lòng cô ta, đôi mắt xanh dương như biển sáng lung linh, rạng rỡ sinh huy, giống như được khảm một viên đá ngọc bích trong đó vậy.

Và trên người cô ta còn trùm cái áo gió của người đàn ông, chẳng lẽ Cảnh Thần Hạo cũng ở đây?

Chú ý đến cái băng trên đầu cô bé, Cảnh Thần Hạo ở đây thì không có gì là kỳ lạ, Liêu Thị bị sụp đổ điều do một tay anh ta gây ra, cô ta hiện tại sợ anh ta muốn chết.

"Tôi bảo vệ sự riêng tư của mình mà thôi, mặc kệ cô đã nhìn thấy gì, tôi hy vọng cô có thể bảo mật!" cô ta vội vội vàng vàng biến mất dạng trước mắt cô.

Cô ta có mang rồi à, đây là một tin vui, nhưng mà cô ta vừa nghe tin Âu Dương Lập và ả đề tiện Hòa Miêu đang ở bên nhau.

Mang thai trong ba tháng đầu rất nguy hiểm, cho dù hiện tại cô ta có vui vẻ, nhưng mà cô ta cũng không thể nói, vì muốn an toàn cho thai nhi.

Cô ta khi nhận được tin đã đậu thai vui sướng lắm, nhưng tin vui này không thể chia sẻ cho người lạ biết được, cho nên cô ta muốn ngồi nghỉ ngơi tí xíu, để giảm bớt cảm xúc của bản thân.

Lại không ngờ rằng có thể gặp Bùi Dĩ Hàn và con cô ta ở đây.

Cô bé đó quả thật dễ thương, đôi mắt to xanh biếc ấy nhấp nháy liên hồi, trên đầu quấn băng gạc cũng không khóc nhè, thật là một đứa bé kiên cường.

Cô ta không nén nổi sờ vào cái bụng nhỏ của mình, đứa con sau này của cô ta chắc cũng dễ thương như vậy.

Trên gương mặt không khỏi lộ ra một niềm vui nhẹ nhàng và tình mẫu tử sáng rực.

Bùi Nhiễm Nhiễm vì tình huống nhỏ lúc này mà suy xét sâu sắc, cô ta cẩn thận nhìn thấy cô ấy rất quan trọng đứa con trong bụng, người mẹ như vậy đều rất vĩ đại.

Bất kể lúc trước cô ta đã làm gì cô, đứa bé vẫn vô tội.

Cảnh Thần Hạo và Dương Dương cùng đi qua, hai người không đi song song nhau, cũng không nắm tay nhau, cảnh tượng như thế thật khác với tưởng tượng của Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247

Anh vẫn nghĩ hai người họ chắc sẽ dắt tay nhau về, như vậy mới có thể giúp cho tình cảm giữa bọn họ. Nhưng hai gương mặt anh tú kia người này còn lạnh lùng thanh cao hơn người kia, giống như kẻ thù gặp nhau tám kiếp vậy.

"Có cần anh bế hộ không?" Cảnh Thần Hạo đưa chỗ thuốc trong tay nhìn cũng không nhìn thanh chóng đưa tới tay Dương Dương, Dương Dương cũng không nhìn anh nhận lấy thuốc.

"Không cần, anh lái xe, đoạn đường ngắn như vậy em bế là được rồi." Cô ôm Noãn Noãn trong lòng, cười nham hiểm bước ra phía ngoài.

Trên đường trở về, Bùi Nhiễm Nhiễm nhận được điện thoại không được yên tâm cho lắm của Lâm Tri Hiểu, Noãn Noãn nói với cô ấy một tiếng không

có vấn đề gì để cô ấy tắt máy.

Sau đó Noãn Noãn dựa vào lòng cô ngủ say luôn, sau khi về đến nhà cô ôm Noãn Noãn về giường ngủ, đắp chăn cho cô bé xong ngồi bên cạnh giường.

Dương Dương bê một cốc nước ấm bước vào. “Mami.”

Cô nhận cốc nước, nhìn gương mặt tự trách của Dương Dương, cô vuốt vuốt lên gương mặt cậu bé, “Dương Dương, không sao, không phải là lỗi của con, con không cần phải tự trách.”

“Mami, con là anh!” Cậu bé chắc chắn phải chăm sóc tốt cho em gái, không cần biết cô vì vấn đề gì mà xảy ra chuyện, đều là lỗi của cậu bé.

“Dương Dương đã làm rất tốt rồi, chỉ có một chút không tốt mà thôi.” Cô nhỏ tiếng nói, không muốn đánh thức Noãn Noãn đang ngủ say kia, nhưng có chuyện cô cũng đã nói với cậu bé rồi.

“Chỗ nào không tốt? Con nhất định thay đổi.” Cậu bé tiến lại về phía cô, đứng trước mặt cô, chỉ còn chút xíu nữa là sà vào lòng cô rồi.

“Hôm nay con và daddy cùng nhau đi làm thủ tục xuất viện và lấy thuốc, khi quay về không được vui vẻ? Có chuyện gì sao? Daddy mắng con sao?” Cô nhìn Cảnh Thần Hạo vẫn giữ một nét mặt bình thản, trong thời gian này cô có thể thấy rất rõ rằng anh đối với Dương Dương nghiêm khắc như thế nào, đối với Noãn Noãn yêu chiều ra sao.

Sự khác biệt trong dạy dỗ con trai và con gái rất lớn, đương nhiên thái độ của Dương Dương và Noãn Noãn đối với anh ấy cũng rất khác biệt.

Sớm biết có ngày hôm nay, cô đã không ở trước mặt Dương Dương bởi nhiều chuyện xấu về anh như vậy rồi, Cảnh Thần Hạo để cho cậu bé giúp cô hiểu rõ, hiểu rõ việc mà Dương Dương nhận định trừ phi trong thâm tâm cậu bé thay đổi, nếu không cô cũng rất khó làm cho cậu bé trực tiếp hiểu rõ.

“Nói rồi.” Cậu bé gật gật đầu, “Con khiêm tốn chấp nhận cách giải thích của bố, không có giận Bố.”

Thật sự nói rồi!

Thật hiểu kỳ không biết anh đã nói gì.

Dương Dương như nhìn ra được cách nghĩ của cô, giải thích nói, “Daddy nói con đáng lẽ nên gọi cho bố. Hai người bọn con đều là đàn ông, cần phải bảo vệ phụ nữ trong gia đình!”

Còn một câu nữa, nhưng tốt nhất không cần để mami lo lắng.

Là do cậu bé sai, khi đó cậu bé quá hoảng, đợi đến khi cậu bé nghĩ tới việc gọi điện thoại, cô giáo Lục đã gọi điện cho mami rồi.

Hơn nữa cậu bé một chút cũng không muốn mami lo lắng.

“Daddy quá thủ đoạn rồi, con vẫn còn là một đứa trẻ, đương nhiên mẹ phải bảo vệ con.” Cô nhẹ nhàng vuốt tóc cậu bé, “Đi nghỉ đi!”

Nhìn Dương Dương gật đầu rồi đi, Noãn Noãn cũng ngủ rất say, cô mới bước ra khỏi phòng của Noãn Noãn, quay trở về phòng riêng.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Cảnh Thần Hạo!” Tiến thẳng về phía người đàn ông đang xem máy vi tính kia, “Chúng ta cần nói chuyện về vấn đề giáo dục bọn trẻ.”

“Anh thấy chúng ta có thể bàn về vấn đề đề thêm đứa nữa.” Anh rời mắt khỏi màn hình, ngược đầu nhìn về phía cô, rất phản kích.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh lạnh lùng, ngồi xuống phía đối diện anh, vừa định mở lời, người đàn ông ngồi đối diện đã mở lời trước.

“Con gái anh có thể không quản, Dương Dương là con trai. Đàn ông trong Cảnh gia nhất định phải giống anh, đừng nói đỡ hộ thằng bé, không có tác dụng.” Anh không muốn con trai mình ra ngoài thân thể yếu yếu ớt ớt được.

Bùi Nhiễm Nhiễm có một thoáng cảm giác bản thân bị chặn đứng, cô còn chưa nói gì nữa!

“Thằng bé từ nhỏ đã có tính trách nhiệm rất mạnh, mà em nghĩ không cần ép buộc cách của anh lên tahiwng bé. Nếu như thằng bé dám giống như anh, mười mấy tuổi đã ra ngoài đánh nhau, em sẽ cắt đứt tình mẫu tử với thằng bé!” Quá loạn rồi.

“Chuyện lâu như thế rồi mà em vẫn nhớ à?” Anh cuối cùng cũng đặt máy vi tính lên trên bàn trà, ngoắc ngoắc ngón tay, biểu thị gọi cô ngồi lại bên cạnh anh.

Mà không phải như về hội nhóm, mà giống như một cuộc chiến.

Bùi Nhiễm Nhiễm em chắc chắn trí nhớ của em không có vấn đề phải không?

“Khụ Khụ Khụ! Hình như anh có chuyện như thế mà? Em cũng chỉ là được nghe nói như vậy.” Cô bắt đầu giả bộ hồ đồ, cuộc sống như hiện tại tốt biết

bao, cô không muốn Dương Dương sau này sẽ nhiễm phải những thứ không nên nhiễm.

Trong nhà có một người loạn là đủ rồi.

“Em qua đây, anh có thể kể tình tiết cho em nghe.” Anh lại ngoắc ngoắc ngón tay, khuôn mặt lạnh lùng nở một nụ cười rất nham hiểm, lông mày nhếch lên, nhìn là biết không phải chuyện tốt đẹp gì rồi.

“Em vẫn còn phải làm việc, chuyện đàm phán ngày hôm nay tới đây kết thúc.” Cô vội vã đứng lên khỏi ghế sofa. “Em đi xem Noãn Noãn thế nào, anh đừng có tìm em!”

Cửa phòng riêng “Râm” một tiếng rất mạnh, Cảnh Thần Hạo lại nhắc chiếc máy vi tính tới trước mặt, tiếp tục làm việc.

Cứ thế mấy ngày trôi qua, miếng băng gạc trên mặt của Noãn Noãn cũng được tháo ra rồi, lưu lại một chút vết bầm tím. Mấy ngày hôm nay, Bùi Nhiễm Nhiễm vì không muốn cô bé bị sẹo, gồng, các loại tương đều không cho cô bé ăn.

Nhìn thấy vết thương trên trán của cô bé hoàn toàn biến mất, không có để lại chút sẹo nào cô mới cảm thấy yên tâm được.

Noãn Noãn của cô vẫn là Noãn Noãn xinh đẹp mỹ lệ, đáng yêu chết đi thôi.

Mới đó đã tới cuối tuần, Lâm Tri Hiểu hẹn cô đi uống cafe, cô vui mừng đồng ý.

Dưới đôi mắt u uất tức giận của Cảnh Thần Hạo, cô nhanh chóng rời đi.

Trước khi rời đi vẫn không quên quay đầu lại nhìn anh một cái, “Ồ nhà nhớ chăm sóc Dương Dương Noãn Noãn đó.”

Cảnh Thần Hạo ngồi trên sofa bất động nhìn chằm chằm bóng hình cô rời đi, ánh mắt sâu thẳm lại.

Người phụ nữ này bỏ anh một mình đi ra ngoài sang trọng như vậy lại còn rất vui vẻ nữa!

Tới địa điểm hẹn gặp với Lâm Tri Hiểu, cô vừa bước xuống xe đã co rụt vai lại, nhanh chóng quấn khăn quanh cổ, gió mùa đông thật sự lạnh đến cắt da thịt.

Cửa hàng cafe này thuộc vị trí phồn thịnh nhất của trung tâm thành phố, bên cạnh chính là phố đi bộ phồn hoa thương nghiệp, nơi này người đi qua đi lại rất náo nhiệt.

Lâm Tri Hiểu ngồi ở vị trí sát cửa sổ, mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, đặc biệt bắt mắt. Khi nhìn thấy cô, kích động vấy tay với cô: “Ồ đây!”

Cô cười bước tới, nhận tiện gọi một cốc mocha, “Đi lượn phố à?”

“Đừng thế! Bọn mình uống chút gì đó cho ấm người, sau đó cậu đi mua quần áo với mình nhé! cậu xem xem mình có nên thay đổi kiểu tóc không?” Lâm Tri Hiểu chỉ vào tóc mình, mặt rất dăm chiêu, “Cậu thấy mình cắt ngắn thế nào, có phải là rất có hình tượng?”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy cô ấy nói, một lúc sau mới hỏi, “Cậu lại gặp chuyện gì à?”

“Aizz...” Cô ấy vừa mới đang rất phấn khích bỗng nhiên xì xuống, “Mẹ mình sắp xếp cho mình gặp mặt một người, cậu xem Dương Dương Noãn Noãn của cậu đã lớn đến vậy, còn mình thì vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai. Cho nên mình thấy cũng chẳng phải chuyện gì cả, đi gặp xem thế nào!”

“Cậu chắc chắn đi gặp?” Có cần thiết phải tiêu tốn tinh thần nhiều đến vậy để thay đổi không?

Vừa mua quần áo vừa thay đổi kiểu tóc?

Lâm Tri Hiểu thờ dãi, “Một câu có đi cùng hay không?”

“Đi.” Cô buột miệng, đương nhiên đi chứ.

Sau đó hai người họ vừa uống cafe vừa nói chuyện, nhưng Lâm Tri Hiểu đối với đối tượng xem mắt không được biết rõ cho lắm, dựa vào những gì mà mẹ cô ấy nói, điều kiện gần như không tồi.

“Mình đi rửa tay một chút.” Bùi Nhiễm Nhiễm đứng dậy rời đi.

- - - - - Nhóm dịch: Boss - App iNovel - - - - -

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248

Lâm Tri Hiểu ngồi trên ghế nhìn trước trái nhìn phải, trong lúc lơ đãng lại thấy được Hòa Thảo che kín người, mặc dù chỉ lộ ra một đôi mắt, nhưng cặp kia trong suốt như nho đen đỏ, cô nhìn cái là có thể nhận ra ngay.

Bốn mắt nhìn nhau, Hòa Thảo cũng nhận ra cô, gật đầu với cô, xem như ra hiệu rồi.

Lâm Tri Hiểu liếc mắt sang phía đối diện cô, còn có một tách cà phê, cô đột nhiên nhớ tới Hòa Miêu, cô ta cũng sẽ không ở đây chứ?

Cô lo lắng nhìn về phía toilet, sự lo lắng của cô nhất định là dư thừa, Nhiệm Nhiệm làm sao có thể thua trước mặt Hòa Miêu được, hiện giờ cô ấy đã không còn thích Âu Dương Lập, có Cảnh Thần Hạo ở đây, Âu Dương Lập có là gì!

An tâm rồi! Nhiệm Bru Hân lợi hại như vậy!

Nhưng mà, Lâm Tri Hiểu nghĩ sai rồi, Bùi Nhiệm Nhiệm không có gặp Hòa Miêu trong toilet, mà là như kỳ tích gặp được Liêu Vi.

Thế giới này có lúc thật sự rất nhỏ.

Tính ra thì cô ta đã mang thai được hơn một tháng mấy gần hai tháng rồi, bụng dưới còn chưa có nhô ra, cô chỉ nhân nhặt nhìn qua, rửa tay, xoay người, dự định rồi đi.

“Đợi chút!” Liêu Vi tắt vòi nước, xoay người nhìn cô.

“Âu Dương phu nhân, có việc sao?” Cô chỉ nhìn cô ta một cái thôi mà, có cần phải nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén phần hận như thế không, giống như cô phạm vào tội ác tày trời vậy?

“Cô không nói chuyện đó cho người khác biết chứ?” Cô lúc trước đối xử như thế với cô ta, còn kéo cô ta vào trong đài phun nước, cô không tin cô ta tốt bụng như vậy giữ bí mật giúp cô!

Bùi nhiệm nhiệm rất không biết nói sao với thái độ của cô ta, lúc nhờ vả người ta còn ngạo mạn hất cằm lên, quả nhiên là Liêu Vi, qua lâu thế này vẫn không thay đổi.

“Không phải mỗi một người đều giống như Âu Dương phu nhân vậy, miệng lớn như thế.” Cô xoay người đi ra ngoài.

Liêu vi thấy thái độ của cô như vậy, có chút gấp, đứa con là vốn liếng cuối cùng của cô, nếu như bị Âu Dương Lập biết hiện tại Bùi nhiệm nhiệm đã trở về, anh ta chắc chắn không để cho cô sinh đứa bé này ra.

Nói đúng hơn là, bất kể thế nào anh ta đều không muốn, nếu không thì mấy năm qua con của Âu Dương Lập đã chạy khắp đường rồi!

Rõ ràng đã phản bội Bùi Nhiệm Nhiệm, còn giả bộ làm ra cái mặt thâm tình, nhưng cô chẳng phải cũng thế sao, cô chính là thích anh ta, dù anh ta không thích cô.

Cô phút chốc bước lên, một phát bắt được cổ tay của cô ta, “Bùi Dĩ Hàn, tôi xin cô, cô tuyệt đối nhất định không được nói ra, chuyện lúc trước là tôi không đúng, tôi sẽ về sau tuyệt đối sẽ không làm hại cô nữa! Tôi chỉ muốn con tôi có thể bình an sinh ra.”

Bùi Nhiệm Nhiệm nhanh chóng rút tay ra, mỉm cười nhìn cô, gương mặt vàng như nến mang theo theo nụ cười, nhìn vào lại có chút cảm giác hiền từ, thế nhưng Liêu Vi biết cô ta không phải.

“Âu Dương phu nhân, tôi sẽ không nói lung tung, ngược lại dường như chính cô không quản tốt miệng của mình.” Cô còn không đến mức táng tận lương tâm làm gì với một thai phụ.

Liêu Vi lập tức che miệng, thần sắc lo lắng nhìn toilet đằng sau, bên trong không có chút động tĩnh nào, thế nhưng cái gì cô ta cũng không dám nói, đi ngang qua cô, nhanh chóng rời khỏi.

Bùi Nhiệm Nhiệm bắt đầu đi đi ra ngoài, theo lý mà nói, hiện tại cô ta đang mang thai không phải nên vui sao? Dù cho Âu Dương Lập không thích đứa bé, thế nhưng Tào Lệ Phi sẽ thích, có bà ta ở đó Âu Dương Lập cũng sẽ không để cô ta bỏ đứa bé, tại sao cô ta lại lo lắng như vậy?

Sau khi cô ra ngoài, cầm lấy túi xách liền cùng Lâm Tri Hiểu ra ngoài, “tớ vừa mới nhìn thấy Liêu Vi đi ra, các người nói cái gì rồi? Bộ dạng cô ta như bị đá kích vậy.”

“Tự dọa mình mà thôi.” Cái gì cô cũng chưa nói.

Cảnh Thần Hạo đều chưa hề nói, hiện giờ cô căn bản cũng không có chuyện gì giấu diếm Cảnh Thần Hạo, nhưng vẫn chưa nói. -----Nhóm dịch: Boss – App: iNovel-----

“Được rồi được rồi, không nghĩ chuyện này nữa, mục đích chính hôm nay của cậu chính là dùng con mắt chuyên nghiệp cậu giúp tớ trưng diện thật đẹp, tuần sau đi xem mắt.” Lâm Tri Hiểu khoác tay cô, xúc động đi trên đường dành riêng cho người đi bộ.

Hòa Thảo ngồi ở một góc hẻo lánh, nhưng vừa rồi còn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm và Lâm Tri Hiểu ra ngoài, Hòa Miêu qua mấy phút sau mới đi ra ngoài.

“Sao em lâu thế, còn đi dạo phố không?” Cô nhỏ giọng nói.

Hòa Miêu nhớ tới vừa nãy nghe được, Liễu Vi mang thai, cô ta đã có em bé, không ngờ lại xảy ra chuyện này, cô tuyệt đối không cho phép

Nếu như cô ta đã mang thai, cô làm sao còn đến bên anh Âu Dương được chứ, con của cô ta không thể giữ lại!

Cô ra về bình tĩnh cầm tách cà phê trước mặt lên, cười cười, “không đi nữa! Em có chút không khỏe, em đi về trước.”

“VẬY À? VẬY CHÚNG TA MAU ĐI THÔI!” Hòa Thảo cầm túi xách kẻ bên lên, nhìn cô ta chuẩn bị đứng dậy.

Hòa Miêu uống một ngụm cà phê ấm bụng, cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Hôm đó Bùi Nhiễm Nhiễm cùng Lâm Tri Hiểu mua được hai bộ quần áo, thật sự đi cắt tóc ngắn, tóc ngắn ngang vai hơi uốn màu nâu, mặc dù trước kia cô đã rất đẹp, nhưng kiểu tóc ngắn gọn, cảm giác khác hoàn toàn,

Cho nên đi về rất trễ, dứt khoát ăn luôn cơm tối ở bên ngoài mới từ từ về nhà.

Mang theo một thân gió lạnh đi vào cửa, liền đụng vào một lồng ngực ấm áp, sau đó ôm lấy cô thật chặt, lạnh không?

“Không lạnh.” Cô lo lắng mình không về nữa, người nào đó thật sự sẽ nổi giận.

“Anh lạnh.” Cảnh Thần Hạo ôm chặt lấy cô, lúc đi nói là sẽ xong sớm về sớm, ngược lại cô về khá sớm, chín giờ tối mới trở về.

Anh đang nói mê sáng sao? Trong phòng có điều hòa, có máy sưởi, và lại hiện giờ anh đang mặc một bộ đồ ngủ, cô đều cảm thấy anh nóng, anh lại còn nói anh lạnh.

“Cảnh thần hạo, anh phải làm gương cho con, không thể nói xạo.” Cô nhúc nhích người, ôm quá chặt, cô cảm giác hô hấp của mình cũng có chút khó khăn.

“Em nói dối không ít sao?” Anh đưa tay đóng cửa, ôm cô đi vào bên trong.

Không chơi với người ghi thù như thế!

Thân thể của cô vung lên, bị quăng lên giường lớn, cô rất muốn linh hoạt lăn đi, phát hiện quần áo trên người có chút dày, động tác có chút không linh hoạt, lăn một chút, liền bị anh bắt lấy mắt cá chân, kéo một phát tới chỗ anh, cơ thể liền nằm ngay mép giường.

Động tác của anh quá nhanh, người cô vừa mới đứng lên, vì tránh không bị ngã xuống, hai tay vòng qua eo anh, ngửa đầu nhìn anh, “Ông xã, xin được nghỉ phép!”

“Em nói cái gì?” Sao anh không nghe thấy!

“Thời tiết hôm nay không tệ.” Cô nghiêng đầu nhìn trời đã tối đen như mực ở bên ngoài, nói bậy một cách trang nghiêm.

Anh cúi đầu tới gần cô, mặt mày cười cười nhìn cô, đưa tay kéo khăn quàng cô ra, “em còn nhớ rõ lời thề lúc trước của anh không?”

Khăn quàng cổ từng tắc từng tắc rời khỏi, cô cảm giác cổ lạnh lạnh, hơi thở tỏa ra khi anh nói bên tai cô, cô lại cảm thấy ấm ấm.

Cô mới không muốn nói tới lời thề mà anh đã từng thề, ngậm miệng không nói, cứ như vậy nhìn chăm chăm anh.

Nhìn cái miệng nhỏ ngậm chặt của cô, nghiêng đầu hôn xuống, áo khoác trên người liền không cánh mà bay, rõ ràng cô mới vừa rồi còn đang ở mép giường giờ đã nằm ngay giữa giường.

“Ông xã, lạnh quá a! Em muốn mặc quần áo đi ngủ, không muốn cởi!” Cô híp híp mắt, mắt cười cười nhìn anh.

“Cởi trước, đợi lát nữa giúp em mặc.” Động tác của anh không có dừng lại chút nào.

Từ khi vào đông đến nay, có ngày mà ban đêm cô mặc quần áo ngủ chứ?

- - - - -Nhóm dịch: Boss – App: iNovel- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249

“.....”

Hôm nay cô cũng chỉ về muộn một chút thôi mà?

Ngày thứ 2 khi tỉnh dậy, cô nhắc cánh tay không có mảnh vải của mình lên nhìn, không phải nói là sẽ mặc đồ cho cô sao?

Đồ đối trá!

Cô nhắc cánh tay còn lại, huých nhẹ lên ngực cơ thể cũng đang lơ lửng nằm cạnh bên, “Cánh Thần Hạo, đồ lừa bịp!”

“Ừ.” Anh nhắm mắt, đáp cô một tiếng.

Không ngờ anh vẫn còn đáp lại cô, anh có lý?

Cho nên, trên đường đi làm, cô không nói lời nào với Cánh Thần Hạo, kệ cho anh nói thế nào cô cũng không đếm xỉa đến anh.

Nên khi họ cùng bước vào công ty, một người đi trước người đi sau, đến Thích Thịnh Thiên vừa từ thang máy bước ra cũng để ý đến thái độ kỳ lạ của hai người.

Lúc thế này anh không nên tham gia vào làm gì, mà đi thẳng về văn phòng của mình, khi đi ngang qua cửa văn phòng của Lâm Tri Hiểu, như một thói quen, anh nhìn vào trong.

Nhìn thì chẳng sao, chỉ có cái chân anh bỗng hơi bước vào trong, “Lâm Tri Hiểu?”

Lâm Tri Hiểu ngẩng đầu nhìn anh một cái, cũng như một thói quen, cô mở ngăn tủ lấy chiếc hộp ra, “Thích tổng, sợi dây đây.”

Từ sau khi Thích Thịnh Thiên tặng nó cho cô, cô gần như một phả xạ, lần nào đến văn phòng cô cũng lôi ra định trả lại cho anh.

Thích Thịnh Thiên chẳng buồn nhìn chiếc hộp mà vẫn chăm chăm gương mặt cô, “Cô rảnh quá sao mà đi làm đầu tóc mới thế kia?”

Trông đẹp đấy chứ.

Chỉ là câu nói này, anh không toát ra.

“Ừm.....đi coi mắt.” Cô cũng biết anh không lấy lại, cô coi như không nhìn thấy ánh mắt anh, chậm rãi trả lời.

“Coi mắt?” Một thư ký của Cánh tổng như cô còn phải đi coi mắt.

“Thực ra.....tôi không phiền nếu dùng cùng cô.....”

“Thích tổng!” Cô lập tức đứng dậy, ngắt lời anh, “Tôi còn nhiều việc phải làm, nếu anh rất rảnh thì mời anh ra ngoài, quanh phải và trở về văn phòng của anh.”

Cô thật sự rất bận, sắp tới dạ tiệc mừng nguyên đán của Cánh Thị rồi, đây là sự kiện lớn mỗi năm của Cánh Thị, các chi tiết và công đoạn trong đó đều đến tay cô, nên bản thân cô phải kiểm tra lại hết lần này đến lần khác để chắc chắn nó sẽ không xảy ra sự cố nào.

“Cô coi mắt ở đâu? Với ai?” Anh rất có hứng thú gặng hỏi cô, để đi coi mắt còn cố ý đi làm tóc nữa sao.

“Thích tổng, hôm nay có phải anh.....” Cô chỉ vào đầu mình, “Có vấn đề?”

“Lâm Tri Hiểu!” Có phải nào anh có vấn đề đâu, rõ ràng là mắt anh có vấn đề.

“Có tôi đây!” Có lẽ cô ở cạnh Nhiễm Nhiễm lâu nên cũng biết cãi lại.

Anh nhìn cô một hồi, thấy chiếc cằm hất cao khi nãy của cô từ từ hạ xuống, anh cười thầm, “Tiệc nguyên đán tuần sau, cô sẽ là bạn nhảy của tôi!”

“Ờm.” Cô nhìn chiếc vòng cổ, cất lại, đến lúc đó vẫn phải mang theo.

Thích Thịnh Thiên thấy hành động này của cô, anh mừng thầm, quay người trở về phòng làm việc của mình, trước khi đi anh còn dừng lại nói, “Kiểu tóc mới không tồi.”

“Cần anh phải nói!” Cô nói một câu rồi tiếp tục cúi xuống làm việc.

Nhưng chẳng được 2 phút, cô lại nghe thấy tiếng bước chân, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Thích Thịnh Thiên quay lại.

Cô lập tức đứng bật dậy, “Thích tổng, còn cần dọn dò gì nữa không?”

Thích Thịnh Thiên nhanh chân bước đến, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Cô vẫn chưa nói với tôi thời gian địa điểm và đối tượng coi mắt.”

“Sao tôi phải nói với anh? Cảnh Thị giờ còn quản lý đời sống tư của nhân viên sao? Không được phép yêu đương?” Còn cả không được có thiên lý?

“Có nói không!” Thích Thịnh Thiên cứng giọng, anh không tin Lâm Tri Hiểu còn cả gan không trả lời anh.

Cô bị quát một tiếng sao dám không trả lời, đáp án vẫn chạy trong đầu cô, nhưng miệng đã nói ra, “Tối thứ 6 ở Chí Dư, đối tượng là Tiết Mặc(Tiết Mộ).”

“Tiết Mặc? Sao không gọi là Bế Mặc cho nhanh! Cái tên khó nghe.” Anh vẫn chưa gặp người thật đã bắt đầu muốn chê rồi.

“Tại vì ba anh ta không phải họ Bế!”

“Lâm Tri Hiểu! Không cần cô phải nói!” Thích Thịnh Thiên không thích câu trả lời của cô, cô gái này bắt đầu biết làm người khác bức mình từ khi nào vậy!

Anh nhớ khi trước trừ chuyện cô làm việc vô cùng nghiêm túc và trách nhiệm thì trước mặt Cảnh Thân Hạo cô vô cùng cung kính, 1 là 1, 2 là 2. Giờ lại còn dám nói đùa về anh ta nữa.

Lẽ nào là vì Bùi Dĩ Hàn bây giờ là người phụ nữ của anh ta nên cô có người chống lưng nên mới dám ăn gan báo như vậy?

Cô mím môi, không nói thì không nói.

Có phải do cô muốn nói đâu, là do anh hỏi cô mới trả lời mà, bây giờ còn người ngang tàng như anh không?

Lần đầu tiên Thích Thịnh Thiên bị một người phụ nữ làm cho bức mình đến vậy, anh quay người đi ra cửa.

Lâm Tri Hiểu nhìn theo khó hiểu, lẽ nào Thích Thịnh Thiên ở ngoài chịu bức tức từ cô nào rồi xong chạy đến đây, đổ lên người cô?

Cô rùng mình, đàn ông như Thích Thịnh Thiên, nên tránh xa thì hơn.

.....

Bùi Nhiễm Nhiễm vì công việc nên tới văn phòng của Cảnh Thân Hạo, vừa bước vào đã thấy trên bàn anh là một bó hồng khá lớn, nhìn khoảng 99 bông hồng.

“Yo! Cảnh tổng đang mùa đào hoa sao! Hoa hồng còn được gửi đến tận văn phòng cơ.” Cô ôm văn kiện bước vào, vì không có người ngoài nên cô thay lại giọng nói của mình để chọc anh một câu.

Cảnh Thân Hạo ngẩng đầu nhìn cô từng bước đến gần, cho đến khi cô dừng lại trước bàn làm việc của anh mới chậm rãi mở miệng nói, “Tặng em đấy.”

“Có ai như anh không? Muốn tặng hoa cho em không phải nên mang đến văn phòng em sao? Anh để ở đây đợi em tự đến lấy? Có chuyện như vậy nữa sao?” Hôm nay coi như cô học được thứ mới mẻ.

“Có, anh đây.” Anh cứ thế mà mang tặng cô không bị cô đáp ra ngoài mới lạ, cho nên cứ để đây chờ cô đến lấy thì hơn.

Nếu cô lấy thì mang đi, không lấy thì cứ để lại văn phòng anh, còn hay hơn nhiều so với việc bị cô quăng ra khỏi phòng làm việc của cô.

“Ký tên đi!” cô đặt văn kiện lên, không nhìn bó hoa kia nữa, mà chỉ nhìn anh, “Cảnh tổng, sao anh còn không để cho Vivian để làm việc?”

Thậm chí còn không làm bất kỳ một công việc tuyên truyền nào, Âu Dương Lập đến giờ còn không biết Vivian đã đồng ý đến Cảnh Thị làm việc.

Người đàn ông này đang toan tính gì đây?

Anh không mong cô dính vào chuyện này, tốt nhất cô nên nằm ngoài mọi chuyện.

“Em không giận nữa à?” Anh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nhìn cô. Rõ ràng bút đặt trước mặt anh nhưng anh không ký.

Cô không tha thứ cho anh thì anh sẽ không ký phải không?

Có người nào ấu trĩ đến vậy không?

“Em không giận nữa.” Cô cũng chẳng buồn chấp nhận với anh, “Hôm nay anh để em ngủ một giấc an lành thì em sẽ không giận nữa.”

Mắt Cảnh Thần Hạo đảo sang phải, trong tầm mắt anh là bó hoa hồng lớn kia, anh đưa tay dịch nó về phía cô, “Em còn nhớ lời hứa anh đã nói khi trước không?”

“Cảnh Thần Hạo, anh không định xong chuyện này đúng không?” Cô muốn quấy mình, không thể cứ để anh chèn ép như vậy được, lần này có nói gì cô cũng không bỏ qua, tuyệt đối không.”

“Vợ yêu, em nói gì thì là như thế.” Anh cầm chiếc bút trên bàn, nhanh chóng ký tên, “Không giận nữa chứ?”

“Xem thành ý của anh!” Cô lấy tập văn kiện quay người đi ra ngoài.

“Hoa.....” Cảnh Thần Hạo nhìn bó hoa đặt trên bàn, bó hoa này khá chiếm diện tích.

Đáp lại anh là một sự tuyệt tình, anh nhìn bó hoa một phút cuối cùng nâng lên bước ra khỏi phòng làm việc.

Vừa ra ngoài, đúng lúc Thích Thịnh Thiên bước tới, anh tròn mắt nhìn, “Hạo ca, lãng mạn thế!”

Có phải anh nhầm không? Sao hôm nay mọi người đều có vấn đề thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh lắc lắc đầu, hôm nay có chút không bình thường, không những quay đầu chóng mặt, tai cũng không tỉnh lợi nữa

Anh nhanh chóng trở lại văn phòng, ngón tay ở trên bàn phím máy tính không ngừng nghỉ gõ, rất nhanh màn hình xuất hiện một khuôn mặt tuần tú khí thế bất khả chiến bại, cái người Tạ Mạc này trông cũng không tồi à!

Lại nhìn xuống lý lịch của anh ta, tốt nghiệp thạc sĩ trường đại học Kiếm Kiều, nhà thiết kế kiến trúc có tiếng, thiết kế sản phẩm đến cả anh cũng cảm thấy không tồi, đối tượng xem mắt của cô ấy so với tướng tượng của anh ưu tú rất nhiều

“Lâm Trí Hiểu đây là có may mắn lớn rồi, chỉ là tên gọi không được quá ổn, Tạ Mạc...” Thích Thịnh Thiên lười nhác dựa vào ghế phía sau, ánh mắt nhìn chằm chằm hai chữ Tiết Mạc, tự động biến thành Tạ Mạc

Cô ấy thích kiểu người đàn ông như thế này sao? Vì anh ta còn dồn hết tâm trí thay đổi kiểu tóc

Có đẹp trai như anh không? Lâm Trí Hiểu ánh mắt kiểu gì vậy!

Anh bỗng nhiên cảm thấy rất không thoải mái, nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, giống như người trong đó sẽ nhảy ra ngoài vậy

Sau một hồi lâu, anh ném con chuột máy tính sang một bên, từ trên ghế đứng dậy, bỏ đi!

Anh cần phải đi ra ngoài hạ hỏa tĩnh lặng

.....

Liêu Vi giấu diếm đến bệnh viện làm xét nghiệm, cô xò lên phần bụng bằng phẳng của mình, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ,

Nhưng mà khi nghĩ tới Âu Dương Lập đã rất lâu không về nhà, nụ cười trên mặt cô lại từ từ biến mất

Trước đây ở bên ngoài điên rồ anh ta vẫn quay trở về nhà, nhưng bây giờ đêm không về đã trở thành thói quen

Bàn tay đang xoa trên bụng bỗng nhiên nắm chặt, đều là do cái con tiểu tiện nhân Hòa Miêu đó, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta

Cô bây giờ phải giữ thai không thêm so đo với cô ta, còn 1 tháng nữa, 3 tháng thì ổn định rồi, đến khi đó cô mới từ từ tính sổ với cô ta

Đến khi có đứa con trong tay, có Tào Lệ Phi chống lưng cho cô, xảy ra chuyện cô cũng không sợ

Đi ra khỏi bệnh viện, cô ngẩng mặt lên đón làn gió lạnh thổi qua, tối hôm qua rơi không ít tuyết, trong làn gió thổi đến dường như đều có chút bông tuyết

bay phăng phất

Cô nhún nhún vai, thắt chặt thêm chút chiếc khăn trên cổ, từ từ bước đến bên cạnh xe, vừa đi đến bên cạnh xe mới đặt tay lên tay nắm cửa, vẫn còn chưa kịp mở cánh cửa ra, phía sau lưng xuất hiện hai người đàn ông

Cô giật mình muốn hét lớn, vừa mới mở miệng, thì bị nhét chiếc khăn vào, bịt chặt lấy miệng của cô, sau đó hai người tốc độ nhanh dùng dây thừng buộc chặt tay chân của cô, bế cô lên đi đến chiếc xe thừng ở bên cạnh

Lúc này ở bãi đỗ xe không có ai hết, hoàn toàn không có chú ý đến chuyện bọn họ bên này phát sinh

Liều Vĩ sợ hãi nhìn hai người đàn ông trước mặt, cô cơ bản không quen biết bọn họ, đây rốt cuộc là chuyện gì? Là ai muốn hại cô?

Cơ thể bị ném vào trong thùng xe không thương tiếc, chiếc xe nhanh chóng lái đi

Sau 20 phút, chiếc xe ở tầng hầm khu vực vắng lặng, ở đây có một căn nhà đã cũ kỹ, nhìn thôi biết chắc không có ai ở

Hai người đó mở cánh cửa xe ra, cô co rúm bờ vai không ngừng lắc đầu, “u u u!u.....um...”

Cô không ngừng lùi về phía sau thu mình lại, hai người đó không lưu tình đánh lên người cô một cái, bạo lực lôi kéo cô, cả cơ thể của cô bị rơi xuống nền đất lạnh giá

Cô muốn ôm lấy bụng, nhưng mà tay của cô bị buộc rồi, cô kinh hãi lắc đầu, hai người đàn ông này nhìn rất ngang tàng bạo ngược, chẳng nhẽ muốn làm cái gì với cô sao?

Rốt cuộc là ai muốn đối phó như thế này với cô?

Hai người đó nhìn nhau, một người nhắc tay của cô, một người túm lấy chân, bước nhanh đi đến chỗ càng yên lặng hơn, trong cái ngõ nhỏ không người, người cứu cô cũng không có

“A...” cơ thể của cô bị ném xuống đất, tính phản xạ cô hét lên, chiếc khăn trong miệng nhỏ bỏ, “các người là ai? Rốt cuộc là ai ra lệnh cho các người? Tha cho tôi, tôi sẽ cho các người số tiền gấp 10 lần”

“Xin lỗi, người đó nói rồi, nếu như cô nói lời như thế này, chúng tôi sau khi trở về cô ta sẽ cho chúng tôi gấp 20 lần, vì vậy cô yên tâm đi! Chúng tôi sẽ không tha cho cô đâu” người đó nói xong lại lại đã một cái mạnh về phía bụng của cô, lực mạnh vô cùng

“A a a...” cô gào hết sức

“Không đâu! Cầu xin các người đừng mà!” cô bối vì đau xót xé lòng, cơ thể không ngừng lùi về phía sau, nhưng cô thực sự rất đau, cơ thể không có chút sức lực nào cả, hoàn toàn đầu lại không nổi hai người đàn ông trước mặt

“A!” người đàn ông kia lại đá một cái vào cô, mà bọn họ lại cùng đá vào một vị trí, mục đích rất rõ ràng, là đứa con của cô

Ngoại trừ cô chỉ có Bùi Dĩ Hàn biết, cô ta dám dùng thủ đoạn này để trả thù cô!

“A...” nước mắt của cô từ đuôi mắt tuôn trào, trong làn gió lạnh của mùa đông thổi qua, chỉ có nước mắt của cô là ấm nóng

Không đúng, còn có máu tươi chảy ra bên ngoài từ trong cơ thể của cô, từng chút từng chút từ trên người cô từ từ rút ra

“Đừng! Cầu xin các người đó! Đừng, tha cho tôi đi! Đây là một mạng người à!” cô sớm đã không còn ở vị trí cao cao như ngày thường nữa, cô bây giờ chỉ muốn bảo toàn đứa con của cô

Đứa trẻ là lá bài cuối cùng của cô, đứa trẻ không còn nữa, cô sớm muộn sẽ bị Âu Dương Gia đuổi ra khỏi nhà

“Âu Dương phu nhân, rất xin lỗi, người đó tiền tài thay người cứu hạn, chúng tôi cũng là không có cách nào khác mà thôi!” bọn họ cũng không có dùng cách khác khiến cô sảy thai, chỉ là lập đi lập lại đá lên trên bụng của cô

Bọn họ là cố ý, cách này chẳng lẽ là Bùi Dĩ Hàn sai bọn họ làm, để cô nhìn rõ ràng đứa con từ trong người cô sảy mất

Con của cô à!

Đứa con đáng thương của cô, cô vẫn còn chưa nói với bố đứa trẻ, làm sao đã phải rời cô mà đi chứ!

Bùi Dĩ Hàn, cô đối với tôi bất nhân, đừng trách tôi đối với cô bất nghĩa!

“A.....” tiếng thét vang khắp bầu trời, cô cảm thấy ý thức của bản thân cũng từ từ mờ hồ, cuối cùng là nhắm đôi mắt lại

Hai người kia nhìn thấy trên nền đất trắng toát từ từ chảy ra vết tích của máu đỏ, lại nhìn một cái người phụ nữ hôn mê, bị thương nặng như thế, đứa trẻ khẳng định không bảo toàn rồi

Một người lập tức lấy điện thoại ra, nhấn gọi đi, âm thanh rất lớn hồi báo lại cho đầu bên kia, “cô Bùi Dĩ Hàn, chúng tôi đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, tiền của chúng tôi khi nào thì đưa cho chúng tôi? Cô Bùi thật sự là rộng lượng, được, chúng tôi lập tức đến lấy!”

Ở trong sự phảng phất không rõ, cô nghe thấy cuộc điện thoại của người đàn ông đó, bà từ Bùi Dĩ Hàn giống như là lời nguyên truyền vào tai của cô

Cô cảm nhận được cơ thể của mình bị nhấc lên, lại bị nhét vào trong thùng xe, sau đó càng không có ý thức nữa

Khi cô tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện, bên cạnh của cô chỉ có một cô hộ lý, nhìn thấy cô tỉnh dậy, lo lắng nhìn cô, “bệnh nhân, rất thương tiếc đứa con của cô không thể bảo toàn”

Cô không có trả lời câu nói của cô ta, ngoảnh đầu nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, tuyết trắng rơi nhiều, cảnh sắc bên ngoài của sổ đều đã nhuộm một màu trắng toát

Tâm người vĩnh viễn không có trắng toát như thế, cô vẫn nghĩ rằng lần trước Bùi Dĩ Hàn nói khẳng định quá quyết và tùy tiện như thế, cô làm sao mà ngốc nghếch thế này thật sự lại tin cô ta sẽ không động thủ với cô chứ!

Cô không ngừng nhớ lại rất nhiều năm trước, cũng giống tuyết rơi lớn như thế này, cô ngồi ở trong phòng học, nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm và Âu Dương Lập bước từ từ trong tuyết, Âu Dương Lập cầm chiếc ô che trên đầu của cô, dịu dàng tình tứ nhìn cô ấy

Trên khuôn mặt của Bùi Nhiễm Nhiễm cũng đều là nụ cười nhẹ nhàng, hai người từ nhỏ thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm, hoa khôi đại mỹ nữ lạnh lùng quý phái của trường cũng chỉ có ở trước mặt anh ấy mới nở nụ cười như thế

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 251

Chắc là chính lúc đó cô thích Âu Dương Lập chẳng?

Trong khi anh lúc nào cũng chỉ có mỗi 1 người phụ nữ đó là Bùi Nhiễm Nhiễm, thậm chí đến lúc họ kết hôn, còn công khai nói 1 câu đến giờ này cô vẫn còn nhớ.

Anh nói, “Nhiễm Nhiễm, em biết rõ là, người anh yêu là em”

Cô cười haha, cô y tá bên cạnh không hiểu nên nhìn cô ta, “Cần gọi người nhà đến không?”

Cô lắc đầu, không cần gọi, gọi cũng không đến.

Nghe tiếng bước chân cô y tá xa dần, cô dường như nhìn thấy bên ngoài cửa sổ là hình ảnh của Bùi Nhiễm Nhiễm và Âu Dương Lập, cô hận đến nỗi cắn chặt 2 hàm răng lại.

Cả đời này cô ghét người phụ nữ họ Bùi, bất kể là Bùi Nhiễm Nhiễm hay Bùi Dĩ Hàn!

Cô đều ghét, ghét vô cùng.

Cô không biết vì sao từ ngày hôm đó gặp Bùi Nhiễm Nhiễm xong thì không gặp lại cô ta nữa, nhưng cô thấy may mắn là Âu Dương Lập cũng không gặp cô ta, bên cạnh anh vẫn là con Hòa Miêu người bị cô sai người đánh đến nhập viện.

Kết cục của cô trước sau gì cũng giống cô ta, trong lòng Âu Dương Lập vốn không thích người phụ nữ khác.

Điều này mang đến cho người ta có cảm giác, anh còn si tình hơn cả Cảnh Thần Hạo.

Chỉ vì 1 đôi mắt giống nhau, Cảnh Thần Hạo đã xem cô ta là vật thay thế rồi?

Ngoài cửa sổ tuyết càng ngày càng lớn, cô cầm lấy túi xách của mình, điện thoại bên trong đã tắt, cô mới phản ứng lại, khó trách y tá vừa hỏi câu đó, nếu điện thoại cô mới, sớm đã liên lạc với người nhà cô.

Cô không nghĩ đến chiếc bụng đang đau của mình, mặc áo khoác lớn, chuẩn bị xuất viện.

.....

Rất nhanh đã đến thứ 6, Lâm Tri Hiểu vốn không có thói quen đi trễ, cho nên mới sáng sớm đã chuẩn bị xong, cứ yên lặng mà đợi.

Đến giờ cô còn chưa gặp người trong bức ảnh, do mẹ cô nói người đó không thích chụp ảnh, thì ảnh giấy tờ cũng được.

Lòng hiếu kỳ của cô cũng không được đáp ứng, quá đáng thật.

Cô vô cùng nghi ngờ bốn chữ “cực kỳ ưu tú” thốt ra từ miệng của mẹ cô đó, có phải là cực kỳ xấu xí không!

Nghĩ đến đây, cô thấy mình không ngồi được nữa, cứ không ngừng nhìn cửa sổ, nhưng không biết ai là Tiết Mộ.

Bên ngoài căn tin, Thích Thịnh Thiên ngồi trên xe cũng nhìn chăm chăm cửa sổ, sau khi anh nhìn thấy Tạ Mộ, anh lập tức từ trên xe bước xuống.

Rõ ràng là nhìn trên hình khá nho nhã, một biểu anh tài, nhưng khi nhìn thực tế thì không như vậy, nếu so với anh ta thì kém xa.

Anh bước đi nho nhã về phía hần, “Anh em!”

Tiết Mộ nghiêng đầu nhìn anh ra, áo khoác đen cứ đong đưa theo gió, “Có việc?”

Anh từ tốn đi tới, cứ chỉ tự nhiên, 1 tay dứt vào túi áo, mắt cúi xuống, lười biếng đáp, “tôi gọi Tạ Mộ?”

“Tại hạ tên Tiết.”

“Chính là anh!” Anh nhanh chân đến trước mặt anh ta, “Chuyện là vậy, tôi và bạn gái tôi cãi nhau, lúc người nhà hỏi cô ấy có bạn trai chưa, cô ta nói chưa, nên sắp xếp cho cô ta xem mắt, bây giờ chúng tôi hòa giải rồi, cho nên anh có thể về rồi!”

“Bạn gái anh là?”

“Lâm Trí Hiểu đó!” Anh ôm vai hần ta, đi về hướng xe của Tiết Mộ, “Người phụ nữ như cô ấy, tính khí không tốt lắm, tôi chỉ là có 1 ngày không mua hoa hồng về tặng cô ấy thôi? Cô ấy lại chiến tranh lạnh với tôi, tôi thấy anh là đàn ông tốt, không thể để cô gái như vậy làm lỡ anh được! Cô ấy không thích hợp với anh đâu biết không?”

Anh còn chu đáo đưa anh đến tận cửa, “Có cần tôi mở cửa xe giúp anh không?”

Cả người Tiết Mộ bị ép đến cứng đờ, nghe lời anh ta nói, thật là không thể không tự mở cửa, rồi ngồi vào trong.

Thích Thịnh Thiên đóng cửa trước lại, anh quay người về hướng xe mình, người đàn ông này xem ra không tệ, thực là quá chán, không có chút hương vị của tình địch.

“Anh gì ơi...” Đứng sau vọng lại giọng nói của Tiết Mộ.

Thích Thịnh Thiên quay người cười nói “Còn có việc gì không?”

Tiết Mộ dựa vào cửa xe thăm dò, “Cô ấy đến đây chưa? Tôi có thể vào trong nhìn cô ấy không? Dù sao quen thêm người bạn cũng không tệ.”

“Không, tôi chỉ đến thông báo anh thôi.” Anh đến trả lời cũng không muốn.

“Ồ.” Tiết Mộ thu đầu lại, chiếc xe trước mặt anh dần đi mất.

Sau khi thấy xe anh ta đi, Thích Thịnh Thiên mới từ từ vào trong, Lâm Trí Hiểu vẫn còn ngồi trong uống trà, cô thật là khoan dung mà.

Anh ngồi kế bên bàn cô, gọi phục vụ, gọi món.

Lâm Trí Hiểu nghe thấy giọng anh, lập tức quay đầu, “Thích Tổng, sao anh lại ở đây?”

Chẳng lẽ anh cũng đến xem mắt? Người này sao kỳ quái vậy?

“Ăn cơm.” Anh lật thực đơn, chỉ ngón tay lên đó, “Cái này, cái này, cái này...”

Lâm Trí Hiểu thấy anh gọi nhiều món như vậy, lại thấy anh có 1 mình, nhần mày, cúi mặt xuống.

Sao vẫn chưa đến, không phải nói là cực kỳ ưu tú sao? Người Ưu tú sao lại đến trễ như thế?

Cô sờ cằm, Thích Thịnh Thiên ở bên cạnh cô, gọi 1 bàn đồ ăn, cô đói quá!

“Cô ơi, xin hỏi giờ cô gọi món được chưa?” Người phục vụ đột nhiên đến bên cạnh, lịch sự hỏi.

“Gọi.....sao?” Người cô đợi còn chưa đến!

Có phải cô nên gọi trước, đợi người kia đến rồi có thể ăn ngay không?

Chủ ý này không tệ.

Mắt cô sáng lên, nói chắc nịch, “Gọi!”

Thích Thịnh Thiên nghe cô nói, từ từ nghiêng đầu qua, “Đói thì qua đây ăn, cũng lắm hán đến chúng ta ăn chung, tôi sẽ im lặng ngồi đây làm cái bóng đèn, cô xem tôi gọi nhiều món vậy 1 mình tôi cũng ăn không hết, thật lãng phí!”

Anh còn biết hai từ “lãng phí” viết sao hả? Chẳng phải anh luôn như vậy sao.

Người phục vụ đứng giữa nhìn bọn họ, rất khó xử.

“Còn không qua đây?” Thích Thịnh Thiên liếc nhìn cô, cô đợi được Tạ Mộ mới lạ.

Nhưng người cô xem mắt đúng là Tạ Mộ.

“Ngại quá! Tôi qua bàn bên đó.” Cô cầm túi xách, đi qua đối diện Thích Thịnh Thiên, người phục vụ liền mang chén và đĩa qua đó.

“Thích tổng, anh đến nhìn tôi xem mắt sao?”

“Tôi muốn đến xem ai xui xẻo như thế, lại xem mắt với cô.” Anh giả như không quan tâm.

Lâm Tri Hiểu bức mình nén hơi xuống thật là muốn qua đó xé nát miệng quạ của Thích Thịnh Thiên.

Nhưng cô lại không làm vậy, cầm đĩa lên, hóa bi thương vào đồ ăn, bắt đầu ăn.

Khi cô ăn no nê, không gượng nổi, người đàn ông ưu tú của cô vẫn chưa đến.

Sau đó cô có chút bức mình, mới lần đầu xem mắt đã bị cho leo cây, điều này sẽ gây bất lợi cho những lần sau.

Cô sờ cằm, từ từ nhìn Thích Thịnh Thiên, mắt đầy nghi ngờ, “Sao anh ta không đến?”

Hỏi anh cũng không có đáp án, nhưng giờ cô thấy rất bức mình.

Thích Thịnh Thiên nhìn đôi mắt có đọng nước của cô, đột nhiên có cảm giác đã làm việc xấu.

Cô hình như bị tổn thương!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252

“Tôi tệ thế này sao?” Cô lại nói một câu, hình như đang tự nói thầm, lại hình như đang hỏi anh.

Hình như bị thương thật rồi!

“Lâm Tri Hiểu, cô phải nhớ rằng cô là nữ hán tử, anh ta không đến là tổn thất của anh ta, thời gian không sớm nữa, tôi đưa cô về?” Anh đứng dậy, cầm lấy áo khoác.

“Tôi rõ ràng dịu dàng như nước như thế, ở đâu giống nữ hán tử?” Lâm Tri Hiểu bất mãn liếc nhìn anh, cầm lấy túi xách của mình.

Sau khi ra ngoài, cô dừng bước chân lại, xúc động rơi lệ nhìn vào Thích Thịnh Thiên, “Thích tổng, tôi cảm thấy anh ngày thường khá không đáng tin cậy, nhưng tôi nay phải cảm ơn anh, nếu không tôi một mình ngồi ở đó khá ngượng ngùng thật.”

“Không.....không có gì.” Anh cầm chìa khóa xe, nhìn vào cô, “Đi về hướng này!”

“Tôi có lái xe qua đây, Thích tổng tạm biệt nhé! Tới mai gặp.” Tới mai là dạ hội nguyên đán, bạn nữ của anh.

Thích Thịnh Thiên đứng bên cạnh xe nhìn cô đi xa, nghĩ đến ánh mắt tổn thương vừa nảy của cô, bức mình lắc đầu, chuyện ngốc này, làm một lần đủ rồi.

Dạ hội nguyên đán mừng năm mới mỗi năm của Cảnh thị quan trọng nhất trong năm, tổ chức ở khách sạn lớn Cảnh Thiên, sẽ có rất nhiều đối tác và lãnh đạo cao tầng tham gia.

Các chương trình của công ty đều ở trong dạ hội nguyên đán, tiền thưởng mỗi năm của nhân viên có thể chỉ lên đến chục triệu, lương đãi ngộ ổn định.

Lâm Tri Hiểu vì chương trình này đã bận rộn suốt một tháng, cuối cùng ở tối nay có thể kiểm nghiệm thành quả rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm ở nhà ngủ được nửa ngày, buổi chiều phi tạt nguyên dẫn đến Ma Hoán, trước mặt Queen.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn vào Cảnh Thần Hạo đang ngồi sofa ở phía sau, mặt cô bây giờ không có trang điểm gì, tại vì lúc cô bị dẫn đi, ở trên xe nói qua một câu, phấn vàng mặt cũng nhờ Queen vẽ dặm cô, sao đi chẳng nữa anh cũng gặp qua rồi.

Cảnh Thần Hạo biết được Queen không ngờ nhìn được khuôn mặt của cô trước anh, liền giận rồi.

Đến bây giờ không nói với cô một chữ nào, đúng là người đàn ông nhỏ nhen.

Âu Dương Lập kia cũng sớm hơn anh mười phút!

“Trang điểm tốt vào! Trang điểm xấu cũng không sao!” Cô nhún đôi mày, cười nói với Queen.

“Không được, cho dù là phấn vàng mặt, tôi cũng phải để cô xinh đẹp!” Queen nói xong liền bắt đầu trang điểm lên mặt cô.

Cảnh Thần Hạo ở đằng sau ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn bọn họ một hồi, lại cúi xuống, im lặng lật cuốn tạp chí bên cạnh rất nhàm chán với anh ra.

Hai tiếng sau, trên tay Queen cầm lấy bàn chải trang điểm hào hứng đi đến bên cạnh Cảnh Thần Hạo, “Cảnh tổng! Tuyệt đối khiến anh sáng mắt lên!”

Cảnh Thần Hạo hơi nghiêng mắt, cơ thể hơi nhúc nhích, ngay cả mí mắt cũng không ngẩng lên, thần sắc điềm đạm, lạnh lùng.

Sắc mặt cô cứng đờ lại, lập tức lấy bàn chải trên tay để ở phía sau, “Cảnh tổng, được rồi.”

Cảnh thần Hạo lúc này mới ung dung đứng dậy, rèm bên phải mở ra, Bùi Nhiễm Nhiễm mặc bộ lễ phục màu trắng từ từ đi ra, trên mặt vẫn là khuôn mặt vàng mặt, chỉ là lớp trang điểm nhìn rất đẹp, xứng với nụ cười đoan trang của cô lúc này, lấp ló hiện ra sự cao quý kiêu diễm giống với khí chất của cô lúc chưa trang điểm xấu đi vậy.

Nhiễm Nhiễm của anh, bất kể xấu làm sao, đều là đẹp cả.

Bùi Nhiễm Nhiễm đi đến bàn trang điểm cầm lấy mặt kiếng cô của cô, Queen ở bên cạnh như là nhìn thấy thiên tai diệt vong vậy, “Đừng. Đừng như thế!”

“Cô Bùi, cô rõ ràng là một nữ vương party sáng chói, nhất định phải biến mình thành cô giáo chủ nhiệm, hay là tôi tìm một cây thước cho cô?” Tâm huyết của anh đấy!

Tiêu tan hết rồi!

Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu nhìn và đôi chân lộ ra ngoài, “Anh còn nói, ai bảo anh tìm váy ngắn cho tôi?”

Không ngờ lại chọn cho cô một bộ lễ phục kiêu ngạo, đây là mùa đông đấy!

“Không phải còn có loại ren kiểu lưng sao! Không lạnh đâu, tin tôi đi!” Cô nhất định trang điểm thành khuôn mặt như thế, không thể trách anh phối đồ như thế cô, mới có thể có được khí chất kiêu diễm kia, quả thật tuyệt đẹp.

Mất kính ấy quả thật là tai hại trong tai hại!

Cô lạnh lùng liếc nhìn anh, “Anh có bản lĩnh bây giờ đưa thước cho tôi!”

Anh dám cho cô, cô sẽ dám lấy, thuận tiện trên đường đánh người đàn ông nhỏ nhen kia.

Queen ngây người tại chỗ, người thường cũng biết là anh đang nói đùa, người phụ nữ này là cố ý đấy.

Cảnh Thần Hạo đi đến bên cạnh cô, một tay ôm lấy eo cô, “Đẹp mà, không được coi.”

Queen lại một lần ngây người, ánh mắt thâm ný của Cảnh tổng và người thường quả nhiên không giống nhau, anh thân là giáo chủ thời thượng cũng không hiểu nổi.

Bùi Nhiễm Nhiễm dùng khuỷu tay đụng vào anh một cái, đôi mày nhẹ khẽ nhíu. “Anh không giận nữa?”

“Còn.” Anh lạnh lùng trả lời, nhưng ở lúc này lại buông lỏng eo cô, cởi áo khoác trên người ra, khoác lên người cô.

Trên người đột nhiên có sự ấm áp, sự ấm áp đồng thời còn có hơi thở thoang thoảng đến từ anh, anh đang giận, cô không đắc tội anh không được sao?

Người đàn ông không thể hiểu nổi, cô mặc kệ.

Đến khách sạn lớn Cảnh Thiên, cô vút áo khoác của anh trên xe, Cảnh Thần Hạo lạnh nhạt nhìn vào cô, đi xuống xe trước, đứng kế bên xe đưa tay cho cô.

Đưa tay đặt vào lòng bàn tay anh, nắm chặt, từ tốn xuống xe, lúc xuống xe áp vào bên tai anh, thì thầm nói một câu, “Khuôn mặt anh giận vẫn khá lạnh lùng đấy, tiếp tục duy trì.”

Cảnh Thần Hạo lập tức trầm mặt lại, người phụ nữ này chỉ biết chống đối anh.

Đại sảnh được trang trí phồn hoa, đèn trang sức thủy tinh rủ xuống tự nhiên, chiếc bàn ăn dài đang để những món ăn và dụng cụ ăn uống màu bạc, khăn ăn màu tím được gấp thành hạc giấy, trên bàn ăn trang trí hoa hồng màu trắng và hoa cẩm bích màu tím nhạt, hoàn mỹ hiện ra được tầng lớp quý phái thời thượng, khiêm tốn xa hoa có nội hàm”

Màu sắc phối hợp rất phù hợp tâm ý của cô, ngay cả người đàn ông bên cạnh cũng không cảm thấy giận nữa.

“Ánh mắt của Lâm Tri Hiểu khá tốt mà!” Cô cười cười, tay đang quàng lên cánh tay hơi động đậy, “Cảnh tổng, đợi một lát có nên phát thưởng nhân viên tốt nhất cho cô ấy.”

“Cô ta vẫn chưa có tư cách ấy.” Nếu như cô ta ở ngày đầu tiên nói anh nghe, Bùi Dĩ Hàn là Bùi Nhiễm Nhiễm, đừng nói là thưởng nhân viên tốt nhất của năm nay, mỗi năm đều phát cho cô ta cũng được.

Đáng ghét là, cô ta cái gì cũng không nói!

Tri Hiểu à! Cô đã cố gắng hết sức rồi!

“Thư kí Bùi tối nay đẹp thật!” Thích Thịnh Thiên cầm ly rượu bước qua, lúc nhìn thấy cô đôi mắt liền sáng lên, lần đầu tiên nhìn thấy cô mặc như thế.

“Hoàn mỹ hiện ra được cái gì gọi là phạt nhờ dát vàng, người nhờ y phục.” Thích Thịnh Thiên cầm lấy ly rượu trên tay phục vụ, đưa đến trước mặt Cảnh Thần Hạo, “Anh Hạo, ánh mắt thâm mỹ khá tốt.”

Cảnh Thần Hạo từ tốn đưa tay lên, phi nhanh lấy mắt kiếng trên mũi cô xuống, “Như vậy đẹp hơn.”

Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn đang nhìn Lâm Tri Hiểu kế bên Thích Thịnh Thiên, hét hồn khi bị anh lấy mắt kiếng đi, cô nghi hoặc nghiêng đầu nhìn vào anh, mắt kính bị anh tự nhiên bỏ vào túi quần.

Cảnh Thần Hạo anh cũng cảm thấy giống em giống cô chủ nhiệm? Không cảm thấy như vậy tốt hơn sao? Còn có thể chơi cosplay, thú vị biết bao.

“Quả nhiên đẹp hơn!” Anh cạn ly với Cảnh Thần Hạo, mím môi uống một ngụm.

Lâm Tri Hiểu nháy mắt với Bùi Nhiễm Nhiễm, cô lập tức hiểu ngay.

“Cảnh tổng, hai người từ từ nói chuyện, đợi một lát gặp.” Cô quyết đoán buông tay anh, lên trước một bước, “Trợ lý Thích, mượn bạn nữ của anh một chút.”

Sau đó hai người đàn ông trở to mắt nhìn vào hai người rời khỏi, Thích Thịnh Thiên lại uống một ngụm rượu, “Anh Hạo, phụ nữ của anh bắt cóc bạn nữ của em”

“Bạn nữ của cậu là ai?” Cảnh Thần Hạo không để ý hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253

Thích Thịnh Thiên khẽ động khóe môi, muốn cười nhưng không cười nói, "không ai"

Lâm Tri Hiểu kéo Bùi Nhiễm Nhiễm đến một góc khuất, "Nhiễm Nhiễm, hôm qua đối tượng xem mắt không có đến!"

Bùi Nhiễm Nhiễm nhẹ cười nhìn cô ấy, nhưng ánh mắt lại để ý đến sợi dây chuyền trên cổ cô ta, "không đến là tổn thất của anh ta"

"Mẫu chốt không phải là điều này, trọng điểm là Thích tổng tự nhiên lại xuất hiện tại đó, bị anh ta phát hiện tó bị leo cây, mất mặt quá đi" sau đó cô ta kể hết sự việc tối hôm qua cho Nhiễm Nhiễm nghe, càng nói càng chua xót.

Đợi cô ta nói xong rồi, cô ấy mới cười nhẹ mở miệng nói, "Tri Hiểu, sợi dây chuyền có phải Thích Thịnh Thiên tặng không?"

"Sợi dây chuyền này rất mắc sao?" cô ta giơ tay lên sờ vào sợi dây chuyền, có vẻ nó rất mắc tiền.

Qua đêm nay dù có thế nào cũng không tiếp tục đeo nữa.

"Cũng không có gì mắc đâu, nhưng hơi đặc biệt, cả thế giới chỉ có một sợi" cho dù có là thứ cô thiết kế hay là Vivian thiết kế đi nữa, tuyệt đối đều là độc nhất vô nhị.

Hữu giá vô thị là chuyện thường có mà.

Lâm Tri Hiểu cười không nổi, "nhất định phải trả cho anh ta!"

"Đồ cô đeo qua rồi cho dù có trả cho anh ta, anh ta cũng ném bỏ, cậu giữ đi!" nói không chừng có thể moi ra được cái duyên phận gì ra thì sao.

"Nói cũng phải, đừng để bị ném bỏ" có sự an ủi của cô, cô ta mở rộng lòng ra, hai người trở về buổi dạ tiệc.

Trong số đối tác của Cảnh Thị đương nhiên là có Âu Dương Lập, Liêu Vi bên cạnh anh ta sắc mặt có vẻ không tốt, tuy rằng bộ mặt được trang điểm khéo léo, nhưng đôi mắt mệt mỏi và vô thần ấy không thể giấu đi sự hũ bại và chán thương của cô được.

Bùi Nhiễm Nhiễm thu hồi lại ánh mắt, cô ta đối với Liêu Vi không có hứng thú gì, dạ tiệc tối nay của Cảnh Thị quan trọng hơn, cô ta không muốn xảy ra chuyện sơ xuất.

Cảnh Thần Hạo nghiêng đầu liếc nhìn Âu Dương Lập, trên tay cầm lấy ly rượu, đưa tay ôm chầm lấy cô, "nhớ lời anh nói"

Chân mày cô chau lại, lời nói gì?

Tối nay anh ta giận cô mà, rõ ràng là không có căn dặn gì, và lại mất kính là anh ta tự chọn mà.

"Không được rời khỏi tầm mắt của anh" lần trước anh ta đã nói rồi, chả lẽ cô lại quên nhanh đến vậy.

"Em rời khỏi anh được sao?" cô ta buông mắt ngụ ý nhìn vào cánh tay của anh ta đang vịn vào eo cô, từ lúc cô vừa mới trở về, là không thể rời khỏi anh ta một bước.

Rất tốt, cái anh ta muốn là hiệu quả này.

Rất nhiều người tập nập đến trước mặt anh, Âu Dương Lập và Liêu Vi vẫn không ghé đến, thì ra là Âu Dương Lập đang tìm Vivian để nói chuyện!

Cảnh Thần Hạo chàng trai tâm kế này, người đã bị anh ta bắt giữ, lại còn đùa giỡn vậy, nhìn vẻ mặt hớn hở như nắm chắc phần thắng trên tay, cô ta mới cảm nhận sâu sắc rằng quả nhiên người đàn ông có tâm kế không thể đùa giỡn được.

Cảnh Thần Hạo càng không thể đựng, người khác là thương thân, còn anh ta là công tâm.

Bỗng nhiên phát hiện, lúc trước Cảnh Thần Hạo đúng là đối xử với cô rất khoan dung, lâu lâu nói lời cay độc với cô tí, nhưng cũng không khiến cô khó xử gì.

"Đang suy nghĩ gì?" ly rượu trên tay cô ta bỗng nhiên bị cụng, bên tay vịn lại giọng nói khàn quen thuộc.

"Nghĩ về anh đấy!" cô ta không nói dối, thật sự đang suy nghĩ về anh.

"Thụ sủng nhược kinh"

Cô ta phản ứng lại, đứng trước mặt họ có vài người đàn ông đều là thương nghiệp hợp tác, cô ta vừa mới thất thần, lại còn nói chuyện như vậy.

Chỉ thấy những người đó luôn nhìn chằm chằm cô, cười với Cảnh Thần Hạo, "bạn gái của Cảnh tổng đẹp không ai sánh bằng"

Nói khoác à!

Ly rượu trên tay của Bùi Nhiễm Nhiễm được đưa tới miệng, Thích Thịnh Thiên cũng nói vậy thì không bàn rồi, chẳng lẽ mắt của những người này đều bị mù rồi sao?

Khi không lại đi bắt chước học cái không tốt và mù mắt của Cảnh Thần Hạo, đây không phải là một hiện tượng tốt.

"Cám ơn khoa trương" cô ta ôn hòa cười nhẹ, cử chỉ ưu nhã, thoải mái hào phóng.

"Rất là lễ phép!" người đó lại nói thêm câu.

Lễ nghĩa như thế đã được dạy từ thuở bé, đối với cô chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Lúc này người MC lên sân khấu, nói vài câu lưu loát để mở đầu, khiến không khí của hội trường sôi động náo nhiệt, dẫu sao thì tối nay có rất nhiều nhân viên của Cảnh Thị, cả năm rất khó được phút giây thư giãn như vậy, tất cả đều rất phấn khởi không thôi.

"Mời Cảnh tổng ở phía dưới lên sân khấu phát biểu vài lời" ánh mắt của người MC nhìn về hướng anh ta, ánh đèn đã chiếu vào người anh ta.

Bùi Nhiễm Nhiễm quả đoán bụng anh ra, đây là đoạn cần thiết, cô ta không thể theo lên được.

Cảnh Thần Hạo mới không quan tâm vấn đề này, buông tay anh ra, thì ôm lấy eo cô ta cùng đi lên hướng sân khấu, ánh đèn chòm luôn rơi vào từng bước chân di chuyển của họ.

"Anh làm gì?" cô ta thỏ thẻ nói.

"Em không được rời anh nửa bước" sự việc lần trước trong lòng còn sợ hãi, tối nay người đồng, không thể không đề phòng.

"Anh có bị làm không? Em đang trong tầm mắt của anh, tuyệt đối không dám chạy loạn" cô ta đâu phải kẻ ngốc, và lại cô ta muốn ở phía dưới nhìn anh ta phát biểu, không muốn ở bên trên, cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã lên đến sân khấu, người phía bên dưới nhìn thấy họ cùng nhau đi lên, cô ta có thể cảm nhận rõ không ít ánh mắt đều tập trung nhìn vào cô, tai tiếng của hai người họ tại A thành đã truyền không chỉ một hai ngày, nhưng mà mối quan hệ của hai người trước giờ chưa chính thức đáp trả lại.

Mặc kệ là ở trong buổi phát hành tại Cẩm Ngọc, Cảnh Thần Hạo trước mặt mọi người cũng ôm cô rời khỏi, không nói năng gì.

MC truyền micro qua cho anh ta, ánh mắt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo nhìn xuống tất cả mọi người phía dưới, "đều biểu hiện không tệ, năm sau tiếp tục cố gắng."

Vậy là xong rồi à?

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng bên cạnh anh ta nhìn chăm chú anh ta, không phải chứ! Đại Boss lời phát ngôn của anh quả thật ngắn gọn dễ hiểu.

"Tối nay đặc biệt hoan nghênh cô Vivian đã trở thành thiết kế sư thuộc về Cảnh Thị." Câu nói của anh vừa dứt, ánh đèn phía dưới liền rơi vào người cô ta.

Cô ta tao nhã ung dung mỉm cười, "hy vọng sau này có thể cùng các bạn cộng sự làm việc vui vẻ."

Hội trường trời dậy tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Bùi Nhiễm Nhiễm đứng trên khán đài nhìn thấy rõ ràng nét mặt của Âu Dương Lập từ từ trở nên khó coi, trầm tư khá lâu.

Anh ta vừa mới cùng Vivian bàn luận vui vẻ, nghĩ rằng mình có thể kéo về nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, cũng không ngờ rằng tại sao cô ta lại xuất hiện nơi này.

Cảnh Thần Hạo đưa micro lại cho MC, ôm chặt cô bước xuống đài, "hàng năm anh đều phát biểu ít vậy à?"

Chỉ hai câu, trong tình huống đón tiếp Vivian thôi, vậy lúc trước chẳng phải là chỉ một câu thôi à.

"Nói nhiều quá để làm gì?" MC sẽ nói những điều muốn nói mà, nếu không mời MC để làm gì.

"Không làm gì" cô ta vênh môi cười, ánh mắt vô ý thoáng nhìn, lại nhìn thấy người đàn ông mà cô không nghĩ là sẽ gặp lại.

Hôm đó lúc cô đến gặp Hàn Kiều, gặp được cái ông An tiên sinh.

Anh ta mặc trên người bộ đồ tây màu xanh dương đậm, bụng ly nước trái cây đứng cạnh đèn trang trí thủy tinh, từ đầu đến cuối luôn mang nụ cười nhẹ nhàng ấm áp, bên cạnh anh ta còn vài người đàn ông nữa, đang nói gì đó, anh ta có vẻ rất vui vẻ.

Dường như phát giác ra ánh mắt của cô, anh ta quay sang nhìn, cô ta bất động thanh sắc đi ngang mặt, người đàn ông bên cạnh nhìn không chớp mắt vào cô ta.

"Nhìn em làm cái gì? Mặt em bị trời phản à?" cô ta chỉ là tò mò thôi.

Cảnh Thần Hạo ôm lấy eo cô càng chặt hơn, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, không buông tha một chút thần sắc nào, "từ lúc nào quen biết thế?"

"Ài?"

"An Quân Huyền"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 254

“An...Quân Huyền? Không quen.” Cô quả quyết phủ nhận, cô và An Quân Huyền chỉ là duyên hai phía mà thôi.

“Em chắc chắn?” Anh rõ ràng vừa nhìn thấy cô nhìn về phía đó, không phải anh ta thì là ai.

“Cảnh Thần Hạo, anh có cảm thấy là anh quá thần hồn nát thần tính rồi không?” Người nào cũng nhìn về phía đó nghĩ sao?

Ngay cả Đường Sóc cũng thế, rõ ràng là anh em tốt của anh, vợ bạn nhất định không được tơ tưởng, nói không chừng tận đáy lòng Đường Sóc không thích cô chút nào.

Cảnh Thần Hạo đơ người, anh thật sự thần hồn nát thần tính quá phải không?

“Tình địch cần phải giết ngay từ trong trứng nước.”

“Không phải ai mắt cũng có vấn đề như anh đâu, nghĩ là em là bánh bột thơm chắc.” Cô không còn gì nói nổi nữa.

Cảnh Thần Hạo dừng bước, cúi đầu nhìn vào cổ cô, hít một hơi, nói nhẹ, “Khăng định... rất thơm.”

Đã là lúc này rồi. Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu rọi xuống hai người, bóng hình hai người như có chút gì đó rất mê mị, Người phụ trách ánh đèn liệu có phải là đang cố ý không vậy!

Cô vừa có ý định rời ra, thì lại nghe thấy tiếng của người nữ dẫn chương trình truyền tới, “Hôn một cái! hôn một cái!”

Tiếng người dẫn chương trình vừa phát ra, nhan viên ở Cảnh Thụ liền náo nhiệt ồn ào hân lên. Tất cả mọi người ở trong công ty đều nhìn thấy hai người họ đi ra đi vào cùng nhau, tiếng đồn đã được truyền tai từ rất lâu, bây giờ bọn họ càng thêm phấn khích hơn.

“Cảnh tổng, người phụ trách ánh sáng và dẫn chương trình kiểu có cản trở lương không?” Cô vẫn đang rất bình thường sao bây giờ lại trở thành tâm điểm chú ý thế này, khiêm tốn một chút mới mỹ đức.

Cảnh Thần Hạo làm gì có chuyện nghe theo lời của cô, sát gần bên tai cô nói một câu, “Thuận theo ý dân.”

Thật ra có thể không cần làm vậy, đại boss lời của anh nói mới có quyền lực cơ mà!

Khi môi của anh chạm vào môi cô, trong não bộ cô chỉ hiện lên bốn chữ, giả việc công làm việc riêng.

“Ồ Ồ...”

“Đá lười đá lười!”

“Một phút một phút, không được thả ra!”

Bọn họ đến để biểu diễn sao?

Bùi Nhiễm Nhiễm nhắm chặt mắt lại, thân thể mềm yếu dựa vào người anh, không được cam tâm tình nguyện đưa tay nắm lấy áo véc anh, nghe thấy bên tai có tiếng đếm ngược, cảm thấy não bộ của mình gần như lịm đi rồi.

Đại boss anh từ khi nào lại nghe lời nhân viên đến vậy?

“3,2,1...” Con số cuối cùng được kéo dài ra, bao nhiêu lâu vẫn hồi tưởng trong đại sảnh.

Nhưng hai người đã tách nhau ra rồi, cô thở rất mạnh, tinh thần vừa được định thần lại đã nhìn thấy trong đại sảnh, phát hiện miệng Lâm Tri Hiếu vẫn còn đang kéo dài “1”, rất tốt, Lâm Tri Hiếu cậu chết chắc rồi!

“Cảnh tổng, xem xem trên sự cống hiến khổ cực của tôi, tôi có được thưởng gì không?” Cô biết những người khác vẫn đang nhìn bọn họ, cho nên mới đưa tay đường hoàng nhận công từ đế vương.

“Ừ... thưởng cho em được có tên trong hộ khẩu của gia đình anh.” Âm giọng của anh không lớn, nhưng đại sảnh vừa mới yên tĩnh lại nên có thể nghe thấy rõ mồn một.

Cô cũng đã vào rất lâu rồi, đây giống như tìm một nơi thích hợp để công bố ra phải không?

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

“Em từ chối!” nhân cơ hội anh đang thả cô ra, cô quay người rời đi, vẫy vẫy tay quạt quạt mặt, “Nóng quá, nóng quá!”

“Bùi thư ký gan lớn thật!”

“Đúng thế! Vừa nãy tổng tài gần giống như cầu hôn phải không?”

“Nỡ lòng nào để tổng tài một mình chết chân ở đó, bản thân rời đi!”

Xung quanh có tiếng nghị luận ồn ào, Bùi Nhiễm Nhiễm vờ như điếc, tìm một chỗ ngồi xuống, vẫy tay về phía Lâm Tri Hiểu.

Nhưng Lâm Tri Hiểu vẫn chưa đi tới, ngược lại bước tới lại là người khác, Liêu Vĩ.

Cô nhìn thấy ở phía xa Cảnh Thần Hạo ánh mắt sắc lạnh đang bước tới, trong tim cô có chút thấy ấm áp yên định hơn. Anh lo sợ Liêu Vĩ người có tiền án kia sẽ làm gì không có lợi với cô.

“Cô có đem chuyện đó nói với những người khác hay không?” Trong tay cô ta cầm một cốc rượu đầy, tay đung đưa.

“Chưa.” Liêu Vĩ xem ra không được bình tĩnh cho lắm, cô liền đứng lên khỏi ghế.

Cô vừa đứng lên, Liêu Vĩ cũng đứng lên cùng.

“Bùi Dĩ Hàn!” Cô ta uống một ngụm lớn.

“Ừ?”

Rượu trong tay cô ta hất mạnh lên mặt cô, “Xoẹt!” một tiếng, cốc rượu đầy đó bị hất mạnh lên mặt cô.

“Bùi Dĩ Hàn cô là con tiện nhân, trả con lại cho tôi! Trả con lại cho tôi! Đều do cô, là do cô!” Liêu Vĩ đột nhiên nhìn về phía cô hét lớn tức giận, nhìn cô ta lúc này chẳng khác gì một người điên.

Cô đưa tay vuốt rượu trên mặt, “Tôi làm gì con của cô!”

Bản thân cô là một người mẹ, kể cả có hận đến mức nào cô cũng không thể ra tay với một bà bầu được.

“Cô còn ngại biện, chính cô đã cho người đến giết con tôi!” Liêu Vĩ gần như điên dại xông thẳng tới cô, dao trong tay cô ta đâm thẳng về phía cô.

“Bùi Dĩ Hàn! Cô phải đền mạng!” Sắc mặt Liêu Vĩ nhẫn lại, trên mặt nở một nụ cười đầy thù hận.

“Nhiễm Nhiễm!”

Cô nghe thấy tiếng gọi của Cảnh Thần Hạo, theo phản xạ quay người nhìn về phía anh. Thân hình anh kéo mạnh cô lại, người cô gần như ép chặt vào trong lòng anh. Còn tay kia của anh nắm chặt con dao, dùng chân đạp cho Liêu Vĩ một cái, thân hình điên cuồng của cô ta ngã ra sàn.

Biến cố phát sinh quá nhanh, gần như chỉ trong một chốc lát.

“Bộp!”

Con dao trong tay của anh rơi xuống, Thích Thịnh Thiên xông tới nhanh chóng nhặt lên, lo lắng nhìn anh.

Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt lấy tay anh, máu tươi cứ thế theo từng kẽ ngón tay anh rơi xuống nền gạch trắng, toàn cảnh hết đổi kinh tâm, “Cảnh Thần Hạo, anh bị điên rồi có phải không? anh nghĩ tay anh làm bằng sắt thép sao!”

Mặc dù có chút đau đớn, nhưng cô không bị làm sao là tốt rồi. Tay trái không bị thương ôm chặt lấy cô, đôi môi dần bợt đi nói rất ân cần. “Lớp trang điểm của em nhòe hết rồi kia.”

Cô đưa tay chạm lên mặt, lớp phấn nền xám kia, queen không lấy cho cô loại chống nước!

“Quan tâm đến chuyện trang điểm của em làm gì, nhanh lên, đi băng lại!” Cô nhanh chóng muốn rời đi, tay của anh còn đang chảy máu đây này!

“Không cần vội.” Anh vẫn còn chưa xử lý người phụ nữ gan to hơn trời kia, sao lại có thể đi được chứ.

Bùi Nhiễm Nhiễm khuôn mặt gần như muốn xỉu nhưng ngay lập tức lạnh lại, đôi mắt đẹp kia nhìn anh có chút căm hận, sao lại không vội cơ chứ.

“Bùi ... Nhiễm Nhiễm?” Liêu Vĩ ngã trên sàn đang trợn tròn mắt, cô ta không chấp nhận nỗi sự thật này.

Nhưng người phụ nữ khi nãy da tái xám kia, bị cô ta chạm vài cái lên khuôn mặt, lớp da trắng nõn dần dần bị lộ ra.

Khi cô ta nghĩ rằng hai người bọn họ không phải cùng là một người, thì sự thật lại tát thẳng vào mặt cô ta một cái đau đớn.

Âu Dương Lập khi này vẫn đang ở phía xa bị Cảnh Thần Hạo che khuất bây giờ cũng đang thần thờ nguyên một chỗ, trong phút chốc không chú ý đến vợ của anh ta vừa bị đập đang nằm bẹp trên nền đất, chỉ ngơ ngếch nhìn về phía người phụ nữ đang lo lắng cho Cảnh Thần Hạo.

“Nhiễm Nhiễm! Nhiễm Nhiễm!” Anh ta kích động bước tới, “Nhiễm Nhiễm!”

Bùi Nhiễm Nhiễm ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh ta lấy một cái, kéo Cảnh Thần Hạo bước đi. Âu Dương Lập cư thế đi theo bọn họ, “Nhiễm Nhiễm!”

“Cút! Tránh xa tôi ra!” Cô khắc nghiệt nói, kéo Cảnh Thần Hạo bước nhanh hơn.

Khi Âu Dương Lập định bước tới phía trước, một vài vệ sĩ mặc áo đen đã xuất hiện ở đại sảnh chặn anh ta lại. “Nhiễm Nhiễm! Nhiễm Nhiễm! Các người tránh ra!”

Những người đó giống như một bức tường thép kiên cố đứng yên, toàn thân phát ra một khí phách rất đáng sợ, làm cho người ta phải cảm thấy rợn tóc gáy.

Người trong đại sảnh vẫn có chút thất thần, không biết đang xảy ra chuyện gì, Bùi Dĩ Hàn không phải là Bùi Dĩ Hàn, là Bùi Nhiễm Nhiễm!

Vậy đó chẳng phải là đại tiểu thư của Bùi gia hay sao?

Âu Dương Lập thấy không thể thoát ra được, hoàn toàn trở nên im lặng, quay người bước vào trong.

Thích Thịnh Thiên lúc này đang cầm chiếc dao dính đầy máu, cúi xuống nhìn gương mặt Liễu Vi đang hoàn toàn sợ sệt kinh ngạc, “Âu Dương phu nhân, cô nói xem tôi nên chặt tay của cô, hay là cắt chân của cô bây giờ?”

“Không được! không được!” Cô ta chỉ là muốn tìm Bùi Dĩ Hàn báo thù, không ngờ được rằng cô ấy lại chính là Bùi Nhiễm Nhiễm!

“Thích tổng, có thể nể tình vì tôi, để tôi đưa cô ấy rời đi được không?” Âu Dương Lập bước thẳng tới, mũi giày cách Liễu Vi tầm một mét thì dừng lại.

- ----- Nhóm dịch: Boss - App iNovel -----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 255

“Hừ, anh ở Cảnh thị nào có mặt mũi. Thích Thịnh Thiên đứng dậy, con dao trong tay ném về hướng người bảo vệ theo anh tới, “bắt cô ta lại, chờ anh Hạo về mới xử trí.”

Còn về phần hắn, bây giờ phải đi báo cáo tin tức động trời này, không ngờ lại giấu kĩ thế này, khiến anh bận lâu như vậy.

Lâm Tri Hiểu đáng chết nhất định cũng biết, nói như vậy cũng chỉ có anh không biết.

Fuck!

“Lập! Cứu em!” Liễu Vi bị nhấc lên không chút nể mặt, sức khỏe cô vốn không tốt, vừa rồi bị Cảnh Thần Hạo dùng sức đá một cước, vẫn không đứng lên được.

Bây giờ ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

Âu Dương Lập nhìn cô, mặc dù trong đầu anh hiện giờ đều là Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng nơi này có nhiều dân buôn bán, anh không thể trực tiếp vung tay rồi đi, “em yên tâm, anh nhất định sẽ cứu em ra ngoài.”

Nhưng bây giờ, anh căn bản không thể mang cô đi từ tay những người này.

Trái tim Liễu Vi Tâm tràn đầy tuyệt vọng, Bùi Nhiễm Nhiễm gây hại cho anh mất đứa con, rất nhanh cũng sẽ mất luôn chồng, cô nhất định sẽ khiến cô ta trả giá lớn.

Cô không cam tâm!

Bởi vì xảy ra chuyện như vậy, bọn họ đều đã đi, Lâm Tri Hiểu ở lại tiễn khách ra về, chỉ mong tay của boss lớn không sao!

Một bên khác, Bùi Nhiễm Nhiễm lo lắng nhìn Cảnh Thần Hạo trở về phòng tổng thống, trên đường đi Cảnh Thần Hạo đều yên lặng nhìn cô, tỏ ra thật sự không sao, cô chỉ đáp lại anh bằng một cái mặt lạnh, chảy nhiều máu như vậy, không sao mới là lạ!

Bác sĩ trong khách sạn dẫn theo hộp thuốc theo sát phía sau bọn họ, bọn họ chết chắc rồi, lại để Cảnh tổng ở chỗ của họ bị thương.

Bác sĩ luống cuống rửa vết thương cho anh, sau đó băng bó lại, sợ là sẽ xảy ra một chút xui xẻo nào.

Bùi nhiễm nhiễm đứng ở một bên yên lặng nhìn, anh im ắng ngồi trên ghế sofa cực kỳ giống con múa lân đang trầm tư, bị thương rồi anh vẫn là một đế vương không ai bì nổi.

Nhìn thấy bác sĩ đứng đây dằn dò cô rất nhiều điều cần chú ý, cô gật đầu nhẹ, bác sĩ nhanh chóng dọn hộp thuốc và rời đi, cửa phòng vừa đóng, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cả phòng yên tĩnh.

“Qua đây!”

Cô nhìn đồng thuốc trong tay không để ý tới anh, đi đến cạnh bàn trà cầm ly lên đi rót nước.

Một hồi như, cầm thuốc và ly nước tới trước mặt anh, lạnh lùng nhìn anh, “uống thuốc!”

“U da.” Anh nhấc cái tay bị thương lên, vô cùng bất lực bỏ xuống, gương mặt đẹp trai lúng lúng có chút tái nhợt.

Trong không khí nồng đậm mùi thuốc và mùi máu tươi nhàn nhạt, cô hít sâu một cái, “há miệng ra.”

Cảnh Thần Hạo phối hợp há miệng, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt lem luốc của cô, sau khi uống thuốc, anh liền một tay bắt lấy cô đang muốn rời đi, “giận rồi à?”

“Sao có thể chứ? Cảnh tổng đã cứu tôi mà, sao tôi có thể giận!” Nàng dùng sức để ly nước trong tay xuống, “bành” một tiếng, còn vang dội hơn tiếng đóng sập cửa.

Anh lạnh lùng liếc nhìn ly nước, nâng cái tay bị băng bó lên nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt lem luốc của cô, ngữ khí dịu dàng, “còn nói không có giận.”

“Tại sao em phải giận? Người bị thương cũng không phải em!” Cô giơ tay lên phui tay anh ra, nhưng là đánh vào cổ tay, cũng không nở đánh vào vết thương của anh.

Thấy cô xù lông, anh biết tâm trạng của cô hiện giờ không tốt, anh ôm cô lại gần ngực anh hơn, “hôn anh, anh sẽ tin em không có giận.”

Cô nhìn mặt anh là nguyên bụng lửa, há mồm quát chói tai, “Cảnh Thần Hạo! Anh đúng là điên rồi! Rõ ràng anh đẩy em ra là được rồi, anh lấy tay bắt lấy con dao làm gì, không biết nguy hiểm sao!”

Cô không giận mới lạ, cô sắp bị tức chết rồi. -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

Anh lại nhàn nhạt cười, tiến đến bên cạnh tai cô, nói khẽ, “không cướp hung khí về, sao có thể yên tâm?”

Hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cô, giọng nói của cô cũng mềm nhũn, “chỉ anh nhiều có!”

Cảnh Thần Hạo từ từ dời xuống dọc theo tai cô, bờ môi mỏng lướt qua cổ của cô, bàn tay để bên hông cô dần dần trở nên nóng rực, “bà xã.....”

“Anh cút lên giường đi ngủ cho em!” Cô lập tức đứng lên từ trên người anh, “có một chút ý thức tự giác của người tàn tật được không?”

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực không còn, boss lớn tỏ ra rất tức giận.

Ngửa đầu nhìn cô, giường cặp lông mày tuấn tú lên, “ngủ chung đi?”

“Nằm mơ đi!” Sắc mặt anh tệ như vậy, chảy nhiều máu như vậy, còn dụ dỗ cô!

“Anh bị thương nhưng không bị tàn phế, em có thể thử một chút.” Anh cũng đứng dậy, ngược xuống nhìn cô, đôi môi mỏng nhếch lên một cái, “muốn thử không?”

“Cảnh Thần Hạo! Anh bớt được nước làm tới!” Cô rõ ràng là muốn tốt cho anh, cho anh nghỉ ngơi còn không chịu nghỉ ngơi.

Mặc kệ anh nghĩ thế nào, kéo anh đi về phía cái giường lớn, không để gì kéo anh đi đến cạnh giường, boss lớn lại không cách nào tự mình cởi áo nói đây lưng, cứ như vậy ngồi ở góc giường, nhìn cô.

Cũng không phải chưa cởi qua, có gì phải ngại chứ!

Cô đưa tay qua giúp anh cởi áo vest ra, sau đó tới áo sơ mi, cúc áo của anh từng cúc từng cúc được cởi ra, dần dần lộ ra lồng ngực trắng kiện của anh, cùng với cơ bụng 8 múi, ngón tay vô tình chạm vào người anh, cô giật mình nhanh chóng rút tay về.

Đều là vợ chồng rồi, thế mà mới chạm một cái đã thấy ngại, cũng may từ lúc cô vào tới giờ vẫn chưa rửa mặt, gương mặt lem luốc này có lẽ có thể giúp cô che được hai má đang phấm hồng lúc này của cô.

Cuối cùng đã cởi xong áo sơ mi, hai tay vươn tới dây thắt lưng của anh, rất chậm rất chậm, nhưng vừa mới chạm đến thắt lưng liền rút tay về, “hay là, anh mặc quần đi ngủ đi?”

“Bùi, Nhiễm, Nhiễm!”

“Cởi, lập tức cởi!” Cô lần nữa vươn tay ra, gương mặt đỏ bừng cúi xuống cũng không dám nhìn anh.

Ngày thường anh chỉ cần một tay là có thể cởi ra được, hôm nay tay phải anh bị thương, tay trái cũng tàn phế theo, một chút cũng không thể cử động.

“Két” một tiếng, cô rút dây lưng ra, mắt cô nhìn thẳng vào anh, dây kéo kéo một phát, lập tức rút tay về, “anh đứng lên, tự nó sẽ tuột xuống.”

“Em chắc chứ?” Anh thích cô dùng tay cởi giúp anh hơn.

Cô cúi đầu nhìn cái quần tây vừa người của anh, mở miệng nói, “chẳng lẽ không biết tuột xuống?”

Nếu như quần của cô, dù thế nào cũng sẽ không tự tuột xuống, vì quần của cô đều bó sát người, nhưng quần của Cảnh Thần Hạo.....

“Bà xã, tay của anh đau quá.” Trên đỉnh đầu cô vang lên tiếng nói vô cùng ủy khuất của anh.

Cô vốn đang trong tư thế cụp mắt xuống, cời thì cời, anh nên nghỉ ngơi sớm.

Cô ngồi xổm người xuống, cời giày và đôi tất của anh, kéo ống quần anh nhắm mắt lại dùng sức giật xuống một cái, hào khí ném ra sau, “xong rồi!”

Cô mở to mắt nhìn anh, lập tức che con mắt lại, “Cảnh Thần Hạo anh.....

Tại sao quần trong lại theo đó không cánh mà bay thế?

Lúc cô nhắm mắt lại rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô chẳng qua dùng chút sức, quần trong cũng bay theo, không ngờ là bọn họ đã sống chung với nhau lâu như vậy rồi, cô còn ngây thơ như thế, mặt cũng đỏ lùn.

“Đồ thì anh đã cởi rồi, thì lên giường ngủ đi!” Cô nhìn chằm chằm mặt anh, ánh mắt không dám rời khỏi.

“Bà xã, anh muốn tắm rửa.”

“Anh không tắm một ngày sẽ chết sao!”

“Phải.”

“Vậy anh đi chết đi!”

Cảnh Thần Hạo từ trên giường đứng dậy, từng bước từng bước ép tới gần cô, “bà xã, em giúp anh.”

“Anh căn bản không biết cái gì gọi là có chừng mực!” Cô thờ phỉ phò, người đàn ông này có khả năng khiến cô tức giận bất cứ lúc nào.

“Đích thật không hiểu lắm” Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt lem luốc của cô, “em cũng nên đi tắm một cái, sau này đừng trang điểm nữa.”

- -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 256

“Cần anh phải quan tâm!” Cô bước đến phòng tắm, cảm giác thấy Cảnh Thần Hạo vẫn đứng nguyên tại chỗ, cô cũng không dừng bước mà chậm lại, “

Không phải muốn đi tắm sao, còn không nhanh đến đây!”

Người phụ nữ này đúng là không nề mặt người bệnh, không thể dịu dàng hơn chút sao?

Nhưng anh vẫn rất vui lòng tiến về phía cô, sau khi vào phòng tắm thì thấy cô đã mở vòi nước bồn tắm, tay anh bị thương, tắm vòi đúng là không thích hợp.

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng bên bồn tắm, cảm nhận thấy anh đang lại gần nên cô lùi sang bên, cô đang nghĩ về những lời Liêu Vi nói khi nãy.

Cô giết chết đứa con của cô ấy?

Điều khiển từ xa sao? Dùng khả năng dị biến sao?

Có biết bịa quá không vậy?

Bây giờ thì cô có thể biết con của cô ta không còn nữa, hơn nữa còn do người khác cố ý phá đi đứa nhỏ, cô chưa từng nói chuyện đứa nhỏ với ai, trừ phi cô ta tự nói.

Không ngờ lại vì chuyện như vậy mà làm lộ thân phận của cô, Liêu Vi cô có muốn chết cũng đừng kéo tôi theo chứ!

Lần trước là kéo cô vào bể phun nước, lần này cầm dao luôn, người đàn bà này mà điên lên đúng là đáng sợ!

“Em đang nghĩ gì vậy?” Cảnh Thần Hạo đột nhiên ghé sát gần cô, nói nhỏ.

“Em đang nghĩ xem làm thế nào mới có thể để tay anh không dính nước.” Cô nhìn bồn nước đã đầy, quay người lấy chiếc khăn nhìn anh, “Đưa tay đây, nắm lấy, đừng để nước bắn lên.”

Cảnh Thần Hạo làm như cô nói, anh ngắm nhìn động tác chậm rãi của cô, khi nãy từng câu chữ đều như vừa ăn phải lựu đạn nhưng giờ lại dịu dàng đến độ không phải chính cô.

“Anh vào đi! Tắm qua thôi nhé, đừng có kỳ vọng em sẽ kỳ cọ sạch sẽ cho anh từ trên xuống dưới.” Cô không biết làm mấy chuyện như thế, tắm cho Dương Dương Noãn Noãn là chuyện thường, giờ Dương Dương cũng chẳng cần cô tắm giúp nữa.

Trẻ con khác người lớn, tắm cùng với anh, điều này quá ecchi.

“Sao lại không tắm sạch từ đầu đến chân? Trên người có mùi máu tanh, khó chịu lắm” Khó khăn lắm anh mới có được sự phục vụ đặc biệt như thế này, còn chưa bắt đầu hưởng thụ lại bị dội gáo nước lạnh ‘cancel đãi ngộ’.

“Cảnh Thần Hạo, anh đừng được voi đòi tiên, anh nói thêm câu nữa em đi đấy!” Nếu không phải do nghĩ cho vết thương trên tay anh, lúc này nhất định cô sẽ đẩy anh vào bồn tắm, không luyến tiếc.

Cảnh Thần Hạo đành nhấc chân vào trong bồn.

Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự chỉ tắm qua cho anh, làm ướt người anh xong, xoa một lớp sữa tắm, sau đó dội sạch. Như vậy là xong, cô kéo anh đứng dậy, bước ra và đi một mạch đến bên giường, lật chăn và nói, “Đi ngủ!”

Cảnh Thần Hạo thật sự đã mệt rồi, nhưng tay anh không buông ra, anh kéo cổ tay cô nằm xuống giường.

“Trước khi anh ngủ mất có thể bỏ tay em ra không? Em còn đi tắm xong quay lại với anh?” Cảnh Thần Hạo nhắm mắt nghe thấy những lời của cô, anh dần dần lỏng tay.

Cô được giải thoát, lập tức chạy vào phòng tắm.

Ngày mai cho dù có lên trang đầu cô cũng không mong sẽ là với khuôn mặt bây giờ, đột nhiên cô nhớ ra chuyện gì đó.

Cô vội vàng ra khỏi phòng tắm, lấy ra điện thoại cập nhật, quả nhiên trên đó đã có không ít thông tin liên quan, gần như có nhiều tin ra ngay khi chuyện vừa xảy ra.

《Tin shock! Sau 5 năm mất tích, Bùi đại tiểu thư xuất hiện dưới thân phận tổng thư ký của Cảnh Thần Hạo》

《Truyền nhân duy nhất về nghề ngọc của Bùi gia, Bùi tiểu thư tái xuất A thành, giờ đây cô là người phụ nữ của Cảnh Thần Hạo, Cảnh Thị có khi nào trở thành Bùi Thị thứ 2?》

Những thông tin như vậy liên tục xuất hiện, ảnh kèm có hình chụp cô tối nay, còn cả những bức ảnh của 5 năm trước, khi cô 20. Gương mặt sau khi hóa trang và bức ảnh khi trước khác xa nhau thật, nhưng sau khi tẩy trang mới phát hiện không khác nhau là mấy.

Cô không cố xem bình luận của độc giả, nhưng đành chịu, weibo họ thiết kế như vậy rồi, cô có thể nhìn rõ những bình luận mắng chửi cô. Chế tạo sản phẩm giả để lừa người khác còn dám ra mặt, mặt cũng chắc chắn là giả rồi.

Cũng có khá nhiều câu tương tự, nắm đó chuyện của Bùi gia làm náo loạn A thành, mọi người đều rõ, Bùi gia từng là đại diện cho những thương gia có tìm đến chuyên lừa gạt người tiêu dùng, cho dù vậy đến giờ vẫn không thay đổi.

Cô không lo bản thân bị mắng nhiếc, có chuyện gì cô chưa trải qua, cô chỉ lo cho hai đứa nhỏ bị người khác coi thường, mắng chửi.

Cô không tiếp tục xem những thông tin vớ vẩn này nữa, bước đến bên giường nhìn gương mặt yên tĩnh thiêm thiếp ngủ của anh, cô mới phát hiện khi nãy đi ra vẫn chưa lấy chiếc khăn trên tay xuống cho anh.

Cô cúi đầu nhẹ nhàng lấy chiếc khăn ra cho anh, nhìn những miếng băng gạc trên tay, cô càng thấy đau lòng.

“Cảnh Thần Hạo anh đúng là đồ ngốc!” Cô nhấc anh một câu, chẳng nào anh cũng không nghe thấy.

Cô nhìn thời gian, giờ này vẫn sớm, phát sinh chuyện như vậy, Liêu Vi chắc vẫn chưa được thả?

Cô đặt tay Cảnh Thần Hạo vào trong chăn, quay người bước ra ngoài, tiếng giày cao gót trong không gian tĩnh lặng khá vang tai.

Một phòng trong khách sạn, Liêu Vi đương ngồi trên chiếc ghế lạnh lẽo, trước mặt cô cũng chỉ có một chiếc bàn lạnh băng như vậy, một chiếc bàn hình chữ nhật không lớn không nhỏ, trên mặt bàn màu đen kia có những vết lồi lõm, góc phía trên bên phải còn có cả một cái lỗ.

Một cái lỗ với kích thước như vậy làm cô liên tưởng đến hình dáng một viên đạn, người A thành đều biết Cảnh Thần Hạo trắng đen chơi hai phía, nhưng cơ nghiệp của Cảnh Thị lớn như vậy, nhiều lúc, mọi người đều quên mất trái tim của người đàn ông đó máu lạnh biết nhường nào.

Trong căn phòng không mấy rộng kia không có lấy một chiếc cửa sổ, không những vậy, trên đầu cô còn treo lủng lẳng một chiếc đèn, ánh đèn sáng chum rọi xuống cô, rõ ràng giờ đây là ban đêm lại cảm giác như ban ngày, một bộ cục như vậy làm cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, bất lực, bức bối và tuyệt vọng.....

Âu Dương Lập anh quá máu lạnh, anh cứ bước đi và không đếm xỉa đến sống chết của cô!

Rốt cục cô đã yêu một người đàn ông như thế nào chứ?

Một người đàn ông có thể bỏ vợ lúc cô cần, cô hận Âu Dương Lập, nhưng cô còn hận Bùi Nhiễm Nhiễm hơn nữa, Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn cô xoay vòng vòng, mỗi lần gần lột được mặt nạ của cô, cô vẫn có cách chạy thoát.

Tối hôm đó rõ ràng đã đưa được cô vào trong bể vòi phun nước rồi, cô vẫn có thể may mắn thoát hiểm.

Ánh đèn chói chang kia đột nhiên vụt tắt, thay vào đó là ánh đèn vàng mềm dịu hơn trên vách tường, lẽ nào họ định thả cô?

Cô vừa mừng rỡ vừa căng thẳng nhìn ra cửa, nơi này không mở máy sưởi, trên người cô chỉ mặc mỗi váy tiệc, muốn đứng dậy có chút khó khăn, đôi chân nhỏ của cô hơi run, nhưng cũng không thể làm vui đi sự mừng rỡ.

Cửa phòng mở ra, Thích Thịnh Thiên tiến vào với một quả táo trên tay, trên tay còn lại cầm một con dao, thấy cô đứng dậy, anh bật cười, “Âu Dương phu nhân đừng khách sáo, không cần nghênh tiếp tôi đâu!”

Làm gì có chuyện cô muốn đứng dậy nghênh tiếp anh vì khách khí, cô chỉ tưởng rằng anh sẽ thả cô ra!

“Bao giờ anh mới thả tôi ra khỏi đây? Tôi không muốn ở đây, anh có thể đưa tôi đi gặp Cảnh Thần Hạo, tôi sẽ xin lỗi anh ta trực tiếp!” Giờ này cô cũng không còn cách nào khác, Bùi Nhiễm Nhiễm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

Nhưng hình như Cảnh Thần Hạo càng không bỏ qua cho cô, cô không quên tối nay Bùi Nhiễm Nhiễm là do anh kéo đi, cô không thể tưởng tượng nếu hôm nay Cảnh Thần Hạo không đi khỏi, thì hậu quả cho cô sẽ như thế nào!

“Cô có thể đi bây giờ.” Bùi Nhiễm Nhiễm khoác chiếc áo khoác của Cảnh Thần Hạo bước vào, trong này đúng là khá lạnh, may thay khi nãy Thích Thịnh Thiên có nhắc cô trước.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257

Nếu không thì cô nhất định thua về khí thế của sự lạnh lùng!

Liêu Vi nhìn thấy cô đi vào, cơ thể đang đứng vấp vấp ngồi mạnh xuống, đôi mắt kinh hoàng nhìn chăm chăm cô. “Bùi Nhiễm Nhiễm! Cô nói là sự thật?

cô bây giờ có thể buông tha cho tôi rồi đi?”

“Đương nhiên là sự thật” cô ở đối diện cô ta không gấp gáp không bận rộn ngồi xuống, Thích Thịnh Thiên cũng ngồi xuống, cầm lấy con dao hoa quả thực dự chuyên tâm gọt quả táo, giống như lời bọn họ nói chuyện với anh không có chút quan hệ gì hết

“Cô tốt tâm như thế sao?” nếu như là muốn thả cô đi, tại sao cô vẫn còn ngồi ở đây

“Tôi đương nhiên không có tốt tâm như thế rồi” cơ thể cô rướn về phía trước, ánh mắt cũng chú ý đến chiếc bàn trước mặt

Liêu Vi lúc này sợ hãi ở trên mặt không phải là giả dối nữa, cảnh tượng như thế này đích thực đủ trừng phạt rồi

Liêu Vi nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô, hôm đó ở triển lãm châu báu đã bắt gặp phải cô ta, cô mấy ngày mấy đêm đều không có ngủ được, cô cứ luôn nghĩ rằng cô ta chỉ là quay trở về xem xem, dù gì thì cũng không thể tìm thấy bóng hình của cô ta, cô ta quả nhiên là ẩn trốn quá tốt

Bùi Dĩ Hàn, Bùi Nhiễm Nhiễm!

Thay một cái tên khác, thì giống như là thay một khuôn mặt khác vậy, giọng nói của cô ta lúc này đây giống ý như trước đây, nghe giống như là dòng suối thanh mát giữa núi rừng, dễ nghe đến vậy, nhưng nói ra lời một chữ cô đều không muốn nghe thấy

“Giọng của cô là chuyện gì vậy?” cô rất nghi ngờ cô ta làm sao làm được như thế, không giống như là máy biến giọng

Cô chỉ có cười cười, không có định trả lời câu hỏi này của cô ta

“Nếu như cô biết chuyện có liên quan đến Bùi Gia của 5 năm trước, cô còn có một con đường sống, có thể từ đây bước ra ngoài, nếu không thì?” cô cúi đầu nghiêm túc nhìn lên trên mặt bàn, “cô cảm thấy cô thích loại cực hình nào?”

“Tôi chưa từng có làm qua chuyện gì đầm máu như thế này, làm mà không tốt, nhưng mà tôi nhất định sẽ cố gắng tận tâm nỗ lực thỏa mãn tất cả hoang tưởng của cô, tôi mà không được, bên cạnh còn từng người từng người một kinh nghiệm phong phú nữa!” cô ngẩng đầu lên nhìn cô ta, cặp mắt đen như đêm tối sâu thẳm không thấy đáy, khóa chặt sắc mặt kinh hoàng của cô ta

“Cô muốn biết cái gì?” giọng nói nhỏ của cô bật ra hỏi

Bùi Nhiễm Nhiễm nín cười nhẹ, xem ra cô ta dường như cái gì đều không biết, cũng đúng, Liêu Thị phá sản thành ra thế này, Cảnh Thần Hạo đều không có nói điều tra ra chuyện gì có liên quan đến Bùi Thị, xem tình hình Liêu Thị và chuyện trước đây liên quan không lớn

Tào Lệ Phi muốn để Âu Dương Lập lấy Liêu Vi, có nguyên nhân rất lớn là bởi vì muốn ép buộc khiến Âu Dương Lập và cô rũ bỏ mối quan hệ, không có dây dưa gì với người của Bùi Gia

Chiếc bàn như ý của bà ta thật sự gõ cộc cộc vang lên

Bùi Nhiễm Nhiễm ngoảnh đầu nhìn sang Thích Thịnh Thiên, xòe bàn tay ra với cậu ta, “dao!”

“Quả táo của tôi vẫn...” anh đưa con dao trong tay giao vào trong tay của cô, cúi nhìn một cái quả táo chỉ mới gọt một nửa

Con dao này và quả táo này là do cô kêu anh mang theo, lợi dụng xong thì bỏ rơi, thật sự là giống y hệt với Cảnh Thần Hạo!

“Bùi Nhiễm Nhiễm! Cô muốn làm cái gì?” Liêu Vi không ngừng kinh hãi nhìn cô, cơ thể không ngừng ngả ra phía sau

“Giúp anh ta gọt quả táo, cô căng thẳng cái gì? Cô không cảm thấy anh ta gọt rất xấu sao?” quả nhiên khi cô nói lời này, hướng về phía Thích Thịnh Thiên lại gơ tay ra lần nữa

Thích Thịnh Thiên vui sướng đưa quả táo trong tay giao vào trong tay của cô, tuy rằng bọn họ lừa anh, nhưng mà bà chị dâu này vẫn không quá tồi

Biết bọn họ tối hôm nay không có ăn gì cả, còn giúp họ gọt quả táo

Chỉ cần dựa vào điều này, anh có thể giảm bớt chút tức giận đối với bọn họ

Liêu Vi cúi đầu nghiêm túc gọt quả táo của Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng lại không tin tưởng cô, cơ thể của cô ở trong chiếc áo lớn màu đen, lộ ra ngoài cổ tay trắng bệch, đôi tay trắng bệch đó đang gọt quả táo, một đôi tay rất mỹ lệ

“Âu Dương phu nhân, tôi có chính là sự nhẫn nại, cô có thể từ từ nghĩ cô có cái gì có thể thay đổi cho sự tự do của mình” cô gọt vỏ quả táo rất kỹ càng, rất mong rất cẩn thận, một chút một rất nghiêm túc

Liêu Vi nhìn động tác của cô, rõ ràng là động tác rất đẹp, nhưng mà cô lại cảm thấy sợ hãi, đặc biệt là dung mạo yên tĩnh quyến rũ lúc này của cô

Đủ để động nhẹ ngón tay thôi cũng gọi lại ký ức năm đó của cô, cầm lấy xấp tiền trăm tệ đầm máu, ném lên trên người bọn họ

“Được rồi!” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa quả táo cho Thích Thịnh Thiên, trong tay chơi đùa với con dao, ánh mắt từ từ không để tâm liếc qua chiếc nhẫn trên

ngón tay phải của cô, cuối cùng ở trên mặt của cô ngừng lại, giọng nói nhẹ nhàng, “có sao?”

“Tôi nói rồi, cô thật sự sẽ thả tôi rồi đi?” cô không tin cô ta tốt tâm như thế, cô ta hận cô à, cũng như cô cũng hận cô ta vậy

“Cô không nói thì thật sự không thể rồi đi rồi” giọng nói của cô vừa dứt, trong căn phòng tĩnh lặng vang lên tiếng Thích Thịnh Thiên ăn quả táo, âm thanh khắc khắc giòn tan

Bùi Nhiễm Nhiễm đều cảm thấy cô cũng có chút dỗi rồi

“Chị dâu, quả táo này thật sự không tồi!” Thích Thịnh Thiên còn không quên nói một câu, cả ánh mắt tràn mãn ý

Khi cô ấy là Bùi Dĩ Hân, anh còn nghĩ Cảnh Thần Hạo sẽ có ngày buông tay để cô ấy rời đi, nhưng cô ấy lại là Bùi Nhiễm Nhiễm, vậy thì đừng nghĩ gì nữa

Hai người bọn họ chủ định sẽ gắn bó cả cuộc đời, chị dâu anh gọi cũng thuận miệng!

“Tiếc rằng, Âu Dương phu nhân vĩnh viễn cũng không ăn được rồi” trên khuôn mặt của cô lộ vẻ đáng tiếc nhìn cô ta, con dao hoa quả trong tay còn giữ lại một chút vỏ, dưới ánh đèn hoàng hôn nhìn sao mà tức mắt vậy

Ánh mắt của Liêu Vi chăm chú căng thẳng nhìn con dao trong tay của cô ta, sau đó di chuyển lên trên khuôn mặt của cô, “cô giết đứa con của tôi rồi, cô còn muốn báo thù, không thể nào! Cô không bằng giết luôn tôi đi!”

Cô không thể nhìn mà cười nhẹ, từ trên ghế ngồi đứng dậy, “Âu Dương phu nhân, đến âm phủ rồi đừng nói tôi không có thỏa mãn nguyện vọng của cô nhé”

Cô đột nhiên đưa tay ra ấn chặt cổ tay của cô ta, con dao hoa quả trong tay hướng thẳng đến giữa lòng bàn tay, dùng sức rạch một đường, máu tươi tuôn trào ra ngoài, kèm theo đó là tiếng hét thất thanh của Liêu Vi “a a a”, đến cả Thích Thịnh Thiên đang gặm quả táo ở bên cạnh cũng đều giật mình một cái

Tình huống gì thế này?

“A a! Đau quá, đau quá! Bùi Nhiễm Nhiễm cô gọi bác sĩ cho tôi! Gọi bác sĩ à! Cô giết đứa con của tôi rồi, cô bây giờ còn muốn giết tôi, cô giết người là phải ngồi tù đó!” Liêu Vi đưa tay ra ấn chặt lòng bàn tay, máu tươi tuôn trào qua khe hở, trên mặt bàn màu xanh, máu của cô từ từ chảy đến chỗ sâu

“Tí tách!” từ khe hở rót xuống trên mặt đất, trên mặt đất màu trắng hiện ra như bông hoa diêm đấm bất mắt

Nỗi đau xe nát truyền đi khắp cơ thể của cô, cô đến bây giờ mới hiểu rõ cái gì là mười đầu ngón tay liền tim, quá đau!

“Đây là điều cô chắc chắn phải thừa nhận, vết thương mà Cảnh Thần Hạo phải nhận hoàn lại trên người của cô, tôi vẫn còn cảm thấy không đủ đâu!” cô nheo mắt liếc nhìn Thích Thịnh Thiên, “đưa ra đó làm cái gì, bàn tay còn lại!”

Cảnh Thần Hạo một bàn tay, cô muốn cả hai bàn tay mới hạ hỏa!

Không, hai bàn tay đều không thể giải quyết nỗi nỗi hận trong lòng của cô!

Quả táo trong tay của Thích Thịnh Thiên ném bỏ, lên trước không thèm quan tâm đến tiếng hét và phản kháng của Liêu Vi, ấn mạnh cổ tay trái của cô ta, anh thật sự quá sùng bái chị dâu rồi, như thế này mới xứng đáng làm chị dâu của bọn họ mà!

Mất nhìn của anh Cảnh thật không tồi!

“Không muốn! Không muốn! Tôi nói! Cái gì đều nói!” Liêu Vi kích động gào lớn

“Cô yên tâm, tôi rạch không phải là lưỡi của cô, cô vẫn có cơ hội nói” con dao hoa quả nhuộm máu lại lần nữa rạch một đường lên bàn tay đã nhuộm máu của cô ta, máu tươi lại lần nữa tuôn trào ra ngoài

Thích Thịnh Thiên khinh thường lập tức rút tay lại, khuôn mặt đầy ý vui cười nhìn cô, “chị dâu, vì vậy chị kêu em mang con dao hoa quả, từ đầu đến cuối là chủ ý này!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258

Anh thật sự phục rồi!

Anh cho rằng anh chỉ qua xem cho vui, thật không ngờ còn có đất cho anh dụng võ, ít nhất có thể ra tay giúp đỡ.

“Bùi Nhiễm Nhiễm! Cô sẽ chết rất thảm!” Liêu Vi đôi mắt đỏ hoe, mắt mở to trừng trừng nhìn cô.

“Yên tâm, nhất định chết sau cô!” cô nhìn con dao nhọn trong tay, mùi vị máu tanh trong phòng khiến cô khó chịu.

Quá nồng nặc quá khó ngửi rồi!

“Giờ cô có thể nói được rồi, tôi ngửa tai cung kính ngồi nghe đây!” Cô kéo ghế ra sau 1 đoạn, sau đó ngồi xuống, nhàn nhã nhìn cô ta.

“Bùi Nhiễm Nhiễm! Tôi không tin cô! Cô làm vậy là còn muốn moi móc điều gì từ miệng tôi sao? Giờ cho tôi đi tìm bác sĩ, tôi mới nói với cô.” Cô ta không thể không nói gì, tay cô ta không thể bị phé.

“Vây à...” Cô học ngữ khí của Cảnh Thần Hạo, khuôn mặt xinh đẹp mọc lên một nụ cười nhẹ nhẹ đều cán, “Thích Thịnh Thiên, chúng ta ra về thôi! Trễ rồi, nên đi ngủ rồi.”

Cô đứng dậy rồi đi ra ngoài, rồi cầm theo con dao nhọn đang sáng bóng kia đi.

“Đừng đi! Bùi Nhiễm Nhiễm cô đừng đi! Tôi nói! Điều tôi biết đều nói cho cô, cô thả tôi ra ngoài!” Cô ta kích động chạy về hướng cửa ra, đôi tay cô ta chảy máu quá nhiều, cô đã cảm thấy mình sắp ngất đi, nếu không băng bó kịp thời, cô ta có lẽ sẽ bị chết do mất máu quá nhiều?

“Xin lỗi, hôm nay nghe mấy lời thừa quá nhiều rồi, quá là chán, mấy lời thừa của cô để mai hẵng nói.” Cô chỉ nói câu đó, sau đó lạnh lùng liếc nhìn cô ra, quyết định rồi đi.

Thích Thịnh Thiên ở đằng sau giờ ngón cái lên, “Chị dâu, bộ dạng của chị quá giống anh Hạo rồi!”

“Ai thèm giống anh ta? Tên xã hội đen.” Cô đưa con dao trên tay mình trước mặt anh, “Tìm người nào đó băng bó sơ cho cô ta đi, không chết là được! Không cần tốt với cô ta quá!”

“Yên tâm!” Không giết cô ta đã là trời khai ân rồi. còn đối tốt cô ta sao?

Trừ khi trời đổ cơn mưa máu!

Lúc Bùi Nhiễm Nhiễm về tới phòng, bước chân nhẹ nhàng, sợ làm Cảnh Thần Hạo tỉnh, vừa hay anh vừa uống thuốc, đã chìm vào giấc ngủ.

Cô đi tắm, mới về lại giường, nằm bên cạnh anh, dù không mở đèn trong phòng nhưng cô dường như có thể nhìn rõ từng bộ phận trên mặt anh, mắt anh, mày anh, bất giác bộ dạng anh đã khắc sâu trong tim cô.

Chuyện tối nay trước giờ cô chưa từng dám nghĩ đến mình sẽ tàn nhẫn như thế, nhưng khi nghĩ đến tay anh, trong lòng cô không thể để cô ta sống tốt được, cho nên mới điên cuồng như thế, khi cô chém phát đầu tiên, thật là dùng quá nhiều sức.

Ngày mai khi anh biết chuyện này sẽ nhìn cô như thế nào đây?

Chết rồi, cô quên nói với Thích Thịnh Thiên, là do anh ta làm, không phải cô làm!

Thật sặc rồi!

Cứ nghĩ đơn giản như thế, cô ngủ quên mất, cô ngủ 1 giấc cho đến sáng, khi tỉnh dậy, đã bắt gặp ánh mắt dò xét của anh.

“Anh làm gì?” Cô sờ mặt mình, không có sưng, cũng không có mọc mụn, chẳng lẽ chuyện tối qua chỉ là ảo giác? Chẳng lẽ giờ cô còn đeo mặt nạ sao?

“Nhìn em” Tay phải bị thương của anh ôm eo cô đẩy cô vào trong lòng anh, “Tỉnh dậy nhìn thấy em, thật tuyệt.”

Sếp lớn, có ai nói với anh, đừng có mà sến như thế? Đặc biệt là mới sáng sớm.

“Haha, tối qua chúng ta không về nhà, quên báo cho Dương Dương và Noãn Noãn, chúng nó nhất định rất lo lắng, giờ em có muốn dậy không đây?”
Tối qua cô lo quá nên quên mất chuyện này.

Tay anh không do dự thả lỏng ra, đầu dựa vào cổ cô, “Nếu mà đến chút chuyện nhỏ này Lâm Tri Hiểu cũng làm không xong, kêu cô ta đánh đơn từ chức được rồi đó?”

Sao cô lại quên Lâm Tri Hiểu đi chứ, mà nói đi cũng phải nói lại, cho dù không có Lâm Tri Hiểu, tối qua nhiều người như thế, bọn lính của Cảnh Thần Hạo đâu phải nuôi không cho có đâu, nhất định sẽ thông báo chúng nó.

Đặc biệt là có Thích Thịnh Thiên, anh ta làm việc khá đáng tin.

“Tay anh sao rồi, đỡ chút nào chưa?” Cô vừa nói vừa gỡ chăn ra, còn tay anh thì lại đang vén áo ngủ của cô ra.

“Cảnh Thần Hạo!” Cô nghiêng người qua 1 bên, một chân đạp 1 phát lên chân anh, “Xem ra vết thương anh đỡ nhiều rồi!”

Đã bị thương mà còn không chịu yên!

“Vợ à, em đối xử với người bệnh như thế sao? Anh đau khổ như thế, vén áo lên xú thôi, có cần né vậy không?”

“Bệnh cái đầu anh!” So với anh, cô càng giống người bệnh hơn?

Đã bị thương mà còn khỏe như thế, nếu nhảy mạng xuống giường, “Dậy uống thuốc ăn cơm, về nhà? Hay là về nhà trước mới ăn cơm uống thuốc đây?”

“Anh muốn ngủ thêm xúy, đau tay, đau đầu, đau tim” Anh nhắm hai mắt lại, gương mặt anh tuần ấy hiện ra nét đau khổ.

“Đau tay thì em tin, đau đầu cái quái gì? Còn đau tim ở đâu ra hả?” Cô thật bội phục anh, vì muốn ăn đậu hủ, mà già bệnh thành thế này.

Cảnh Thần Hạo im miệng không nói, nằm trên giường giống như 1 con búp bê sứ tinh tế, khiến người ra muốn cung nệm.

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng yên 1 chỗ nhìn anh 1 hồi thấy anh vẫn không nhúc nhích, nhanh chóng đi vào nhà tắm, đàn ông không thể chiều, đặc biệt là Cảnh Thần Hạo!

Anh sẽ nhường bước thôi!

Cô vừa đi, Cảnh Thần Hạo đã mở mắt, nhưng chỉ có thể nhìn bóng cô đi xa, người đàn bà này thật là quá nhẫn tâm.

Đợi cô ra khỏi nhà tắm, sau khi thay đồ xong, phát hiện anh vẫn cứ duy trì động tác đó, “Cảnh Thần Hạo, anh tính biến thành người gỗ hả? Có cần em móc lục phủ ngũ tạng của anh ra không? Sau đó lấy băng lười bọc anh lại?”

Đôi mày dài cong của anh chớp chớp, rồi từ từ mở mắt, “Nhiễm Nhiễm...”

“Giọng mê hoặc cũng không có ích, ngồi dậy, mặc đồ.” Tay cô cảm áo sơ mi, “Anh còn không nhúc nhích, em đi đây, để Thích Thịnh Thiên vào đây mặc cho anh, anh tự nghĩ kĩ đi.”

Cô thì không ngại, dù sao cũng là đàn ông, còn là anh em, nói không chừng là cách đây tám trăm năm trước đã nhìn hết rồi.

Anh lại không chơi lại Nhiễm Nhiễm của anh, để Thích Thịnh Thiên mặc đồ cho anh cô cũng có thể nghĩ ra.

Nhưng anh không thể làm vậy!

Từ từ ngồi dậy, tận hưởng làn da mềm mại của cô lướt qua da thịt mình, rồi đóng từng nút lại, anh thuận tay ôm lấy em cô, “Tối nay...”

“Đừng nói tối nay, anh phối hợp để em mặc đồ, còn nói nữa em đi đó!” Cô hơi lo lắng anh sẽ hỏi chuyện Liêu Vi.

“Vợ à, hôm nay em hơi bạo lực.” Nhưng bộ dạng này so với bộ dạng Bùi Nhiễm Nhiễm hồi xưa quả là quá giống.

“Dịu dàng là giả đó, anh không phải không biết tính em” Tay cô cuộn ống quần cho bằng, khuôn mặt cười nhìn anh, “Thật là phiền phức, nếu em bị thương là tốt rồi, như vậy thì anh phải chăm sóc em, Cảnh Thần Hạo anh cố ý hả?”

“Oan uổng” Anh tuyệt đối không cố ý.

Cô cười móc miệng lên, “Nhanh, bụng đói rồi.”

Vừa nói hết câu, Cảnh Thần Hạo đã hợp tác hơn nhiều, nhanh chóng mặc xong đồ, vệ sinh cá nhân xong, sau đó Cảnh Thần Hạo kéo cô xuống lầu ăn sáng.

Rõ ràng có thể gọi bụng vào phòng? Sao phải xuống lầu?

Khi cô nhìn thấy Thích Thịnh Thiên, cô đã hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Cô nháy mắt ra hiệu với Thích Thịnh Thiên, hi vọng chuyện tối hôm qua anh có thể bảo mật, nhưng Thích Thịnh Thiên nhận được ánh mắt của cô xong, khoa trương che ngực lại, “Chị dâu, chị đừng tán tỉnh em, anh Hạo sẽ chém em đó!”

Người đàn ông kế bên nghiêng đầu nhìn vào cô, đáy mắt tràn ra con giận đùng đùng, cô cầm nín không nói lên lời.

“Anh Hạo, anh phải tin tưởng em, em và chị dâu tuyệt đối là trong sạch đấy.” Thích Thịnh Thiên thể hiện rõ lập trường của mình, anh hoàn toàn không lĩnh hội được ánh mắt của Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bùi Nhiễm Nhiễm bắt lực ngồi xuống kế bên Cảnh Thần Hạo, “Em và anh ta tuyệt đối là trong sạch, ăn cơm đi!”

“Anh Hạo, chị dâu lợi hại thật đấy, tối hôm qua quả thật làm mới cách nhìn của em về phụ nữ!” Thích Thịnh Thiên hào hứng nhìn vào Cảnh Thần Hạo, dự định thêm dầu thêm muối nói ra chuyện hôm qua.

“Tối hôm qua chúng ta cái gì cũng chưa làm, Thích Thịnh Thiên anh đừng vu khống sự trong sạch của tôi.” Bùi Nhiễm Nhiễm mở lời cắt ngang lời anh, cô ám chỉ đã đủ rõ rồi chứ?

Nhưng Thích Thịnh Thiên đâu nghe lời của cô, tối qua anh ngủ cũng còn nhớ đến, Bùi Nhiễm Nhiễm mấy năm nay rốt cuộc trải qua những gì, không ngờ lại ra tay nặng như thế!

Nhưng Cảnh Thần Hạo lại tỏ vẻ mặt khá hứng thú, lạnh nhạt nhìn vào cô, môi mỏng hơi mở, “Nói xem thử.”

“Tối qua chị dâu cầm dao cắt trái cây đấy! Em vẫn chưa kịp phản ứng gì, trực tiếp kẻ vào lòng bàn tay của Liêu Vi, máu đó lập tức bắn lên người em! Giúp anh trả thù đấy! Cho nên thả đỉa tội quần tử, chứ đừng nên thả tội phụ nữ!” Bọn họ ở trong phòng riêng, cho nên Thích Thịnh Thiên mới đắc ý lớn tiếng nói cũng không sợ người khác nghe thấy.

Và giọng của anh trong phòng cũng khá lớn tiếng, mỗi một chữ Bùi Nhiễm Nhiễm đang uống sữa che đầy đi đều nghe được rõ ràng.

Cô cảm giác được ánh nhìn bên cạnh cô dần dần trở nên nóng rực, cô uống tiếp sữa vào miệng, Thích Thịnh Thiên còn đang nói cô như thế nào kêu anh giữ chặt cánh tay, kẻ nhất thứ hai, lại chơi đùa với Liêu Vi như thế nào, trực tiếp bỏ đi như thế nào.

Cô tối qua đúng là giận lắm, chớ gấp cũng sẽ nhảy tường, huống chi là người.

“Anh Hạo, anh bị thương như thế là xứng đáng lắm!” Thích Thịnh Thiên tổng kết nói một câu.

“Đáng cái đầu!” Mùa đông té bão máu đông chậm, vết thương lành chậm, không đáng chút nào.” Cô bất mãn mở miệng, nghiêng đầu nhìn vào ánh nhìn nóng rực của Cảnh Thần Hạo, nghiêm khắc nói, “Nhìn gì mà nhìn, không ăn sáng làm sao lành?”

“Đút anh.”

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức nghệt họng, liếc nhìn đôi môi màu hồng nhạt của anh, lạnh nhạt hai chữ bắt giữ cô, cô có phải quá biết cách nói chuyện không?

Cô cầm lấy một ly sữa bò khác đưa đến trước mặt anh, “Tay trái cầm lấy.”

“Mười ngón liền với tim, đều đau.” Cảnh Thần Hạo đang hoảng gạt cô, đôi tay ngay cả một chút hiện tượng giờ lên cũng không có.

Cô nhin, nể mặt người ngoài.

Ly đưa đến trước mặt anh, lần này anh rất là phối hợp, một ly sữa bò trực tiếp uống hết.

Thích Thịnh Thiên đột nhiên cảm thấy anh giống kì đà cần mũi, nói rõ là anh đến báo cáo quân tình mà!

Tại sao lại trở thành như thế?

“Liêu Vi thả ra chưa!” Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên mở miệng.

“Tại sao? Chị hành hạ đủ rồi?” Thích Thịnh Thiên nói xong cảm giác được ánh nhìn lạnh lẽo trước mặt bắn về phía anh, “Khếch khếch, chị giết con trai cô ta thật?”

Lại là ánh nhìn lạnh lẽo?

Hôm nay mạng anh phạm thái tuế sao? Nói cái gì sai cái gì!

“Không lẽ là con gái?” Anh lần này không nói sai chứ?

Tay Bùi Nhiễm Nhiễm đang lột trứng gà dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi ở trong mắt anh lại bảo lực như thế sao?”

“Vâng, không những bạo lực, còn máu lạnh.” Anh tối qua đích thân nhìn thấy, tuyệt đối không giả được.

“Cảm ơn khen thưởng, nhưng tôi thân là một người mẹ, là không thể đối xử như thế với một thai phụ, đứa con của cô ta không phải tôi giết.” Cô nhấn mạnh hai chữ “đứa con”, nhắc nhở Thích Thịnh Thiên vừa nãy anh nói sai lời.

“Em cũng cảm thấy không phải, giết con cô ta phiền phức biết bao, hay giết luôn cô ta tiện hơn!” Thích Thịnh Thiên cười hô hô nhìn vào bọn họ, sắc mặt của anh Hạo hình như có chút khó coi.

Đây là cảnh tượng trước mưa to gió lớn đến!

“Em đột nhiên nhớ đến còn nhiều chuyện quan trọng chưa làm!” Anh từ ghế ngồi đứng dậy, thân hình phi nhanh rời khỏi phòng riêng.

Thích Thịnh Thiên vừa đi, trứng gà trên tay cô đưa lên miệng anh, đôi mắt có chút không dám trực diện nhìn thẳng vào khuôn mặt u ám của anh, phong cách quyết đoán quay lại, dịu dàng nhỏ tiếng nói, “Chồng yêu, em sai rồi, lần sau không tự ý hành động nữa.”

“Còn nữa?”

Còn gì nữa?

“Không nên đi cùng với tên Thích Thịnh Thiên? Em thế là em không có tán tỉnh anh ta thật, chỉ là vừa nãy không muốn anh ta nói chuyện này cho anh nghe, nháy mắt, ai biết tên đó, không hiểu chuyện đến thế!” Không ngờ không biết xem tình hình đến thế!

Chắc sẽ không phải nhìn ánh mắt của cô, ánh mắt của Cảnh Thần Hạo nhìn khá rõ đấy.

Biết được anh đang giận, đáy chân như thoa dầu phóng đi, để lại một mình cô.

“Anh không giận, mà cảm động còn.....” Anh kề sát tai cô, “Vui nữa.”

Vui cái gì?

Cô không hiểu cho lắm!

Vui là vì cô không trang điểm kiểu đó nữa, dùng không phải tên cô đứng kế bên anh, cô là Bùi Nhiễm Nhiễm, là vợ của anh, là người phụ nữ anh yêu nhất.

Cô có thể sống bất kỳ cuộc sống mà cô thích, không cần bất kỳ nguy trang nào.

Ngày xưa tôn trọng cách suy nghĩ của cô, sau này phải nghe lời anh.

“Anh thì vui mừng rồi, em thì vui không nổi.” Cô lột trứng gà xong dứt trước mặt mình, hậm hực cắn một miếng.

“Tay của anh không sao, rất nhanh sẽ lành lại, không cần lo lắng.”

“Ai lo lắng cho anh chứ!” Cô liếc nhìn anh, tiếp tục ăn sáng, đừng mong để cô dứt nữa, triệt để không còn tâm trạng rồi.

Cô lo lắng là đoạn lịch sử đen kìa của Bùi gia ngày xưa theo sự xuất hiện của cô lại một lần bị đào lên, tuy rằng cũng lo lắng cho tay của anh.

Phụ nữ đều là nói một là hai, cô nhất định là đang lo cho anh.

Cảnh Thần Hạo nhìn vào cô, không ăn cơm cũng không cảm thấy đói, cô càng hấp dẫn hơn, càng ngon miệng hơn, muốn ăn cô phải làm sao?

Hai người từ khách sạn trở về, Dương Dương Noãn Noãn nhìn thấy chiếc Stretch Lincoln Limousine rẽ vào, lần lượt chạy đến trước cửa, sau lưng còn có người giúp việc không ngừng nhắc nhở tội nhỏ cẩn thận, đừng vấp té.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy hai bảo bối ra đến, bên ngoài lạnh như thế, đâu lo được cho Cảnh Thần Hạo, quyết đoán xuống xe.

“Dương Dương Noãn Noãn, vào nhà đi.” Trong phòng vừa có máy lạnh, vừa có sàn tỏa nhiệt, mặc một áo đơn lại dám chạy ra ngoài.

Cô nhìn vào người giúp việc ở đằng sau đang cầm áo lập tức mặc cho Dương Dương Noãn Noãn, cô vẫn là chưa yên tâm, trực tiếp chạy vào nhà.

“Mẹ ơi!” Hai tiểu bảo bối đồng thanh.

“Ngaoan, vào nhà trước.” Cô mỗi tay nắm lấy một đứa, ngoảnh đầu nhìn vào khuôn mặt trầm xuống của Cảnh Thần Hạo.

“Mẹ ơi, mẹ không sao chứ?” Dương Dương lo lắng nhìn vào cô, tối hôm qua ngủ không được, sáng hôm nay cậu đã trông thấy tin tức.

“Mẹ không sao, ba có sao đó.” Cơ thể cô ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn vào Cảnh Thần Hạo đang đi vào, “Mau đi an ủi ba.”

Noãn Noãn nghe lời cô, liền nghiêng đầu nhìn vào Cảnh Thần Hạo, đôi mắt to nhìn lên người anh đảo một hồi, nhìn thấy tay anh băng lại, lập tức có chút hoang mang, “Ba ơi, Noãn Noãn phù phù, phù phù liền không đau nữa!”

Cảnh Thần Hạo cũng ngồi xổm người xuống, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng lộ ra nụ cười nhạt, tay phải băng bó giờ lên, đưa đến trước mặt cô bé.

“Phù phù, phù phù.” Noãn Noãn nghiêm túc thổi, đưa mắt lên lúc chớp lúc nhắm nhìn vào anh, “Ba ơi, lần sau phải cẩn thận đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260

"Ủm" con gái thật sự thương xót anh ta, không uống công sinh ra.

Dương Dương cũng nghiêng đầu nhìn vào tay anh ta, "thể lực của daddy đáng lo ngại, ngày mai có đi cùng con đi huấn luyện không?"

Gần đây cậu bé thường hay đau đầu, ngày mai toàn thân mồ hôi như mưa, cậu bé mới hiểu ra bản thân lúc nhỏ thật sự sống sung sướng dưới sự chăm sóc tốt của mámi anh rồi, tổ chức thể lực thì xác thực không được tốt mấy.

So với daddy lúc nhỏ, thì thua kém hơn nhiều.

"Dương Dương!" Bùi Nhiễm Nhiễm trầm mặt lại, "daddy bị thương là bởi vì bảo vệ mámi, không được như vậy, hiểu chưa?"

"Con hiểu, nên ba mới cần phải huấn luyện nhiều hơn, sau này sẽ bảo vệ mámi tốt hơn." Nếu không cậu bé sẽ không yên tâm giao mámi cho anh ta.

Hay là sau này họ về nước ngoài rồi, ít ra không để mámi xảy ra sự việc như thế.

Trái với vẻ mặt lạnh lùng của Bùi Nhiễm Nhiễm, Cảnh Thần Hạo lại nhẹ nhàng nhún mày cười, "được thôi, ngày mai daddy sẽ đi cùng con"

"Cảnh Thần Hạo, không được!" anh không cần cái tay đó nữa có đúng không!

"Vợ ơi, em yên tâm, sẽ không sao đâu." Anh ta đứng dậy, "các con từ từ chơi nhé, daddy bận công chuyện trước."

"Dương Dương Noãn Noãn, các con tự chơi nhé! Mámi đi lên xem sao." Cô ta dặn dò một tiếng, cũng lập tức đi theo sau.

Phòng sách trên lầu, Cảnh Thần Hạo bước vào trong trước, sau đó đến Bùi Nhiễm Nhiễm bưng một ly trà nóng đi vào.

"Hôm nay anh không cần nghỉ ngơi tí à?" cô ta không vừa ý trợn nhìn anh ta.

Nếu như anh ta lên mạng, thì có thể nhìn thấy những tin tức đó trên mạng.

Thật là.....

"Vợ thương yêu anh như vậy, anh đương nhiên có thể nghe lời em rồi." Anh ta vẫn giơ tay lên mở vi tính, bộ dạng uể oải dựa vào, nhắc mắt nhìn cô.

"Có thể nghe, nhưng mà anh thì không nghe!" cô ta bực bội liếc nhìn anh, và để cho anh ta tự phát hiện, chỉ bằng tự mình chủ động nhấn nút?

"Có một việc, em nói với anh trước, để anh có tâm lý chuẩn bị, để tránh anh chút nữa giận hờn." Ly trà trên tay cô ta đưa đến trước mặt anh, "uống tí đi, cho ấm"

"Chỉ cần không phải ly hôn và ngoại tình, là anh không giận rồi." Anh ta đón nhận ly trà, nhưng không uống vội, chỉ nhìn cô ta thôi.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn bộ dạng anh ta lúc này vẫn tỉnh tỉnh và tuần tú, hít một hơi thật sâu, "chuyện của gia đình chúng ta anh cũng biết rồi, so, hiện tại trên mạng liên quan đến tin đồn chúng ta rất nhiều, giả mạo và thiệt thòi cho Bùi gia tiểu thư, nếu nói khó nghe, nhưng mà những chuyện trên mạng, chỉ nên nghe thôi, chứ đừng để trong lòng, anh nói đúng không?"

Giọng cô ta thanh thoi, cẩn thận tỉ mỉ cười, nhưng mà sắc mặt anh ta thì lại trở nên trầm ngâm, hơi thở âm u trên người anh phát tán khắp nơi.

"Em nói là để anh đừng nổi giận, còn em thì không bận tâm những thứ đó!" cô ta không dám tưởng tượng, nếu như anh ta tự nhìn thấy, thì cái vi tính trước mặt anh ta có còn tồn tại không.

Cô ta giật mạnh ly trà trên tay anh lại, để trên bàn, gương mặt nhỏ tiến đến trước mặt anh, quả đoán hướng đến khuôn mặt anh ta hôn một cái, "hôn chồng một cái, còn giận không nào? Dân mạng mà! Họ nhìn thấy nào nhiệt tò mò thôi, anh giận dữ như thế không đáng, có phải không?"

Giờ tay ôm chặt lấy cô ta, người cô ngồi lên đùi anh ta, thân thể cô dựa sát vào thân thể anh ta, tư thế của hai người tràn trề ái ngại.

"Chồng, Cảnh tổng, Đại Boss, darling....." cô ta không tin, anh ta không ghen chút nào.

"Đừng động!" ánh mắt anh ta nhìn chăm cô, trong mắt hiện lên một tia tự trách, sau đó liền từ từ đau lòng, hai cánh tay ôm chăm lấy lưng cô ta, "Nhiệm Nhiệm"

Cô ta gật đầu nhẹ nhàng trả lời, tối qua anh ta đã bị thương rồi, sự việc này không liên quan đến anh ta, bây giờ cô ta vẫn yên lành, là vì anh ta, cô ta không muốn anh ta tự trách.

"Đều do anh bảo vệ em....." lời nói cô ta vẫn chưa dứt, điện thoại cố định trên phòng sách reo lên.

"Tiếp tục nói." Anh ta không có ý định bắt điện thoại.

"Nói cái gì!" người cô ta động dậy tí, "anh bắt điện thoại trước đi, nói không chừng có việc gì quan trọng."

Lúc trước điện thoại trong phòng sách ba của cô reo lên đều là việc cực kỳ quan trọng, đương nhiên Cảnh Thần Hạo cũng không ngoại lệ.

Anh ta không đồng tình ôm người cô ta nghiên mình bắt lấy điện thoại.

"Thiếu gia, lão gia và lão phu nhân đến rồi." Bên trong truyền lại âm thanh của quản gia.

Giọng nói ông ta không lớn không nhỏ, đến cả Bùi Nhiệm Nhiệm cũng nghe thấy.

Hai người họ đến nơi rồi.....thật nhanh đấy!

"Con dâu xấu xí gặp cha mẹ chồng?" cô ta từ trên đùi anh ta bước xuống, "anh nhìn xem! Em đã nói sau khi công khai sẽ xảy ra nhiều vấn đề lắm."

"Cũng có ích đấy, ít ra thì sau này em không còn phải hóa trang nữa." Anh ta cũng đứng dậy, vì tính vẫn duy trì hiện trạng như lúc này, hai người đều đi ra cửa.

"Cảnh Thần Hạo, mẹ anh sẽ dùng mắt thần giết chết em mất!" cô ta không chỉ nói chuyện với Tô Nhựt Nhã một lần thôi, và lại còn có Dương Dương Noãn Noãn, cô ta phải giải thích như thế nào!

"Em có thể nói thật ra Dương Dương Noãn Noãn không phải con ruột anh không?" ẩn giấu con cháu của Cảnh gia, gan của cô ta thật sự rất lớn đấy!

"Anh sớm đã nói rồi." Lời nói như nước tát ra, không thể thu hồi.

Cô ta nhếch môi không tin, cánh tay trái không bị thương của Cảnh Thần Hạo vẫn ôm chăm cô, bên cầu thang đã nhìn thấy Tô Nhựt Nhã ôm Noãn Noãn, gương mặt nhỏ cười hehe, rất vui vẻ, luôn miệng kêu bà nội.

Còn Dương Dương thì ngồi trên đùi Cảnh Thắng, thần sắc có chút ngượng, nhưng mặt cậu bé không còn lạnh lùng, chỉ im lặng không nói gì.

Cô ta nghe rõ Cảnh Thắng nói một câu, "tính đứa cháu này và Hạo nhi lúc nhỏ rất giống nhau, vừa nhìn là biết con ruột!"

Bởi vậy cho dù cô ta có phủ nhận, họ cũng sẽ không tin?

"Ba, mẹ"

"Thúc thúc và dì!"

Hai người kẻ trước kẻ sau cùng hô lên, Tô Nhựt Nhã và Tô Thắng nghiên người nhìn họ, khuôn mặt bầu bĩnh, và cái vóc đáng này quả thật xứng đôi với Hạo nhi quá!

Sao lúc trước làm gì mà xấu xí thế! Thật khiến bà ta hết hồn!

Trong lòng Tô Nhựt Nhã lẳng lặng vỗ nhẹ vào ngực mình vài cái, trước đây bà ta lo lắng và bận tâm thừa thừa.

Cái quan trọng nhất là.....

"Hạo nhi, con thật là, con giấu kỹ quá! Hai đứa con rồi! Lớn hết rồi! Con khiến mẹ lo muốn chết đây này!" sau khi Tô Nhựt Nhã vui mừng, thì là một bụng đầy lửa.

Hôm nay nếu như bà ta không kiên quyết kéo Cảnh Thắng qua đây xem, thì không biết anh ta đã giấu hai đứa cháu bao bổi này rồi!

"Ngạc nhiên không?" Cảnh Thần Hạo thần nhiên hỏi lại.

"Thật ngạc nhiên quá! May mắn là mẹ không bị bệnh tim, nếu không bị con dọa chết rồi!" trong lòng bà ta vẫn còn lo sợ vỗ vỗ lòng ngực, dường như đang nghĩ rằng đây chỉ là một giấc mơ thôi phải không?

Bà thật sự có cháu rồi đấy, mà còn có đến hai đứa cháu cơ!

"Bà nội, đừng có chết!" Noãn Noãn ngược cái mặt nhỏ nhắn lên nhìn bà ta, "Noãn Noãn không nỡ để bà nội chết đâu."

Tô Nhực Nhã vừa nghe Noãn Noãn nói, cả khuôn mặt cười không ngớt, nếp nhăn khóe mắt trên gương mặt cười lộ ra, cúi đầu ôm cô bé, "cháu gái ngoan của bà!"

Gương mặt Bùi Nhiễm Nhiễm hiện lên tia đen đúa, Noãn Noãn đang trong trạng thái lấy lòng người, cô ta nghĩ rằng không phục cũng không được.

"Bối vậy, còn chuyện gì khác nữa không?" Cảnh Thần Hạo cũng nhìn ra rồi, nơi đây thật sự cũng không hoan nghênh hai người, hoài người xuống đây chỉ là muốn xác nhận một cái thôi.

Người được hoan nghênh nhất là Dương Dương Noãn Noãn, hai đứa cháu yêu của ông bà!

"Sao lúc trước con không nói rõ ràng? Các con muốn làm gì, muốn bảo mật cái gì, mámi sẽ giúp con!" Tô Nhực Nhã nghe thấy lời nói anh ta có ản chút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Cái này, chuyện Bùi gia trước đây ta có nghe qua, nhưng con yên tâm, chuyện của ba con không trách lên con, ông ta là ông ta, con là con, các con là 2 người, chúng ta sẽ không có ý kiến gì." Tô Nhực Nhã thật lòng thích con dâu này!

Mới gặp đã cho bà 2 đứa cháu bảo bối!

Dương Dương nghe bà nói vậy, thoát khỏi chỗ Cảnh Thắng, "Mami, ôm"

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút cứng đờ tỉnh lại, lời của bà là tin năm đó ba cô thật sự làm chuyện đó?

"Mẹ, cháu coi rồi, con dâu coi rồi, có phải nên đi rồi?" Cảnh Thần Hạo cũng cảm thấy cô không vui, liền đuổi khách không mời.

"Bọn mẹ mới vừa đến!" Tô Nhực Nhã đương nhiên không đồng ý đi, vui vẻ ôm Noãn Noãn: "Bên ngoài tuyết rơi, không xuống núi được, bọn mẹ liền ở đây."

"Ở đây cũng được, có nhiều lời mong mẹ nghĩ kĩ rồi nói, đến lúc con dâu ôm cháu đi rồi, đến khóc cũng không có cơ hội." Đến lúc đó, anh là người oan uổng nhất.

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc anh, còn nói thẳng vậy không?

Mẹ anh ngốc, không nói thẳng bà không hiểu, có thể bây giờ nói cũng chưa nhất định hiểu.

Lúc 2 người giao lưu ánh mắt mọi người đều không biết, chỉ có Dương Dương trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm biết mẹ không vui, lời bà nội nói lòng tổn thương mẹ rồi.

"Cháu ở đây cũng không thể chạy, đợi tụi nó kết hôn rồi, bà quang minh chính đại mang cháu về nhà, hôm nay chúng ta đi trước! Bà không thấy con bị thương sao? Làm gì có tâm trạng chăm sóc bà" Cảnh Thắng đi dậy đi về hướng Tô Nhực Nhã, chuẩn bị rời đi.

Tô Nhực Nhã nhìn tay băng bó của Cảnh Thần Hạo, mắt hiện tia đau lòng, sau đó cười bất lực: "Con trai, con thật giỏi, là nam nhân tốt bảo vệ được vợ!"

"Chồng bảo vệ em đang ở đây, đi thôi!" Cảnh Thắng kéo bà ra ngoài, Tô Nhực Nhã rất không muốn rời đi, mắt nhìn nhìn Noãn Noãn Dương Dương, sau đó dừng trên khuôn mặt đẹp của con dâu: "Con dâu mẹ thật đẹp!"

Sau khi họ rời đi, Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn Cảnh Thần Hạo: "Thật sự mẹ anh cuồng về ngoài à?"

"Em không thấy là cuồng cháu sao?" Anh thần nhiên cười nhẹ, nhìn Dương Dương nằm trên người Bùi Nhiễm Nhiễm, ngữ khí trở nên nghiêm túc: "Con

tra phải tự ngồi!”

“Daddy phân biệt đối xử rất rõ ràng! Nói với mẹ thì dịu dàng, đối với anh thì nghiêm túc.” Noãn Noãn ngồi đối diện họ nhìn.

“Vi mẹ là người ở bên daddy cả đời, anh con lớn rồi sẽ ở bên cô gái khác, không cần ba đối xử dịu dàng.” Dịu dàng nuôi nó sẽ thành bộ dạng gì, lớn rồi còn dính vợ anh, không thể được.

“Noãn Noãn thì sao?” Cô nghiêng đầu nghi ngờ nhìn anh.

“Noãn Noãn có người yêu con ở bên con.” Mắt Cảnh Thần Hạo liếc thấy Dương Dương rời khỏi người Nhiễm Nhiễm, dù nhận được ánh nhìn tức giận của Nhiễm Nhiễm, anh cũng vui.

“Cảnh Thần Hạo, con vẫn nhỏ, anh nói gì đó!”

“Dạy về tình yêu sớm hơn không tốt sao?” Anh cười hỏi lại, thuận thế ôm cô: “Vợ, đối xử người bệnh phải dịu dàng.”

Anh học theo ngữ điệu của Noãn Noãn lúc này.

“Làm nũng không thích hợp anh, đại boss vẫn nên cao quý lạnh lùng đi!” Cô quyết định thu tay, đứng dậy liền đi.

Anh chỉ muốn dịu dàng với mình cô, nữ nhân này lại không chịu hiểu!

....

Nhà Âu Dương

Liêu Vi tay băng bó đi vào, thấy Âu Dương Lập ngồi ở đại sảnh, trước mặt anh không ít chai rượu, có hết rồi, có cái còn đầy.

Mà anh ngồi trên sofa, mặt mệt mỏi, toàn thân đều là mùi rượu khó ngửi.

Cô đi qua, 1 chân đá bàn đựng mấy chai rượu, mặt tức giận trừng anh.

“Xoảng xoảng” vài tiếng vang lên, Âu Dương Lập từ từ ngẩng đầu, sau khi thấy Liêu Vi, lòng càng giận.

“Li hôn! Bây giờ đi!” Anh ngẩng đầu liếc cô, tay cầm rượu bị anh mạnh mẽ đập xuống đất.

“Năm mò! Chết tôi cũng không li hôn!” Sao cô có thể li hôn với anh, chết cô cũng ở cùng với anh.

“Liêu Vi, cô đừng gạt người gạt mình, rõ biết tôi không thích cô, trước giờ chưa từng thích qua!” Anh đứng dậy, cúi đầu nhìn cô, 1 đêm không ngủ, mắt trắng bị bao bọc bởi vài tia đỏ.

Nhiễm Nhiễm của anh về rồi, Nhiễm Nhiễm của anh chính là Bùi Dĩ Hàn!

Trước đây anh không có năng lực, không thể từ chối hôn sự ba mẹ sắp xếp, bây giờ anh tuyệt đối không để Nhiễm Nhiễm rời xa anh.

“Vậy thì sao, bây giờ tôi là vợ anh!” Cô không ngờ, cô từ chỗ đó về lời đầu tiên nghe từ anh là muốn li hôn!

“Anh nhìn tay tôi, anh tưởng Bùi Nhiễm Nhiễm anh thấy còn đơn thuần vô hại như trước sao? Tay tôi là cô ta dùng dao rạch đó?” Tay cô thật sự chỉ đơn giản băng lại, ít nhiều vẫn thấy được máu và da thịt, nhìn vào rất kinh người.

“Ai bảo cô dùng dao giết cô ấy! Nếu không phải Cảnh Thần Hạo xông đến, dao của cô bây giờ là đâm vào người cô ấy!” Anh không dám nghĩ nếu đêm qua Cảnh Thần Hạo không xông đến kịp, tình hình bây giờ sẽ ra sao.

“Haha, anh chỉ nghĩ đến tôi muốn giết cô ta, vậy anh không nghĩ coi là tại sao? Cô ấy giết con tôi, đó cũng là con anh, đêm đó xong tôi có thai rồi, là cô ta làm tôi sảy thai!” Cô không nhịn được hét lên, tay bị thương chỉ bụng mình, trên đó phẳng lì, ẩn hiện có chút máu.

Cô kích động đến tay chảy máu, băng trắng từ từ nhuộm đỏ.

“Cô tưởng tôi tin cô, nếu cô thật sự có con tôi, cô sẽ không nói tôi nghe sao? Cô nhất định lan tin khắp thiên hạ, làm sao giấu không nói? Liêu Vi, cô vì không muốn li hôn, lời nói dối này cũng bịa được?” Trước đây anh không phát hiện, cô nói dối hay vậy.

Vì muốn đối đầu với Nhiễm Nhiễm, cái gì cũng dám làm!

“Âu Dương Lập, anh là tên đại ngốc, tâm thần, tôi làm vậy vì muốn bảo vệ anh, anh tưởng Hòa Miêu bên anh là bạch liên hoa sao? Tôi từng đối với cô ta như vậy, nếu cô ta biết tôi mang thai, nhất định tìm cách làm tôi mất con!” Cô từ từ lùi về sau, không thể tin tức đầu, nhìn nam nhân cô yêu sâu đậm, tim rỉ máu.

“Như cô nói, dù cô có thai hay không, biết giờ đã không có con của tôi rồi, li hôn!” Anh vẫn còn là ở đây, là vì muốn đợi cô về thông báo với cô tin này!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 262

“Đơn thỏa thuận ly hôn tôi đã làm xong rồi, tôi đã ký tên ở trên đó!” Âu Dương Lập cúi người xuống cầm đơn thỏa thuận ly hôn ở trên ghế sofa lên ném tới trước mặt cô, “cho dù máu của cô làm dơ tờ giấy, cũng có giá trị pháp luật, ký tên xong, nhớ kỹ cho người đem nó tới tập đoàn Âu Á, ly hôn thể này có lợi cho cô, nếu không chịu thì cô hãy đợi trắng tay ra đi đi!”

Âu Dương Lập cầm áo vest trên ghế sofa lên, mặt không đổi sắc đi ra ngoài.

Liêu Vi cũng xê dịch bước chân đi theo anh, chặn trước mặt anh, dang rộng hai tay ra nhìn anh, “Âu Dương Lập! Anh không thể đi, em sẽ không ly hôn với anh đâu, cho dù anh ly hôn với em, anh cho rằng Bùi Nhiễm Nhiễm sẽ cần một người đàn ông đã ly hôn như anh sao?”

“Anh tỉnh lại đi! Bên cạnh cô ta hiện giờ đã có Cảnh Thần Hạo rồi, cô ta sẽ không cần anh đâu chẳng lẽ anh đã quên cô ta có hai đứa con rồi sao, hai đứa bé đó nhất định là của Cảnh Thần Hạo! Bộ dạng này của anh đi tìm cô ta chẳng qua là tự chuốc lấy nhục mà thôi!” Con nhỏ đó năm năm trước đã chiếm mất trái tim của Lập, bây giờ cô ta vừa về, liền lấy đi trái tim của Âu Dương Lập.

Bùi Nhiễm Nhiễm cô ta dựa vào gì chứ?

Rốt cuộc cô có chỗ nào không bằng cô ta?

“Tôi không quan tâm cô ấy có mấy đứa con, cô tránh ra!” Nhiễm Nhiễm của anh nên ở bên anh, bọn họ là thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, anh không tin cô ấy có thể buông bỏ anh.

“Không cho! Không cho đi!” Cô không thể để Âu Dương Lập rời đi thế này, trực giác của cô mách bảo rằng, sau khi anh rời đi, thì sẽ không trở về nữa!

“Cút! Tôi nhìn thấy cô là phát chán!” Âu Dương Lập bỗng nhiên đẩy một cái, cô liền ngã trên mặt đất.

“A!” Sức khỏe cô vốn vẫn chưa khỏe hẳn, thân thể rất yếu, không có bao nhiêu sức, bị anh đẩy thế này, hoàn toàn không có sức để phản kháng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn anh đi xa, bóng lưng của anh vẫn anh tuấn bất phàm như vậy, chỉ là tối hôm qua cả đêm không ngủ, thoạt nhìn không có nghi ngại, bước chân có chút phù phiếm, lảo đảo.

Đây chính là người mà cô thích lâu như vậy mà!

Thế nhưng anh lại muốn rời xa cô, thậm chí là ly hôn với cô!

Cô lảo đảo nghiêng ngã đứng dậy, cầm lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn đó, mặc kệ sự đau nhức trên tay, dùng sức xé rách, thế nhưng sức của cô thực sự quá yếu.

Cô đặt nó trên bàn trà, trực tiếp dùng miệng cắn xé, cô không ly hôn! Không ly hôn!

Hôm sau, trong Tú Viên.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn dáng vẻ tiều tụy của Cảnh Thần Hạo và Dương Dương người đầy mồ hôi cùng đi xuống lầu, sáng sủa giờ bọn họ đã dậy rồi, hôm qua Cảnh Thần Hạo đồng ý cùng tập luyện với Dương Dương.

Nhưng bây giờ xem ra, người tập luyện rõ ràng chỉ có mình Dương Dương, nhìn vào Cảnh Thần Hạo rõ ràng chính là đi làm huấn luyện viên.

“Anh, lau mồ hôi đi.” Noãn Noãn đưa một cái khăn tay tới trước mặt Dương Dương, nhìn vào cái mặt nhỏ đỏ bừng của cậu, rồi nhìn Cảnh Thần Hạo, “daddy, daddy là bệnh nhân, phải nghỉ ngơi thật nhiều.”

“Thật ngoan.” Anh sờ tóc cô một cái, ngồi xuống bên cạnh Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Bà xã.” Anh vừa ngồi xuống liền đưa mặt anh sát mặt cô, hôn một cái.

Bùi Nhiễm Nhiễm một chút cũng không muốn để ý tới anh, chăm chú nhìn Dương Dương, “Dương Dương, sau này đừng tập với ba của con nữa, cũng đừng kêu ba dạy con, ba con là tên đại biến thái!”

“Nhiễm Nhiễm, có ai như em nói ông xã mình như vậy không?” Thế lực của anh ấy rất tốt, chẳng phải nên vui mới đúng sao?

“Ông xã, em đây là đang khen anh đó!” Cô đây là đau lòng cho con trai mình ngày nào cũng phải quá cực khổ.

“Mami, con chịu được.” Cậu cầm ly sữa bò trên bàn lên, ừng ực ừng ực uống hết.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy thế, không biết nói sao, bó tay rồi, nghiêng đầu trừng mắt hung hăng nhìn Cảnh Thần Hạo, người đàn ông bé nhỏ đẹp trai phong nhã của cô a!

Từ khi nào uống sữa thôi đã hào hùng đến vậy?

Sau khi nhận được ánh mắt của cô, Cảnh Thần Hạo lập tức lên tiếng, “Dương Dương!”

Dương Dương nhìn anh một cái, động tác lập tức chậm đi rất nhiều, mặc dù khuôn mặt nhỏ của cậu vẫn đỏ bừng như cũ.

Bùi Nhiễm Nhiễm càng không biết nói gì, Cảnh Thần Hạo từ lúc nào lại có uy tín trước mặt con trai của cô vậy?

Cuối cùng cô quyết định không để ý tới anh nữa, tiếp tục ăn com! -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

Trong lúc ăn com, điện thoại của Bùi Nhiễm Nhiễm vang lên, cô cầm lên xem là tin nhắn Wechat của Lâm Tri Hiểu, cô liền ấn xem.

“Nhiễm Nhiễm, cứu mạng a! Thích tổng muốn giết người!” Tiếng cầu cứu của Lâm Tri Hiểu trong điện thoại truyền đến.

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức đặt cái chén trong tay xuống, gọi điện thoại qua đó, dưới sự ra hiệu của Cảnh Thần Hạo, cô mở loa ngoài, chuyện liên quan đến Lâm Tri Hiểu, khuôn mặt nhỏ của Dương Dương Noãn Noãn cũng nghiêm túc nghe.

Điện thoại đã kết nối, âm thanh cầu cứu của Lâm Tri Hiểu truyền tới, “hu hu hu, Nhiễm Nhiễm cậu phải cứu tớ a!”

“Tri Hiểu, cậu đừng gấp, trước hết cậu nói cho tớ biết chuyện gì đã xảy ra đi?” Thích Thịnh Thiên không thể nào muốn giết cậu ấy!

Nhiều nhất là ăn luôn cậu ấy!

“Tối hôm qua Thích tổng bỗng nhiên chạy đến nhà tớ, nói tớ gạt anh ta, không nói cho anh ta biết thân phận của cậu, làm hại anh ta mơ mơ màng màng lâu như vậy, muốn tìm tớ tính sổ, tớ nghe xong là tìm tớ tính sổ, như vậy chẳng phải chết chắc sao, dọa đến tớ ngay cả cửa cũng không có mở! Kết quả sáng nay tớ phát hiện, anh ta còn ở bên ngoài, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?” Đứng ngay cửa sổ lầu hai, vén lên chút xíu xem, nhìn thấy xe của Thích Thịnh Thiên còn dừng ở cổng, trong lòng của cô một trận hoảng sợ.

Mặc dù không có nhìn thấy bóng dáng của Thích Thịnh Thiên, nhưng anh ta vừa nãy rõ ràng gọi điện thoại cho cô.

“Tri Hiểu, cậu hãy mở cửa ra xem anh ta còn sống không trước đã? Bên ngoài lạnh như vậy, còn có tuyết rơi, Thích Thịnh Thiên nếu như ở bên ngoài suốt cả đêm, chẳng phải là bị lạnh cóng thành người tuyết sao!

“Còn sống a! Anh ta vừa mới nói, tớ dám nhốt anh ta ở ngoài cửa cả đêm, nhìn thấy tớ sẽ giết tớ! Tớ quyết định xin phép nghỉ ở nhà, Nhiễm Nhiễm cậu giúp tớ xin phép với boss lớn với còn nữa! Nếu như anh em của boss bị lạnh chết, tớ là người vô tội a! Ai bảo anh ta không đi! Có người ngốc như vậy sao?” Lâm Tri Hiểu lại nhìn xuống dưới lầu, vẫn không thấy Thích Thịnh Thiên, anh ta sẽ không dựa ngoài cửa chứ?

Nghĩ tới đây, cô vội vàng chạy xuống lầu, cô thề là cô chỉ nhìn một chút, tuyệt đối không mở cửa.

Bùi Nhiễm Nhiễm mắt nhìn Cảnh Thần Hạo, ngữ khí bình tĩnh mở miệng, “boss lớn đang nghe đó!”

“A a a! Nhiễm Nhiễm, cậu.....” Lâm Tri Hiểu quả quyết cúp điện thoại, boss lớn đang nghe trộm điện thoại, cô cũng không dám nhiều lời.

Cô đi tới cửa, nhìn xuyên qua ống nhôm cửa, đã nhìn thấy Thích Thịnh Thiên tựa ngay cửa, anh ta quả thật còn chưa đi á!

Lúc Bùi Nhiễm Nhiễm đang nhìn Cảnh Thần Hạo, cuộc gọi Wechat của cô lại vang lên, Lâm Tri Hiểu gọi tới.

“Nhiễm nhiễm, anh ta tựa trước cửa, bộ dạng như đang thoi thóp, cậu bảo boss lớn phái người đến đón anh ta đi đi! Tớ không dám mở cửa, Thích tổng anh ta quả thật muốn khai đao với tớ!” Ai bảo Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm biết tin này đều không thể chọc vào.

Thích Thịnh Thiên chỉ biết ăn hiếp cô, cũng chỉ có thể khai đao với cô!

Cảnh Thần Hạo cầm điện thoại Bùi nhiễm nhiễm qua, mặt không đổi sắc nói, “tuyệt lớn, đường trơn, xe không tới được, chăm sóc cho Thích tổng thật tốt, nếu như ngày mai không thấy anh ta tới công ty, sẽ hỏi tội cô!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe anh nói xong, dựng thẳng một ngón tay cái lên, con cừu nhỏ Lâm Tri Hiểu đó, sao có thể là đối thủ của Thích Thịnh Thiên được.

Anh biết tặng quà không thể được lòng Lâm Tri Hiểu, cho nên lập tức thay đổi chiến lược.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263

Mami, dì Tri Hiểu không sao thật chứ? Cái người tên Thích tổng không giết đi ấy thật chứ?” Noãn Noãn lo lắng nhìn họ.

Dù Dương Dương không nói gì nhưng có thể thấy nó cũng khá lo lắng.

“Các con yên tâm, dì Tri Hiểu sẽ không sao cả đâu.” Cũng không nói trước được, trừ phi Thích Thịnh Thiên thật sự chết lạnh rồi.”

Cô nghiêng đầu sang nhìn Cảnh Thần Hạo, “Anh bảo Thích Thịnh Thiên có thật sự ngồi ngoài cả một đêm không?”

Nếu đó là sự thật thì chắc chắn anh ta phải lạnh cóng mất!

“Cậu ấy sẽ không dùng sinh mệnh của mình để đùa giỡn đâu.” Cảnh Thần Hạo sắc mặt không thay đổi, giọng nói cũng vẫn bình thản.

“Anh hiểu gì chứ? Anh ấy như vậy là dùng cả thanh xuân để tán gái đấy.” Cô quá khâm phục trí tưởng tượng của Thích Thịnh Thiên, không ngờ anh có thể nhớ đến cách này.

“Anh cũng thế.” Anh gơ cánh tay được băng bó kỹ càng lên.

Bùi Nhiễm Nhiễm phục.

Phía còn lại, Lâm Tri Hiểu lạnh run nhìn Thích Thịnh Thiên qua mắt thần trên cửa, cô hỏi nhỏ, “Thích tổng, anh còn sống không vậy?”

Không có câu trả lời.

Không phải anh lạnh quá lẫn quay rồi chứ?

Cô gọi điện thoại vào máy anh, nhưng lại nghe được giọng nữ như robot của tổng đài, tắt máy rồi!

“Thích tổng, anh vẫn ổn chứ?” Cô lại hỏi thêm một câu nữa.

Vẫn không có hồi đáp.

Lâm Tri Hiểu nhớ lại khi trước lúc nhận được điện của Thích Thịnh Thiên, cô thật sự không dám mở cửa, nhưng lại gắng co suy nghĩ với lời nói của Cảnh Thần Hạo, cô không thể để Thích Thịnh Thiên chết được, mà lại còn chết trước cửa nhà cô nữa, như vậy không may mắn chút nào!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô nghĩ ra một cách khá tuyệt, nhanh chóng nhấc điện thoại bấm gọi 120.

10 phút sau, chiếc xe cấp cứu đến mang Thích Thịnh Thiên đi, anh ngồi ngoài cửa đã hơn nửa tiếng cũng đã thấm lạnh.

Anh nghĩ anh bị dùng cáng đưa đi, Lâm Tri Hiểu không thể không ra nhìn anh một cái được!

Sự thực lại không như anh mơ, cô không hề ngó ra cho đến khi xe cứu thương rời đi, cô cũng không thò mặt ra.

Thích Thịnh Thiên nằm trên giường bệnh, cắn răng cắn lợi nói, “Lâm Tri Hiểu, cô được lắm!”

Lâm Tri Hiểu đang đứng dựa cánh cửa liền hást cái một, sau đó cô nhắn tin cho Bùi Nhiễm Nhiễm.

Lúc này, Bùi Nhiễm Nhiễm đang giúp Noãn Noãn vẽ tranh, sau khi nhận được tin cô đã cho Thích Thịnh Thiên đến bệnh viện, cô bái phục Tri Hiểu vô cùng chỉ biết rep cô bằng một ngón tay cái.

“Mami, có chuyện gì mà vui vậy?” Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn cô.

Nụ cười trên mặt Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn chưa kịp tắt, Lâm Tri Hiểu đối phó với cao thủ tình trường như Thích Thịnh Thiên đúng là vô quýt dày móng tay nhọn, xem ra cô ấy thật sự không bị thu hút bởi Thích Thịnh Thiên nên cố ý tránh anh thật xa.

“Dì Tri Hiểu rất lợi hại luôn, đánh thắng được tiểu yêu quái rồi con ạ.” Cô vừa cười vừa nói.

Noãn Noãn nghe nửa hiểu nửa không, cô bé gật gật đầu tiếp tục về.

Tối đó, Bùi Nhiễm Nhiễm nằm chán nằm trên giường ôm ipad, cô quay sang nhìn người đàn ông nằm cạnh mình, “Cảnh Thần Hạo, anh đã làm gì sau lưng em vậy?”

“Trời đất chứng giám, anh chỉ có mình em.” Cảnh Thần Hạo lập tức bỏ quyển sách trong tay xuống, anh quay sang ôm lấy cô.

Nếu không phải cô muốn chơi ipad làm gì có chuyện anh nằm trên giường đọc sách, giường không phải là nơi để đọc sách.

“Anh không cần cánh tay này nữa hay sao?” Cô lạnh lùng liếc tay anh, “Bị thương thì đừng động đậy linh tinh, nằm im đi.”

“Không dùng tay cũng được mà.” Anh chậm rãi bỏ chiếc ipad rắc rối trong tay cô ra, cơ thể cao lớn của anh hoàn toàn nằm đè lên cô, “Nhiễm Nhiễm.....”

“Dừng dừng dừng!” Cô đưa tay bịt miệng anh, “Những thông tin trên mạng không còn nữa, do anh làm phải không?”

“Tin rác thì nên dọn vào thùng rác thôi.” Anh trả lời kệ cho tay cô vẫn che lấy miệng anh, tay trái anh kéo tuột sợi dây váy ngủ duy nhất của cô.

Chỉ cần kéo nhẹ, phía trước sẽ là thiên đường.....

“Chúng ta cược nhé! Nếu hôm nay Thích Thịnh Thiên lấy được trái tim Lâm Tri Hiểu, em sẽ chiều anh, ngược lại, anh ngoan ngoãn ngủ cho em nhờ!” Cô quá hiểu anh, chỉ cần bắt đầu thì anh sẽ không chú ý đến việc có dùng tay bị thương của mình hay không.

Nếu anh mà cứ ngoan ngoãn nghe lời, không dùng tay của mình thì cô có đổi sang họ Cảnh cũng được!

Cho nên, vì tay của anh, cô chỉ có thể làm tiểu nhân một lần vậy!

“Sao hạnh phúc của anh phải xây dựng trên một sự việc không liên quan như vậy? Không chơi!” Anh đã cởi quần áo ra rồi!

Chỉ thiếu một bước nữa thôi, không thể mỗi ngày trước miệng mà chỉ nhìn không được ăn chứ.

“Anh không tin vào người anh em của mình sao?” Cô nhướn mày, gương mặt xinh đẹp kia khẽ cười.

“Cậu ấy là tay lão luyện tình trường rồi.”

“Vậy anh còn không dám cược, nói cho cùng là vì không tin vào anh ấy, anh không dám đúng không!” Cô nhìn anh kiên định với anh mắt anh sẽ không dám cược đâu.

“Nhiễm Nhiễm, có ý nghĩa gì không? Nhất định là xong cả rồi!” Anh đưa tay lấy điện thoại, đặc ý nhìn cô, “Em nói đấy nhé, anh mà thắng em phải chiều anh.”

“Được, so fà, ban công, phòng tắm hay phòng sách em đều chiều anh!” Dù sao anh cũng thua là cái chắc, có cược lớn hơn cô cũng không run.

Cảnh Thần Hạo nhìn cô, chậm rãi nói, “Ban công thì hơi lạnh.”

“Cảnh Thần Hạo! Anh vẫn chưa thắng mà!” Anh dựa vào cái gì mà tự tin hơn người vậy chứ!

“Anh tuyệt đối sẽ thắng.” Anh bấm gọi cho Thích Thịnh Thiên, tiện tay bấm mở loa ngoài.

Điện thoại đổ mấy hồi mới có người nhắc máy, “Hạo ca! Tối muộn rồi còn chuyện gì vậy?”

Anh liếc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm đang cười mỉm, nghiêm túc hỏi, “Cậu ở đâu?”

“Ở nhà!”

Mắt Cảnh Thần Hạo sáng rực, như đã nắm chắc phần thắng trong tay, “Nhà ai?”

“Đương nhiên là nhà em chứ nhà ai, lẽ nào còn có ai nữa sao?”

Bùi Nhiễm Nhiễm bật miệng cười, chỉ là hai người trong tư thế như vậy mà gọi điện hơi kỳ, cô như cảm nhận được một số chỗ trên người anh đang nóng lên dữ dội, tỳ lên người cô, hơi đau.

“Nghe nói cậu đi tìm Lâm Tri Hiểu rồi, cậu có làm gì không?” Câu hỏi này tuyệt đối là giới hạn của anh.

“E hèm, Hạo ca, anh còn quan tâm chuyện này nữa à? Không phải, sao anh lại biết chuyện?” Đây tuyệt đối là sự thất bại lớn trong đời anh!

“Nói nhanh!” Anh sắp không chịu nổi rồi, muốn nhanh chóng có đáp án.

“1 nam 1 nữ, như lửa gặp rom, Hạo ca anh hiểu ý em mà!” Thích Thịnh Thiên cố thêu dệt.

Bao nhiêu gái đẹp còn không thành vấn đề, có cô Lâm Trí Hiểu mà anh còn không giải quyết được thì sau này khó mà ngẩng đầu!

Cảnh Thần Hạo hôn lên mặt Bùi Nhiễm Nhiễm, anh thắng rồi.

“Trợ lý Thích, nói dối sẽ phải chịu trừng phạt đấy.” Cô nhún nạy những nụ hôn nồng nhiệt từ Cảnh Thần Hạo, cố tỏ ra bình tĩnh.

“F! Hạo ca anh cố ý hả? Hai vợ chồng nửa đêm không ngủ đi còn gọi điện cho một đứa FA như em, rõ ràng là một sự giễu cợt! Con tim em đau quá man!” Thích Thịnh Thiên lớn giọng bày tỏ sự bất mãn của bản thân!

Sao họ có thể làm như thế.

“Nói mau, hai người hôm nay sao rồi?” Cô nói rồi lập tức ngậm miệng lại, Cảnh Thần Hạo không đợi Thích Thịnh Thiên trả lời đã vội vào trong.

Họ đang cuộc mà!

“Chị dâu, chị làm vậy là không đúng rồi, chị có hiểu người ta có đời tư không?” Thích Thịnh Thiên tiếp tục bắt mẫn.

Bùi Nhiễm Nhiễm cắn môi, mắt trợn người đàn ông trên người mình, cô không dám phát ra bất cứ âm thanh nào, đưa tay với lấy điện thoại.

“Chị dâu, Trí Hiểu của nhà c.....” Cô tắt điện thoại.

“Cảnh Thần Hạo, anh làm gì vậy, Thích Thịnh Thiên nói dối! Giữa họ không có chuyện gì cả, a.....” Cô khề kêu lên, ngực phập phồng liên hồi, ánh mắt trừng anh như muốn tung ra lửa.

Anh cúi thấp bên tai cô, “1 nam 1 nữ, như lửa gặp rom còn không phải là câu trả lời?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264

“Anh ta nói dối, ừm....a.....” đầu óc của cô bị co giật rồi sao!

Mà lại đi cá độ với anh ta, Thích Thịnh Thiên anh có bản lĩnh nói sự thật!

Tiếng chuông điện thoại ngay lúc này đây lại lần nữa reo lên, Cảnh Thần Hạo không có rảnh để ý điện thoại, bế cô lên nhích đến gần điện thoại một chút, Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay ra lấy điện thoại, nhìn thấy vẫn là của Thích Thịnh Thiên gọi đến.

Do dự một lúc, vẫn ấn nút nghe máy.

“Tại sao lại đột nhiên dập máy vậy? Vấn đề vừa rồi của tôi vẫn chưa nói xong à! Lâm Trí Hiểu nói với cô cái gì rồi?”

Bùi Nhiễm Nhiễm chớp mắt mấy cái, Cảnh Thần Hạo hiểu ra động tác chậm lại, cô giờ mới thở phào một tiếng, “cô ấy nói anh đang ở ngoài cửa, sau đó thì sao? Các anh lại làm sao nữa rồi?”

“Cái cô ngố Lâm Trí Hiểu đó, gọi xe cứu thương đến rồi, kéo tôi đi mất!” lời nói phàn nàn của Thích Thịnh Thiên còn chưa nói xong, Bùi Nhiễm Nhiễm lại dập điện thoại, tiện thể tắt nguồn luôn.

“A...” cô lại lần nữa tức giận nhìn anh một cái, “anh thua rồi, đi ra!”

“Không...muốn”

Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn còn muốn nói cái gì, đôi môi thì ngay lúc này bị nụ hôn thâm quyến cuốn lấy mất rồi, đôi mắt mở lớn trừng trừng nhìn từ từ nhắm dần lại.

Trong lòng thì vẫn rất bức bối nhắm thẳng về phía anh ta, vì vậy ý nghĩa cuộc thách đố tối nay của bọn họ là ở chỗ nào hả?

Còn suýt chút nữa bị người khác nghe thấy chuyện bí mật riêng tư của bọn họ nữa, cô thật sự là về sau còn làm sao mà đối mặt với Thích Thịnh Thiên đây!

“Người bệnh làm phiền anh nhẹ nhàng một chút được không?” cô không dễ dàng gì lấy được cơ hội hít thở, câu nói đầu tiên chính là điều này.

“Được”

“A....”

Được em chống anh ấy!

Cô ngày mai là phải đi làm rồi, còn muốn giữ giọng nói chuyện nữa à

Cô quyết định rồi, bắt đầu từ ngày mai, sẽ không xem anh ta đôi đũa như người bệnh nữa

Anh ta muốn là một người bệnh đều không hợp cách, nào có người bệnh giống như anh ta tinh lực mạnh mẽ như thế này chỉ muốn ở trên người cô phát tiết!

Ngày thứ hai khi tỉnh dậy, Cảnh Thần Hạo thì phát hiện cô vợ thân thương của mình, không giúp anh mặc quần áo nữa rồi

Được thôi, anh tự mặc

Cũng không đút cơm cho anh ăn, được thôi, anh tự ăn!

Không ngồi cùng anh trên một chiếc xe đến công ty, vậy thì không được!

Bùi Nhiễm Nhiễm bị bắt ép cùng anh ngồi trong xe đi đến công ty, cả chặng đường đều không để tâm anh ta, ánh mắt thì thi thoảng lại liếc nhìn một cái cánh tay của anh ta, không xảy ra chuyện chứ?

Xem thể lực của anh ta tốt như thế, chắc là sẽ không có chuyện đâu!

Cô nhất định là nghĩ nhiều rồi

Chiếc Rolls Royce ở phía trước tòa nhà Cảnh Thị dừng lại, hai người thì lại không gấp gấp bước xuống xe, nhìn chằm chằm Âu Dương Lập xông đến phía xe của bọn họ

Và lại, cửa lớn của Cảnh Thị có không ít nhà báo, nhân viên vây quanh Cảnh Thị thì dường như chẳng có, có thể nhìn thấy trình độ quản lý nhân viên của Cảnh Thần Hạo

“Kê cận bã cầu xin tái hợp?” Bùi Nhiễm Nhiễm bình thản nói một câu

“Ngựa tốt không ăn cỏ cũ, Nhiễm Nhiễm, vẫn là anh hợp với em nhất”

“Ha ha” cô cười lạnh nhạt, chuyện tối qua cô vẫn còn đang giận đó!

“Chiều cao chúng ta tương đối, sâu nông phù hợp, nam tài nữ tú, tác hợp trời đất, thật sự tuyệt đối!” abg búi xong mới mở cánh cửa xe đi xuống, đứng ở trước cửa xe kéo cô xuống

“Nhiễm Nhiễm! Nhiễm Nhiễm!” Âu Dương Lập xông thẳng đến trước mặt của bọn họ, anh biết hôm nay ở đây chờ đợi sẽ gặp được cô

Đầu của Bùi Nhiễm Nhiễm tựa lên người của Cảnh Thần Hạo, trên mặt có trang điểm nhẹ nhàng mỉm cười, giọng nói xa cách mà thờ ơ, “Âu Dương tổng tài là đến bàn hợp tác, mời ngài vào trong phòng tiếp khách chờ đợi chút, nếu như ngài đến tìm tôi nói chuyện, thật sự xin lỗi, thời gian của tôi rất quý báu”

“Nhiễm Nhiễm, em lại đây, anh và Liêu Vi ly hôn rồi, chúng mình ở bên nhau, được không?” người mà anh thích từ trước đến giờ chỉ có một mình cô ấy, cô ấy làm sao có thể dựa vào trong lòng của người khác

“Âu Dương tổng tài ở trước mặt của tôi, kêu vợ của tôi ở bên nhau, anh là coi tôi không tồn tại sao?” Cảnh Thần Hạo ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái, ôm lấy Bùi Nhiễm Nhiễm ba đạo mà mạnh mẽ tuyên bố chủ quyền

Cô ấy là vợ của anh, thê tử của anh, không cho phép người đàn ông khác thêm muốn

“Vợ? Nhiễm Nhiễm, anh ta nói dối đúng không? Chúng ta là thanh mai trúc mã, trong tim của em chỉ có một mình anh, làm sao có thể ở bên cạnh anh ta!” Âu Dương Lập cả khuôn mặt tức giận chỉ thẳng về phía Cảnh Thần Hạo, “không thể nào, em là của anh!”

“Âu Dương tổng tài từ khi nào bị mắc chứng hoang tưởng vậy, xem ra có chút nghiêm trọng, căn bệnh này của anh cho dù là tôi quen biết bác sĩ lợi hại nhất, chắc cũng không có phương pháp gì” Cảnh Thần Hạo giọng điệu giống như sóng gió đến không giật mình vậy, bình tĩnh mới càng khiến người khác cảm thấy sợ hãi và kinh ngạc

“Tôi không bệnh!” ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào Bùi Nhiễm Nhiễm, khuôn mặt này vô số lần xuất hiện trong đầu của anh, bao nhiêu năm nay anh trước giờ đều không quên được, cũng từ trước giờ không ngừng nhưng nhớ

“Tôi cũng cảm thấy bệnh của anh không nhẹ, nếu như không có tiền chữa trị, nhìn lên mối quan hệ cũ của chúng ta, tôi sẽ cho anh mượn tiền, bây giờ...cho ngoan không chặn đường. Âu Dương tổng tài là muốn là một chú chó ngoan hay là chủ cho hư chặn đường?” anh ta nếu như đã đối đầu với cô như thế này rồi, cô còn gì một chút niệm tình cho anh ta nữa có chứ

“Nhiễm Nhiễm, chuyện của 5 năm trước, anh có thể giải thích với em!” anh không tin Nhiễm Nhiễm trước đây thích anh nhiều như thế sẽ đột nhiên không cần anh nữa rồi

Tình cảm sâu đậm như thế, nói không thích thì không thích sao?

“Anh nói là biến tấu chuyện sao? Nếu như Nhiễm Nhiễm muốn nghe kể chuyện, tôi sẽ tìm cho cô ấy một chuyên gia, chúng tôi đối với kiểu biểu diễn nghiệp dư vượt biên giới của Âu Dương tổng tài không có hứng thú” Cảnh Thần Hạo đáng vẻ không để tâm mà liếc nhìn anh ta một cái, khuôn mặt ôn hòa cúi đầu nhìn cô, “bên ngoài lạnh, chúng mình vào trong thôi”

“Cảnh Thần Hạo, anh lợi dụng lúc người khác gặp nguy, còn coi là nam nhân nữa không!” Âu Dương Lập cũng trừng mắt nhìn anh, lúc đầu nếu như không phải là anh cưới Liêu Vi, cũng không đến lượt anh ta!

Cảnh Thần Hạo mỉm cười rất tươi ngời, giọng nói nhẹ nhàng mà mềm dịu, “tô có phải là nam nhân không, Nhiễm Nhiễm hiểu rõ nhất rồi”

Bùi Nhiễm Nhiễm trên khuôn mặt trắng nõn bỗng trở nên đỏ hồng, khi nói lời như thế này có thể không ôn hòa nhìn cô không, dưới đại sảnh đông người, bọn họ phải chú ý hình tượng chứ

“Nhiễm Nhiễm, các người...” ánh mắt của Âu Dương Lập di chuyển giữa hai người đó, bọn họ làm sao có thể!

“Tôi làm sao cũng không có quan hệ gì với anh hết, Âu Dương tổng tài có lòng nhân nhả như thế ở đây buôn chuyện thế này, xem điệu bộ Cảnh Thị cần phải để ở trước cửa lớn một con chó rồi, tin chắc Âu Dương tổng tài nhất định sẽ nói chuyện vui vẻ với nó” khi cô nhìn anh ra, thần sắc lạnh nhạt chỉ có sự thù hận, đến chút ái mộ đều không có

Trong lòng của cô ấy không có anh nữa rồi, từ giờ về sau đều không có nữa rồi

“Em nói làm thế nào thì làm như thế” Cảnh Thần Hạo ôm lấy cô từ trước mặt đang sững người của Âu Dương Lập rồi đi

Đám phóng viên đang vây quanh bọn họ chuẩn bị phỏng vấn, cũng không dám tiến lên trước phỏng vấn Cảnh Thần Hạo, bọn họ vẫn chưa muốn chết!

Nguồn thông tin trong lời đối thoại vừa rồi đã đủ cho bọn họ viết thành bài rồi, và lại Âu Dương Lập bây giờ vẫn còn đang ở đây

Đám phóng viên dồn dập vây quanh Âu Dương Lập, “Âu Dương tổng tài, xin hỏi ngài thật sự ly hôn với phu nhân rồi sao?”

“Âu Dương tổng tài, xin hỏi....”

“Cút!” Âu Dương Lập ánh mắt đầy tức giận lườm bọn họ, bực bộ mà rời đi

Đám phóng viên quay mặt nhìn nhau, đây quả thật là tin tức nóng hổi à! Vội vàng quay về để viết lên bản tin

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa mới ngồi xuống ở trong văn phòng, Lâm Trí Hiểu liền xông thẳng vào, đáng thương nhìn cô, “Nhiễm Nhiễm, cậu nhất định phải cứu tớ! Tớ hôm nay có thể ở lại trong văn phòng của cậu làm việc không?”

Cô không muốn nhìn thấy Thích Thịnh Thiên à!

Bùi Nhiễm Nhiễm ngẩng mặt lên nhìn điệu bộ của cô ấy, cười cười nói, “anh ta có đáng sợ đến thế không? Xem đáng vẻ không xuất chúng của cậu kìa”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 265

“Thích Tổng không thể ức hiếp các người, chỉ có thể ức hiếp tôi, anh ta có bản lĩnh thì sao lại không đi chất vấn Big Boss về thân phận của cậu, anh ta dám không? Dám không? Nhìn là biết là tìm trái hồng mềm để bóp nát! Lâm Trí Hiểu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm kể khổ, dường như không hề để ý có 1 người đàn ông đang đứng trước cửa lên nhìn cô.

“Tìm trái hồng mềm, ai tìm trái hồng cứng, chẳng lẽ cô thích ăn hồng cứng?” Giọng của Thích Thịnh Thiên truyền đến, và song song với âm thanh của anh, tiếng bước chân của anh cũng càng ngày càng tiến gần.

Cả người Lâm Trí Hiểu cứng đờ tại chỗ, từng câu từng chữ cô vừa nói đều lọt hết vào tai anh?

Mấy câu nói sau cùng của cô nói với giọng cao vút, đầy tính kiêu chiến, cô có thể rút lại lời đã nói không?

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy tình trạng không ổn, liền lặng lẽ cảm động tài liệu cần chỉnh lý lên, “Trận chiến nhường lại cho 2 người, tớ đi trước đây.”

Cô trực tiếp xông vào phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo, người kia vừa thấy cô đi vào, ánh mắt cười tươi nhìn cô, “Nhớ anh rồi!”

Cô ngồi trên ghế sofa, “Thích Thịnh Thiên và Lâm Tri Hiểu sắp đánh nhau, em nhường địa bàn cho họ.”

Cảnh Thần Hạo vừa nghe, thì nói 1 câu, “Anh thắng rồi...”

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn anh, cúi đầu làm việc, không thèm để ý anh!

Mà trong phòng làm việc, Lâm Tri Hiểu nhìn thấy bóng dáng cô nhanh chóng rời khỏi, liền nói thầm 1 câu, Bùi Nhiễm Nhiễm cậu mau về đây, 1 mình mình đối phó không được.

Sau đó, cô nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt cô ta, “Tinh thần Thích Tổng phục hồi không tệ nhỉ! Nhìn bộ dạng chắc không sao, tớ đi trước đây!”

Cô chưa nói xong thì nghiêng người bước qua nhanh, Thích Thịnh Thiên đi chuyển 1 bước, chặn trước mặt cô, “Lâm Tri Hiểu, bác sĩ nói bệnh tôi rất nặng.”

“Thật không?” Cô lại ngẩng đầu lên nhìn anh lần nữa, tỉ mỉ nhìn 1 hồi, sắc mặt hồng hào, mặt không đỏ khí huyết bình thường, hoàn toàn không nhìn ra vấn đề gì.

“Tôi biết Thích Tổng bị bệnh gì rồi!” Cô đột nhiên há to mồm ra trợn 2 mắt.

“Bệnh gì?” Thích Thịnh Thiên nghi ngờ nhìn cô, lắng nghe thử coi cô có thể bịa ra chuyện gì nữa.

“Não bộ có dấu hiệu, nhân gian gọi là bại não, Thích Tổng nên sớm điều trị đó!” Cô từ từ đi lùi về đằng sau, cô thực tình không muốn chọc Thích Tổng đâu, chỉ là nhìn không nổi.

“Lâm Tri Hiểu, cô thật to gan! Hôm qua tại sao không mở cửa!” Tuy anh chỉ đứng ngoài đợi nửa tiếng, nhưng cũng rất lạnh đó.

Lại còn dám nói anh bại não!

“Mở cửa cũng là đưa anh đi bệnh viện, chi bằng trực tiếp hơn, Còn chuyện của Nhiễm Nhiễm là ý của Big boss, anh gây phiền phức cho tôi cũng không có ích gì, anh tìm 1 lý do hay để tìm anh ta đi, còn nữa tôi còn nhiều việc phải làm, đi trước đây!” Cô lần nữa cúi đầu đi thẳng, lại bị anh chặn lại.

Đầu cô đứng vào phần giữa eo anh, cô lập tức lùi sau mấy bước, đứng thẳng người, không dám cúi đầu đâm về phía trước, cứ như thế nhìn anh, “Thích Tổng, tôi vô tội thật mà.”

“Chuyện của chị dâu tôi có thể không tính toán, nhưng chuyện tôi qua cô không mở cửa cho tôi, khiến tôi bị đông cứng cả đêm, cổ giờ còn bị cứng đờ, rất nghiêm trọng, rồi cần 1 người giúp việc hầu hạ.”

“Tôi tìm giúp anh!”

“Tôi nói cô đó!”

“Tôi không được!” Cô đầu gối, không thể rơi vào miệng cạp, tinh thần phong lưu của Thích Tổng nếu đếm ra thì còn nhiều hơn số ngón trên 2 bàn tay cô, kỹ thuật tán gái là max!

Mà thôi, cô thừa nhận, Thích Tổng không có tán cô, là cô nghĩ nhiều rồi!

“Lâm Tri Hiểu, cô thật vô tích sự!” Thích Thịnh Thiên lắc đầu, rồi quay người rời đi.

Sao câu này nghe quen nhỉ.

Dường như đây không phải lần đầu tiên anh nói câu này với cô.

Mà thôi, Thích Tổng đại phát từ bi, cô nên đội ơn rồi.

Cô vội vàng đi ra khỏi phòng làm việc của Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi bên cạnh Tổng Tài ấy đang liếc nhìn điện thoại, rồi đắc ý cười lên, ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông đối diện, “Thật ngại quá, hình như em lại thắng rồi.”

“Thật vô tích sự!” Cảnh Thần Hạo nhìn cửa văn phòng làm việc, “Gần đây anh ta không còn như xưa nữa.”

“Cái này gọi là càng ngày càng tệ, gặp đối thủ rồi.” Nhưng cô cũng rất hiếu kỳ, theo lý mà nói nếu 2 người đó có thể xảy ra chuyện đó, thì đã sớm xảy ra, sao lại đợi qua nhiều năm như thế mới nảy mầm.

Ngon lửa tình của họ có vẻ đến muộn nhỉ.

“Đây là chuyện tốt.” Có 1 người để anh ta định tâm lại, thật không còn gì bằng.

Bùi Nhiễm Nhiễm mỉm cười, cô cũng cảm thấy là chuyện tốt, nếu 2 người đó có thể ở bên nhau, thì Lâm Tri Hiểu không cần ở trước mặt cô báo oán nữa.

Nhưng nếu bị Lâm Tri Hiểu bọn họ biết, cô và Cảnh Thần Hạo dùng họ để đánh cược, sẽ như thế nào?

Điều này tuyệt đối không được nói ra!

Bùi Nhiễm Nhiễm và Cảnh Thần Hạo hoàn toàn không quan tâm do sáng nay chuyện của họ đã nổ bom đạn trên mạng, được bàn luận rất sôi nổi.

Nhưng khí thế của Cảnh Thị luôn ở trên cao, bọn họ luôn nghĩ mất của Tổng Tài có vấn đề nên mới thích người phụ nữ xấu, nhưng lại không ngờ khi cô gái xấu xí tẩy trang xong lại có thể đẹp thoát tục như tiên nữ vậy.

Có vài người buổi sáng vinh hạnh được gặp Bùi Nhiễm Nhiễm đều vô cùng đặc ý hết lời khen ngợi xinh đẹp, quá đẹp, đặc biệt là sự che chở của Cảnh Tổng đối với cô, hai người liên kết lại, khiến cho Âu Dương Lập thực sự là nói không nên lời, cục diện đó thực là quá đặc sắc.

Chẳng mấy chốc, tất cả các lãnh đạo từ các bộ phận, đều tự đến trình ký văn kiện, vì để nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm 1 cái, những giám đốc cấp dưới, rồi Tổng Giám sát trên cao, đều lần lượt tự mang văn kiện đến.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi ở phòng làm việc nhận văn kiện đến mọi cả tay, trước đây chưa từng thấy họ tích cực như thế bao giờ!

Mà trước đây họ không phải đưa đến chỗ Yên Ngữ, thì là đến tay của Lâm Tri Hiểu, sau đó mới đến chỗ cô, hôm nay mặt trời mọc đằng tây chẳng?

Khi mà những người đó gửi văn kiện đến đều liếc nhìn cô, thì cô nhanh chóng hiểu ra.

Cảm giác giống như cô là 1 con khi trong vườn thú được chú ý, ai nấy đều muốn đến nhìn cô!

Cô đã nói là nên trang điểm đi? Dù sao hôm đó cô cũng có vẽ trên mặt mà.

Nhưng Cảnh Thần Hạo không muốn cô hóa trang nữa, cứ hóa trang thường xuyên như thế không tốt cho da, cô nghe lời điên khùng của anh, nay mới thế này đây.

Cảnh Thị nơi nào nhiệt vô cùng ấy, còn nhà Âu Dương lúc này đang tiến hành đóng vở kịch lớn nhất của năm.

Tào Lệ Phi đang ngồi bên cạnh Hòa Miêu, Cô đang sờ bụng mình, khuôn mặt tươi cười nhìn bà, “Chị, em có thai rồi, con của anh Âu Dương”

Liêu Vi tức giận nhìn Hòa Miêu, cô vừa mới sảy thai, đôi tay giờ còn bị thương, mà con tiện nhân Hòa Miêu này lại đường đường chính chính vào nhà họ Âu Dương, còn mang thai nữa, sao có thể?

Cô không tin!

“Chị, chị đừng như thế, em thật lòng thích anh Âu Dương, chị yên tâm em sẽ tốt với anh ấy, chị đừng bám lấy anh ấy nữa, chị thích anh ấy như vậy, nhất định mong anh ấy vui vẻ, đúng không?” Lúc Hòa Miêu nói chuyện cứ ôm cái bụng của mình, dường như tuyên bố rằng giờ đứa con trong bụng cô ta chính là vàng ngọc quý vậy.

Cô lập tức bước vào hào môn, “Mẹ quý nhờ con”.

Vừa nghĩ đến đó, mặt cô không nhìn được nụ cười đắc ý.

Liêu Vi con đàn bà ngu, đã có bầu còn dấu giếm, cô chỉ là bày trò nhỏ thôi, cố ý để 2 người đó nhận điện thoại rồi hét lớn tên của Bùi Dĩ Hàn, là cô ta tưởng do Bùi Dĩ Hàn làm thật, đương nhiên sẽ nảy sinh ý đồ muốn giết Bùi Dĩ Hàn.

May người bị giết không phải cô, nhưng cái cô Bùi Dĩ Hàn ấy lại không phải Bùi Dĩ Hàn, cô cũng không suy nghĩ nhiều nữa, cô muốn gả cho anh Âu Dương.

“Cô cho rằng có thể sống vui vẻ bên anh ta sao? ” Liêu Vi cười nói, đầy sự nhạo báng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 266

Cô ngồi ở sofa nhìn vào hai người đối diện, nụ cười giả tạo trên mặt Tào Lệ Phi cô đã thấy được nhiều năm rồi, nhưng lại không lúc nào lại chói mắt như bây giờ.

“Tại sao không vui, chúng ta có con, chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc.” Hòa Thảo nghiêng đầu nhìn vào Tào Lệ Phi, “Đi à, anh Âu Dương nhất định sẽ rất vui.”

“Ha ha nói cô ngốc vẫn đúng là ngây thơ thật!” Liêu Vi liếc mắt lên báo trên bàn trà, trên đó là tin tức của hôm dạ hội nguyên đán, trông ra Tào Lệ Phi cũng đang quan tâm đến tin tức của Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Cô là ý gì?” Hòa Thảo có chút bức bối, nhưng tiếng của cô vẫn khá ôn hòa, lần đầu tiên đến nhà, không thể để lại ấn tượng không tốt cho mẹ chồng tương lai.

Anh Âu Dương không thích.

“Anh ấy không thích cô, cô có con anh ấy anh ấy cũng sẽ không thích cô, huống chi tôi cũng sẽ không ly hôn với anh ấy, cô từ bỏ ý định này đi!” Cô nghe thấy tiếng xe hơi bên ngoài truyền vào, cô đã quá quen thuộc với âm thanh này.

Là Âu Dương Lập trở về.

“Người phụ nữ anh ấy thích là Bùi Nhiễm Nhiễm, chính là Bùi Dĩ Hân trước đó cô quen biết, chuyện này mẹ chắc sẽ rất rõ, cô không tin có thể đi hỏi mẹ, bà ấy có thể còn nói cô nghe bà ấy làm sao cắt đứt tình cảm của đôi tình nhân yêu nhau Lập và Bùi Nhiễm Nhiễm.” Lời nói này của cô không những nói cho Hòa Thảo nghe thấy, càng nói cho Âu Dương Lập nghe thấy.

Ngày xưa Tào Lệ Phi không đồng ý bọn họ ở bên nhau, bây giờ càng không đồng ý.

Tào Lệ Phi nghe được lời của cô, khuôn mặt nhỏ ngụy trang cuối cùng lạnh đi vài phần, đặc biệt nghe được tiếng bước chân của con trai mình bước vào.

Hòa Thảo nhìn thấy vẻ mặt u ám của Âu Dương Lập bước vào, cô lập tức từ sofa đứng dậy, “Anh Âu Dương, em mang thai rồi, con của anh.”

Cô một tay chỉ vào bụng mình, một tay khác cầm lấy phiếu kết quả đưa trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ cười ngọt ngào, “Anh Âu Dương!”

Âu Dương Lập một tay cầm lấy phiếu kết quả trên tay cô, không nhìn lên đó, trực tiếp xé đi, vứt vào thùng rác kế bên, “Muốn bao nhiêu tiền, tôi đưa cô! Biến mất trước mặt tôi!”

Cô dùng nhiều tiền tìm người ngụy tạo phiếu kết quả, anh không ngờ nhìn cũng không thèm nhìn liền vứt đi, nhưng anh nói là lời gì, cái gì gọi là biến mất trước mặt anh?

“Anh Âu Dương, anh có phải chưa nghe rõ lời của em sao? Em nói là em mang thai đứa con của anh, chúng ta sau này sẽ có một đứa con rất dễ thương! Anh vui không?” Hòa Thảo đi về hướng Âu Dương Lập, vẻ mặt vui mừng.

“Phá đi!” Âu Dương Lập lui về một bước, lạnh lùng nhìn cô, anh sẽ không lấy đứa con trong bụng Hòa Thảo.

Người anh thích là Bùi Nhiễm Nhiễm, anh cho dù là muốn sinh con, anh cũng chỉ muốn Nhiễm Nhiễm sinh cho anh.

“Em không!” Cô che lấy bụng, vẻ mặt ám ức nghiêng đầu nhìn vào Tào Lệ Phi, “Đi oi, đi thấy anh Âu Dương anh ấy không ngờ, không ngờ không cần đứa con của chúng con.”

Tào Lệ Phi đứng dậy ôm lấy Hòa Thảo, giận dữ liếc nhìn Âu Dương Lập, “Lập Nhi, đây là con của con, con còn không muốn chịu trách nhiệm, muốn Âu Dương gia chúng ta không có đời sau sao?”

“Mẹ. Không phải đâu, Nhiễm Nhiễm trở về rồi! Chúng ta sau này sẽ có con!” Anh làm sao có thể để Âu Dương gia không có đời sau, không thể nào.

“Con và người phụ nữ kia không có thể nào, mẹ là sẽ không đồng ý đâu, cô ta bây giờ bên cạnh đã có Cảnh Thần Hạo, hơn nữa còn có đứa con gái mang dòng máu lai, vừa nhìn là biết lúc ở nước ngoài lãng nhãng với kẻ khác, Cảnh gia không chê con dâu như thế, sĩ diện của Âu Dương gia chúng ta không cho lấy người phụ nữ thế kia!” Thái độ Tào Lệ Phi rất kiên quyết, bà không thể nào để Bùi Nhiễm Nhiễm bước chân vào cửa của Âu Dương gia.

Ngày xưa không được, bây giờ càng không được!

“Mẹ, đây là chuyện của con, ngày xưa mẹ can thiệp chúng con đã thôi rồi, con đã nghe lời mẹ kết hôn với người phụ nữ con không thích, bây giờ con và Liêu Vi ly hôn, con muốn ở bên Bùi Nhiễm Nhiễm!” Anh là sẽ không từ bỏ đâu.

“Con có thể ly hôn, nhưng kết hôn với Bùi Nhiễm Nhiễm thì không được!” Tào Lệ Phi lớn tiếng quát lên, bà đã rất lâu không dùng giọng điệu này để nói chuyện với Âu Dương Lập, hơn nữa còn ở trước mặt người khác.

“Con theo mẹ lên lầu!” Tào Lệ Phi nói xong buông Hòa Thảo ra, quay lưng liền đi lên lầu.

“Anh Âu Dương?” Hòa Thảo lo lắng nhìn anh, giọng điệu vừa nãy của Tào Lệ Phi dọa đến cô hết hồn.

Âu Dương Lập lạnh lùng nhìn cô, ánh nhìn tập trung vào bụng nhỏ của cô, “Cô từ bỏ đi! Đứa con tôi sẽ không lấy!”

“Anh Âu Dương.....” Hòa Thảo nhìn chăm chú anh lên lầu rồi đi, con của anh tại sao anh có thể không lấy?

Bọn họ vừa đi, Hòa Thảo không thể không đối mặt với Liêu Vi, cô ngày xưa là sợ cô ta, nhưng bây giờ cô không sợ, huống chi tay cô ta bị thương rồi, cô ta không thể nào làm gì cô được.

Liêu Vi đứng dậy đi về hướng cô, Hòa Thảo che phần bụng nhỏ lui về sau, “Cô muốn làm gì? Cô đừng qua đây!”

Nhưng Liêu Vi không nghe lời của cô, trên mặt tiêu tụy lộ ra nụ cười nham hiểm, đi đến trước mặt cô giơ chân lên đá vào bụng cô, chỉ là cô che bụng lại, cú đá này chắc không đủ để con cô bị lưu sản.

Hòa Thảo bị cô ta đá như thế, triệt để bị dọa sợ rồi.

Cô ta không ngờ dám ở Âu Dương gia đá bụng cô, trong mắt cô ta còn có Âu Dương Lập và Tào Lệ Phi không?

“Các người còn ngây ở đó làm gì? Qua đây bắt bà điên này đi!” Hòa Thảo la lớn với đám giúp việc ở bên cạnh.

“Các người dám qua đây! Đừng quên là tôi mới là thiếu phu nhân ở cái nhà này, tôi mới là phu nhân mà thiếu gia các người chính thức lấy về đây!” Thần sắc nham hiểm ngang tàng của Liêu Vi khiến những người giúp việc muốn lên giúp ngay ra dừng chân lại.

Cho dù Hòa Thảo sau này sẽ ở bên thiếu gia, nhưng bây giờ cô ấy vẫn chưa phải.

Liêu Vi lại một chân đá vào bụng cô, Hòa Thảo đau khổ la lên, “Á á á.....”

Hòa Thảo che bụng lại liền chạy, bị đá như thế này, đợi lát nhất định bị lộ đi kiểm tra, đến lúc đó chuyện cô không có thai liền bị lộ tẩy.

Liêu Vi nhìn thấy cô bỏ chạy, cũng xông về hướng cô, “Hòa Thảo, cô đứng là lợi hại thật! Tôi lần trước có phải chưa đánh tàn cô, cho nên cô còn dám xuất hiện trước mặt tôi, lần trước tôi tại sao lại mềm lòng không đánh chết cô! Không ngờ còn muốn giết cả người đàn ông của tôi!”

Nếu như là ngày xưa, cô hà tất tự mình ra tay, Liêu thị đã không còn rồi, cô ngay cả người chống lưng cho mình cũng không còn nữa.

“Cô chính là ngang ngược như thế, cho nên anh Âu Dương mới không thích cô!” Hòa Thảo ở đại sảnh không ngừng bỏ chạy, một bên chạy một bên lớn tiếng la lên, “Anh Âu Dương, cô ta muốn đánh em, đứa con của em.....”

Liêu Vi bây giờ vừa nghe hai chữ đứa con, trong lòng liền bùng lên ngọn lửa, không lo vết thương trên tay, cầm lấy bình hoa ngay ở kế bên, nhắm đúng cô liền ném qua đó.

Vết thương trên tay cô ta nứt ra, nhưng cô ta vừa nãy cũng ném trúng người của Hòa Thảo, cô khốn đốn ngã xuống đất, trên người toàn là mảnh vỡ sứ, khuôn mặt xinh đẹp bị trầy xước, trên tay đều là những vết thương sâu và nặng.

“Cô không cần lo lắng, anh Âu Dương của cô sẽ đau lòng cô lắm.” Cô ta liếc nhìn người trên sàn, nhân lúc Tào Lệ Phi và Âu Dương Lập vẫn chưa đi xuống, rời khỏi Âu Dương gia.

Lúc Âu Dương Lập nghe được tiếng từ trên lầu xông xuống liền nhìn thấy Hòa Thảo nằm dưới đất, trên người không ít vết thương với mảnh sứ vụn, trong đại sảnh đâu còn bóng dáng của Liêu Vi.

Á phụ nữ kia không ngờ lại điên cuồng như thế!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267

Anh ta ngồi xổm xuống bế Hòa Miêu đứng dậy, liền chạy ra phía ngoài, Tào Lệ Phi phía sau nhìn thấy tình hình như thế, vẻ mặt giận dữ nhìn người giúp việc, “các người ăn nhầm gì thế, không biết ngăn cản à? Cút đi hết cho tôi!”

Bà ta nói xong lập tức đi theo ra ngoài, “Lập nhi à! Cẩn thận đứa cháu cưng của mẹ đây!”

Hòa Miêu đang dựa vào lòng của Âu Dương Lập nghe hai chữ cháu cưng, cánh tay nhỏ bắt an nắm lấy áo sơ mi của Âu Dương Lập, "anh Âu Dương, em không sao, chỉ là vết thương nhỏ"

"Đừng nói nữa, mảnh vỡ trên người em quá sâu, cần phải đến bệnh viện lấy ra" giọng của Âu Dương Lập dịu đi chút.

Rốt cuộc đã theo anh ta bao lâu rồi, nhìn thấy cô ta bị thương ra nông nỗi này, trong lòng có chút không vui, sự giận dữ đối với Liêu Vi càng lên cực điểm.

Người phụ nữ như cô ta làm sao có tư cách ở bên anh nữa, có tư cách gì làm người phụ nữ của anh ta nữa, không sánh bằng một sợi tóc của Nhiễm Nhiễm.

Cô ta nói vết thương trên tay mình là bị Nhiễm Nhiễm làm, anh ta không tin một lời!

Hà Miêu như muốn nói thêm gì, nhưng cô ta quả thật rất mệt, rất buồn ngủ, chỉ muốn ngủ thôi.

Cô ta dần dần nhắm mắt lại, bên tai dường như vẫn còn nghe thấy tiếng của Tào Lệ Phi, miệng bà ta luôn nhắc tới đứa cháu yêu của bà ta, làm sao đây?

Cô ta rõ ràng không có thai!

Hòa Miêu dần dần mất đi ý thức, chờ đến khi cô ta tỉnh, trời đã tối rồi, cô ta cảm thấy bên cạnh có người, không dám mở mắt ra.

"Bác sĩ, sao vẫn không tỉnh nhỉ? Cứ như vậy có ảnh hưởng đến cháu tôi không?" giọng nói lo lắng của Tào Lệ Phi lơ lửng bên tai.

Cháu à? Chẳng lẽ trong bệnh viện bọn họ không tìm bác sĩ kiểm tra cho cô ta sao?

Thật tốt quá!

"Ừm....." cô ta ừm một tiếng, mới bắt đầu mở mắt nhìn xung quanh.

Tào Lệ Phi vừa thấy cô ta tỉnh, bà ta lập tức cười ồa, "đói rồi phải không? Đã hầm canh gà cho con rồi, dậy uống đi nào."

Tào Lệ Phi đỡ cô ta dậy, liền đồ một chén canh thịt gà, bác sĩ trong phòng bệnh vừa nhìn thấy cô ta tỉnh dậy yên tâm rồi khỏi.

Cô ta vẫn còn chút lơ mơ, trong phòng bệnh không thấy bóng dáng của Âu Dương Lập, "anh Âu Dương đâu rồi?"

Sắc mặt Tào Lệ Phi đơ đi, vừa đưa cô ta đến bệnh viện là chạy lấy người, bà ta đi đâu tìm đây?

"Nó canh chừng con này giờ vừa mới rồi đi thôi! Bác sĩ nói con không sao, em bé cũng không sao, nhưng mà sau này phải cẩn thận hơn, con đừng quan tâm đến Liêu Vi nữa, mẹ sẽ làm chủ thay con." Tào Lệ Phi đưa tay sờ vào Bụng của cô ta, về mặt hiện từ.

"Em bé có thật không sao không? Bác có gạt con không? Sáng nay chị còn đá vào bụng con hai cái nữa mà!" Hòa Miêu có chút phản ứng lại, cô ta có thể mang thai thật rồi.

Đây có được tính là gặp được đại vận rồi!

Ngay cả ông trời cũng giúp cô rồi!

Sắc mặt của Tào Lệ Phi lạnh lại, "con đừng nhắc đến nó trước mặt ta nữa, bản thân nó không có bản lĩnh mang thai, nó đồ kị con!"

"Nhưng mà chị chả phải nói rằng bị sảy thai rồi sao? Bị cái người không biết là Bùi Dĩ Hàn hay Bùi Nhiễm Nhiễm hại rồi." Sắc mặt Hòa Miêu vốn dĩ có chút trắng bệch, về mặt hiện rõ sự tội nghiệp thực sự khiến người khác đau lòng.

"Đừng nhắc đến tên người phụ nữ này, cả hai người họ ta đều không thích, và lại cái người đàn bà Liêu Vi đó cũng không đơn giản, nó nói mang thai là mang thai à, ta thật sự không tin nổi!" Tào Lệ Phi cười ồa, "đừng nói những chuyện đó nữa, con hãy dưỡng cho tốt, Lập nhi là của con, vị trí thiếu phu nhân của Âu Dương gia là của con rồi."

"Cám ơn mẹ, con nhất định sẽ chăm sóc anh Âu Dương thật tốt, và hiếu thảo với mẹ." Hòa Miêu cười ngọt ngào, sắc mặt khiến Tào Lệ Phi vui lòng.

"Ngoan, uống nhiều nữa nào, sức khỏe dưỡng cho tốt, con ốm quá rồi" Tào Lệ Phi đã lâu không chăm sóc một người như thế này,

.....

Khách sạn lớn Cảnh Thiên

Bùi Nhiễm Nhiễm đang ngồi ngay thẳng bên cạnh Cảnh Thần Hạo, cầm cúi nghiêm túc ăn cơm.

Anh ta nói ra ngoài ăn cơm, nhưng không nói cùng ăn cơm với anh em trí cốt của mình, việc gấp gờ như thế chẳng lẽ không thể báo trước với cô ta à?

Mẫn Lệ nhìn cô ta vài mắt, lớn giọng rống lên một câu, "chị dâu có tí quen mặt á!"

"Đương nhiên là quen mặt rồi, là bạn gái thanh mai trúc mã trước kia của Âu Dương Lập, Bùi Nhiễm Nhiễm á!" Đường Tư Điềm ngồi kế bên Đường Sóc nhắc nhở anh ta.

Cô ta biết lúc Đường Sóc muốn ra ngoài, bèn cứng đầu đòi theo, cô ta muốn đến xem sự việc trên mạng nói có thật không.

Nhưng bây giờ sự thật bày trước mặt cô ta, cô ta muốn không thừa nhận cũng không được, khi nghĩ đến bản thân lại đem hình của Bùi Nhiễm Nhiễm cho Bùi Nhiễm Nhiễm xem, cô ta bây giờ hận đến độ muốn lập tức ném phăng cái điện thoại đi.

"Không phải, tôi hình như lúc trước đã gặp qua cô ta!" Mẫn Lệ như nhớ ra điều gì, lần trước anh ta nói gặp tiếng sét ái tình với người phụ nữ thì ra là chị dâu này.

May thay đã bị Cảnh Thần Hạo thu phục rồi, cái bí mật này anh ta nhất định chôn cất trong bụng, có chết cũng không để cho người thứ hai biết được.

"Người đẹp cũng quen mặt à." Bùi Nhiễm Nhiễm bất thành lỉnh lên tiếng.

"Hehe, đó là phúc lợi của một người đẹp mà!" Mẫn Lệ ngượng ngùng cười khẽ, "uống rượu uống rượu, ăn cơm ăn cơm!"

Mẫn Lệ bung ly rượu lên hướng về phía Đường Sóc mời, tối nay anh cảm thấy sắc mặt của Đường Sóc có vẻ kỳ lạ!

Tuy rằng vẻ mặt luôn nở nụ cười nhạt nhòa ôn hòa, nhưng không nói ra được chỗ nào bất thường, anh ta nghĩ rằng tối nay chỉ có anh ta là người bất thường thôi!

"Anh tôi phải lái xe, không thể uống rượu, anh tìm Thích Thịnh Thiên đi!" Đường Tư Điềm lên tiếng chế ngự anh ta, cô cũng cảm thấy anh trai mình như có chút không vui.

Nhưng mà cô càng không vui hơn, bọn họ đáng ra phải để ý cô ta hơn chứ!

Thích Thịnh Thiên đang cầm ly rượu, thẳng thắn nhanh nhẹn tiến đến trước mặt anh ta cụng, "cạn!"

Bùi Nhiễm Nhiễm lẳng lặng bung ly nước ép trái cây, nghiêng đầu đến gần Cảnh Thần Hạo, "bỗng nhiên em chợt nghĩ, anh quá nghiêm túc rồi, tại sao lại đem theo một con chó đứng trước cửa khách sạn lớn của Cảnh Thị, vụng tài à!"

Về mặt lạnh lùng cả buổi tối của Cảnh Thần Hạo cuối cùng bởi vì câu nói và tiếp cận của cô ta làm cho cười khẽ lên, "lời em nói, đương nhiên phải chấp hành đến cùng."

"Anh có nghe lời em đến vậy mới là lạ" lúc cô ta ở trên giường kêu nhẹ nhàng, nhưng lại không thấy anh làm theo.

Rõ ràng là người đàn ông không nghe lời rồi, còn giả tạo gì nữa!

"Anh Hạo, anh vẫn chưa kết hôn mà đã là nô lệ của vợ rồi, sau này cưới rồi sẽ như thế nào đây!" Mẫn Lệ nghe thấy cuộc đối thoại của họ, không nhịn được chêu chọc một câu.

"Cưới rồi" Cảnh Thần Hạo ảm đạm nhìn họ, "muốn lấy li xì thì giờ có thể đưa luôn."

Anh ta vừa nói dứt câu, tất cả mọi người trong khu ghế lô như bị điểm huyết ngay người ra hết, ngơ ngẩn nhìn họ.

Ly rượu trên tay Thích Thịnh Thiên đặt mạnh lên bàn, "anh Hạo, ngày nào em cũng đi chung với anh, anh kết hôn hồi nào, sao em không biết?"

Anh ta còn mặt mũi nào ở lại Cảnh Thị, chuyện như thế này mà anh ta vẫn không hay biết!

"Thích Thịnh Thiên, anh cũng không biết à?" Mẫn Lệ lớn giọng nói, "anh Hạo, anh thật không nể mặt anh em rồi!"

Tuy rằng Cảnh Thần Hạo đã kịp che đôi tai của Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng mà cô ta vẫn nghe rõ ràng, Mẫn Lệ lớn giọng nói chuyện như vậy, sau này người ta là gì dám sống chung với anh ta nữa chứ?

"Các người biết tin sớm hơn người khác, lại còn muốn sĩ diện à?" đôi tay của Cảnh Thần Hạo đập chặt hai tai của Nhiễm Nhiễm không buông, sợ rằng anh ta thét lớn thêm tiếng nữa, hai tai của Nhiễm Nhiễm sẽ chịu không nổi.

"Anh nói nhỏ tiếng tí" Đường Sóc không thể chịu nổi nhăn mày lại, giọng nói anh ta nhỏ nhẹ như gió xuân phảng phất ngang mặt vậy.

Mẫn Lệ lập tức im miệng lại, dứt khoát không phát ra âm thanh nhìn họ, "anh Hạo, hai người kết hôn hồi nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 268

“Rất lâu” Nhìn khẩu hình của anh, lúc này mở thả lỏng tai của Nhiễm Nhiễm ra: “Không bị dọa chứ?”

“Em dễ bị dọa vậy sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn Mẫn Lệ, vẫn là nhú mày: “Nhưng giọng anh sau này có thể nhỏ tiếng tí, dọa đến người trong lòng anh thì làm sao?”

“Tôi không có người trong lòng!” Mẫn Lệ trả lời như chuyện đương nhiên.

Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức không có gì nói, người này hết thuốc chữa rồi.

Đường Tư Điềm thấy Cảnh Thần Hạo bảo vệ Bùi Nhiễm Nhiễm, lòng có dư vị, dù Bùi Dĩ Hàn là Bùi Nhiễm Nhiễm, cũng anh Hạo thật sự có thể chấp nhận 2 con của cô ta sao?

“Sau này sẽ có, cho nên anh lúc nào cũng khiến mình ở trạng thái tốt nhất, ai biết bao giờ tình yêu sẽ bước vào cuộc sống anh!” Cô hiềm khi khuyên bảo 1 người, tuy là đang nghĩ cho đôi tai sau này của mình.

Mẫn Lệ và Cảnh Thần Hạo quan hệ không tệ, cơ hội gặp sau này nhất định rất nhiều, không thể mỗi lần đều để Cảnh Thần Hạo bịt tai dùm cô.

“Hình như có chút đạo lý, nhưng tôi không cảm thấy mình nói lớn tiếng!” Mẫn Lệ lại lo tiếng nói 1 câu, mặt nhìn những người khác trong phòng bao.

Anh thấy rõ Cảnh Thần Hạo nhú mày, thường Cảnh Thần Hạo là người nhịn được nhất, anh cũng như vậy, nói rõ anh nói rất lớn tiếng!

“Chị dâu, đừng quan tâm cậu ta, nhất định là mệnh độc thân!” Thích Thịnh Thiên nâng ly rượu, vừa uống vừa nhìn Mẫn Lệ.

“Cậu cả người lưu lạc chốn hoa có tư cách nói đó?” Mẫn Lệ lập tức phản lại.

“Tớ sớm theo anh Hạo rồi, thân thể sạch sẽ từ lâu rồi!” Thích Thịnh Thiên nói xong lại cảm thấy không được, có chị dâu ở đây, anh Hạo chắc mỗi ngày đến cười ngửa, sao có thể sạch.

Anh liền nói lại: “Tôi sớm theo Đường Sóc, thân thể sạch sẽ từ lâu rồi.

Đường Sóc cười ôn hòa: “Như vậy cũng tốt.”

“Tốt cái...” Chữ cuối, bị Thích Thịnh Thiên nuốt vói ly rượu.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn món trên bàn, cô cảm thấy thực ra cô ăn nhiều nhất, cô lại đến gần Cảnh Thần Hạo: “Anh no chưa?”

“Đi thôi!” Cảnh Thần Hạo đứng dậy, cúi đầu nhìn cô.

Cảnh Thần Hạo lập tức hiểu ý, đứng dậy nhìn họ: “Các người tùy tiện ăn, chúng tôi về trước, nhà còn có con.”

“Anh Hạo, anh ở lại cùng tụi em đi! Đứa con cũng không...” Thích Thịnh Thiên lập tức che miệng anh lại, sau đó cười hì hì nhìn Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm: “Anh Hạo, chị dâu, 2 người từ từ đi!”

Thấy bọn rời đi rồi, Thích Thịnh Thiên mới buông tay ra: “Cậu không cần mạng nữa!”

“Tớ còn tính hỏi cậu sao bịt miệng tớ nữa? Tớ là muốn nói cũng không phải con của anh Hạo, đâu cần anh về cùng! Chúng ta lâu rồi không tụ lại, bọn họ về cũng quá sớm rồi!” Mẫn Lệ trừng mắt nhìn Thích Thịnh Thiên, cơ hội tốt vậy mà không nói được.

Đường Tư Điềm nhìn Thích Thịnh Thiên: “Đúng vậy! Sao không để anh ta nói, em cũng muốn biết phản ứng của anh Hạo, Bùi Nhiễm Nhiễm ở nước ngoài cùng đàn ông khác sinh con lại, anh Hạo thật không ngại cái này sao?”

“Các người hiểu gì? Đây gọi là tình yêu thật sự! Hơn nữa theo các người nói, không lẽ mấy người li hôn, phụ nữ mang theo con đều không thể gả đi nữa?” Thích Thịnh Thiên không hài lòng nhìn họ, thất vọng lắc đầu: “Có hiểu là phụ nữ li hôn tốt không, toàn thân trên dưới đều là bảo vật! Không hiểu đừng nói bậy!”

“Anh em, cậu có kinh nghiệm quá! Nói đi! Chơi mấy cô gái đã li hôn rồi? Có phải người nào cơ thể cũng mềm mại dễ vào, còn kỹ thuật tốt!” Mẫn Lệ cười xấu nhìn anh.

“Không có, tôi 1 người cũng chưa chơi, cậu đừng nhìn tớ! Tớ cơ thể trong sạch!” Hơn nữa bây giờ anh có mục tiêu rồi.

Nhất định phải có được người phụ nữ đầu óc không khai thông Lâm Tri Hiểu, thật sự quá đáng, tặng quà trả lại thì thôi đi, vậy mà thật sự nhẫn tâm khóa

anh ở ngoài không cho vào.

“Tớ sao cũng không tin!” Mặc Lê liếc anh 1 cái, mặt viết đầy 3 chữ anh không tin.

“Tôi cũng không tin!” Đường Tư Điềm thêm 1 câu.

Thích Thịnh Thiên nhìn cô 1 cái, ghé tòm lên: “Sao, đêm nay muốn thử với anh?”

“Em mới không cần! Anh từ bỏ đi!” Đường Tư Điềm lập tức lắc đầu, mặt ché bai nhìn anh.

“Không có, anh không có ý với em.” Thích Thịnh Thiên lắc đầu, anh đối với phụ nữ quen thuộc không có ý nghĩ, riêng Lâm Tri Hiểu là ngoại lệ!

Là ngoại lệ đáng ghét!

Bên khác, Bùi Nhiễm Nhiễm và Cảnh Thần Hạo từ phòng bao ra, không ngờ đi đến dưới lầu, lại gặp Âu Dương Lập.

Bây giờ bên ngoài tuyết rơi, anh hình như ở cửa đợi rất lâu, hai vai tích không ít tuyết, miệng cũng lạnh đến đỏ lên.

Cảnh Thần Hạo vừa thấy anh ta, bản năng ôm Bùi Nhiễm Nhiễm vào lòng: “Âu Dương tổng đứng ngoài cửa, là không có tiền vào tiêu sao? Tập đoàn Âu Dương từ khi nào chút tiền này cũng không lấy ra được? Cần tôi mời không?”

“Nhiễm Nhiễm, em theo anh đi!” Âu Dương Lập nhìn Cảnh Thần Hạo 1 cái, mặt ngừng trên cơ thể Bùi Nhiễm Nhiễm, anh đến đây không phải tìm Cảnh Thần Hạo, mà tìm Nhiễm Nhiễm.

“Anh có thể đi, chúng ta cũng phải đi rồi, nhưng tôi tin chúng ta mãi mãi không chung đường.” Cô vốn đang vui, nhìn thấy anh thật sự không cười nổi.

“Nhiễm Nhiễm!” Âu Dương Lập kích động lên trước, ở ngoài đứng lâu, cơ thể có chút cứng, nhưng chút chuyện này không ngăn được kích động trong lòng.

“Nhiễm Nhiễm, em đừng giận nữa, chuyện 5 năm trước anh sẽ cho em 1 giải thích hợp lý!”

“Giải thích? Tôi không cần, trừ khi Bùi thị xuất hiện lại ở thành phố a, ba tôi có thể sống lại, làm không được thì đừng xuất hiện trước mặt tôi!” Tình cảm giữa họ, 5 năm trước đã biến mất hoàn toàn rồi.

“Bùi thị có thể, em về bên anh, tập đoàn Âu Dương đều của em, em muốn đổi thành Bùi thị cũng được, còn về ba, người mất không thể sống lại, em đừng buồn nữa.”

“Đó là ba tôi! Xin chú ý câu từ!” Bùi Nhiễm Nhiễm tức giận, anh còn có thể vô si thêm chút không?

Sớm biết hôm nay vậy, trước đó sẽ không làm!

“Âu Dương tổng tài thật thích nói đùa, có Cảnh thị, Nhiễm Nhiễm còn cần tập đoàn Âu Á làm gì? Không có chuyện gì làm sao?” Cảnh Thần Hạo cười lạnh, mặt đen lúng lúng nhìn anh: “Âu Dương tổng tài có năng lực theo đuổi không tệ, nếu sau này tập đoàn Âu Á phá sản, tìm đến báo chí, chắc có thể nuôi được mình.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe lời của anh, khuôn mặt cứng nhắc đột nhiên cười, ngẩng đầu nhìn anh: “Cảnh Hạo, chúng ta đi! Buồn ngủ rồi, muốn ngủ.”

“Có phải không muốn đi nữa?” Cảnh Thần Hạo cúi người, ôm ngang cô lên: “Âu Dương tổng tài, chúng tôi không bỏi nữa, nếu còn tiếp tục ở đây hưởng gió lạnh, tôi nhất định cần đặn, kêu họ k đuổi anh đi.”

Âu Dương Lập nhìn bóng họ rời đi, tay phải ở sau dùng lực đánh lên cửa kính, mặt tức giận!

Nhiễm Nhiễm, em ở bên anh ta là vì Cảnh thị có quyền thế hơn tập đoàn Âu Á sao?

Cảnh thị là gì chứ, anh căn bản không xem vào mắt, anh muốn xem thử, nếu họ đấu với nhau, ai thắng ai thua!

- ---- Nhóm dịch: Boss - iNovel ----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269

Lần này, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

Trở lại trên xe, Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn dựa vào lòng anh, nhắm mắt lại, thoát nhìn như rất buồn ngủ.

“Ngủ đi!” Cảnh Thần Hạo sờ tóc cô, cúi đầu nhìn cô.

“Em không buồn ngủ.” Chẳng qua cô cảm thấy tư thế như vậy, nhắm mắt lại có chút thoải mái, “sinh nhật của anh sắp đến rồi, muốn có quà gì?”

Sinh nhật của anh?

Còn hai mươi ngày nhì!

Cảnh Thần Hạo nghĩ nghĩ, cúi đầu ghé vào tai cô, nhỏ giọng phun ra một chữ, “em”

Bùi Nhiễm Nhiễm liền bó tay, cái gì gọi là cô?

Chúng ta kết hôn rồi, chẳng lẽ anh muốn em ly hôn với anh, rồi kết hôn lần nữa?” Vậy thì cô tuyệt đối tuyệt đối sẽ không dễ dàng để anh mang cô tới cục dân chính đâu.

Nhất định phải làm khó dễ anh!

“Ý của anh là ở bên em chính là món quà tốt nhất.” Còn những món quà khác, anh không cần.

Quà cho đàn ông thật khó chọn, nhất là loại người từ nhỏ đến lớn cái gì cũng không thiếu giống Cảnh Thần Hạo.

Hiện giờ anh đã kết hôn, vợ con cũng có, anh còn muốn cái gì?

Còn có thể tặng anh cái gì mới có thể khiến anh vui đây?

Song thai?

Bùi Nhiễm Nhiễm bỗng nhiên đưa tay sờ cái bụng bằng phẳng của cô, bên trong chắc chắn không có mầm đậu nhỏ, mỗi lần cô đều bắt anh tránh thai.

Ngoại trừ cái đêm anh bị thương đó, ừm, trong thời kỳ an toàn, không thể nào mang thai.

Cô đang nghiêm túc suy nghĩ, trên mu bàn tay của cô bỗng nhiên bị một bàn tay lớn bao trùm lấy, “bụng lạnh sao?”

“Không lạnh!” Cho dù lạnh, hiện giờ được che bởi hai đôi tay, cũng không thể nào bị lạnh.

Thế nhưng tay của Cảnh Thần Hạo vẫn không có buông ra, Bùi Nhiễm Nhiễm cũng mặc kệ, cứ duy trì tư thế này về nhà.

Ngày thứ hai khi nhân viên của Cảnh thị đi làm liền phát hiện, cửa chính của Cảnh thị có thêm một con Husky, mở to mắt mừng rỡ.

Chúng nhân viên nhao nhao nhớ tới tin tức hôm qua thấy được, đối với câu nói chó ngoan không cản đường này có một nhận thức sâu sắc.

Chuyện này đương nhiên cũng truyền đến tai Âu Dương Lập, anh ta phần nộ đem văn kiện trên bàn vung hết xuống đất.

“Cảnh Thần Hạo, mày hiếp người quá đáng!”

Thư ký đang cúi đầu nhặt văn kiện trước mặt bị Âu Dương Lập làm giật mình, động tác trên tay càng thêm nhanh.

Từ ngày hôm nay bắt đầu, Cảnh thị và tập đoàn Âu Á bắt đầu đổ sức trong cục diện ngoài sáng trong tối, Cảnh thị là doanh nghiệp đi đầu ở thành phố A, nhưng có câu nói gọi là mỗi người sẽ giỏi về một lĩnh vực, Cảnh thị mới tiến quân vào thị trường ngọc khí, dựa vào lượng khách hàng và nguồn tiền khổng lồ của Cảnh thị, mới vừa đứng vững gót chân.

Nhưng tập đoàn Âu Á là doanh nghiệp đứng đầu trong lĩnh vực ngọc khí, hiện phát triển còn lớn hơn so với Bùi thị của năm năm trước, trong thời gian ngắn mà muốn đánh đổ toàn bộ tập đoàn Âu Á, còn không thể.

Bùi Nhiễm Nhiễm bung một tách cà phê đi vào, đã nhìn thấy Cảnh Thần Hạo mắt không chớp nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, bước chân của cô không khỏi thả nhẹ.

- -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

“Uống cho tỉnh táo.” Cô để ly cà phê tới trước mặt anh, “hoặc là anh có thể lựa chọn vào bên trong ngủ một chút.”

“Đút cho anh.” Cảnh Thần Hạo vẫn nhìn chăm chăm màn hình như cũ, “tập đoàn Âu Á đánh vào giá cả, toàn bộ giảm giá 5%.”

Bùi Nhiễm Nhiễm bung ly cà phê vòng qua bàn làm việc đi về phía anh, “chẳng lẽ anh ta cho rằng anh cũng sẽ đánh vào giá cả như anh ta sao? Bộ thiết

kế châu báu của Vivian có thể tung ra thị trường bán rồi phải không? Đến lúc đó nhất định sẽ đề tập đoàn Âu Á xuống trong phần khúc hàng đặt làm cấp cao.”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa mới đi đến trước mặt Cảnh Thần Hạo, liền bị anh kéo một phát, người cô liền ngồi trên người anh, cà phê trong tay xém chút đổ ra ngoài.

Cảnh Thần Hạo ôm eo cô, cúi đầu nhìn cô, “anh lại không biết Nhiễm Nhiễm của anh lại giỏi như vậy, tác phẩm thiết kế rất được hoan nghênh.”

“Chuyện anh không biết còn nhiều nữa kìa!” Cô đưa ly cà phê tới miệng anh, “uống đi.”

Nhưng Cảnh Thần Hạo không có mở miệng, bàn tay lớn di chuyển trên eo cô, ghé sát tai cô dụ hoặc mở miệng, “còn gì anh không biết, hả?”

Bùi Nhiễm Nhiễm uốn éo người, dựa vào ngực anh một chút, “đừng phá! Cà phê đổ rồi!”

“Em còn chưa nói còn giấu anh chuyện gì?” Anh hiện giờ khá hứng thú với chuyện này.

“Anh đừng nhúc nhích! A a.....” Người cô bất an lắc lư, cái ly trong tay cũng lắc theo, bỗng nhiên, áo sơ mi của cô bị vén lên, nàng kích động, cái ly trong tay nghiêng về phía Cảnh Thần Hạo.

Cà phê trực tiếp đổ lên người anh, cũng văng trúng quần áo của cô.

“Cảnh Thần Hạo! Em đã nói anh đừng phá mà!” Cô đề ly xuống, cà phê bên trong chỉ còn lại một nửa.

Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn vết cà phê trên người, lại nhìn lồng ngực của cô, trên bộ đồ màu trắng lấm tã lấm tã vài vết cà phê, đưa tay cời ra, “đã bị dơ rồi, vậy cời ra đi!”

“Không cho cời!” Cô che ngực, hai mắt trừng anh, anh cố ý mà!

“Em muốn cời của anh trước cũng được.” Cảnh Thần Hạo cầm tay cô đưa tới cái cúc áo bên trong áo vest của anh, đồng thời anh đã nhanh tay cời cúc áo trước ngực cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn tay cô, rút tay về giống như trộm vậy, “trong phòng nghỉ có đồ của em không?”

“Có.” Cảnh Thần Hạo cời đồ của cô ra, lập tức cời luôn quần của cô.

“Cảnh Thần Hạo, quần của em không có cà phê, không cho cời!” Cô không muốn ngay lúc này, cùng anh ở trên ghế.....

Cảnh Thần Hạo đâu nghe cô nói, vịn lấy gáy cô hôn môi cô, tay trái nhanh chóng kéo khóa quần xuống.

“Ừm ừm.....”

Bùi Nhiễm Nhiễm buộc mình không phát ra tiếng mặc dù cô biết rõ phòng của Cảnh Thần Hạo cách âm rất tốt.

Nhưng cô rõ ràng chỉ là bùng cà phê đến, vì sao lại dâng luôn mình vào chứ?

Sau một hồi kích tình, trên người Bùi Nhiễm Nhiễm không một mảnh vải, trái lại Cảnh Thần Hạo, kéo khóa quần lên, liền làm như chưa xảy ra chuyện gì vậy, quần áo chỉnh tề ôm cô ngồi trên ghế da, trầm thấp thở phì phò.

“Em ngờ ra đó làm gì? Thay quần áo đi!” Mặt nhỏ của Bùi Nhiễm Nhiễm đỏ bừng, không mảnh vải che thân tựa trong lòng anh, dán chặt vào áo sơ mi bị dính không ít cà phê của anh.

Vừa rồi anh nên cời, thế nhưng sau khi bắt đầu, cô đâu dư hơi lo cho áo của anh đâu!

Cảnh Thần Hạo ôm cô đứng dậy, hai tay của cô chăm chú kẹp ở hai bên hông của anh, hai tay vòng lấy cổ của anh, khuôn mặt ửng đỏ dán vào người anh, khẽ nguyên rủa một câu, “em sẽ không bùng cà phê vào cho anh nữa đâu!”

“Bùng trà cũng được.” Cảnh Thần Hạo nghiêng đầu nói bên tai cô.

“Anh.....” Quả nhiên đạo hạnh của cô không đủ cao thâm, hoàn toàn không phải đối thủ của Cảnh Thần Hạo.

Vào phòng nghỉ, cô liền không kịp chờ đợi từ trên người anh leo xuống, “anh cời của anh trước.”

“Đi tắm trước đã.” Cảnh Thần Hạo ôm cô trực tiếp đi vào phòng tắm.

Bùi Nhiễm Nhiễm quay đầu liếc nhìn phòng tắm, bộ mặt hoảng sợ, nuốt một ngụm nước bọt nhìn anh, “hứa với em, chúng ta chỉ tắm thôi, được không?”

Tiền án của Cảnh Thần Hạo thực sự quá nhiều, cô tuyệt đối không thể tin tưởng chữ “tắm” của anh.

“Thì ra em còn muốn..... Ân, nhất định thỏa mãn em”

“Em không phải ý đó, Cảnh Thần Hạo anh đừng làm vậy!” Bùi Nhiễm Nhiễm hoàn toàn bó tay, cô lẽ ra nên cái gì cũng không nói!

“Ân, làm một cách có quy luật.”

“Cảnh Thần Hạo! Sau này em sẽ không vào phòng làm việc của anh nữa đâu!” Cô quát chói tai.

- -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 270

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô nhìn thấy đồng quần áo, lại không tìm được con bạc dọc. Cô đưa tay sờ đồng quần áo của anh thật mạnh như để xả giận.

“Coong!”

Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu nhìn thứ vừa bị quăng dưới nền nhà, cô lập tức lạnh người cúi xuống nhặt lên.

Đó là một miếng ngọc xanh nõn, hơn nữa miếng ngọc này là của cô!

Cô còn không biết nó mất từ khi nào, chỉ nhớ rằng trước khi Bùi gia bại, nó đã không cánh mà bay.

Nói vậy nghĩa là đã bị Cảnh Thần Hạo nhặt được sao?

Sao anh không trả lại cho cô?

Lẽ nào anh không biết miếng ngọc này là của cô?

Cũng có khả năng, dù gì khi trước cô cũng rất ít mang nó trên người, họa lắm mới đeo được một lần thì mất luôn.

Nhưng giờ, cô không thể cứ cầm miếng ngọc ra hỏi anh sao không trả cho cô được?

Cô nghĩ một hồi rồi đặt lại miếng ngọc vào chỗ cũ, nhưng cô lại không thể biết được miếng ngọc rơi ra từ chiếc áo nào!

Cô lật tìm những chiếc áo sơ mi trắng cùng vest đen kia, chọn đại một chiếc sơ mi có túi rồi bỏ vào đó.

Sau đó cô mở cánh cửa tủ còn lại ra, trong này mới là quần áo của cô!

Nhưng không thấy có quần áo công sở của cô, chỉ có váy, đủ các loại váy, đều là những mẫu mới nhất!

Cảnh Thần Hạo hẳn là đã mưu tính khá lâu rồi! Quần áo cũng chuẩn bị cho cô nhiều như vậy!

Cô hít thở sâu, may thay ở đây chỗ nào cũng có điều hòa và máy sưởi không cô đã chết cứng rồi.

Khi cô từ phòng nghỉ trở ra, Cảnh Thần Hạo đang xem ti vi một cách rất nghiêm túc, nếu không phải người hiểu tính anh, đúng là sẽ bị vẻ ngoài đứng đắn và nghiêm túc của anh làm lẫn lộn, anh ta bỏ lớp áo quần kia hoàn toàn là cầm thú!

“Cảnh tổng, tôi ra ngoài trước, có chuyện gì cũng đừng gọi tôi.” Cô đã bỏ mất nửa ngày rồi, công văn tài liệu chắc chắn đã chất đống trên bàn.

Cảnh Thần Hạo quay sang nhìn đáng cô đi ra, anh cười lãnh đạm, có chuyện gì không gọi cô thì gọi ai?

Nửa tiếng sau, Bùi Nhiễm Nhiễm mặt vô cảm lần nữa đẩy cửa phòng làm việc của Cảnh Thần Hạo, trên tay cô cầm không ít thứ.

“Cảnh tổng, đây là hàng mẫu.” Cô bày châu ngọc trong tay xuống bàn, từng chiếc một.

Tập đoàn Âu Á không những chiếm đại đa số những mặt hàng ở chợ cao cấp còn có rất nhiều sản phẩm ở chợ cấp thấp hơn, dù sao mấy năm gần đây

mình họ một chợ nên người A thành cũng đã hình thành khái niệm tiêu dùng này.

Nhưng Cảnh Thị ngay từ đầu đã định hướng phân khúc cao cấp, hơn nữa Vivian lại là cực phẩm trong giới cao cấp.

Nhân vật này thậm chí còn là người mà Âu Dương Lập nghĩ đủ mọi cách để lôi kéo.

Cảnh Thị bỗng nhiên tiến quân ngành ngọc, nhiều người muốn xem cho vui, số đông nghĩ Cảnh Thị thừa tiền đầu tư cho vui.

Thực ra Bùi Nhiễm Nhiễm lúc đầu cũng nghĩ vậy.

Người đàn ông phía đối diện quay sang nhìn cô, “Em thích cái nào?”

“Cảnh tổng, anh biết tôi không thích mấy thứ này, không cần tặng tôi đâu.” Chắc do từ nhỏ cô đã tiếp xúc nhiều rồi nên không có mấy hứng thú với những món đồ trang sức.”

“Sao em biết anh định tặng em?” Cảnh Thần Hạo ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt kia như nhìn thấy cái gì đó thú vị.

“Haha, vậy tôi nghĩ rằng.....” Cô cúi đầu nhìn những chuỗi trang sức đa hình đa dạng trên bàn, nói, “Đều khá đẹp!”

Cảnh Thần Hạo nghiêm túc nhìn cô, môi mông khê mở, “Đều tặng cho em.”

Bùi Nhiễm Nhiễm hí mắt, đứng đó nhìn anh, “Anh.....khôn lời!”

“Quá khen.”

“Tôi không phải đang khen anh đâu!” Bùi Nhiễm Nhiễm cạ lời, nhớ đến Ô Quy Hảo vẫn đang ở trong phòng chờ, cô liền nhanh chóng thu đóng trang sức lại, bọc bọc rồi khỏi văn phòng.

“Chị Nhiễm Nhiễm, sao, có được không?” Cô nghĩ chắc cũng không đến nỗi không qua được, đại sư phòng thiết kế đã vẽ rồi chắc không vấn đề gì.

Nhưng sư phụ đã nói để cô đích thân mang đến, cô nhất định phải đến.

“Chắc là thông qua rồi!” Cảnh Thần Hạo có nói gì đâu, nếu đã không nói gì có nghĩa không vấn đề gì.

“Sao lại là ‘chắc’? Đại boss không thích sao? Vấn đề này nghiêm trọng đây, chị cũng biết bệnh cứng đầu của sư phụ nghiêm trọng thế nào chứ, sư phụ muốn theo ý mình.” Ô Quy Hảo nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, cô tỏ ra lo lắng, “Hơn nữa! Vấn đề nghiêm trọng nhất là chủ tịch tập đoàn Âu Á hình như không chịu bỏ cuộc, vẫn muốn đến gặp sư phụ kia!”

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng nguyên tại chỗ, nếu như là trước đây, cô cảm thấy Âu Dương Lập khó mà làm gì, giờ thì khó nói.

Nhưng động tay động chân với Vivian không có ý nghĩa thực tế nào, trừ phi.....

Cô cúi đầu nhìn đóng trang sức trong tay, hàng mẫu không có vấn đề gì cả, thành phẩm không có vấn đề gì mới được, cô nhất định sẽ đích thân đi kiểm tra.

“Cảnh tổng rất thích, không có vấn đề gì cả, không cần bận tâm.” Bùi Nhiễm Nhiễm giao cho cô số hàng mẫu trong tay, “Cầm lấy đi! Tôi còn chuyện khác cần làm nên không tiễn cô được.”

“Không cần lo đâu, em biết đường!” Ô Quy Hảo cầm lấy đồ rồi rời đi.

Trong văn phòng của Lâm Tri Hiểu, phải nói cô bận tới mất tới mũi, không phân biệt được bắc nam đông tây nữa.

Giờ đã là giờ nghỉ trưa, bước chân Thích Thịnh Thiên ngay một gần cửa văn phòng của cô, thấy cô vẫn chưa đi ăn mà vẫn nghiêm túc làm việc, thì thoáng lại nhìn lên màn hình vi tính, thì thoáng lại cúi đầu ghi chép.

Mặc dù gần đây công ty bận thật, sắp đến tổng kết cuối năm rồi, nhưng cô cũng không bận đến mức này chứ?

Đã mấy ngày nay mỗi lần nhìn thấy cô đều như vậy.

Thích Thịnh Thiên hiếu kỳ tiến lại xem, anh không cố ý rón rén đi tới bên cô, nhưng tới khi đến trước mặt cô, Lâm Tri Hiểu vẫn không nhận ra bất kỳ điều gì.

Người phụ nữ này đang vì vụ kiện đâu mà không nhận ra có người đang đứng trước mặt cơ chứ?

Anh cúi thấp đầu dần dần áp sát lại bên má cô, đôi mắt cùng nhìn vào màn hình vi tính, “Cô đang bận cái gì vậy?”

Lâm Tri Hiểu tức khắc cả người căng cứng, hơi thở của Thích Thịnh Thiên quá gần, cái đáng ghét là anh sát lại quá gần cô.

Cô chậm rãi xích người sang bên còn lại, nhỏ nhẹ, “Thích tổng, anh có thể xích ra xa khỏi mặt tôi một chút không? Anh đang làm phiền tôi làm việc đây.”

“Lâm Trí Hiểu!” Thích Thịnh Thiên đứng thẳng dậy, cúi đầu nhìn cô.

“Thích tổng, nếu anh thật sự có chuyện gì muốn tôi làm, anh cứ dặn dò tôi luôn, nhưng lần sau có thể cách xa tôi một chút không, tôi yếu tim đây.” Cô đã bù đầu bù cổ không có thời gian ăn trưa rồi, sao lại có thể làm phiền cô nữa chứ!

“Cô bận gì thế, nói xem tôi có thể giúp được không, dạo này tôi lại đang rảnh.” Thích Thịnh Thiên nhướn lông mày, chậm rãi cúi đầu nhìn cô.

Lâm Trí Hiểu nhếch môi, cô đứng dậy, đứng cách xa anh, “Thích tổng, dạo này mọi người đều rất bận, tôi không làm phiền anh làm gì, đây là công việc trong bốn phận của tôi.”

“Công việc trong bốn phận của cô tôi không được biết?” Đôi lông mày của Thích Thịnh Thiên nhíu lại, “Lâm Trí Hiểu, không phải cô đang làm chuyện gì mờ ám đấy chứ?”

“Thích tổng, tôi tuyệt đối trung thành với Cảnh Thị và tôi cũng tuyệt đối không bao giờ phản bội đại boss cùng Nhiễm Nhiễm, anh yên tâm đi!” Dạo gần đây cô phải bận sắp xếp tiệc sinh nhật cho đại boss!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 271

Trước đây đại Boss chưa từng tổ chức tiệc sinh nhật, cũng không biết năm nay là nghĩ thế nào, lại muốn tổ chức lớn

Nếu như bị Lâm Trí Hiểu biết cô ấy bận rộn như thế đều chỉ là bởi vì Bùi Nhiễm Nhiễm nói một câu con mắt của cô không tôi chút nào, chắc sẽ chạy thẳng đến văn phòng của Bùi Nhiễm Nhiễm giết cô ta mất thôi

Vô duyên vô cớ tìm việc to lớn như thế này cho cô làm!

Nhưng mà tổ chức tốt tiệc sinh nhật của đại Boss rồi, đại Boss vui mừng, nói không chừng khi qua năm mới cho cô nghỉ phép nửa tháng một tháng cũng nên, vậy thì cô bận rộn như thế cũng xứng đáng!

Vì vậy tiệc sinh nhật lần này, bất luận như thế nào đều không được phá hỏng

“Tôi làm sao mà không tin tưởng lời của cô như thế này cơ chứ? Ngoại trừ cô nói cho tôi biết cô đang làm gì?” cả ngày điệu bộ thần bí, gọi sự hiếu kỳ trong lòng của anh à!

“Thích tổng, neus như anh thật sự muốn biết, xin mời anh ra ngoài cửa rẽ trái, đi thẳng, lại rẽ tiếp, sau đó thì hỏi đại Boss, ngài ấy có thể sẽ nói cho anh đó” cô thật sự không thể nói, dù như thế nào cũng không thể từ chỗ của cô bị tiết lộ

“Lâm Trí Hiểu gan của cô thật sự lớn đó!”

“Vì chia sẻ khó khăn với đại Boss, là điều đương nhiên rồi, không có tồn tại vấn đề gan có lớn hay không lớn gì đó, ngược lại Thích tổng nhắc nhở tôi rồi, về sau nhất định phải đóng cửa văn phòng lại, còn phải luôn luôn chú ý tình hình của văn phòng, nhằm tránh lần nữa xuất hiện ăn vạ” cô không muốn có một buổi sáng tỉnh dậy, lại lần nữa xuất hiện một người đàn ông đổ trước cửa nhà cô

“Lâm Trí Hiểu, cô thật sự thú vị à....” Thích Thịnh Thiên nói xong câu này, từ từ quay người đi ra phía bên ngoài

Lâm Trí Hiểu lo sợ đứng tại chỗ nhìn anh ta đi mất, cô mới hoàn hồn lại

Giọng điệu vừa nãy của Thích Thịnh Thiên, làm sao mà giống với đại Boss thế

Khi nói chuyện không cần lên giọng, còn thêm ngữ khí từ phụ, rất kinh người

Lâm Trí Hiểu liếc nhìn cánh cửa văn phòng, rồi cúi đầu tiếp tục làm việc

Tiệc sinh nhật của đại Boss à.....

Đối với bao nhiêu năm nay lần đầu tiên đại Boss tổ chức sinh nhật mà nói, quan trọng không phải là sự phô trương lãng phí của bữa tiệc sinh nhật, quan trọng nhất là chuyện sẽ phải làm ở trong bữa tiệc sinh nhật này

.....

Bùi Nhiễm Nhiễm nhận được điện thoại từ nhân viên lễ tân có chút nghi ngờ, ở thời điểm này Hà Hoa Huy lại đến tìm Cảnh Thần Hạo

Chẳng lẽ nào tiền của anh ta dùng hết rồi?

Dùng hết rồi cũng không thể từ trong tay của Cảnh Thần Hạo lại lấy thêm được đồng nào, chẳng nhẽ là Hà Thi có vấn đề gì?

Cô rất nhanh chóng liên lạc với Cảnh Thần Hạo, không có ngoài dự tính của cô, bọn họ sẽ gặp mặt

Cô dẫn Hà Hoa Huy đến phòng khách, bung một cốc cà phê để lên trước mặt của anh ta, “xin đợi một chút, Cảnh tổng ngài ấy chắc sẽ rất nhanh thì đến”

Ánh mắt của Hà Hoa Huy dừng lại trên người cô, “cô chính là nữ thư ký hóa trang đó trước đây sao? Xem ra con mắt của tôi thật sự không tồi mà! Vẫn độc như thế! Một mắt cũng nhìn ra cô tuyệt đối là một mỹ nữ à!”

“Quá khen” cô mỉm cười đáp lời, quya người đi ra phía bên ngoài

“Cô đừng bỏ đi à! Ở lại cùng tôi chờ đợi à!” Hà Hoa Huy mở lời kêu cô dừng lại, nhìn thấy cô quay đầu lại, đôi mày cong lên, “con mắt của Cảnh tổng thật sự không tồi, nhưng mà chúng ta có phải là ở chỗ nào đó gặp mặt qua rồi không?”

“Anh không phải là đều đã biết rồi sao?” bây giờ vẫn còn giả bộ hỏi cô câu này, dư sức rồi sao

Trước đây bọn họ gặp mặt, hình như đều không có nói chuyện gì, dù sao Hà Hoa Huy loại đàn ông này cô từ nhỏ đều đã tránh xa, và lại trước đây cô có Âu Dương Lập người bạn trai đó, càng không có chú ý đến người khác

Đến Cảnh Thần Hạo đều là mỗi lần gặp mặt cãi nhau, huống hồ là anh ta

“Nhiễm Nhiễm muội muội vẫn lạnh lợi như thế này, chẳng trách Âu Dương Lập không có cưới em, em có phải là bởi vì bị tổn thương nhẹ, bụng đói vợ quàng mới tìm đến Cảnh Thần Hạo vậy? Ừm?”

“Bụng đói vợ quàng chắc phải dùng trên người anh mới đúng chứ? Người đàn ông như Cảnh tổng phải gọi là lựa chọn kỹ càng, là phải thấp sáng đèn lồng đều khó tìm chồng tốt, là cả đời anh đều không thể cảm nhận được” dám nói cô bụng đói vợ quàng!

Cô đây là cho dù có bị hạ thuốc đi chăng nữa, nếu như không phải là Cảnh Thần Hạo xuất hiện, cô chắc sẽ nhảy thẳng xuống biển mất?

Vừa mới bước tới cánh cửa Cảnh Thần Hạo nghe thấy lời của cô, không kiềm chế nhếch mép lên mỉm cười, Nhiễm Nhiễm của anh thật tốt

“Tiểu thư ký thật sự biết nói chuyện, tăng bốc lên rõ ràng như thế này, Cảnh tổng cho em lợi ích gì vậy?” Hà Hoa Huy liếc nhìn Cảnh Thần Hạo ở trước cánh cửa, nụ cười trên mặt càng thêm rõ hơn, “nếu như có một ngày em chán ghét anh ta rồi, hoan nghênh em ra nhập vào trong lòng của ca ca, bây giờ đến đều có thể, bảo đảm ấm áp, có muốn thử không?”

“Ha ha” Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh nhạt, “anh hôm nay là muốn bị đánh gãy chiếc chân thứ ba phải không, vì vậy mới đến?”

“Ha ha ha ha!” Hà Hoa Huy lại cũng không nhìn đứng lên, ánh mắt chú ý đến Cảnh Thần Hạo đang tiến vào trong, “Cảnh tổng, cô thư ký này của ngài thật sự thú vị, cho tôi mượn...khắc khắc, tôi cái gì đều không có nói”

Bùi Nhiễm Nhiễm sớm đã nhìn thấy Cảnh Thần Hạo rồi, sự tồn tại của anh ta trước giờ đều là không dễ dàng bỏ qua

Nhưng mà những lời nói đó đều là lời nói thật lòng, anh ấy đích thực là người đàn ông tốt!

“Có chuyện nói thẳng ra” Cảnh Thần Hạo ngồi xuống phía đối diện của anh ta, ánh mắt thì lại nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm nói, “lại đây”

Anh ta có phải hiểu sai rồi không, ở trong hoàn cảnh như thế này để cô ngồi xuống làm cái gì cơ chứ?

Thể hiện tình cảm sao?

Được thôi, cô coi như là trong bận rộn lén lười nhác chút vậy

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi xuống bên cạnh anh ta, vừa mới ngồi xuống, tay của Cảnh Thần Hạo đã vòng lên eo của cô, quả nhiên là thể hiện tình cảm à!

“Cảnh tổng, ngài đây là không phải là rõ ràng biết tôi không có mỹ nữ trong lòng, anh còn đối xử với tôi như thế, còn có thể nói chuyện vui vẻ không?” Hà Hoa Huy khoa trương nhìn anh ta, lắc lắc đầu

Cảnh Thần Hạo ánh mắt lạnh lùng nhìn quanh, “không thể thì ra khỏi cửa rẽ trái”

“Hãy hãy, đừng như thế mà!” Hà Hoa Huy cười ha ha, cầm cốc cà phê lên, từ từ thưởng thức

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn động tác của anh ta, lại nhìn một cái người đàn ông bên cạnh mình, anh ấy một chút đều không có vẻ gấp gáp, cô cũng hoàn toàn không có vội vàng nữa

Nhưng mà cô thật sự rất hiếu kỳ, Hà Hoa Huy đến đây là muốn làm cái gì

“Thực tế trước đây có chuyện cứ luôn quên không nói cho các vị, tôi nhìn thấy Cảnh Thị gần đây khá nổi tiếng, đây không phải vừa mới nghĩ ra đó sao! Cảnh tổng sẽ không trách tôi chứ?” Hà Hoa Huy mặt cười nhìn bọn họ, cốc cà phê trong tay nhẹ nhàng lắc

“Sẽ không” anh muốn nghe xem, anh ta có thể nói ra điểm gì

“Lần trước các vị đi đến nhà máy ngọc không phải là nghĩ thấy mùi rượu sao? Mùi rượu đó không phải là tôi để ở trong đó, trước khi các vị đến, An Quân Huyền đã từng đến, ý đó giống như là muốn biến nhà máy ngọc thành nhà máy rượu vậy, nói cái gì mà bị trí nào tốt, chuyện nấu rượu này tôi cũng không hiểu, nhưng mà phương diện này, Cảnh tổng ngài là chuyên gia!” Hà Hoa Huy vắt chân rung đùi nói xong tiếp tục uống cà phê

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy cái tên này có chút quen tai, nghĩ kỹ lại thì nhớ ra

Công ty rượu của An Quân Huyền và công nghiệp rượu dưới chướng của Cảnh Thị luôn ở trong trạng thái cạnh tranh nhau, nếu như lần này An Quân Huyền và Âu Dương Lập liên kết, ở trong hai tập đoàn liên kết hàng đầu dồn ép Cảnh Thị, tình hình đó thật sự không dễ dàng khách quan

Công nghiệp rượu của Cảnh Thị thị phần ở trong nước luôn rất cao, bám sát phía sau chính là An Thị, muốn trở thành nhà sản xuất công nghiệp rượu lớn nhất trong nước, có thể sao?

“Phong thủy đích thực không tồi, thích hợp xây nghĩa trang, nhất định sẽ bán chạy” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng mở miệng nói

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 272

Bùi Nhiễm Nhiễm xem chút học máu ra ngoài, thích hợp xây mộ phần?

Anh có nhầm không?

Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nghiêm túc nhìn anh, lương tâm anh kiến nghị?? “Tuy Cảnh Thị làm về mảng bất động sản nhà đất, nhưng mảng liên quan đến mộ phần, trước giờ hình như chưa hề can thiệp, Cảnh Tổng xin người can trọng chứ?”

Chắc lòng anh lại nổi loạn, muốn đem xương làm ngọc đá trực tiếp thay đổi lập mộ phần chứ?

“Em nói không thì không vậy...” ngữ khí Cảnh Thần Hạo chiều chuộng nhìn cô, làm như về cô nói gì thì chính là vậy.

“Thực ra em thấy kiến nghị lập mộ phần không tệ, nếu kiến nghị này là thật, Cảnh Tổng có thể để lại cho em 1 mảnh không? Kiếp sau em vẫn muốn làm thiếu gia tiêu điều tự tại!” Sắc mặt của Hà Hoa Huy trông có vẻ còn nghiêm túc hơn Cảnh Thần Hạo.

Chắc là 2 bọn họ đang nói đùa?

Bùi Nhiễm Nhiễm thật là cạn lời.

Tiền Hà Hoa Huy đi, cô cũng không vào văn phòng của Cảnh Thần Hạo nữa, công việc hôm nay của cô! Cô mới làm có tí đã tới giờ xuống ca.

Sao mà thư ký trưởng lại bận như thế, cô thật sự khâm phục Lâm Tri Hiểu, trước đây sao có thể chống đỡ nổi.

Liêu Vi ngồi trong nhà, ngày nào cô cũng nhận được đơn đề nghị ly hôn của Âu Dương Lập, nhưng cô đều không kí, ngày nào cũng trực tiếp ném đi, rồi lại có người đem tờ khác cho cô.

Bao nhiêu ngày nay, Âu Dương Lập chưa từng qua đây, điều đang ghét nhất là, cái con Hòa Miêu kia cứ tưởng giả có bầu thì lại có bầu thật.

Nếu lúc đầu cô đem chuyện có bầu nói cho Tào Lệ Phi thì bà ta cũng sẽ làm thế?

Đáp án của bà là sẽ không?

Liêu Thị đã bị Cảnh Thần Hạo quấy thành như thế, Tào Lệ Phi nhanh chóng muốn cô ly hôn với Âu Dương Lập, sau lưng cô còn hẹn gặp cô thiên kim tiểu thư Danh Viên, điều này không phải cô không biết.

Liêu Thị giờ phải dựa vào Đông Sơn, trước đây cô nói bóng nói gió nhằm mượn tiền mấy lần, Tào Lệ Phi đều nhanh chóng chuyển đề tài khác, đến nhìn thẳng mắt cô cũng không thêm nhìn.

Huống hồ cô biết chắc Âu Dương Lập không muốn có con, cô mới cẩn thận dè dặt như thế, nhưng lại không phòng Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Thiếu Phu nhân, lão phu nhân đến rồi.” Người giúp việc báo.

Liêu Vi liếc nhìn cô giúp việc, “Đến thì đến, chả lẽ ta lại đuổi bà ta đi?”

“Ngọn lửa trong lòng con lớn quá nhỉ!” giọng nói Tào Lệ Phi vọng vào.

Liêu Vi cúi đầu nhìn ly trà trên bàn, ngọn lửa trong cô thật là quá lớn. từ sau khi cô mất đứa con, ngọn lửa trong cô chưa bao giờ tắt.

Giờ nghe thấy giọng bà ta cô càng tức.

Trong mắt bà ta cô chỉ là thứ để lợi dụng mà thôi.

“Nói đi! Cần bao nhiêu tiền mới chịu ly dị?” Trong tay Tào Lệ Phi móc ra chi phiếu, trên đó đã ký sẵn tên.

Tào Lệ Phi ngồi xuống ghế, trợ lý phía sau bà ta đưa 1 cây bút ra, đến trước mặt Liêu Vi, “Tôi biết cô không muốn ly hôn vì cần tiền, cô cứ nói 1 con số, tôi đều đáp ứng cho cô, dù sao thì cháu của nhà họ Âu Dương không thể là con riêng được!”

Liêu Vi nhìn bộ mặt già nhân già nghĩa của bà ta, thật là muốn xé nát mặt bà, lúc đầu nếu không phải thật lòng thích Âu Dương Lập, sao mà bà ta kêu cô kết hôn là cô chịu kết hôn chứ!

Cô luôn nghe lời người phụ nữ này, nhưng khi cô thật sự cần giúp đỡ, đến 1 cọng cỏ cứu mạng bà ta cũng không chịu bỏ thí.

“Mẹ, Hòa Miêu chỉ là 1 thiên kim nhỏ nhoi trong 1 gia đình nhỏ, đâu thể so sánh với sự nghiêm lớn mạnh của Liêu Thị nhà con, cho dù Liêu Thị sập rồi, nhưng danh tiếng của nó vẫn còn, con có 1 chủ ý rất hay, mẹ cứ để cô ta đẻ con, sau khi đẻ con ra, sẽ lấy danh nghĩa là con của con.” Muốn cô ly hôn, sao lại có thể dễ dàng như thế.

“Đó là con của Hòa Miêu Và Lập, sao lại làm con của con được?” Tào Lệ Phi rất không đồng ý, điều quan trọng là con bà không thích cô ta tí nào.

“Không lấy danh nghĩa con của con cũng được, vậy coi như con riêng của anh ấy! Huống hồ giờ còn chưa biết là trai hay gái! Sao mẹ lại đẻ bụng như vậy? Nếu lúc Liêu Thị còn chưa phá sản, mẹ đưa tay chỉ viện, thì giờ đâu ra nông nổi này, con của con cũng không mất!”

Cô hận Tào Lệ Phi vô cùng, và hận cả con Bùi Nhiễm Nhiễm!

Cô ta rõ ràng không còn yêu Âu Dương Lập, sao lại còn hại chết con cô, tất cả mọi người đều cảm thấy cô ta thuần khiết như 1 đóa hoa sen trắng, nhưng nhìn đôi tay cô ta, thật là 1 con đàn bà tàn ác và nhẫn tâm.

“Con của con, con có con sao? Trước đây không có, sao nói có là có? Lại sảy thai? Ai tin?” Tào Lệ Phi nhìn bụng của cô, ánh mắt rất khinh bỉ.

Liêu Vi để ý ánh nhìn bà ta, trong lòng càng thêm điên lên, gần đây Cảnh Thị và tập đoàn Âu Á đang cạnh tranh như nước với lửa trên thương trường, Tào Lệ Phi đâu còn tâm tư quan tâm đến chuyện này.

Chẳng lẽ là Âu Dương Lập bảo bà ta đến?

Vợ chồng bao nhiêu năm, anh ta thật là không có chút tình cảm nào sao?

Buộc cô phải ly hôn mới thôi?

“100 triệu, 1 đồng cũng không được thiếu!” Liêu Vi lạnh lùng mở miệng, tay cô vẫn chưa khỏi, lâu lâu còn phát đau.

Nhưng so với nỗi đau của bàn tay, tim cô càng đau nhói và bất lực.

“100 triệu, cô đáng giá như thế sao!” Tào Lệ Phi cười nhạo cô, “Cô thật quá coi trọng mình!”

“Không phải tôi đáng giá như thế, mà là đứa cháu bảo bối chưa ra đời của bà đáng giá như thế, nếu bà muốn nó trở thành đứa con riêng, tôi không ý kiến, tóm lại tôi sẽ không chịu ly hôn, trừ khi bà giết tôi, nhưng tôi nói trước, tôi đã mời luật sư, nói rõ với bà ta, tôi sẽ không tự sát, nếu tôi gặp điều gì không may hoặc ngoài ý muốn, kêu bà ta phải báo cảnh sát điều tra rõ ràng, những người tình nghi tôi đều nói thật cụ thể rồi” ở nhà Âu Dương lâu như thế, đối với thói quen của Tào Lệ Phi cô vẫn hiểu rất rõ.

Tào Lệ Phi nhìn cô, giống như 1 người lạ vậy, từ lúc nào cô lại có đầu óc như thế!

Điều khiến bà không ngờ là, Liêu Vi lại tính sâu hơn bà.

“Chi phiếu ký rồi?” Liêu Vi cười nhẹ, “Tôi để chuyển tiền trên chi phiếu này qua tài khoản tôi trước, sau khi tôi nhận được tiền sẽ ký xác nhận, nếu

không, chúng ta cứ ngồi mà đợi đi! Nguyên rằng con dâu tương lại và cháu tương lại của bà có thể đợi đến ngày chết của tôi.”

Cô không hề quan tâm Tào Lệ Phi chọn gì, tiền hay là ly hôn, cô đều có thể chấp nhận.

“Cô, không tệ!” Tào Lệ Phi cúi đầu ký chi phiếu.

Liêu Vi nhìn động tác của bà ta, lòng bất giác cười lạnh.

Giờ tập đoàn Âu Á cần tiền như thế, mà lại cho cô 100 triệu, xem ra họ muốn cô ly dị.

Sớm muộn gì sẽ có ngày Âu Dương Lập hối hận, còn về Hòa Miêu, thật là không cần cô đối phó, tuyệt đối không để đưa con cô ta ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273

Nếu như là ngày xưa cô còn bán tin bán nghi, nhưng bây giờ cô vô cùng tin tưởng.

Liêu Vi một tay nhận lấy chi phiếu trên tay Tào Lệ Phi, Tào Lệ Phi liền vút đơn thỏa thuận ly hôn mà Âu Dương Lập đã kí tên vút trước mặt cô.

Cô cười lạnh lùng, “Lời vừa nãy của con tai mẹ không điếc, chưa nghe rõ sao? Nói sao thì mẹ cũng là một người thông minh, con không chuyển tiền vào tài khoản của con, con làm sao biết được tám chi phiếu này của mẹ là thật hay giả? Con nói rõ trước nhé! Nếu như tám chi phiếu không rút tiền được, chuyện ly hôn cả đời này đừng nên nghĩ tới, chẳng sợ con là một người tàn tật, trở thành người thực vật, con cũng phải chiếm lấy vị trí thiếu phu nhân của Âu Dương gia, chúng ta có thể thử xem ai sống dai hơn.”

Liêu Vi nói xong đứng dậy nhìn bà, kiểu ngao quơ tám chi phiếu trên tay, “Cho nên mẹ xin đừng gạt con, nếu không con làm sao biết được con có thể làm ra những chuyện gì không thể tưởng tượng được.”

Tào Lệ Phi liếc mắt nhìn cô, bao nhiêu năm lại coi thường á phụ nữ này.

“Đi thôi! Chúng ta bây giờ đi xem thử, chi phiếu này là thật hay là giả.” Liêu Vi cầm túi xách liền đi về phía ngoài.

.....

Một tiếng sau, Tào Lệ Phi cầm đơn thỏa thuận ly hôn mà Liêu Vi đã kí vội vàng chạy đến tập đoàn Âu Dương, nhưng lại bị thư kí báo rằng Âu Dương Lập không ở công ty.

Trong lòng bà lấp lửng có điềm báo không lành, vội vàng chạy đến bệnh viện, trong phòng bệnh trống không, quả nhiên không có bóng dáng của Hòa Miêu.

Hỏi bác sĩ của bệnh viện mới biết, Hòa Miêu bị Âu Dương Lập ốm đi, lúc này đang tiến hành phẫu thuật.

Bà vội vàng chạy đến phòng phẫu thuật, liền nhìn thấy Âu Dương Lập ngồi trên ghế màu xanh lam ngủ gật, bà lập tức nổi lên cơn giận dữ.

Một cái tát “bốp” lên mặt của anh.

Âu Dương Lập lập tức tỉnh ngủ, trên mặt còn đau điếng, anh nhìn vào Tào Lệ Phi, sờ lên mặt của mình, “Mẹ, mẹ làm gì thế?”

“Mẹ làm gì à? Con làm gì cháu của mẹ rồi?” Tào Lệ Phi nhìn anh, ánh mắt sắc nhọn hận không thấu muốn tát anh thêm một cái, trực tiếp chạy đến trước cửa phòng phẫu thuật.

“Mở cửa! Người bên trong nghe rõ, không được phẫu thuật, nếu như cháu tôi có mệnh hệ gì, bệnh viện các người chuẩn bị tháo dỡ đi!” Tào Lệ Phi kích động đá một cái vào cửa đóng kín của phòng phẫu thuật, “Nghe thấy không, tôi nói không được phẫu thuật!”

“Mẹ, mẹ biết phá thai không đau 30 phút, mẹ đến trễ rồi.” Âu Dương Lập đứng đằng sau bà, sắc mặt vô cảm nhìn vào cửa.

Trên mặt anh còn tàn dư dấu tay rõ rệt, nhưng trong mắt anh lại không hề có cảm tình.

“Lập Nhì!” Tào Lệ Phi quay đầu liền là tiếng quát mắng, “Con tại sao có thể như thế? Đó là con của con, cháu của mẹ!”

“Mẹ! Đây là con hỏi mẹ mới phải chứ? Nếu như không phải con hạ quyết tâm đối phó Cảnh thị, con cũng không biết rằng năm năm trước mẹ đã làm gì Bùi gia rồi? Mẹ đẻ Bùi Nhiễm Nhiễm rồi khỏi con? Mẹ rõ ràng biết trong lòng cô chỉ có một mình cô ấy, con đã nghe theo ý mẹ cưới Liêu Vi, bây giờ

con chỉ muốn ở bên người phụ nữ con thích, chỉ cần đánh bại Cảnh Thần Hạo, Nhiệm Nhiệm chính là của con!” Âu Dương Lập lúc này đã không lo gì nhiều nữa.

Anh và Nhiệm Nhiệm thanh mai trúc mã mười năm, không lẽ không bằng Cảnh Thần Hạo sao?

“Bốp!” Tào Lệ Phi nhón chân lên, lại một tát lên mặt anh, “Đồ vô dụng, ả phụ nữ kia có gì tốt chứ?”

“Tốt hơn những phụ nữ khác mà con gặp! Nhiệm Nhiệm là mẹ trông từ nhỏ đến lớn, cô ấy có tốt không không lẽ còn cần con nói mẹ nghe sao?” Con đau trên mặt Âu Dương Lập lúc này không lo, chỉ nhìn vào bà thế này, ánh mắt kiên định.

“Cô ta tốt đến mấy cũng không thể làm con dâu của Âu Dương gia, các con sớm đã kết thúc rồi, huống chi trên hôn lễ của con, nếu như cô ta có thể nói ra những lời nói đó, cô ta đã biết sự sụp đổ của Bùi gia liên quan đến chúng ta, con cảm thấy cô ta còn có thể an phận thủ thường ở bên con sao? Con trai, con đang nằm mơ đấy!” Tào Lệ Phi lúc này cũng mặc kệ lòng của Âu Dương Lập nghĩ gì, bà làm sao có thể chấp nhận ả phụ nữ Bùi Nhiệm Nhiệm kia.

Tào Lệ Phi quay lưng lại một chân đá mạnh vào phòng phẫu thuật, “Mở cửa! Không được phẫu thuật! Nghe rõ không!”

Cửa phòng phẫu thuật đột nhiên mở ra, bác sĩ đeo khẩu trang bước ra, sau lưng ông còn có y tá và Hòa Miêu nằm trên giường bệnh theo sau, hai mắt cô nhắm chặt lại, trông bộ dạng như là ngủ rồi.

“Bác sĩ, cháu của tôi còn không?” Tào Lệ Phi lập tức lên trước, nắm lấy cánh tay bác sĩ tra hỏi.

“Phu nhân, vẫn còn, suýt nữa chúng tôi đã phẫu thuật rồi, chúng tôi vừa mới chuẩn bị bắt đầu thôi!” Bác sĩ có lỗi nhìn vào bà, vừa này nghe được âm thanh bên ngoài, bọn họ đâu nào dám có cử động gì.

“Tại sao vẫn chưa phẫu thuật, các người đã vào trong 15 phút rồi!” Theo như thường lệ, 15 phút cũng tiến hành được nửa quá trình rồi.

Trong tưởng tượng của anh, đứa con đã lấy ra một nửa, không thể nào để một nửa còn lại trong bụng.

“Âu Dương tiên sinh, chuyện là thế này, chúng tôi vừa mới chuẩn bị chích thuốc mê cho bệnh nhân, cô ấy đột nhiên tỉnh dậy, vùng vẫy mãnh liệt, chúng tôi không mấy dễ dàng khống chế cô ấy lại, vừa chích xong thuốc mê đấy!” Bác sĩ lúc này trán đã lấm tấm mồ hôi, bọn họ chỉ qua là làm một cái tiểu phẫu thôi, tại sao lại trở thành thế này.

“Tốt tốt, bác sĩ cảm ơn ông! Phiền ông đưa cô ấy vào phòng bệnh.” Tào Lệ Phi nhìn vào Hòa Miêu đang nằm, chỉ cần cháu của bà vẫn còn là chuyện tốt.

Âu Dương Lập lạnh lùng đứng tại chỗ, chỉ lướt nhìn qua Hòa Miêu, không muốn nhìn cô nữa.

Tào Lệ Phi từ trong túi xách lấy ra đơn thỏa thuận ly hôn mà Liêu Vi đã kí, vút thẳng lên người của Âu Dương Lập, “Đơn thỏa thuận ly hôn, nắm bắt thời gian đi làm sổ ly hôn đi, kết hôn với Hòa Miêu!”

“Không thể nào! Con sẽ không kết hôn với Hòa Miêu!” Âu Dương Lập nắm chặt đơn thỏa thuận ly hôn trên tay.

Anh mặc kệ đơn ly hôn này Liêu Vi làm sao đồng ý kí tên, nhưng anh tuyệt đối không thể nào vừa ly hôn, liền kết hôn với người phụ nữ khác!

“Không lẽ con muốn con trai con sau này làm một đứa con riêng? Mẹ nói con nghe, chuyện này con nhất thiết phải nghe lời mẹ, đợi sức khỏe của nó đỡ chút rồi, sẽ mở buổi họp báo, con không mở mẹ giúp con mở! Con không tuyên bố, mẹ giúp con tuyên bố!” Tào Lệ Phi nói xong câu nói này, trực tiếp bỏ đi.

Hào hứng đi thăm Hòa Miêu.

Âu Dương Lập đứng tại chỗ, đèn đỏ của phòng phẫu thuật đã chuyển thành màu xanh, sau đó tới đi.

Trên hành lang trống không chỉ còn lại mình anh, đơn thương độc mã đứng tại chỗ.

Trong đầu của anh hiện ra hình ảnh của Nhiệm Nhiệm, bất kể là nụ cười tươi vui của năm năm trước, hay là nụ cười lạnh nhạt với anh bây giờ, trong lòng anh đều là một nỗi đau đớn.

Trong phòng bệnh Hòa Miêu đột nhiên tỉnh giấc, vừa mở to mắt, cô liền khóc lóc không ngừng.

“Hu hu hu hu, đứa con của tôi! Đứa con của tôi mất rồi!” Hòa Miêu nằm trên giường bệnh lạnh lẽo, ngay cả người ngồi kế bên còn chưa nhìn rõ là ai, liền bắt đầu khóc to lên.

Tào Lệ Phi nhìn thấy cô như thế, càng đau lòng hơn, đưa tay nắm lấy tay cô, dịu dàng nhìn vào cô, “Miêu Miêu, con của con vẫn còn, Lập Nhi chỉ là đùa một chút với con thôi!”

Trên tay Tào Lệ Phi cầm tờ phiếu siêu âm, trên đó trong tử cung có một hạt đậu nho nhỏ, đó là đứa con của cô.

Chương 274

"Thật chứ? Con của con vẫn còn à?" Hòa Miêu kích động ôm bụng, bởi vì chỉ mới một tháng, nên cái bụng của cô ta rất bằng phẳng, căn bản không thấy bụng.

Cô ta chỉ nhớ mình đã ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy lại nằm trên chiếc giường bệnh lạnh lẽo, thấy rất nhiều bác sĩ và y tá đang bao quanh cô, hai chân bị tách rộng ra, cảm thấy rõ phía dưới thân mình mát lạnh, không mảnh vải che thân.

Lúc đó cô ta ý thức được tình cảnh của mình, nên mới điên cuồng vùng vẫy lên.

Nhưng các vị bác sĩ đó vẫn không nương tay, vùng vẫy đến không còn sức lực, cô cảm giác trên người đã bị tiêm chích, sau đó cô ta hoàn toàn không ý thức được nữa.

"Miêu Miêu, Lập nhi đã ly hôn với Liêu Vi rồi, nhiệm vụ quan trọng bây giờ của con là nên dưỡng sức khỏe cho thật tốt, chờ sức khỏe tốt tí, khí sắc đỡ lên rồi, Lập nhi sẽ cùng con kết hôn, con yên tâm, sự việc này chúng ta nhất định sẽ chiêu cáo cả nước Trung Hoa, để con được đường đường quang quang gả vào nhà của Âu Dương gia chúng ta!" Tào Lệ Phi nhìn cô ta, nét mặt nở nụ cười giả vờ trông rất hiền hòa.

"Cám ơn mẹ, con nhất định sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi." Hòa Miêu ngay tức khắc đổi xưng hô, cô cũng đã thấy Tào Lệ Phi mừng rỡ cười lên.

Chả phải cô ta cũng rất dễ dàng gả vào Âu Dương gia sao? Đứa con mới là con cò quan trọng trước miệng cô.

"Ừm Ừm, rất ngoan, con chỉ việc dưỡng thai, những việc khác mẹ sẽ xử lý tốt." Tào Lệ Phi nói xong hai mẹ con ngồi nói chuyện phiếm với nhau một chút, sau đó mới rời đi.

Khi đi ra ngoài, bà ta nhìn thấy trước cửa phòng có hai người bảo vệ đứng canh chừng, "không có sự cho phép của ta, không được để thiếu gia bước vào dù chỉ một bước!"

"Dạ!" hai người đồng thời đáp trả, âm thanh vang dội.

Tào Lệ Phi mới hài lòng rời đi, bà ta không thể mất cháu mình được.

Bùi gia đã sụp đổ, Bùi Chính Đông thì chết rồi, thiên kim tiểu thư như cô ta có thể làm được gì?

Chẳng lẽ muốn khiến Bùi gia đông sơn không thể trời dậy lên nổi?

Thằng đàn ông Cảnh Thần Hạo đó thật có mắt như mù, người phụ nữ đã có con với người khác lại giành giật để làm gì, bà ta lạnh lùng cười, ánh mắt nhanh chóng lóe lên một tia hung tợn.

Kỳ thực không chỉ Tào Lệ Phi nghĩ như vậy, hầu như tất cả người ở A thành đều suy nghĩ như thế.

Trước khi sự việc được lộ ra, Cảnh Thần Hạo đang ôm một đứa bé cứng hai dòng máu, tuy rằng tướng mạo trông rất dễ thương, nhưng khi nhìn là biết không phải của Cảnh Thần Hạo.

Bùi Nhiễm Nhiễm vì sự việc trước kia của Bùi gia vốn dĩ thanh danh không được tốt, bây giờ vì có con với người đàn ông nước ngoài, khi trở về lại thành người phụ nữ của Cảnh Thần Hạo, càng khiến nhiều con gái quyền quý trong A thành oán trách hơn, náo nức muốn chôn vùi Cảnh Thần Hạo, rốt cuộc bọn họ có chỗ nào không sánh bằng người phụ nữ đã sinh con cho người khác cơ chứ!

Ngồi trên chiếc ghế sofa ở nhà, và ăn trái cây, trong lúc đang xem những tin tức như vậy, cô ta bỗng nhiên có chút kích động rất muốn úp hình Dương Dương lên đó.

Nhưng cô ta đã kiềm chế lại, chỉ là những tin giải trí thôi mà!

Huống hồ cô cũng không muốn Dương Dương Noãn Noãn bị lộ liễu quá.

Nhưng tất cả sự việc này đều bắt nguồn từ người đàn ông đó, tại sao là là một tên có dòng máu lai chứ? Cô ta không biết chuyện này, có thể cả cái A thành này cũng không mấy người biết được.

Không thể nào ngoại trừ Cảnh gia ra, thì những người khác đều biết hết sao?

Nhìn bộ dạng của Thích Thịnh Thiên, như có vẻ cũng không biết sự việc này!

"Mámi....." Noãn Noãn như thể thần bí chạy đến trước mặt cô, trợn cặp mắt to xanh biếc nhìn cô ta, "lần trước mẹ hỏi con chọn quà gì để tặng sinh nhật ba? Rốt cuộc mẹ đã suy nghĩ ra chưa?"

Khóe miệng Bùi Nhiễm Nhiễm không kìm lòng được bều môi, đặt ipad trên tay xuống, liếc nhìn bên phía xa Cảnh Thần Hạo đang đọc sách, "Noãn Noãn, mámi chả phải kêu con suy nghĩ rồi sao? Sao con lại hỏi ngược lại mámi?"

Cô ta không biết nên tặng gì nên mới hỏi hai đứa nhỏ.

Noãn Noãn nghiêng đầu suy nghĩ, cặp mắt lớn nghi ngờ nhìn cô ta, "mámi, quà của tui con có cần tách ra tặng không? Lần đầu tiên ăn sinh nhật với daddy á!"

Bùi Nhiễm Nhiễm trong lòng thầm khóc thút thít, nhìn cặp mắt lớn long lanh của tiểu cô nương nhà mình, ôm chăm hôn một cái, "không cần, Noãn Noãn tặng được rồi, mámi ăn ké con."

Cô ta đóng gói cái thân của mình tặng cho anh ta, có lẽ anh sẽ vui hơn nhiều?

Hehe, thật là một cách giản tiện không thể giản tiện hơn nữa.

"Mámi, mẹ không có tí gì gọi là quan tâm cả, daddy rất tội nghiệp." Noãn Noãn bây giờ đã bị daddy nhà mình hoàn toàn bắt được tủy, yêu thương daddy mãnh liệt.

"Noãn Noãn, phạm việc gì cũng có hai mặt của nó, ví dụ lúc mámi sinh nhật, ba con tặng món quà xem tí hại chết mámi rồi nè, người như ba con không xứng đáng nhận được quà sinh nhật!" bây giờ cô ta vẫn nhớ đồ trang điểm không thấm nước đó.

Kiệt tác của Cảnh Thần Hạo á!

"Vợ ơi, anh vẫn ở đây này" Cảnh Thần Hạo di chuyển sách qua một bên tay, tròng mắt đen thâm thúy nhìn cô ta.

"Anh lần sau đừng ở đây nữa!" Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn anh ta, cuối tuần cô ta sẽ vào phòng Noãn Noãn trốn anh ta.

Anh ta cầm lấy một cuốn sách đi qua, trực tiếp bá chiếm lấy bàn học của Noãn Noãn, khiến cô ta sợ đến núp vào ghế sofa.

"Daddy, dưới lầu có điện thoại gọi đến." Dương Dương bỗng nhiên xuất hiện trước cửa, giọng nói vẫn như cũ rất bình tĩnh.

Cảnh Thần Hạo thông thả ung dung đứng dậy, ánh mắt vẫn không quên nhìn vào mặt cô ta một lần, "ngoan nhé....."

Bùi Nhiễm Nhiễm cũng trợn mắt nhìn ngược lại, ngoan cái đầu anh! Đi nghe điện thoại anh kìa!

Sau khi Cảnh Thần Hạo đi rồi, Bùi Nhiễm Nhiễm liền bế Noãn Noãn dậy, "Noãn Noãn, mau nói, con đã chuẩn bị quà gì cho daddy thế, đem ra chia sẻ với mẹ nào!"

Dương Dương đi vào nghe thấy cô ta nói, vẻ mặt tĩnh lặng nhợt nhạt mỉm cười, "mámi, có ai giống mẹ vậy không?"

"Thì đó! Không ai giống mẹ vậy, đừng nghĩ rằng lấy cấp bản quyền sáng kiến của mẹ nhé!" Noãn Noãn ngẩn đầu nhìn chăm vào cô, một biểu tình mà cô bé đã nhìn thấu.

"Hai đứa sói mặt trắng này!" Bùi Nhiễm Nhiễm cũng không đành lòng thả cơ thể êm ái của cô bé ra, ôm lấy cô bé nhìn Dương Dương, "Dương Dương, đối với daddy mà nói, chỉ cần con cười nhẹ nhàng với ba thì đã là món quà tốt nhất rồi."

"Con mới không thêm tặng quà cho ba, vốn dĩ con không biết khi nào là ngày sinh nhật của ba" Dương Dương trả lời một cách nghiêm chỉnh.

"Ngày 15 tháng giêng" Bùi Nhiễm Nhiễm mỉm cười trả lời.

"Biết rồi cũng không có quà, daddy là người lớn, thích gì thì tự đi mua" Dương Dương âm thầm tự nhớ ngày sinh nhật.

Còn mười ngày nữa.

"Dù sao thì con cũng đã tính sẵn rồi, hai người tiếp tục hao tổn tâm trí đi!" nụ cười ngọt ngào của Noãn Noãn như có chút đắc ý.

Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu nhìn cô bé, ôm lấy cánh tay cô bé gãi nhẹ, "lấy ra chia sẻ, chia sẻ"

"Mámi thật trẻ con" Dương Dương nhìn thấy động tác qua lại của họ, không nhịn được nói một câu.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy lời nói của con trai mình, thả Noãn Noãn xuống, cô ta vẫn cái hình tượng người mámi cao to tốt bụng.

"Các con chơi đi, mẹ đi xuống xem tí" cô ta từ ghế sofa đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Bùi Nhiễm Nhiễm xuống lầu, thì nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đã ăn mặc tươm tất, dường như sắp đi ra ngoài.

Tốc độ bước chân của cô gia tăng xông tới, "sao vậy?"

Cảnh Thần Hạo ngay tức khắc hạ dừng bước đợi cô đến gần, đưa tay ôm lấy cô ta vào lòng, giọng điệu bình tĩnh như không có gì, "nhà xưởng xảy ra chuyện, chết đi một công nhân"

Bùi Nhiễm Nhiễm bỗng nhớ ra cuộc đối thoại của cô và Cảnh Thần Hạo trước đó, cô ta nói rằng, "Âu Dương Lập sẽ có thể sai ám chiêu."

"Chỉ sợ anh ta không sai thôi." Cảnh Thần Hạo lạnh lùng trả lời

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 275

Cho nên bây giờ, lời của 2 người họ ứng nghiệm rồi?

Nhưng tại sao lại liên quan đến mạng người? Nhưng dù thật là ngoài ý muốn, Cảnh Thần Hạo cũng sẽ xử lý tốt.

"Em đi với anh" Cô quyết đoán nói.

"Không cần, chuyện nhỏ, Thích Thịnh Thiên đang đợi anh, ở đó nhiều kí giả, em không thích như vậy."

"Anh càng không thích!" Cô nhớ rất rõ, anh có thể không cần lộ mặt sẽ không lộ.

"Bây giờ thích" Cảnh Thần Hạo sờ tóc cô, "Đợi anh về, đừng chạy lung tung, về bất được em khiến em không thể xuống giường!"

"Anh có thể đổi cách uy hiếp không?" Bùi Nhiễm Nhiễm thật sợ anh rồi!

"Cách này có tác dụng, tại sao phải đổi? Quan trọng là..." Cảnh Thần Hạo đột nhiên đến gần tai cô, nhẹ giọng nói: "Anh thích."

Anh thích cách này, nhưng cô không thích!

"Anh đi đi! Em nhất định đợi anh." Tuyệt không để anh có ý nghĩ hành hạ cô trên giường.

Cảnh Thần Hạo thuận thế hôn lên mặt cô, sau đó mới rời đi.

Bùi Nhiễm Nhiễm đứng ở đại sảnh nhìn bóng anh, cô có thể làm gì?

Nghe tiếng xe vừa đi, lập tức về phòng, lấy điện thoại gọi Thích Thịnh Thiên hỏi tình hình.

Theo lời Thích Thịnh Thiên, nhà máy xảy ra chuyện là nhà máy thu mua Hà thị trước đây, nhân công ở trong làm việc, đột nhiên mái nhà sập xuống.

23 người thương nhẹ, 12 người thương nặng, 1 người chết.

Nhân công bị thương đều được đưa đến bệnh viện kịp thời cứu chữa, bây giờ vấn đề là ở hiện trường có nhiều ký giả của báo Dân Sinh, còn có người thân của người bị thương và chết làm lớn chuyện.

Buộc phải gặp Cảnh Thần Hạo, kêu anh có 1 lời giải thích, trả lại công đạo, quan trọng là tiền.

Thích Thịnh Thiên đã nói với kí giả sẽ có tiền đền bù cho người thương nhẹ thương nặng và bị mất, tiền đền tương đối nhiều, Cảnh thị lại không thiếu tiền, ở phương diện này vẫn luôn làm rất tốt.

Chẳng qua công ty Cảnh thị, đã lâu không xuất hiện vấn đề này.

Bùi Nhiễm Nhiễm cầm điện thoại ngồi trên giường, có chút nghỉ ngơi.

Theo sự hiểu biết của cô về Âu Dương Lập, anh chắc không đến nỗi phải dùng cách này, mạng người quan trọng như vậy...

Không cần biết phải anh làm không, chuyện này nhất định có người cố ý hại Cảnh thị.

Cô mở TV, đang được phát trực tiếp, các kí giả đang nói không ngừng, lâu lâu thấy được bóng dáng của Thích Thịnh Thiên.

Cô luôn tưởng là, sẽ đối phó như đối phó với Bùi gia, tội thao túng thị trường vốn không có, có quan hệ với ma túy, quả thật là kỳ lạ.

Chẳng qua tôi định cho Bùi gia trước đây, căn bản không thể dùng trên người Cảnh Thần Hạo, đối với anh mà nói như là gãi ngứa, ai dám nói anh thao túng thị trường, anh sẽ thao túng cho cho hắn coi!

Người đó, vĩnh viễn là vậy!

Coi Tv nửa tiếng mới thấy Cảnh Thần Hạo xuất hiện, thân mặc bộ đồ tây đen, khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai xuất hiện trên màn hình.

Người thân của người mất thấy anh, liền như bị điện xôn đến trước mặt anh, miệng còn không ngừng chửi, vệ sĩ bên cạnh Cảnh Thần Hạo nhanh chóng ngăn đám người điên cuồng kia.

Lúc này đã không có tâm trạng nghe Cảnh Thần Hạo nói gì rồi, cô gọi cho Thích Thịnh Thiên, mắt luôn nhìn 1 góc màn hình lộ người thân của người mất, tiếng chửi của bọn họ đâm vào tai cô.

Trên màn hình cũng thấy Thích Thịnh Thiên nhận điện thoại, từ màn hình lùi ra.

“Chị dâu, có chuyện gì?” Thích Thịnh Thiên nghiêng đầu nhìn Cảnh Thần Hạo phía xa, mặt vẫn lạnh lùng, kì hỏi nhiều vậy, anh cũng lười mở miệng nói 1 câu.

“Điều tra người chết và người thân của người chết, bọn họ phản ứng thái quá!” Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn mấy người đang chửi kia, hận không thể xông qua màn hình kéo Cảnh Thần Hạo đi.

Là người trong cuộc, anh ngược lại rất tốt, bộ dạng hoàn toàn không nghe thấy, tùy họ chửi, anh hoàn toàn không động.

“Chị dâu thật thông minh, nghĩ giống như anh Hạo vậy!” Thích Thịnh Thiên cười nói xong liền cúp điện thoại cô.

Cô không thấy Cảnh Thần Hạo nói chuyện với anh!

Quả nhiên vẫn nên đến hiện trường mới được, ở đây căn bản không giúp được gì!

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút gấp, lúc nhìn màn hình, đã không thấy hình bóng của Cảnh Thần Hạo, cô có chút gấp tắt tv.

Những kí giả đó có thể đến nhanh vậy, nhất định có người thông báo trước, âm mưu quá hiển nhiên.

Nhưng chuyện này ảnh hưởng càng lớn, 1 lúc liền truyền khắp thành phố a, không ai không biết, cũng làm tổn hại đến thanh tiếng của Cảnh thị.

Nhưng khiến Bùi Nhiễm Nhiễm không ngờ là xuất hiện tin mới, chuyện xảy ra hôm nay, làm cho độ nhận biết của Cảnh thị tăng lên 1 tầng cao mới.

Chẳng qua xuất hiện đều là tin xấu, sản phẩm do Vivian thiết kế đang trong giai đoạn tuyên truyền, Cảnh thị đã ăn thâm tử rồi.

“Bất ngờ, người đại diện găm ngọc của Cảnh thị lộ ảnh nóng, hình tượng đơn thuần không tồn tại!”

“Dựa vào thông tin đáng tin, ngọc nữ Hòa Thảo, hoài nghi bị bao dưỡng, dùng quy tắc ngầm để nổi!”

“Bất ngờ! Hòa Thảo trước khi nổi tiếng cuộc sống rất nát! Xuất thân bản hàn!”

Những tin tức như vậy không ngừng xuất hiện, thậm chí còn có số lượng lớn hình ảnh, bây giờ nhà báo khá chuyên nghiệp, ít nhất hình này photoshop không tệ, nếu không phải cô quen Hòa Miêu, chút nữa là tin rồi.

Hòa Miêu và Hòa Thảo tuy là chị em họ, nhưng tuổi ngang nhau, chiều cao diện mạo cũng sem sem nhau, nhưng nhà Hòa Miêu giàu hơn nhiều, từ nhỏ sống tốt hơn, tính cách cũng ngang ngạnh, tuy nhìn khí chất bên ngoài của chút giống, nhưng cốt cách bên trong là thứ không thể thay đổi được.

Nếu chuyện nhà máy là do Âu Dương Lập làm, chuyện này sẽ là ai làm?

Âu Dương Lập sẽ cho Hòa Miêu làm những chuyện này? Giết 1000 người nhưng mình cũng thiệt 800!

Điện thoại Bùi Nhiễm Nhiễm vang lên 1 tiếng, cô như lập tức nghe máy: “Thư ký Bùi, người trên mạng không phải em!”

“Nhưng nhìn khá giống em.” Cô đi ra ngoài.

“Thật không phải em, em không thể ngồi xe sang vậy, càng không dùng quy tắc ngầm.” Hòa Thảo có chút gấp, cô thật sự sợ Bùi Nhiễm Nhiễm không tin cô.

Lúc đầu là do cô chọn cô, nếu cô không tin mình, thì không thể tìm được người khác.

Cho nên sau khi cô phát hiện chuyện này, người đầu tiên gọi là Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Tôi biết, rất giống Hòa Miêu, nhưng cô ấy bây giờ...” Cô cũng không biết Hòa Miêu đang làm gì.

Bên kia điện thoại do dự 1 chút, ngập ngừng nói, “Cô ấy ở bệnh viện.”

“Địa chỉ cụ thể cho tôi, tôi sẽ liên hệ quản lý để giải quyết chuyện cô ấy, em nghỉ ngơi đi.” Cô nói xong cúp máy, lấy chìa khóa xe rồi biệt thự.

Trên đường đi gọi cho quản lý của Hòa Thảo, sau đó trực tiếp đến bệnh viện, bệnh viện tư cao cấp, nhưng trong tin nhắn của Hòa Thảo không nói tình trạng rõ ràng, nhưng hoàn cảnh như vậy, cũng đủ để cô đoán rồi.

Cô đi 1 đường đến phòng bệnh vip, trước mặt có 2 vệ sĩ mặt nghiêm túc, cô cười 1 cái: “Phiền các anh ai vào nói 1 tiếng giúp tôi, Bùi Nhiễm Nhiễm đến thăm.”

Dựa vào sự quan tâm của Hoà Miêu dành cho Âu Dương Lập, nghe thấy tên cô, nhất định sẽ gặp cô.

- ---- Nhóm dịch: Boss - iNovel ----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276

70276. “Phu nhân nói rồi, bất cứ ai cũng không gặp!” Người đó lập tức trả lời.

“Không gặp?”

Thế nhưng Hòa Thảo có lẽ đã vào gặp cô ta rồi, nếu không không thể biết được cận kề như vậy.

Cô nhàn nhạt cười cười, lấy điện thoại ra gọi vào số mà Hòa Thảo đưa cô, rất nhanh cô liền nghe được giọng nói phát ra từ bên trong, “à?”

“Bùi Nhiễm Nhiễm, tôi ở ngoài cửa phòng bệnh, mở cửa.” Cô nói ngắn gọn.

Bên trong rất nhanh truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó cửa phòng bệnh mở, Hòa Miêu mặc một bộ đồ bệnh nhân cảnh giác nhìn cô, “cô tới nơi này làm gì?”

“Tôi thay chị họ cô tới thăm cô, cô ấy hiện giờ bị tin đồn quần lý không tới được.” Bùi Nhiễm Nhiễm đi về phía cô, có Hòa Miêu đứng ngay cửa, hai người bảo vệ đó căn bản không có can cô lại.

Bùi Nhiễm Nhiễm đóng cửa phòng lại, từng bước đi về phía cô ta, sau khi Hòa Miêu đi vào liền ngồi xuống giường, hai chân khẽ đung đưa, trừng mắt nhìn cô.

“Tôi biết cô đang gạt tôi, không phải thay chị họ tôi tới thăm tôi!” Hòa Miêu ngửa đầu nhìn cô, nhưng trong ánh mắt lại hề lo lắng chút nào, “thậm chí tôi cũng biết cô tới vì cái gì, anh Âu Dương đã ly hôn với Liễu Vi, cho nên cô liền muốn tôi từ bỏ chứ gì? Tôi đã có con của anh Âu Dương, anh ấy rất nhanh sẽ cưới tôi, cô hãy từ bỏ ý định này đi!”

“Nếu như tôi không có nhớ lầm, hình như tôi chưa từng ở trước mặt cô nói nửa câu tôi thích Âu Dương Lập, ai cho cô cái suy nghĩ là tôi muốn cướp anh ta?” Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh, tiện tay kéo cái ghế qua, ngồi đối diện cô ta..

Chân mày của cô ta quả thật rất giống với Hòa Thảo, nhất là một bên mắt, hình chụp trên mạng vốn cũng không phải rất rõ ràng, hơn nữa căn bản đều là nhìn hình mà nói, không có video rất khó chứng minh rốt cuộc đang làm gì.

Nhưng mà cô ta đã lên xe của Âu Dương Lập, hình chụp cô ta ôm ôm ấp ấp với Âu Dương Lập là thật, Âu Dương Lập bận tâm tới mặt mũi của tập đoàn Âu Á, dù là trong hôn nhân ngoại tình với vô số người, cũng không thể để truyền thông tung tin.

Hòa Miêu lẳng lặng nhìn cô, mặt của cô ta nhìn vào có một cảm giác vừa xinh đẹp vừa thuần khiết, thì ra thay vì xem tin trên mạng chỉ bằng tự cảm nhận, hôm nay nhìn cô ta ở khoảng cách gần như vậy, bỗng nhiên có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Chẳng những bởi vì khuôn mặt của cô ta, càng bởi vì trên người cô ta toát ra một loại khí chất, dù cho tự mình tập cũng không tập ra được, nghe nói cô ta chính là người phụ nữ mà anh Âu Dương luôn thích.

“Cô không nói tôi cũng biết, cô là bạn gái trước đây của anh ấy!” Hòa Miêu nhìn chằm chằm cô, kỳ thật lúc cô ta là Bùi Dĩ Hàn, trong lòng cô có chút sợ cô ta, cũng không biết là vì sao.

Hiện giờ..... căng sợ.

“Ngựa khôn không quay đầu ăn cỏ cũ, huống chi cọng cỏ Âu Dương Lập kia lại ăn không ngon.” Cô mặc kệ là ở trước mặt Liêu Vi, hay là ở trước mặt Âu Dương Lập, có vẻ như đều không có lộ ra cái suy nghĩ muốn tái hợp với Âu Dương Lập.

Não của cô còn chưa xuất hiện vấn đề.

“Sao cô có thể nói anh Âu Dương như vậy!” Hòa Miêu che lấy bụng dưới, vô tình tuyên bố giờ phút này bụng của cô quý cỡ nào.

“Củ cải rau xanh mỗi người mỗi thích, cô thích anh ta không có nghĩa là tất cả mọi người đều thích anh ta giống cô, coi anh ta là bảo vật.” Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh lùng nhếch môi, cúi đầu mở giao diện điện thoại ra, đứng dậy đi đến trước mặt cô ta, “người trong đây là cô phải không?”

Bùi Nhiễm Nhiễm cố tình chỉ cho cô xem hình ảnh, dòng nội dung phía trên nửa chữ cũng nhìn không thấy.

“Là tôi đó! Sao lại ở trong điện thoại của cô?” Hòa Miêu ngửa đầu nhìn chăm chăm cô, “cô quả nhiên còn thích anh Âu Dương, lại đi theo dõi chụp lén chúng tôi!”

Cảnh tượng trên hình ảnh có chút thân mật, tay của Âu Dương Lập cơ hồ là đặt trên hông cô, mặc dù anh cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt, hơn nữa còn là lúc ban đêm với ánh đèn u ám, nhưng cô nhớ rất rõ là lúc nào.

“Đây lẽ nào là Hòa tiểu thư tự tìm người chụp lén sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm cắt điện thoại đi, ngồi về chỗ, hai chân chéo nhau, một bộ dáng thanh thản lạnh nhạt. -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

“Tôi tìm người chụp lén?” Hòa Miêu kinh ngạc chỉ vào mình, “sao tôi có thể làm ra loại chuyện đó!”

“Không phải cô, vậy khả năng lớn nhất chính là..... Âu Dương Lập.” Bùi Nhiễm Nhiễm cầm điện thoại vuốt vuốt, “hành tung của hai người anh ta rõ nhất, những động tác thân mật này vừa đúng lúc, chúc mừng Hòa tiểu thư, cô thành công lên làm thiếu phu nhân của Âu Dương gia rồi.”

“Cô đến đây là vì muốn nói chuyện này với tôi sao?” Hòa Miêu cảnh giác nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, cô cũng không tin Bùi Nhiễm Nhiễm tốt bụng như vậy.

Trên thế giới một trong số những người phụ nữ ghét nhất chính là bạn gái cũ của bạn trai, nhất là loại giống Bùi Nhiễm Nhiễm, bạn gái cũ có dáng dấp xinh đẹp càng phải đề phòng.

“Nói cái này chỉ là sẵn tiện thôi, chủ yếu là tới thăm cô một chút, và đưa bé trong bụng cô.” Ánh mắt Bùi Nhiễm Nhiễm ám chỉ nhìn vào bụng của cô.

Từ lúc cô mới vào, tay của Hòa Miêu chưa hề rời khỏi bụng cô ta, cô cũng là một người mẹ, tự nhiên hiểu động tác này của cô ta có ý muốn đại bảo vệ nó.

Hôm nay cô tìm Hòa Miêu, đầu tiên là bởi vì chuyện của Hoà Thảo trên mạng, và muốn biết chuyện con của Liêu Vi không còn có liên quan tới Hòa Miêu không.

Liêu Vi luôn miệng nói là mình giết con của cô ta, hơn nữa chuyện cô ta mang thai không có người nào biết, nhưng không có nghĩa là Hòa Miêu không có đi điều tra, hoặc là bởi vì chuyện ngoài ý muốn nào đó biết được chuyện này.

Cô cũng không muốn gánh tội giùm người khác.

“Cô muốn làm gì? Đây chính là con của anh Âu Dương, cô không thể động vào!” Động tác che bụng của Hòa Miêu càng thêm rõ ràng và càng dùng sức, đây là thế cục duy nhất của cô để gả vào nhà Âu Dương, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

“Tôi cũng là một người mẹ, cô cảm thấy tôi có thể làm gì?” Bùi Nhiễm Nhiễm cười nhạt nhìn cô ta, nhưng mà chuyện cô đã từng tìm người bắt cóc tôi, tôi phải từ từ ngắm lại, làm sao để báo đáp cô đây?”

“Cô cũng bỏ thuốc tôi mà! Còn tìm người xem chút cường bức tôi, chẳng lẽ còn không đủ sao?” Hòa Miêu lớn tiếng quát, nhưng cô cũng không phải rất lo lắng, bên ngoài có người trông coi, chỉ cần cô hô một câu, nhất định có người xông vào.

Bởi vì tiếng la vừa rồi của cô, bảo vệ ngoài cửa tưởng là thật mở cửa nhìn, phát hiện hai người ngồi cách xa nhau, chỉ là đang cãi lộn mà thôi, liền đóng cửa lại.

“Có muốn thử một chút câu chuyện sói đến rồi hay không?” Bùi Nhiễm Nhiễm bình thản nhìn Hòa Miêu.

Hòa Miêu lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, lắc đầu, “cô rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ghi hình.” Bùi Nhiễm Nhiễm chỉnh điện thoại sang chế độ quay video, nhưng còn chưa ấn nút bắt đầu.

Căn cứ vào phản ứng vừa rồi khi Hòa Miêu nhìn những tấm hình đó, cô hẳn không có lên mạng, cũng không biết tin đồn bị tung ra trên mạng.

Cho nên bị giam giữ thế này vẫn rất có lợi.

“Ghi hình gì?” Hòa Miêu nhìn cô đi tới, thần sắc tràn đầy lo lắng.

“Quay một cái video nói người trên tấm hình là cô, nếu không, tôi sẽ đem những tấm hình đó tung ra ngoài, cô biết Âu Dương chú ý đến danh tiếng bao nhiêu mà, những tấm hình đó được chụp trong lúc Âu Dương Lập còn chưa ly hôn, anh ta thế này gọi là ngoại tình, tin xấu lớn thế này rất ảnh hưởng đến tập đoàn Âu Á, cô có thể thử một chút nó nghiêm trọng đến mức nào.” Bùi Nhiễm Nhiễm đi đến trước mặt cô ta và đứng vững, cúi đầu nhìn cô ta, “thế nào, quay không?”

“Cô cho rằng tôi ngốc sao? Ghi hình không phải sẽ cho cô cơ hội tung ra ngoài phá hư danh tiếng của tập đoàn Âu Á sao? Tôi mới không bị cô dụ!” Hòa Miêu vẫn cảnh giác như cũ, “và lại vừa rồi không phải cô nói những tấm hình đó không phải cô chụp sao? Bây giờ cô làm thế này lại có ý gì?”

“Tôi là đang thử thăm dò cô, chẳng lẽ cô không cảm nhận được sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm đứng thẳng người, ý cười trên khuôn mặt xinh đẹp rất đậm, “nếu như cô không ghi hình, tôi sẽ đem những tấm hình này tung lên mạng, nếu như cô chịu ghi hình, tôi cũng chỉ gửi cho Âu Dương Lập, tôi vốn là muốn dùng nó để uy hiếp anh ta, chẳng lẽ cô không muốn thử một chút, vị trí của cô ở trong lòng anh ta thế nào?”

THÔNG BÁO: Nhóm dịch sẽ ngưng dịch 1 tuần do cần giải quyết nhiều vấn đề nhé (13.5.2019)

- -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277

“Cô đe dọa anh ấy làm gì?” Cô không thể hại Âu Dương ca, không thì nhất định anh ấy sẽ càng ghét cô hơn.

“Có một đơn hàng trùng với bên Cảnh Thị, mặc dù không hẳn là đơn hàng lớn, nhưng giờ Cảnh Thị đang trong giai đoạn khởi đầu với mặt hàng ngọc, không thể bị vùi vào Âu Á được, mất một đơn hàng như vậy với Âu Á không đáng gì nhưng có thể để cho tập đoàn Cảnh Thị bước thêm một bước lớn trong giới.” Cô lắc chiếc điện thoại trong tay, “Cô Hòa, cô có thể suy nghĩ cho kỹ rồi, chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Không được, tôi không thể làm vậy! Các người không bị được với Âu Dương ca của tôi nên muốn dùng mấy thủ đoạn bỉ ổi này, thật quá đáng!” Hòa Miêu nhìn cô đăm đăm, đuôi miệng nở nụ cười đắc ý, “Cảnh Thị cũng chỉ đến thế mà thôi! Làm sao bị được với Âu Dương ca của tôi!”

“Có những khía cạnh đúng là không bằng, ví dụ như màn kịch con của vợ chính bị người tình của chồng hại chết, mấy chuyện như vậy Cảnh Thị đúng là chưa từng có bao giờ.” Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nói vừa để ý sắc mặt cô ta.

Cô thấy rõ ánh mắt Hòa Miêu lảng tránh, con ngươi chuyển động bất thường, bàn tay đặt trên bụng hơi co lại.

Những động tác nhỏ này sao có thể qua được mắt cô.

“Cô đang nói linh tinh gì vậy! Tôi nghe không hiểu!” Hòa Miêu nhỏ tiếng lại, chỉ sợ những lời này sẽ lọt vào tai những bảo vệ đứng gác ngoài cửa.

Nếu bị Tào Lệ Phi biết được cô là con người như vậy, nhất định sẽ không nhận đứa con dâu này nữa.

“Cô làm dưới danh nghĩa Bùi Dĩ Hàn của tôi đúng không?” Bùi Nhiễm Nhiễm cười phản vấn rồi không nói thêm gì nữa.

Có muốn nói chi tiết hơn cô cũng chẳng biết mà nói, đến chuyện này cô cũng chỉ là suy đoán.

Liêu Vi một mạch khẳng định là do cô làm, nhất định có người cố ý nhắc đến tên cô trước mặt cô ta.

Sắc mặt Hòa Miêu trắng bệch đi, đôi tay nắm chặt không hề tự nhiên, nuốt nước bọt ngược nhìn cô, “Sao, sao cô biết?”

“Tôi biết gì?” Bùi Nhiễm Nhiễm vờ như không hiểu, tay cô nhấn nút bắt đầu.

“Cô đừng có giả ngây, cô biết tôi thuê người phá cái thai trong bụng Liêu Vi! Rốt cục cô muốn tôi làm gì? Tôi xin cô đấy, đừng nói cho Âu Dương ca biết chuyện này!” Hòa Miêu rất kích động, cô ta nhìn cô chăm chăm, liên tục lắc đầu.

Bùi Nhiễm Nhiễm tắt máy ghi âm, cúi đầu nhìn cô, “Video khi nãy có quay hay không?”

“Cô sẽ không nói với Âu Dương ca thông tin khi nãy?”

“Tôi sẽ!”

“Được, tôi sẽ quay.” Giờ cô ta cũng chẳng thể nghĩ nhiều đến vậy, mặc dù cô ta không hề tin Bùi Nhiễm Nhiễm.

Nhưng không còn sự lựa chọn nào khác.

Bùi Nhiễm Nhiễm quay cô ta xong đặt lại điện thoại vào trong túi xách định đứng dậy rời đi.

Tay phải đặt trên tay nắm cửa, vẫn chưa kịp vặn cửa bước ra cô đã nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài tiến đến, cô lập tức rút tay lại.

“Cô làm gì vậy? Cô còn không định đi muốn làm gì nữa? Hòa Miêu căng thẳng nhìn cô, cô ta chỉ mong cô mau chóng đi khỏi.

Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn chưa trả lời, cửa phòng bệnh đã mở ra, bước vào là gương mặt giả nhân giả nghĩa của Tào Lệ Phi.

Hòa Miêu lập tức ngẩng đầu, sắc mặt rạng rỡ, “Mẹ!”

Nhưng Tào Lệ Phi lại chỉ nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, bao nhiêu năm không gặp, cô trưởng thành hơn nhiều, cũng xinh đẹp hơn trước.

Tiếc rằng cô là con gái nhà họ Bùi, không thể làm dâu cho nhà Âu Dương được.

“Âu Dương lão phu nhân, đã lâu không gặp.” Cách chào hỏi của cô khá xa lạ.

Khi trước, lúc hai nhà còn bang giao thân hảo, cô vẫn gọi bà là dì Phi.

“Hóa ra là đại tiểu thư của Bùi gia, tiếc rằng Bùi gia đã không còn nữa, ba của cô cũng đã ra đi nơi ngục tù, còn mẹ cô thì nghe nói đã biệt tăm biệt tích, cô tìm đủ mọi cách để về nước thế này, giờ lại xuất hiện trong phòng bệnh của con dâu tương lai tôi, Bùi Nhiễm Nhiễm, cô định làm gì?” Tào Lệ Phi vẫn giả tạo như mọi khi, nụ cười nhân từ giả tạo trên gương mặt kia làm người khác phát buồn nôn.

“Tôi đến xem xem một người phụ nữ như thế nào mới có thể lọt được vào mắt xanh của Âu Dương lão phu nhân đây.” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc sang Hòa Miêu, “Hóa ra lão phu nhân thích một cô con dâu như vậy, chỉ là không biết chủ tịch Âu Dương có ưa không đây?”

Âu Dương Lập giờ này nhìn thấy cô hận nỗi không chồm lên ngay, làm gì có chuyện thích Hòa Miêu được!

“Có thích hay không cũng chẳng liên quan đến cô, cô ngay lập tức rời khỏi đây cho tôi, sau này cũng đừng có xuất hiện trước mặt tôi! Bùi gia và Âu Dương gia đã sớm không còn tình nghĩa gì nữa rồi, chuyện của 5 năm trước tôi không giúp được gì, giờ càng không thể giúp được gì.” Tào Lệ Phi nhường đường cho cô, bà ta còn làm dáng vẻ ‘mời cô’, “Bùi tiểu thư, mời!”

“Âu Dương lão phu nhân đang nói gì thế ạ, 5 năm trước bà đã giúp không ít còn gì! Chỉ có điều.....giúp ngược thôi.” Gương mặt lạnh băng xinh đẹp của Bùi Nhiễm Nhiễm mang một nụ cười mỉa mai, ánh mắt nhìn bà khá rõ rệt, “Ngâm máu phun người, đổ dầu vào lửa, mấy chiêu này làm thuần thực quá hả, tôi còn muốn tìm bà học hỏi vài chiêu kia! Nhưng xem ra bà không có hứng muốn tiếp đãi tôi, như nhau thôi, vậy tôi đi trước cho khuất mắt nhau.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nói rồi cô mở cửa phòng bệnh bước đi trong ánh mắt sục sôi của Tào Lệ Phi.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa đi khỏi, Tào Lệ Phi liền quay người nhìn Hòa Miêu, bà bực dọc nói, “Cô ta đến đây làm gì? Sao con để cho nó vào?”

“Mẹ, cô ta quen biết chị họ con, cô ta đến thăm con thay chị họ chứ không có gì khác đâu.” Chuyện quay video cô không thể nói với Tào Lệ Phi được không thì cô chết chắc.

Tào Lệ Phi dăm dăm nhìn cô, đôi mắt hấp háy lần tròn kia lọt vào mắt bà, có thể ở bên Lập Nhi lâu như vậy quả nhiên không phải dạng vừa.

Bề ngoài nhìn thì trẻ con, thực chất thế nào thì bà hiểu chẳng khác đi guốc trong bụng cô.

“Sau này đừng đi lại với cô ta.” Tào Lệ Phi chỉ nói câu này, bà cũng chẳng muốn nhắc đến chuyện về Bùi Nhiễm Nhiễm nữa.

.....

Video đương nhiên không thể công khai dễ dàng như vậy, bây giờ phải edit lại đã, rồi đợi một thời cơ thích hợp. Giờ thì có thể mặc cho Âu Dương Lập tung hoành, lên càng cao té càng đau.

Bùi Nhiễm Nhiễm tới công ty tìm người edit video xong mới trở về nhà, lúc ở bên ngoài cửa, cô đã dự cảm cô chết chắc rồi.

Tại sao Cảnh Thần Hạo lại về sớm hơn cô được chứ!

Cô nói đợi anh, cuối cùng cũng không đợi!

Cô bước vào đã nhìn thấy Cảnh Thần Hạo vắt chân ngồi đó, trên bàn đặt một tách trà nóng còn đang nhả khói, còn trên đùi anh đang đặt một chiếc laptop, đôi tay dài dong dỏng của anh đang lướt trên đó.

Cô rón rén bước tới, vẫn chưa kịp đến trước mặt anh đã nghe giọng anh lạnh lùng vang lên, “Đi đâu về?”

“Ông xã.....” Cô điệu giọng, bắt đầu đón lấy tách trà trên bàn dâng lên trước mặt anh, “Chồng yêu uống hóp trà nhé.”

Cảnh Thần Hạo nhìn tách trà trước mặt, hơi nước ngào ngạt chắn mắt tầm nhìn của anh, anh đặt laptop xuống quay sang nhìn cô, “Nói.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 278

Bùi Nhiễm Nhiễm dịch chuyển một chút chiếc cốc trà ở trước mặt của anh ấy, “chồng ơi, anh không uống em uống đó à!”

“Bùi Nhiễm Nhiễm! Đến khi nào em mới có thể nhớ lời của anh trong lòng!” cô ấy một ngày chỉ biết chạy lung tung, không biết anh sẽ lo lắng sao?

“Nếu anh lo lắng cho em, anh có cho người đi tìm em không?” Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi xuống bên cạnh anh, cứ thế tự nhiên mà đưa cốc trà lên trên miệng mình uống

Đôi mắt đen nháy của Cảnh Thần Hạo nhìn chăm chăm vào cô, anh chính là bởi vì cho người đi tìm, người của công ty nói cô ấy ở trong công ty, vì vậy mới ở nhà chờ đợi cô

Nếu không thì, cô trở lại làm sao có thể nhìn thấy anh chứ

Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt lấy cốc trà, trong lòng bàn tay truyền đến hơi ấm, uống vào trong miệng, cảm thấy toàn thân đều ấm hơn, nhưng hơi ấm bên cạnh nhanh chóng hạ thấp xuống

Màu đông lạnh giá phóng thích khí lạnh gì chứ?

Anh ấy lại cầu giận rồi, làm gì mà thích tức giận hơn cả một người phụ nữ giống cô chứ!

“Tin tức ở trên mạng anh có xem không hả? Tin tức về mặt xấu của Hòa Thảo?” người phát ngôn xảy ra chuyện, đối với lượng tiêu thụ sản phẩm sẽ rất có ảnh hưởng

“Xem rồi, thì sao?” anh bây giờ tức giận là do cô ấy đi ra ngoài làm cái gì không nói cho anh một tiếng

Đến cả một tiếng chào hỏi cũng không có, dù cả là một tin nhắn ngắn cũng ổn!

“Em đi tìm người trong cuộc để hiểu rõ tình hình mà” cô đặt cốc trà lại vào trong lòng bàn tay của anh ấy, từ trong túi lấy ra một thẻ USB để lên phía trước mặt của anh, “đó, thành quả!”

Cảnh Thần Hạo nhận lấy, sau đó chiếc USB được cắm chắc chắn ở bên cạnh máy tính của anh, nhưng đôi mắt của anh vẫn cứ nhìn chăm chăm cô, “sau này ra khỏi cửa nhớ nói một tiếng”

“Cảnh Thần Hạo, đừng nghĩ rằng nói một câu anh là ông chồng quản gia, anh liên thật sự cái gì cũng đều phải quản chứ? Em ra ngoài còn phải nói một tiếng, anh còn muốn có sự bất ngờ không?”

“Anh không muốn bị giật mình” cô ấy nếu như xảy ra chuyện gì, anh khóc còn không kịp, còn muốn sự bất ngờ gì nữa

Miệng Bùi Nhiễm Nhiễm không kiểm soát giật giật, đối với quan niệm này của anh ấy biểu thị không thể chấp nhận, “em ra ngoài là quyền tự do của em, anh đừng có ép em phải ly hôn với anh!”

“Nhiễm Nhiễm!” Cảnh Thần Hạo khá bất lực nhìn cô, “không được làm liều!”

Nhìn thấy khuôn mặt tuần tú căng thẳng mà nghiêm trọng của anh, cô giờ tay lên véo véo khuôn mặt của anh, “chồng thân yêu ơi, ra vào là tự do con người, anh không thể đoạt mất, và lại em sẽ không để bản thân xảy ra chuyện, từ trước đến bây giờ anh đều rất rõ, không gấp hơn nữa còn có anh bảo vệ em mà, ngoại trừ anh không bảo vệ nổi em, loại chuyện này thì lại càng không thể xảy ra, phải không nào! Cảnh đại Boss!”

Cảnh Thần Hạo cứ thế mà nhìn thẳng về phía cô, khuôn mặt tuần tú cứ để cho bàn tay nhỏ bé của cô ấy ở trên mặt tùy ý vụn vụn lung tung, trong mắt tràn ngập thương yêu nuông chiều

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn ánh mắt của anh ấy, thu cánh tay lại, “bên phía nhà máy thế nào rồi?”

Hơi ấm đôi bàn tay nhỏ bé ở trên mặt rời đi, Cảnh Thần Hạo có phút chốc không vui, ở trên mặt của anh lại xoa xoa một hồi nữa, anh cũng sẽ không để ý đâu

Câu chuyện của cô có phải là thay đổi quá nhanh rồi không?

Nhưng mà đối với bất kỳ vấn đề nào của cô, anh ấy rất vui vẻ trả lời, “do con người phá hoại, người bị chết đó điều tra ra đã bị bệnh ung thư, trước khi chết đã mua không ít bảo hiểm, cả lại người nhà của ông ta có người cố ý kích động gây rối”

Bùi Nhiễm Nhiễm lấy từ trong tay của anh ấy cốc trà, “Âu Dương Lập? Vậy anh dự tính làm thế nào?”

Cô hỏi ý là phản kích như thế nào, chuyện của nhà máy anh ấy đã điều tra ra rồi, vậy thì giải quyết cũng không phải là rất khó

“Chúng mình ngày mai đi tắm suối nước nóng?” Cảnh Thần Hạo ánh mắt sáng lên, xích lại gần bên tai của cô nhẹ nhàng nói, “không đem theo Dương Dương Noãn Noãn”

“Em hỏi là liên quan đến chuyện của tập đoàn Âu Á!” cô nào có hỏi về sắp xếp của ngày mai!

“Quản bọn họ làm thế nào? Ngày mai đi tắm suối nước nóng, cứ vui vẻ mà quyết định như thế đi” Cảnh Thần Hạo lấy lại máy tính và USB, cắm vào máy rồi mới nghiêm túc xem

Bùi Nhiễm Nhiễm cũng nhìn lên khuôn mặt của Hòa Thảo xuất hiện trên màn hình máy tính, hai đoạn clip, một cái là cô nói đứa trẻ của Liêu Vi là do cô tìm người hại chết, còn lại một cái chính là thừa nhận người trên tấm hình là cô ta

“Nhiễm Nhiễm thật sự lợi hại” Cảnh Thần Hạo nghiêng đầu hôn lên trên mặt của cô

Chiếc cốc trà trên tay của Bùi Nhiễm Nhiễm bỗng sững lại, khuôn mặt nhỏ từ từ hiện lên đỏ ửng, cả cuộc đời này của cô không phải là chưa có bị người khác khen ngợi qua, ngược lại là thường xuyên bị khen, nhưng những người khác nói lời khen như thế này cô hoàn toàn không có cảm giác

Tại làm sao nghe thấy Cảnh Thần Hạo nói thế này, con tim của cô lại đập nhanh như vậy, thấp thoáng còn có chút vui sướng nho nhỏ

“Nghĩ cái gì thế? Mặt đỏ ửng vậy?” giọng nói của Cảnh Thần Hạo lại đột nhiên xuất hiện bên tai của cô

Cô lập tức giả vờ điệu bộ uống nước, uống một ngụm rồi liếc nhìn anh ấy, một vẻ rất nghiêm túc hỏi, “clip anh dự tính xử lý thế nào?”

“Chuyển cho Thích Thịnh Thiên rồi, đây là thứ cậu ta cần phải lo lắng, em bây giờ chuyện cần phải lo lắng là em ngày mai đi tắm suối nước nóng mang theo bộ đồ bơi nào, có cần phải anh giúp em lựa chọn không?” Cảnh Thần Hạo sớm đã lại để máy tính ở rất xa, cơ thể tiến sát lại gần cô, giọng nói vô cùng ân ái

“Không muốn!”

“Ừm, bản thân em lựa chọn cũng có thể”

“Em nói là em không muốn đi!” Bùi Nhiễm Nhiễm tròn tròn mắt nhìn anh một cái, hiện giờ bên ngoài loạn như thế, anh ấy còn có tâm trạng đi tắm suối nước nóng

Đại Boss anh có phải hơi quá tùy hứng không!

“Được thôi, đem theo Dương Dương Noãn Noãn” trên khuôn mặt tuấn tú của Cảnh Thần Hạo mang theo một chút bình thản, “khó khăn lắm mới đi nghỉ dưỡng, vui lên chút”

“Không phải à...” Bùi Nhiễm Nhiễm ôm lấy bụng, cảm thấy bên dưới cơ thể có một luồng khí nóng đang tuôn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ đầy ý xin lỗi nhìn anh ấy, “thực ra chồng ơi em thật sự rất muốn đi cùng với anh, nhưng mà thời kỳ kinh nguyệt không theo kỳ mà đến, thành thật xin lỗi à...”

“A....” cô vừa mới nói xong, thì bị anh ấy bế lên

“Anh định làm gì?” Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng vòng qua cổ của anh ấy, “em có thể đi!”

“Anh muốn bế em” Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn cô

“Nếu không thì ngày mai anh đưa theo Dương Dương Noãn Noãn cùng đi đi! Trong nhà bao nhiêu người giúp việc như thế, không cần phải lo lắng em đâu!” Bùi Nhiễm Nhiễm cười cười nói, cô không muốn bởi vì cô mà dẹp mất hứng thú của Cảnh Thần Hạo

Anh ấy khó lắm mới có thời gian rảnh rỗi như thế này, trong tình hình bình thường hoạt động vui chơi của anh ấy chính là....cô

“Không đi, ở nhà với em” rõ ràng là bởi vì hai người bọn họ cùng nhau mới tính đi ra ngoài, cô ấy bây giờ không đi nữa, anh không thêm đi

“Đáng thương cho Dương Dương Noãn Noãn....” Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thán một câu, rõ ràng có thể đi ra ngoài chơi

“Không quản bọn trẻ” Cảnh Thần Hạo khi lên trên lầu vẫn không quên nhìn khuôn mặt nhỏ bé của cô ấy, “đau hay không đau?”

“Ừm...không đau” nhưng mà không đau là một chuyện, trong ánh mắt của anh ấy thoáng qua một nét cười hàm ý gian gian là ý gì?

“Nhiễm Nhiễm...”

“Không! Em từ chối!” cô đã nhìn xuyên thấu Cảnh Thần Hạo rồi, chính là không phải muốn cô mang thai đó sao?

Như thế này thì có thể 10 tháng không đến rồi, thật chính đáng là một chủ ý tốt à!

“Nhiễm Nhiễm, anh còn chưa nói xong” Cảnh Thần Hạo bế lấy cô đi vào trong phòng vệ sinh, cô ấy không phải cũng cự tuyệt quá nhanh không

“Đó là bởi vì em đã đoán ra rồi, chuyện mang thai lần hai, sau này nói sau đi!”

Cảnh Thần Hạo đứng ở tại chỗ nhìn cô vài cái, bất lực mà quay người đi lấy chiếc quần con sặc, băng vệ sinh phục vụ vợ mình

Tối đó, Hòa Miêu tự miệng mình thừa nhận người trong clip là cô ấy bị phát tán ra ngoài, tướng mạo của Hòa Miêu hiện ra rõ ràng trong mắt của quần chúng nhân dân, cứ như thể mà so sánh, độ tin tưởng rất cao

Nhưng mà chuyện này xa vời không có kết quả, sát đến ngày thứ hai lại lộ ra, người đàn ông ôm lấy cô ta là tổng tài của tập đoàn Âu Á Âu Dương Lập, chiếc áo trong tấm hình đó vẫn còn là mùa hè, thời gian đó anh ta vẫn còn chưa có ly hôn

Tin tức ly hôn của Âu Dương Lập và Liêu Vi cũng là mới do tập đoàn Âu Á ra mặt nói rõ không quá mấy ngày, trong thời gian một ngày ngắn ngủi, phát sinh chuyện biến quá kịch liệt

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 279

Về chuyện của nhà xưởng, gia đình của người chết lại còn làm loạn.

Tối qua Cảnh Thần Hạo đã biểu thị thái độ, gia đình sẽ nhận được bồi thường tương xứng, nhưng gia đình đó cứ luôn làm loạn, anh có ý không thềm quan tâm nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm đang tới ngày nên không thích hợp lắm, cô nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang ngồi trước máy tính, “Có phải anh chưa chuyển tiền không?”

Cảnh Thần Hạo ngồi đó cũng không ngẩng đầu, “Ít nhất là chuyển tiền sớm hơn công ty bảo hiểm”

“Nói đến cùng là do chưa nhận được tiền, không phải anh cố..ý chứ?” Nếu sự việc này mà lớn lên, đối với Cảnh Thị mà nói không có lợi gì, những tin tức tiêu cực thì không ai muốn.

Nhưng nếu xoay chuyển tình thế, chẳng phải là đang tát vào mặt của Âu Dương Lập.

“Nhiễm Nhiễm thật là thông minh kiệt xuất.” Cảnh Thần Hạo ngẩng đầu nhìn cô, đưa tay vào trong tấm chăn, trực tiếp đặt trên bụng cô.

“Anh ngừng tay đi.” Rõ ràng cô không đau bụng, tay anh không vẫn cứ du ngoạn như thế, có cảm giác thêm muốn.

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay vào chăn, chặn tay anh lại, “không được đi lên nữa!”

Cảnh Thần Hạo trực tiếp giữ lấy tay cô, đan 10 ngón tya vào nhau, “Cứ cảm thấy tay em trống trống sao ấy, hình như thiếu gì đó.”

“Ý anh nói là nhẫn anh tặng em hả? Hình như đang ở đâu đó!” Từ khi cô tháo ra, không đeo vào nữa.

“Ừm, em ngủ trước đi.” Cảnh Thần Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không nỡ rút tay lại.

Thứ 2 hai người cũng nhau đến công ty, bên ngoài Cảnh Thị đã có nhiều ký giả đợi, còn có tiếng chó sủa.

Tiểu Dương trực tiếp lái xe đến bãi đỗ xe, hoàn toàn không để ý đến đám ký giả chặn ngay cổng, khi dùng thang máy lên lầu, Bùi Nhiễm Nhiễm liếc nhìn anh, “Sếp à, anh có thể bảo người đem chó đó đi không? Có chút khó coi.”

Cảnh Thần Hạo nhẹ nhàng liếc cô, “Nghe theo em.”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa vào công ty, thì thấy Lâm Tri Hiểu, cô trực tiếp xông qua đó.

“Nhiễm Nhiễm!” Lâm Tri Hiểu kéo tay cô, “Sếp lớn muốn làm yến tiệc sinh nhật, có câu hỏi muốn hỏi cậu.”

“Anh ta làm sinh nhật?” Bùi Nhiễm Nhiễm có chút hoài nghi, trong ấn tượng của cô, những buổi tiệc như thế, anh xuất hiện vài giây đã là nể mặt lắm rồi.

Lần trước sinh nhật của Tào Lệ Phi là do có mục đích mới đi, còn buổi tiệc của công ty mình thì đương nhiên sẽ khác.

Mà cô quen Cảnh Thần Hạo lâu như vậy, chưa từng nghe nói anh ta tổ chức sinh nhật.

“Có vấn đề gì không? Sao cậu lại không hỏi trực tiếp anh ấy?” Nếu anh ấy muốn gì, hỏi anh ấy là được.

“Mình không dám!” Lâm Tri Hiểu cười, “Hỏi cậu cũng được mà, cậu có thể làm chủ, danh sách khách mời có cần mời Âu Dương Lập không?”

“Lâm Tri Hiểu, có cần đắn đo vấn đề này không? Đương nhiên không, sinh nhật anh đương nhiên phải vui vẻ, để Âu Dương Lập xuất hiện làm loạn à?” Huống hồ đến giờ cô còn chưa nghĩ ra nên tặng gì cho anh.

“Cậu nói nghe có vẻ hợp lý, vậy không gửi thiệp! Dù sao danh sách cuối cùng cũng phải đưa cho sếp xe.” Lâm Tri Hiểu tính đi khỏi liền, vừa đi được 1 bước, đã bị Bùi Nhiễm Nhiễm kéo lại.

“Cậu cảm thấy tớ nên tặng gì cho anh ấy thì tốt nhỉ?” Sắc mặt Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêm túc nhìn cô, bộ dạng như cầu cứu.

“Nhiễm Nhiễm...” Lâm Tri Hiểu dò xét cô 1 hồi, bạn thân cô đẹp thật, “Tặng chính mình cho anh ta đi!”

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nghe, lập tức buông tay, “Chủ ý tồi!”

“Hihihi, Nhiễm Nhiễm, chủ ý này của tôi đảm bảo sếp sẽ thích, hay là mình giúp cậu đưa ra 1 sáng kiến.” khuôn mặt của Lâm Tri Hiểu tiến gần cô, nhỏ giọng nói bên tai cô, nụ cười càng lúc càng đắc ý.

Mà đôi má của Bùi Nhiễm Nhiễm càng lúc càng đỏ, cuối cùng đẩy Lâm Tri Hiểu ra, “Cậu đi làm việc của cậu đi!”

“Đừng mà! Nhiễm Nhiễm thấy chủ ý tớ thế nào? Có phải là thù tính dâng trào?” Lâm Tri Hiểu chờ đợi nhìn cô, phát hiện mặt cô đỏ, không khách khí cười lên.

“Thù tính cái thứ đó, anh ta mới có, tớ thì không.” Sao cô có thể làm theo cách của Lâm Tri Hiểu được chứ.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn nụ cười xảo quyệt của cô, đột nhiên cười lên, “Mình nhờ cậu rất thuần khiết mà, hay là gần đây tiếp xúc với Thích Thịnh Thiên nhiều quá, nên gần mực thì đen rồi?”

Nghe đến tên Thích Thịnh Thiên, khuôn mặt tươi cười của Lâm Tri Hiểu đột nhiên bình thường lại, “Tớ và anh ấy không có gần gũi, ngoài công việc.”

“Chứ không cậu tương tác nói gì? Chẳng lẽ sau lưng các cậu...”

“Không có, tuyệt đối không, gần đây tớ bận chết đi được, đâu có tâm trạng để ý anh ta!” Lâm Tri Hiểu từ từ lùi về sau, cô thật sự phải đi gấp.

“Ý cậu là đợi cậu hết bận, sẽ để ý anh ta?” Bùi Nhiễm Nhiễm nói liên tục, ánh mắt liếc nhìn người đang ông đang đứng trước cửa.

“Nhiễm Nhiễm, tớ bận thật, ngoài ra, tớ thật sự không có ý với Thích Tổng! Loại Ngựa như anh ta, ai thèm thích, nào mình không phải nào con lừa!” Lâm Tri Hiểu nói xong quay người, vừa lùi bước, lập tức....

Nhưng lần này là lùi về đằng sau của Bùi Nhiễm Nhiễm, bọn họ là bạn thân cơ mà? Sao lại không nhắc cô Thích Thịnh Thiên đang ở ngoài, mà cô còn nói lời đó.

Loại Ngựa..hai chữ đó...

Chắc anh ta không nghe thấy!

Nhưng thấy sắc mặt u ám của Thích Thịnh Thiên, Lâm Tri Hiểu chỉ mong thời gian quay ngược lại, cô tuyệt đối sẽ không nói vậy.

Lần này cô bị Bùi Nhiễm Nhiễm hại thảm rồi.

“Thư ký Lâm, cô biết ở thành phố A này chỗ nào có lừa không?” Thích Thịnh Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười hiền hậu.

“Không có đâu! Bây giờ làm gì có, chắc bị tuyệt chủng rồi!” mặt Lâm Tri Hiểu nghiêng đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm, có phải tuyệt chủng không?”

“Mình không phải là nhà thực vật học, nhưng Thích Tổng lại hiểu rõ đó, cậu nên ra ngoài và từ từ bàn với anh ấy nhé! Mình còn tí việc.” Bùi Nhiễm Nhiễm đẩy lưng của Lâm Tri Hiểu, “Các bạn từ từ bàn nhé.”

“Chị dâu thật là hiểu ý người, thông minh hào phóng lại lương thiện.” Thích Thịnh Thiên nhìn Lâm Tri Hiểu đi như rùa bò, trực tiếp đi lên kéo cô ra khỏi văn phòng của Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Thích Tổng, Thích Tổng, tôi thu lại lời tôi vừa nói, anh không phải 1 loại ngựa, thật sự không phải, anh có thể thả tôi ra không?” Lâm Tri Hiểu cúi đầu nhìn tay anh, cô mới là người bận nhất!

Mà lúc này, cô vẫn còn ở đây nói chuyện với anh.

“Bùm,” cửa phòng làm việc của Lâm Tri Hiểu đóng lại, cả người cô bị Thích Thịnh Thiên áp sát cửa.

Lâm Tri Hiểu đưa mắt lên nhìn tay trái của Thích Thịnh Thiên, rồi đưa mắt nhìn tay phải của Thích Thịnh Thiên, rồi nhìn lên khuôn mặt anh tuấn của anh, “Thích Tổng, tôi xin lỗi, anh thả tôi ra được không?”

“Thả cô?” Thích Thịnh Thiên từ từ tiến gần cô, trước đây không nhìn kĩ, giờ nhìn cận mặt, thấy cô khá đẹp, da cũng đẹp, trắng mịn tron láng, đôi môi hào hồng, trên mặt có lớp má hồng nhẹ, anh dường như ngửi thấy mùi nhẹ nhẹ của đào mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280

Anh nhất định là ma nhập rồi, không ngờ rất muốn hôn một cái.

Thích Thịnh Thiên trong chuyện đàn ông vẫn luôn là bên chủ động, duy nhất là đối với Lâm Tri Hiểu vẫn chậm chạp không có bất kì động tĩnh nào, nhưng bây giờ.....

Anh cúi đầu thấp xuống hôn lên bờ môi của cô, ngọt ngào, mềm mại, đích thực là son môi vị đào.

Lâm Tri Hiểu trở to mắt, không dám tin cô lúc này không ngờ bị Thích Thịnh Thiên hôn!

Cảm giác được anh đang xâm nhập, cô lập tức nghiêng chặt răng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm lại.

“Bằng” một tiếng, tài liệu trên tay Lâm Tri Hiểu rơi xuống đất.

Sau đó cô mạnh tay đẩy ngực anh ra, dùng sức lau bờ môi, đôi mắt sắc bén nhìn vào anh.

Ai có thể nói cô nghe rõ cuộc anh điên rồi hay là cô xuất hiện ảo giác rồi?

Thích Thịnh Thiên cũng lau bờ môi, trên đó còn vương một ít son môi của cô chuyển tiếp qua, anh nhìn vào mặt cô, hình như đang dần dần lộ ra con giận.

Thích Thịnh Thiên lần đầu tiên trong tình huống này, không có trách nhiệm bỏ đi.....

Lâm Tri Hiểu vẫn đang ngây ra, liền nghe thấy tiếng bước chân đã xa dần, bóng dáng của Thích Thịnh Thiên đi lướt qua người cô, cho nên cô vừa nãy bị cường hôn rồi, ngay cả một câu nói cũng không có sao?

Đây gọi là gì?

Cô cúi đầu nhặt tài liệu dưới đất, vừa mới đứng dậy, trước cửa lại xuất hiện một bóng đen, cô nghiêng đầu nhìn qua đó, phát hiện là Thích Thịnh Thiên vừa bỏ đi lại quay trở về.

“Thích tổng.....” Anh đi thì đi, còn trở về làm gì?

Xin lỗi sao? Nếu như anh đủ thành ý, cô có thể miễn cưỡng suy nghĩ chấp nhận lời xin lỗi của anh.

Lâm Tri Hiểu ngẩng đầu nhìn vào anh, đợi chờ câu xin lỗi của anh.

Thích Thịnh Thiên nhìn vào bộ dạng cô có lý chẳng sợ, cười nhạt nhếch môi lên, “Cảm giác vẫn không tệ.”

Sau đó lại bỏ đi!

Ê! Lời xin lỗi cần nói đâu?

Tại sao khác với trí tưởng tượng của cô!

Lâm Tri Hiểu giận đùng đùng đóng cửa văn phòng lại, cô sau này nhất định không ăn nói lung tung nữa, dùng sức lau vài lần đôi môi, mới ngồi xuống ghế

tiếp tục làm việc.

Lúc này, trong phòng tổng tài.

Thích Thịnh Thiên đang thân nhiên ngồi đối diện Cảnh Thần Hạo, anh không nói chuyện, Cảnh Thần Hạo theo thường lệ sẽ tuyệt đối không chủ động hỏi anh.

Hôm nay cũng vậy.

“Anh Hạo.....”

“Cậu liệt rồi?” Cảnh Thần Hạo liếc nhìn anh, không ngờ lại gọi anh ấy như thế.

“Suýt chút nữa rồi, phần trên cổ liệt hết, anh biết là gì không?”

“Nào liệt, không cứu được. Tôi tội nghiệp thật, phải nuôi cậu cả đời.” Cảnh Thần Hạo cuối cùng từ màn hình vi tính chuyển sang nhìn anh, khó khăn nói đùa được một lần, nhưng Thích Thịnh Thiên hình như không vui.

“Anh Hạo, anh ngay cả người nhà em cũng nuôi luôn chứ? Tại vì em cảm thấy em sau này có thể tìm được một người nào phẳng.”

“Hãy suy nghĩ cho đời sau, tìm một người bình thường.” Giọng điệu Cảnh Thần Hạo rất bình tĩnh, sau đó lại nghiêng đầu nhìn vào màn hình vi tính.

Thích Thịnh Thiên đột nhiên gờ tay, dùng sức sờ lên môi, nhìn vào mặt của Cảnh Thần Hạo, liền nghĩ đến lượng công việc gần đây của Lâm Tri Hiếu.

“Âu Dương Lập bây giờ cũng đã người ngà ngà đồ rồi, thư kí Lâm gần đây đang bận rộn gì thế?” Thích Thịnh Thiên giả vờ không để tâm hỏi.

“Chuyện của tôi.” Cảnh Thần Hạo lạnh nhạt đáp lại.

“Khụ khụ.....” Thích Thịnh Thiên đột nhiên từ ghế ngồi đứng dậy, nhanh chân đi về phía ngoài, “Em phải đi méc cho chị dâu nghe, anh lấy công làm việc riêng!”

“Về đây!” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng lướt mắt nhìn anh, lười lợng ngà về sau, ngẩng mặt lên nhìn anh quay về, lạnh nhạt nói, “Cậu rất rảnh?”

“Em rất bận, bận chết đi được!” Thích Thịnh Thiên đột nhiên đánh vào đùi mình, “Anh cũng biết chuyện bên công xưởng rất ầm ĩ, em phải đích thân đi an ủi người thân bọn họ, sản phẩm mới sắp mở bán rồi, anh lại không ra mặt, em còn phải dự khai trương, ngày mai không thể sai sót!”

Cảnh Thần Hạo đợi đến lúc anh triệt để trở về rồi, ung dung nói, “Vậy cậu.....đi đi!”

Thích Thịnh Thiên ngây người, ánh mắt có chút uất hận nhìn vào anh ấy, quay lưng liền bước ra ngoài.

Nhưng anh không có đi tổ giác thật, nói sao thì cho dù anh ấy lấy công làm việc riêng, anh cũng không có tư cách nói anh ấy, anh cũng không dám nói.

.....

Mấy ngày nay, tập đoàn Âu Dương vì tin tức ngoại tình của Âu Dương Lập khiến cả công ty rơi vào căng thẳng, có cảm giác rất ngạt thở.

Hòa Miêu trong phòng bệnh vì chuyện này bị lộ ra, trực tiếp bị Tào Lệ Phi tịch thu đi động đi, chuyện của bên ngoài nhất quyết không cho cô biết.

Ngay cả liên hệ với Âu Dương Lập cũng không được, cô rất không cam tâm, nhưng thái độ Tào Lệ Phi kiên quyết, cô căn bản không có cách nào.

Chỉ có thể một mình bực bội âm thầm, càng cực kì căm ghét Bùi Nhiễm Nhiễm!

À phụ nữ kia không ngờ dám gạt cô!

Đúng là đáng ghét!

Còn Âu Dương Lập ngồi ở văn phòng hoàn toàn không có tâm tư làm việc, chỉ cần vừa nhắm mắt, cả đầu óc nghĩ đến liền là Nhiễm Nhiễm rời khỏi anh, bây giờ đang ở trong lòng người đàn ông khác.

Bọn họ thanh mai trúc mã mười năm, cô tại sao có thể rời khỏi anh!

Rõ ràng biết được trong lòng anh chỉ có một mình cô.

“Bùm!”

Tay phải dùng sức đập lên mặt bàn, ánh mắt giận dữ nhìn vào trước mặt bàn, như nhìn thấy Cảnh Thần Hạo vậy, gã đàn ông kia dám thừa cơ tiến lên, không ngờ còn tỏ ra vẻ mặt kiêu ngạo đắc ý.

Thư kí từ bên ngoài đi vào, tiếng giày cao gót trong văn phòng yên tĩnh chói tai khác thường. Âu Dương Lập nghe được tiếng này đột nhiên cảm thấy rất bức mình, dùng sức vừa quét, văn kiện trên bàn rơi xuống đất lộp bộp.

Thư kí dừng bước chân lại, văn kiện rơi trúng bên chân cô, cô đi vòng qua văn kiện đi đến bên bàn làm việc trước, cầm đồ trên tay để lên mặt bàn tròn trụi, “Tổng tài, đây là thiệp mời Cảnh thị giao đến.”

Âu Dương Lập ban đầu định mặc kệ cô, nhưng nghe được hai chữ Cảnh thị, anh lại tỉnh táo lên, lập tức đưa tay nhận lấy, tháo ra.

Thư kí cúi người đi nhặt những văn kiện rơi rớt dưới đất, văn kiện dưới đất vẫn chưa nhặt xong, đột nhiên từ phía trên lại rơi xuống một tấm thiệp tinh tế.

Cô do dự nhìn vào tấm thiệp ấy, suy nghĩ phải xử lý thế nào.

“Vứt đi!” Giọng của Âu Dương Lập từ bên trên truyền đến.

“Vâng.” Cô đặt lại văn kiện đã nhặt dưới đất lên bàn, cầm lấy tấm thiệp chuẩn bị vứt ra ngoài.

Nhưng lúc cô đi đến trước cửa, lại nghe thấy giọng của Âu Dương Lập, anh lại thay đổi chủ ý.

Cô lập tức đi qua đó, cầm thiệp mời lại một lần đặt lên bàn, sau đó mới rời khỏi văn phòng.

Âu Dương Lập nhìn lên trên tấm thiệp, ba chữ Cảnh Thần Hạo như là ác mộng không thoát ra khỏi đầu anh vậy.

Buổi tiệc sinh nhật?

Cảnh Thần Hạo có khi nào tổ chức qua tiệc sinh nhật, chỉ sợ là có dụng ý khác, thiệp mời giao đến công ty anh, anh không đi không phải để anh ta mỉa mai mình sao, huống chi có thể gặp được Nhiệm Nhiệm, tại sao không đi.

Tin tức Cảnh Thần Hạo muốn ở Vạn Ca son trang tổ chức tiệc sinh nhật đã lan truyền khắp thành phố A, Lâm Tri Hiểu vốn dĩ rất bận, bây giờ lại càng bận hơn.

Vì ngoài những người đã được Cảnh thị phát thiệp, còn có không ít người muốn lấy được thiệp mời của tiệc sinh nhật Cảnh Thần Hạo, đây tuyệt đối là một cơ hội không thể vứt mất.

Nếu như tặng quà khiến đại boss vui mừng, hợp tác sau này sẽ bình ổn, một tấm thiệp khó lấy biết bao đã không có gì để bàn cãi.

Danh sách thiệp mời là cô dựa theo ý của Cảnh Thần Hạo mà lập ra, người không ở trong danh sách làm sao có thể lên vào được, nhưng buổi tiệc lần này khách mời trong danh sách nhiều hơn ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 281

Vạn Ca son trang là khu nghỉ dưỡng lớn nhất A thành, chiếm diện tích rộng, quang cảnh thanh tú đẹp đẽ, lại có vài cái suối nước nóng thiên nhiên, và lại một son trang lớn như vậy bình thường cũng ít mở cửa, trước ngày sinh nhật Cảnh Thần Hạo vài ngày hoàn toàn phong kín, ngoài nhân viên công tác ra vào thì người ngoài không được phép vào.

Hôm sinh nhật Cảnh Thần Hạo, thời tiết rất tốt, gió và trời đều đẹp, không một bóng mây.

Bùi Nhiệm Nhiệm một mình trong phòng ngủ nằm trên một chiếc giường lớn ở Vạn Ca son trang, Cảnh Thần Hạo thì bị Noãn Noãn lôi đi đâu rồi, dự là không thể về trong tích tắc.

Và cô ta nghiên đầu sang lia thấy hộp quà màu xanh dương trên chiếc giường lớn, đây là phần quà Lâm Tri Hiểu tặng cho Cảnh Thần Hạo, khóe mắt nhu nhẹ lại, vừa nãy cô đã mở ra xem bên trong là vật gì.

Hôm đó Lâm Tri Hiểu đã đưa cho cô, nhưng cô lại nghĩ là "chủ ý thôi", quả quyết từ chối, nhưng không ngờ Lâm Tri Hiểu lại đem món quà giao đến tận tay Cảnh Thần Hạo.

Bây giờ cô muốn giấu cũng không giấu được, bởi vì lúc cô ta vừa mới thần thần bí bí đem đến tặng, Noãn Noãn và Cảnh Thần Hạo đứng lúc lại đi ra ngoài, anh ta đã nhìn thấy rõ ràng.

Trừ phi cô ta đem phần quà bên trong đánh mất đi.....

Nghĩ đến vậy, cô ta lần nữa lại nghiêng đầu nhìn vào hộp quà, mở ra nhìn thấy bên trong một bộ đồ lót màu đen gợi tình đang nằm tĩnh lặng bên trong, chỉ muốn lời Lâm tri Hiểu ra nện một trận!

Cô ta quá bị ối rồi!

Sao lại có thể như vậy chứ? Tặng gì không tặng lại đi tặng thứ này, sẽ bị Cảnh Thần Hạo hiểu nhầm là ám thị của mình thì sao!

Tôi nay không biết cô có còn sống nổi không?

Không được, phải nghĩ ra một cách mới được, tôi nay sẽ chuốc say Cảnh Thần Hạo mới được!

Sau khi cất lên cô ta liền ngồi vào chiếc bàn trang điểm nhìn vào trong gương bộ mặt mộc của mình, phía sau vọng lại tiếng mở cửa, từ trong gương thoáng thấy bóng dáng Cảnh Thần Hạo.

"Sao anh về nhanh thế?" công lực của Noãn Noãn đã giảm rồi à!

"Noãn Noãn đã được người làm dẫn đi ngâm mình trong suối nước nóng." Cảnh Thần Hạo lướt nhìn cái phòng ngủ to lớn, không nhìn thấy đồ lúc này Lâm Tri Hiểu vừa mới đem vào, bước chân thành thói quen đến cô, "Lâm Tri Hiểu tặng cái gì?"

Bùi Nhiễm Nhiễm lấy kem dưỡng da thoa lên mặt, ánh mắt cố ý thông qua gương đồng vút đồ, tây lườm nhìn, "đồ trang điểm, cô ta vừa mới vào đây cho em chọn lựa, đã ôm đi hết rồi, đâu phải quà dành cho anh, tự kỷ."

"Không phải quà dành cho anh mà cô ta dám vào phòng anh à?" Cảnh Thần Hạo đứng thỉnh bên cạnh cô, sao anh ta có thể tin lời cô ta chứ!

"Có em mà, có gì đâu mà không dám? Không lẽ anh lại đi đánh em à?" cô ta nhìn vào trong gương vẻ mặt tuần tú chiếu ra, miệng cười nói.

Nụ cười trên mặt càng đậm, thì trong lòng cô càng chột dạ, chờ Cảnh Thần Hạo lần nữa trở ra ngoài, nhất định phải lấy ra quăng đi.

"Á....." Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh ta, ánh mắt từ trên mặt anh ta di chuyển sang cánh tay anh ta, "anh lại đánh em nữa!"

"Ai kêu em không nói thật." Cảnh Thần Hạo khom người nhìn thẳng vào cô, từ từ tiến đến gần cô ta, gần đến nỗi có thể đếm được bao nhiêu sợi lông mi của cô ta, cong vênh thon dài, chớp nháy chớp nháy rất đáng yêu.

"Được rồi, đó là bộ lễ phục buổi tối của cô ta, phòng cô ta không ở đây, cách nơi này khá xa, nên muốn đề nhờ chỗ em tí." Sánh dạ hội sớm đã bố trí xong rồi, chỉ là cô chưa nghĩ chính xác được cái có nào thôi.

Anh ta về quá trễ rồi.

"Đem ra ngoài cho cô ta." Phòng của hai vợ chồng mà để đồ của người phụ nữ lạ, anh cảm thấy rất khó chịu.

"Được, để em đi ngay." Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức đứng dậy, đến bên tủ áo, ôm chầm lấy hộp quà màu xanh dương cấp tốc chạy ra ngoài cửa.

Vì không muốn Cảnh Thần Hạo có nghi ngờ gì, vẫn cố ý từ tầng ba đi xuống, trực tiếp ném vào cái thùng rác được trang bị tinh xảo, đúng là phạm tội hoàn mỹ.

Đối với phần quà của Lâm tri Hiểu, và cả Lâm Tri Hiểu nữa, ngày mai cô ta sẽ tính sổ sau, huống chi Đại Boss không thiếu gì quà hiếm lạ!

Cô ta rất nhanh quay trở về phòng ngủ, phát hiện Cảnh Thần Hạo vẫn còn đứng bên vị trí đó, như đang chờ đợi cô, cô ta bèn đi qua đó, xem như không có anh ta hiện diện tiếp tục thoa kem lên mặt

"Noãn Noãn còn nhỏ, đừng để con ngâm trong suối nước nóng quá lâu, anh đi rước con đi." Bùi Nhiễm Nhiễm thông qua gương nhìn nét mặt tuần tú của anh ta.

"Có người chăm sóc cho con." Anh ta nói vậy là ý không muốn đi.

"Không giống nhau, anh là daddy của con mà!" cô ta vẫn chưa thay đồ mà!

Muốn đuổi anh ta đi, để cô ta có thể thay đồ, sau đó xuống dưới lầu, cô ta vừa chớp mắt thì đã có rất đông người đến rồi, trong đó chưa nói đến giới truyền thông

Cảnh Thần Hạo chưa từng tổ chức tiệc rượu mừng sinh nhật, lần đầu tiên làm sinh nhật lại long trọng đến vậy, 30 tuổi thành lập gia thất, thật sự là một ngày to lớn.

Hóa ra anh ta cũng có lúc cao điệu đến vậy.

"Có Dương Dương, trưởng huynh như phụ." Nhưng anh vẫn không muốn rời đi, hôm nay thao tác trang điểm của cô đều sai hết, rõ ràng nên thay đồ trước rồi mới trang điểm

Bùi Nhiễm Nhiễm trầm lặng lại, câu nói của anh ta quả thật không có khế hở, Dương Dương còn nhỏ vậy mà anh ta đã đem làm bia đỡ đạn.

Cô ta bỗng chốc đứng dậy, ngược nhìn anh ta chăm chăm, "trong mắt anh Dương Dương đã là người lớn rồi à?"

"Trẻ em" Cảnh Thần Hạo trả lời thật nhanh, không chút dây dưa.

"Em đi thay đồ trước đây." Quay người đi đến tủ quần áo, lấy bộ đồ đã sớm chuẩn bị sẵn đi vào bên trong nữa, căn phòng rất lớn, cái cần có đều có sẵn, cô ta thật sự chọn lựa mình xác.

"Thật ra....."

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy anh ta nói, quay người nhìn chăm tỏ vẻ nghi hoặc, thật ra cái gì?

"Anh không ngại em thay đồ ở đây." Ngược lại anh ta càng hài lòng, có thể giúp đỡ kéo dây kéo, cực kỳ thích thú.

"Em ngại." Đã biết trước cái gì được thốt ra từ miệng anh đều là những thứ mà cô không muốn nghe.

Quả nhiên như vậy.

Cô ta nhanh chóng thay xong bộ đầm dài voan mỏng màu tím nhạt, lúc mở cửa ra phát hiện Cảnh Thần Hạo nhìn không chớp mắt, chân mày lơ lơ mím cười, trên tay anh còn cầm lấy cái hộp màu xanh dương.

Sao mà nhìn quen thuộc quá vậy, giống cái hộp vừa mới ném đi thế!

"Cái này lại là của ai tặng nữa đây?" cô ta giả bộ như không biết gì cười hỏi ngược lại.

"Người làm vừa mới đem lên đây, nói rằng bên trong có tờ giấy gì nhắn gửi, có lẽ là ai đem quà đến tặng, Nhiễm Nhiễm, em mở ra nhìn anh xem." Cảnh Thần Hạo đem phần quà đặt trước mặt cô ta, cái hộp xanh dương ấy như bị bùa yểm đã đến tận mắt cô ta.

"Được thôi!" cô ta hô lớn tự cổ vũ mình để lấy tinh thần mở cái hộp ra, bên trong thật giống cái hộp xanh dương kia như đúc.

Cạnh ren màu đen.....

Sau đó cô ta liền đóng mạnh cái hộp lại lần nữa, đoạt lấy nó, trực tiếp quăng xuống đất, kéo lấy tay anh lôi ra ngoài, "chúng ta có thể đi rồi!"

Người làm nào mà ranh thế không biết, buổi tiệc rượu sắp bắt đầu rồi, quan tâm làm gì tới cái thùng rác nữa!

Thật là!

"Thực ra anh vẫn chưa nhìn rõ cái gì bên trong, em không cần..... kích động đến vậy." Cảnh Thần Hạo mặt không đổi sắc nhìn cô ta, mi mắt cười nhẹ, tràn đầy sự chiều chuộng thương yêu.

Trước khi cô ta chưa đến, anh ta đã xem qua một lần, cũng chỉ là nhìn sơ qua.

Nên bây giờ vẫn không biết là cái gì.....

Có cơ hội nhất định hỏi Lâm Tri Hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282

"Anh lần đầu tổ chức long trọng như vậy, không kích động sao được, tim em thật sự cực kỳ kích động." Bùi Nhiễm Nhiễm kéo anh đi càng nhanh.

Đầm tím nhạt thuận theo bước chân của cô chuyển động, đẹp như 1 bông hoa yêu kiều nở rộ, ẩn hiện lộ ra mắt cá chân trắng gợi cảm của cô, đẹp đến chói mắt, bước chân như đi trên bông sen.

"Thật sự kích động?" Cảnh Thần Hạo nghiêng đầu nhìn mặt nhỏ của cô, cô phải là muốn rời khỏi phòng mới phải.

"Thật, ngọc trai còn ..." Cô quay người, đột nhiên bị áp vào tường, hành lang im lặng mang ánh đèn vàng hoàng hôn, phủ lên khuôn mặt đẹp trai lại mang tia ôn nhu.

Cô trừng mắt rồi từ từ nhắm lại, đột nhiên hôn mãnh liệt là sao?

Giảm kích động cũng không phải dùng cách này!

Nụ hôn sâu triền miên khiến mặt cô đỏ lên, cô mơ hồ mở 2 mắt trừng anh, cười nhạt: “Bây giờ người kích động trở thành anh rồi.”

“Anh không gấp, hay là chúng ta về phòng nghỉ cái.” Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dời từ đôi mắt đỏ hồng sang đôi mắt của cô.

Lúc này hiện lên rõ ràng khuôn mặt đang không ngừng lại gần của anh, đột nhiên xuất hiện bàn tay trắng nõn chặn đôi mắt anh.

Bùi Nhiễm Nhiễm xua tay 1 cái rồi thả ra: “Đi thôi! Đừng đùa nữa!”

“Uhm, tối nay chúng ta có là thời gian.” Cảnh Thần Hạo chủ động ôm eo cô, xuống lầu.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe lời vừa nãy của anh, càng kiên định tối nay nhất định phải chuốt say anh, cô không uống, tìm Thích Thịnh Thiên, Mẫn Lệ còn có Đường Sóc, cùng chuốt anh.

Cảnh Thần Hạo uống say....

Xong rồi, càng không dám tưởng tượng!

Đèn thủy tinh treo trên trần nhà màu trắng mang đến ánh sáng cho cả phòng, bốn bên trang trí bằng hoa hồng, nếu Bùi Nhiễm Nhiễm nhớ không lầm, đây là hoa hồng cùng loại với cái Cảnh Thần Hạo tặng cô khi cô sinh nhật.

Cảnh Thần Hạo có sở thích gì, sinh nhật anh mà làm như hôn lễ vậy, đặc biệt là sân khấu đó, có hoa hồng lớn, bốn phía còn có màn tím.

“Đây là ý anh hay Lâm Tri Hiểu?” Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn không được nghiêng đầu nhìn anh.

“Cô ấy.” Cảnh Thần Hạo mặt không biến sắc đồ lỗi.

“Tuy đẹp, rất mơ mộng, nhưng không hợp với Cảnh tổng anh... nhất là khí chất.” Cô lại nhìn hoa hồng xung quanh, chỉ cảm thấy tim đập.

Bữa tiệc không chỉ nhiều người kinh doanh, mà kí giả cũng nhiều, đều rất kích động có thể nhận được thiệp mời, phải biết ở thành phố a rất nhiều gia đình lớn cũng không nhận được.

Cho nên họ cảm thấy đêm nay nhất định xảy ra chuyện lớn.

Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm vừa xuất hiện ở bữa tiệc, lập tức nhận được chú ý, đèn lập tức chiếu lên người họ, cũng làm ngưng cuộc trò chuyện của họ.

“Tạm thời không nhận phỏng vấn, xin lỗi.” Bùi Nhiễm Nhiễm mở miệng trước, dù sao ở bên ngoài cô cũng mang thân phận thư kí tổng tài.

Các kí giả còn chưa hỏi 1 câu, liền bị cô vô tình ngắt lời.

Bọn họ mang hi vọng gửi đến Cảnh Thần Hạo bên cạnh Bùi Nhiễm Nhiễm, có thể nhận được 1 câu trả lời của anh càng khó.

Cảnh Thần Hạo ôm Bùi Nhiễm Nhiễm trực tiếp đi xuyên qua họ, chỉ để lại 4 chữ: “Chơi cho thật vui.”

“Dạ, nhất định.”

“Cảnh tổng yên tâm!”

Bùi Nhiễm Nhiễm và Cảnh Thần Hạo đi đến trung tâm, trong đám đông cô có thể thấy rõ Âu Dương Lập, mà bên cạnh anh không phải Liêu Vi, cũng không phải Hòa Miêu, cô độc 1 mình.

Ánh mắt 2 người giao nhau, mắt Âu Dương Lập lập tức sáng lên, mặt vui vẻ.

Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ nhìn anh 1 cái, rồi dời đi, cô kêu không mời Âu Dương Lập đến, nhưng Cảnh Thần Hạo lại mời rồi.

Nếu có thể, cô thật sự không muốn gặp anh ở đây.

“Em biết, không rời khỏi tầm mắt anh, không rời khỏi anh, anh yên tâm! Tuyệt không rời khỏi.” Bị dạy dỗ 1 2 lần, hơn nữa nay sinh nhật anh, cô sẽ không rời.

“Thật ngoan.” Cảnh Thần Hạo cúi đầu hài lòng nhìn cô, thuận tay cầm ly trái cây đưa đến trước mặt cô.

“Anh không thể uống rượu, tay anh chưa khỏe.” Cô trực tiếp lấy ly rượu từ tay anh, cho nên chuốt say từ đầu đến cuối đều là nói vậy thôi.

“Anh Hạo!” Thích Thịnh Thiên cười đi qua, thấy rõ Bùi Nhiễm Nhiễm giành ly rượu từ tay anh.

Mà Cảnh Thần Hạo lại nhìn qua kẻ bên anh, bóng dáng mơ hồ, cố nhìn cô, nhưng hơi khó: “Bạn nữ của cậu đâu?”

Lâm Tri Hiểu cúi đầu nhìn đầm trên người mình, tối nay sao cô quên mang băng đeo chứ!

Thất sách rồi!

“Thư ký Lâm, còn ngày đó làm gì, chúc anh Hạo của chúng ta mỗi năm đều có ngày nay, cạn ly!” Thích Thịnh Thiên cạn ly rượu với ly trái cây của Cảnh Thần Hạo, ngừng đầu uống cạn.

“Tôi muốn hỏi quà của cô tặng là gì?” Cảnh Thần Hạo cầm ly trái cây không có ý muốn uống, cúi đầu nhìn khuôn mặt không rõ của cô.

“A?” Lâm Tri Hiểu ngây người, nghiêng đầu nhìn mặt Bùi Nhiễm Nhiễm khề đơ, đại boss lời này có ý gì?

Hỏi thật hay thám tính?

Quà đó không vui sao?

“Thư ký Lâm, có lên tặng quà?” Thích Thịnh Thiên nghiêng đầu nhìn cô, lông mày nhíu lại, hứng thú hỏi, “Tặng gì, lấy ra coi thử?”

“Quản lý Thích, quà tặng rồi sao có thể lấy lại, nếu thật muốn, đợi anh sinh nhật, tôi tặng anh 1 món, bảo đảm cho anh 1 kinh hi!” Bùi Nhiễm Nhiễm mặt khôi phục bình thường, cười nhạt nói.

“Chuyện này thật tốt! Chị dâu quả là chị dâu tốt!” Thích Thịnh Thiên cười haha nhìn cô, không chú ý mặt Lâm Tri Hiểu sụp đổ vài phần.

Lúc họ chuẩn bị đi, Cảnh Thần Hạo không nhanh không chậm nói: “Cô vẫn chưa nói là gì.”

“Anh về là biết rồi, nói cái gì, cho quản lý Thích lưu lại chút suy nghĩ!” Bùi Nhiễm Nhiễm vẫy tay với Thích Thịnh Thiên, “Đi đi đi đi, đi chơi đi!”

Thích Thịnh Thiên ý vị thâm sâu nhìn họ 1 cái, kéo Lâm Tri Hiểu đi, Bùi Nhiễm Nhiễm có thể mơ hồ thấy Thích Thịnh Thiên hỏi Lâm Tri Hiểu tặng gì.

Bữa tiệc quả thật náo nhiệt, Thích Thịnh Thiên vừa đi, Cảnh Thần Hạo liền không thể thoát, dù sao cũng là đối tác, lần đầu anh làm tiệc, không thể quá lạnh lùng, chủ động qua chào hỏi, có thể coi là cho ám hiệu.

“Cảnh tổng thật có phúc, Bùi tiểu thư thật đẹp!”

“Bùi tiểu thư quả đúng là tiểu thư khuê cát, không chỉ đẹp, khí chất còn xuất chúng!”

Lời như vậy nghe quá nhiều, mà Bùi Nhiễm Nhiễm đứng cạnh bị khen đến mơ hồ, cô không muốn ở bên anh nữa, muốn chạy rồi.

Nhưng ý nghĩ vừa xuất hiện, liền bị người bên cạnh ôm chặt eo: “Theo anh lên kia.”

“Không cần chứ?” Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn hoa hồng ở trung tâm đó, ẩn hiện kích động.

Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn cô, không nói, nhẹ phát ra âm, “Uhm..”

Âm đuôi phát ra chút lạnh lùng áp bức, từ từ đến gần cô.

Cho nên, cô rất không có cốt khí gạt đầu, tùy anh kéo lên.

- ---- Nhóm dịch: Boss - iNovel ----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 283

Người chủ trì đưa cái micro màu đen nạm vàng cho anh, Bùi Nhiễm Nhiễm đứng bên cạnh anh cười 1 cách dịu dàng tao nhã, tự nhiên thoải mái.

Âu Dương Lập đứng ở trong đám đông nhìn bọn họ, hai người sóng vai bên nhau, trai xinh gái đẹp, vô cùng xứng đôi, lúc Cảnh Thần Hạo nói chuyện, Bùi Nhiễm Nhiễm liền nghiêng đầu nhìn anh ta, trong đôi mắt cũng chỉ có anh ta.

Đó là ánh mắt từng nhìn mình, tại sao bây giờ ngay cả một chút cũng không thêm bố thí cho anh chứ, trong lúc vô ý nhìn một cái, cũng chỉ có ánh mắt lạnh lùng và chán ghét.

Chuyện của 5 năm trước không liên quan nhiều đến anh, nếu nói thật sự có liên quan đến anh, cũng chỉ bởi vì người đó là mẹ anh, là bởi vì tập đoàn Âu Á của hiện tại.

“Xin hỏi Cảnh tổng, nghe nói người phụ nữ đứng cạnh anh đây đã có hai đứa con, còn là con lai, anh thật sự không ngại làm ba dượng sao?” Trong đám đông, bỗng nhiên có một tên phóng viên mạnh dạn đặt câu hỏi.

Trong đại sảnh, bởi vì câu hỏi này bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, những tin tức mà liên quan đến Cảnh Thần Hạo gần đây thật sự quá nóng, người muốn biết quá nhiều.

Cho dù Bùi Nhiễm Nhiễm xinh đẹp thế này, thế nhưng dù sao thì cô ta đã có con của người khác, đổi lại là bất kì ai sẽ đồng ý sao?

Huống chi còn là Cảnh Thần Hạo!

Đây chính là nam thần trong lòng bọn họ a! Muốn mà không có được, nhưng lại ham mê nữ sắc thích bà mẹ đơn thân!

Bọn họ làm sao cũng không thể chấp nhận!

“Đúng vậy! Tôi nghĩ Cảnh tổng cũng không ngại, dù sao thì trước đó cũng đã chụp được hình của Cảnh tổng tự mình đi đón con của Bùi tiểu thư, đứa bé đó có đôi mắt xanh, tóc màu vàng, nhìn vào thật sự rất đáng yêu!” Trong đại sảnh yên tĩnh, Âu Dương Lập bỗng nhiên mở miệng.

Thế nhưng giọng điệu này nghe vào chưa làm sao!

Đương nhiên tiền nhiệm đầu tập trung ở đây, hơn nữa tiền nhiệm còn vừa mới ly hôn, ban đầu tưởng là bởi vì người phụ nữ tên Hòa Miêu mà trên mạng lan truyền rộng rãi kia, hiện giờ xem ra, sự việc dường như không đơn giản như vậy.

Không ít người muốn xem kịch hay nhao nhao tránh ra, Âu Dương Lập đứng đối diện bọn họ, chỉ là hai người ở trên đài, anh ở dưới đài, về phương diện khí thế đã yếu đi nhiều.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy dáng vẻ của Âu Dương Lập, lập tức một trận buồn nôn xông tới, người không biết không sợ, anh ta thật đúng là cái gì cũng dám nói!

Cảnh Thần Hạo ôm chặt hông cô, khuôn mặt tuấn tú hơi mỉm cười nghiêng đầu nhìn cô, giọng trầm thấp như đang đang khóc kể lẻ văng lên trong đại sảnh, “con của Nhiễm Nhiễm chính là con của tôi.”

Âu Dương Lập chỉ cảm thấy trong đầu mình “oanh” một tiếng, giống như có vật gì đó hoàn toàn đổ sập.

Không ngờ Cảnh Thần Hạo lại thích cô ấy đến mức này, dù cho cô ấy sinh con cho người khác cũng không thêm đề ý.

Kỳ thật nếu đổi vị trí cho nhau mà suy nghĩ, anh cũng có thể không đề ý, chỉ cần Nhiễm Nhiễm trở về bên cạnh anh, sau đó đưa hai đứa nó đi, không sống chung với bọn họ là được.

“Cảnh tổng đúng là thâm tình a!”

“Đúng vậy! Cái này cũng có thể không so đo, quá rộng lượng!”

“Các người hiểu cái gì, cái này gọi là tình yêu thật sự!”

Bên tai Âu Dương Lập đều là những lời này, anh cảm giác đầu của mình muốn nổ tung vậy.

“Cảnh Thần Hạo, tôi cũng không tin anh thật sự không ngại! Giúp người đàn ông khác nuôi con anh cũng làm ra được sao? Từ khi nào mà Cảnh đại thiếu gia làm hiệp sĩ tiếp bàn cũng làm nghiêm túc đến vậy, thật đúng là giúp tôi mở rộng tầm mắt nha.” Âu Dương Lập nắm chặt ly rượu, ngửa đầu nhìn chằm chằm bọn họ, Cảnh đại thiếu anh cũng nên cẩn thận, người phụ nữ này với tôi là thanh mai trúc mã mười năm, nhân phẩm của cô ta ra sao tôi rõ nhất, đừng để bị khuôn mặt hại nước hại dân kia gạt nha, nói không chừng cô ta là đang lợi dụng anh đấy!”

Lời mà Âu Dương Lập vừa nói, các phóng viên vốn đang chụp hình càng thêm kích động, chuyện lớn rồi!

Mà không khí trong buổi tiệc càng thêm yên tĩnh như chết vậy. -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

Những chữ như hiệp sĩ tiếp bàn, thanh mai trúc mã, hại nước hại dân, lợi dụng ở trong đầu của bọn họ không ngừng quanh quẩn, tổng giám đốc Âu Dương thật dám nói.

“Vậy tôi ngược lại muốn biết, Nhân phẩm tôi thế nào? Tổng giám đốc Âu Dương lại hiểu rõ thế nào?” Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh, đôi mắt xinh đẹp nhàn nhạt quét qua mặt anh, “chúng ta trước đó sớm đã không còn tình cảm, trai cưới cợ gái lấy chồng không ai can thiệp ai, tôi có ly hôn một trăm lần rồi gã tiếp cũng không hề liên quan đến Âu Dương Lập anh.

Anh ta quản quá rộng rồi đấy!

“Tất cả mọi người đều nghe rồi đấy, đã tâm cô ta cũng không nhỏ, muốn cưới một trăm lần, tới đây tới đây nè, tôi vừa mới ly hôn đó! Nể mặt cô xinh đẹp như vậy, tôi cũng công hiến một tờ chứng nhận ly hôn cho cô, thế nào hả?” Những lời bôi nhọ cô anh vốn là một câu cũng không muốn nói, nhưng nhìn bọn họ ở bên nhau ngọt ngào như vậy, anh không chịu được.

“Chuyện này không cần phiền đến tổng giám đốc Âu Dương, nếu như Nhiễm Nhiễm thích chơi cưới nhanh ly hôn nhanh, đừng nói một trăm lần, một ngàn lần tôi cũng sẽ chơi chung với cô ấy, cột đối tượng kết hôn của cô ấy vĩnh viễn sẽ chỉ xuất hiện tên của một người, đó chính là tôi.” Cảnh Thần Hạo vừa nói xong, cánh tay khoác bên hông cô bỗng nhiên buông ra, quỳ một chân xuống đất, ngửa đầu nhìn cô.

Động tác đột ngột này của Cảnh Thần Hạo, khiến cho không khí của hội trường lần nữa nóng lên, cao trào đúng là một màn tiếp một màn.

Bùi Nhiễm Nhiễm cũng có chút kinh ngạc nhìn anh, thân hình sớm đã nghiêng qua, mở to mắt nhìn anh lấy ra một cái hộp màu đỏ.

Cuối cùng cô đã hiểu tại sao là hoa hồng đỏ, và lại hội trường giống hôn lễ thế này, thì ra đây là buổi cầu hôn.....

Vừa rồi bị lời của Âu Dương Lập làm cho có chút bức mình giờ lòng cô xúc động đến không cách nào nói nên lời, giống như mặc kệ trước đó Âu Dương Lập nói thế nào cô cũng không để ý, cô có người đàn ông trước mặt này yêu thương cô, quan tâm cô là đủ rồi.

Mặc kệ những người khác làm gì!

Cảnh Thần Hạo mở hộp ra, trong đôi mắt đen thâm thúy đều là khuôn mặt nhỏ vì xúc động mà có chút đỏ của cô trong giờ phút này, “Nhiễm Nhiễm, gả cho anh, để anh chăm sóc em cả đời, còn có Dương Dương và Noãn Noãn.”

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm giác trong cổ chua xót, rõ ràng rất muốn lập tức đồng ý anh, nhưng lại nghẹn ngào trong cổ họng nói không nên lời.

Cô không có trả lời ngay, cũng không nóng nảy, anh lấy chiếc nhẫn ra lần nữa nhìn vào cô, Giọng nói mát lạnh êm tai như gió mộc xuân, “Nhiễm Nhiễm, em có đồng ý không?”

Lâm Tri Hiểu nhìn thấy cảnh tượng này, kích động đến muốn trả lời giúp cô, boss tập nhiều lần lắm rồi a!

Mấy ngày nay cô giấu bí mật này thực sự quá khó chịu.

Thích Thịnh Thiên lườm cô một cái, cầu hôn thôi mà kích động như vậy sao?

Đứng bên cạnh Thích Thịnh Thiên là Đường Sóc cả đêm không nói được mấy câu nhìn chăm chăm hai người trên đài, mặc dù Bùi Nhiễm Nhiễm không có trả lời ngay, nhưng đáp án trong miệng cô rõ ràng đã không cần nói cũng biết.

Cô..... Sẽ đồng ý.

Bùi Nhiễm Nhiễm cơ hồ vẫn không trả lời, đã đưa tay trái ra trước, lời anh nói hôm đó lại hiện lên trong đầu cô, “luôn cảm thấy tay của em trống rỗng, thiếu mất cái gì đó.”

“Sau một hồi suy xét kỹ lưỡng, em đồng ý!” Cô cũng không thể nói bởi vì cô vừa rồi đang suy nghĩ chuyện tào lao, và lại quá bất ngờ, hoàn toàn không nghĩ tới đột nhiên sẽ biến thành thế này.”

Nhẫn kim cương chậm rãi được đeo vào ngón tay áp út của cô, trái tim yên ổn giờ đang đập “thình thịch thình thịch”, lòng tràn đầy đầy mắt đều chỉ có thể trông thấy hân.

Không phải là chưa từng thấy qua dáng vẻ nghiêm túc của anh, mà sự nghiêm túc trong giờ phút này của anh khác với mọi ngày, chuyên chú thế này, giống như là trước mặt anh là một búp bê bằng xứ được chế tạo tinh xảo, toàn tâm toàn ý che chở lấy.

Chiếc nhẫn đeo trên ngón tay vô danh, anh lập tức đứng dậy ôm lấy cô, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn, dưới sự chú ý của mọi người, hôn môi cô, trần trọc triển miên ấm áp, ăn không biết ngon, ngọt như đường.

“Chúc mừng Cảnh tổng thành công làm hiệp sĩ tiếp bàn.” Tiếng trào phúng lạnh lạnh của Âu Dương Lập vang lên không đúng lúc.

- -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Đầu Bùi Nhiễm Nhiễm bị hôn cứng, nhưng khi nghe thấy giọng anh, cô lập tức tỉnh lại.

Anh ta có ý kiếm chuyện phải không?

Cảnh Thần Hạo rời đôi môi ra khỏi cô, anh cúi nhìn, “Nhiễm Nhiễm, anh rất vui.”

Mặc dù họ đã kết hôn rồi, nhưng người khác không biết điều này, họ chưa tổ chức đám cưới công khai, anh vẫn luôn muốn dưới sự chứng kiến của bao nhiêu con người, cô chính thức trở thành người vợ của anh.

Giờ phút này anh rất muốn thông báo cho cả thế giới này biết, chồng của Bùi Nhiễm Nhiễm chính là Cảnh Thần Hạo!

“Em cũng vậy!” Bùi Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu sao chân cô tự dưng kiễng lên, thom lên má anh.

Cái thom này hoàn toàn do vô thức, chỉ do cô muốn thom anh một cái nên mới làm vậy.

“Mami, daddy!” Trong đám đông bỗng có tiếng gọi chọ chệ của Noãn Noãn, đám đông lùi thành một con đường nhỏ cho cô bé.

Họ vốn muốn nhìn những đứa trẻ có bố dượng là Cảnh Thần Hạo trông như thế nào, dù sao trước cũng mới chỉ được nhìn thấy trên báo đài, hơn nữa mới chỉ nhìn thấy một đứa, nhưng lần này tận mắt nhìn cận cảnh, đám đông gần như há hốc mồm.

Đứa nhỏ mặt lạnh như ông cụ nôn kia trông.....chẳng khác gì Cảnh Thần Hạo.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao đứa con trai lại giống Cảnh Thần Hạo đến vậy, thậm chí đến khí chất ‘Người lạ cấm gần’ hay những cử chỉ trông rất cao quý nơi thằng bé cũng chẳng khác gì Cảnh Thần Hạo.

Có mù cũng biết thằng bé chính là con của Cảnh Thần Hạo, là con ruột.

Nhưng cô bé kia thì không thể hiểu?

Đám đông nhìn nhau, đầu hồi ngày một lớn thêm.

Ai có thể đứng ra giải đáp mọi câu hỏi của họ có được không! Đang có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Tại sao song sinh lại khác nhau như vậy, một đứa chẳng khác gì bản thu nhỏ của Cảnh Thần Hạo, đứa còn lại nhìn thế nào cũng chẳng phải của anh!

“Vãi!” Thích Thịnh Thiên nhìn hai đứa nhỏ đang dắt tay nhau đi đến, hai mắt anh tròn tròn, “Hạo ca, đừng nói với em đây là con trai ruột của anh!”

“Ừ.” trong giọng nói bình thản của anh toát ra sự tự hào, nói rồi anh dắt Bùi Nhiễm Nhiễm đi xuống.

“Hạo ca, anh giấu tụi em nuôi chúng lớn đến vậy từ bao giờ thế!” Tiếng của Mẫn Lệ còn lớn hơn, tròn tròn mắt giờ này không đủ để diễn tả vẻ mặt của anh bây giờ.

Đứa bé kia có bảo không phải con của Cảnh Thần Hạo anh cũng không tin!

“Daddy!” Noãn Noãn mặc một chiếc váy trắng như cô công chúa nhỏ, rất tự nhiên giơ tay ra, giọng nói của cô bé mềm lại giòn, nghe khá dễ thương!

Cảnh Thần Hạo cúi người bế bổng bé lên một cách rất tự nhiên, Noãn Noãn ôm cổ ba, ngoan ngoãn thom lên má anh, “Daddy, sinh nhật vui vẻ! Mau xem xem, ba có thích quà Noãn Noãn đã chuẩn bị không?”

“Noãn Noãn mở ra để ba xem nào.” Cảnh Thần Hạo yêu chiều nhìn cô bé, gương mặt tuần tú kia thấp thoáng nụ cười hạnh phúc.

Khung cảnh quá đẹp, mau mau chụp ảnh thôi!

“Hạo ca, giờ không phải lúc chụp ảnh, giải thích, chúng em cần một lời giải thích!” Mẫn Lệ như muốn nổ tung vì kích động, bao nhiêu tin hot như vậy, khó mà làm anh giữ được bình tĩnh.

Anh vẫn luôn tin Cảnh Thần Hạo sẽ là người cuối cùng lấy vợ trong đám, không ngờ vị trí tiên phong mới thuộc về anh, không những là người tiên phong, con còn lớn đến nhường này rồi, mọi người hoàn toàn bất ngờ.

“Noãn Noãn Dương Dương, con của tớ và Nhiễm Nhiễm.” Cảnh Thần Hạo vắn tắt giải thích.

“Chị dâu thật lợi hại, có thể.....sinh được cả con lai.” Ánh mắt Thích Thịnh Thiên chưa hề rời khỏi Noãn Noãn.

Cô bé quá đôi xinh xắn, như một cô búp bê, mắt xanh tóc vàng, nhưng nhìn kỹ vẫn đúng là giống Bùi Nhiễm Nhiễm, mẹ nào con nấy.

Nhưng có phải là của Hạo ca hay không còn phải xét lại.

“Do đi truyền.” Cảnh Thần Hạo tiếp tục quảng cho Thích Thịnh Thiên một câu trả lời nửa vờ.

Âu Dương Lập đứng phía xa nhìn thấy khung cảnh tươi vui hạnh phúc của cả gia đình, ánh mắt anh ta như muốn nổi lửa, chính anh mới vừa nói Cảnh Thần Hạo đồ vô cho người khác nhưng không ngờ lại tự tát vào mặt mình trong phút chốc như vậy.

Rõ ràng do họ cố ý!

Nhưng sau khi sự giận dữ qua đi lại là một nỗi đau vô cùng, Nhiệm Nhiệm của anh ta lại đi sinh con cho Cảnh Thần Hạo, hơn nữa chúng còn lớn như vậy rồi.

Anh bỗng dưng nhớ lại cái đêm anh kết hôn 5 năm về trước, rằng ánh mắt của Nhiệm Nhiệm khi cô ngất đi.

Âu Dương Lập đứng đó vịn phần đầu đón, ngược lại, Cảnh Thần Hạo lúc này đang vui sướng nhìn chiếc cà vạt được cô bé vẽ nguệch ngoạc những nét đáng yêu, “Daddy thích lắm, cảm ơn Noãn Noãn.”

“Không khách sáo, Daddy thích là được!” Noãn Noãn vui sướng nhìn anh, may thay cô bé không vì quá mãi chơi mà bỏ lỡ tiệc sinh nhật của ba nó.

Sau Noãn Noãn, ánh nhìn của mọi người lại đổ dồn về cậu bé Dương Dương trong bàn tay của Bùi Nhiệm Nhiệm, hy vọng nghe được giọng của cậu bé tại nó quá giống Cảnh Thần Hạo nên đám đông đã bắt đầu lo lắng về tính cách của cậu, chắc không phải giống với ba nó chứ?

“Daddy, sinh nhật vui vẻ, con tặng mami cho daddy, sau này phải chăm sóc tốt cho mẹ không thì con sẽ đưa mẹ bỏ nhà ra đi đấy.” Dương Dương nói một tràng với cùng một sắc mặt.

Nửa đầu câu, Cảnh Thần Hạo vui lòng lắng nghe, nhưng nửa sau đoạn bỏ nhà ra đi anh nghe mà khó vui nổi.

Bùi Nhiệm Nhiệm đứng đó cảm thấy có chút cạn lời, cô trùng quạ với con trai rồi, làm sao bây giờ?

Cho nên rốt cục có bao nhiêu người muốn đóng gói cô để tặng cho Cảnh Thần Hạo chứ!

Món quà này có tùy tiện quá không!

“Một đại boss, một tiểu boss!” Thích Thịnh Thiên vô cùng kích động, mặc dù tay Dương Dương vẫn nắm lấy tay mẹ nhưng anh vẫn bế bổng thẳng bé lên.

Bùi Nhiệm Nhiệm không thể không lập tức bỏ tay thẳng bé ra, “Cậu cẩn thận một chút.”

“Chị dâu, chị yên tâm đi! Nó là cháu trai em em biết phải chăm sóc thế nào mà!” Thích Thịnh Thiên vô cùng hào hứng, tiểu Hạo ca!

Thật vui quá!

Nếu sau này Cảnh Thần Hạo bắt nạt anh, anh sẽ bắt nạt lại tiểu Hạo!

“Chú Đường.” Trong vòng tay của Thích Thịnh Thiên, Dương Dương nhìn sang Đường Sóc cạnh đó.

“Dương Dương, lâu quá không gặp.” Đường Sóc vẫn nở nụ cười hiền vẫy tay chào thẳng bé.

“Hai người quen biết à?” Người nói không phải Thích Thịnh Thiên, là Mẫn Lệ.

Mẫn Lệ cảm thấy lượng thông tin hôm nay hơi lớn, ánh mắt anh liên tục di động giữa hai người, tại sao đến Đường Sóc còn quen mà họ lại không được biết.

Hạo ca không công bằng!

“Quen, chúng con theo học ở trường mẫu giáo của chú Đường.” Dương Dương giải thích, nó cũng không muốn Đường Sóc khó xử.

Nhưng gặp mặt không chào hỏi nó không làm thế được.

“Các anh cứ nói chuyện! Em đưa Noãn Noãn Dương Dương đi ăn chút.” Bùi Nhiệm Nhiệm đột nhiên nói, cô bé nhà này có vẻ hơi đói rồi.

“Em ở ngay trước mắt anh đây thôi, anh không yên tâm có thể đi cùng em.” Bùi Nhiệm Nhiệm thấy Cảnh Thần Hạo có vẻ không thích lắm đành bồi thêm một câu.

Cô dễ gặp chuyện thế sao?

“Hạo ca, anh không thể đi được, chuyện lớn thế này anh phải giải thích đàng hoàng với bọn em mới được!” Thích Thịnh Thiên bế lấy Dương Dương không muốn buông, thẳng cháu trai cool ngầu thế này anh quá thích thú nó!

“Khi này tớ đã giải thích rất dễ hiểu rồi.” Cảnh Thần Hạo đưa tay tới trước Thích Thịnh Thiên, giọng nói bình thản, “Dương Dương”

“Hạo ca, cho em mượn thăng bé chơi một lát! Nhất định em sẽ cho nó ăn no căng mà!” Thích Thịnh Thiên nhìn bàn tay Cảnh Thần Hạo, tiếc nuối thăng bé dễ thương trong lòng mình.

Anh mới ôm nó chưa được bao lâu! Sao có thể buông nó ra nhanh vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285

“Muốn chơi đùa tự mình để đi” Cảnh Thần Hạo tiến lên trước một bước, từ phía sau Dương Dương bế cậu bé lên

“Anh Hạo, anh nói thì dễ đó, em biết đi đâu tìm một Bùi Nhiễm Nhiễm chứ, không phải, đi tìm một người phụ nữ mang thai đứa con của em trở về!” Thích Thịnh Thiên lưu luyến tiếc nuối nhìn Dương Dương bị Cảnh Thần Hạo bế đi mất, một nhà bốn người ở trước mặt của bọn họ từ từ đi xa

“Thích Thịnh Thiên, tớ thấy cậu chính là muốn nhảy thẳng qua giai đoạn trẻ sơ sinh của một đứa trẻ, cậu không cảm thấy từ nhỏ bắt đầu nuôi dưỡng sẽ càng có ý nghĩa hay sao? Tình cảm đối với cậu sẽ càng sâu đậm, cậu xem xem anh Hạo, Dương Dương chính là lạnh lạnh lùng lùng!” Mẫn Lệ cũng có chút tiếc nuối, anh còn chưa có được ôm chút nào à!

“Đó là bởi vì di truyền, anh Hạo cũng tính cách đó, cậu hy vọng Dương Dương và chị dâu giống thế? Tớ vẫn là cảm thấy em bé kiểu như thế vẫn dễ thương hơn, rất cool à! Thích Thịnh Thiên nhìn thấy Dương Dương Noãn Noãn dưới sự chăm lo ăn uống của Bùi Nhiễm Nhiễm, anh mới thu ánh mắt về, “Đường Sóc, trong coi kỹ em gái của cậu đó à! Điều này thật sự không thể phá hoại”

“Biết rồi” Đường Sóc tuốt miệng nói hai từ, rồi thì từ trước mặt của cậu ta bỏ đi

“Cậu không thấy hôm nay Đường Tư Điềm không có đến sao? Đường Sóc làm việc cậu vẫn không yên tâm sao, lại đâu phải là không quản nổi!” Mẫn Lợi lườm cậu ta một cái, “đi thôi! Uống rượu!”

Trong bữa tiệc đột nhiên Dương Dương Noãn Noãn xuất hiện, và cả chuyện cầu hôn lớn như thế này, hoàn toàn đủ để cho đám nhà báo tại hiện trường quay trở về viết nhiều viết lớn rồi, dùng hết trang bìa đăng tin

Hai tiểu bảo bối ăn thức ăn rồi, thì bế cả hai đứa trẻ quay trở lại phòng

Cảnh Thần Hạo bế Dương Dương vào trong phòng, để cậu bé xuống, Dương Dương lại kéo bàn tay của anh lại, “đợi một chút”

Cảnh Thần Hạo nghe thấy lời của Dương Dương, liền ngừng bước chân lại, cúi đầu xuống nhìn động tác của Dương Dương

Anh hôm nay thật sự rất cảm động, Dương Dương có thể nói ra tặng Nhiễm Nhiễm cho anh, thì chứng minh được trong lòng của Dương Dương đã từ từ bắt đầu tiếp nhận anh rồi

Điểm này đối với anh mà nói thật đơn giản là một bước nhảy vọt!

Trong bàn tay nhỏ bé của Dương Dương lấy ra một chiếc hộp chữ nhật dài màu đen đưa ra trước mặt của anh, “đây mới là quà tặng cho daddy”

“Cảm ơn” anh đưa tay ra đón lấy, từ từ mở chiếc hộp, bên trong là một cây bút máy màu đen, bên trên có khắc một chữ Cảnh, nét chữ rất giống với nét chữ của Dương Dương

Nghĩ đến điều này, anh cúi người xuống hôn một nụ hôn lên trên má của Dương Dương, “daddy rất thích”

“Chúc ngủ ngon” Dương Dương không còn nói thêm lời nào nữa, đối với cậu bé mà nói đã rất không dễ dàng gì rồi

“Chúc ngủ ngon” Cảnh Thần Hạo cầm theo chiếc hộp đi ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm đứng trước cửa

Chiếc hộp ở trong tay của anh giờ lên trước mặt cô, vòng tay qua eo ôm lấy cô hướng về trong căn phòng đi đến, “con trai tặng”

“Anh cứ mộng mơ đẹp đi!” Bùi Nhiễm Nhiễm hiểu rõ tính cách của Dương Dương, theo trước đây bao nhiêu ý kiến với anh ấy mà nói, hôm nay lại có thể nói ra những lời này, biểu thị trong lòng của thăng bé đã bắt đầu từ từ tiếp nhận Cảnh Thần Hạo rồi

Đây là một chuyện tốt!

“Em càng đẹp hơn” Cảnh Thần Hạo cảm thấy lúc này đây anh là hạnh phúc nhất, giống như là ôm trọn lấy toàn thế giới

“Anh không xuống dưới nữa sao?” bọn họ cứ như thế này rồi đi rồi, thật sự phù hợp sao?

Cảnh Thần Hạo lại hạ mình bế cô lên, khuôn mặt đầy ân ái nhìn cô, “anh mong muốn món quà của em”

“Quà của em bây giờ vẫn chưa được lấy, hôm sau đi à!” cô bỗng nhiên thì nghĩ ra tặng anh ấy món quà gì rồi

Tại lúc anh ấy hạ một đầu gối xuống cầu hôn cô, suy nghĩ như thế đột nhiên từ trong não của cô lóe lên

“Anh nhớ chưa đến ngày” Cảnh Thần Hạo hoài nghi nhìn cô, tối qua vẫn còn ở trên giường phong ba bão táp, cho dù hôm nay đến rồi, hôm sau cũng không thể biến mất

“Em nói không phải là em! Cảnh Thần Hạo trong đầu óc của anh đang nghĩ cái gì vậy? Em lúc nào nói món quà của anh là em rồi hả?” cô có chút khó chịu rồi đó

“Chẳng nhẽ không phải?” anh chỉ muốn cô mà thôi

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy nụ cười thấp thoáng bên miệng của anh ấy, bỗng nhiên hiểu ra điều gì

Lâm Trí Hiếu cậu là kẻ phản bội!

Cô ấy nhất định là nói cho Cảnh Thần Hạo rồi, bản thân chưa có nghĩ ra nên tặng món quà gì, cô ấy cho gợi ý chính là gói ghén bản thân tặng cho Cảnh Thần Hạo, sau đó bị anh ấy biết rồi

“Thật sự không phải à! Anh phải tin em!” giọng nói của cô vừa mới ngớt, cánh cửa ở phía sau lưng bị mở ra, Cảnh Thần Hạo bỗng cô lên đi vào trong phòng

Cánh cửa lại lần nữa “rầm” đóng lại rồi

Cô quay đầu lại liếc nhìn chiếc giường lớn ở sau lưng, xong rồi xong rồi, cô chết chắc rồi!

Cơ thể bị đặt lên trên giường, cô lập tức đưa tay ra, chủ động ôm lấy cổ của anh ấy, mỉm cười nhìn anh ấy, “anh nghe rõ đây, món quà em tặng anh chính là ngày hôm sau đem theo Dương Dương Noãn Noãn đến Cục dân sự đổi lại tên”

Cảnh Thần Hạo trước tiên là vì động tác cảm nhận được sự kinh ngạc không thể so sánh, tiếp đó nghe thấy lời của cô, sự vui sướng trong lòng đó và sự cảm động lập tức như muốn tuôn trào ra ngoài vậy

Không thể kìm nén muốn hôn lấy cô, để biểu thị tâm trạng kích động lúc này đây

“Đợi đã! Anh đừng kích động trước!” Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy ánh hào quang xanh trong mắt của anh ấy, cô biết ngay nói ra lời này anh ấy nhất định sẽ kích động mà

Nhưng cô thật sự rất muốn như thế này, Dương Dương Noãn Noãn chính là con của anh ấy, mang theo họ của anh ấy là điều đương nhiên đáng lý

“Nhiễm Nhiễm, em có phải nghĩ như thế này thì sẽ không phải sinh lần nữa không?” Cảnh Thần Hạo nghĩ đến có khả năng này, có chút không được vui

Nhưng mà anh sẽ tôn trọng ý của cô ấy, bọn họ đã có Dương Dương Noãn Noãn, nếu như cô ấy thật sự không muốn sinh nữa, có thể tạm thời không sinh

Chỉ là tạm thời...

“Cảnh Thần Hạo, anh cứ muốn khiến một món quà yên ổn nói thành như thế này sao, em chính là không muốn sinh anh có thể làm sao?” cô bĩu bĩu môi, bây giờ vấn đề cần quan tâm không phải là thay đổi tên gì cho bọn trẻ sao?

“Em nói Cảnh Dương Cảnh Noãn nghe không hay” sau khi bị bọn trẻ nói, anh cũng cảm thấy có chút kỳ quái

“Em biết à! Vì vậy em quyết định cứ để phía trước tên bọn trẻ cho thêm họ của anh, Cảnh Bùi Dương, Cảnh Bùi Noãn, có thể không?” Bùi Nhiễm Nhiễm căng tròn đôi mắt lên chú tâm ánh nhìn về anh ấy, trong lòng thấp thỏm có chút mong chờ câu trả lời của anh ấy

“Tại sao lại không thể chứ?” anh thật sự rất vui mừng rồi

Đầu là sinh nhất vui vẻ nhất trong 30 năm qua của anh, không có gì có thể so sánh sự vui vẻ hôm nay được

Cảnh Bùi Dương, Cảnh Bùi Noãn, có họ của anh, còn có họ của cô ấy, thật sự là cái tên đẹp

“Cảnh Thần Hạo, hôm nay tại sao bố mẹ không đến?” sinh nhật của anh ấy, lại không nhìn thấy bọn họ

“Hai người họ không thích náo nhiệt” tại hiện trường cầu hôn bọn họ nếu như muốn xem, bây giờ chắc có thể từ trên mạng nhìn thấy clip rồi

“Như vậy à! Quà của anh em cũng tặng rồi, bây giờ mời anh lập tức, tức khắc, trôi chảy từ trên người em bước xuống!” cô tuy rằng vừa rồi khi Dương Dương Noãn Noãn ăn đồ cũng có ăn một chút, bụng không có đói, nhưng mà thời gian rõ ràng vẫn còn rất sớm...

“Cảnh phu nhân, rất vui mừng thông báo cho em, anh muốn bóc quà rồi” nói thế cánh tay của anh đã luôn ra phía sau lưng của cô rồi, mục tiêu chính là chiếc khóa móc kéo cửa váy

Cảnh phu nhân ba từ này khiến cô lại phút chốc thất thần, nhưng mà bàn tay lớn ôm lên trên người, cô lập tức hoàn toàn

“Em không phải là món quà! Không được phép bóc, không được phép lột!” cô nhúc nhích cơ thể, cơ thể thì bị nhẹ nhàng quay ngoặt lại, cảm nhận được sau lưng bỗng lạnh, cô có cảm giác muốn khóc mà không có lệ

Món quà của cô hoàn hảo như vậy mà, tại làm sao còn bị còi!

“Con trai tặng, không thể không còi” trong khi nói, chiếc váy trên người cô đã bị anh ấy đẩy lên đến eo, mái tóc đen tuyền buông thả xuống lên trên cơ thể khỏa thân của cô, làn da trắng nõn thoáng hiện thoáng ẩn càng tăng cảm giác máu sôi sùng sục

Máu ở khắp người nhanh chóng hướng về chỗ nào đó, dồn dập di chuyển

“Chồng ơi, kiểm chế một chút, được không?” cô ngày mai còn muốn xuống giường đi tắm suối nước nóng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 286

“1 chút? Ừm, được....”

Ngoài trang viên tuyết lớn đang rơi như lông ngỗng bay đầy trời, mà trong phòng lại nhiệt tình như lửa, quần quýt triển miên, không ngừng.

Bùi Nhiễm Nhiễm đến cả thở cũng không được, đã nói trước là phải biết tiết chế mà?

Tuy Bùi Nhiễm Nhiễm và Cảnh Thần Hạo đã rời đi, nhưng yến tiệc của những người nổi tiếng thì vẫn cứ náo nhiệt, cứ cụm ly không ngừng, người người qua lại.

Thích Thịnh Thiên đôi tay trái vàng ngọc của anh, đặt lên vai của Đường Sóc, “Anh em, chúng ta lạc hậu rồi! Lạc hậu đến 5 năm, tròn 5 năm!”

“Các người có biết anh Hạo quá đáng như thế nào không? Trước đây còn bảo tôi cá cược với anh ấy xem ai kết hôn trước, may mà tôi không có cược! Tôi đến đối tượng còn chả có, còn con trai anh ta đã 5 tuổi rồi!” Thích Thịnh Thiên giờ 5 ngón tay còn đang run run lên.

Giờ trong đầu anh toàn xuất hiện hình dạng của cậu bé Cảnh Thần Hạo, khuôn mặt đó, khí chất đó, hoàn toàn di truyền từ Cảnh Thần Hạo.!

Đường Sóc bung ly rượu trên tay, liếc nhìn bàn tay run run của anh, cười nhẹ nói, “Anh có thể tìm mà...”

“Tìm không được!” Thích Thịnh Thiên rút tay về, bung ly rượu lên, ánh mắt liếc nhìn cái, thì thấy Âu Dương Lập đang lén lút đi vào.

“Đường Sóc, nếu anh là Âu Dương Lập, anh có điên không?” Thích Thịnh Thiên nhìn bóng dáng của Âu Dương Lập, thì chuẩn bị đứng lên.

“Có.” Phản ứng của Âu Dương Lập hôm đó có thể thấy, có thể làm ra chuyện gì nữa thì không nói trước được.

“Haixx” Thích Thịnh Thiên bỏ ly rượu trên tay xuống, muốn từ trên ghế trực tiếp xông ra đó.

Mẫn Lệ còn đang uống rượu, Thích Thịnh Thiên chạy ngay qua chỗ anh, Đường Sóc nhanh chóng biến mất.

Anh tiếp tục bung ly rượu cũng không được, bỏ xuống cũng không xong.

Sau cùng anh uống hết ly, rồi chạy theo, ngày tháng tốt đẹp không thể ngừng lại thêm xú sao?

Trong đầu Âu Dương Lập giờ đây toàn là 1 mảng mơ hồ, anh vốn không biết anh nên làm gì, trong lúc mơ hồ đã lên tới lầu 2.

Thân hình anh lắc lư, ánh đèn trước mắt cứ phân lớp, nếu không phải 1 tay dựa vào tường, anh có lẽ đã ngã rồi.

Trong đầu anh hiện ra cảnh Cảnh Thần Hạo cầu hôn Bùi Nhiễm Nhiễm, mặt cô tươi cười không chút giả tạo, anh nhận ra đó là sự nghiêm túc thật sự!

Nhiệm Nhiệm của anh ta sao có thể gả cho người khác!

Không thể!

Tay phải dường như nắm được nắm cửa, dùng lực đẩy, dường như không chút phản ứng, anh lại dùng sức xoay, sao lại không mở được.

Anh mới phát hiện, cửa này không mở được....

“Àm Âm âm...”

Âu Dương Lập đưa chân đạp mạnh cánh cửa, trong miệng không ngừng hét, “Nhiệm Nhiệm, Nhiệm Nhiệm...”

Trong phòng Lâm Tri Hiểu đang thay đồ, nghe thấy âm thanh thì hốt hoảng, phản ứng đầu tiên là cánh cửa đó chắc là rất chắc chắn.

Cánh cửa đang bị rung mạnh, rồi cô đột nhiên nghe thấy tiếng xong vào, nhanh chóng mặt đỏ và, nhưng không dám ra ngoài, tay trái tay phải còn cầm vũ khí, rồi cầm 1 bình hoa đi ra ngoài.

“Àm” 1 tiếng, cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra.

Lâm Tri Hiểu chỉ nhìn thấy ánh sáng sau lưng có người, liền nhắm mắt đạp bình hoa lên người đó, “A A A...ra ngoài...!”

“Bùm” 1 tiếng, bình hoa rơi xuống đất, Lâm Tri Hiểu vội lùi sau, “Đừng vào đây đừng vào đây!”

“Lâm, Tri, Hiểu!” Thích Thịnh Thiên tay sờ lên trán, thì thấy trên lòng bàn tay có không ít máu.

Lâm Tri Hiểu nghe thấy giọng của Thích Thịnh Thiên, thì ngừng lại, ngẩng đầu lên, còn ngoài cửa Mẫn Lệ đang đạp chân lên người Âu Dương Lập, còn Đường Sóc đứng kế bên, đang canh chừng hẳn.

“Chuyện gì đây?” Cô từ từ đi qua đó, vừa nãy cô nghe giọng của Âu Dương Lập, bị dọa nên phải tự vệ, không có ý khác.

“A...anh chảy máu rồi!” Lâm Tri Hiểu chạy đến trước mặt của Thích Thịnh Thiên phát hiện trán anh có vết tích, trên nền nhà có máu.

“Tôi không cố ý đâu, tôi cho rằng người vào đây là Âu Dương Lập!” Giờ Âu Dương Lập đang hôn mê, người có chuyện lại là Thích Thịnh Thiên.

“Các người đi trước!” Thích Thịnh Thiên quay lưng nói với mấy người Đường Sóc, rồi đưa tay đóng cửa lại, nhưng cửa phòng lại từ từ mở ra.

Do bên ngoài Âu Dương Lập đã cửa không ngừng, lúc Thích Thịnh Thiên đi tới thì đá vào người Âu Dương Lập, thực ra là dùng Âu Dương Lập để mở cửa.

Khóa cửa đã bị hư.

“Ồ ồ...” Mẫn Lệ kéo Âu Dương Lập đi, nhìn vào bên trong, “Thư lý Lâm nhớ chăm sóc cho Thích Thịnh Thiên đang hoảng nhé! Băng bó nhé! Chúng tôi đi trước!”

Mẫn Lệ kéo chân của Âu Dương Lập, hoàn toàn không để ý đến việc đang kéo lê lét anh ở ngoài hành lang, Đường Sóc ung dung đi sau, trên môi nở nụ cười nhé, tối nay thật thú vị!

Trong phòng, Lâm Tri Hiểu mở đèn, nhìn thấy tóc của Thích Thịnh Thiên bết máu, máu tươi chảy xuống má anh, nhìn cảnh trước mặt khiến chân tay cô rối bời.

“Đợi đã, tôi đi tìm tủ thuốc!” Lâm Tri Hiểu quay người đi, nhưng tay lại bị Thích Thịnh Thiên nắm chặt.

Thân hình cô bị anh dùng lực giữ lại, đứng trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh, thấy vết máu, trong lòng cô lại thấy sợ.

“Anh kéo tôi làm gì, tôi đi tìm tủ thuốc.” Giờ anh còn đang chảy máu! Anh rốt cuộc không biết sao?

“Cô cứ như vậy tìm đến bao giờ? Đầu giường bên trai ngăn thứ 2!” Thích Thịnh Thiên buông cô ra, đi vào trong.

Đầu anh giờ đang rất đau, nhưng thân thể anh đau anh có thể chịu được, còn trong lòng anh đang vui.

Sau này anh có thể quang minh chính đại bám theo cô, bị bình hoa đập cái thật đáng.

Lâm Tri Hiểu nghe lời anh, rất nhanh tìm thấy tủ thuốc, kéo anh ngồi xuống, “Sao anh biết rõ vậy?”

Cô là người phụ trách mà còn không biết.

“Anh là ai? Chỗ này không những đến gần 100 lần, mà còn...” Thích Thịnh Thiên đột nhiên im lặng, anh đang nói bậy gì đó.

Nhưng mong cô không nghe thấy gì, không nghe thấy.

“Bao nhiêu lần?” Trong tay Lâm Tri Hiểu đang cầm kéo tính cắt tóc anh, nhưng khi kéo đụng tới đầu anh, cô lại dừng lại,

“Tôi đột nhiên nhớ ra, Trang viên này có bác sĩ, anh đợi tí, tôi đi gọi bác sĩ, sẽ về liền.”

Cô chạy nhanh quá, Thích Thịnh Thiên khi phản ứng kịp thì thấy đã nắm lấy tay đang cầm cây kéo.

Lâm Tri Hiểu lập tức khuỷu gối nhìn anh, trong tay còn có ấn độ, không có vết tích chảy máu.

“Không cần gọi bác sĩ, chỉ là vết thương nhẹ gọi bác sĩ làm gì, cô không sợ bị mất mặt sao!” Thích Thịnh Thiên liếc nhìn cô, miệng đã có chút trắng bệch, “Nhanh lên! Thoa thuốc!”

“Anh quyết định để tôi làm sao? Tôi không biết băng, mà tóc anh nhất định sẽ bị cắt rất xấu, Thích Tổng anh phải nghĩ cho kỹ, nếu anh muốn đội tóc giả, tôi sẽ lựa cái đẹp cho anh.” Lâm Tri Hiểu cúi đầu yếu đuối nhìn anh, mặt trắng bệnh, nhưng phần máu chảy xuống vẫn còn nhuộm đỏ.

Trong đầu Thích Thịnh Thiên nghĩ đi nghĩ lại, nếu anh xuất hiện trước công ty với 1 bộ tóc xấu ối là xấu, anh thật sự không dám nghĩ tiếp.

“Đi đi đi, gọi bác sĩ đến phòng tôi.” Cửa khóa phòng cô đã hư, không thể ngủ ở đây được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 287

“Lập tức!” Lâm Tri Hiểu quay lưng cầm điện thoại liên gọi số điện thoại của bác sĩ, sau khi nhận được trả lời cầm lấy kéo căng thẳng bắt an nhìn vào anh.

“Có phải nên cầm máu trước?” Cô thực tình không nhẫn tâm tiếp tục nhìn nữa.

“Cô đừng nhúc nhích, có thể trên đầu còn có mảnh vỡ.” Anh đã dần dần cảm giác được đầu óc có chút choáng váng rồi.

Thích Thịnh Thiên bảo cô đừng nhúc nhích, cô quả thật không nhúc nhích thật, đứng tại chỗ nghiêng đầu nhìn về phía cửa, “Bên cạnh bên cạnh nữa là phòng của anh.....”

“Vậy cô còn ngây ở đó làm gì? Không đỡ tôi qua đó!” Thích Thịnh Thiên đưa tay về phía cô, yếu ớt như là sắp muốn ngã nhào xuống vậy.

Lâm Tri Hiểu lập tức vút cây kéo lên giường, đỡ Thích Thịnh Thiên đi về phía phòng anh, bọn họ vừa đến trước cửa phòng, bác sĩ và y tá cũng vừa tới.

Nhìn thấy trên đầu Thích Thịnh Thiên chảy máu, bốn mắt nhìn về phía kẻ gây họa là cô.

Trời ơi! Cô không phải cô ý thật.

Nếu như cô biết Thích Thịnh Thiên đi vào, cho cô cả ngàn cái gan cũng không dám ném anh!

Bình hoa đó còn không biết đất bao nhiêu! Ngày mai cô sẽ phá sản chắc rồi.

Quả nhiên như lời Thích Thịnh Thiên nói, trong tóc anh còn có những mảnh vỡ rất nhỏ, may mà cô nhớ đến còn có bác sĩ, nếu không cô nhất định sẽ hại chết Thích Thịnh Thiên.

Băng bó xong, bác sĩ và y tá đã rời khỏi, chỉ còn lại Lâm Tri Hiểu ở đây chăm sóc bệnh nhân.

Thích Thịnh Thiên nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, bờ môi không những tái xanh, còn có chút khô cần.

Lâm Tri Hiểu cầm thuốc trong lòng bàn tay, bưng ly nước ấm đưa đến trước mặt anh, “Thích tổng, uống thuốc trước, rồi ngủ tiếp.”

Đáp lại cô là sự yên lặng dài dằng, Thích Thịnh Thiên ngay cả mắt cũng không nhìn lên, trông như ngủ thiếp đi rồi.

“Thích tổng? Nếu như anh ngủ rồi, vậy thì không uống nữa.” Cô dự định đặt xuống, nhưng vừa đứng dậy đã nghe thấy tiếng khò khè của Thích Thịnh Thiên.

Khả năng làm việc khá tốt đấy, EQ hình như có chút thấp.....

“Tôi chẳng phải thấy anh ngủ rồi không nhẫn tâm quấy nhiễu anh thôi! Anh nếu như có thể ngủ được rồi vậy chứng minh anh không sao.” Vừa nãy bác sĩ nói, thuốc trên tay cô là thuốc giảm đau, an thần đấy, anh nếu như có thể ngủ được, thuốc không cần uống nữa.

Thích Thịnh Thiên gian nan mở to mắt nhìn cô, từ từ nhả ra hai chữ, “Đút tôi!”

“Vậy tôi đỡ anh dậy trước.” Lâm Tri Hiểu đặt ly nước và thuốc trên tay xuống, cúi người đi đỡ Thích Thịnh Thiên.

Nhưng lại rất bị kích phát hiện ra, sức lực của cô không ngờ lại đỡ Thích Thịnh Thiên không lên nổi!

Tất cả trọng lượng trên người anh hình như đều dựa dẫm vào cô, và bản thân anh không dùng tí sức lực nào.

“Thích tổng, hay là anh nằm uống đi!” Hai cánh tay cô đã ê ẩm rồi, nhưng anh chỉ là hơi nhúc nhích một chút, cự ly ngồi dậy còn khá xa.

“Cô không biết dùng miệng đút sao?” Thích Thịnh Thiên nhắm mắt nói một câu, trong lòng có sự mong đợi âm thầm.

Trong đầu hiện ra xúc cảm mềm mướt ngày ấy, trong lòng anh bắt đầu có chút xúc động.

Lâm Tri Hiểu chăm chú nhìn vào bờ môi tái xanh của Thích Thịnh Thiên, cũng nhớ đến hình ảnh ngày ấy Thích Thịnh Thiên dính phải son trên môi cô, “Thích tổng, anh muốn mùi vị son thế nào? Hay là tôi tặng anh một cây, anh bây giờ có thể yên tâm đi ngủ rồi!”

Cô không hề muốn đút anh uống thuốc, nụ hôn đầu mất rồi đã thôi, cô không hề muốn lần thứ hai lại trao vào tay anh.

Thích Thịnh Thiên đã choáng đến không chịu được, nhưng vẫn tỉnh táo nghe được cô nói tặng son cho anh, còn bảo anh yên tâm đi ngủ.

Người phụ nữ này quả nhiên không dễ đối phó, anh đã bị thương thành như thế, cô còn không chút động lòng!

Thế là, Thích Thịnh Thiên hơi mở to mắt, nhìn vào vị trí tay của cô, dùng hết sức giơ tay lên, dùng sức nắm lấy.

Phù.....

Cuối cùng có thể yên tâm đi ngủ rồi, không cần lo cô bỏ trốn nữa.....

“Thích tổng? Thích tổng?” Lâm Tri Hiểu cúi đầu nhìn vào cánh tay của mình, cố gắng muốn vùng vẫy ra, nhưng lại phát hiện căn bản không thoát ra được.

Không lẽ anh dùng sức không dùng vừa nãy để lại tới tận bây giờ sao?

“Thích Thịnh Thiên!” Cô lại la lên một tiếng, không nghe thấy Thích Thịnh Thiên trả lời, nhưng lại nghe thấy hơi thở nhẹ nhẹ.

Anh không ngờ ngủ thiếp đi rồi.....

Vậy cô phải làm sao?

Cô hôm nay bận rộn nguyên ngày, cũng buồn ngủ lắm rồi!

Rất muốn đi ngủ!

Ở bên giường đứng được một tiếng đồng hồ, mí trên và mí mắt dưới của cô không ngừng đánh nhau, sắp cảm cực không nổi rồi.

Cô tí mắt nhìn xuống chiếc giường lớn của Thích Thịnh Thiên và anh bây giờ đang nằm ở giữa giường, nhưng vị trí bên trái cô nằm lên vẫn có thể ngủ được.

Giường lớn chính là có điểm tốt!

Nghĩ đến đây, cô lập tức tháo giày ra, vén mền lên chui vào đấy, nghiêng người nằm ở cạnh giường, tay của Thích Thịnh Thiên bị cô đè xuống cổ vững vàng, duy trì suy nghĩ nếu như Thích Thịnh Thiên dựa qua đây cô liền có thể lăn xuống giường ngay, ngửi mùi thuốc thoang thoang dần dần tiến vào giấc ngủ.

Cô quả thật buồn ngủ rồi!

Tuyết rơi cả đêm ở buổi sáng dừng hẳn, mới vừa 6 giờ, trời đã sáng rồi, màu tuyết trắng rơi chiếu khắp nơi, làm sáng trung trang viên và phòng bệnh.

“Uhm.....” Lâm Tri Hiểu theo thói quen muốn trở người, nhưng cô vừa có động tác này, ý thức được gì không dám nhúc nhích!

Cô vào lúc nào lăn vào lòng của Thích Thịnh Thiên?

Hơn nữa lúc này sau lưng cô còn có thứ gì đó cứng cứng đè vào cô.....

Thích Thịnh Thiên lại là vào lúc nào nằm nghiêng người ngủ?

Trong giấc mơ tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi!

Tư thế ôm nhau mập mờ này, Lâm Tri Hiểu căn bản không dám nhúc nhích, cô chỉ là muốn nằm trên giường ngủ một giấc thôi, tại sao lại khó khăn như thế?

Một tay khác của Thích Thịnh Thiên để trên eo cô vững vàng, cơ thể cô gần như là cứng đờ, với cự ly mm từ từ di chuyển về hướng cạnh giường, chẳng sợ là chia cách một chút, đừng đề vào cô là được.

Không mấy dễ dàng di chuyển được một tí, má đỏ ửng vì xấu hổ trước khốn cảnh không biết làm sao này, đang mở to miệng hít thở, cô nhất định phải nghĩ ra cách im hơi lặng tiếng rời khỏi, tốt nhất là đừng kinh động đến Thích Thịnh Thiên.

Quyết đoán ra tay với cái tay ở phần eo, từ từ tiến vào đây, ngón tay vừa đụng vào làn da của anh, xúc cảm trơn trượt khiến cô lập tức rút tay về.

Cô lón đến gần này lần đầu tiên tiếp xúc gần như thế với đàn ông, nhưng không ngờ đến lại là tình huống như thế.

Xấu hổ đến không tả được.....

Trên đầu cô còn hơi thở nhẹ nhẹ, Thích Thịnh Thiên vẫn chưa tỉnh, nhưng anh chưa tỉnh, tại sao lại trỗi dậy rồi?

Đàn ông đứng chỉ là thứ dùng phần dưới để suy nghĩ, đáng sợ quá!

Cô lại một lần hướng về phía cánh tay anh, lần này vẫn chưa chạm đến tay anh, đột nhiên cơ thể cô bị anh ôm lấy, dựa sát vào lòng anh, hai thân thể dính chặt vào nhau, không một chút khe hở.

“Thích tổng? Anh dậy rồi sao?” Cô cố gắng ngẩng mắt muốn nhìn rõ Thích Thịnh Thiên lúc này có mở mắt không.

Nghe được tiếng hơi thở của anh hình như đã tỉnh rồi.

Đầu có Thích Thịnh Thiên rất đau, cũng trách tối hôm qua Lâm Tri Hiểu không có cho anh uống thuốc giảm đau, nhưng so với thuốc giảm đau anh bây giờ cần mau thứ khác quan trọng hơn.

Ví dụ phụ nữ.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 288

Có trời mới biết hôm nay não anh ta có bị bất thường rồi không, nhìn-dục lâu quá rồi, chưa đụng được nửa người phụ nữ nữa mà, và lại lúc này đang có một người đang nằm trên người anh ta nữa.

Anh có thể cảm nhận được da thịt mềm mại của cô ấy, mùi thơm nhẹ thơm phức thoảng qua mũi anh, dục vọng vốn có trong người anh ta đang rực cháy, như sắp tràn ra.

"AA....." Lâm Tri Hiểu tròn to cặp mắt, nhìn không chớp mắt vào Thích Thịnh Thiên bỗng nhiên trở mình bò lên người mình.

Nhìn thấy cặp mắt mơ mộng của anh, thấp thoáng lộ ra một sự quyến rũ mê tình, cô ta lập tức nghiêng đầu qua nhìn, nửa phần thân dưới đang chống đỡ món đồ của cô càng khiến mặt cô ta đỏ bừng lên.

"Cánh tổng, có thể phiền ngài từ trên người tôi leo xuống không?" cô ta cố gắng duy trì sự bình tĩnh nói, nhưng trời mới biết được tim cô lúc này đang đập thình thịch.

Cô ta hồi hộp đến không thể động đậy.

Thích Thịnh Thiên thấy gương mặt nhỏ của cô đang nghiêng đầu nhìn, bỗng nhiên cười ồ lên, "Lâm Tri Hiểu, cô đã đa thương tôi rồi, cô nên chịu trách nhiệm"

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm mà! Cho nên mời ngài leo xuống người tôi trước đã, tôi sẽ bung com nước đến, đem thuốc cho ngài, được không?" cô ta không muốn thất thân!

"Những thứ này không gấp, chịu trách nhiệm tình huống bây giờ trước đã....." ý của anh ta chỉ về hướng phía thân dưới anh ta, tiếp tục nhìn qua Lâm Tri Hiểu thì phát hiện mặt cô bây giờ càng đỏ thêm, như thể chỉ cần bóp nhẹ là có thể tưởng máu tươi ra vậy.

"Không được!" Lâm Tri Hiểu lập tức cự tuyệt, quay đầu nhìn anh ta, "Thích tổng, tôi không phải những người phụ nữ bên ngoài của anh, nếu như anh muốn giải quyết nhu cầu sinh lý, anh có thể tìm người khác, và lại tôi qua có rất nhiều thiên kim xinh đẹp, trong đó có người nào anh để ý chưa? Có cần tôi giúp anh liên hệ không?"

"Cô có vẻ như hiểu ý tôi nhỉ! Những người phụ nữ cô đang nói là?" anh vẫn không hiểu được Lâm Tri Hiểu tại sao ngay cả những chuyện này cũng rành rọt nhỉ.

"Tôi không biết anh đang nói ai, anh có thể cho tôi một cái tên và cách thức liên lạc, nếu như ở trong trang viên này thì tôi có thể mời dùm anh, được không? Nhưng anh hiện tại vẫn là bệnh nhân, không được quá tốn sức." Lâm Tri Hiểu chậm chậm giang cánh tay nhỏ ra, chống đỡ phản ngực của anh ta, "anh chịu khó chờ chút tôi đi tìm cho anh cũng được....."

"Lâm Tri Hiểu!" Thích Thịnh Thiên hô toáng lên, trở mình từ trên người cô xuống, bộ dạng như xác chết nằm bất động trên chiếc giường lớn.

Bị cô ta nói vậy, bây giờ anh ta không còn chút tâm trí nào nữa rồi.

Trước tình huống như vậy, Lâm Tri Hiểu vui mừng khôn siết, vừa mới được giải thoát, lập tức nhảy xuống giường, đem chăn kéo lại đắp lên người đang hoảng cho anh ta, cúi đầu nhìn anh ta kỹ càng, "Thích tổng, anh có cần phụ nữ nữa không?"

"Cô hỏi hên rồi?" Thích Thịnh Thiên nghiêng đầu trên ghẹo cô, "tối hôm qua là cô chủ động leo lên giường tôi mà, lúc này lại cự tuyệt dứt khoát, Lâm Tri Hiểu cô lạc mềm buộc chặt đùa giỡn hay đây!"

"Tôi cự tuyệt rồi nhưng lại tìm người cho ngài trò chơi này càng hay, cho nên Thích tổng ngài yên tâm nằm đợi đi nhé!" cô ta không muốn tiếp tục nén lại nữa, nhìn thấy ánh mắt Thích Thịnh Thiên đỏ chót như máu, để lại sau lưng anh một hình bóng đơn độc buồn chán, cô ta chuồn nhanh khỏi phòng.

Nhưng mà cô ta thật sự không dám rời khỏi, chạy về đến phòng vẫn chưa kịp thay đồ bèn đi dọn đồ đầu bếp chuẩn bị thức ăn cho anh ta trước.

Nửa tiếng sau, Lâm Tri Hiểu bụng canh gà đến phòng Thích Thịnh Thiên, phát hiện anh ta đang nhắm mắt như ngủ thiếp đi.

Vén chăn ra, Lâm Tri Hiểu nhìn khắp nơi, đã nửa tiếng rồi chắc đã tiêu tan rồi chăng?

"Cánh tổng, thức dậy ăn sáng nào!" chảy máu nhiều, nên bồi bổ, nên cô ta mới cố ý dọn đồ chuẩn bị canh gà cho anh ta, cái mùi thơm này cô vừa mới ngửi thôi đã chịu không nổi rồi.

Rất muốn ăn vài miếng, đói quá!

"Lâm Tri Hiểu, rốt cuộc cô có biết chăm sóc bệnh nhân không? Cô có cần phải trách nhiệm vậy không?" Thích Thịnh Thiên nằm trên giường chỉ trừ cái miệng đang hoạt động, còn những phần khác trên người đều không nhúc nhích.

Lâm Tri Hiểu đặt canh gà xuống trước, sau đó đến gần giường khom người xuống, "Cánh tổng, để tôi đỡ anh dậy."

Có thật là cô ta không biết chăm sóc người khác không? Cô ta còn có thể chăm sóc tốt Dương Dương Noãn Noãn mà, chỉ là không biết chăm sóc một người lớn như anh ta thôi.

Người đàn ông đang nằm đó bỗng nhiên mở to mắt ra, Lâm Tri Hiểu đặt tay lên người anh ta bỗng thấy khó xử, cô nam quả nữ ở chung một căn phòng, thực sự không hay chút nào!

Cô ta cố sức nâng đỡ anh ta dậy, "Thích tổng, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho đến khi anh khỏe hoàn toàn, anh yên tâm, việc tôi gây ra tôi sẽ chịu trách nhiệm."

"Hy vọng như vậy." Thích Thịnh Thiên dựa người vào giường, nhìn vào canh gà thơm nồng trước mặt mình, không kiềm được cảm giác đói.

Có cảm giác thèm muốn ăn uống rồi.

Lâm Tri Hiểu nhìn anh ta nói chuyện bình tĩnh, nghĩ ngay đến cảnh tượng lúc sáng vừa mới thức dậy, bỗng da đầu bị tê tái, cô ta thật sự không cố ý á!

Ai biểu anh ta nắm chặt cổ tay cô không buông chi, bị bắt đắc dĩ mới chiếm đóng cái giường lớn của anh thôi.

Lâm Tri Hiểu bụng chén sứ cho anh, "Thích tổng."

"Cô không đút cho tôi ăn à?" về mặt Thích Thịnh Thiên tỏ ra như về có lý.

Lâm Tri Hiểu sợ run, chẳng lẽ cô đã nghe nhầm?

"Cánh tổng, anh bị thương chỗ nào rồi chẳng.....không phải tay, thì chắc là cái đầu rồi!" như ý nói anh ta có thể tự ăn, không cần cô ta đút.

Thích Thịnh Thiên đưa tay lên, phất chốc lại xụi xuống, vẻ mặt như hiển nhiên rồi, "cô xem, hôm qua mắt rất nhiều máu, toàn thân rã rồi."

Cảm giác hồ thẹn ập đến, bất kể anh ta có giả vờ hay không, cô ta vẫn cảm thấy mình sai, tại sao lại không nhìn kỹ mà đập vào chứ!

Cô ta ngồi bên giường, hướng đến giường động đậy một lát, tinh thần hăng hoải bắt đầu nuốt anh ăn, lẫn tăn này giờ, canh gà đều nguội cả rồi, trực tiếp cho anh ta ăn luôn, ánh mắt khó tránh được sự tiếp xúc của anh ta, khắc tiếp theo cô ta liền buông mắt nhìn anh.

Làm việc ở Cảnh Thị vài năm rồi, lúc trước mỗi lần nhìn Thích Thịnh Thiên nhưng chưa bao giờ cô ta cảm thấy e thẹn như thế.....

Là e thẹn rồi sao?

Có vẻ như cô ta đã suy nghĩ hơi nhiều rồi, Thích Thịnh Thiên là một hoa hoa công tử mà, lần trước cùng anh ta nói sai chung một loại đồ đồ cũng chỉ là câu nói đùa giỡn thôi, cô ta lại để ý và để tâm lâu như vậy, còn nghĩ rằng Thích Thịnh Thiên để ý đến thân người cô ta.

Đó chắc chắn là ảo tưởng của cô mà thôi.....

Thích Thịnh Thiên luôn để mắt nhìn chăm vào sắc mặt cô, thường xuyên nhíu mày, lại nhanh chóng mở to ra, lộ ra biểu cảm thông suốt vui vẻ.

Đút anh ta ăn sao lại không chuyên tâm thế này!

"Á....." Lâm Tri Hiểu la thất thanh, chén sứ trên tay cô rơi xuống giường, còn dư chút canh bị đổ hết rồi.

"Sao anh lại bỗng nhiên đến gần sát tôi như thế!" cô ta quýnh lên đứng dậy, lấy khăn giấy lau hết canh gà trên giường.

"Bỏ đi, anh đứng dậy đi!" cô ta nhặt cái chén lên, cái giường lớn có vẻ êm ái, chén sứ không bị bể nát.

Thích Thịnh Thiên đưa chân lên giữ nhẹ những chỗ bị nước canh văng trúng, "lúc này cái chén rớt vào chân rồi."

Lâm Tri Hiểu quay người đặt cái chén xuống, sau đó mới nhìn anh tiếp, ánh mắt cô dừng ngay trên đầu anh ta, trên đầu đang quấn cái băng gạc màu trắng.

"Anh đứng lên tí, trong phòng có thủ sẵn chăn mới, để tôi lấy ra." Rõ ràng là anh ta tự tiếp cận cô mà, nên cô mới hết hồn.

Sự thật chứng minh, bất kể xảy ra chuyện gì, người không may mắn vẫn là cô ta.

"Chuyện về cái chăn thì để sang một bên, tôi muốn đi vệ sinh tí." Thích Thịnh Thiên nói như thế, nhưng cơ thể lại không nhúc nhích gì.

Lâm Tri Hiểu nhìn anh ta, và đoán mò ý anh là gì, anh ta muốn đi vệ sinh và cô ta đâu có liên quan gì?

Chẳng lẽ đến cả xuống giường anh ta cũng gặp khó khăn à?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 289

Lâm Tri Hiểu lấy chăn trên người anh ra, đắp để bên giường: "Được rồi, Thích tổng!"

"Ờ tôi." Thích Thịnh Thiên nhàn nhã đánh giá cô, bộ dạng như 1 lão gia.

Được, cô đỡ là được!

Đỡ anh dậy, rồi đỡ anh vào nhà vệ sinh, đứng trước bồn cầu, rồi chuẩn đi là được: "Thích tổng, tôi đi trước...."

Lâm Tri Hiểu đã quay người đi được 2 bước, tại sao tay cô bị anh kéo lại, còn rất có sức, thậm chí sức còn mạnh hơn cô, thể lực như vậy rốt cuộc cần gì cô đỡ?

"Còn chưa đỡ xong, cô đi đâu?" Thích Thịnh Thiên khế dùng lực, Lâm Tri Hiểu như 1 con chim nhỏ, bị anh bắt về.

Anh giải quyết vấn đề sinh lý còn cần cô đỡ không phải là chỗ đó chứ?

Kêu cô đỡ nó!

Có lộn không, cô là một khuê nữ, gặp còn chưa gặp qua, còn muốn cô đỡ?

Mặt Lâm Tri Hiểu đỏ lên lần nữa, dù cho tim luôn ám thị mình phải bình tĩnh, nhưng không có cách, dần dần cô cảm thấy tai cũng đỏ lên.

Hận không thể chạy khỏi chỗ này.

“Thích tổng, tôi có thể ra trước không, anh bắt tôi dùng sức mạnh vậy, căn bản không cần tôi đỡ.” Cô không muốn đỡ chút nào.

“Sức bắt cô thì tôi có, sức đỡ không có.” Tay nắm tay cô của Thích Thịnh Thiên khẽ dùng lực, “Quay qua đây!”

Cơ thể cô run rẩy, giọng yếu đi không ít, “Thích tổng anh tha tôi đi...”

Cô chết cũng không muốn quay qua, cũng không muốn đỡ.

“Lâm Tri Hiểu cô đúng là không có tiền đồ!” Thích Thịnh Thiên nghiêng đầu nhìn cô, mặt đỏ đều muốn ngất lan lên đến tai, cô thật sự đơn thuần vậy sao....

Thích Thịnh Thiên bắt đầu nghĩ lại có phải anh làm sai rồi không, dọa đến cô rồi.

Từ từ thả tay giam cầm cô ra, “Tôi còn chưa ăn no.”

“Bàn con, đợi lát anh ra dứt anh ăn.” Chỉ cần không ăn cô, tùy anh ăn bao lâu cũng được.

Cảm thấy gọng kim trên tay được thả lỏng, cô rút tay lại, lập tức thoát ra, trốn khỏi nhà vệ sinh, thuận tay đóng cửa lại.

Lúc Thích Thịnh Thiên ra, phát hiện Lâm Tri Hiểu đang ôm ga giường sạch sẽ được trải gọn gàng trên giường, mà lúc này nó bị ném ở sofa 1 cách đáng thương.

Lâm Tri Hiểu bây giờ càng không thể nhìn thẳng vào anh, nhưng cô vẫn phải giả bộ không chuyện gì xảy ra, ngẩng đầu nhìn anh, “Còn có cháo bí ngô, bánh mì thịt chà bông, sữa, anh muốn ăn gì?”

Thích Thịnh Thiên đến trước mặt cô, rồi ngồi bên giường, ngẩng đầu nhìn cô: “Đều muốn ăn.”

Bao gồm cô....

Nhưng chỉ có thể coi, không thể ăn!

“Được! Trước tiên ăn gì?”

Trước tiên ăn em.

“Tùy!” Thích Thịnh Thiên giọng không tốt nói.

Lâm Tri Hiểu cũng không hỏi thêm, bụng cháo cúi xuống dứt anh, bộ dạng này thật giống 1 người tàn tật!

“Tôi tự ăn, cô cũng ăn, đừng ngại, cô ăn no mới có sức chăm sóc tôi.” Thích Thịnh Thiên nhận tờ từ tay cô, cúi đầu chăm chú ăn, không nhìn cô nữa.

Thích Thịnh Thiên đột nhiên đổi tính?

Không quản nhiều nữa, cô thật sự đói rồi.

Lấy bánh mì thịt chà bông cô thích lên miệng, cắn 1 sáng, cuối cùng cũng được ngừng 1 chút.

Ăn xong bữa sáng, Thích Thịnh Thiên cũng uống thuốc rồi, 2 người cùng xuống lầu.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa cùng Dương Dương Noãn Noãn làm người tuyết về đến đại sảnh, vừa vào thích đầu Thích Thịnh Thiên bằng gạc trắng, nhìn Lâm Tri Hiểu 1 cái, mắt liền hiểu ra.

Lâm Tri Hiểu thấy cô như gặp cứu tinh, liền chạy về hướng Bùi Nhiễm Nhiễm, vừa đi 1 bước, chân cô liền ở tại chỗ không thể động đậy.

Thích Thịnh Thiên bắt lấy áo cô: “Muốn đi đâu?”

Cô nuốt nước miếng, cúi đầu nhìn Dương Dương Noãn Noãn: “Tôi nói chuyện với Dương Dương Noãn Noãn, bây giờ anh không phải không sao rồi sao?”

Cô hầu hạ anh cả buổi sáng rồi, còn không thể ngừng chút?

“Dì Tri Hiểu, 2 người...” Noãn Noãn bước nhỏ đi qua, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn tay Thích Thịnh Thiên nắm chặt áo Lâm Tri Hiểu: “Chú Thích, chú đang

ăn hiếp dì Tri Hiếu sao?”

Lời này thành công khiến Thích Thịnh Thiên buông tay, cúi đầu cười nhạt nhìn cô: “Noãn Noãn, chú Thích đây không gọi là ăn hiếp.”

Sáng sớm tí nữa là bị bắt nạt!

Lòng Lâm Tri Hiếu liên tục lặp lại, đây không gọi là bắt nạt, gọi là nô dịch!

“Uhm...” Noãn Noãn ngoan ngoãn đáp lại, kéo Dương Dương đi tìm Cảnh Thần Hạo.

Mà hướng đi của tụi nó và Thích Thịnh Thiên giống nhau, sau đó chỉ còn Lâm Tri Hiếu và Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn nhau.

“Nhiễm Nhiễm, hôm nay cậu có gặp Âu Dương Lập không?” Cô nhớ tới qua bị đánh ngất, sáng sớm bận tới giờ, còn không kịp lo lắng.

“Tôi qua đã bị mang đi rồi!” Mẫn Lệ ở không xa đáp họ 1 tiếng.

“Xảy ra chuyện gì?” Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy có liên quan đến vết thương của Thích Thịnh Thiên.

Lâm Tri Hiếu nói tóm tắt chuyện tới qua 1 lần, đương nhiên chuyện có chút ách mặt sáng nay với Thích Thịnh Thiên bị cô lờ đi, Nhiễm Nhiễm không cần biết.

“Lâm Tri Hiếu, qua đây!” Bùi Nhiễm Nhiễm còn chưa kịp có ý kiến, liền nghe giọng chồng mình.

Thích Thịnh Thiên ngồi trên sofa, mặt vốn có chút trắng bệch, lúc này lại mang ý cười nhạt, Lâm Tri Hiếu cảm thấy có cảm giác mưa gió đang kéo tới.

Noãn Noãn ngồi trên đùi Cảnh Thần Hạo, mặt nhỏ cười vui vẻ, mà ánh mắt anh nhìn qua cô, Bùi Nhiễm Nhiễm chớp mắt, kêu anh nói thẳng.

“Cái bình hoa cô dùng để đập Thích Thịnh Thiên...” Cảnh Thần Hạo ngừng 1 chút, trực tiếp nói: “Trả tiền mặt hay card?”

“Cảnh tổng, tôi có thể hỏi bao nhiêu không?” Cô không quan tâm tiền mặt hay card, cô phải trả nỗi không đã!

Mắt nhìn miệng Cảnh Thần Hạo động đậy, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức thả Lâm Tri Hiếu ra, cười đi qua phía anh, “Ông xã, chỉ là cái bình nhỏ, bỏ đi...”

“Chị dâu, đó không phải cái bình nhỏ, Tổng Thiên Hoa, Cảnh phu nhân thích nhất đó.” Thích Thịnh Thiên ở bên nói giúp, “Đập đến em đau chết mắt.”

“Vậy nên là cậu trả! Bình đập lên đầu cậu mới vỡ.” Bùi Nhiễm Nhiễm liếc anh cái, cậu chiếm tiện nghi rồi còn giả bộ ngoan ngoãn.

“Em bị đánh còn phải đền? Chị dâu sao chị lại vậy!” Thích Thịnh Thiên chỉ băng gạc trên đầu, “Thấy không, tóc cũng bị cắt rồi!”

“Thật ra chuyện này thật sự là tôi sai, nếu không có chuyện năm đó, tôi không...” cô lật lại chuyện cũ, cảm thấy nam nhân bên kia áp bức ngày càng tăng, cô như hiểu được gì đó.

Lâm Tri Hiếu mặt kỳ vọng nhìn cô, lời sau cô đột nhiên đổi chủ đề: “Nếu là mẹ thích, hai người mỗi người 1 nửa!”

Mỗi người 1 nửa cô cũng không đền nổi!

“Đề anh Hạo thu 2 bên phiên quá, như vậy đi! Tôi trả trước, Lâm Tri Hiếu cô nợ tôi, từ nay về sau tôi là chủ nợ của cô, biết chưa?” Thích Thịnh Thiên nhếch mày, cảm thấy đầu mình không đau nữa, toàn thân thoải mái.

Lâm Tri Hiếu cảm thấy mình bị sập bẫy...

Bị Thích Thịnh Thiên lừa cũng thôi đi, Nhiễm Nhiễm còn giúp đỡ, thư kí nhỏ nhoi đáng thương như cô, không có sức chống cự, chỉ biết tùy họ cắt xẻ.

- ---- Nhóm dịch: Boss - iNovel ----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290

Cô phảng phất đã nghe được tiếng cười đắc ý phát ra từ bên trong của Thích Thịnh Thiên, cô chẳng phải đã đồng ý chịu trách nhiệm tới cùng sao?

Tên này không tin cô thế sao!

“Sớm biết thế này, còn không bằng tối hôm qua người xông vào trước là Mẫn tổng hoặc Đường tổng, Thích tổng anh quá keo đi!” Cô hơi cúi đầu nói một câu, âm thanh mặc dù nhỏ, nhưng những người khác đều có thể nghe rõ.

Đường Sóc bởi vì công ty có việc, sớm đã đi rồi, Mẫn Lệ vô tội nằm đó nhìn cô một cái, “dù tôi đi vào trước đi! Tôi cũng sẽ không đền tiền đâu, đương nhiên là giao cho Thích Thịnh Thiên đền rồi, quan hệ của anh ta và anh Hạo tốt nhất, còn có thể làm cái giá hữu nghị, khá có lời!”

Anh phải mau chóng rời khỏi đây, nơi này đã thành thiên đường show ân ái rồi, rất không hợp với loại khí thế quý tộc độc thân này của anh.

“Ông xã, chúng ta đi tắm suối nước nóng đi! Bùi Nhiễm Nhiễm ôm Noãn Noãn lên, nơi này bọn họ cũng nên đi trước.

Cảnh Thần Hạo dắt tay Dương Dương đi, trong đại sảnh rất nhanh chỉ còn lại hai người hai mặt nhìn nhau.

“Thích tổng, cái bình hoa đó bao nhiêu tiền?” Sớm biết thế cô nên đập cái đèn bàn.

“250.”

“Anh mới 250!” Lâm Tri Hiểu liếc mắt nhìn anh, tức giận ngồi vào chỗ bên cạnh của Mẫn Lệ vừa ngồi.

Cô thiệt lớn rồi!

Thích Thịnh Thiên uể oải lườm cô một chút, ý cười nơi khóe miệng rất đậm, với tiền lương của cô, không ăn không uống bốn năm sẽ trả hết, không cần tuyệt vọng như thế, con người của tôi rất dễ nói chuyện, cô chọc tôi vui, thỉnh thoảng có thể giảm giá cho cô.”

“Tôi vẫn là chọn không ăn không uống bốn năm!” Cô có thể dọn đến nhà Nhiễm Nhiễm ăn nhờ ở đậu không?

“Không có tiền đồ!”

Lâm Tri Hiểu đã nghe được câu nói này vô số lần từ trong miệng của anh, trong lúc nhất thời lửa giận lan lên đầu, “chuyện này vốn không liên quan tới tôi, tôi vô tội, và lại dựa theo tính của Cảnh tổng, nếu như không phải anh ở đó cản trở, một cái bình hoa mà thôi, anh ta căn bản không quan tâm!”

“Rất..... Thông minh, thế nhưng vô dụng, tôi đã là chủ nợ của cô.”

“Anh dám nói anh đã chuyển cho Cảnh tổng 5 triệu?” Bọn họ mới vừa xuống tới, làm sao có thể nhanh như vậy đưa tiền cho Cảnh tổng, cô cũng không nhìn thấy.

Thích Thịnh Thiên nghe được lời cô nói, không thể phủ nhận mà cười, “Lâm Tri Hiểu, với lá gan vừa rồi của cô, có thể cô đã không cần đền tiền.”

Vừa nãy Cảnh Thần Hạo ở đây, làm sao cô dám!

“Ha ha, Thích tổng, sau này chúng ta cố gắng tránh ở riêng ngoại trừ công việc, được không?” Nụ cười trên mặt cô muốn giả bao nhiêu có bao nhiêu.

Nhưng Thích Thịnh Thiên nhìn cô nhìn khá thoái mái, chọc cô xù lông thế này không dễ nha!

.....

Trong một căn biệt thự màu trắng ở ngoại ô thành phố, Liễu Vi ngồi trên giường xem ipad trong tay, trong đó đang phát sóng đoạn clip cầu hôn Bùi Nhiễm Nhiễm của Cảnh Thần Hạo, trong cảnh tượng lãng mạn âm áp đó, cô nhìn thấy bóng dáng của Âu Dương Lập.

Mà liên quan tới lời mà Âu Dương Lập nói ở hiện trường, truyền thông cũng có đưa tin, không ngờ anh ta cũng muốn đi làm hiệp sĩ tiếp bàn gì đó.

Trên mặt cô lộ ra nụ cười lạnh tuyệt vọng, người đàn ông mà cô thích kiếp này không hề thích cô, rõ ràng cô đã có được, cho nên người thua rốt cuộc là Bùi Nhiễm Nhiễm hay là chính cô đây?

Cô xem tiếp, Dương Dương trong clip mặc một bộ vest nhỏ màu đen, nghiêm nhiên là một cậu bé đẹp trai phong độ có giáo dục tốt, Noãn Noãn bên cạnh mặc một cái váy công chúa đáng yêu, một tiếng cha đó kêu lên khiến tay cô không tự chủ run lên.

Mẫu chốt nhất là, cậu bé tên Dương Dương đó lại giống Cảnh Thần Hạo như vậy, tựa như phiên bản thu nhỏ của Cảnh Thần Hạo vậy!

“Bạt!” -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

Ipod trong tay bị ném xuống sàn nhà, cô cuộn rút hai chân, hai tay ôm đầu, không thể tin được cảnh vừa nhìn thấy.

“Không thể nào! Không thể nào!” Con của Bùi Nhiễm Nhiễm sao có thể là của Cảnh Thần Hạo! Bọn họ lại có hai đứa con!” Liễu Vi làm sao cũng không muốn tin vào sự thật này.

Bùi Nhiễm Nhiễm đã làm mất con của mình, thế nhưng con của cô ta và Cảnh Thần Hạo lại lớn như vậy, hai đứa nó đáng yêu cỡ nào!

Nếu như con của cô được sinh ra nhất định cũng vô cùng đáng yêu!

“Bùi, Nhiễm, Nhiễm.....”

Cô cơ hồ cắn răng nghiêng lợi hô lên tên của Bùi Nhiễm Nhiễm, người phụ nữ cô hận nhất của kiếp này!

Từ nhỏ đến lớn cô ta luôn hơn cô, không chỉ khiến cô và Âu Dương Lập ly hôn, còn làm cho Liêu thị phá sản.

Người đàn bà đó bây giờ lại sống hạnh phúc như thế, dựa vào cái gì!

Cô không cam tâm, không cam tâm!

“A a.....” Cô phát điên ôm đầu, sụp đổ kêu to.

.....

Thành phố A gần đây bàn luận xôn xao về chuyện hôn sự của Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm, còn có chính là Âu Dương Lập, 5 năm trước phách lối cưới thiên kim Liêu thị, đột nhiên ly hôn, trong buổi lễ cầu hôn của Cảnh Thần Hạo nói ra những lời thế này.

Phàm là những người từng tham gia hôn lễ của Âu Dương Lập vào 5 năm trước trong lòng đều biết rõ quan hệ vi diệu giữa bọn họ, truyền thông cũng đang lần lượt đưa tin, xâm nhập vào.

So sánh độ nóng của làng giải trí, ở trên thương trường, tập đoàn Âu Á và Cảnh thị vừa mới phát triển ngọc khí cạnh tranh càng thêm kịch liệt.

Cảnh thị mới đây tung ra một loạt thiết kế mới của nhà thiết kế quốc tế Vivian, vừa ra thị trường lập tức trở thành món đồ yêu thích của giới thời trang.

Các hoạt động chủ yếu như là đại minh tinh tham dự buổi trình diễn thời trang, tham gia quay truyền hình thực tế, buổi gặp gỡ v.v. đều có thể nhìn thấy hình ảnh của Cảnh thị, danh tiếng nâng cao đè ép tập đoàn Âu Á.

Vẫn khiến Âu Dương Lập nổi giận, thế nhưng điểm này anh căn bản không có cách gì, đại minh tinh rất nhiều đều là người của truyền thông Đường thị, Đường Sóc và Cảnh Thần Hạo quan hệ tốt như vậy, điểm này anh căn bản không có cách đột phá.

Xem ra Cảnh Thần Hạo đã chiếm thế thượng phong, bầu không khí của Cảnh thị cũng rất tốt, Bùi Nhiễm Nhiễm gần đây càng tranh thủ thời gian lo chuyện của Bùi gia năm đó.

Tào Lệ Phi đang kiểm nén cơn giận, hiện tại bà mỗi ngày chỉ trong nhà, ban ngày thì đến bệnh viện thăm Hòa Miêu, nửa bước cũng không bước vào công ty, còn Âu Dương Lập cũng không có trở về nhà.

Nhưng không thể đảm bảo giữa bọn họ không hề liên lạc cho nhau, bây giờ đã gần cuối năm, không biết năm nay có thể trải qua một năm tốt hay không.

Cô không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, tuyết lớn trắng xóa khiến cho cảnh sắc bên ngoài trở nên trong suốt, không biết hiện giờ mẹ của cô đang ở đâu.

Tại sao đột nhiên mất tích rồi?

“Chị Nhiễm Nhiễm!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe được giọng nói quen thuộc, nghiêng đầu cười khẽ, “tuyết lớn như thế, em có việc gọi điện thoại là được rồi, đích thân tới đây làm chi.”

Vu Quy Hảo cũng cười cười, “em cũng muốn lắm! Chị cũng biết sự phụ em không thích xuất hiện trong những trường hợp náo nhiệt mà, lần trước xem video biết chị đồng ý lời cầu hôn của Cảnh tổng, cho nên bảo em đến tặng quà cho chị ấy mà!

“Chị ấy cũng thật là, còn chưa tới lúc kết hôn nữa là! Tặng quà chi.” Bùi Nhiễm Nhiễm đã trải qua gần mười ngày rồi Vivian mới đưa tới, nhất định là món quà rất quý giá.

“Em cũng không biết, không dám mở ra xem.” Vu Quy Hảo từ trong bọc lấy ra một cái hộp màu xanh lam được gói tinh xảo đưa đến trước mặt cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm sau khi nhận lấy, liền mở ra, bên trong là một chiếc vòng ngọc rất đẹp, óng ánh sáng long lanh, nhìn rất giống đồ của Bùi gia.

Bỗng nhiên cô cầm vòng ngọc lên, mở đèn bàn lên cẩn thận quan sát, bỗng nhiên trông thấy có hai khe hở rất nhỏ, loại kia cảm giác quen thuộc đó ngày càng rõ nét.

Cô nhớ rõ có một lần cô làm vỡ một cái vòng ngọc ở trong nhà, thứ đồ này ở trong nhà quá nhiều, cô chỉ là mắt thấy bị cái vòng có vết nứt liền nghĩ tính lúc nào đó sửa lại, kết quả quên nói cho ba biết.

Cuối cùng không giải quyết được gì, chiếc vòng trong tay này rất giống với chiếc vòng ngọc không hề bị rơi qua nhìn như những chiếc khác mà năm đó cô làm rơi, và lại còn có một vết nứt nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291

70291.

“Chị Nhiễm Nhiễm, có vấn đề gì sao?” Ô Quy Hào cũng muốn cúi đầu xem, nhưng cô bị cách bởi bàn làm việc không nhìn rõ.

“Không có, chuyển lời tới chị giúp tôi, tôi rất thích.” Cô lắc lắc chiếc vòng trên cổ tay, cái mát lạnh từ nó chuyển sang cô cảm giác như trực tiếp đánh vào tim cô, thật đau đớn.

“Vậy em đi trước nhé!”

Sau khi Ô Quy Hào rời đi, cô liền lập tức bỏ chiếc vòng ra. Khi Bùi gia phá sản, gia sản của Bùi gia rơi vãi nhiều nơi cũng là chuyện thường, có thể Vivian biết chiếc vòng này chính là của Bùi gia nên mới đem tặng cho cô.

Cô cầm chiếc hộp lên, đặt lại chiếc vòng ngọc vào trong đó nhưng cứ có cảm giác bất an.

Cô lại đột nhiên đưa tay lấy chiếc vòng, lần này cô lột cả chiếc mút đựng vòng ngọc ra, lẽ nào do vô thức?

Nhưng ngay giây tiếp theo khiến cô khó mà cười được.

Dưới miếng đệm, nơi đáy hộp là một mảnh giấy nhỏ, Vivian còn thích làm mấy chuyện bí mật như vậy?

Cô mở mảnh giấy nho nhỏ kia ra, khi thấy những dòng chữ trên đó, cả người cô căng cứng.....

Cô không thể tin được nét chữ trên đó, nó quá giống với nét chữ của mẹ cô, thông tin trên đó càng khó tin hơn.

Trên mảnh giấy trắng chỉ vờn vờn 7 chữ, từng từ đều như đâm vào ngực cô, nòn không ra nuốt không trôi, đau đến khó tả.....

Không được phép lấy Cảnh Thần Hạo!

Tại sao cô lại không được lấy anh?

Thứ này nhất định là của mẹ, cô biết nét chữ của mẹ cô, thứ này không phải là giả!

Bà ấy có thể giao thứ này cho Vivian có nghĩa giữa họ có sự liên kết?

Nghĩ đến đây, cô vắt chiếc hộp cùng vòng tay vào trong túi xách, cũng chẳng buồn nói cho Cảnh Thần Hạo một câu mà trực tiếp rời khỏi công ty.

Cô phải đi hỏi cho ra lẽ rằng đây là thứ mà mẹ cô gửi đến hay chỉ là trò đùa ác của Vivian.

Clip hôn lễ của họ đã được đăng tải 10 ngày rồi, dù cho mẹ cô có đang ở nơi nào trên thế giới này cũng có đủ thời gian để trở về rồi, thậm chí chuyển tận tay cho cô mảnh giấy kia!

Từ khi chuyển đến nhà Cảnh Thần Hạo cô chưa từng tự lái xe, đừng nói hôm nay tuyết rơi nặng, đường khá trơn nhưng cô vẫn lái với vận tốc nhanh nhất có thể để đến trước cửa nhà Vivian.

Cô xuống xe chạy tới bấm chuông cửa, từ phía trong nhà phát ra giọng của Vivian, lúc này tâm trạng cô rối bời như lửa đốt.

Cô thật sự không hiểu ý nghĩa của câu nói ấy, lẽ nào chuyện của Bùi gia có liên quan tới Cảnh Thần Hạo?

Một khi có suy nghĩ này trong đầu, sự nghi ngờ trong cô càng lúc càng lớn dần.

Khi Vivian mở cửa, đúng lúc một cơn gió lạnh thổi đến, cơ thể cô bắt đầu run lên, khi này đi vội quá quên không mang theo khăn.

“Nhiễm Nhiễm, mau vào đây, bên ngoài lạnh.” Vivian thấy dáng vẻ của cô lập tức lo lắng, mau chóng kéo cô vào nhà.

Bùi Nhiễm Nhiễm vào trong nhà mới phát hiện cô đã lái xe quá nhanh để đến đây, đến nỗi Ô Quy Hào vẫn chưa kịp về.

“Em ngồi đây, chị đi lấy cho cốc trà nóng uống.” Vivian quay lưng định đi khỏi nhưng Bùi Nhiễm Nhiễm bỗng kéo cô lại.

“Em có chuyện gấp.” Cô buông tay ra rồi lấy vòng ngọc đưa tới trước mặt Vivian.

Cô muốn giữ bình tĩnh nhưng lại nhận thấy cô hoàn toàn khó mà giữ được, đôi môi rung lên từng từ khó tả, “Thứ này đúng là chị tặng cho em sao?”

“Có vấn đề gì à?” Vivian đón lấy chiếc vòng, “Mặc dù trên đó có mấy vết xước nhỏ nhưng chị nghĩ em vẫn sẽ thích nó.”

“Không phải chị tặng phải không?” Bùi Nhiễm Nhiễm vuốt lại tờ giấy đã bị vò nát trong tay đưa ra cho Vivian, “Chị, chắc chắn chị nhận ra nét chữ trên đó, là nét chữ của mẹ em, đây chính là nét chữ của bà ấy!”

Vivian để ý thấy nét chữ, và đương nhiên cũng như nội dung mà nó viết.

“Hôm qua chị nhận được nó, cũng chẳng mở ra xem, ngay sau đó nhận được một bức email, trên đó viết tặng nó cho em.” Vivian chẳng hề giấu giếm, thực ra cô cũng không biết Bối Tịnh Nguyệt ở đâu.

“Máy tính, em muốn xem mail!” Nếu có thể tra tìm được địa chỉ ip thì có thể biết mẹ cô ở đâu.

“Nhiễm Nhiễm không có ích gì đâu, sau khi chị mở ra xem thì không thể mở lần thứ hai nữa. Chị cũng tìm chuyên gia đến xem rồi, không truy tìm được địa chỉ ip mà cho dù có truy được có thể bà ấy đã sớm di chuyển rồi.

Không cần biết Vivian nói gì nhưng cô vẫn muốn mở mail xem.

Máy tính ngay trước mắt cô, tay phải ôm chuột, vì kích động, lòng bàn tay cô đã dính chút mồ hôi. Cô chậm chạp di chuột đến chiếc mail.

Những mail khác đều là mail công việc, chỉ có chiếc mail này là không tên.

Cô click chuột mở ra nhưng lại một lần nữa chạy lại trang chủ của mail, rõ ràng bản mail này đã được lập trình để chuyên gia cũng không tìm được địa chỉ ip, vậy thì sao cô có thể truy được.

Cô bắt lực ngồi thụp xuống ghế, nhìn chăm chăm dòng chữ, không được phép lấy Cánh Thần Hạo!

Cô nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến đến gần, giờ này cô vô cùng rối bời, “Chị, chị nói mẹ như vậy là ý gì?”

Vivian đặt một tách trà nóng bốc khói nghi ngút trước mặt Nhiễm Nhiễm, nhỏ nhẹ nói, “Nhiễm Nhiễm, đừng nghĩ nhiều như vậy, hạnh phúc của bản thân mới quan trọng, nếu như em thấy rằng anh ta là người có thể gửi gắm hạnh phúc cả đời thì chị nhất định sẽ đứng về phía em.”

“Nhưng mẹ không tán thành, không những không tán thành còn dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy.” Trong ký ức của cô, mẹ cô rất dịu dàng, từ nhỏ đến lớn chưa từng lớn tiếng với cô.

Không được phép, ba chữ này cô chưa bao giờ được nghe từ bà.

“Nhiễm Nhiễm.....” Vivian thấy cô đau khổ như vậy lại không biết phải làm thế nào an ủi.

Khi trước bất cứ lúc nào cô cũng là một đứa kiên cường, bây giờ chỉ vì một câu nói, chỉ vì một thứ như manh mối nhưng lại chẳng tìm được gì mà đau khổ như vậy.

“Ít nhất em biết bà ấy còn sống, đúng không?” Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên cười.

Coi như trong cái rủi có cái may.

Cô mở mắt cảm lấy tách trà, chiếc điện thoại vốn nằm im trong túi nay bỗng réo lên, Vivian thấy cô không phản ứng gì lấy làm kỳ lạ.

“Chắc là Cánh Thần Hạo, giờ em không muốn bắt điện thoại của anh ấy.” Cô ôm chặt tách trà trong tay, cô cần yên tĩnh suy nghĩ kỹ xem khi về phải đối mặt với anh thế nào.

Điện thoại cứ kêu rồi ngừng sau ít phút, sau đó lại kêu.

Cứ như vậy khoảng 5,6 phút rồi im lặng.

Giờ cô mới nâng tách trà trong tay đưa lên miệng nhấp một ngụm, nước trà nóng chảy đến cổ họng nhưng cũng không thể làm dịu đi vết đau dai dẳng kia.

Ô Quy Hạo vừa trở về, bước lên lầu đã nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, cô vừa định hỏi xe của ai đỗ dưới cửa!

“Chị Nhiễm Nhiễm, chị.....” Lời của cô ngắt quãng vì một ánh mắt của Vivian.

Nhưng sao chị Nhiễm Nhiễm nhanh quá? Cô đi trước mà còn chưa kịp về tới, trong khi đó Nhiễm Nhiễm lại đã về đến trước.

Một tách trà nóng đã cạn từ lúc nào, cô mới hồi hồn.

Không cần biết ra sao, chuyện này cô vẫn đang truy, hơn nữa nhất định sẽ có được đáp án rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 292

70292.

Nếu như thật sự có liên quan đến Cảnh Thần Hạo.....

Vaayjt hi cô phải làm sao?

Dương Dương Noãn Noãn phải làm sao?

Đột nhiên truyền đến áp lực nặng nề lớn như thế này, dồn ép cô dường như không thể hít thở

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi trên ghế, ngoảnh đầu qua nhìn ra bên ngoài cửa sổ, dường như bắt đầu rơi xuống bông tuyết khắp trời, thế giới sẽ biến một lần nữa thành toàn màu trắng toát

Nếu như tâm người cũng đơn thuần như thế, thì thế giới này có phải sẽ biến thành không giống nhau sao

Cô gục đầu xuống, gục lên trên mặt bàn, đến cả không biết Vivian và Ô Quy Hạo từ lúc nào rời bỏ khỏi căn phòng, trong đầu óc của cô lúc này chỉ có một câu nói, không được phép giả cho Cảnh Thần Hạo!

Không phải là không nên, mà là không được phép! Mang theo giọng điệu mệnh lệnh

Vậy rốt cuộc là có phải là lời nhắn của mẹ để lại cho cô không...

Cô bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân vội vàng, nặng nề không giống là của Vivian và Ô Quy Hạo, cô khó khăn ngoảnh đầu lại, khuôn mặt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo từng bước từng bước tiến về phía của cô

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng này, cô rất lâu trước đây đã quen biết rồi, chẳng lẽ 5 năm trước cô chưa biết người không rõ, con mắt của 5 năm sau vẫn kém như thế sao?

Hoặc có thể nói cô cơ bản từ đầu đến đuôi không có nhìn thấu anh ấy

Cảnh Thần Hạo, anh rốt cuộc có gì giấu diếm em không?

“Nhiễm Nhiễm...”

Cảnh Thần Hạo nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé bình thường của cô, bỗng trong tim co thắt lại đau nhói, anh không biết đã xảy ra chuyện gì, Nhiễm Nhiễm của anh dùng ánh mắt xa cách nhìn anh

“Anh làm sao tìm thấy em?” cô không có nhận điện thoại, Vivian và Ô Quy Hạo cũng không có bán đứng cô

“Trên xe có lắp đặt định vị GPS” Cảnh Thần Hạo đi đến bên cạnh cô, hạ mình, đưa tay ra để lên trên trán của cô

Tay của anh vừa mới chạm đến trán của cô, cô liền ngoảnh đầu sang một bên, người bình thường sẽ ở trên xe lắp đặt định vị GPS sao?

“Nhiễm Nhiễm...” cô ấy rốt cuộc làm sao vậy?

“Em không sao, có một bản thiết kế vẫn còn cần nói chuyện với chị Hòa, hôm nay không quay trở về” cô muốn suy nghĩ cẩn thận, vun vén tư duy

Cảnh Thần Hạo đột nhiên đưa tay ra bỗng thẳng cô lên, “công việc quan trọng hay sức khỏe quan trọng? Em là thư ký của anh, không phải là nhà thiết kế!”

“Anh thả em ra!” bàn tay nhỏ bé của cô đánh lên trên người của anh ấy, giống như là không có cảm nhận thấy gì vậy

Khuôn mặt lạnh băng của anh ấy thời khắc này nhìn sao mà khiếp người như thế, nhưng mà cứ nghĩ đến câu nói đó, trong lòng của cô liền đau thắt lại

“Cảnh Thần Hạo, anh thả em ra! Thả em ra!” cô không muốn quay về, không muốn đối diện với anh ấy

Rất không muốn!

“Em nằm mơ đi!” Cảnh Thần Hạo đi xuống dưới lầu, cả con đường không xê dịch ánh mắt ôm chặt lấy cô đi ra ngoài, Vivian và Ô Quy Hảo hai người chỉ có thể tròn tròn mắt nhìn hai người bọn họ rời đi

“Sự phụ, xảy ra chuyện gì vậy?” Ô Quy Hảo không hiểu hỏi

“Sự phụ cũng không biết nữa” chuyện đó Nhiệm Nhiệm nhất định sẽ không nói, đồ của cô ấy đều không có cầm theo, ngày mai mang đến đưa cho cô ấy được rồi

Còn trong chiếc xe ở bên ngoài, Bùi Nhiệm Nhiệm bị Cảnh Thần Hạo ôm chặt lấy không thả tay ra, Tiểu Dương lái xe nhanh chóng rời khỏi biệt thự của Vivian

“Cảnh Thần Hạo, anh có phải bị điên rồi không! Em nói rồi em có chuyện có chuyện!” cô nỗ lực muốn thoát ra, nhưng lại bị anh ấy ôm quá chặt, đẩy bỏ không nổi

“Có chuyện ngày mai nói tiếp, muốn đêm không quay về, ai cho em quyền lực đó?” cô ấy rốt cuộc có biết anh hôm nay phát hiện cô ấy không có ở đó, tâm trạng như thế nào khi gọi điện thoại cũng không có nhắc máy

Nếu như ở dưới tình hình bình thường, Nhiệm Nhiệm của anh là sẽ không làm chuyện kích động như thế này, vừa rồi ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy cô ấy, anh biết cô ấy có chuyện giấu diếm anh

“Em kết hôn rồi thì không có tự do nữa sao? Cảnh Thần Hạo có ai như anh thế này không? Có biết rằng tình huống kết hôn như thế của chúng ta, em hoàn toàn có thể tố cáo anh cưỡng ép hôn nhân đó!” cô phàn nàn, giọng nói ở trong không gian không lớn rõ ràng đến khác thường nổi lên

Hai từ ly hôn lọt vào trong tai của Cảnh Thần Hạo, cánh tay ôm lấy cô càng thêm dùng lực, tiến sát lại gần bên tai của cô ấy, trầm giọng, “em có thể thử xem, ai ở thành phố A dám nhận tố tụng của em!”

“Thành phố A không ai dám, em tìm nước ngoài không được sao? Đừng có nghĩ rằng anh có thể tay che lấp trời!”

“Bùi, Nhiệm, Nhiệm...” cô ấy không biết cô ấy đang nói cái gì, anh rõ ràng điều gì đều không có làm, làm sao lại muốn ly hôn gây náo loạn lớn như thế này

Bùi Nhiệm Nhiệm nghe thấy giọng nói của anh ấy, cơ thể của hai người bọn họ dính sát vào nhau, cô có thể cảm nhận được lồng ngực đập mạnh liệt của anh ấy, cảm giác này khiến con tim của cô càng thêm cáu kỉnh

Giống như là có một lớp sương mờ, chặn ngay trước mặt của cô, cô nỗ lực chạy ra bên ngoài, nhưng thế nào cũng đều không thể rời đi

“Em chỉ là có chút chuyện nhỏ, anh cần gì phải tốn nhiều công sức như thế này đến tìm em, trên xe lắp định vị GPS, Cảnh Thần Hạo anh đang phòng bị ai sao?” cô nghĩ đến điều này sau lưng từng đột từng đột toát lạnh

“Phòng em lạc mất” Cảnh Thần Hạo dường như cắn răng nói ra 4 chữ

“Em người lớn nhường này rồi làm sao có thể lạc mất? Cảnh Thần Hạo anh đừng có mà gây chuyện cười được không?” bây giờ trong đầu của cô rất loạn, rất loạn

“Phát sinh chuyện gì rồi?” Cảnh Thần Hạo bỗng nhiên hỏi

“Không liên quan đến anh!” cô khó chịu trả lời

“Vậy thì anh càng muốn biết rồi” không có liên quan đến anh, chẳng lẽ là có liên quan đến người đàn ông khác?

Bùi Nhiệm Nhiệm nín thở không nói lời nào, cô không muốn nói, điều gì đều không muốn nói, chỉ làm thấy rất mệt mỏi, muốn ngủ một giấc, nhưng mà lại không muốn ngủ ở trong lòng của anh ấy

“Anh có thể buông ra trước không?” anh ấy ôm chặt quá

Cảnh Thần Hạo buông tay thả lỏng một chút, sau đó thì không có sau đó nữa

Bùi Nhiệm Nhiệm cũng gắng gượng không để cho bản thân mình ngủ mất, trở về đến nhà nhìn thấy Dương Dương Noãn Noãn, cô giống như một người không có chuyện gì, trong nhà chỉ có trên người Cảnh Thần Hạo toát lên khí lạnh

Anh bức thiết muốn biết được Nhiệm Nhiệm rốt cuộc phát sinh chuyện gì, do đó đã lên trên lầu kêu Thích Thịnh Thiên đi điều tra

Kết quả của cuộc điều tra rất nhanh báo đến anh, đó chính là không có kết quả, sau khi Ô Quy Hào đến không bao lâu thì rời đi, Bùi Nhiễm Nhiễm cũng ra về rồi, còn đối với mọi chuyện phát sinh ở trong nhà của Vivian, ngoại trừ người đương sự không ai biết được

Mà Vivian và Bùi Nhiễm Nhiễm đều sẽ không nói

Cảnh Thần Hạo nghe thấy câu trả lời của cậu ta, nhắm mắt, “phòng làm việc của Nhiễm Nhiễm...lắp máy theo dõi”

“Anh Hạo, anh khẳng định? Dựa theo tính khí của chị dâu nếu như biết trong phòng làm việc có máy theo dõi, nhất định...”

“Nghe theo cậu hay nghe theo anh?”

“Nghe theo anh nghe theo anh!” Thích Thịnh Thiên dập điện thoại, không tình không nguyện tự mình đi lắp đặt máy theo dõi, chuyện tư mật như thế này không thể để người thứ hai biết được

Khi Cảnh Thần Hạo từ trong phòng sách xuống lầu, phát hiện không có ai ở trong phòng khách lớn, bên trong phòng ăn cũng chỉ có Dương Dương

“Mami đâu?” anh nhìn một cái lên bàn ăn, rõ ràng Bùi Nhiễm Nhiễm và Noãn Noãn đã ăn xong rồi

“Mami đưa em về phòng rồi” Dương Dương vẫn như cũ thần thái dùng bữa, đôi mắt sâu nhìn anh một cái, “hai người cãi nhau rồi?”

“Không có!” giống như là trả lời theo phản xạ vậy

“Daddy chọc mami giận rồi” Dương Dương hạ chiếc đĩa trong tay xuống, cầm chiếc khăn ăn lau miệng, “mami từ lúc trở về không thèm để ý daddy”

“Cảnh Bùi Dương!”

“Daddy, daddy gọi tên của con không có tác dụng, tự kiểm điểm đi!” Dương Dương xuống bàn, để lại một mình Cảnh Thần Hạo trong phòng ăn

Cảnh Thần Hạo nhìn bàn thức ăn trước mặt, rõ ràng người nhà của anh đều ở đây, tại vì sao bây giờ chỉ còn lại một mình anh!

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì rồi?

Anh hoàn toàn không có tâm trạng ăn cơm, nhắc người đứng dậy bỏ đi

Quay trở lại trong phòng đi tắm rửa, ngồi lên cạnh giường chờ đợi Nhiễm Nhiễm trở về, nhưng mà 2 tiếng đồng hồ trôi qua rồi, trong căn phòng vẫn chỉ có một mình anh

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 293

70293.

Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn chưa về!

Anh còn muốn tối nay sẽ hỏi cô rốt cuộc là sao, cô thì giỏi lắm dám trốn trong phòng con gái.

Nghĩ tới đây, anh trầm mặc, đứng dậy đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng Noãn Noãn lầu 3, Cảnh Thần Hạo mặc đồ ngủ đứng đó, do dự không biết có nên mở cửa không.

Anh thật sự không thể chịu được ánh nhìn hôm nay của Nhiễm Nhiễm, hoàn toàn giống như 1 người xa lạ.

Đưa tay vặn nắm cửa, cửa không mở được, bị khóa bên trong.

Cô biết anh sẽ làm thế sao?

Ngay cả lúc ngủ cũng nghĩ tới điều này, thông minh như thế thật không phải chuyện tốt gì.

Anh đứng ngoài cửa nhìn cánh cửa đang khóa kia, đang nghĩ có nghe cạy khóa, cứ đứng như thế, gần mấy tiếng đồng hồ.

Trời sáng rồi...

Anh nghe thấy bên trong có tiếng lục cục ngày thường, anh tính đứng ngoài cử động chân mình xú, nhưng phát hiện chân mình đã tê cứng, không thể đi được.

Cửa trong phòng mở ra, Bùi Nhiễm Nhiễm kéo Noãn Noãn xuất hiện trong tầm mắt anh, “Nhiễm Nhiễm...”

“Daddy!” Noãn Noãn cất tiếng ngọt ngào.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn ánh mắt đỏ ngầu nổi gân đỏ của anh, cái suy nghĩ cả đêm anh không ngủ xuất hiện trong đầu cô.

Cô cúi người bế Noãn Noãn lên, rồi nhẹ nhàng đi qua anh, “Bọn em xuống trước, anh tự nhiên.”

“Vợ ơi!” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay kéo lấy áo cô, “Chân anh tê rồi!”

“Chút nữa là hết thôi!” Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu nhìn tay anh đang kéo áo cô, “Noãn Noãn phải ăn sáng anh bỏ tay ra được không?”

Cảnh Thần Hạo chú ý cô vẫn mặc đồ hôm qua, như vậy tức là đến cả phòng mình cô cũng chưa về, như vậy lát nữa cô sẽ về phòng thay đồ.

Anh bỏ tay ra, “Noãn Noãn ăn nhiều chút.”

“Daddy cũng mau xuống nhé!” Noãn Noãn cười ngọt ngào, không phát hiện ra điểm bất thường của Cảnh Thần Hạo, đã bị Bùi Nhiễm Nhiễm bế đi.

Bùi Nhiễm Nhiễm và Noãn Noãn đi xuống xong, anh vẫn chưa rời khỏi ngày, Dương Dương cũng từ phòng bên cạnh đi ra.

Thân hình bé nhỏ mang theo nét lạnh lùng từ từ bước về phía anh, chú ý đến những gân máu nhỏ trong mắt anh, “Xem ra mami vẫn chưa tha thứ cho ba, con rất muốn biết ba rốt cuộc đã làm gì có lỗi với mami, nếu tiện, thì có thể nói con nghe thử?”

“Ba còn muốn biết hơn con.” Anh thấy chân mình đã bót tê, nhưng vẫn chưa đi, nếu mà té trước mặt con thì thật mất hình tượng.

Anh cảm thấy mình thật là oan, chả hiểu gì hết bị Bùi Nhiễm Nhiễm ngó lơ, thật là đáng ghét.

Dương Dương đi qua bên cạnh anh, vô cùng đồng cảm nhìn anh, lại dùng ánh mắt tự mình chuốc lấy dành cho anh, rồi mắt hút hoàn toàn khỏi hành lang.

Cảnh Thần Hạo nhanh chóng về phòng, vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi nghiêm túc ngồi ở sofa đợi Bùi Nhiễm Nhiễm về phòng.

Đợi đi rồi đợi lại, hơn 1 tiếng trôi qua, không thấy Bùi Nhiễm Nhiễm trở vào, nhưng lại nghe tiếng xe rời đi.

“Đáng chết!”

Anh đứng dậy nhìn ra cửa sổ, chỉ nhìn thấy 1 chiếc xe đen phóng nhanh đi khỏi.

Cảnh Thị.

Thích Thịnh Thiên hôm nay vừa đến công ty đã phát hiện có gì đó không bình thường, bầu không khí gì đó lạ, đặt biệt nặng nề.

Anh hí hửng đi đến phòng của Lâm Tri Hiểu, thấy cô đang bận, gõ cửa trên bàn, “Xem tóc tôi đã mọc ra rồi nè.”

Lâm Tri Hiểu ngược mắt nhìn, “Tôi thấy anh nên cắt thêm cả inch.”

Tóc sao có thể mọc ra nhanh vậy, nhưng nhìn trên đầu của Thích Thịnh Thiên thiếu 1 nhúm tóc, nhìn vào rất mắc cười.

“Lâm Tri Hiểu, tháng này có phải nên trả nợ không? Từ cuối tháng lê lét đến đầu tháng.” Chủ nợ như anh có phải quá là khoan hồng độ lượng không.

“Nếu cô không muốn trả tiền thì còn có cách khác, có muốn thử không?” Lâm Tri Hiểu chưa trả lời, anh lại thêm câu.

“Cách gì?” Lâm Tri Hiểu có chút kích động.

“Lấy thịt đền.”

“Giờ trưa tôi sẽ đi rút tiền.” Lâm Tri Hiểu nói xong cúi đầu tiếp tục làm việc, hoàn toàn coi anh như không tồn tại.

Anh chớp mắt, người phụ nữ này đúng là uống nước lã mà trưởng thành mà?

“Tôi không nhận tiền mặt.”

“Thích Tổng, phiền anh cho tôi số tài khoản ngân hàng, được không?” Lâm Tri Hiểu cúi đầu cười với nụ cười rập khuôn.

Thích Thịnh Thiên đưa 1 cái thẻ trước mặt cô, “mặt khẩu sáu con số sáu”

Sau đó đi mất....

Lâm Tri Hiếu nhìn tấm thẻ vàng trên bàn, thượng đế có thể nói cho cô biết, cái quỷ gì đây không?

Cô cần tài khoản ngân hàng, không cần thẻ!

May mà Thích Thịnh Thiên vừa đi đã trở lại, nhưng không phải vì chuyện cái thẻ, “Hôm qua cô và Bùi Nhiễm Nhiễm không có liên quan gì chứ?”

“Sao?” Lâm Tri Hiếu không hiểu hỏi lại.

“Không thì thôi.” Anh đoán từ chỗ Lâm Tri Hiếu chắc không moi được gì, hay là đi hỏi Vu Quy, cô ta chắc sẽ biết.

Trong văn phòng làm việc của Tổng tài.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu nhìn tay anh ký tên, đã hơn 5 phút mà 1 chữ Cảnh cũng chưa ký xong.

Tính nhẫn nại cô càng ngày càng ít, điều quan trọng là cô không muốn lãng phí thời gian ở đây.

“Cảnh Tổng, nếu tay anh có vấn đề, có thể đóng dấu.” Cô lạnh lẽo lên tiếng.

1 khắc sau, bút trên tay Cảnh Thần Hạo lặn xuống chân cô, tiếng dùng sức vứt cây bút, “Beng” 1 tiếng.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh rời ngưỡng người lên, trong lòng nói không được sự khó chịu và bức xúc, “Văn kiện này cũng không gấp, anh bao giờ rảnh thì ký cũng được.”

Cô nhặt cây bút lên, bút đã hư, đồ đã hư thì anh sẽ không cần nữa.

Nên, cô trực tiếp ném vào thùng rác, quay người đi.

Đột nhiên sau lưng cô có 1 bóng bay vụt qua, đóng cửa lại.

Rồi thanh lạnh đứng trước mặt cô, lưng dựa vào tường, rõ ràng là đang mặc đồ khá dày, mà cô vẫn cảm thấy lạnh, lạnh thấu xương.

“Cảnh Thần Hạo, anh làm gì?” Cô lẹ miệng, chuyện hôm qua, cô thật không muốn nói nhiều.

“Nhiễm Nhiễm...” Anh ngậm ngừng khuôn mặt đẹp trai tiến gần cô, “Có chuyện gì nói được không?”

Khẩu khí cầu xin như vậy, chỉ xuất hiện trước mặt cô.

Cô nên nói sao?

Nói mẹ cô không đồng ý cho cô lấy anh?

Nói vậy, sợ anh càng điên thêm.

“Chỉ là em có chút không khỏe?”

“Không khỏe chỗ nào?” Anh hoảng hốt, lùi 1 bước, nhìn cô 1 lượt, đồ trên người cô đã thay bộ khác.

Anh đã quên, đồ của cô ngoài ở phòng họ, trên lầu 2 còn 1 gian phòng, toàn đồ cô.

“Thời kỳ sinh lý, phiền.” Kinh nguyệt mới đến hơi sáng, thật là cái có tốt.

“Cứ tới ngày em lại thấy anh phiền.” Lời cô nói sao anh tin được.

“Đổi với thẻ loại toàn nghĩ đến tình – sắc như Cảnh Thần Hạo, đây chẳng phải là kiếp nạn trong tháng sao? Em đang giúp anh có thể độ qua 7 ngày tươi đẹp đó.” Cô đến nói dối cũng không chớp mắt.

“Á...” Bùi Nhiễm Nhiễm kêu lên rồi cúi đầu nhìn anh đột nhiên nắm lấy phần giữa chân cô, còn vô si đến mức bóp bóp.

“Giờ anh tin chưa?” Cô đột nhiên đẩy anh ra, “Anh đừng nghĩ nhiều quá, con gái đến ngày rất là khó tính, đó là chuyện thường.”

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294

70294.

Anh không tin!

Với sự am hiểu của anh với cô, lâu như thế kỉ sinh lý của cô cũng không giống như hôm qua vậy, cô nhất định có chuyện giấu anh.

“Vậy anh có thể buông em ra không? Em còn có nhiều việc phải làm.” Sắp đến cuối năm, cô bận chết đi được.

Nhưng lại ngay lúc này gặp chuyện như thế, lòng của cô rất hoang mang.

“Đề Lâm Tri Hiểu làm, em thì ngồi đây.” Anh không muốn nhìn thấy cô rời khỏi nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm tưởng rằng anh ngồi ở đây là ngồi sofa đối diện anh, nhưng cô bây giờ không ngờ lại ngồi trên đùi anh.

Ở giữa mũi toàn là hơi thở của anh, cô làm sao có thể phớt lờ được, còn anh thì sao?

Kí văn kiện chưa kí hồi nãy rồi, phải nghiêm túc bắt đầu làm việc.

Cô bắt an nhúc nhích, đôi tay không biết phải đặt đâu mới thích hợp.

“Nhiễm Nhiễm.” Cảnh Thần Hạo đột nhiên ôm chặt lấy cô, thổi hơi nóng vào tai cô, “Em động đây nữa anh chịu không nổi.”

“Vậy anh có thể buông em ra, như vậy rất khó chịu.” Cả người cô bị anh ôm lấy, ngay cả muốn nhúc nhích cũng là điều xa xỉ.

Vậy em nhúc nhích đi!” Buông cô ra không thể nào!

Bùi Nhiễm Nhiễm cựa lờ, trực tiếp đôi tay quàng lấy cổ anh, áp sát vào anh, khiến anh hoàn toàn không cách nào làm việc.

“Anh xem, để em ở lại đây, hoàn toàn quấy nhiễu anh.” Cô muốn rời đi.

“Ok, em muốn quấy nhiễu như thế nào cũng được.” Cả đêm hôm qua anh không ngủ ngon giấc, lúc này ngửi được mùi thơm thoang thoang của cô, đúng thật buồn ngủ rồi.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn vào ánh mắt màu máu tơ của anh, đáy mắt lóe lên một tia đau lòng, “Hôm qua không ngủ được, em ngủ với anh!”

“Rất sẵn lòng.” Cảnh Thần Hạo ẵm cô đứng dậy, đi về phía phòng nghỉ ngơi sau lưng.

Hai người nằm trên giường, Cảnh Thần Hạo từ sau lưng ôm chặt lấy cô, cho dù anh ngủ rồi cả người cô vẫn là bị anh khóa chặt lại.

Nghe được tiếng hơi thở nhẹ nhẹ, Cô từ từ trở người lại, đối mặt với anh, đập vào mắt là khuôn mặt yên lành ngủ ngon của anh, đôi mày nhíu lên, mí mắt xoắn lại, đôi mắt nhắm nghiền, bờ môi mỏng màu hồng gợi cảm.

Nhắm mắt lại có thể trong phút chốc xuất hiện khuôn mặt của anh, vốn dĩ anh trong lòng cô đã rất là sâu đậm rồi.

Có thể là nguyên nhân tối hôm qua cả đêm không ngủ được, anh ngủ rất là ngon.

Cô từ từ cầm lấy cánh tay anh, tay khác lấy gối qua, cơ thể nhỏ bé cong người từ từ lui ra, lấy cái gối cô vừa lấy hồi nãy đặt lại vị trí vừa nãy cô nằm.

Mắt nhìn vào anh ôm chặt cái gối, cô néo vào trán, quay lưng bỏ đi.

Cô vừa ra ngoài liền nhìn thấy Thích Thịnh Thiên cầm văn kiện đi vào, “Chị dâu!”

“Anh ấy đang ngủ, đặt vào trong là được rồi, đừng quấy nhiễu anh ấy.” Nói xong, cô liền rời khỏi.

Ban ngày đi ngủ rồi? Anh Hạo cho dù là cả đêm không ngủ, tinh thần cũng vẫn tỉnh táo, tại sao hôm nay lại có tâm trạng như vậy.

Đi vào xem thử, phát hiện trên ghế ngồi không có người thật, anh đặt văn kiện xuống, cũng rời đi.

Trông ra bọn họ không sao, vợ chồng với nhau, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa lại! Hiểu quá là rõ.

Trong phòng bệnh cao cấp.

Hòa Miêu đang trên giường liếc nhìn Tào Lệ Phi trước mặt, canh gà trên tay cô đã bung đến trước mặt cô đã được 10 phút, nhưng bản thân cô lại không muốn uống chút nào.

“Con muốn gặp anh Âu Dương, tại sao không để con gặp anh ấy?” Nhiều ngày như thế cô cứ ở đây, ngoài ngày đó ra, Âu Dương Lập đã không còn đến đây qua.

Cô không thể không nghi ngờ Âu Dương Lập bây giờ rốt cuộc còn muốn cưới cô không, nếu như không cưới cô, đứa con trong bụng cô phải ra sao?

“Công việc của nó rất bận rộn, ngày mai đi nhất định sẽ để nó đến gặp con.” Tào Lệ Phi đặt canh gà trên tay xuống, đã có chút nguội.

“Không được, con hôm nay phải gặp được anh ấy, hơn nữa đi trả lại đi động cho con, ba mẹ con nhất định rất lo cho con!” Cô không thể không có tin tức lâu như thế.

“Con yên tâm, bên ba mẹ con đi đã nói cho họ nghe rồi, bọn họ rất yên tâm con ở đây.” Tào Lệ Phi đã dự đoán được cô sẽ nói gì.

Sớm đã xử lý xong mọi việc.

Chuyện bên ngoài xảy ra quá phức tạp, đặc biệt là con trai mình, mất mặt trước nhiều người như thế.

“Con không ăn đồ không sao, không lẽ không để cháu của đi ăn đồ thật sao?” Bao nhiêu ngày bất âm vô tín như thế, cô bắt đầu muốn gặp Âu Dương Lập.

Ở một mình như thế này mãi, cô sẽ điên mất.

Dưỡng thai không phải dưỡng thể này, phải tâm trạng tốt, còn tâm trạng của cô không tốt chút nào, cứ như thế này mãi cô cảm giác được bản thân sẽ bị trầm cảm.

“Miêu Miêu, con phải nghe lời, công việc của nó rất bận, đi công tác nước ngoài, nếu không nó nhất định sẽ đến thăm con!” Tào Lệ Phi giọng điệu cũng lạnh đi chút.

“Vây thì đợi anh ấy về rồi ăn.” Hòa Miêu nằm lên giường, tấm mền che mặt lại, cả người cuộn vào trong.

“Miêu Miêu, con không thể bướng bỉnh như thế! Đợi nó về rồi đi để tụi con đi lãnh sổ kết hôn, con không nghe lời như thế, đi phải suy nghĩ xem thử, con còn có thể làm con dâu của Âu Dương gia của đi không!” Tào Lệ Phi đột nhiên nghiêm khắc nói.

Hòa Miêu nghe được lời như thế của bà, càng bức mình hơn.

Cô đột nhiên ngồi dậy, lần đầu tiên nổi giận với Tào Lệ Phi.

“Đi lần nào cũng nói thế, nhưng con đến bây giờ cũng chưa gặp qua anh Âu Dương, nếu như con hôm nay không gặp được anh ấy, đứa con con không cần nữa!” Đùng tưởng rằng có người canh giữ cô sẽ không có cách, cách để cô bỏ con nhiều lắm.

“Miêu Miêu!” Tào Lệ Phi càng giận hơn, cô trước giờ luôn ngoan ngoãn đột nhiên lại nói ra câu này.

“Đi ơi, con thật lòng thích anh Âu Dương mới muốn ở bên anh ấy, nếu như anh ấy không đến thăm con, anh ấy không thích con vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Con sẽ không cản trở hạnh phúc của anh ấy, con chỉ muốn gặp anh ấy, tận tai nghe lời anh nói.” Anh chỉ nhớ Bùi Nhiễm Nhiễm kia, nhưng cô bây giờ đã có con của anh, ngay cả gặp mặt cũng khó thế sao.

Anh bận như thế thật sao? Đang bận gì?

“Miêu Miêu, đừng nói vậy, đứa bé trong bụng con là cháu đích tôn của Âu Dương gia chúng ta, nó nhất định sẽ bình an ra đời, con nhất định sẽ là con dâu của Âu Dương gia, trừ phi con muốn nhìn thấy đứa con của mình gọi người phụ nữ khác làm mẹ!” Chuyện này bà tuyệt đối sẽ làm được.

Hòa Miêu nghe được lời này, cô lập tức có chút hoang mang, Tào Lệ Phi là ý gì?

Chỉ cần đứa con trong bụng cô, không cần cô?

Á phụ nữ này tâm địa thật ác độc!

“Có phải anh Âu Dương và Liêu Vi căn bản không có ly hôn?” Cô đột nhiên vang lên lời nói ngu ngốc đã nói trước mặt Bùi Nhiễm Nhiễm.

Không lẽ bọn họ đã biết đứa con trong bụng Liêu Vi là do cô hại chết, cho nên chỉ cần cô sinh đứa con ra, sau đó không cần cô sao?

Muốn đá cô đi ra xa?

“Bọn họ ly hôn rồi, cho nên con càng phải nghe lời dì, nghỉ ngơi tốt vào, chuyện khác con không cần lo lắng.” Tào Lệ Phi cần cũng chỉ qua là đứa con trong bụng cô thôi.

Nhưng cô nếu như không biết điều, một đứa con thôi, Lập Nhi còn trẻ, sau này tái hôn có đứa con khác cũng là chuyện bình thường.

“Anh Âu Dương không muốn gặp con cũng được, chỉ ít đưa đi động cho con đi! Ở đây rất nhàm chán, con thể bất kể thấy bất kì tin tức như thế nào, con cũng sẽ không kích động, sẽ không ảnh hưởng đến đứa bé.” Cô chỉ muốn biết quãng thời gian này rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi.

Không lẽ ngay cả quyền lợi này cũng không có?

“Miêu Miêu, con cũng biết Âu Dương gia có địa vị gì ở thành phố A, cho dù Lập Nhi ly hôn rồi, nó bây giờ cũng là hoàng kim độc thân hán, đủ để hấp dẫn không ít danh viên mò đến xin làm quen. Con bây giờ dựa dẫm vào đứa con trong bụng có thể có cơ hội này, thì nên ở đây ngoan ngoãn dưỡng thai, nếu không, con có thể ngay cả đứa con này cũng sẽ mất đi, sau này sẽ có phụ nữ khác mang thai cho Lập Nhi. Con hãy suy nghĩ kĩ có nên nghe lời của đi không.”

Hòa Miêu càng nghe càng sợ hãi, nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc của Tào Lệ Phi, cô dựa vào đầu giường gật đầu.

“Như vậy mới ngoan! Nếu như con vừa nãy không muốn ăn đồ, bây giờ canh gà cũng nguội rồi, hay là truyền một mũi dinh dưỡng đi!” Tào Lệ Phi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 295

70295.

Ánh mắt cười ý của bà ta khiến Hòa Miêu nhìn thấy cũng ghém người, đây rõ ràng muốn trả thù lúc này cô không nghe lời rồi.

Bây giờ cô ta không dám đòi đến cái điện thoại, chẳng lẽ cô ta phải bị nhốt trong cái lồng này suốt sao, cho đến khi sinh nở?

"Dì ơi, những lúc trời đẹp con có thể đi ra ngoài vận động tí không? Như vậy sẽ có ích cho thai nhi đó." Cô ta cười ngọt lịm, nếu mà không được ra ngoài đi lại, cô ta sẽ bị ngọt chết mất.

"Đương nhiên là được rồi." Tào Lệ Phi cười, gọi cô y tá đến tiệm một liều thuốc dinh dưỡng.

.....

Cảnh Thần Hạo có một giấc ngủ thật ngon và sâu.

Anh ta động cánh tay mình sờ soạn nhưng không phát hiện Nhiễm Nhiễm, anh ta phút chốc mở to mắt ra, nhìn thấy món đồ trên tay mình, tròn mắt lóe lên một tia âm u.

Cô ấy dám bỏ đi!

Vội vàng mặc bộ đồ Tây, đi thẳng đến phòng làm việc của Nhiễm Nhiễm, tốt nhất là cô ta nên ở đây, nếu không thì.....

"Âm" lên một tiếng thất thanh, căn phòng rộng lớn vô bờ bến, không có bóng dáng của Nhiễm Nhiễm.

Anh ta cấp tốc chạy qua, ly nước trên bàn chỉ còn dư lại hai phần ba, đây là độ cao của mực nước cô ta thường đổ.

Đưa tay sờ vào, ly nước đã nguội lạnh.

"Bùi, Nhiễm, Nhiễm!"

Rốt cuộc người đàn bà này đi đâu rồi thế!

Trở về phòng làm việc của mình, trực tiếp mở camera giám sát ra xem, anh ta chỉ ngủ mới hai tiếng, nhưng mà cô ta chỉ trong vòng một tiếng đã rời khỏi.

Trong vòng một tiếng đủ để làm rất nhiều việc, và cũng đủ để cô ta rời anh ta đi rất xa.

"Thích Thịnh Thiên, điều tra vị trí của Bùi Nhiễm Nhiễm cho tôi!" anh ta tựa mạnh vào lưng ghế, tuyệt vọng, không còn cách nào, giận dữ nhắm mắt lại.

Chẳng qua anh ta chỉ ngủ thiếp đi hai tiếng, mà cô ta đã bỏ đi rồi!

Khiến anh ta ngủ chỉ vì muốn rời khỏi anh ta!

Thích Thịnh Thiên xông vào phòng làm việc của anh ta, chỉ nhìn thấy Cảnh Thần Hạo mặc trên người bộ đồ đơn giản tựa người trên ghế chợp mắt.

"Anh Hạo, anh xác định là không gọi điện thoại hỏi trước à? Hôm nay lúc em đến tìm anh, vẫn thấy cô ta mà!" Thích Thịnh Thiên định tự gọi điện thoại, nhưng cuối cùng anh ta quyết định giao lại cơ hội này cho Cảnh Thần Hạo.

Điện thoại của cô ta.....

Hình như hôm qua đã quên ở nơi Vivian rồi.

Chẳng lẽ hôm nay lại đến chỗ Vivian nữa à, Vivian không biết đã nói gì với cô ta rồi!

"Ồi ới ới!" Thích Thịnh Thiên nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đứng dậy, vội chạy đến trước mặt anh ngăn cản lại, "chị dâu đâu phải là người không hiểu chuyện, không thể vô duyên vô cớ mà rời đi được, anh nên gọi điện thoại hỏi thăm trước đi, anh không gọi để em gọi, và lại nếu muốn đi ra ngoài tìm người, phiền anh mặc áo khoác vào được không? Đừng để người tìm không thấy, nhưng anh đã bị cảm mạo rồi!"

"Tránh ra!" Cảnh Thần Hạo lúc này không còn tâm trí mặc thêm quần áo nữa, chỉ muốn đi ngay ra ngoài.

Thích Thịnh Thiên cười lạnh, dứt khoát giang rộng hai tay trước mặt anh ta cản lại, "Tôi nói Cảnh Thần Hạo, anh quay về mặc thêm áo vào, anh có biết bên ngoài bao nhiêu độ không? Đừng để bị cảm lạnh!"

"Tôi kêu anh tránh ra!" ánh mắt anh lóe lên một tia dữ tợn, giọng anh lạnh hơn cả tiết trời lạnh bên ngoài.

"Haha, đã lâu rồi chúng ta chưa đấu đá nhau, lại đây nào, để em nốc-ao anh....." Thích Thịnh Thiên bỗng nhiên đứng hình lại, phản bực rần chấn của anh đang chịu đựng một cú đấm.

"Ồi da, anh đánh thật đấy à?" Thích Thịnh Thiên chỉ là nói cho qua chuyện thôi mà, không ngờ Cảnh Thần Hạo lại động thủ như vậy!

"Nhờ anh đấm cú đấm vào bụng tôi, anh đã mặc xong đồ rồi kìa, wow!" Thích Thịnh Thiên trở tay đánh lại một cú đấm vào bụng của Cảnh Thần Hạo, "cú đấm này sao nào? Được không?"

Cảnh Thần Hạo giờ chân muốn đá, Thích Thịnh Thiên cong đầu gối về phía sau, thân người lùi về phía sau hai bước, "anh Hạo, ngừng ngừng ngừng, đừng đánh nữa!"

Chẽ cái chân tí, mà giờ đầu gối anh ta rất đau!

Cảnh Thần Hạo liếc nhìn anh ta, trực tiếp rời khỏi phòng làm việc.

Thích Thịnh Thiên ai thán một tiếng, nhanh chóng lấy cái áo đang treo đi theo sau, nhưng vẫn trễ một bước, cửa thang máy đã đóng.

"Chết tiệt!" Thích Thịnh Thiên không thể không đổi sang cái thang máy khác được, nhưng hy vọng vẫn theo kịp.

Khi Thích Thịnh Thiên đi xuống tới bãi đậu xe, chỉ đuổi theo kịp đuôi xe thôi, "thôi vậy, ở trong xe anh ta cũng không bị lạnh!"

Lời nói là nói như thế, Thích Thịnh Thiên vẫn vội vã lái xe đuổi theo.

Lúc này tay đang cầm vô lăng, cũng quên thử gọi cú điện thoại cho Bùi Nhiễm Nhiễm trước, chỉ quan tâm đuổi theo chiếc xe phía trước.

Và lại lúc này, Bùi Nhiễm Nhiễm đang ở nhà của Vivian, cô ta vẫn muốn thử tìm ra một chút manh mối liên quan, cô ta mở cái hộp đó ra nhìn qua nhìn lại, ngay cả kính phóng lớn cũng được sử dụng, ngoài mảnh giấy đó ra đều không gặt hái được gì thêm.

Nếu như muốn truyền thông tin cho cô ta, rõ ràng có thể giao trực tiếp cho cô ta, tại sao lại phải thông qua Vivian, tại sao không sử dụng cách khác, tại sao không trực tiếp trở về nói với cô ta nhỉ!

Chẳng lẽ bà ta không biết rằng bản thân rất nhớ bà ta sao?

Tâm trạng của Bùi Nhiễm Nhiễm rối bời, từ lúc rời khỏi Cảnh Thị thì lập tức chạy đến đây ngay, hôm qua trước khi rời khỏi đều để quên đồ, cô ta có lý do hợp lý để xuất hiện tại nơi này.

"Nhiễm Nhiễm, cô không cần suy nghĩ nhiều, tuy rằng tôi chưa làm một người mẹ, nhưng mỗi một người mẹ đều hy vọng con mình có một cuộc sống hạnh phúc, nếu như cô và anh ta có thể sống với nhau hạnh phúc, tôi nghĩ Tịnh Nguyệt cũng sẽ đồng ý thôi." Vivian nhìn cô ở đây tìm tòi tìm lui, nhưng đều không có đầu mối, trong lòng cũng thấy khó xử.

Trên tay của Bùi Nhiễm Nhiễm cầm một mảnh giấy nhỏ, bỗng nhiên đưa tay dòn sức xé nát, xé nát, nát thành mẩu vụn, sau đó ném vào sọt rác.

"Chị, sự việc này chỉ hai ta biết thôi, sự việc này bao gồm Qui Hạo đều không được biết, có thể hứa với em không?" sự việc này nhất định không thể cho Cảnh Thần Hạo biết được.

Hậu quả đó.....

"Chị hứa với em, em nói sao thì làm vậy." Cô ta đồng ý trở về cũng chỉ vì cô thôi.

Đến cả chọn Cảnh Thị cũng chỉ vì cô ấy mà thôi, nếu không cho dù có là Cảnh Thần Hạo đến, thì cô ta cũng không chọn Cảnh Thị làm nhà thiết kế riêng.

Cô ta hoàn toàn có năng lực, tự mở công ty riêng, thương hiệu của cô là một bảo đảm.

"Cám ơn chị!" cô ta tự đáy lòng bày tỏ sự cảm ơn, thu dọn đồ đạc xong, mặc kệ là cái hộp đó, hay là món đồ trong cái hộp đó, cô ta cũng không mang đi, sợ rằng Cảnh Thần Hạo sẽ phát hiện.

Cô ta cầm lấy giỏ xách xuống lầu, nhìn thấy Ô Quy Hảo đắp mặt nạ đang chuẩn bị mở cửa ra.

Bên ngoài bão tuyết bay vào nhà, tóc của Cảnh Thần Hạo dính đầy bông tuyết, bỗng chốc tan thành giọt nước.

Gương mặt lạnh lùng, như vẻ muốn xông vào cô ta, người cô lúc đó như cứng đờ đi, mặc cho anh ta ôm ấp.

Trên người anh mặc chiếc áo trong mỏng manh, nhưng cô ta lại cảm thấy rất ấm áp, còn ấm hơn cả người của cô ta nữa.

"Anh dậy rồi à, em chỉ là đến lấy giỏ xách thôi, hôm qua anh dẫn em rời khỏi quên cầm theo!" cô ta cố gắng duy trì giọng nói thanh thoi, phía bên tay ôm lấy lưng anh.

"Lần sau không cho phép như vậy nữa!" anh ta nghĩ rằng cô ta sẽ giống như năm năm trước, vừa ngủ dậy là bỏ đi rồi.

Anh ta thừa nhận đã sợ thật rồi, sợ rằng nhất thời sẽ phát sinh sự việc đó nữa.

Ô Quy Hảo ngẩng mặt nhìn hai người, vừa muốn đóng cửa lại, cánh cửa bỗng nhiên lại bị một cánh tay giữ lại, từ bên ngoài thêm một người đàn ông bước vào.

Trên tay Thích Thịnh Thiên cầm một chiếc áo lớn, nhìn vào đại sảnh thấy hai người đang ôm ấp, "bởi vậy, người anh em ngàn dặm đưa áo lớn như tôi có thể lùi về hậu trường rồi!"

Anh ta đã nói chị dâu không gặp chuyện gì mà, Bùi Nhiễm Nhiễm xem ra không phải là một người phụ nữ hồ đồ, có một người vợ như thế, mỗi ngày anh Hạo ngủ dậy đều phải cười mới đứng.

Huống hồ người được sinh ra lại đẹp đến như vậy, dường như chiếm hết ưu điểm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296

70296.

"Không cần!" Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức nói, anh chỉ mặc có 1 chiếc áo phông, bị cảm thì làm sao!

"Thần Hạo, anh thả em ra trước, mặc đồ vào." Cô bị ôm chặt, như là rất khó nói ra tiếng.

Nhưng Cảnh Thần Hạo như không nghe thấy vậy, ôm chặt cô đứng đó như cũ.

Bùi Nhiễm Nhiễm bất lực: "Đem qua đây đi!"

Thích Thịnh Thiên lập tức đưa qua, đắp áo lên người Cảnh Thần Hạo, từ tốn nói 1 câu: "Xem ra muốn theo đuổi vợ phải bám dính như vậy, nữ nhân đều thích như vậy sao?"

"Cậu có thể thử." Bùi Nhiễm Nhiễm biết anh nói ai.

"Quên đi!" Thích Thịnh Thiên lắc đầu, nhìn 2 người ôm chặt nhau: "Tôi nói hai người có đi không?"

"Cậu đi trước đi!" Người trả lời vẫn là Bùi Nhiễm Nhiễm.

Vivian từ trên lầu xuống thấy cảnh 2 người, cô cảm thấy 2 người rất xứng, tại sao không được ở bên nhau?

Cảnh Thần Hạo ôm chặt cô, chỉ có ôm cô mới cảm thấy an toàn, mới có thể tin tưởng cô không rời đi, mà ở bên anh.

“Ông xã, chúng ta về nhà trước được không?” Bọn họ không thể cứ ôm ở nhà người khác.

Ôm đến chừng nào? Trời hoang đất lảo, sông cạn đá mòn?

Cảnh Thần Hạo như nghe được lời cô nói, kéo cô ra ngoài, mặt lạnh lùng như cũ, Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ có thể theo anh rời đi.

Trên đường về, tuy Bùi Nhiễm Nhiễm yêu cầu cô lái xe, nhưng bị Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nhìn 1 cái, liền không nói nữa.

“Nhiệt độ lên cao tí.” Cô nhìn áo phông trên người Cảnh Thần Hạo, vô thức trừng anh 1 cái, “Nếu anh không chăm sóc tốt mình, có tư cách gì chăm sóc em? Anh bị cảm đừng mong em chăm sóc!”

“Thế lực anh tốt, đề kháng mạnh, không bệnh.” Lúc đến anh lái cực nhanh, bây giờ cô trên xe, anh lái rất chậm, an toàn của cô quan trọng nhất.

Lời này nghe rất quen tai?

Hình như trước đây Noãn Noãn cũng nói anh như vậy.

Trên đường không còn nói nữa, nhưng cô lúc nào cũng nghiêng đầu nhìn anh 1 cái, cô rất muốn biết mẹ nói như vậy là có ý gì, có gì không thể gặp mặt nói.

Cô rất mệt, vì nghĩ nhiều nên không nghĩ thông gì, thật là đau đầu.

“Anh hi vọng ngày mai không phải đến lại chỗ đó đón em lần nữa.” Đã 2 ngày anh đến đây 1 lời không nói đón cô về, lòng anh sắp chịu không nổi rồi.

Sợ có ngày cô rời khỏi, anh tưởng là đến đó, nhưng cô chơi trò chơi nói dối, đi đến nơi khác.

“Được rồi! Mai đổi nơi khác!” Cô cố ý nhẹ nhàng nói.

“Nhiễm Nhiễm, đừng như vậy...” Trời biết lúc anh dậy thấy bên cạnh không có cô, mà chỉ là 1 cái gối, tuyệt vọng cỡ nào.

“Em nói đùa, anh đừng tưởng thật!” Cô cười nói.

Xe trong trời tuyết, chậm chạp lái về hướng ngược với hướng về nhà.

Đột nhiên, điện thoại Bùi Nhiễm Nhiễm vang lên.

Cô liền đưa tay nhận điện thoại: “Thiếu phu nhân, có chuyện rồi!”

Lòng cô thất lại, đây là điện thoại của người hầu Dương Dương Noãn Noãn, tay trái vô thức nắm tay Cảnh Thần Hạo, nghe giọng đối phương, điện thoại lập tức rơi xuống đất.

“Dương Dương Noãn Noãn... bị tai nạn xe...” Cô ngập ngừng nói tin vừa nhận được, cơ người căng thẳng.

“Bệnh viện nào?”

“Thụy Nhã!”

Cảnh Thần Hạo lập tức quay đầu xe, nhanh chóng đi về hướng bệnh viện, tuyết lớn vậy, trên đường dần dần không còn rõ nữa.

Dương Dương Noãn Noãn...

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy hô hấp ngưng trệ, hận không thể bay đến bên Dương Dương Noãn Noãn coi bây giờ nó làm sao rồi.

Tại nó nhất định không thể xảy ra chuyện, nếu có chuyện gì, cô phải làm sao?

Cô là người mẹ tặc trách, lúc này mà không ở bên con.

“Dương Dương... Noãn Noãn...” Cô ôm mặt, cảm thấy nước mắt nóng thuận theo mắt chảy xuống không ngừng.

Mấy ngày nay sao vậy? Nhiều chuyện xảy ra.

Cô rõ ràng rất lâu không khóc, từ hôm qua nhận được tin, lòng cô đã loạn, mà lúc này...

Cô cảm thấy như có 1 bàn tay cầm dao nhọn đâm vào tim cô, từ từ dày vò.

“Nhiệm Nhiệm, tại nó sẽ không sao!” Lúc này anh cũng không nghĩ ra câu an ủi nào khác, lúc này anh chỉ có thể tin con mình không xảy ra chuyện gì lớn.

Ít nhất chúng còn sống, còn có thể cứu!

“Sẽ không sao!” Bùi Nhiệm Nhiệm gật đầu, con họ dễ thương vậy, trời sao nỡ lấy sinh mệnh của chúng khi chúng còn nhỏ vậy.

1 đường đến bệnh viện Thụy Nhã, Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiệm Nhiệm như xông vào, 1 đường đến ngoài cửa phòng phẫu thuật, bọn họ không biết tình hình bên trong, chỉ có cánh cửa đóng kín.

Người làm vừa gọi cho họ vào phòng phẫu thuật, đến tình hình cụ thể cũng không thể hiểu.

Bùi Nhiệm Nhiệm đột nhiên nắm lấy Cảnh Thần Hạo, ôm chặt anh, trái tim đều bắt an, lúc này ngoài tin Dương Dương và Noãn Noãn bình an ra, chỉ có ôm anh mới cho cô chút ấm áp và an toàn.

Cảnh Thần Hạo cũng ôm cô, tay đột nhiên đưa qua lấy điện thoại cô, mặt lạnh lùng cực độ, tốt nhất là ngoài ý muốn, nếu là cố ý.

“Tai nạn giao thông thành phố a, tra nguyên nhân!” Anh dặn vivian 1 câu, điện thoại bỏ vô túi, lần nữa ôm chặt Bùi Nhiệm Nhiệm.

Giữa chừng nhiều bác sĩ đến, nhưng thấy sắc mặt Cảnh Thần Hạo, như không dám lên trước, phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn.

Lòng Bùi Nhiệm Nhiệm đau từng con, mặt trời xuống núi mang chút ấm áp vào mùa đông lạnh giá cũng dần biến mất, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Cô như lập tức xông đến cửa phòng, Cảnh Thần Hạo theo sát cô, phía sau có Đường Sóc và những người khác đều quan tâm lên trước.

Dương Dương được đẩy ra, nó im lặng nằm trên giường, Bùi Nhiệm Nhiệm thấy khuôn mặt trắng bệch của nó lập tức căng thẳng.

“Dương Dương! Dương Dương!”

“Xin im lặng, bệnh nhân cần nghỉ ngơi.” Giọng bác sĩ ngắt tiếng kêu của cô.

Cảnh Thần Hạo ôm cô vào lòng: “Dương Dương không sao, nghỉ ngơi là được.”

Dương Dương đưa vào phòng bệnh, Mẫn Lệ qua xem, vì Noãn Noãn chưa ra, Bùi Nhiệm Nhiệm và Cảnh Thần Hạo không rời đi.

“Trời mẹ! Tông là xe tải, bây giờ tài xế chết rồi, bây giờ chết không đối chứng!” Thích Thịnh Thiên từ xa đi đến, thấy sắc mặt Bùi Nhiệm Nhiệm, lập tức thấp giọng: “Chị dâu yên tâm, ai dám động vào cháu tôi, tôi đánh đến nó hối hận xuất hiện trên đời này!”

Bùi Nhiệm Nhiệm chỉ hi vọng Noãn Noãn Dương Dương không sao, chuyện khác cô bây giờ căn bản không quan tâm nổi.

“Xe tải có dấu hiệu bị động qua không?” Cảnh Thần Hạo lúc này đã bình tĩnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 297

70297.

“Không có, xe tải mọi thứ bình thường, duy nhất không bình thường chính là tuyến đường hôm nay anh ta đi không phải tuyến đường chuyển hàng bình thường anh ta hay đi cũng không phải tuyến đường về nhà của anh ta, điểm này tương đối kỳ lạ, nhưng chỉ một điểm này cũng không thể nói rõ có người có cố ý làm thế.” Thích Thịnh Thiên vẫn cảm thấy là do ngoài ý muốn, khả năng ngoài ý muốn tương đối lớn một chút.

“Có điểm đáng ngờ không đi điều tra ở đây ngăn người ra làm gì?” Cảnh Thần Hạo mặt lạnh.

“Em tới để quan tâm quan tâm hai đứa cháu trai cháu gái của em ấy mà! Nếu tại nó đã không sao, vậy em đi trước!” Thích Thịnh Thiên vỗ vai Đường Sóc, “trông cậy vào hai người bọn họ là không thể nào, có tin gì báo liền cho tôi biết!”

“Anh đi đi!” Đường Sóc trả lời một cách ôn hòa.

“Câu này là thế nào? Tôi đi đi? Quá không may mắn!” Thích Thịnh Thiên mặc dù nói như vậy, nhưng anh vẫn đi.

Thích Thịnh Thiên đi không được hai phút, một cửa phòng phẫu thuật khác được mở ra, Bùi Nhiễm Nhiễm vội vọt tới, không dám lớn tiếng gọi cô bé.

Noãn Noãn yên lặng nằm trên giường bệnh, trên trán quấn băng gạc, nhưng vẫn đẹp như là một con búp bê bằng sứ.

Hai đứa bé được sắp xếp ở cùng một phòng bệnh vip, Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi ở giữa, nhìn Dương Dương một cái, lại nhìn Noãn Noãn một cái, hai người cô đều không yên tâm

Cảnh Thần Hạo thấy động tác này của cô, đi tới trước mặt cô, “hay là anh ôm em, thế này em cũng không cần phải nghiêng người.”

“Em thích nghiêng người.” Cô vẫn ngồi như cũ, nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ngủ một cách yên ổn của Dương Dương, cô quá sợ ý, mới để cho con mình xảy ra chuyện như vậy.

Sự áy náy sâu đậm và sự tự trách xông lên đầu, nếu như tội nhỏ có di chứng gì, cả đời này cô cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Cảnh Thần Hạo ngồi xổm trước mặt cô, nắm chặt đôi tay đang đặt trên đầu gối của cô, “Nhiễm Nhiễm, ăn ít đồ trước đi, có được hay không?”

“Em không đói bụng, không muốn ăn, anh ăn đi!” Hiện giờ cô không cảm thấy đói bụng chút nào, chỉ muốn nhìn thấy Dương Dương Noãn Noãn mở to mắt gọi cô một tiếng mami.

Như vậy cô sẽ biết tội nó không có chuyện gì.

Thế nhưng bác sĩ nói, tội nó tạm thời sẽ chưa thể tỉnh lại, hai tiểu bảo bối đều bị thương ở chân, mặc dù không bị cắt bỏ, nhưng cô vẫn rất lo lắng.

“Nhiễm Nhiễm, anh cũng không muốn tội nó tỉnh lại nhìn thấy em tiêu tụy như vậy, em muốn tội nó nghỉ sao, nhất định sẽ khó chịu hơn em, Dương Dương Noãn Noãn yêu em như vậy, cũng hi vọng em có thể yên ổn.” Nếu như anh không có tác dụng, thì lấy Dương Dương Noãn Noãn ra khuyên cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm lại nghiêng đầu nhìn Noãn Noãn, cô nào có tâm trạng ăn cơm, hận không thể thay tội nó nằm trên giường bệnh.

“Em thà rằng người bị thương là em, cũng không muốn tội nó bị thương.” Cô nhỏ giọng nói một câu.

Mặc dù biết rất rõ nói những lời này ra anh sẽ giận.

Quả nhiên anh đã giận, Cảnh Thần Hạo dùng sức bóp khuôn mặt của cô một cái, “em có phải đã quên em đang trong kỳ kinh nguyệt không, em không ăn cơm, sức khỏe của em có thể chịu được sao?”

“Em.....” Bùi Nhiễm Nhiễm có chút ảo não nhìn anh, anh không nói chuyện này cô hoàn toàn quên mất.

“Em muốn đổi.....” Cô cắn môi, xấu hổ nói ra miệng, “băng vệ sinh.”

Thế nhưng trong túi cô căn bản không có, cô phất chốc đứng dậy, “em đi mua.”

“Em ngồi đi, anh đi!” Cảnh Thần Hạo ấn bờ vai cô xuống, “quần gia lập tức đem cơm vào, nhớ kỹ ăn chút đồ trước.”

“Không muốn, em đi với anh nha!” Chắc chắn anh sẽ rất dễ bị nhận ra, một mình anh đi mua thứ đồ đó của phụ nữ.

Nghĩ thôi cũng thấy không thể tưởng tượng nổi! -----Nhóm dịch: Boss – App iNovel-----

"Anh đi được rồi, mua rồi ra ngay." Cảnh Thần Hạo ngược lại không nghĩ nhiều như Bùi Nhiễm Nhiễm, anh chỉ mua một món đồ mà thôi.

“Vậy anh đi một mình, anh không thấy xấu hổ sao?” Cô thật sự bó tay rồi, mặc dù cô cũng rất muốn ở đây coi chừng Dương Dương Noãn Noãn.

“Không xấu hổ, mua cho bà xã, có gì phải xấu hổ.” Cảnh Thần Hạo cúi đầu tại hôn lên mặt cô một cái, “nhớ kỹ ngoan ngoãn ăn cơm.”

“Dạ!” Cô muốn ngoan ngoãn ăn cơm, nhưng ăn không vô.

Cảnh Thần Hạo vừa ra khỏi phòng bệnh, liền gọi cho Thích Thịnh Thiên, “thế nào?”

“Em vừa mới tra ra được một chuyện thú vị, trong tài khoản của người tài xế đó 3 ngày trước nhận được một khoản tiền, năm triệu! Rất rõ ràng là có người mua hung thủ giết người.” Thích Thịnh Thiên giờ phút này đang lái xe, chạy đến một nơi.

“Là ai?” Cảnh Thần Hạo bước vào thang máy, trên vách thang máy màu bạc chiếu ra khuôn mặt lạnh lùng lúc này của anh.

“Liêu Vi!”

Người phụ nữ đó.....

“Anh Hạo, bây giờ em đang tới nhà cô ta, trước hết bắt cô ta lại rồi nói!” Thích Thịnh Thiên vừa nói vừa tăng nhanh tốc độ xe, lại dám làm thế với cháu anh, chán sống rồi.

Cảnh Thần Hạo cúp điện thoại, đi ra khỏi thang máy, trên người anh chỉ mặc một cái áo sơ mi và một cái áo khoác, trận tuyết lớn và cơn gió lạnh bên ngoài thổi vào cổ anh, anh giống như là không cảm nhận được hơi lạnh vậy, cúi người ngồi vào trong xe.

Đến siêu thị gần đó, anh trực tiếp lấy nhãn hiệu mà Nhiệm Nhiệm hay dùng đi đến quầy hàng, “quẹt thẻ!”

Thu ngân nghe được giọng nói trầm thấp liền ngẩng đầu, nhìn thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo không hề có một nụ cười, không chỉ như thế, cảm giác không khí xung quanh cũng lạnh xuống mấy độ.

Thu ngân luống cuống tay chân quẹt thẻ cho anh, bỏ đồ vào túi và đưa cho anh, đợi sau khi anh đi rồi mới phản ứng lại, rồi nhìn đồng nghiệp đối diện cô, “vừa nãy tôi không nhìn lầm chứ! Đó là Cảnh tổng!”

“Tôi cũng nhìn thấy, rất đẹp trai a! Đáng vẻ lạnh lùng quả thực quá mê người!”

“Nhưng khí thế của anh cũng quá lạnh đi, chẳng lẽ bởi vì tới một thời kỳ kinh nguyệt, mà anh giận thành vậy sao?”

“Ha ha! Đại tổng tài tình lực tràn đầy!”

Cảnh Thần Hạo hoàn toàn không biết nhân viên trong siêu thị xem anh là đối tượng để trêu chọc, giờ phút này chỉ muốn nhanh chóng trở lại bệnh viện, nhìn Nhiệm Nhiệm, còn có Dương Dương Noãn Noãn.

Lúc anh trở lại phòng bệnh, đã nhìn thấy Bùi Nhiệm Nhiệm ngồi ở giữa, nghiêng người nhìn Noãn Noãn, quần gia đứng ở một bên, cô một miếng cũng không có ăn.

“Thiếu gia!” Quần gia nhìn thấy Cảnh Thần Hạo trở về, tựa như trông thấy cứu tinh vậy.

Cảnh Thần Hạo đi đến trước mặt Bùi Nhiệm Nhiệm, một câu cũng không nói ôm cô lên, đi thẳng đến phòng vệ sinh.

Quần gia biết điều rời khỏi, mà Đường Sóc trước đó đã rời khỏi.

“Thân là người còn đang chảy máu duy nhất của nhà chúng ta, Bùi Nhiệm Nhiệm, nhiệm vụ bây giờ của em chủ yếu là thay nó, sau đó đi ra ăn cơm!” Cảnh Thần Hạo mở một cái ra, cầm tới trước mặt cô, “hãy là em cần anh giúp em.”

“Anh ra ngoài đi!” Cô vội nhận lấy, loại chuyện này, cô mới không muốn anh giúp.

Nghe được tiếng nói của cô vẫn còn sức, anh mới an tâm lui ra ngoài.

Anh đứng giữa giường bệnh học theo dáng vẻ nhìn Dương Dương Noãn Noãn của Nhiệm Nhiệm khi này, bọn họ ngủ một cách yên lặng, cũng giống như chỉ là ngủ thiếp đi, không phải bởi vì bị thương.

Bùi Nhiệm Nhiệm ra ngoài đã nhìn thấy anh đứng ở giữa cúi đầu nhìn tội nhỏ, cô chậm rãi đi tới, hiện giờ bị giày vò như thế, cô cũng cảm thấy đói bụng.

Quan trọng nhất là anh nói đúng, không thể để Dương Dương Noãn Noãn sau khi tỉnh lại nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của cô.

“Ăn cơm đi!” Cô chủ động mở miệng.

“Dạ!”

Hai người yên lặng ăn cơm, không có nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298

70298.

Nhưng buổi tối, cô không muốn rời xa chúng, cô muốn ngay giây phút đầu chúng tỉnh dậy, cô ở ngay đây.

Trong phòng bệnh chỉ có một giường bệnh cho người nhà, cô ăn cơm xong liền lập tức ngồi xuống, “Tối nay em muốn ngủ ở đây.”

Cảnh Thần Hạo liếc qua chiếc giường cho người nhà, cũng chỉ lớn bằng chiếc giường đơn một người nằm, hai người mà nằm trên đó sẽ chật, nhưng cũng không hẳn là không được.

Cho nên anh nói, “ Nằm chung.”

“Anh về đi! Mình em trông ở đây là được rồi hơn nữa giường nhỏ như vậy anh có nằm cũng không thoải mái!” Cô ra đòn trước.

“ Anh cũng lo lắng như em thôi, không đi đâu cả.” Để 3 người họ ở đây sao anh có thể yên tâm.

“ Không đi cũng được, anh sang phòng bên cạnh nghỉ đi!” Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức bày mưu cho anh, một chiếc giường nhỏ thì sao đủ hai người nằm.

“ Không đi.”

“ Anh.....” Bùi Nhiễm Nhiễm quay đầu nhìn chiếc giường chẳng to bao nhiêu kia, rồi cô lại nhìn xung quanh căn phòng. “ Vậy anh ngủ giường em đi sofa.”

“ Lên giường ngủ chung.” Sofa cũng chẳng đủ cho anh ngủ, hơn nữa anh muốn ngủ chung với cô.

Phải ôm cô mới biết cô có rời khỏi anh hay không, nhất định đêm nay anh phải ngủ thật tỉnh, không được ngủ say như hôm nọ nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm bắt lực, chỉ có thể làm theo lời anh.

Đêm xuống, hai cơ thể nằm dính lấy nhau, cô nhắm mắt lại, xung quanh đều là hơi thở của anh. Nó làm cô thấy yên tâm, nhưng cũng có chút bất an.....

Theo nhịp thở đều đặn bên tai, cô cũng nhắm mắt lại dần dần chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mơ mộng.

Cuối cùng cô bị giọng nói của Noãn Noãn đánh thức.

“ Đau.....”

Nghe thấy tiếng gọi yếu đuối này, cô gần như bật dậy ngay lập tức, Cảnh Thần Hạo bên cô cũng như vậy, cả đêm nay anh cũng trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ, vừa thiếp đi vừa để ý hơi thở nhỏ nhẹ của Nhiễm Nhiễm.

Bùi Nhiễm Nhiễm bước tới bên giường bệnh của Noãn Noãn, cô cúi người nhìn cô bé, tìm đau nói, “ Noãn Noãn, mami ở ngay đây!”

“ Có cần tiêm mũi giảm đau hay uống thuốc giảm đau không?” Bùi Nhiễm Nhiễm rời bởi nhìn Cảnh Thần Hạo.

“ Mami.....” Noãn Noãn với gương mặt cau có, “ Anh đâu?”

“ Anh trai con đây!” Bùi Nhiễm Nhiễm quay đầu lại nhìn Dương Dương mới phát hiện cậu bé cũng đã tỉnh.

“ Dương Dương, con có đau không? Con cũng uống thuốc, nhé?” Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn nắm lấy tay Noãn Noãn không muốn buông, thấy Dương Dương tỉnh dậy, cô cũng yên tâm phần nào.

Dương Dương lắc đầu, “ Không đau.”

Thằng bé là nam tử hán, nó có đau cũng phải nhẫn nhịn.

Bác sĩ sẽ nhanh đến để truyền dịch cho hai đứa trẻ, Dương Dương Noãn Noãn đều rất ngoan, Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn nghĩ tim cô đau hơn hai đứa bé, thấy chúng đau đớn, tim cô còn đau hơn bị dầy xéo.

Bùi Nhiễm Nhiễm cẩn thận chăm sóc hai đứa bé, ngay sau đó, chúng cũng nhanh chóng chìm lại vào giấc ngủ.

Giờ, cô mới rảnh rỗi, lập tức bị Cảnh Thần Hạo kéo đi ăn cơm.

Buổi sáng khi tỉnh dậy, Cảnh Thần Hạo nhận được tin nhắn của Thích Thịnh Thiên, Liêu Vi đã chạy ra nước ngoài.

Cho dù cô ta có chạy đi đâu cũng sẽ bắt cô ta phải trở lại.

“ Anh nên đến công ty đi!” Sau khi ăn sáng xong cũng đã 10 giờ.

“ Không đi.”

Họ đều ở đây, sao anh có thể rời đi được.

“ Đạo gần đây công ty khá nhiều chuyện.” Bùi Nhiễm Nhiễm chậm rãi nói.

“ Không vội.” Có tay trời cũng chẳng quan trọng bằng họ.

Chẳng bao lâu sau, Thích Thịnh Thiên đến, trong tay anh mang theo chiếc laptop, thấy Dương Dương Noãn Noãn vẫn đang ngủ ngon nên anh nhỏ tiếng, “Hạo ca, cứ yên tâm mà ở đây, mọi chuyện cứ giao cho em.”

“Vất vả cho cậu rồi!” Bùi Nhiễm Nhiễm nhỏ tiếng nói.

“Chị dâu, đây là điều em nên làm” Thích Thịnh Thiên giờ tay ‘ok’, nhẹ nhàng ra khỏi phòng bệnh.

Cảnh Thần Hạo hôm nay đã thay quần áo, anh ngồi trên sofa, đặt laptop lên đùi mình và bắt đầu làm việc.

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi gần đó nhưng có cảm giác rất bất an.

Chuyện tai nạn của Noãn Noãn Dương Dương, đến giờ cô vẫn chưa hỏi một câu, nhưng tối qua Thích Thịnh Thiên có nói một câu khiến cô sinh nghi.

Vậy kết quả của sự nghi ngờ là gì?

Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên nhớ ra, Hòa Miêu hình như cũng ở trong bệnh viện này.

Nhưng cô ta bị giám sát, chắc không phải do cô ta làm.

Lẽ nào là Âu Dương Lập?

Anh ta có điên đến vậy không?

Nếu không thì chỉ có Liêu Vi, từ trước đến giờ cô ta vẫn rất suy diễn cá nhân, giờ lại ly hôn với Âu Dương Lập, có những hành động cực đoan như vậy cũng không phải không có khả năng.

Có phải là cô ta không?

Thấy anh đang nghiêm túc làm việc, chăm chăm vào màn hình, cô cũng chẳng thể hỏi anh, cứ yên tĩnh ngồi như vậy.

“Muốn biết điều gì?” Phải một lúc lâu sau, Cảnh Thần Hạo mới mở lời.

“Chân tướng sự việc.”

Cảnh Thần Hạo đưa tay vẫy cô lại.

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa mắt nhìn Dương Dương Noãn Noãn rồi mới chậm rãi tiến lại ngồi xuống cạnh anh. Vừa đặt đít xuống đã bị anh kéo vào lòng, cô ghé đầu nhìn vào màn hình với những dòng kẻ vàng xanh đỏ nhấp nháy.

Thị trường cổ phiếu là thứ mà cô trước giờ vẫn không thể hiểu.

Cảnh Thần Hạo ôm cô, áp đầu sát vào má cô anh mới thấy an tâm, “Có thật muốn biết?”

“Đúng!”

“Vậy em nói cho anh nghe trước, hôm kia sao lại nổi giận?” Anh sẽ không tin một lý do như kiểu đến kỳ kinh nên nóng tính đâu.

Cô vừa nghe liền giật mình, điều này anh lại định thay một kiểu mớm lời khác?

Anh còn định dùng chiêu này với cô?

“Anh không nói thì thôi, em đi hỏi Thích Thịnh Thiên, nhất định cậu ấy sẽ nói thôi.” Cô làm vẻ muốn đứng dậy.

Anh lại ôm cô chặt hơn, “Anh ở đây mà em còn định đi hỏi người đàn ông khác sao, hả?”

“Chuyện của ngày hôm trước em đã nói rõ với anh rồi, anh không tin em!” Cô không thể nói.

“Anh có nên tin em không?” Anh cũng rất muốn tin cô nhưng lý do đó thật sự không đủ để thuyết phục anh.

“Được rồi! Em chỉ đột nhiên cảm thấy mấy năm nay em luôn giữ gìn bản thân trong khi bao nhiêu bài báo đăng scandal về anh nên em rất khó chịu, lại thêm mấy ngày đèn đỏ nên dễ phát hỏa, rất khó kiểm soát!” Cô không thể không nói dối, sự thật sẽ còn mất lòng hơn.

Cảnh Thần Hạo cũng giải thích, “Anh nhớ khi trước về mấy vụ bê bối tình ái anh đã giải thích với em rồi.”

Đến giờ cô vẫn còn bận tâm về chuyện đó sao.

“Em biết anh đã giải thích rồi, nhưng dạo này những thông tin về chúng ta có rất nhiều, những cô gái bê bối với anh khi trước đều bị moi ra từng người,

nhất là cái cô Lucy siêu vòng 1 ấy! Vừa khóc vừa kể lể anh chiếm lấy cô ấy rồi lại bỏ rơi cô ta! Đúng là đáng thương.....” Mặc dù là đang lừa anh, nhưng điều cô nói lại là sự thật.

“Lucy?” Anh hơi cau mày, trong đầu hoàn toàn không thể hình dung ra dáng vẻ của Lucy.

“May là chứng khó nhận mặt người khác của anh không di chuyển cho Dương Dương không thì anh sẽ biết tay em!” Dương Dương khá dễ dàng để nhận ra những người phụ nữ anh quen, điều này thật may mắn.

“Anh không phải bệnh khó nhận mặt người khác, chỉ là có chọn lọc thôi, mấy người qua đường như vậy nhớ để làm gì cho chật não.” Anh nghiêm túc suy nghĩ một hồi, “Anh nhớ khi trước Đường Sóc có điện cho anh nói về chuyện này rồi, hình như muốn được quay lại.”

“Thảo nào khóc tu tu kể lể anh, hóa ra muốn quay lại với anh!” Cô còn đang bảo đạo này không thấy Lucy xuất hiện!

“Ha ha.....” Anh cười lạnh.

Bùi Nhiễm Nhiễm liếc anh một cái, “Cho nên chân tướng là gì? Đáp án của em đâu? Anh đừng có nói không giữ lời nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 299

70299.

“Anh rất vui vì anh mà em ghen tuông” nhưng việc ghen tuông này có cần thiết phải như thế đối với anh không?

Khi nhìn thấy anh phải là tức giận mới đúng, nhưng mà anh rõ ràng từ trong ánh mắt của cô ấy nhìn thấy sự lạnh lùng xa cách. ...

Ánh mắt như đó bây giờ chỉ cần xuất hiện, trong lòng của anh liền cảm thấy vô cùng bất an, giống như là cô ấy lập tức rời xa anh vậy

“Anh vui, nhưng mà em không vui à!” cô nhẹ nhàng dùng khuỷu tay đụng anh một cái, “nói nhanh!”

Cảnh Thần Hạo vẫn còn có chút do dự cô ấy rốt cuộc có nói sự thật không, nhưng mà cô ấy giấu ở trong lòng không nói, anh đến một chút biện pháp cũng không có

Bây giờ Dương Dương Noãn Noãn nằm ở trên giường bệnh, cô ấy nhất định sẽ không rời đi

Nói không chừng chỉ là anh nhìn nhầm rồi

Có khả năng là...

“Liêu Vi” anh chỉ nói hai từ, đôi mắt đen nháy sắc bén, dám đối xử như thế với bọn trẻ của anh, thật sự là cảm thấy bản thân sống đủ rồi chắc

Nghe thấy hai chữ này, Bùi Nhiễm Nhiễm cơ thể ngửa ra phía sau, hoàn toàn dựa lên người của anh ấy, cô đã từng nghĩ đến khả năng này, khả năng giờ biến thành hiện thực

“Thật sự là mỉa mai...” Cô lạnh lùng nói, “cô ta hiện giờ người đang ở đâu?”

“Thích Thịnh Thiên nói rằng xuất ngoại rồi, hiện đang tìm kiếm” cho dù là cùng trời cuối đất, anh cũng sẽ tóm được cô ta trở về

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi dậy, đi đến giữa hai chiếc giường bệnh, nhìn khuôn mặt ngủ ngon yên bình của Dương Dương Noãn Noãn, trong lòng thì đang rỉ máu

Cảm giác đau này, so với ở trên người bản thân cô còn đau hơn nữa!

Liêu Vi thực sự quá độc ác!

Không biết từ khi nào Cảnh Thần Hạo đi đến phía sau cô, ôm chặt lấy cô, cứ như thế yên lặng ôm cô, mọi thứ chìm trong im lặng

Bùi Nhiễm Nhiễm mong muốn bản thân làm chút đồ ăn cho Dương Dương Noãn Noãn, liền cùng với Cảnh Thần Hạo rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại bác sĩ hộ lý, còn có vệ sĩ 24 tiếng không rời đi, bọn họ rất yên tâm

Từ trong thang máy bệnh viện đi ra, cơ thể của cô bị Cảnh Thần Hạo ôm thật chặt, ngang mặt lên đón lấy bông tuyết rơi xuống đối với cô không có một

chút ảnh hưởng nào

“Nhiễm Nhiễm!”

Bùi Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu quay sang nhìn, đôi mắt của Âu Dương Lập sáng bừng lên, sải bước lớn đi nhanh về phía bọn họ, mà ở bên cạnh anh ta vẫn còn Tào Lệ Phi đã lâu không gặp đi theo

“Xin lỗi, chúng ta không có gì để nói hết!” Bùi Nhiễm Nhiễm không muốn ở đây lãng phí thời gian với anh ta, cô muốn Dương Dương Noãn Noãn tỉnh lại có thể ăn được món ăn do chính tay cô nấu

Đôi mắt của Cảnh Thần Hạo lạnh băng, trên khuôn mặt băng giá lộ ra nụ cười nhẹ, “Âu Dương tổng tài không hiểu được câu nói là sự khác biệt của thân quen xa lạ sao? Anh như thế gọi hôn thê của tôi, có phải là quá không đề tôi trong mắt rồi không?”

Âu Dương Lập nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Cảnh Thần Hạo, bước chân không kiểm soát bỗng ngừng lại, khi nhìn vào bản thân, hoàn toàn không có sự nhẹ nhàng giống khi nhìn Nhiễm Nhiễm

Anh ta còn là Cảnh tổng người có quyền trong cả hai thế lực đen trắng, trên thực lực bản thân không thể so sánh bằng, nhưng mà anh và Nhiễm Nhiễm 10 năm thanh mai trúc mã, còn có ai có thể so sánh bằng chứ?

Bọn họ ở bên nhau mới là tuyệt đẹp

“Nhiễm Nhiễm, em có chỗ nào không được khỏe sao?” Âu Dương Lập không dám tiến lên phía trước, nhưng ánh mắt quan tâm của anh không hề có giảm đi, nhìn thấy thần sắc của Nhiễm Nhiễm không quá ổn, đau nhói trong lòng

“Không có liên quan gì tới anh! Tôi bây giờ không muốn nhìn thấy anh, anh tốt nhất là đừng có xuất hiện trước mặt của tôi, nếu không tôi không dám đảm bảo tôi sẽ làm chuyện gì không có tình người, dù sao cũng có Cảnh Thần Hạo chống lưng cho tôi, anh có thể thử sức gây chuyện với tôi thì sẽ có kết cục như thế nào, không muốn tập đoàn Âu Á ngày mai biến mất tại thành phố A, thì biến xa cho tôi!” cô chỉ muốn quay trở về om canh, làm sao mà lại gặp phải người không muốn gặp

“Nhiễm Nhiễm, lời nói này của cô không phải quá quá đáng rồi sao, tập đoàn Âu Á của chúng tôi dù gì cũng ở thành phố A bao nhiêu năm nay rồi, làm sao có thể!” Tào Lệ Phi nhìn thấy dáng điệu tình cảm sâu sắc của hai người bọn họ thì cảm thấy rất nhức mắt

Xem ra ban đầu không có để Bùi Nhiễm Nhiễm và con trai mình kết hôn là chính xác, nói không chừng sau khi kết hôn vẫn sẽ ngoại tình nữa!

“Muốn thử không?” Cảnh Thần Hạo liếc nhìn bà ta một cái nhìn lạnh lùng, giọng nói bình tĩnh giống như là không có chút sóng gió nào

Nhưng mà lời anh nói thì lại khiến người khác không thể không tin

Tào Lệ Phi dám khẳng định, nếu như bản thân nói một từ muốn, ngày mai tại thành phố A, tập đoàn Âu Á sẽ trở thành lịch sử, lịch sử không còn sự tồn tại!

“Gần đây thuốc nổ trên tay khá là nhiều, vừa hay đang tìm kiếm vật thử nghiệm! Không nghĩ rằng Âu Dương tổng tài tốt như thế này, đích thân đến tận cửa rồi, tôi nay sẽ kêu người đi lắp đặt, Âu Dương tổng tài có thể đích thân quan sát khung cảnh tập đoàn Âu Á đổ sập” Cảnh Thần Hạo cúi đầu xuống nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm, em cảm thấy như thế có được không?”

“Em cảm thấy khá ổn, nhưng mà gây thương tích cho người khác không tốt, nhớ kêu gọi những người ở bên trong ra ngoài” Bùi Nhiễm Nhiễm bây giờ đối với bọn họ một chút cảm tình đều không có nữa rồi

Chuyện của Dương Dương Noãn Noãn gần như khiến cô hoàn toàn sụp đổ

Âu Dương Lập nghe thấy lời nói của cô, sửng sờ luôn

Nhiễm Nhiễm của anh làm sao có thể tàn nhẫn như thế đối với anh, sẽ không đâu

Tào Lệ Phi cũng như thế, giống như là kẻ ngốc đứng ở tại chỗ, chuyện gây nổ cả một tòa nhà lớn lại đứng ở trước mặt bọn họ nói ra

Còn có đạo trời không!

Cảnh Thần Hạo anh ta chính là một con quỷ! Một con quỷ không nên đắc tội!

“Nhiễm Nhiễm, anh biết em là đang nói chuyện cười, em lương thiện như thế nhất định sẽ không làm chuyện thế này, anh đây sẽ rời đi, em có việc thì đi trước đi!” Âu Dương Lập lập tức nhường đường sang một bên, anh vừa rồi nói như thế, Cảnh Thần Hạo chắc sẽ không làm cái gì đâu

Bùi Nhiễm Nhiễm lười đến mức lười không thèm nhìn anh ta một cái, cứ thế mà cùng với Cảnh Thần Hạo bỏ đi

Sau khi hai người bọn họ rời đi rồi, Tào Lệ Phi lên trước trừng mắt với anh một cái, “mẹ sớm đã nói qua với con rồi, Bùi Nhiễm Nhiễm không phù hợp với con, con cứ không nghe, người đàn ông trong lòng của cô ta căn bản không phải là con, nói không chừng 5 năm trước bọn họ đã cấu kết với nhau rồi, nếu không thì làm sao lại có hai đứa trẻ lớn nhường đó, con chính là tâm quả tốt rồi, mới bị cô ta luôn giấu trong bóng tối”

Âu Dương Lập không có trả lời, cứ thế mà tiến vào bên trong, hôm nay là bị Tào Lệ Phi kéo đi ép phải đến thăm Hòa Miêu

Nào đâu có nghĩ đến sẽ ở tại đây gặt hái được ngoài ý muốn, Nhiễm Nhiễm cũng đang ở đây, đợi chút điều tra xem là chuyện gì

Trong thang máy đi lên, Tào Lệ Phi vẫn còn đang dạy dỗ anh

“Lập Nhi, con nghe lời của mẹ, Hòa Miêu tuy rằng sinh ra không thể so sánh với con, nhưng mà dù sao thì trong bụng của con bé là đứa con của con, là cốt nhục của Âu Dương Gia chúng ta, con chẳng nhẽ muốn để con của con lưu lạc bên ngoài, con muốn ở bên ngoài trắng hoa thế nào đều được, nhưng mà giấy kết hôn bắt buộc phải lấy, cho dù đến lúc đó con muốn ly hôn! Cháu trai bắt buộc phải danh chính ngôn thuận!”

“Cháu trai mẹ nếu như muốn thì mẹ giữ lại, nhưng mà kết hôn thì không thể nào!” anh vừa mới ly hôn, làm sao có thể kết hôn nhanh như thế

“Lập Nhi!” Tào Lệ Phi gào lên, “mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, không được qua lại với họ Bùi!”

“Con biết, thì sao?” Âu Dương Lập điệu bộ không quan trọng nhìn bà ấy, “chính là bởi vì chuyện của Bùi Gia trước đây Bùi Nhiễm Nhiễm mới như thế đối với con, dù gì con sau này sẽ đối tốt với cô ấy, bù đắp sự sai lầm mà chúng ta đã phạm lỗi với Bùi Gia!”

“Con tốt nhất đừng có mà làm như thế!” Tào Lệ Phi cũng trừng mắt với con mình, “đừng có nghĩ rằng con bây giờ là tổng tài mẹ sẽ không có biện pháp gì cả!”

“Mẹ, mẹ trước đây đối phó với người khác xem như xong rồi, mẹ bây giờ muốn dùng cách này trên người của con sao? Còn xem thường những chuyện gần đây của tập đoàn Âu Á chưa đủ nhiều sao?” cứ luôn ở bên ngoài đứng mũi chịu sao, chứ chưa có hạ xuống bao giờ

“Con tốt nhất nghe theo mẹ, mẹ là sẽ không hại con” Tào Lệ Phi trước khi vào trong cánh cửa dặn dò con một câu

Âu Dương Lập không thèm để tâm cười cười, đôi tay đút vào trong túi quần tiến vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 300

70300.

Hòa Miêu vừa nhìn thấy Âu Dương Lập, thì vội đến nỗi không thềm chào hỏi Tào Lệ Phi, kích động ngồi dậy khỏi giường, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười, “Anh Âu Dương! Cuối cùng anh cũng đến thăm em!”

“Đạo này sao rồi?” Âu Dương Lập kiên nhẫn hỏi.

“Em khỏe lắm, chỉ là nhớ anh quá, đây là bệnh viện, em không muốn dưỡng thai ở đây, bác sĩ nói em có thể về nhà, anh đến đón em về nhà sao?” Tuy đây là phòng VIP, phòng rất lớn, môi trường cũng tốt, như ng xét cho cùng không phải nhà mình.

“Ở bệnh viện tốt hơn, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, bên đây còn có bác sĩ chăm sóc cho em, nên yên tâm ở đây dưỡng bệnh.” Như vậy anh có thể thỉnh thoảng gặp Nhiễm Nhiễm tại đây rồi.

“Thật không?” Hòa Miêu cả mặt hưng phấn nhìn anh ta, không dám tin những gì mình nghe thấy.

“Đương nhiên là thật, anh là ba đứa trẻ, đương nhiên nên đến thăm nó mỗi ngày, trước đây vì quá bận, nên không có thời gian qua đây,, em không trách anh chứ?” Âu Dương Lập ngồi xuống giường bệnh tươi cười, sờ nhẹ tóc của cô, cả mặt đầy sự nuông chiều.

“Sẽ không giận đâu, em biết anh Âu Dương bận công việc, đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, em có thể giải thích được.” Hòa Miêu mặt đầy hạnh phúc cười thật tươi, hoàn toàn chìm đắm trong niềm hạnh phúc khi Âu Dương Lập đến thăm cô.

Tào Lệ Phi đứng bên cạnh đó bị ngớ lợ như người vô hình, chỉ là vừa nãy Âu Dương Lập còn cãi nhau với bà ở bên ngoài, vậy mà vừa vào đây lại có thể thay đổi thái độ nhanh chóng như thế.

Bà bất giác nghĩ đến Bùi Nhiễm Nhiễm, chẳng lẽ do người phụ nữ này?

Âu Dương Lập ngồi ở phòng bệnh được nửa tiếng thì rời khỏi, lúc ra ngoài còn đi hỏi bác sĩ một chút, mới biết là do tối qua Dương Dương và Noãn Noãn được đưa vào viện, khó trách sắc mặt của Nhiễm Nhiễm lại khó coi đến thế.

Nghĩ đến đây, anh vốn muốn xuống lầu thì đột ngột quay đầu lại, rồi hướng lên lầu trên.

Phòng bệnh tầng 1 chỉ có Dương Dương và Noãn Noãn, từ xa đã nhìn thấy mặt của hai tên canh cửa đầy sát khí, nghiêm túc không thèm nở miệng.

“Tôi đến thăm tụi nhỏ, có thể để tôi vào không!” Bên trong chắc không có ai nhỉ?

Lần trước anh đã nhìn rất rõ, đứa bé trai đó cực kỳ giống Cảnh Thần Hạo!

Nhưng lần này anh muốn xác nhận thêm lần nữa!

“Ông Âu Dương, xin ông rời khỏi đây!” 1 trong những tên mặt vô cảm xúc lên tiếng.

“Mấy người đã biết tôi, còn không nhường đường! Tôi đến thăm bệnh, có ai làm như mấy người không?” Sắc mặt Âu Dương Lập nghiêm túc, khẩu khí danh thép.

Ngay đến 2 người canh cửa cũng dám không coi anh ra gì?

Sau này sao anh còn lẩn lộn tại thành phố A?

Nếu bảo tiêu của những người khác có thể sẽ nhường đường cho anh, nhưng bảo tiêu của Cảnh Thần Hạo, đương nhiên không thèm coi anh ra gì.

Bảo tiêu đó nhìn anh, đưa tay lên trực tiếp hét, “Hai người qua đây!”

“Ngươi muốn làm gì?” Âu Dương Lập lùi 1 bước, phòng bị nhìn bọn họ.

“Đôi ca!” 1 bảo tiêu khác lạnh lùng lên tiếng.

Âu Dương Lập nghe thấy lời hấn nói, mới vỗ ngực hoàng hồn lại, lúc này anh còn tưởng chúng nó dùng vũ lực.

“Rốt cuộc các người có tránh đường không? Tôi và cha mẹ chúng là bạn tốt, vừa gặp dưới lầu, biết Dương Dương và Noãn Noãn bị thương, nên lên đây thăm tụi nhỏ, tôi đảm bảo không có ác ý.” Sự phòng bị của Cảnh Thần Hạo có vẻ quá cẩn thận.

2 tên bảo tiêu đó không trả lời, ngoài hành lang lại có 2 bảo tiêu khác đi đến, Âu Dương Lập rút cổ vào, suy nghĩ xem sau này mà đi ra ngoài có nên đem theo 2 bảo tiêu, nếu có đánh nhau cũng có người giúp.

Hai tên kia đến rồi đứng hai bên cổng, anh còn đứng trước cổng, nhìn họ đôi ca?

Thời gian đôi ca của đám đệ tử Cảnh Thần Hạo có chút kỳ lạ?

“À...!”

Bụng của Âu Dương Lập bị đâm cho 1 đâm, rồi đầu gối của anh bị đá thêm 1 phát, người anh không giữ được thăng bằng nên bị ngã xuống đất.

Sau đó, hai tên vừa đứng ở cửa đã nâng anh ta lên, bước nhanh đến về hướng hành lang.

“Các người thả ta ra!” Âu Dương Lập la lớn.

“Các người to gan thật, lại dám khiêng ta!”

“Thả ta ra! Các người nghe thấy khoong!”

“Ầm” 1 tiếng, người anh bị vút vào thang máy không màng đến nỗi đau thân thể, anh lập tức bò dậy đứng lên.

“Tầng này không cho phép ai vào, nếu lần sau anh còn vậy thì chúng tôi không vút anh đơn giản thế đâu!” Nói xong, hai người lập tức đi khỏi.

Âu Dương Lập nhìn thang máy từ từ đóng lại, giờ anh đang ở bệnh viện...

Hình như thuộc Cảnh Thị, đừng nói tầng này, dù cả bệnh viện này không cho anh vào cũng được...

Thật là xui xẻo!

Âu Dương Lập tức điên, nhưng không còn cách nào, chỉ đành lạng lẽ rời khỏi.

Nhưng anh sẽ trở lại, nhưng không phải lúc này, sẽ hạ gục Cảnh Thị, xảy ra chuyện lớn như thế, Cảnh Thần Hạo nhất định không còn tâm trí quản lý công ty.

Nghe nói tụi nhỏ bị tai nạn, đám đệ tử của Cảnh Thị, thật là không cần mạng nữa mà!

....

Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm lại đến bệnh viện lần nữa, phát hiện bố mẹ Cảnh đều ở đây, Dương Dương và Noãn Noãn đều tỉnh, đang được họ chăm sóc.

“Mami! Daddy!”

“Ngoan!” Bùi Nhiễm Nhiễm cầm 2 hộp giữ ấm, “Ba mẹ, hai người nghỉ trước đi, ở đây có con là được.”

“Cực khổ cho con!” Tô Nhựt Nhã cả mặt lo lắng, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ bé của Noãn Noãn, “Cháu yêu, tỉnh đường cho tốt, bà nội ngày nào cũng đến thăm con!”

“Không cần đâu, tuyết lớn như thế, đi đi lại lại trên đường cũng không yên tâm, con và Thần Hạo ở đây là được.” Để 2 người già đi đi lại lại, thật là vất vả.

“Nhiễm Nhiễm thật là quá hiểu chuyện” Tô Nhựt Nhã sờ khuôn mặt nhỏ bé của Noãn Noãn, “Noãn Noãn nhất định mau khỏe nhé!”

“Dạ, hôm nay nhất định không đau nữa!” Noãn Noãn cười hihi.

“Thật ngoan.” Ba mẹ Cảnh ngồi thêm 1 lát, đợi Noãn Noãn và Dương Dương ngủ mới đi khỏi.

Bọn họ vừa đi, thì báo tiêu báo cáo việc Âu Dương Lập đến đây.

“Không cần quan tâm hần!” Bùi Nhiễm Nhiễm không muốn nhắc đến Âu Dương Lập tí nào.

Bên trong phòng bệnh yên lặng vô cùng, Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi ghế sofa cùng Cảnh Thần Hạo, “Mắt nhìn của em trước đây, thật tệ!”

“Giờ mắt nhìn tốt là được.” Cảnh Thần Hạo ngẩng đầu nhìn cô, “Em cũng mệt rồi, ngồi qua đây.”

“Liều Vi tìm thấy chưa?”

“Chưa.”

Trái đất lớn như thế, muốn tìm 1 người không phải là chuyện dễ, đặc biệt là 1 người muốn ẩn trốn, ví dụ như mẹ cô.

Lúc chiều, phòng bệnh bên ngoài lại có khách.

Bùi Nhiễm Nhiễm mở cửa ra nhìn thấy Cao Thâm thì có chút nghi vấn, từ lần trước 2 người gặp nhau, giờ đã hơn mấy tháng.

Trên tay anh cầm 1 bó hoa Bách Hợp, sau khi thấy Noãn Noãn và Dương Downg, tỏ ý xin lỗi, “Tôi tưởng rằng em bị tai nạn, nếu biết sớm sẽ tìm mua sách thần thoại dành cho con nít.”

“không cần.” Cô nhận hoa, “Anh về đây đón tết sao?”

“Đúng!”

Cảnh Thần Hạo nghe 2 người nói chuyện, ngẩng đầu nhìn Cao Thâm 1 lượt, thân hình cao, dung mạo anh tuấn, sạch sẽ thanh khiết, hai người đó có quan hệ gì?

“Nhiễm Nhiễm.”

Đột nhiên nghe tiếng Cảnh Thần Hạo, cô cười đưa tay ra giới thiệu, “Cảnh Thần Hạo.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 301

70301.

“Cảnh tổng, nghe danh đã lâu!”

Cao Thâm quay lưng nhìn anh, người đàn ông này tại sao ngồi nhìn khí thế lại sắc bén như thế, quý phái, khí thế vương giả trời ban, phảng phất trời sinh anh ta đã nên khinh thường thiên hạ.

Bùi Nhiễm Nhiễm thích thể loại đàn ông này?

Tề Viễn Dương với anh ta hoàn toàn là hai người không cùng kiểu hình, khó trách Tề đại boss, không được lòng mỹ nhân.

Tội nghiệp, cảm thương anh ấy nửa phút.

Nhưng, nói sao Tề đại boss hình như chưa từng tỏ tình qua, làm sao biết được không thể chứ?

Nhưng bây giờ, người ta đã cầu hôn thành công rồi, Tề đại boss cứ đứng nhìn thì mãi mãi không còn cơ hội, anh ấy không phải đã biết bản thân không có cơ hội, cho nên không dám trở về chứ?

Vậy sau khi ông trở về nhất định sẽ khinh thường Tề đại boss lắm đây!

Nhưng, tính tình kia của anh ta, không dám trở về mới lạ!

Cao Thâm lại nhìn vào Cảnh Thần Hạo, Tề đại boss không phải đang đợi cơ hội chứ?

Lúc kết hôn giành cô dâu?

Vậy nhất định rất thú vị, ông đã đợi chờ mọi mồn lắm rồi!

Ha ha!

Cao Thâm chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Bùi Nhiễm Nhiễm gọi ông hai tiếng ông mới có phản ứng.

Đạo diễn làm lâu rồi, đầu óc vừa nghĩ thôi đã quên không thể dừng lại.

“Xin lỗi, vừa nãy tôi suy nghĩ nhập tâm quá!” Cao Thâm có lỗi nhìn vào cô, “Vậy tôi không làm phiền hai người nữa!”

Cảnh Thần Hạo khó lắm mới giương mắt nhìn ông rồi khỏi, ánh nhìn liền di chuyển sang Bùi Nhiễm Nhiễm đang cầm hoa.

Cô đặt hoa trên tay xuống, mới về đến bên cạnh anh, chêm vào đó là ánh nhìn dò thám của anh.

“Lần trước anh hỏi qua, Cao Thâm, một đạo diễn mới, quảng cáo cầm ngọc lần trước là do ông ấy quay.” Cô chủ động giải thích.

“Hai người xem ra quan hệ không giống như là bạn bè bình thường.”

“So với bạn bè bình thường tốt hơn chút, chỉ là hợp tác qua, có thể hơi hợp ý.” Cô và Cao Thâm không có gì, không muốn nói nhiều.

“Hợp ý.” Cảnh Thần Hạo nhấn mạnh hai chữ này, làm sao nghe có chút khác thường.

“Chúng em là trong sạch đấy, anh cứ chìm đắm trong suy nghĩ bậy bạ của mình đi!” Cô cũng cầm lấy một máy vi tính, bắt đầu làm việc.

Cảnh Thần Hạo nhũn mày, nhìn thấy vẻ mặt không để tâm của cô, trong lòng Nhiễm Nhiễm chỉ có anh, làm sao có thể có người đàn ông khác được.

Ngày thứ hai, Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn là dự định về nhà nấu canh cho Dương Dương Noãn Noãn uống, đứng thật lại ở lầu dưới gặp phải Âu Dương Lập, trong tay anh ta đang cầm một bó hoa hồng đỏ lớn, khuôn mặt cười tươi đi về phía cô, như là không nhìn thấy Cảnh Thần Hạo bên cạnh cô vậy.

“Anh bắt đầu suy nghĩ vài điều vừa nói hôm qua bắt đầu thực thi sẽ tốt hơn.” Âu Dương Lập vừa bước vào, Cảnh Thần Hạo liền ung dung mở miệng.

Bước chân Âu Dương Lập khựng lại, ráng nhìn điềm đậm đưa bó hoa hồng đến trước mặt Bùi Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm, tặng em.”

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay nhận lấy, khuôn mặt xinh đẹp treo nụ cười nhạt nhòa, “Cám ơn anh nhé!”

Âu Dương Lập có chút dắc ý nhìn vào Cảnh Thần Hạo, Nhiễm Nhiễm của anh nhận lấy hoa hồng của mình, nhất định cũng sẽ chấp nhận anh thôi.

Bùi Nhiễm Nhiễm trực tiếp đi về phía thùng rác, hoa trên tay hiện lên một đường cong xinh đẹp, sau đó rơi vào đó.

Cô chệch bai phui phui tay, bỏ vào trong túi áo, “Xử lý xong rồi, còn chuyện gì không?”

“Bùi Nhiễm Nhiễm em.”

Đồ anh tặng cô, tại sao có thể bị cô trực tiếp ném thẳng vào thùng rác.

Đó không chỉ đơn thuần là vứt một bó hoa, mà càng là trái tim của anh đấy!

Một trái tim chân thành đối xử tốt với cô!

Nhưng Cảnh Thần Hạo lại cực kì chiều chuộng lấy khăn tay ra, lau sạch đôi tay trắng trẻo của cô, xem Âu Dương Lập tàng hình.

“Hai người.” Âu Dương Lập nhìn thấy khuôn mặt hai người, tức đến như là muốn bùng nổ con giận, quay lưng cũng không thăm Hòa Miêu, trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

“Đi thôi!” Cảnh Thần Hạo ôm lấy cô rời khỏi bệnh viện.

Mấy ngày liên tiếp, Đường Sóc bọn họ đều đến thăm Dương Dương Noãn Noãn, tinh thần của tụi nhỏ cũng khá lên rồi.

Chỉ là vẫn chưa tìm được Liêu Vi, xem ra cô ta cũng ẩn náu kĩ thật.

Chỉ sợ sớm đã có dự định bỏ trốn.

Ngày này, công ty có chuyện quan trọng, Cảnh Thần Hạo đã đến công ty, vẫn chưa về.

Cô về nhà nấu canh, cầm hai hộp giữ nhiệt đi vào bệnh viện, thang máy vẫn đang ở tầng 7, xuống đây còn có một lát nữa, cô vô tình nhìn vào cầu thang bên cạnh, nhưng lại nhìn thấy một hình bóng lên lầu.

Hình bóng ấy cực kì giống Liêu Vi!

Cô ta đến đây làm gì?

Không lẽ lần trước không hại được Dương Dương Noãn Noãn.

Lần này đã chuẩn bị xong lên vào bệnh viện sao?

Thang máy vừa mở, cô liền vội vàng đi vào, bấm tầng 10, cô ta làm sao cũng không nhanh bằng thang máy.

Ra khỏi thang máy gần như phi nhanh về phía phòng bệnh, bảo tiêu vẫn đứng trước cửa, “Có người đi vào không?”

“Không có người đi vào.”

Nhưng cô vẫn chưa nhẹ lòng, lập tức đẩy cửa đi vào, chuyện đầu tiên chính là xem thử hơi thở của hai bảo bối, tụi nhỏ vẫn đang ngủ ngon lành.

Mục tiêu của Liêu Vi nếu như không phải là Dương Dương Noãn Noãn?

Vậy mục tiêu của cô ta chính là. Hòa Miêu!

Dương Dương Noãn Noãn vẫn chưa tỉnh dậy, cô đặt hộp giữ nhiệt xuống rồi khỏi phòng bệnh, “Lúc tôi vẫn chưa về ngoài Cảnh tổng ra không được phép cho bất kì ai đi vào, bác sĩ y tá cũng không được!”

Cô đã xem qua phim bác sĩ y tá nguy trang rất giỏi đi vào phòng bệnh, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra trên người Dương Dương Noãn Noãn.

“Vâng!”

Phòng bệnh của Hòa Miêu ở tầng dưới, Liêu Vi rốt cuộc muốn làm gì, hại Dương Dương Noãn Noãn chưa đủ, không lẽ còn muốn hại đứa con trong bụng Hòa Miêu.

Đứa trẻ là vô tội nhất đấy!

Cô vội vàng đi xuống, phát hiện hai bảo tiêu bên ngoài phòng bệnh lúc này đã nằm dưới đất, đây là bệnh viện dưới quyền Cảnh thị, bảo vệ chắc đang lập tức đến đây.

Nhưng trước khi bảo vệ đến, cô vẫn là bước vào trước.

“Á á! Cô buông tôi ra! Buông tôi ra!” Hòa Miêu lớn tiếng gào thét lên, trên tay Liêu Vi đang cầm dao như kẻ điên vậy đi về phía Hòa Miêu.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy vậy, cảm ly nước đi qua đến, trực tiếp ném lên vai của Liêu Vi.

“Bốp” một tiếng roi xuống, ly nước vỡ thành nhiều mảnh.

Vai Liêu Vi đau điếng, nhưng dao trên tay vẫn chưa buông ra, cô ta vừa nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, nghĩ đến sự tàn nhẫn trước đó của cô, cô ta vội vàng lui hai bước.

“Bùi Nhiễm Nhiễm, cô đến làm gì! Đây là chuyện giữa hai chúng tôi, không cần cô lo chuyện bao đồng!” Ánh mắt Liêu Vi tràn ngập giận dữ liếc nhìn cô, cầm dao trên tay hơi run rẩy.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn sang Hòa Miêu, cô ta cuộn người trên giường, vẻ mặt khốc lốc cực kì tội nghiệp.

“Chuyện giữa hai người tôi đích thực lo không được, tôi cũng không muốn bận tâm, nhưng tôi hôm nay là nói chuyện giữa hai chúng ta, cô tìm người đụng con của tôi, tưởng rằng cô có thể thoát được sao?” Ánh mắt Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn chăm chú nhìn vào cô ta.

Vốn dĩ vì cô ta đã mang thai rồi, cô cảm thấy cô cảm thấy có thể mặc kệ chuyện của năm năm trước, nhưng cô ta không ngờ dám nhấn tâm hãm hại con cô.

Tâm địa quá ác độc!

“Đây là do cô tự tìm lấy! Nếu như không phải cô tìm người phá đi đứa con của tôi, nó bây giờ đã ở yên trong bụng tôi, đều là lỗi của cô! Lỗi của cô!” Liêu Vi có chút phát điên, gào khóc từ tận đáy lòng.

Quảng thời gian này cô ta đã nhìn đến điên rồi, đứa con mất rồi, cũng ly hôn với Âu Dương Lập rồi, nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm hạnh phúc như thế, à tiện nhân Hòa Miêu kia lại mang thai đứa con của Âu Dương Lập, nghe đồn rằng bọn họ còn sắp kết hôn!

Bọn họ cái gì cũng có, nhưng lại chỉ có cô ta, cái gì cũng mất đi!

Đường đường là thiên kim Liêu thị, trở thành bộ mặt người không giống người ma không giống ma!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 302

70302.

Cho nên cô đã thân bại danh liệt, cô cũng sẽ không cho ai được sống tốt, đặc biệt là Bùi Nhiễm Nhiễm.

Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh, nghiêng đầu nhìn Hòa Miêu, thực ra lần trước trong phòng bệnh có camera thu âm cô đều nghe thấy hết, cô cũng chỉ đoán mò.

Tuy rằng Hòa Miêu nói lên những lời đó, nhưng mà cô ta vẫn không nhấn tâm đem những tin tức đó công bố ra, sau này đứa con trong bụng Hòa Miêu được sinh ra, sẽ còng trên lưng bêu danh thì sao.

Mẹ của nó nhấn tâm hại chết con của người khác, nên nó mới được cơ hội sinh ra!

Trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm có nút thắt, cô ta không nên đối xử nhân từ với họ!

Cô ta thương yêu trẻ con.....

Mặc kệ em bé đó có được sinh ra hay không, có dễ thương đến cỡ nào, sai lầm của người lớn tại sao bắt con trẻ chịu tội được!

"Tôi không tìm người đánh con cô, nhưng mà cô ta thì biết đấy." Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ vào người Hòa Miêu.

Hòa Miêu vừa mới nghe Bùi Nhiễm Nhiễm nói mình, đồng thời nghĩ đến cảnh vừa mới xem chút bị Liêu Vi đâm chết, cô ta liên tục lắc đầu, "không phải tôi! Thật sự không phải tôi, tôi không biết cô đã mang thai, làm sao có thể là tôi làm được chứ! Đâu ai biết cô mang thai đến tìm ai đâu! Tôi vô tội mà, hãy nê tình đứa con trong bụng là con của anh Âu Dương, mà tha cho tôi đi! Ngàn lần đừng hờ đồ nhé!"

Ánh mắt Bùi Nhiễm Nhiễm híp lại, tràn trề sự lãnh đạm, trong mắt lóe lên một nụ cười yếu ớt treu tức.

"Tôi thấy vết sẹo cô đã lành nên quên đau rồi, Liêu Vi bây giờ cô nên đến cục cảnh sát tự thú đi, sẽ được giảm nhẹ tội." Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh lùng nói.

Liêu Vi cầm dao trên tay run rẩy, hung tợn trợn mắt nhìn cô ta, hận đến nỗi như muốn moi luôn mắt ra để trợn nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, "cái gì giảm nhẹ? Cô đừng lừa tôi nữa! Mặc kệ con tôi có phải do cô phải người làm chết không, tôi cũng hận cô, còn cả con cô nữa, hận đến nỗi muốn cô chết đi! Tại sao năm năm trước cô không bị bắt, tại sao lại không bị giam trong ngục tù! Tôi hận cô đã đi rồi sao lại quay trở về, dựa vào gì mà khi trở về lại giật lấy trái tim của Lập! Tôi mới là người vợ được cưới hỏi đang hoàng của anh ta!"

Liêu Vi hoàn toàn không muốn nghe Bùi Nhiễm Nhiễm nói chuyện, đang chìm đắm trong thế giới của bản thân.

Bùi Nhiễm Nhiễm chỉ cảm thấy buồn cười, cho nên cô cười lạnh lùng.

"Cô cười cái gì?"

"Tôi cười cái thế giới này có quá nhiều nam nữ si tình, có cái kết không được tốt đẹp, cô cũng muốn trở thành một trong số các người họ à!" cô ta lướt mắt nhìn Hòa Miêu, "mỗi tình tam giác của ba người, tại sao lại kéo luôn người bạn gái trước kia như tôi nhúng chân vào chứ, tôi sớm đã nói rõ, tôi không có tình yêu gì với Âu Dương Lập, chuyện chúng tôi đã kết thúc năm năm trước khi các cô kết hôn rồi! Là cô quá ngốc, cô nghĩ rằng anh ta luôn một lòng tình nguyện có thể cầu xin tôi tha thứ được sao? Âu Dương gia đã hại Bùi gia nhà tôi thế thảm đến vậy, nếu mà tôi có tình cảm gì với anh ta, cũng chỉ là hận mà thôi!"

Trừ hận ra, không còn gì khác!

"Vậy thì sao chứ, tìm anh ta là của cô, cho nên cô là một sai lầm, cô không nên quay trở về, không nên xuất hiện trước mặt anh ta!" sắc mặt của Liêu Vi rất tệ, làn môi trở nên trắng sát khô cắn, mắt bị thâm đen nghiêm trọng, trông có vẻ rất tiêu tụy.

Nhưng khi trọn mắt nhìn cô ta, thì tinh thần tràn đầy.

"Theo logic mà nói, cô và anh ta đã ly hôn rồi cũng không nên xuất hiện trước mặt anh ta nữa, nhìn bộ dạng cô lén lút lút lút, dường như cái cô làm đều không sai."

Liêu Vi không thể nghe hiểu lời châm biếm trong câu nói của Bùi Nhiễm Nhiễm, hai người họ ly hôn cũng bởi vì cô ta chứ không phải vì con tiện nhân Hòa Miêu!

Bùi Nhiễm Nhiễm từ nhỏ đã lấn áp cô ta, có thể trả thù cô là khoái cảm lớn nhất của cô ta, cô ta chỉ hận vụ tai nạn lần trước sao không đung chết hai đứa con của cô cho rồi!

"Bùi Nhiễm Nhiễm! Tôi sẽ giết chết cô!" Liêu Vi như nổi điên xông về phía trước mặt cô.

Cô ta gấp rút lùi bước về sau, may thay cánh cửa lúc này chưa đóng, cô ta trực tiếp nhanh chóng lùi vào trong.

Trước mặt bỗng nhiên chìa cái tay ra, cô ta nghe được tiếng "rầm rắc", ngay sau đó là âm thanh rơi xuống đất của cây dao găm.

"Liêu Vi, cô muốn làm gì? Chúng ta đã ly hôn rồi!" vẻ mặt Âu Dương Lập giận dữ trọn mắt với cô.

Cánh tay Liêu Vi cực kỳ đau, anh ta vừa mới khiến cánh tay cô ta bị trật khớp.

"Lập! Chúng ta ly hôn, cho nên anh đừng quan tâm đến em sẽ làm gì!" Liêu Vi trọn mắt nhìn anh ta, cúi người như muốn nhặt lại cây dao găm.

Âu Dương Lập một chân đạp lên cây dao găm, "cô cút ra ngoài!"

"Sao nào? Sợ tôi làm hại tiểu tình nhân hay là người tình cũ của anh?" khoe môi Liêu Vi vĩnh nhẹ nhẹ cười châm chọc, "Âu Dương Lập, anh không phải là người! Tôi thương yêu anh đến vậy, bây giờ lại ra nông nỗi này, người đàn bà này năm năm trước đã cho anh cảm sùng rồi, mà trong tim anh vẫn chỉ có hình bóng một mình cô ta, anh đúng là một phạm tiện!"

Anh ta không phải là người, chính xác vậy!

Nhưng mà cảnh tượng như vậy là điều anh ta mong muốn sao?

Nếu như năm năm trước, không phải Liêu Vi và Tào Lệ Phi thông đồng tốt với nhau, để cho hai người kết hôn, thì sự việc vốn dĩ sẽ không phải như thế,

Nhiễm Nhiễm cũng sẽ không ghét anh ta!

"Trong lòng cô có tức có trách thì cứ đổ lên mình tôi này, cô cầm dao thì có ích gì? Cô muốn giết ai? Lần trước bị một bài học không nhớ à?" Âu Dương Lập trọn mắt nhìn anh ta, không dám tưởng tượng nếu như hôm nay không xuất hiện, thì chỗ này sẽ trở thành hiện trường tàn sát rồi.

Lúc trước là một tiểu thư khuê cát, không biết bắt đầu từ đâu mà biến thành một người không nói lý như thế.

"Được thôi! Có bản lĩnh thì đừng đi, tôi lấy dao đâm chết anh được không? Cùng lắm đâm anh xong tôi sẽ vào tù ngồi! Dù sao thì tôi cũng không có luyến tiếc gì" Liêu Vi nghiêng đầu nhìn Âu Dương Lập, người đàn ông đã từng yêu thương nồng thắm như vậy, nhưng bây giờ trong mắt cô ta giống như một kẻ thù hận đến thấu tận xương tủy.

Nhưng mà tại sao, tim cô ta vẫn rất đau, rất đau.

Trái tim nhỏ nhoi của cô ta giống như bị ngũ mã phanh thây, tiếp đó bị hành quyết từng xẻo, từng nhát từng nhát cắt vào.

"Cô vẫn còn cha mẹ, hà tất phải như thế." Bùi Nhiễm Nhiễm thực sự không thể tiếp tục chứng kiến, cô ta sao có thể nổi điên như vậy.

"Cô câm mồm!" Liêu Vi trọn mắt nhìn cô ta, "tốt nhất cô nên đi xa tí, nếu không tôi sẽ không tha cho cô."

"He." Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh, "tôi cảm thấy lối tư duy của cô có vấn đề, cô cho người đung con tôi, cô dựa vào cái gì mà dám trước mặt tôi hùng hồn điều võ dương oai? Đừng nghĩ cô cầm dao trên tay là tôi sợ cô?"

Liêu Vi nhìn chăm vào gương mặt xinh đẹp của Bùi Nhiễm Nhiễm, khom người muốn nhặt cây dao đang bị Âu Dương Lập giấu lên, lại bị anh ta đẩy mạnh một cái, thân người cô ta ngã nhào xuống đất.

"Âu Dương Lập, anh đừng nghĩ là đây tôi một cái là có thể chiếm được hảo cảm tốt của cô ta, tôi nghĩ anh đừng nằm mơ nữa, cả đời này cô ta sẽ không ở bên anh, tôi đã mất con rồi, cũng đã phá sản, cho nên không còn dè chừng cái gì hết nữa, tôi chỉ muốn đem người mình ghét nhất đây hết xuống địa ngục, tôi sẽ đổi bầu bạn với các người."

"Ngang ngạch!" vẻ mặt của Bùi Nhiễm Nhiễm tĩnh lặng nhìn cô ta.

Âu Dương Lập nghiêng đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, rồi quay lại nhìn Liêu Vi, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng lại, "Liêu Vi, tuy rằng chúng ta ly hôn rồi, nhưng mà cô vẫn có thể trải qua cuộc sống trước kia của mình, tôi biết mẹ đã cho cô tiền rồi, số tiền đó đủ cho cô sống một cuộc sống vô ưu vô lự. Chẳng lẽ trong lòng cô chỉ có hận thù là quan trọng sao?"

Âu Dương Lập nói như thế không chỉ muốn Liêu Vi nghe được, mà còn muốn Bùi Nhiễm Nhiễm nghe thấy, nếu như Bùi Nhiễm Nhiễm có thể không nhắc đến chuyện cũ năm xưa, hai người vẫn có thể trở về bên nhau.

"Lời nói này anh hỏi cô ta có đồng ý không? Cô ta chính miệng nói, đối với anh chỉ có hận, không có suy nghĩ gì khác, anh muốn nói lại tình xưa, cũng phải xem đôi phương có muốn không đã." Liêu Vi vừa mới té xuống đất, dứt khoát ngồi luôn dưới đất không muốn đứng dậy.

Cô ta nhìn thấy trên hành lang bảo an và bác sĩ y tá đều chạy đến, cô ta vẫn như cũ bất động, nếu như không đi ra ngoài được, có thể để bác sĩ y tá dẫn cô rời khỏi.

"Cô nói sai rồi, tôi không chỉ hận anh ta, mà cả cô cũng vậy." Bây giờ cô nghĩ đến Dương Dương Noãn Noãn vẫn còn nằm trên giường bệnh, hận đến nỗi chỉ muốn bóp nát cô ta ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303

70303.

Cô ta là 1 người lớn, sao có thể ra tay với trẻ nhỏ

Liêu Vi cười lạnh, mặt tiểu tụy nhìn rất thâm thương.

Cô đột nhiên lấy mấy tờ giấy từ trong túi ra, vò thành cục ném vào Âu Dương Lập, "Âu Dương Lập, anh tự coi!"

Âu Dương Lập theo phản xạ tiếp tờ giấy, nhanh chóng mở ra, tờ đầu là xác nhận mang thai, tờ 2 là sảy thai, tên bên trên là Liêu Vi.

Thời gian là 1 tháng trước.

"Anh không phải không tin tôi có thai, đứa con cũng mất sao? Đây là chứng cứ, mà con chúng ta bị tiện nhân đó tìm người làm chết rồi! Tôi chính tai nghe được! Lúc đó, cô ta còn chưa công bố thân phận, chúng tôi còn tưởng cô ta là Bùi Dĩ Hàn!" Liêu Vi gấp gấp tức giận nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm.

Cô biết Bùi Nhiễm Nhiễm sẽ không ở bên Âu Dương Lập, nhưng ít nhất khiến Âu Dương Lập ghét cô, không thích cô ta nữa!

"Nhiễm Nhiễm, cô ta nói thật sao?" Âu Dương Lập nghiêng đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, âm thanh trầm thấp.

"Anh đứng ở góc độ nào hỏi tôi câu này? Chuyện tôi không làm dựa vào đâu bắt tôi giải thích." Lúc cô nói thậm chí không nhìn Âu Dương Lập 1 cái.

Sau khi nói xong cúi đầu nhìn Liêu Vi, "Cô quan tâm con mình vậy, chắc cũng hiểu cảm giác của tôi, là người mẹ, 5 năm nay tôi đều rất yêu con tôi, thân là 1 người mẹ làm sao có thể hại 1 đứa trẻ vô tội, ngược lại là cô, Dương Dương Noãn Noãn bây giờ nằm trên giường bệnh, không trùng trị cô, khó làm tan được nỗi hận trong lòng tôi."

Âu Dương Lập nghe ra lời Bùi Nhiễm Nhiễm nói, không lẽ Dương Dương Noãn Noãn bị tai nạn do Liêu Vi làm?

"Sao cô có thể tàn nhẫn vậy!" Âu Dương Lập cúi đầu sắc bén nói 1 câu.

"Tôi kiếm người tông con cô ta thì tàn nhẫn, cô ta giết con tôi là đáng? May là đứa con đó chưa ra đời, nếu biết có người cha như anh, nó sẽ không hạnh phúc!"

“Đương nhiên, nó nếu biết cô mang thai nó, cũng không muốn được sinh ra!”

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút không biết nói gì: “Con cô không phải tôi giết, đây là chứng cứ.”

Cô lấy điện thoại ra, bên trong có video trước đây của Hòa Miêu.

“Cô không cần giả bộ, cô dù biết tôi kêu người làm chết con của Liêu Vi thì sao! Cô muốn làm gì? Tôi xin cô, đừng nói chuyện này cho anh Âu Dương!

Lời Hòa Miêu vừa dứt, Liêu Vi hung ác quay đầu nhìn Hòa Miêu đứng ở cửa, cơ thể mỏng manh đứng dựa cửa, vì lúc này họ quá ồn, mà nghe Bùi Nhiễm Nhiễm nói có chứng cứ, cô nhìn không được đi vào.

Mà Tào Mỹ Phi ở phía xa chạy đến cũng nghe câu này, “Miêu Miêu!”

Hòa Miêu lập tức ngây ngốc, tình trạng trước mắt khiến cô không chịu được, trước giờ cô chưa từng nghĩ sẽ gặp tình huống này.

“Không phải em, cô ấy vu oan, video chắc chắn là ghép!” Hòa Miêu không ngừng nói: “Cô ta là vợ chưa cưới của Cảnh tổng, làm 1 video giả đối với cô ta là chuyện nhỏ, em tuyệt đối không nói làm đó. Anh Âu Dương, anh phải tin em!”

Âu Dương Lập nghiêng người nhìn cô, mặt lạnh lùng: “Loại phụ nữ như cô, căn bản không đủ tư cách sinh con cho tôi.”

“Anh Âu Dương, em vô tội, căn bản không biết gì, đều là lỗi của cô ta, cô ta uy hiếp em nói vậy, đó không phải là thật!” Hòa Miêu đi đến bên Âu Dương Lập, mặt nhỏ trắng nõn lộ ra sự đáng thương.

Hòa Miêu thấy Âu Dương Lập không tin mình, chỉ có thể đổi cách nói.

“Tôi thật nhìn lầm cô!” Âu Dương Lập không quan tâm cô, đi đến gần Bùi Nhiễm Nhiễm vài bước.

Động tác này của anh làm Bùi Nhiễm Nhiễm lùi về sau rất nhiều.

Tình huống này quả thật hấp dẫn cực kỳ, Bùi Nhiễm Nhiễm cực kỳ nguyên ý làm 1 người ngoài cuộc, nhưng không cần biết là ai, đều muốn kéo cô vào.

Âu Dương Lập bước qua 1 bước, chân đạp lên dao lộ ra, mà anh lại quay lưng lại với Liêu Vi, căn bản không chú ý Liêu Vi luôn nằm dưới đất từ từ cào dao lên.

“Anh Âu Dương, em không có, sao em có thể làm hại con anh, em là vô tội, em không biết họ đang nói gì, anh tin em mà, đúng không? Chúng ta bên nhau lâu vậy, anh còn không biết em là người thế nào sao?” Hòa Miêu không ngừng dính lấy Âu Dương Lập, hờ chút là kêu anh.

“Có thể tôi nhìn không thấu.” So với lời Hòa Miêu, anh càng nguyên ý tin lời Bùi Nhiễm Nhiễm.

Hơn nữa cô ta mặc bộ đồ đó quay đầu chỉ 1 bộ, còn có những cái khác, lần trước đã bị lộ rồi.

Cho nên video đó có thể là thật.

“Anh Âu Dương, em có con anh rồi, anh sao có thể nói vậy..” Hòa Miêu cảm thấy ủy khuất cực kỳ, anh Âu Dương vậy mà không tin cô.

“Trước đây tôi khá xác định, bây giờ thì không nữa.” Âu Dương Lập xa cách nhìn cô, anh cứ tưởng cả đời này anh nhìn người khá chuẩn, nhưng anh phát hiện căn bản không hiểu nữ nhân.

“Anh Âu Dương, em chỉ có mình anh, sao có thể không là con của anh.” Hòa Miêu có chút gấp, anh Âu Dương không tin cô.

Ánh nhìn của Bùi Nhiễm Nhiễm cũng bị Âu Dương Lập và Hòa Miêu hấp dẫn, muốn xem thử họ diễn kịch gì.

“Pằng!”

Đột nhiên có tiếng súng.

Tiếp theo là tiếng “bộp” dứt khoát, là tiếng dao rơi xuống đất.

“A a...”

Bùi Nhiễm Nhiễm thuận theo nhìn qua, tay Liêu Vi bị bắn hiện 1 lỗ, lúc này đang chảy máu không ngừng, nhìn rất kinh người.

Mà cô ta đang dưới chân cô, dao đó là muốn đâm vào cô.

Eo đột nhiên bị kéo, cô nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng áp bức người khác của Cảnh Thần Hạo, “Nhiễm Nhiễm, em không sao chứ?”

“Em không sao.”

Nhưng anh bắn súng ở bệnh viện thật sự không vấn đề sao?

Liêu Vi còn không ngừng hét lên, nhưng Cảnh Thần Hạo không nói gì, ai dám qua cứu cô ta, cứ thế đứng tại chỗ, đợi mệnh lệnh.

“Cứu tôi! Cứu tôi!” Liêu Vi nằm trong vũng máu, máu không ngừng chảy ra khiến thể lực cô nhanh chóng mất đi.

Trước đây từng nghĩ đến chết, nhưng thật sự đối mặt mới phát hiện, cô căn bản không muốn chết.

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng cúi nhìn, môi mòng nhả mấy chữ, “Cô... đáng chết.”

“Trời mẹ!” Giọng Thích Thịnh Thiên ở sau truyền đến, anh như chạy tới, tóc còn đang bay bay.

Bùi Nhiễm Nhiễm lại ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần Hạo bên cạnh, anh hình như chạy nhanh hơn, lòng vô thức an ổn, ấm áp hơn nhiều.

Có anh ở đây, cô yên tâm.

“Trời mẹ cậu tôi liều mạng tìm cậu ở nước ngoài, cậu thì tốt rồi, trốn ở đây, quả nhiên! Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.” Thích Thịnh Thiên vừa nói xong, tay cầm súng của Cảnh Thần Hạo quay 1 cái, rơi vào tay anh.

“Nhiễm Nhiễm, em nói phải thế nào mới hả giận?” Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, giọng dịu dàng hơn nhiều.

Liêu Vi không cần biết ra sao, Dương Dương Noãn Noãn cũng không thể khỏe lại được.

Bây giờ cô chỉ muốn về trông Dương Dương Noãn Noãn, ở đây cô không muốn ở thêm phút nào, người những còn lại ở đây 1 người cô cũng không muốn gặp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 304

70304.

“Đưa cô ta đến đồn cảnh sát!” chỗ ở hiện giờ của Liêu Vi chỉ còn nơi đó, cũng chỉ có thể ở đó.

Cảnh Hạo Thần không nói gì, Thích Thịnh Thiên tự hiểu ý anh ta, cuối cùng anh ta ôm Bùi Nhiễm Nhiễm rời khỏi.

Thích Thịnh Thiên cầm cây súng trên tay đùa nghịch, “Cô lại dám khiến cho hai cháu yêu dấu của tôi nằm viện đón tết, thực là đáng tội chết, đưa cô đến đồn cảnh sát là quá hời cho cô rồi!”

“Anh định làm gì?”

“Anh đừng làm vậy!”

“Cứu mạng, cứu mạng!”

Liêu Vi la lên vài tiếng, nhưng Thích Thịnh Thiên vẫn tiến gần cô ta.

“Bùm bùm bùm bùm bùm!”

5 tiếng súng vang lên, thân thể Liêu Vi hoàn toàn mềm nhũn, cô cảm thấy vô số máu tươi đang chảy xuống, cảm thấy sinh mạng của mình cũng càng ngày càng ngắn.

Âu Dương Lập cúi đầu nhìn cô ta, đôi vai, đôi chân, tay trái đều trúng 1 viên đạn, cộng thêm tay phải bị Cảnh Hạo Thần đánh trúng, 1 thân thể 6 phát đạn.

“Cô yên tâm, tôi rất chuyên nghiệp, còn có bác sĩ ở đây, cô không chết được.” Thích Thịnh Thiên quay súng xuống, điềm tĩnh nhìn bác sĩ đang đứng ngu người ở đó, “Lấy đạn cho cô ta, không tiêm thuốc tê, cô Liêu đây nổi tiếng chịu đựng giỏi, đợi ông lấy đạn xong, tôi sẽ đích thân đưa cô ta đến đồn cảnh sát.

Chân Dương Dương Noãn Noãn bị đâm trúng, cô đâm chân tay chúng, để cô ta cảm nhận cái gọi là đau!

Liêu Vi đã không còn sức nói chuyện, đôi mắt nhắm lại, dùng khẩu hình nói, “Bùi Nhiễm Nhiễm, tôi hận cô!”

Hòa Miêu đã hoàn toàn bị làm cho kinh sợ, thân thể cô mềm nhũn dựa vào Âu Dương Lập, lúc đó, đã ngất đi.

Tào Lệ Phi thấy tình trạng vậy, lo lắng bảo Âu Dương Lập bế cô ta đi, bọn họ không thể ở đây nữa, bất luận như thế nào, trong bụng của Hòa Miêu có con của Âu Dương Lập.

Hành lang khi này còn ồn ào kia, đột nhiên trở nên yên lặng, bác sĩ ở đây lần đầu tiên nằm cúi dưới sàn nhà làm phẫu thuật, còn không được dùng thuốc tê.

“Trực tiếp gấp đạn ra, anh xem cô ta là bệnh nhân sao?” Thích Thịnh Thiên đột nhiên hét lớn.

Cả người Liêu Vi đều thất thần, mỗi tế bào trên cơ thể đều đau nhói, nhưng tim cô sớm đã đau khổ đến tuyệt vọng.

Cảnh Hạo Thần và Bùi Nhiễm Nhiễm về đến phòng bệnh, Dương Dương Noãn Noãn đã tỉnh.

Bùi Nhiễm Nhiễm kiềm nén cảm xúc, cười đi qua đó, “Tình lâu chưa? Đầu là mami không tốt, vừa rồi có xú việc đi ra ngoài.”

“Mami, chúng con không sao!” Hôm nay Dương Dương còn mở miệng trước Noãn Noãn.

Nó vừa nghe thấy tiếng súng, nhìn hai người không sao, nó cũng yên tâm.

Cảnh Hạo Thần và Bùi Nhiễm Nhiễm mỗi người dứt 1 đĩa ăn, sau khi ăn xong, Cảnh Hạo Thần đột nhiên nói, “Đưa chúng nó về nhà đo! Đã nằm viện quan sát lâu như thế, không có trấn thương não, có thể về nhà nghỉ ngơi.”

“Được không?” Bùi Nhiễm Nhiễm cũng muốn về nhà, bệnh viện thực sự khiến cô...

“Đương nhiên được, bác sĩ cũng dẫn về nhà.” Biệt thự lớn như thế, có chỗ cho bác sĩ y tá ở lại.

“Được! Nghe theo anh.” Bùi Nhiễm Nhiễm cúi đầu nhìn Noãn Noãn, “Noãn Noãn, chúng ta về nhà được không?”

“Được!” Nó cười thật tươi, nó đã chán cái bệnh viện này.

Cuối cùng cũng được về nhà.

Hôm đó, Dương Dương Noãn Noãn về nhà, không cần mỗi ngày ở bệnh viện, chạy đi chạy lại, cũng không cần gặp Âu Dương Lập trong bệnh viện, thực là quá tốt.

Buổi tối có thể chăm sóc Dương Dương Noãn Noãn thật tốt, trong nhà sẽ không đến toàn khách nơi đâu.

Thích Thịnh Thiên.

Trong đại sảnh, Thích Thịnh Thiên ngồi trên ghế sofa, người giúp việc đang bưng trà.

Cảnh Hạo Thần mặc 1 bộ đồ màu xanh lam ở nhà ngồi đối diện anh, Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy lúc này, cô nên rời đi.

“Các anh nói chuyện đi, em đi xem Dương Dương Noãn Noãn sao.” Bùi Nhiễm Nhiễm làm tư thế muốn đi.

Cảnh Hạo Thần kéo cô lại, dùng sức kéo cô ngồi vào người anh.

Thích Thịnh Thiên nhăn mày, “Anh Hạo, anh thật chà giử thể diện cho em, chị dâu muốn đi để chị ấy đi! Anh cố ý đều em nhìn 2 người ân ái hả!”

Rõ ràng mấy ngày nay đòi sống đòi chết, giờ lại dính như sam, sau khi đụng chuyện, thì lại cùng nhau chống đối bên ngoài.

Thú vui cãi cọ giữa hai vợ chồng trẻ, có thể tạm thời bỏ qua 1 bên không.

“Ừm, tạm được.” Cảnh Hạo Thần điềm đạm nói.

Thích Thịnh Thiên nói, “Liêu Vi đã gửi đến đồn cảnh sát, chứng cứ nộ lên trên hết rồi, đủ để phán cô ta bảy tám năm tù.

Liêu Vi đã không còn muốn nghe nữa,

“Liêu Vi cô ta hôm nay điên tiết như thế, em đoán chừng là do cái này!” Thích Thịnh Thiên làm ra 1 bộ mặt hào hứng.

Hai người họ đều ngửa tai xin nghe.

Chuyện đại khái là, lúc đầu Tào Lệ Phi cho Liêu Vi 100 triệu, bảo cô và Âu Dương Lập ly hôn.

Sau đó Liêu Vi thấy Bùi Nhiễm Nhiễm được Cảnh Hạo Thần cầu hôn, rồi cộng với 1 loạt nỗi hận khi xưa, nên mới muốn giết Dương Dương Noãn

Noãn.

Lúc dùng tiền mua chuộc tài xế, bị ba mẹ cô ta biết được, sau đó Liêu Vi dùng toàn bộ số tiền thừa cho họ đến Sơn Đông.

Liêu Vi vì chuyện Dương Dương Noãn Noãn nên rất lo lắng, cô đã mua 3 tấm vé đi nước ngoài, để cha mẹ đi trước, lúc đó cô cũng định đi, nhưng sau khi kiểm vé lại cảm thấy mọi người nhất định dựa vào vé máy bay tìm ra cô.

Nên cô ta không hề rời khỏi.

Sau khi cha mẹ Liêu Vi ra nước ngoài, thì thỏa sức ăn cơm, quen 1 đám bạn cáo già, mượn tiền cho họ làm ăn rồi bị lừa hết sạch tiền, không còn đồng nào.

Họ ở nước ngoài không về được, gọi điện thoại cho Liêu Vi, cô thấy toàn bộ những bất hạnh trong gia đình cô đến lúc phải kết thúc.

Người thành A luôn tìm cô, cô trốn như vậy sớm muộn gì cũng bị bắt, cho nên quyết định trước khi bị bắt, bất luận thế nào cũng không thể để Hòa Miêu và Âu Dương Lập sống tốt, cho nên mới có cảnh ngày hôm nay.

“Sự việc là như thế! Sắp đến tết rồi! Chuyện không vui cứ cho qua! Chẳng qua chỉ là 1 tập đoàn Âu Á, từng giờ từng phút có thể sụp đổ, chỉ bằng qua tết mới tỉnh.” Thích Thịnh Thiên nhăn mày, đôi mắt nhìn lên người hai người họ.

Bùi Nhiễm Nhiễm không ý kiến, cô chủ muốn quan tâm Dương Dương Noãn Noãn.

“Nói sau.” Cảnh Hạo Thần quét mắt nhìn Thích Thịnh Thiên, bọn họ có thể đón tết an lành nhưng Âu Dương Lập thì không.

“Nghe anh!” Thích Thịnh Thiên đứng dậy, đôi mắt bơ phờ, “Tôi nay em ngủ đâu?”

“Cách xa tôi xú là được.” Cảnh Hạo Thần ôm Bùi Nhiễm Nhiễm đứng dậy, thì lên lầu.

Thích Thịnh Thiên đứng yên tại vị trí cũ, anh đột nhiên nhớ cảm giác buổi tối được ôm lấy cô đẹp đẹp thơm thơm vào lòng!

Nếu giờ anh kêu Lâm Tri Hiểu qua, chắc cô ta sẽ tức điên lên giết anh mất!

Thật tội nghiệp giờ đầu anh bị cô ta cắt thành thế này, bộ tóc anh tuấn của anh chỉ có người đầy soái khí như anh mới có thể giữ được.

Anh đứng ở phòng khách 1 hồi, nghĩ đi nghĩ lại rồi rời khỏi.

Chuyện thư thả lúc này, là tìm mấy cô vừa ý để chơi đùa là tuyệt nhất!

Hai người về tới phòng, cửa phòng vừa đóng, người của Bùi Nhiễm Nhiễm đã bị ép sát khung cửa, hơi thở bốc lửa kia tiến gần cô.

“Nhiễm Nhiễm...”

Cô đột nhiên đã hiểu vì sao Cảnh Hạo Thần lại vội vã dẫn Dương Dương Noãn Noãn về nhà, mấy ngày nay họ ở bệnh viện, đêm nào cũng ngủ ở giường nhỏ, áp cô đến đau nhức

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305

70305.

Anh biết kỳ kinh của cô đã qua rồi nên mới mong nhanh về đến nhà.

Hơi thở nóng bỏng áp sát vào má cô, đôi môi mỏng cắn nhẹ vào viền tai cô, cơ thể như tê liệt, cô bất giác nhún vai.

Giọng nói dịu nhẹ vang lên trong màn đêm, “Hôm nay em không có hứng.”

Động tác của Cảnh Thần Hạo khựng lại, anh ôm lấy cơ thể cô rồi xa cánh cửa lạnh toát kia, “Vì chuyện của Liêu Vi?”

Trong màn đêm tĩnh lặng, cô bước về phía chiếc giường lớn mà không có câu trả lời dành cho anh.

Chuyện sáng nay là một mặt, nhưng phần lớn là do mảnh giấy của mẹ cô.

Mẹ nói không được phép lấy anh, đến giờ cô vẫn nghĩ không thông, trong lòng như bị kẹt cứng một thứ gì đó mà khó có thể giải quyết được.

Nằm trên chiếc đệm mềm mại, một cơ thể to cao tiến lại nằm đè lên cô. Cô chủ động đưa tay vòng qua sau cổ anh, ngẩng đầu lên nhìn, mặc dù trong đêm tối khó mà nhìn kỹ được anh.

“Cảm ơn anh.” Nếu không phải do anh đến kịp thời, người nằm trên vũng máu đã là cô rồi.

“Là do anh không bảo vệ được em và các con.” Giờ này anh vẫn còn tự trách bản thân.

Không gian bỗng dưng yên tĩnh, yên tĩnh đến độ chỉ có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

“Ngủ thôi!” Bùi Nhiễm Nhiễm nhẹ giọng nói.

Cô tưởng rằng cơ thể đang đè lên cô sẽ lăn xuống, nhưng không ngờ anh lại dùng miệng mình chặn ngay bờ môi cô, chiếc lưỡi tiến vào trong không chờ đợi, cô hoàn toàn không nghĩ được gì.

“Ừm.....” Không biết từ lúc nào, quần áo cô chỉ còn lại một nửa trên người.

Hai ngày nay, hai người không có với nhau được 1 nụ hôn, một nụ hôn ngọt ngào như vậy khiến cả hai bên đều thờ gấp, khắp căn phòng rộng lớn quỵên lẫn trong không khí một sự mon chón lằng mạp.

“Cảnh Thần Hạo!” Khi nãy rõ ràng cô nói là đi ngủ mà.

Đối mặt với câu trách của cô, đại boss không cãi lại mà chỉ cười, tay vẫn cời quần ngủ của cô, miệng nói, “Vợ yêu, em vừa nói ngủ thôi đúng không! Lẽ nào không phải là ngủ với em à?”

“Đương nhiên không phải vậy, Cảnh Thần Hạo anh đi ra! Xuống khỏi người em!”

Cảnh Thần Hạo ngồi dậy thật, mặc dù trong phòng có mở điều hòa nhưng khi nãy có lồng ngực ấm áp của anh áp lấy, cô hoàn toàn không thấy lạnh.

Nhưng giờ, thân trên của cô không mặc gì, Cảnh Thần Hạo thì ngồi trên người, cô cố gắng quờ tay tìm chần cũng chẳng thấy đâu.

Trong đêm đen, cô tức tối nói, “Xuống có nghĩa là cút hẳn xuống khỏi người em, không phải là ngồi đó!”

Đôi chân cô định đưa lên huých anh mới phát hiện quần lót cũng chẳng dính trên người nữa.

Cô tức giận răng nghiến lợi, anh ta có ý mà!

“Anh trả lại chần cho tôi!”

“Được.....”

Chiếc gối cô đang nằm bị anh kéo mạnh đi sau đó anh lại nằm đè lên người cô, áp sát tai cô thì thầm, “Vợ yêu, chần hình người em có thích không?”

“Không thích!” Cô thích mới lạ.

Làm gì có anh chồng nào như thế này, đáp anh lên người thì anh đáp cái gì?”

Cô đưa tay sờ lên lưng anh, không có lấy một mảnh vải che chắn, “Trời mùa đông đấy, Cảnh Thần Hạo, anh mau đắp chần lên!”

Ai mà biết cô vừa dứt giọng, tư thế của hai người lập tức hoán đổi cho nhau.

Cô ở trên, anh ở dưới.

Trong màn đêm mịt mù, gương mặt Bùi Nhiễm Nhiễm bỗng chốc đỏ ửng.

“Hóa ra vợ anh hôm nay muốn ở bên trên à, đáp ứng em luôn!”

“Đáp ứng cái đầu anh, em không muốn động đậy tí nào!”

“Đề anh.....”

Bùi Nhiễm Nhiễm cứng họng, nhưng đạn đã vào nòng, khó mà không bắn.

Hon nữa cô muốn được cựa mình trong qua hệ này!

.....

Tại nhà Lâm Tri Hiếu.

Cô đang đắp mặt nạ, tay cầm bịch khoai tây chiên, vừa cuộn mình trên sofa xem tivi.

Cuộc sống vẫn êm đềm và thư thả như bao ngày.

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên.

Cô kỳ lạ đứng dậy, qua mắt thần trên cửa, cô nhìn ra ngoài. Khi nhìn thấy gương mặt của Thích Thịnh Thiên, phản ứng đầu tiên của cô là, nếu cô không mở cửa, tối nay anh ta có tiếp tục giả vờ ăn vạ ngoài cửa nữa để lừa dối trái tim nhỏ bé thuần khiết của cô không?

“Lâm Tri Hiếu, Tri Hiếu, Hiếu.....”

Lâm Tri Hiếu nghe thấy tiếng Thích Thịnh Thiên đóng tên cô như ai oán, cô liền lập tức mở cửa.

Dù sao là cô nợ anh, hơn nữa những 250 vạn.

Hay là cô cứ trả anh một vạn trước đã, còn 249 vạn?

Nhưng cái tên Thích Thịnh Thiên này sau khi đưa thẻ cho cô, cô rút tiền xong trả lại cho anh, không ngờ anh ta không lấy.

Làm cho đến giờ cô vẫn nợ 250.....vạn.

“Thích tổng, tối nay anh lại rảnh rồi đi dạo vậy!” Cô vừa mở cửa ra đã đón tiếp anh bằng một nụ cười.

“Đừng cười, mặt nạ của em nhàu rồi.” Thích Thịnh Thiên vừa nhìn cô đã thấy buồn cười, “Lâm Tri Hiếu, em mua mặt nạ gì vậy?”

“Mặt nạ bùn rong biển, nói anh cũng không hiểu!” Lâm Tri Hiếu quay người vào nhà.

Đột nhiên cô thấy nhớ lúc Dương Dương và Noãn Noãn còn ở đây! Lúc đó nhà nhiều người lại vui vẻ, giờ chúng nó đều ở trên giường bệnh cũng chẳng biết đã đỡ hơn chưa.

Thích Thịnh Thiên ngồi xuống cạnh cô, mặc dù không nhìn thấy được sắc mặt cô nhưng qua ánh mắt, anh cũng nhìn thấy được cô đang trầm tư suy nghĩ.

Có nhất định phải vậy không?

Anh chỉ bước vào thôi mà làm gì nhiều tâm sự vậy?

“Rộp rộp!”

Thích Thịnh Thiên nhìn cô ăn khoai chiên, khi này còn có vẻ buồn bã giờ lại bắt đầu ăn uống rồi sao?

Trạng thái thay đổi nhanh hơn cả thời tiết!

“Mở nước tắm cho tôi.”

“Hả?” Trong miệng Lâm Tri Hiếu vẫn đang nhai khoai chiên, cô quay sang nhìn anh.

Bộ dáng đó chẳng khác gì nghe thấy chuyện hài tiếu lâm.

“Mở, nước, tắm, cho, tôi.....” Thích Thịnh Thiên tròn vành từng chữ.

Lâm Tri Hiếu giao gói khoai chiên trong tay vào tay anh, “Thích tổng, đây là nhà tôi.”

“Tôi biết!” Thích Thịnh Thiên cầm lấy một miếng khoai chiên bỏ vào miệng, thứ này có ngon không?

“Cho nên?” Thích Thịnh Thiên hỏi lại Lâm Tri Hiếu đang ngáy người.

“Cho nên?” Lâm Tri Hiếu gãi tay, nhún vai. Anh còn hỏi cái gì nữa chứ, “Cho nên nước tắm của anh không ở nhà tôi, mời anh đứng dậy quay sang phải, bước 10 bước, mở cửa và đi khỏi đây.”

“Tiền thuê phòng ở đây bao nhiêu một tháng? Tôi thuê.” Anh không tin cô có thể cứng như vậy!

“Xin lỗi, không cho thuê.” Sống chung với Thích Thịnh Thiên dưới một mái nhà, đầu cô chưa bị chết máy!

Người phụ nữ này, loanh quanh bên Cảnh Thần Hạo lâu đâm ra to gan thật.

“Em có biết có bao nhiêu cô muốn được tôi đãi ngộ như vậy mà không được không?” Mà cô lại có phúc không biết hưởng, được ư mà không hay.

“Cho nên anh càng phải đi kiểm mắy cô chịu thu nhận cho anh ở lại áy!” Nói gì cô cũng không muốn.

Thu nhận.....

Anh đường đường là nhị thiếu của Thích gia, từ bao giờ trở thành kẻ phải để cho con gái thu nhận về nhà kia chứ.

Thích Thịnh Thiên đột nhiên xích lại gần cô, nhìn đôi mắt lộ ra dưới chiếc mặt nạ kia, nghiêm túc nói, “Nếu như, anh nghèo rớt mồng tơi, em có chịu thu nhận anh về đây ở không?”

“Sao lại có chuyện đó được, giả định này của Thích tổng không thể nào xảy ra, có lùi 1 vạn bước mà nói, cho dù anh có nghèo rớt mồng tơi thì chỉ cần Cảnh Thị vẫn còn đó, Cảnh tổng sẽ không tiếc tiền cho anh tiêu đâu.” Hình như khoảng cách giữa họ hơi gần quá.

Đôi tay cô chống lên sofa, chậm chạp lùi lại phía sau.

Cô chỉ cần cử động, Thích Thịnh Thiên cũng chuyển động theo, bịch khoai chiên phút chốc rơi xuống nền, văng ra tung tóe.

“Nếu như tôi cãi nhau với Hạo ca thì sao? Anh ấy không quan tâm tôi ra sao nữa thì sao?” Anh rất muốn biết người phụ nữ trước mắt anh có lương tâm hay không.

“Đến lúc đó hẵng hay!” Lâm Trí Hiểu nhỏ nhẹ nói, còn tiếp tục lùi cô sẽ rơi xuống đất mất.

Đột nhiên, cảm giác eo cô bị thắt chặt lại, phần trên cơ thể sấp lại gần anh đến độ mặt nạ trên mặt dính lên mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 306

70306.

Đột nhiên một lực lớn ập đến, trên mặt cô cảm thấy đau, cơ thể của Thích Thịnh Thiên không phải quá rắn chắc sao

Cô muốn bỏ đi, nhưng mà tay của anh ấy không buông ra, cô không cách nào chạy thoát

“Thích tổng, anh bây giờ có thể tự mình đi phòng tắm tắm rửa rồi” trên mặt của anh ấy nhiễm không ít mặt nạ, chiếc khăn chấm chấm sao sao ở trên khuôn mặt trắng sạch của anh ấy, nhìn giống như là mọc lên rất nhiều nốt ruồi

“Cô giúp tôi, tôi không muốn động vào thứ này!” Thích Thịnh Thiên tỏ vẻ không thích, những nốt chấm như nốt ruồi đều khá sinh động

“Phụt...” Lâm Trí Hiểu nhin không nổi bật cười một tiếng, tát bật đứng lên, “đi thôi!”

“Có đáng buồn cười như thế không?” Thích Thịnh Thiên hoài nghi

“Không có!” Lâm Trí Hiểu mím môi, tuyệt đối không buồn cười, không buồn cười mới lạ đó

Thích Thịnh Thiên tiến vào trong phòng tắm, chiếc gương lớn ở trên tường chiếu lại khuôn mặt của bản thân, những nốt “ruồi” chấm chấm sao sao trên mặt, nhìn điệu bộ này thì đích thực rất buồn cười

“Lâm Trí Hiểu, rửa mặt!” Thích Thịnh Thiên hạ thấp người xuống, khuôn mặt tuần tú tiến lại gần trước mặt của cô

“Thích tổng, anh chỉ có ít thế này, có thể để tôi rửa trước không?” cô kim nén ý muốn cười trên mặt, thật sự quá buồn cười rồi

Thích Thịnh Thiên không tình không nguyện tránh sang một bên, cúi đầu nhìn cô rửa mặt trước

Anh chắc là điên rồi, tối muộn chạy đến nhà của một người phụ nữ, không có ngủ cô ta, lại ở trong nhà nhìn cô ta rửa mặt!

Chuyện này mà nói ra ngoài thật quá là vẻ vang à!

Anh thật sự là Liễu Hạ Huệ ngồi không

Lâm Trí Hiểu rửa sạch mặt xong, lấy nước hoa hồng thoa lên mặt, bàn tay nhỏ trên khuôn mặt vỗ vỗ nhẹ, không có ý ngoảnh đầu sang nhìn một cái về

phía Thích Thịnh Thiên

“Thích...”

Cô ấy nói một chữ, vừa rồi vẫn còn nhìn khuôn mặt của anh ấy bỗng nhiên tiến sát lên phía trước mặt của cô, chữ “tổng” nuốt lại vào trong cổ họng

“Ừm ừm...u...”

Lâm Trí Hiếu có chút mơ hồ rồi,

Tại vì sao lại đột nhiên hôn cô, đây là lần thứ hai Thích Thịnh Thiên hôn cô rồi

So với lần trước ôn hòa không ít, nhưng cô hoàn toàn không có biết phải làm cái gì, căng tròn đôi mắt nhìn chăm chăm anh ta, trong lồng ngực có sự biến động kịch liệt, cơ thể từ từ mềm nhũn

Đâu không phải là kết quả mà cô mong muốn à!

Thủ thuật nụ hôn của anh ta khiêu khích không lưu thoát của Lâm Trí Hiếu, hoàn toàn không có khả năng kháng cự, rất nhanh thì biến thành một bể nước mùa xuân đổ vào trong lòng của anh ta

Thích Thịnh Thiên sau khi thả cô ấy ra, nói một câu, “cô cần phải nhắm mắt lại!”

Cô hít thở hít thở thật mạnh, khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng lên, bởi vì vừa mới rửa mặt, khi phát tác lên vẫn có chút hiện rõ ràng, nhìn thì lại càng thêm phần quyến rũ, quyến rũ muốn được thưởng thức

Cô đột nhiên đưa tay lên đẩy anh ra, “lưu manh! Đi ra!”

“Là cô quyến rũ tôi” Thích Thịnh Thiên đứng tại chỗ không hề có ý định nhúc nhích rời đi

Anh vừa rồi gần như là dưới phản ứng của nhận thức, nhìn thấy cô ấy vỗ nhẹ lên mặt, thực sự không thể nhẫn nhịn, cứ thế mà hôn lấy

“Tôi nào có? Tôi ngày nào cũng rửa mặt như thế này, anh chẳng nhẽ không có từng nhìn qua phụ nữ rửa mặt sao? Cho dù anh chưa từng có nhìn phụ nữ rửa mặt qua, thì cũng phải nhìn thấy bản thân mình rửa mặt chứ? Tim có, tất cả đều chỉ là cái có để anh giờ trò lưu manh!” Lâm Trí Hiếu vô duyên vô cớ bị hôn lấy, cả cơ thể đều đang run lên

“Cô dám nói cô vừa rồi không có hưởng thụ?” khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng lên, cơ thể bé nhỏ mềm nhũn dựa vào anh, rõ ràng là hưởng thụ

“Anh....”

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Trí Hiếu nhìn trừng trừng anh, làm sao mà có người đàn ông mặt dày như anh ta chứ!

“Hưởng thụ là một chuyện, nhưng mà anh không có thông qua sự cho phép của tôi hôn tôi, điều này là anh không đúng, anh chính là giờ trò lưu manh!”

“Vậy thì cô bây giờ đã đồng ý chưa?” Thích Thịnh Thiên cúi đầu nhìn lên luôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cô ấy, rất muốn đưa tay lên chọc chọc là chuyện gì vậy?

Rõ ràng khi ở trong công ty nhìn thấy cô ấy giống như là bà chị cai quản, tại làm sao ở nhà lại mềm yếu đáng yêu như thế này, chẳng nhẽ chính là sự tương phản trong truyền thuyết sao?

Khá đáng yêu à!

“Anh đang nói chuyện đùa sao? Tôi kêu anh đi ra!” cô vừa nói xong thì ý thức đến khoảng cách của hai người bọn họ quá gần rồi, cô nhanh chóng lùi sau hai bước

Thích Thịnh Thiên nhìn thấy động tác của cô ấy, không vội vàng tiến lên phía cô ấy thêm hai bước, vẫn cứ cúi đầu nhìn cô ấy, “cô bây giờ đồng ý chưa?”

Đôi môi màu hồng phấn nhìn có vẻ khá ngon, ăn một lần không đủ, vẫn muốn ăn...

Lâm Trí Hiếu cắn lấy môi, muốn tìm một vật gì đó làm vũ khí, phát hiện không có gì phù hợp, chỉ có nắm đấm của bản thân

Cô giờ lên nắm đấm hồng nhẹ tức giận nhìn anh ta, “đừng có qua đây, tự bản thân anh đi rửa mặt, đi ra khỏi nhà tôi! Tôi không thèm hôn một con ngựa giống!”

“Cô hiểu cái gì, đây gọi là kinh nghiệm phong phú, vừa thoải mái lại không bị đau, đủ các kiểu, cô xác định không muốn thử?” Thích Thịnh Thiên sớm biết bản thân sẽ để mất đến ngọn cỏ bên đường này, nhất định sẽ không đi tìm những người khác rèn luyện kinh nghiệm của bản thân

“Hôn còn sẽ bị đau? Tên lừa đảo nhà ngươi! Đi ra!” cô khuô khuô nắm đấm chút, hận không thể đâm lên mặt của anh

Nhưng mà nhìn thấy mấy nốt “ruồi” trên mặt của anh ta cô liền muốn cười

“Sẽ đau, cô thử thì biết liền” Thích Thịnh Thiên không thèm quan tâm nắm đầm hồng phấn của cô ấy, vòng tay ôm chọn lấy cô, cơ thể của hai người sát lại gần nhau

Lâm Trí Hiểu lập tức hoảng loạn, nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi, vội vàng đánh lên trên ngực của Thích Thịnh Thiên, “lưu mạnh! Đại lưu mạnh, anh buông tôi ra!”

Sức lực của Lâm Trí Hiểu đối với anh mà nói giống như là con mèo gãi ngứa, một chút cũng không cảm thấy đau, không tức giận ngược lại còn cười nhìn điệu bộ tức giận của cô ấy

Lâm Trí Hiểu đánh đến không còn sức lực nữa, nhưng mà giống như pho tượng không có một chút xê dịch, vẫn cứ kim chặt lấy cô ấy, cô lớn từng này rồi, chưa từng ở gần người đàn ông nào như thế này

Khuôn mặt đỏ ửng càng ngày càng thêm rõ ràng hơn, đỏ hừng hực giống như là bông hoa hồng đẹp tinh tế, dưới ánh đèn ôn hòa trong phòng tắm, nhìn lại càng thêm quyến rũ

Nhưng mà đây đều là ở trong mắt của Thích Thịnh Thiên, Lâm Trí Hiểu bây giờ chỉ có một suy nghĩ, “Thích tổng, ở chỗ tôi đây chỉ là một con miếu nhỏ, không thể chứa được ngài, ngài nhanh nhanh đi đi!”

“Cô vẫn nợ tôi...”

Lâm Trí Hiểu sắc mặt lạnh xuống, “Thích tổng, ngài chẳng nhẽ không có nghe qua một câu nói sao? Niên đại ngày nay muốn lấy tiền là cháu trai, nợ tiền mới là đại gia!”

“Ồ...” Thích Thịnh Thiên âm giọng trả lời kéo dài có ngụ ý, “Lâm đại gia, tiểu đệ phục vụ ngài được chứ?”

Lâm đại gia?

Phục vụ cô?

Lâm Trí Hiểu căng tròn tròn trũng đôi mắt mọng nước, “không muốn, anh có thể thả tôi ra trước không? Cô nam quả nữ, truyền ra ngoài ảnh hưởng không tốt”

“Danh tiếng cái thứ này, phải có mới bị ảnh hưởng, thư ký Lâm cô...”

“Nói gì vậy? chẳng nhẽ tôi không có danh tiếng sao?” cô kịch liệt không vừa ý

Cơ thể cũng không yên mà đung đưa, cô cảm thấy bản thân giống như là rơi vào một cái lồng, mà Thích Thịnh Thiên chính là cái lồng chần chần đó, không để cô rời đi thì vĩnh viễn không thể ra được

“Có, có” Thích Thịnh Thiên lưu luyến tiếc nuối thả cô ra, nếu như anh tối hôm nay thật sự làm điều gì, cô ấy sẽ không tha thứ cho anh, bản thân anh cũng sẽ không

Lâm Trí Hiểu vừa nhận được sự giải thoát, thì lại lùi ra sau hai bước, khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng nhìn chằm chằm anh ta, đôi tay chặn lên trước ngực, nét mặt dè chừng

“Thu dọn phòng khách, thu nhận một đêm, hôm nay không có chỗ nào đi” anh hôm nay làm việc có chút nhiều, rất mệt mỏi

“Anh mà không có chỗ nào để đi?” lừa ai chứ?

“Cô mà không đi, tôi xem như cô ngầm thừa nhận muốn tôi làm chút việc gì...” Thích Thịnh Thiên rướn cặp mày, nhếch mép mỉm cười

“Tôi đi!” Lâm Trí Hiểu từ bên cạnh của anh ta dùng tốc độ nhanh chóng xông ra khỏi phòng tắm

Thích Thịnh Thiên để cả khuôn mặt nở hoa, khuôn mặt tuấn tú có chút hoài nghi nhìn vào trong gương, cô ấy vừa rồi nói làm sao mà nghe thì càng giống như là chủ người khác vậy?

Lâm Trí Hiểu thu dọn đơn giản chút phòng của Dương Dương từng ngủ, sau đó bản thân vẫn ngủ ở tầng dưới, khi trở lại phòng còn khóa trái cửa lại, kéo chiếc ghế sofa đơn chặn phải sau cánh cửa

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 307

70307.

Sau đó cô mới dám cam đảm đi ngủ.

Nếu Thích Thịnh Thiên biết cô phòng bị anh ta như thế, nhất định sẽ xông vào đây.

Cả đêm Lâm Tri Hiểu không thể ngủ yên, cứ mơ thấy 1 con hổ lao vào ăn 1 con thỏ con, nhưng cô không phải là thỏ con, cô có móng vuốt rất sắc.

Buổi sáng cô tỉnh rất nhanh, vừa nghĩ tới trong nhà mình đang chứ 1 con ác quỷ, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, dọn dẹp lại phòng mình rồi ra ngoài.

Trong phòng khách yên tĩnh giống như có mình cô đang ở nhà vậy, cô nhìn qua kính cửa sổ, thấy xe Thích Thịnh Thiên đang còn đó, rõ ràng là anh ta còn đang ngủ trên lầu.

Thôi không thèm để ý anh ta!

Sau khi cô làm xong đồ ăn sáng, ngẩng đầu nhìn lên lầu, mới sáng sớm đã gọi 1 người đàn ông dậy ăn sáng là 1 hành động vô cùng nguy hiểm.

Cô hiểu điều đó

Thế là, cô lặng lẽ ngồi đó ăn hết đồ ăn sáng, hoàn toàn quên mất anh chàng Thích Thịnh Thiên đang ngủ trên lầu đợi cô kêu anh dậy.

Ăn xong dọn dẹp, rồi đi đến công ty.

Còn về Thích Thịnh Thiên,..

Để anh ta tự sinh tự diệt vậy!

Gần đến cuối năm, công ty khá bận, Lâm Tri Hiểu vừa đến công ty đã bắt đầu làm việc, hoàn toàn bỏ quên Thích Thịnh Thiên.

Cho đến khi đến công ty đột nhiên thấy bóng dáng 1 anh chàng cao lớn đứng đó.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Thích Thịnh Thiên, liền vội cúi đầu, giả làm ra 1 bộ dạng không có chuyện gì xảy ra, “Thích Tổng, có việc sao?”

Bình thường Thích Thịnh Thiên luôn tươi cười vui vẻ, hiếm khi thấy ánh mắt sắc lạnh của anh như vậy.

Trong lòng cô thấy chột dạ, buổi sáng đáng lẽ nên gọi anh ta dậy?

“Sao cô không gọi tôi? Sợ tôi ăn cô?” Thích Thịnh Thiên cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn kia đang cố bình tĩnh.

Lâm Tri Hiểu lập tức ngạc nhiên, ánh mắt lạnh lùng cô vừa thấy đó giờ đã hoàn toàn biến mất, mà thay vào đó là 1 nụ cười trên mặt, nhưng nụ cười đầy ẩn ý và đùa cợt.

Cô không muốn đi sâu vào nghiên cứu nụ cười của Thích Thịnh Thiên, “Tôi còn bận việc, Thích Tổng nếu không có việc gì, xin rời khỏi đây.”

“Sao cô biết tôi không có việc gì?” Thích Thịnh Thiên kéo ghế xéo qua 1 bên, nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Vậy anh nói đi.” Cô chịu thua anh rồi được chưa?

Thích Thịnh Thiên nhìn khuôn mặt hơi tức giận của cô, điềm đạm nói, “Tôi còn chưa ăn sáng.”

“Thích Tổng anh bị gãy chân, giờ còn gãy tay sao? Hay là răng hư không nuốt nổi” Chưa ăn sáng đến tìm cô làm gì?

“Tôi là thư ký của Cảnh Tổng, không phải thư ký của Thích Tổng.” Cô vội đến nỗi làm không xuể, còn chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh.

Có thư ký nào mệnh khổ như cô không?

“Cảm ơn nhắc nhở.” Thích Thịnh Thiên lạnh lùng nói 1 câu, rồi khỏi phòng.

Lâm Tri Hiểu ngây người ra, nhưng không nghĩ nhiều, lập tức bắt đầu công việc.

Thích Thịnh Thiên không đến phiền cô nữa là được.

Lúc chiều, cô nhận được 1 chiếu lệnh.

Cô từ thư ký của Cảnh Tổng trở thành thư ký của Thích Thịnh Thiên. ...

Trời cao đang đùa cô sao!

Chắc là cô ảo giác.

Lúc cô ngây người ra, Thích Thịnh Thiên với đôi mắt khép khép đang cười tươi đi vào, tư thế đi vô cùng tao nhã.

Sáng nay anh nói cảm ơn đã nhắc nhở chính là ý đó!

“Thư Ký Lâm, sau này xin chỉ giáo thêm.” Thích Thịnh Thiên ra phong thái của 1 lãnh đạo cấp cao, vô cùng nghiêm túc.

“Không dám, Thích Tổng phải thủ hạ lưu tình mới đúng chứ?” cô có thể đập đầu vào miếng tàu hủ không?

Thích Thịnh Thiên cúi đầu nhìn cô, 4 mắt nhìn nhau, anh đột nhiên cười, “cô yêu tâm, tôi nhất định thủ hạ lưu tình.”

Cô sai rồi có được chưa?

Sáng nay cô nên gọi anh dậy, người đàn ông này cũng thật quá nhỏ nhen.

“Thích Tổng, gần đây công việc khá bận, giờ mà tạm thời đổi thư ký của Cảnh Tổng, nghiệp vụ sẽ không rành, hai người nghiêm túc chứ?” Xác định không phải là đùa?

Điều động nhân sự như thế thật quá tùy tiện.

“Không sao! Cô cứ tạm thời giữ chức danh thư ký của tôi, đợi Cảnh Tổng tìm được thư ký mới, cô có thể rút rồi.” Anh nhướn mày, khuôn mặt đầy đắc ý rồi đi.

Lâm Tri Hiểu không còn biết nói gì đành ngồi yên 1 chỗ, bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn.

Cô và Thích Thịnh Thiên luôn giữ mối quan hệ đồng nghiệp vô cùng bình thường, từ lúc nào lại trở nên thế này?

Cô có thể quay lại quá khứ thay đổi cách suy nghĩ của Thích Thịnh Thiên, cô không muốn sống dưới móng vuốt của anh.

Nghĩ đến nụ hôn cuồng nhiệt tối qua, má cô bỗng đỏ bừng.

....

Nhà Âu Dương.

Cửa sổ to lớn ngoài bóm đầy tuyết trắng bên ngoài, tuyết trắng dày đặc, từng cơn gió thổi quá, khiến những cành cây lại tích thêm 1 lớp tuyết đọng đưa trong gió.

Xào xạc....

Màu đỏ của tấm thảm vô cùng bắt mắt, ánh mắt tươi rói, giờ đây đang có hai người đứng trên đó.

Âu Dương Lập chống tay đứng dậy, sắc mặt anh tiêu tụy, hiển rõ là vẫn chưa thể thoát khỏi cái bóng của việc hôm qua.

Bên tai dường như còn nghe thấy tiếng súng nổ, nhắm mắt thấy cảnh Liêu Vi nằm trong vũng máu, và ánh nhìn lạnh lùng của Nhiễm Nhiễm.

Sắc mặt lúc này của Tào Lệ Phi cũng không tốt gì, Hòa Miêu mang thai đứa con của nhà Âu Dương nhưng lại hại chết 1 đứa cháu khác của họ.

Hoang đường!

Người phụ nữ đó không đáng làm con dâu của nhà Âu Dương.

Sau 1 hồi trầm mặc rất lâu, Âu Dương Lập đột nhiên mở miệng, “Con sinh hay không tùy mẹ, chuyện của bọn họ con không muốn quan tâm nữa, nên chuyện của con hy vọng mẹ cũng đừng quan tâm.”

“Con là con mẹ, chuyện của con sao mẹ có thể không quan tâm?” Tào Lệ Phi sốt ruột, từ tối qua đến giờ bà chưa có giấc ngủ ngon, chẳng phải là do lo lắng cho anh.

“Mẹ, mẹ có thể làm gì? Dùng cách giống 5 năm trước để đối phó Cảnh Thần Hạo sao? Cảnh Thị không phải nhà họ Bùi!” Âu Dương Lập mặt lạnh lùng, trước giờ đều là anh nghe lời của Tào Lệ Phi, nhưng việc giờ đây, bà không thể làm chủ được nữa.

“Đương nhiên không phải.” Trong lòng Tào Lệ Phi sớm đã có âm mưu.

Giờ có thể khiến Cảnh Thần Hạo ngừng việc công kích Tập đoàn Âu Á chỉ có 1 người....

“Mẹ, chuyện công ty mẹ đừng lo nữa, việc Hòa Miêu mẹ cũng đừng lo nữa, cho dù cô ta thật sự giết chết đứa con của Liêu Vi, nhưng bảo vệ 1 người vẫn còn đơn giản chán.” Khuôn mặt Âu Dương Lập không còn giọt máu, có chuyện anh cần suy nghĩ thêm.

Sắc mặt Tào Lệ Phi tươi cười, hiền từ nhìn anh, “Con mau đi nghỉ trước đi.”

.....

Bùi Nhiễm Nhiễm gần đây đều ở nhà chăm sóc cho Noãn Noãn Dương Dương, nhưng cũng luôn chú ý tình hình bên ngoài.

Sau khi Vivian thiết kế ra sản phẩm cho sản phẩm ngọc đá, gần như luôn đề bẹp tập đoàn Âu Á, nhưng mấy ngày này bên đó đột nhiên đảo ngược tình thế.

Tập đoàn Âu Á có thể nuốt cả Bùi Thị, có thể đứng đầu thị trường đá quý ở thành phố A bao nhiêu năm nay, chứng tỏ anh ta nhất định có năng lực.

Âu Dương Lập 5 năm sau không thể xem thường, chỉ là trên phương diện tình cảm, hắn vẫn vô trách nhiệm như thế.

Bất kể là Liêu Vi hay Hòa Miêu, hắn cũng có thể tùy ý chơi đùa sao?

Còn hai ngày nữa là giao thừa, còn hai ngày nữa đến tết rồi.

Đêm đó, Noãn Noãn Dương Dương ngủ rồi Cảnh Thần Hạo mới về nhà, lúc anh về tới, cô đang suy nghĩ chuyện của Bùi Gia.

Sau khi cô điều tra thì biết, lúc đó mẹ cô tưởng ba cô bị bắt chung, sau đó cuối cùng tại sao lại thả bà ra, sau khi thả ra thì không cố tin tức, trong đó chắc chắn có gì đó cô không biết.

Cô ngồi bên giường suy tư, Cảnh Thần Hạo từ phòng tắm đi ra thấy bộ mặt nhăn nhó của cô, nhẹ nhàng đi đến bên.

Cô cảm nhận bên cạnh mình có gì đó sáp vào, rồi đột nhiên truyền đến 2 luồng hơi nóng, rồi cất giọng trầm nhẹ, “Em đang nghĩ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 308

70308.

“Mẹ em, cục cảnh sát tại sao lại vô duyên vô cớ thả người thế?” Cô gần như không cảm lòng được nói ra.

Ngoài tấm giấy note kia, những chuyện khác cô không muốn giấu anh.

“Nhiễm Nhiễm” Cảnh Thần Hạo ôm lấy eo cô, cúi đầu ánh mắt sâu thẳm khóa chặt cô, “Thật ra.....”

Trái tim Bùi Nhiễm Nhiễm đập thình thịch, anh muốn nói cái gì?

“Năm đó sở dĩ thả đi đi, là vị trước khi bị bắt, hai người ly hôn rồi.” Anh điều tra được rất nhiều chuyện liên quan đến Bùi gia, nhưng chuyện này anh vốn dĩ không muốn cô biết.

Ly hôn rồi?

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút không tin.

Trong mắt cô ba mẹ rất yêu thương nhau, tuy rằng công việc ba bận rộn, nhưng cũng sẽ không ly hôn vào lúc đó.

Trừ phi ông làm như thế chỉ có một mục đích, là vì muốn bảo vệ mẹ.

Không để bà liên lụy vào chuyện của Bùi gia, năm đó mẹ có thể mua trước vé máy bay cho cô đã chứng minh được bà sớm đã biết sẽ bị bắt.

Vậy bà tại sao không trở về, sau khi trở về cũng sẽ không bắt bà.

“Nhiễm Nhiễm, tin anh đi, chuyện này rất nhanh sẽ trôi đi.” Anh không muốn nhìn thấy Âu Dương Lập ở trước mặt cô xuất hiện, cho dù Nhiễm Nhiễm không thích anh ta, anh ghê tởm người đàn ông bám đuôi không ngừng kia.

“Anh đừng làm vậy!” Cô cần là sự thật, mà không phải là trực tiếp lật đổ tập đoàn Âu Dương.

Ánh mắt Cảnh Thần Hạo tí mắt nhìn cô, ánh mắt đen kịt sâu thẳm dần dần tiến gần, “Nhiễm Nhiễm, ngày mai chúng ta đi dạo.”

“Được!”

.....

Bùi Nhiễm Nhiễm không nghĩ rằng Cảnh Thần Hạo nói đi dạo, là đi trang viên Bùi gia.

Trang viên Bùi gia bất kể là nhìn xa hay nhìn gần đều giống với năm năm trước, vẫn là trắng lộng lẫy như thế, tuyết đọng che phủ quang cảnh bên trong.

Ba rất thích cây hạnh nhân, trong trang viên trồng năm cây, năm năm không gặp, càng ngày càng to lớn.

Cô phảng phất có thể nhớ được năm năm trước, cầm sách, nằm trên võng, ánh nắng chan hòa thông qua các lớp lá rơi lên mặt cô, hòa vào cảnh tượng dưới đất.

Thời gian trôi qua, đã nhiều năm như thế.

Gió lạnh thổi ào ạt lạnh lẽo vào cô cũng không cảm thấy lạnh, khăn quàng dày trên cổ cản trở gió lạnh xâm nhập, cô từng bước từng bước đi đến trong tuyết, Cảnh Thần Hạo không rời bước đi theo sau cô.

Trên người cô mặc dày đặc như thế là kiệt tác của anh, nhưng bây giờ trông ra hình như nên mặc ít lại, anh không ngại cô ôm lấy anh sưởi ấm.

Nhưng càng lo lắng cô sẽ bị cảm lạnh.

“Ban đầu có cho người quét dọn thường xuyên, nhưng ở đây cảnh tuyết khá đẹp.” Trông thấy cô đi đến dưới cây hạnh nhân, anh đột nhiên nói câu này.

Lần trước đã muốn dẫn cô đến xem thử, chuyện gần đây cứ nhiều mãi, lỡ mất.

Anh nhớ cô khá thích cảnh tuyết.

“Khá đẹp, anh qua đây!” Bùi Nhiễm Nhiễm nhất thời cười lên, móc tay với anh.

Cảnh Thần Hạo không nghĩ ngờ đi qua đó, áo khoác màu đen ở trong gió bay phấp phới, hợp với khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của anh càng điển trai hơn.

Bùi Nhiễm Nhiễm đi đến dưới cây, mạnh chân đá hai lần xuống thân cây, tuyết rơi lộp bộp rơi xuống người Cảnh Thần Hạo vừa đi đến dưới cây, tóc đen áo khoác đen trong tức thời phủ lên không ít màu tuyết trắng.

Anh không giận còn cười, phúi phúi tóc, bước chân trầm vững đi đến Bùi Nhiễm Nhiễm đang làm việc xấu, “Vợ đã không chờ được muốn cùng anh đầu bạc răng long rồi, anh rất vui.”

“Anh nghĩ nhiều rồi, em muốn chọc phá anh thôi!” Bùi Nhiễm Nhiễm sợ rằng Cảnh Thần Hạo sẽ đã kích báo thù, nếu như là ngày xưa, anh tuyệt đối sẽ làm như thế.

Cho nên chưa đợi anh đi vào, quay lưng liền chạy.

Trong trang viên tuyết đọng rất dày, cô từng bước lún xuống, chưa được vài bước liền tiêu hao toàn bộ sức lực.

Nghe được tiếng bước chân kề cận, cô đột nhiên quay lưng, trực tiếp ngã xuống đất, đôi mắt nhắm lại, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, “Đi không nổi rồi!”

Cảnh Thần Hạo vừa thấy, không lo tuyết đọng, nhanh chân bước đến, cô cho dù mặc dày biết bao cũng không thể nằm trên đất tuyết được.

“Bùm!”

Cảnh Thần Hạo chân bị gạt ngã, anh cũng bị ngã xuống bên cạnh người cô, cô đi không nổi, nhưng còn có thể gạt chân anh được.

Bùi Nhiễm Nhiễm đột nhiên trở người lại, cơ thể đàn độn đè lên người anh, lúc này tóc của cô cũng dính phải không ít tuyết trắng, sau lưng bị anh đơn tay ôm lấy, một tay khác phúi tuyết trắng trên người cô.

Khuôn mặt Bùi Nhiễm Nhiễm trắng tinh hiện lên đỏ bừng đột nhiên cười, “Cảnh Thần Hạo, anh nói đấy, chúng ta như thế có thể gọi là đầu bạc răng long rồi!”

Nếu như sau này có xuất hiện tai nạn ngoài ý muốn gì thật, bọn họ được xem là nắm tay cùng nhau, đầu bạc răng long rồi chứ!

“Chúng ta vẫn còn một đời, hôm nay chỉ là một ngày trong đời thôi.” Cảnh Thần Hạo cũng nhìn vào cô, cô thích leo lên người anh, thì để cô đè lên người anh.

Sức khỏe anh tốt, sẽ không cảm lạnh.

Bùi Nhiễm Nhiễm ức chế cảm động trong lòng, khuôn mặt xinh đẹp cô ý cười nhẹ nhõm, “Anh nói anh lợi hại đến vậy, em một người có thể chăm sóc tốt Dương Dương Noãn Noãn, anh cũng có thể chứ! Nhất định chăm sóc tốt hơn em!”

Noãn Noãn thích anh như thế, trong lòng Dương Dương sẽ có chút thay đổi, tội nhỏ nhất định sẽ nghe lời anh, sống rất là tốt.

Dương Dương Noãn Noãn là bảo bối của cô, cô không nỡ rời xa tội nhỏ.

Nhưng mẹ của cô, bà nội của tội nhỏ bây giờ không biết ở đâu, cô muốn đi tìm mẹ.

Cảnh Thần Hạo đưa tay nâng mặt của cô, ánh mắt sâu thẳm rơi ra khuôn mặt cô lúc này cô ý cười kiên cường, trong lòng anh đau nhói, môi mông một mở một hé, nhả chữ rõ rệt, “Anh chăm sóc không tốt, nhất thiết phải có em cùng chăm sóc.”

Anh là nhạy bén biết bao, lời nói này căn bản không giống là lúc không sao, lời cô sẽ nói.

Quảng thời gian này vì Dương Dương Noãn Noãn đột nhiên xảy ra chuyện, anh sắp nhanh chóng lãng quên trước đó cô hai lần không lời từ biệt, đôi mắt ấy nhìn vào anh đột nhiên lạnh nhạt, rất thanh khiết sáng chói, lúc này trong đôi mắt này cũng chỉ có mình anh.

Trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm thất lại, không những vì lời nói của anh, càng vì sờ lên lòng bàn tay má của anh có một đường sẹo mờ hời, vì đỡ dao cho cô mà để lại.

Sau gáy đột nhiên bị cầm lại, khuôn mặt tuấn tú trước mặt cô phóng lớn lên, bờ môi mông áp lên vành môi của cô.

Nhẹ nhàng ngậm lại, từ từ lật lại, cắn nhẹ, cuối cùng xâm nhập sâu, cảm giác lúc muốn lúc không, ngang tàng đoạt lấy hơi thở cuối cùng của cô.

Tuyết sớm vừa ngừng rơi, không biết từ khi nào lại bắt đầu bay phấp phới, tuyết trắng tinh anh rơi lên người bọn họ, nhanh chóng biến thành chất lỏng trong suốt, biến mất không thấy.

Cô sắp ngạt thở rồi.

Anh cuối cùng mới buông lỏng cô.

Bốn mắt nhìn nhau, bờ môi của anh có chút đỏ ửng, còn cô không những bờ môi hơi đỏ, má còn đỏ hơn so với môi này.

“Lưu manh! Vô liêm sỉ!” Cô có chút xấu hổ, trong đất tuyết không ngờ lại làm chuyện này.

“Uhm, Nhiễm Nhiễm nói rất đúng.”

Anh là lưu manh, anh đích thực vô liêm sỉ, tất cả đều xây dựng ở đối diện anh người phụ nữ tên Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Đại boss mặt của anh quả nhiên dày thật.” Cô chưa gặp qua người đàn ông nào lại thừa nhận vô tư như thế.

“Xem ra em đã hít thở đủ rồi.”

Cô vừa trở to mắt, lại một lần nụ hôn nóng rực cuốn đến, còn nóng rực hơn môi này, như là muốn nuốt trôi cô vậy, hút hết cả linh hồn cô.

“Uhm uhm.”

Tuyết trắng bay phấp phới, cô cảm giác gò má có chút mát lạnh, người đàn ông ở dưới hình như không cảm nhận được vậy, nhắm mắt dùng sức hôn cô, không biết môi một.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 309

70309.

Cô ta bỗng nhiên đưa chân gác lên đùi anh ta, cắn chặt khớp hàm, dùng sức.

Cảnh Thần Hạo phúc chốc mở to cặp mắt đen không thấy đáy, và cũng buông môi cô ra, đầu lưỡi hơi tê, bị cô ta cắn rồi.

"Đứng dậy thôi!" cô ta ý đồ đứng dậy, nhưng mà phát hiện cô ta dường như rất nặng nề.

Áo lông vốn dĩ không thấm nước, bông tuyết lại không động trên người cô, tại sao lại không thể đứng dậy nổi?

"Cảnh Thần Hạo lấy tay anh ra, nó giống như quả cân vậy, đè lên lưng em, "cô ta nói tại sao không đứng dậy nổi chứ!

Cảnh Thần Hạo thả cô ra, cô phát hiện mình vẫn không thể dậy nổi.

Gương mặt nhỏ lộ ra thần sắc uân khúc nhìn anh ta, "có phải em đã mập lên không?"

"Đây là thôi."

"Thật sự mập lên rồi?" sao cô lại không có tí phát hiện gì thế?

"Không có" cô trở nên như thế nào anh ta cũng yêu, ai biểu cả đời này của anh giống như chỉ yêu chiều người phụ nữ này thôi!

Bùi Nhiễm Nhiễm hiển nhiên không tin lời anh ta, cắn môi.

Bỗng nhiên người cô quay đi, dựa lưng vào nền đất, Cảnh Thần Hạo đang đè trên người cô.

"Đây....."

Cảnh Thần Hạo không chờ cô nói xong, bèn đứng dậy, lại kéo cô dậy, vị trí họ vừa mới nằm bị trũng xuống, dưới nền đất tuyết hiện lên hình người, là của anh ta.

"Đi thôi! Dương Dương Noãn Noãn vẫn còn ở nhà." Bùi Nhiễm Nhiễm nắm lấy tay phải anh, lòng bàn tay lạnh buốt, vết thương nhọt nhọt khắc thêm sự nóng bỏng.

Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ đang nắm lấy tay mình, nhanh chóng nắm chặt bàn tay nhỏ đặt vào trong túi chiếc áo khoác lớn của mình, hai bàn tay mười ngón đan nhau xỏ vào túi, mặc kệ gió mưa cũng không cách nào xâm nhiễm được.

Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, không nói gì, trong lòng cô khó dứt thành pháo đài, trong tức khắc sụp đổ.

Cảnh Thần Hạo rất tốt, tại sao mẹ lại không cho phép lấy anh ta chứ?

Ít ra rất tốt với cô ta.

Vừa mới lên xe, Cảnh Thần Hạo liền lấy chiếc áo lông choàng lên người cô, sau đó ôm lấy cô.

"Anh không lạnh à?" anh ta vừa bị cô bắt nằm dưới nền tuyết lạnh rất lâu.

Nói chính xác hơn, không phải cô đè lên, mà là anh ta cố vịn lấy lưng cô không cho đứng dậy.

"Ôm em rồi, sao còn cảm thấy lạnh nữa." Cảnh Thần Hạo buông mắt nhìn cô ta, chỉ cần có cô bên cạnh đến đâu anh cũng không lạnh.

Cho dù có ở Bắc Cực băng tuyết ngập trời.

"Miệng lưỡi trơn tru." Cô ta nói móc một câu, nhưng trong lòng rất vui.

Thì ra cô có tác dụng lớn như thế!

"Vợ ơi, còn em thì sao?" anh ta không phải miệng lưỡi trơn tru mà là thật lòng.

"Những lúc anh gần em, có khi nào bị lạnh không? Lúc nào cũng nóng bỏng mà." Cơ thể anh ta như rực lửa.

Đại Boss vừa nghe vậy, mặt đầy vẻ miễn cưỡng.

Quả nhiên Nhiễm Nhiễm của anh ta cùng suy nghĩ với mình.

Nếu như hôm nay không nói đến việc một mình anh chăm sóc Dương Dương Noãn Noãn, anh ta sẽ càng vui mừng.

Xe nhanh chóng dừng tại Tú Viên, ngoài cửa lại đậu một chiếc xe taxi.

Chiếc Rolls Royce lái ngang qua chiếc taxi, Bùi Nhiễm Nhiễm nghi ngờ nhìn vào bên trong, ai ngờ từ trong cửa sổ lộ ra một gương mặt lớn, "chị họ!"

Cô ta vẫn chưa kịp trả lời, chiếc xe đã chạy đến cửa lớn biệt thự.

"Người trên xe là em họ của em." Bùi Nhiễm Nhiễm chuyển động ánh mắt, trong lòng không ngừng nghi hoặc, "cô ta sao lại ở đây? Từ sau khi Bùi gia

xảy ra chuyện, em đã không gặp nó."

"Qua năm mới, đến thăm thân thôi mà." Về mặt Cảnh Thần Hạo bình tĩnh, không chút bất vi sở động

Sau khi họ xuống xe, quản gia lập tức đến nói rõ, chính xác là đến tìm họ.

"Cho cô ta vào đi!" Bùi Nhiễm Nhiễm cười.

Trở về không thấy người của Bùi gia, có thể gặp được cô ta rất vui, lúc trước quan hệ hai người rất tốt.

Chỉ là trong năm năm trở đi, không có liên lạc tới.

Cảnh Thần Hạo ôm chặt cô ta, giọng điệu như không muốn xía vào nói, "thay đồ trước đi!"

"Biết rồi, ông quản gia!"

Bùi Nhã Phán nhìn thấy chị mình bị quản gia đón vào trong, đồ một ly trà nóng hùng hực, ngồi bên ghế sofa đợi.

Cô ta là tiểu thư họ của Bùi gia, từ nhỏ đã chứng kiến nhiều tình cảnh lớn, thân phận Cảnh gia như thế nào, cô đương nhiên hiểu rõ.

Lúc này thân ở trong này, mới kinh ngạc Cảnh gia so với tưởng tượng của cô nguy nga lộng lẫy hơn nhiều, tất cả các chi tiết đều hiện rõ sự tôn quý không giống người thường.

Cô ta suy nghĩ đến chuyện Cảnh Thần Hạo cầu hôn Bùi Nhiễm Nhiễm được đăng trên mạng. Bùi gia tuy rằng sụp đổ, Bùi Nhiễm Nhiễm mất hết tất cả, nhưng mà lại được người đàn ông cao cao tại thượng sủng ái.

Sao cô lại có thể không đến xem thử chứ.

Thậm chí cô ta không đem theo gì hết, ngay cả tiền bạc cũng không mang nhiều, vì muốn nán lại nơi này.

Bùi Nhã Phán nhìn thấy Bùi Nhiễm Nhiễm từ trên lầu bước xuống, kích động đứng dậy, nhưng mà chỉ có một mình cô xuống thôi.

"Chị họ!" Bùi Nhã Phán nhìn cô ta và tiến đến gần, hô lên tiếng ngọt ngào.

"Phán Phán." Bùi Nhiễm Nhiễm cười đến làn mi cong queo, quan sát cô ta một hồi, năm năm không gặp, cô ta còn đẹp hơn lúc xưa, dịu dàng hơn.

Là một đại cô nương trở nên duyên dáng yêu kiều.

"Chị họ, trên mạng thấy tin tức chị trở về em nên sớm đến tìm chị, nhưng mà ba em sức khỏe không tốt, ở nhà chăm ba suốt, hôm nay qua đây cũng bởi vì ba nói rằng chị đang ở A thành, năm mới không có người thân bên vợ ở cạnh chị, nên kêu em đến đây thăm chị này." Bùi Nhã Phán gương mặt lộ vẻ thanh lệ ưu nhã.

"Chị vẫn tốt mà, là chị trở về không đến thăm chú thím, chúng mình ngồi xuống nói chuyện nào!" cô ta trở về luôn nghiên cứu cái trang thân phận, nên đến giờ không đi tìm họ.

Bùi Nhã Phán luôn nắm tay cô ta, không nỡ buông ra, "chị họ, ba em mấy năm nay luôn tự trách mình, chuyện xảy ra năm đó không giúp đến nơi đến chốn, chị họ không trách ba em chứ?"

"Đương nhiên là không rồi."

Chuyện năm đó xảy ra rất nhanh và quyết liệt, Bùi Chính Đông cũng không có thời gian phản ứng lại, Bùi Chính Nam thì ở bên S thị, làm sao có thể phản ứng kịp, lại còn muốn viện trợ.

Bùi Nhiễm Nhiễm và Bùi Nhã Phán tán gẫu một hồi, đến giờ ăn cơm, Cảnh Thần Hạo mới mặc bộ đồ màu xanh ở nhà từ trên lầu bước xuống.

Bùi Nhã Phán đã sớm chú ý anh ta trên mạng, lúc này lại nhìn thấy anh ta từng bước từng bước đi qua, nhịp bước ung dung, cũng khó giấu được nét thanh quý và kiêu căng trên người anh, gương mặt lạnh băng đẹp đẽ như từ trong tranh thủy mặc đi ra vậy.

Trong mắt cô không giấu được nỗi kinh diễm.

Người đàn ông này, ngoài đời còn đẹp trai và thu hút hơn trên mạng nữa.

"Thần Hạo, em gái họ, Bùi Nhã Phán." Bùi Nhiễm Nhiễm kéo anh lại đơn giản giới thiệu chút.

Cảnh Thần Hạo quay sang nhìn lạnh nhạt, thần sắc vẫn như cũ lạnh lùng, "Chào cô."

"Chào anh rể." Bùi Nhã Phán ngọt ngào chào lại.

Bữa ăn tối ba người dùng cơm, những ngày này Dương Dương Noãn Noãn đều trên giường, bữa cơm tối có hơi yên tĩnh, tối nay bỗng nhiên lại có người đến, quả thật nào nhiệt lên nhiều.

Nhưng mà từ đầu đến cuối ngoài trừ nói vài câu với Bùi Nhiễm Nhiễm ra, không còn nói gì với Bùi Nhã Phán.

Cảnh Thần Hạo vừa đặt dao nĩa xuống, trước mặt liền xuất hiện một tờ khăn giấy, bên tai nghe tiếng Nhiễm Nhiễm nói, "chồng ới, cho cô ta ở đây trú vài ngày được không?"

Anh ta dứt khoát thu hồi tay lại, Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy thế, lấy tay lau miệng cho anh ta, "chồng....."

Lau miệng xong, anh ta mới từ từ mở miệng nói, "tùy em"

"Tốt, vậy anh về phòng trước đi!" tuy rằng hai người là vợ chồng, nhưng đây lại là nhà của anh ta.

Cái tính cách của anh ta, ngay cả Thích Thịnh Thiên cũng không có đến cơ hội tá túc tại nhà anh, Bùi Nhã Phán là một cô gái càng không thể.

Sau khi Cảnh Thần Hạo đi rồi, Bùi Nhã Phán mới thần bí mở miệng, "tính anh rể rất lạnh lùng, chị họ sao có thể chịu đựng được vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Manh Mẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 310

70310.

“Quen rồi.” Bùi Nhiễm Nhiễm tiếp tục ăn.

“Cũng phải, đại boss như vậy mới ngẫu.” Bùi Nhã Phán không phủ nhận, tiếp tục vừa ăn vừa nói với Bùi Nhiễm Nhiễm.

Sau cơm, hai chị em lại nói thêm chút, Bùi Nhiễm Nhiễm mới về phòng.

Cảnh Thần Hạo dựa vào giường đọc sách, nghe tiếng bước chân của cô, tay lập tức dẹp sách.

“Sao anh nhanh vậy đã chán sách, sách biết sẽ giận đó.” Động tác của anh cũng quá nhanh rồi.

“Sách để giết thời gian khi không có em, có em cần sách làm gì?” Anh không nhịn được kéo cô lại gần, ôm cơ thể nhỏ bé của cô vào lòng.

Ở trong chăn ấm áp, cô liền nghĩ đến cảnh ở ngoài tuyết, lúc thật lạnh lẽo, bây giờ ấm áp, thật dễ chịu.

Cô hiện lên dấu hôn, tay lớn kéo quần áo cô, cô mới nhớ ra mình chưa tắm.

Cô động đậy cơ thể, “Đừng...em tắm trước.”

Anh xê dịch 1 cái, Cảnh Thần Hạo động đậy theo cô, thuận thế áp cô xuống, ái muội ní non bên tai cô, “Đợi lát tắm chung.”

Cùng tắm gì đó thực ra là lãng phí thời gian.

Cô quay đầu qua, cô trắng ngần lộ ra trước mắt anh, cúi đầu cắn nhẹ, hút lấy da thịt nõn nà.

“Thần Hạo...”

“Uhm”

Lúc anh ở trên tuyết, tí nữa nhìn không được, nếu không phải điều kiện không cho phép, tí nữa là hóa thân thành sói.

“Không sao, nhớ nhẹ 1 chút là được.” Cô cự tuyệt cũng vô dụng, không bằng hưởng thụ thật tốt, tốc chiến tốc thắng.

Tay lớn sờ mặt cô, nhẹ nhẹ, dưới ánh đèn giường, hai người nhìn nhau: “Như vậy sao?”

“Uhm uhm, chính là vậy, anh cứ chạm mặt em là được.” Cô lập tức gật đầu, ý cười trên mặt càng sâu.

Giây sau, cô liền cười không nổi nữa, thứ cứng nhắc đâm vào cô, cách 1 lớp quần lót, cứ thế đâm thẳng...

Cả người cô mềm nhũn, hai mắt ngấn nước nhìn anh, anh cố ý sao?

Cố ý hành hạ cô!

“Ông xã...”

“Muốn?”

“Không muốn!” Cô cắn răng, nhắm mắt, “Vậy anh ra khỏi thân em, đừng đâm nữa.

“Cái gì đâm em rồi?”

Cô cảm thấy nhắm mắt không đủ, phải che mắt, mới chắn được ánh nhìn nóng bỏng của anh, nhưng thứ đâm cô lại ngày càng nóng.

Cô xấu hổ mặt đỏ lên...

“Sau này anh cũng đừng muốn nữa!” Anh vậy mà lại hành hạ cô như vậy!

Cảnh Thần Hạo thấy tay cô từ từ để lộ khuôn mặt đỏ hồng, vùi vào tai cô: “Bà xã, lập tức làm em hài lòng, xin xù nhé.”

“Không cần! EM không cần!”

“Hử?”

Giọng anh quá ái muội rồi.

“Cần...”

“Bà xã thật ngoan.”

Quần lót mỏng không biết lúc nào bị cởi ra, cơ thể cô lúc này bị lấp đầy, cứng cứng, nóng bỏng, cơ thể cô khẽ run rẩy.

“Uhm...” Cô không tự chủ rên rỉ.

Xấu hổ chết người rồi!

1 đêm xuân sắc.

Hậu quả của dục vọng quá độ là, Bùi Nhiễm Nhiễm hoàn toàn không thể xuống giường.

Đại boss thương vợ, đích thân bụng com sáng lên.

Bùi Nhã Phân sớm đã tỉnh, thấy Cảnh Thần Hạo từ lầu đi xuống, liền đứng dậy đi qua.

Hai chữ anh rở chưa mở miệng nói, anh liền nói trước.

Cảnh Thần Hạo lạnh nhạt lướt qua cô, đến nhìn cũng không nhìn, “Pha trà.”

“....”

Bùi Nhã Phân ngậy người, anh vừa nãy là mệnh lệnh cô sao?

Kêu cô pha trà có ý gì?

Nhưng mà, cô vẫn vui vẻ hỏi người làm trà ở đâu.

Cảnh Thần Hạo từ bếp ra bưng 1 cái khay, cô đề ly trà nóng lên đĩa trà, cười tủm tỉm nhìn anh.

“Đề lên.”

“Dạ”

Bùi Nhã Phân còn đợi Cảnh Thần Hạo nói, anh sớm đã bưng khay đi về trước rồi đi.

“Anh rở, cơ thể chị không khỏe sao?” Chứ không sao không xuống ăn!

Hai chữ anh rở khiến Cảnh Thần Hạo dừng bước, tối qua hình như em họ của Nhiễm Nhiễm đến.

Trong ấn tượng của anh, nhà ngoài Nhiễm Nhiễm, nữ nhân khác đều là người hầu, lúc này anh theo thói quen tưởng Bùi Nhã Phân là người hầu.

Cho nên mới sai cô.

“Cô ấy khỏe.”

“Vậy thì tốt, lạnh như vậy đừng để cảm.” Bùi Nhã Phân cười nhìn anh rồi đi.

Vẫn lạnh lùng như tối qua, nhưng tiếng anh như rượu nồng độ cao, khiến người khác say.

Bùi Nhiễm Nhiễm hưởng thụ bữa cơm Cảnh Thần Hạo mang lên, cô lâu rồi không nhàn nhã vậy.

“Nhiễm Nhiễm, thương lượng 1 chuyện.”

Thương lượng?

Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, theo bình thường, anh cực đoan vậy, sao có thể hỏi ý cô.

Lòng cô đột nhiên căng thẳng, không có chuyện lớn xảy ra?

Cô lấy khăn lau miệng, mời từ tốn nói, “Anh nói”

“Kêu em họ em chuyển đi.” Anh không muốn xảy ra hiểu lầm như này lần nữa, anh tưởng cô ta là người làm.

Không lẽ anh thực sự mù mắt?

“Tối nay giao thừa, kêu em ấy đi không tốt lắm? Cô ấy chắc chỉ ở vài ngày! Năm sau chắc đi rồi.” Giao thừa kêu cô ấy đi, 1 người, chị họ như cô cũng quá thiếu tình người rồi.

Cảnh Thần Hạo nhìn ly trà bùng lên nhìn không uống 1 ngụm “Trẻ nhất ngày mốt”

“Được được được! Nghe anh!” Bùi Nhiễm Nhiễm uống sữa tiếp, nhưng có chút nghi ngờ nhìn anh: “Anh có ý kiến với em ấy?”

“Không có.”

“Vậy...tại sao?”

“Không thích trong nhà có người lạ, đặc biệt là nữ.” Lí do này của anh đủ thuyết phục không?”

“Hèn gì người làm đều già.” Chắc là dùng người quen, người quen già.

Cảnh Thần Hạo khẽ híp mắt, cảm thấy chuyện này và chuyện Bùi Nhã Phân rời đi không liên quan.

Đêm giao thừa qua rất náo nhiệt, nếu Dương Dương và Noãn Noãn có thể rời giường, cô sẽ cảm thấy vui hơn.

Tối, Cảnh Thần Hạo ôm cô đứng ở ban công, trong không trung đang bắn pháo hoa.

“Bùm bùm bùm...”

Pháo hoa đủ sắc bắn lên trời kéo dài, nhìn rất đẹp, khiến màn đêm đều sáng lên.

Cảnh Thần Hạo đột nhiên cúi đầu nhìn cô: “Pháo hoa đẹp không?”

Cô cười, “Đẹp!”

“Còn có đẹp hơn.”

“Ở đây?”

Đột nhiên mắt cô đen lại, có thêm 1 bàn tay lớn, “Cảnh Thần Hạo!”

“Anh đây.”

“Tay!”

Nghe bên tai truyền đến tiếng “bùm bùm bùm”, tay trước mắt bỏ ra, cô nhìn thấy pháo hoa bắn trên không trung.

“Nhiễm Nhiễm!”

“Anh yêu em!”

“Forever!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn chữ pháo hoa bắn ra, lòng cảm động, nhớ đến anh cường thế kéo cô đi đăng kí kết hôn, cô hỏi anh thích cô không, anh nói không thích.

Nam nhân này, khẩu thị tâm phi!

Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn cô, “Thí...”

Chữ thích chưa nói hết, Nhiễm Nhiễm nhón chân, hôn lên môi anh.

Có loại thích không phải nói ra, dùng tim cảm nhận, như là bây giờ vậy.

Đôi môi mềm mại ngọt ngào hôn anh, Nhiễm Nhiễm chủ động đó.

Bùi Nhiễm Nhiễm vừa rời đi, gáy cô bị anh kéo lại, hôn thật sâu.

Pháo hoa trên trời vẫn đang bắn, hai người ở dưới pháo hoa đầy sức kéo dài nụ hôn thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 311

70311.

Bùi Nhiễm Nhiễm không phát hiện, pháo hoa ở không trung còn có chữ cô không thấy.

Mà ở nhà họ Lâm cách đó khá xa, Lâm Tri Hiểu gần như phát điên.

Đêm 30, đêm giao thừa, đại đoàn viên, ngày tươi đẹp như thế, tại sao Thích Thịnh Thiên lại có mặt tại nhà cô.

Đem 1 đồng đồ bao lớn bao bé, vào cửa gọi bác trai bác gái, miệng lưỡi ngọt ngào, tìm cách để khiến ba mẹ cô vui.

Mà cô thân là con gái duy nhất của nhà này, lại bị ngó lơ 1 bên.

Cho đến tối, Bố mẹ Lâm sắp xếp chỗ cho Thích Thịnh Thiên ở lại, nghĩ xem nên chia phòng như thế nào, mới nhìn cô vài cái.

“Mẹ, đây không phải sofa sao!” Cô vừa cười vừa nói.

“Tri Hiểu, sao con có thể để khách ngủ sofa.” Mẹ Lâm liếc cô cái, quả là cô thật không hiểu chuyện.

“Con không phải là khách, nên gì cũng được ạ.” Thích Thịnh Thiên ngồi trên ghế, cầm cái điều khiển, một bộ dạng thành thoi.

Làm như anh ta mới là chủ nhân căn nhà này.

Lâm Tri Hiểu liếc anh ta cái, hận không thể lấy chổi quét anh ta ra cửa, thấy qua nhiều người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy qua loại như anh.

Chuyện cô càng hỏi hận, lúc đầu khi kiếm ra tiền cô đòi đòi nhà rồi sửa cửa, bọn họ không chịu, cô thì kiên quyết tự đi mua nhà, nếu không giờ không đến mức nhà có 2 phòng ngủ, thật là không có chỗ ngủ.

“Tiểu Thiên đâu phải là khách, Tri Hiểu con như vậy là không đúng, Tiểu Thiên không nói con nghe đã đến nhà, để cho con sự bất ngờ! Con đừng giận nữa, ba mẹ ngủ trước, tui con cũng ngủ sớm đi!” Mẹ Lâm cười năn nỉ, về phòng.

“Kính ngạc? Sắp bị dọa chết.”

Trong phòng khách chỉ còn 2 người họ, Lâm Tri Hiểu lấy điện thoại, nghiêng đầu lướt màn hình.

Đột nhiên, cô cảm thấy trên ghế có gì đó đụng vào cô, trước mặt cô xuất hiện khuôn mặt anh tuấn của Thích Thịnh Thiên.

“Cô đang tìm khách sạn?”

Đêm 30 đi ở khách sạn, xem ra Lâm Tri Hiểu thật biết đùa!

“Đừng đó! Trong nhà này, chỉ có thể giữa lại hoặc tôi hoặc anh, giờ anh nghĩ xem, anh đi hay tôi đi.” Lâm Tri Hiểu không thềm ngừng đầu nói.

“Vây đi! Tôi đi hỏi bác trai bác gái, họ muốn tôi hay cô ngủ ngoài.” Anh nói xong đứng dậy.

Lâm Tri Hiểu vội kéo tay anh lại, Thích Thịnh Thiên lập tức ngồi lại trên ghế, “Anh được nước làm tới đúng không?”

“Câu này nên để tôi hỏi mới đúng!” Thích Thịnh Thiên làm bộ dạng lười biếng.

“Đây là nhà tôi, anh có nhầm không?” Lâm Tri Hiểu bực bội, nhưng âm thanh của cô vô cùng nhỏ.

Nhà cách âm không tốt, ba mẹ mới vào trong, chắc là vẫn chưa ngủ.

“Cho nên cô ở lại, tôi cũng ở lại, tôi xem thử điều kiện ngủ đêm nay như thế nào.” Lần này anh đứng dậy, không cho Lâm Tri Hiểu có cơ hội kéo anh lại.

Nể tình anh là cấp trên, cô lại thân phận con nọ, giường nhường anh.

Cô ngủ sofa được chưa hả?

Thích Thịnh Thiên nhìn bên trong phòng ngủ, phòng không lớn, giường cũng không, nhưng ấm áp, bên trong có không ít ánh của Lâm Tri Hiểu, còn có của Bùi Nhiệm Nhiệm.

Không ngờ đường đường thiên kim họ Bùi, có thể làm bạn với cô ta.

Lúc anh đang xem, thì đằng sau vọng lại tiếng bước chân, “Cô nghĩ thông rồi, tối nay chúng ta ngủ chung?”

Lâm Tri Hiểu không nhìn anh ta, lấy tấm chăn trên giường, lấy cái gối, ra khỏi phòng ngủ.

“Cô nghiêm túc?” Thích Thịnh Thiên đi theo ra ngoài.

Nhìn thấy cô trải trên ghế sofa, gối cũng xong, ti vi đã tắt, sau đó nằm trên ghế.

“Thích Tổng, ngủ ngon!” Cô nói xong nhắm mắt, “Về phòng tắt đèn giúp tôi.”

“Tự tắt.” Thích Thịnh Thiên liếc nhìn cô, người đàn bà này thật không biết tốt xấu.

Nhưng Lâm Tri Hiểu lại không nghe thấy tiếng bước chân rời đi của Thích Thịnh Thiên.

Anh ta rốt cuộc nghĩ gì?

“Lâm Tri Hiểu, đại ca từ xa đến cùng cô đón tết, cô đối xử với tôi như thế sao?”

“Anh muốn tôi sao? Giường cũng nhường anh rồi!” Lâm Tri Hiểu tức giận, cô không muốn trong ngày đẹp để ấy lại gặp anh ta.

“Tôi càng hy vọng cô nằm trên giường, tôi chia cô 1 nửa.” Thích Thịnh Thiên cúi người, nằm trên ghế, cúi đầu nhìn cô.

Cô vẫn chưa ngủ, đôi lông mi dài không ngừng động đậy, cảm thấy có hơi thở trên đỉnh đầu cô.

Cô kéo chăn đắp qua mặt, “Anh cút đi ngủ đi!”

“Cô thật to gan, dám dùng từ cút.” Thích Thịnh Thiên dùng sức kéo, khuôn mặt cô lại xuất hiện trước mặt anh.

“Anh ở nhà tôi, tôi không đuổi anh ra khỏi nhà, là phẩm hạnh cao thâm lắm rồi.” Cô cái gì cũng không biết, mở cửa nhìn thấy nhan sắc anh, sợ chết khiếp.

“Ừ, cô phẩm hạnh cao thâm.” Thích Thịnh Thiên hận không thể cắn vào môi cô, phải đấu với anh cô mới thấy thoải mái sao.

Lâm Tri Hiểu lăm bằm, nghe thấy tiếng bước chân anh rời khỏi, còn tắt đèn giúp cô thật.

Hôm nay trải qua 1 ngày đầu khẫu, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Lạnh, lạnh quá...

Sao lạnh vậy?

Toàn thân Lâm Tri Hiểu co rút lại, cô nằm trong chăn run cầm cập, rõ ràng lúc cô đang ngủ rất ấm mà, sao giờ lạnh thế.

Cô từ trong chăn ngồi dậy, sờ 1 hồi lâu mới lấy được điện thoại, nhìn đồng hồ, mới 2h sáng, cô nhỏ nhẹ bước gần máy điều hòa.

Đáng chết! điều hòa tắt khi nào?

Cô lắc lắc điều hòa, phát hiện ấn cũng không có tác dụng.

Xui thật, sao cứ phải hôm nay hư, mai không được à?

“Xiiii...”

“Lạnh quá!”

“Ấc xì!”

Lâm Tri Hiểu 1 mình đứng ở phòng khách, nằm trong chăn vẫn run cầm cập.

Cô từ từ đi về hướng phòng ngủ, vào trong lấy chăn!

Chỉ cần thân không biết quý không hay là được.

Nhất định không bị Thích Thịnh Thiên phát hiện.

Cô theo cửa quen thuộc đi vào, mở tủ tìm chăn, rõ ràng cô nhớ lúc tối chăn vẫn còn ở đây, sao tìm không thấy?

“Xiiii...” Cô lạnh quá, cứ vậy cô sẽ bị cảm mất.

Phòng này ấm thật, sao mấy lạnh hư không phải phòng này!

Nếu là phòng này thì tốt thật, vậy người chịu lạnh là Thích Thịnh Thiên.

Đáng ghét, bá chiếm giường cô, bá chiếm máy điều hòa của cô.

Bất giác cô men theo cạnh giường, sợ ánh đèn khiến Thích Thịnh Thiên tỉnh giấc, cô không dùng đèn pin điện thoại, từ từ ngồi.

“Á...”

1 âm thanh vang lên bên tai cô.

Lúc đó cô đang đứng lên, chăn bị anh ta kéo cái, cả người cô và chăn đều bị ngã xuống giường.

Thân hình lạnh băng nằm trong lòng ngực ấm áp của anh, nhiệt độ đó khiến cô không muốn rời đi.

Ấm quá...

Hơi thở ấm tiến gần cô, “Cô ngồi trên tay tôi.”

“Kaka...” cô nói gì nữa, chỉ còn biết cười để che đi sự ngượng ngùng.

“Trước đó nói chia giường, giờ tôi còn chưa đồng ý đã lên giường tôi ngủ.” Thích Thịnh Thiên đỡ cô ta vào trong lòng mình, hai người đắp 1 tấm chăn, dính chặt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 312

70312.

“Anh không chia giường cho tôi thì anh kéo tôi làm gì?” Cô cũng không muốn ngủ cùng anh, như vậy chẳng khác nào dâng mỡ lên miệng mèo!

“Nửa chiếc giường thì không được nhưng cả giường thì được.” Trong màn đêm đen, không nhìn rõ được mặt cô nhưng cũng có thể tưởng tượng được

giương mặt nhỏ của cô đang ửng hồng lên, chắc chắn rất dễ thương.

“Cuối cùng anh cũng nêu cao chủ nghĩa gentlemen, chịu ra so fà ngủ rồi ha, tuyệt quá, mời anh!” Cô đột nhiên phát hiện Thích Thịnh Thiên cũng khá men lý đấy chứ.

Nếu như anh thật sự nhường giường cho cô.

“Ý của anh là.....”

“Là gì?”

Thích Thịnh Thiên xoay người dậy, đề cô xuống dưới cơ thể mình, giọng của anh mon mon, “Như vậy, cả chiếc giường đều thuộc về em”

“Vốn chiếc giường này là của tôi mà!” Cô nhếch khóe miệng, đằng nào anh cũng chẳng nhìn thấy.

“Anh mau xuống khỏi người tôi, Thích tổng anh muốn mang tội danh là cưỡng hiếp nữ nhân viên sao?” Giữa họ còn chưa có gì cả, anh dám giờ chuyện này ra với cô.

Quả nhiên là công tử làng chơi thích trêu hoa ghẹo bướm, giang sơn dễ đổi bản tính khó rời!

“Anh chỉ lo em lạnh quá thôi, ôm thế này ấm hơn nhiều.” Anh không ngờ Lâm Tri Hiểu sẽ nói như vậy, anh còn chưa làm gì cả mà!

Má còn chưa thom, môi còn chưa chạm, thế đã là cưỡng hiếp nhân viên cấp dưới sao, thế này thì thiệt cho anh quá.

“Vậy sao? Vậy thứ đang chọc vào người tôi đây cũng không phải của anh, cắt đi nhé?” Cô đã trắng mắt, anh đến đây không đơn giản không có mục đích gì.

Thích Thịnh Thiên động dậy, cô đang nằm ngay bên dưới cơ thể anh, nếu không có cảm giác gì mới là lạ đấy!

“Mãn nguyện không?”

“Câu này anh nên hỏi người đã trải nghiệm rồi mới biết được chứ.” Cô đã trải nghiệm bao giờ đâu, sao mà biết được, hơn nữa cô cũng không muốn trải nghiệm nó.

Thích Thịnh Thiên cười nham, anh rúc đầu vào cổ cô, dịu dàng nói, “Ý của em là em rất muốn nghiệm chính trải nghiệm nó 1 lần đúng không, anh sẽ cho em mãn nguyện luôn.....”

“Mãn nguyện cái đầu anh, đừng có cọ vào người tôi nữa!” Cô vừa ngại vừa bực, cơ thể nhỏ nhắn của cô dưới sự cọ sát của anh, dù chưa làm gì đã mềm nhũn.

Toàn bộ sức lực đều dùng để quát anh.

Anh không động dậy nữa, nhưng thứ nóng bỏng kia vẫn chạm vào người cô và không hề có ý muốn rời đi.

“Em muốn kiện anh cưỡng hiếp nhân viên cũng phải đợi anh làm thật đã chứ, anh còn chưa làm gì, em có kiện cũng không thắng đâu, có cần anh tạo chứng cứ cho em không?”

Tạo chứng cứ là giả, lấy cớ để thịt cô mới là thật.

“Thích tổng, dạo này có phải anh hết hứng với mấy cô kiểu diễn ngoài kia rồi không?” Nên mới kiếm cô thử của lạ.

“Anh có cảm giác gì hay không, giờ em không biết sao?” Đều là do cô mà cô còn hỏi!

Của anh giờ cũng đến cợn con đau, người làm anh có cảm giác đến vậy lại nằm ngay trong vòng tay nhưng anh vẫn đành cố nhịn.

Mặt Lâm Tri Hiểu đỏ ửng lên, cô có thể làm như chưa nghe gì hết không?

Sau vài giây tĩnh lặng, cô mới dần thốt ra từng chữ, “Tục ngữ có câu, thò con không ăn cỏ bên tổ, Thích tổng, văn phòng chúng tay cách nhau gần quá, không ăn được đâu.”

“Anh thấy không phiền.” Anh còn chưa thịt được nữa mà!

Rất là thèm một miếng rồi, thứ dục vọng phía dưới phát ra tín hiệu khẩn cấp.

“Tôi mới là thỏ, anh là cỏ.”

Thích Thịnh Thiên vừa nghe vậy, cắn răng nói, “Lâm Tri Hiểu! Không cho em ném mùi thì còn không biết tôi là ai!”

“Thích tổng, tôi sai rồi, xin tha cho!” Phận nữ nhi biết tới thì biết lùi, cô không muốn thất thân!

Giọng cô vừa mềm xuống khiến ngọn lửa chưa kịp bùng lên đã bị dập tắt.

Ngay sau đó, anh lại ghé bên tai cô, cố ý thổi hơi ấm vào đó, “Lẽ nào em không thấy vào thời khắc chuyển giao này, mình làm một phát đón chào năm mới, như vậy rất ý nghĩa sao?”

Lâm Tri Hiểu chỉ thấy tai mình tê tê, cả người như muốn run lên, đến những lời của anh cũng chẳng nghe rõ.

Nhưng cô hiểu rõ, những lời nói của anh lúc này tuyệt đối không hề có lợi cho cô.

“Không muốn, giờ anh có hai sự lựa chọn, ngoan ngoãn nằm ngủ hoặc đi ra ngoài ngủ.” Cô cảm giác bản thân gần như cạn khả năng cử động.

Cô chưa từng buồn chãi xã hội, làm sao có thể là đối thủ của Thích Thịnh Thiên, một chút ý chí còn đọng lại vẫn tiếp tục đấu tranh.

“Anh rất muốn chặn cái miệng khó bảo của em lại!” Giờ anh đang rất khó chịu, lại không thể xả ra càng khó chịu hơn, nhưng bảo anh rời khỏi chiếc chăn ấm áp này để đến căn phòng khách lạnh băng kia, anh càng không muốn.

“Không nghe lời không chỉ có miệng thôi đâu.” Cả cơ thể cô đều không muốn nghe theo anh.

Thích Thịnh Thiên không chịu được nữa, anh đưa tay bịt miệng cô lại, chỉ biết đấu khẩu với anh, đáng được dạy dỗ tới chón một lần.

“Ừm.....”

Chuyện gì vậy?

Khi này không phải đã đàm phán xong xuôi rồi sao?

Không được!

Lâm Tri Hiểu không ngừng đạp chân, sau đó chân cô bị anh đè lên, hai tay cô đánh anh, cũng đã bị anh nắm lấy.

Miệng cô bị anh hôn đến tắt khí, trong tiềm thức, cô vẫn rõ rằng bản thân không muốn thất thân, không muốn như vậy!

“A.....”

Thích Thịnh Thiên buông cô ra, con nhúc từ đầu lưỡi làm anh giật mình, người phụ nữ này, cần người khác thì không cần biết nặng nhẹ?

Cô chùi môi, cũng biết rằng khi này hơi mạnh.....răng, nhưng nếu không như vậy thì cô đã mất đi trong trắng rồi.

Mặc dù không nhìn rõ nhưng có vẻ anh ta đau thật, cô rụt rè nói, “Thích tổng, ừm, tôi không muốn dưới quan hệ không rõ ràng mà phát sinh chuyện này với một ai đó, anh hiểu chứ?”

Sau câu nói của cô là một màn đêm tĩnh lặng, Thích Thịnh Thiên không phải không muốn nói mà do đau quá không nói được, anh cảm nhận được mùi máu tanh tanh quện với sự ngọt ngào trong miệng mình.

Lâm Tri Hiểu không chắc chắn, cô thử gọi, “Thích tổng?”

“Đi ngủ!” Anh xuống khỏi người cô, nhắm mắt lại, nhưng thứ sưng vù kia vẫn dính vào người cô.

Điều này làm Lâm Tri Hiểu khó mà ngủ nổi, trời gần sáng cô mới mơ màng thiếp đi.

Nhưng hậu quả của việc ngủ muộn luôn là thức dậy muộn.

Khi cô tỉnh dậy, Thích Thịnh Thiên đã rời đi từ bao giờ, điều này khiến cô nhẹ nhõm, cô vẫn chưa nghĩ được ra làm sao để đối mặt anh!

Nhưng khi cô ra khỏi phòng, ánh mắt của ba mẹ cô có một sự khác lạ không hề nhẹ.

Cô gần như không bận tâm điều này, ngồi khoanh chân lên ghế xem tivi. Bất chợt, cô phát hiện, tại sao trong phòng khách lại không hề lạnh chút nào.

“Mẹ, không phải tối qua điều hòa đã hỏng rồi sao?”

“Đâu có! Nó vẫn chạy tốt mà!”

“.....”

Lâm Tri Hiểu ngẩng đầu nhìn chiếc điều hòa, nó vẫn đều đặn thổi từng làn gió ấm vào không khí, đúng là vẫn chạy tốt, vậy hôm qua có chuyện gì xảy ra vậy?

Lẽ nào do cô ngủ mơ?

Thích Thịnh Thiên!

Nhất định do anh ta giờ trò, đáng ghét!

.....

Khoảng thời gian trước tết là thời gian vàng cho các ngành phục trang, vàng bạc, trang sức đại cát, sức mua lên cao nhất năm, đền bù lại cho công sức làm việc của một năm vất vả.

Nhưng, trong những ngày này, những cửa hàng bán ngọc của Cảnh Thị lại đóng cửa im im.

Trong khoảng thời gian ngắn, báo đài tranh nhau nói về sự việc này, cánh nhà báo không ngừng gọi cho Cảnh Thị để xin một lời giải đáp.

Còn bộ đôi ngoại của Cảnh Thị chỉ đưa ra đây là thời gian nghỉ lễ của công ty, không trả lời bất cứ câu hỏi nào.

Nghỉ tết vừa kết thúc, A thành bỗng phát sinh một sự việc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313

70313.

Cảnh Thị đại biểu thay cho các xưởng chế tác ngọc, khiến tập đoàn Âu Á đứng đầu ngành ngọc của thành phố A kiện lên tòa án, độc quyền thương mại

Có thú vị hơn nữa là tội này cùng với 6 năm trước, giống y đúc với một trong những tội của tổng tài Bùi Thị Bùi Chính Đông

Cảnh Thị

Bùi Nhã Phán ngồi ở phía đối diện Bùi Nhiễm Nhiễm, trong tay cầm chắc chiếc cốc giữ nhiệt, mỉm cười nhìn cô, “chị họ, em có thể ở đây làm việc không? Chị cũng biết bố em cứ luôn nuông chiều em, đều không nguyên cho em đi làm, nhưng mà em cũng không thể cả đời dựa vào ông ấy à! Em cảm thấy con gái vẫn là phải có địa vị, chị nói xem?”

“Cách nói của em chị đồng ý, nhưng mà có thể vào trong công ty hay không chị nói không chuẩn, em nếu như muốn vào làm việc, đi tìm phòng nhân sự phỏng vấn, Thần Hạo anh ấy không thích người khác chạy cửa sau” cô biết em họ mình thích chơi đùa, nếu như thật sự để cô ấy đến công ty làm việc, không biết sẽ như thế nào

Vì vậy, chuyện này cô không thể dễ dàng đồng ý

“Được thôi!” cô nghe thấy là ý của Cảnh Thần Hạo, thì không nói nữa

Thực tế, 3 ngày trước cô từ nhà bọn họ dọn ra ngoài rồi, bây giờ ở tại trang viên Bùi Gia, đây cũng là ý của Bùi Nhiễm Nhiễm

Ở đó dễ không cũng là dễ trống, không bằng để cho cô ấy vào đó ở, ở đó môi trường không tồi, và lại cô ấy đối với nơi đó cũng khá thân thuộc

“Gần đây công việc khá bình thường, chị có thể không có thời gian bên em, em không nên ở trong công ty chạy lung tung khắp nơi” Bùi Nhiễm Nhiễm thu dọn gọn gàng tập tài liệu cần ký tên gấp, rồi liền ra khỏi phòng làm việc

Khi cô đi đến văn phòng của Cảnh Thần Hạo, phát hiện Thích Thịnh Thiên cũng đang ở bên trong

“Anh Hạo...” Thích Thịnh Thiên điệu bộ không còn gì nuối tiếc nhìn anh ấy

Bùi Nhiễm Nhiễm không hề có ý bước nhẹ, Thích Thịnh Thiên gọi lên một tiếng, ngẩng đầu lên cũng khuôn mặt đó nhìn cô, “chị dâu...”

“Ở trong công ty, vẫn nên gọi theo chức danh thì tốt hơn” cô nét mặt không biểu cảm bước đến, lật ra trang chỉ chỗ cần phải ký tên nhìn Cảnh Thần Hạo, “cậu ta làm sao vậy?”

Cảnh Thần Hạo cầm chiếc bút máy lên, chiếc bút đưa nét có thể nhìn được một chữ Cảnh cứng rắn, “nhớ phụ nữ rồi”

Bùi Nhiễm Nhiễm trăm mặt, cô không nên hỏi

Nhưng mà nhớ phụ nữ chuyện này, làm sao có thể sẽ phát sinh ở trên người của Thích Thịnh Thiên được chứ

Anh ta không phải là cứ luôn được gọi...

“Anh Hạo, com có thể ăn lung tung, lời không thể nói bừa!” Thích Thịnh Thiên bỗng nhiên gào lên, cắt ngang suy nghĩ của Bùi Nhiễm Nhiễm

“Ồ...” Cảnh Thần Hạo giọng điệu lên tiếng, đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, rồi lờm cậu ta một cái, “vậy thì chú muốn làm cái gì?”

“Muốn giết người!” Thích Thịnh Thiên nghiêng răng nói

“Chú thật bạo lực” Bùi Nhiễm Nhiễm lắc nhẹ đầu

Thích Thịnh Thiên rướn mày, chăm chăm nhìn cô, “chị dâu, chị không có tư cách nói em!”

“Tôi không có giết người” cô trả lời không thẹn với lòng

Cảnh Thần Hạo nhẹ nhàng lướt nhẹ như gió ký xong tên, ánh mắt lờm Thích Thịnh Thiên, “cho phép chú bây giờ ra ngoài tìm...”

“Anh Hạo, em thật sự không phải là muốn tìm phụ nữ!” Thích Thịnh Thiên bắt lực, đứng lên đi đến trước bàn làm việc, “thực tế là như thế này, hôm nay vừa mới đi làm, việc quá nhiều, em nhìn thấy mà phiền, muốn lười nhát chút”

“Việc của anh càng nhiều hơn” Cảnh Thần Hạo cúi đầu nhìn xuống một đồng tập tài liệu, mong muốn Dương Dương lớn nhanh bao nhiêu, nhập kế nghiệp

Sau đó anh có thể đưa Nhiễm Nhiễm, du lịch vòng quanh thế giới, ngày ngày đều được ở bên nhau

“Em phát hiện em có bản không có tư cách nói lời này, không bằng như thế này đi! Anh Hạo, chị dâu cho em mượn trước một chút!” Thích Thịnh Thiên đưa tay ra muốn kéo Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng mà tay phải vừa giờ ra, còn chưa chạm đến cô ấy, anh liền cảm thấy được ánh mắt sắc bén

Còn là hai đường

Anh từ từ thu hồi lại cánh tay, “em không phải là có ý đó, chỉ là muốn hỏi câu hỏi mà thôi!”

“Ồ tại đây hỏi” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nói, có chuyện gì mà bọn họ còn phải giấu diếm anh

Bùi Nhiễm Nhiễm cũng nghiêng đầu sang nhìn anh ta, do dự, điệu bộ ngập ngừng thực sự không giống Thích Thịnh Thiên mà cô quen biết

“Không có gì” anh có thể hỏi riêng với Bùi Nhiễm Nhiễm, nhưng ở trước mặt của anh Hạo, anh nói không ra khỏi miệng

Nếu không thì hiện rõ anh quá không có uy nghiệm của người đàn ông rồi

Thấy cậu ta không nói, hai người đều không có hỏi cậu ta tiếp, hơn thế còn rời đi trước luôn

Khi Bùi Nhiễm Nhiễm ôm tập tài liệu ra ngoài, Thích Thịnh Thiên đã đang đứng ở trước cửa đợi chờ cô, dáng vẻ nhã nhặn

“Chị dâu!” Thích Thịnh Thiên nhìn thấy cô liền bước lên đón

“Cậu muốn hỏi chuyện liên quan đến Trí Hiểu?” cô từ từ suy nghĩ thì liền hiểu ra rồi

“Chị dâu quả nhiên anh minh” Thích Thịnh Thiên đi cùng với cô về phía phòng làm việc, ngẩng đầu ưỡn ngực, điệu bộ như là không có lời nào để nói, kiên định hỏi cô, “cô ấy thích như thế nào?”

“Cậu còn chưa hạ gục?” cô nghiêm trọng hoài nghi hiểu xuất của Thích Thịnh Thiên

Thích Thịnh Thiên cảm thấy anh đã bị nội thương, cũng không quản Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn anh thế nào, mang theo cả tấm thân nội thương rời đi

Anh vẫn còn chưa hạ gục, anh sẽ hạ gục được

Lâm Trí Hiểu cái người phụ nữ gao nếp cảm dầu muối đều không tan đó!

Mối quan hệ không rõ ràng?

Chẳng nhẽ cô ấy muốn làm bạn gái của anh?

Thích Thịnh Thiên lần đầu tiên khúc mắc, lớn nhường này rồi, anh chưa từng có yêu đương qua, đều là phụ nữ bọn họ tự dâng lên đến trước cửa

Về phía Thích Gia...

Anh bước đi thẩn thờ đi đến bên ngoài trước văn phòng làm việc của Lâm Trí Hiếu, nghiêng đầu nhìn dáng vẻ cô ấy nghiêm túc, lại rời đi

Bùi Nhiễm Nhiễm quay lại văn phòng, Bùi Nhã Phán vẫn ngồi ở bên trong, “em dự tính làm cái gì?”

Cho dù không ở Cảnh Thị, cũng không thể như thế này cả ngày không việc ngồi chơi

Vốn dĩ cô nghĩ rằng Bùi Nhã Phán sẽ trở về thành phố S

“Bưng trà rót nước, giặt giũ nấu cơm?”

“Em một đại tiểu thư, làm chuyện này? Mười đầu ngón tay không chạm nước bẩn” Bùi Nhiễm Nhiễm vừa nói vừa sắp xếp lại giấy tờ

“Nói đùa thôi!” cô làm sao có thể làm loại chuyện này, trừ phi là làm cho người đàn ông mình yêu

Cảnh Thần Hạo...

“Ủm” Bùi Nhiễm Nhiễm thực sự có chút bận rộn, đối với câu trả lời của cô ấy không tránh có chút qua loa

Xưởng ngọc của Cảnh Thị nằm ngoài bắt đầu cao điệu như thế, thế mà trong thời gian nửa năm, sụp đổ rồi

Cảnh Thị tập đoàn lớn như vậy, cho dù là xưởng ngọc đang thua lỗ, đều không có sụp đổ, hơn nữa trước đây cho dù là lượng tiêu thụ vừa đủ, đều là ở trên đường thẳng đi lên, cơ bản không thể nào đi đến bước này

Độc quyền thương mại, năm đó tập đoàn Âu Á đội lên trên đầu của bố chiếc mũ lớn như thế, bây giờ trả lại bọn họ

Nhưng mà từ trong lòng, cô không phải là muốn Cảnh Thần Hạo làm như thế này

Không đáng để...

“Vậy thì chị họ, em đi trước đây, không làm phiền chị nữa” Bùi Nhã Phán thấy cô ấy thực sự rất bận, liền tính rời đi

“Ủm”

Sau khi Bùi Nhã Phán rời đi, thời gian cả ngày, cô đều bận rộn

Phải là cả công ty đều bận quay vòng vòng, còn có không ít nhà báo đang đứng trông chờ trước cửa lớn, khi tan làm, bọn họ xuống thẳng tầng hầm lái xe ra ngoài, cắt đuôi cả đám phóng viên phía sau

Bây giờ tập đoàn Âu Á đang phải tiếp nhận điều tra, người bọn họ cần phải phỏng vấn là Âu Dương Lập, chứ không phải là bọn họ

“Anh làm gì rồi?”

Trên xe, Bùi Nhiễm Nhiễm ngoảnh đầu sang nhìn người đàn ông ở bên cạnh, hai tay của anh ấy đột nhiên đặt lên bờ vai của cô, khiến cô giật mình một cái

“Mát-xa, vợ vất vả rồi” hai tay của anh không có buông ra, ngược lại dùng chút lực

Bùi Nhiễm Nhiễm nhắm mắt lại hưởng thụ, “thủ pháp không tồi à! Tìm ai luyện tập vậy?”

“Không có” anh có thể nói là tùy tiện ản không?

Bùi Nhiễm Nhiễm dựa vào người anh ấy một chút, cảm thấy tim thật thoải mái

Làm việc gì, vốn dĩ đều rất vất vả, cô đây cũng là điều đương nhiên

Sau khi trở về đến nhà, được thông báo Đường Sóc cũng ở bên trong, bọn họ cùng nhảy lên trên lầu, còn chưa có tiến vào trong thì nghe thấy tiếng nói cười rồi

“Mami, daddy!” Noãn Noãn nhìn thấy hai người bọn họ đi vào, kích động gọi lớn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 314

Đường Sóc cũng quay đầu nhìn họ, nụ cười ảm áp như ngọc, “tiện đường nên ghé thăm tụi nhỏ.”

“Cảm ơn.” Bùi Nhiễm Nhiễm lịch dục đáp lại, rồi qua chơi cùng Noãn Noãn Dương Dương.

Cảnh Thần Hạo và Đường Sóc không ở lại lâu, thì đi xuống lầu.

“Mami, con đã xong rồi, có thể xuống giường đi ra ngoài.” Noãn Noãn mở to mắt, hy vọng nhìn cô.

Do không tổn thương đến xương, cũng đã qua lâu như vậy, chắc là có thể thử cho xuống giường, nhưng cô vẫn không yên tâm.

“Mami, anh con hôm nay xuống giường rồi.” Noãn Noãn thấy cô không hành động gì, bán đứng anh trai.

Sáng nay hai tụi nó cùng ngồi chơi trong phòng, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức quay đầu nhìn Dương Dương, tay nó đang cầm cuốn sách.

Để ý đến ánh nhìn của mẹ, nó điềm đạm ngẩng đầu nhìn cô, “Mami, con sai rồi.”

“Không phải, mami không có ý trách con, mami chỉ muốn hỏi con thấy sao, có đỡ tí nào không?” Tụi nhỏ có thể xuống giường, chấy nhảy lần nữa, có mừng còn không kịp.

Sao lại nở trách tụi nó.

“Đỡ nhiều rồi.”

“Đừng có vận động mạnh quá? Từ từ, mami giúp tụi con mà.” Cho dù cô không ở bên tụi nó, Cảnh Thần Hạo cũng ở bên.

“Dạ.” Dương Dương gật đầu.

Bùi Nhiễm Nhiễm ở lại trong phòng chơi với tụi nhỏ rất lâu, sau đó mới lưu luyến rời đi.

Khi cô xuống lầu, Đường Sóc đã đi rồi, còn Cảnh Thần Hạo đang đứng trước hiên nhà gọi điện thoại, nghe giọng có vẻ không ổn lắm.

1 phút sau, anh cúp máy, con gió lạnh đêm khuya thổi mái tóc anh, khuôn mặt lạnh lùng anh tuần đó toát lên 1 cái lạnh ghê người.

“Có chuyện gì vậy?”

Cảnh Thần Hạo không trả lời cô, nhưng lại ôm cô lên.

Anh không muốn xa cô tí nào, anh sợ sau khi anh xa cô, lúc về cô sẽ không còn bên anh nữa.

Lúc này cảm thấy có chút lạnh, gờ ôm cô xong, anh đã cảm thấy ảm áp, thân thể cô rất ấm, mềm mại, dễ chịu.

“Hạng mực nước ngoài anh phải đích thân đi, mai phải đi.”

Thực ra có thể dẫn cô đi cùng, nhưng Noãn Noãn Dương Dương đang ở nhà, cô nhất định không chịu đi, cho nên anh và Thích Thịnh Thiên đi.

“Bao giờ về?”

“Nhanh nhất là 3 ngày, chậm thì 1 tuần.”

Rõ ràng anh chưa đi, mà đã bắt đầu thấy nhớ.

“Em đợi anh! Đầu phải là sinh lý tử biệt!” Nhưng cần tới 1 tuần, chắc là ca khó đây.

Nghe cô nói vậy, anh càng thêm nhớ nhưng

Ôm chặt cô vào lòng, rồi tiến gần tai cô, “Anh rất tham lam, cuộc đời anh mỗi ngày đều muốn bên em.”

“Ừ...đúng là tham lam thật. ”

Cô còn cần tự do nữa, chứ ngày nào cũng bên anh, sớm muộn gì cũng đau eo đau lưng, còn nằm liệt trên giường ấy chứ.

Lòng của Cảnh Thần Hạo, đau buồn.

“Bà xã, em có nhớ anh không?” Anh phải ra nước ngoài xa cô tận 3 ngày đấy.

“Đợi anh đi mới nhớ!” Bùi Nhiễm Nhiễm đẩy anh ra, “Giờ anh còn chưa đi, đừng nhìn em như vậy.”

Ánh nhìn của Cảnh Thần Hạo càng ngày càng nóng bỏng, cúi đầu cắn tai cô, “Tôi nay khiến em tăng cường trí nhớ.”

“Chồng ơi, em sai rồi, xin anh, tha cho em, kiểm chế!” Cô thật sự sai rồi, nhân lúc chưa đến gần giường, ngẩng đầu giường đôi mắt tội nghiệp nhìn anh.

Anh nựng lấy cằm cô, móc khoe miệng lên, “Cầu xin vô ích.”

“Không thèm” Cô quay người rời khỏi vòng tay anh.

Đương nhiên đêm đó không thể thoát, sắp lớn phải đi công tác, quả nhiên rất dừng mạnh, dù ngày thường anh cũng rất dừng mạnh.

Ngày thứ 2, cô quen việc đưa tay ra, thì thấy bên cạnh mình không còn hình bóng quen thuộc, trong lòng cô đột nhiên thấy lạc lõng.

Thói quen mỗi sáng thức dậy có anh ở bên, giờ 1 mình đối diện với cái giường lớn, cô đột nhiên nằm trên giường thất thần.

Dù anh và Thích Thịnh Thiên đều không có đây, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục.

Cô lái xe đến công ty, trước cửa công ty thì gặp Âu Dương Lập.

Anh mặc 1 bộ đồ tây màu xanh đậm, thân hình thon thả đứng trước cửa, đã lâu không gặp, anh có vẻ gầy hơn.

Cô thần nhiên đi vào, ngó lơ sự tồn tại của anh, anh cũng ngang nhiên đi về phía cô.

“Nhiễm Nhiễm” Mặc anh ta hiện lên sự vui vẻ.

Khoảng cách từ lần gặp lần trước quá xa rồi, lâu ngày như thế, cuối cùng có thể gặp cô lần nữa.

Cô ngừng bước, sắc mặt thanh lạnh nhìn anh, “Tổng Tài Âu Dương, Cảnh Tổng không ở đây, nếu anh tìm anh có, xin đặt lịch hẹn trước.”

“Anh không tìm anh ta, anh tìm em” Âu Dương Lập cúi đầu nhìn cô, sao thái độ hiện giờ của cô lại xa cách như thế.

Trước đây 2 người không phải thế đâu.

10 phút sau, quán cà phê đối diện Cảnh Thị, hai người ngồi đối diện nhau.

Bùi Nhiễm Nhiễm bỏ thêm đường vào ly, từ từ quậy đều, dù cô rất trấn tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn của người đối diện quá nồng nhiệt, cô thấy có chút phiền.

“Có gì anh nói đi, đây là giờ làm việc, tổng tài Âu Dương không cần làm việc, tôi thì rất bận.” Cô không thể tranh luận gì trước cửa Cảnh Thị, nên rời đi là tốt nhất.

Âu Dương Lập nhìn ánh mắt xa lạ của cô, đột nhiên trong mắt hiện lên sự bi thương, “Nhiễm Nhiễm, em muốn anh làm gì, em muốn về bên anh như trước kia.”

“Anh đùa sao?” Cô ngẩng đầu lạnh lùng nhìn anh, “Nếu anh nói như vậy, mình không còn gì để nói.”

“Nhiễm Nhiễm!”

“Chúng ta không thân thiết đến mức xưng hô như vậy, tổng tài Âu Dương rành quá chẳng?” Gần đây anh nên bận mới đúng.

Lại còn có thời gian rảnh đến tìm cô nói mấy chuyện vô vị này.

“Em thật sự cho rằng anh sẽ lũng đoạn kinh tế thương nghiệp?” Âu Dương Lập cười nhạo, “Cảnh Thần Hạo chính hắn làm lũng đoạn kinh tế, dựa vào gì nói anh!”

Tuy người đối diện không thích, nhưng ly cà phê nóng cô vẫn muốn thử, cùng lúc bùng ly lên, lạnh lùng nói, “Ba tôi cũng không lũng đoạn nền kinh tế.”

Vậy mà tội danh vẫn bị định thế thôi.

“Chuyện đã qua thì cho qua đi, Nhiễm Nhiễm chúng ta phải nhìn về phía trước, chẳng lẽ mối tình thanh mai trúc mã nhiều năm của chúng ta, chẳng bằng 1 tên Cảnh Thần Hạo nửa đường xuất hiện sao!”

Anh có tư cách gì nói câu đó, rõ ràng khi xưa người bỏ rơi cô là anh.

Thật sự là có cái nhìn khác về anh!

Bùi Nhiễm Nhiễm phát ra câu, “Không bằng.”

Đến 1 cọng tóc của Cảnh Thần Hạo anh cũng không bằng.

“Anh biết đó là lời khi giận của em, lúc trước chuyện kết hôn, anh không còn cách nào, nhưng giờ chúng ta đã không vướng bận, chẳng lẽ lại để lỡ lần nữa sao?” Anh biết Cảnh Thần Hạo đã đi công tác nên đến tìm cô.

Không ngờ cô lại tuyệt tình như thế.

“Nếu anh thật lòng yêu tôi, năm đó đã không kết hôn với Liêu Vi, sau khi kết hôn không chịu trách nhiệm, cứ lén phén bên ngoài, loại đàn ông như anh tôi không dám đụng vào.” Cô rút cuộc phải nói sao, a nh mười từ bỏ.

“Do những người đó đều không phải là em, nếu là em, anh sẽ không làm thế.” Từ trước đến giờ, lòng anh chỉ có mỗi cô.

“Haha, tôi có chồng sắp cưới, có con rồi, dựa vào gì nói lại tình xưa với anh, còn đạp lại vết xe đổ, Âu Dương Lập, người như anh không xứng được người khác yêu, vô trách nhiệm.” Cô đặt ly trên tay mình xuống, đã không còn muốn uống tiếp.

“Đúng, em nhắc nhở tôi, em đã có con, chúng đã 5 tuổi!” Âu Dương Lập cười lạnh, trong lòng đau đớn, “Liêu Vi nói không sai, khi chúng ta ở bên nhau, em đã đạp 2 thuyền, còn cấm sừng tôi.”

Cách nói này ngược lại khá mới mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 315

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn vào khuôn mặt giận dữ của anh, giọng điệu bình tĩnh, “Thương xót cho IQ của anh.”

Cô cầm túi lên, đứng dậy rời khỏi.

“Nhiễm Nhiễm!” Âu Dương Lập vội vàng đứng dậy đuổi theo cô, lời của anh chưa nói xong, tại sao lại bỏ đi rồi.

Nghe được tiếng bước chân ở đằng sau truyền đến, cô rảo bước không ngừng đi về phía bên ngoài, “Âu Dương tổng tài, tình cảm quá khứ tôi đã không muốn nhắc đến, anh hà tất năm lần bảy lượt ở trước mặt tôi nhắc đến quá khứ ngu xuẩn của tôi kia, giữa chúng ta đã kết thúc rồi, over rồi!”

Cơ thể Âu Dương Lập cứng đờ tại chỗ, tay anh đưa ra trống không ra, cái gì cũng không nắm lấy được.

Trước mắt anh chỉ là bóng dáng cô quyết đoán rời khỏi, người phụ nữ kia và anh đã từng yêu nhau như thế, biến mất trong thế giới anh, không còn là của anh nữa.

Bọn họ kết thúc rồi.

Over rồi.

“Bùm!”

Tay phải đâm vào khung cửa tiệm cà phê, con đầu gối giúp anh tỉnh táo không ít, sau đó cười lạnh lùng.

Đứa con, năm tuổi rồi.

“Bùi Nhiễm Nhiễm, em ngoại tình trước, em rời khỏi anh trước! Là em!”

Anh không có lỗi, đều là lỗi của cô, cô sớm đã muốn rời khỏi anh, nếu không tại sao lại ở bên Cảnh Thần Hạo.

Lúc trở về cũng thời gian đầu tiên đi tìm anh ta, mà không phải tìm mình!

Cô là phụ nữ lãng nhăng như thế, không có tư cách chỉ trách anh, không có!

Bùi Nhiễm Nhiễm từ tiệm cà phê ra ngoài liền trực tiếp về công ty, một buổi sáng tốt lành, bị Âu Dương Lập cắt ngang như thế, tâm trạng cô cũng buồn bã rồi.

“Nhiễm Nhiễm, đại boss, có phải rất cô đơn? Buổi trưa chúng mình cùng nhau ăn cơm!” Cô vừa ngồi xuống, giọng của Lâm Tri Hiểu liền truyền đến.

“Cô đơn là đang nói cậu sao?” Cô lại không cảm thấy cô đơn tí nào, nhưng vẫn là có chút nhớ anh.

Không ngờ lâu như thế không nhắn tin cho cô, công việc nhất định rất bận.

Trông mặt Lâm Tri Hiểu bất an chuyển động, “Nhiễm Nhiễm, tớ thề tớ và Thích tổng tuyệt đối tuyệt đối cái gì cũng không có.”

Bọn họ vốn dĩ cái gì cũng không có, chỉ là suýt nữa là gạo nấu thành com thôi.

“Tớ không có nói cậu và Thích Thịnh Thiên đâu.” Bùi Nhiễm Nhiễm giương mày cười nhạt, “Chuyện tình cảm, vốn dĩ không kiểm soát được, Thích Thịnh Thiên anh ta.”

“Không có, tớ không muốn liên quan gì đến anh ta, thật đấy!” Lâm Tri Hiểu lắc đầu lia lịa, “Tớ là có bệnh sạch nhe, đàn ông như Thích tổng không thích hợp tớ!”

Bùi Nhiễm Nhiễm cũng gọi là biết câu hỏi Thích Thịnh Thiên hỏi cô làm sao trả lời rồi, nhưng điều kiện như thế, Thích Thịnh Thiên cả đời này cũng không đạt được.

“Cậu nghiêm túc à?” Cô có chút nghi ngờ, Tri Hiểu trong cô xem ra chắc sẽ không ngại.

“Vô cùng nghiêm túc, tuyệt đối nghiêm túc.” Cô đâu phải là gia đình gì của Thích gia, cô không hề muốn gây chuyện đâu.

“Được thôi! Bữa trưa cùng nhau ăn trưa, địa điểm cậu quyết định.” Bùi Nhiễm Nhiễm giờ tư thế ok lên, tiếp tục làm việc.

Cầm Tú Cừ.

Lâm Tri Hiểu và Bùi Nhiễm Nhiễm hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ đang dùng com.

“Cậu biết đại boss lần này ra ngoài là vì công việc gì không?” Lâm Tri Hiểu đột nhiên hỏi một câu.

“Cụ thể tớ không rõ lắm, có liên quan đến rượu.” Cô cũng không có hỏi, tính tình của Cảnh Thần Hạo sẽ không chủ động nói.

Cho nên cô cũng không biết.

“Mặc kệ thôi, đại boss cái gì cũng xử lý được!” Lâm Tri Hiểu tin rằng bất kể xảy ra chuyện gì, không hề có chuyện gì mà Cảnh Thần Hạo không xử lý được.

Hai người vừa ăn vừa nói, rất là vui vẻ.

Đột nhiên, bên cạnh xuất hiện một bóng người, cản trở một chút ánh sáng.

Lucy liếc nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm đối diện Lâm Tri Hiểu, vừa nãy cô ta đang ăn com ở chỗ xa, nếu như không phải Lâm Tri Hiểu, cô ta cũng không dám tin người phụ nữ này chính là Bùi Dĩ Hàn vừa già vừa xấu lúc đó.

Vẻ mặt tươi cười xinh như thế, lúc trước ở trên mạng nhìn thấy, cô ta cảm thấy nhất định đối người rồi, nhất định là ảo giác, nhưng bây giờ cự ly gần nhìn vào, phát hiện Bùi Nhiễm Nhiễm không ngờ lại còn xinh đẹp hơn tám hình và clip lan truyền trên mạng.

Cô ta đã lâu không xuất hiện qua, đều là vì Bùi Nhiễm Nhiễm, hại đến cô bị phong tỏa lâu như thế.

“Trùng hợp ở đây gặp được hai người thế, tôi nên gọi cô là Bùi Dĩ Hàn hay Bùi Nhiễm Nhiễm?”

“Cô có thể gọi tôi là Cảnh thái thái.” Bùi Nhiễm Nhiễm giương mắt nhìn vào cô ta, lâu rồi không gặp, cô ta vẫn là tính cách đó.

“Cảnh thái thái, Hạo chỉ là cầu hôn với cô thôi, đâu phải là kết hôn với cô, cái gì Cảnh thái thái, đúng là biết dắc vàng lên mặt mình!” Trong mắt cô ta tức thời tràn ra con thịnh nộ, người phụ nữ này dựa vào tư cách gì đứng bên cạnh Hạo chứ.

Nhất định phải để sổ kết hôn trước mặt cô ta sao?

Cho dù là thế, Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy có người vẫn là chưa từ bỏ.

Lucy giận dữ nhìn cô, “Năm đó chuyện của Bùi gia ồn ào như thế, cô không ngờ còn có mặt mũi xuất hiện ở đây, xuất hiện trước mặt anh Hạo! Cô có phải để Cảnh thị cùng đi theo con đường cũ của Bùi thị?”

“Cô là quá đề cao tôi hay là quá xem nhẹ Cảnh Thần Hạo?” Bùi Nhiễm Nhiễm cười lạnh lùng, cô thực tình không muốn dính líu gì đến Lucy nữa.

Cô ta chỉ muốn mượn thế Cảnh Thần Hạo leo cao thôi, đến bây giờ dự đoán anh cũng không nhớ mặt mũi của Lucy ra sao.

Lâm Tri Hiểu cũng nhìn Lucy, cô tưởng rằng biến mất lâu như thế, cô ta sớm đã tự biết phận mình, trông ra kiểu nhân phẩm tự biết phận mình không phải ai cũng có được.

“Cô.....” Lucy cuống lên rồi, người phụ nữ này từ lúc đó lần đầu tiên gặp, miệng đã lợi hại như thế, cái gì cũng không có vẫn có thể dọa được cô ta, bây giờ cũng không phá lệ.

“Cô Lucy, có người không phải là cô, mơ tưởng lâu nữa cũng vô dụng thôi, hà tất thế? Cô bây giờ không phải cũng sống tốt sao? Nếu như mắng tôi cô có thể vui, tùy cô, nhưng xin đừng xuất hiện trước mặt tôi, chướng mắt.” Cô hôm nay có phải ra cửa chạm trán xui xẻo rồi.

Sáng sớm gặp phải Âu Dương Lập, buổi trưa gặp phải Lucy, buổi tối còn sẽ gặp ai?

Tự nhiên bắt đầu mong đợi rồi.

“Cô đắc ý không được bao lâu đâu, Bùi Nhiễm Nhiễm!” Lucy liếc nhìn cô, tức tối đến rời khỏi.

Lucy vừa đi, Lâm Tri Hiểu mới lấy dao nĩa trên bàn, vừa nãy lúc cô ta ở đây cũng không có khẩu vị ăn com gì.” Ngực của cô ta có phải nhỏ rồi?”

“Tri Hiểu, sự chú ý của cậu cứ đặc biệt vô đối.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười nhạt nhìn vào cô, tình địch lên tận nhà khiêu khích, bạn thân xem phim không nói giúp, còn chú ý vào chỗ đó nữa.

“Tớ chỉ là vô tình nhìn trúng, cậu biết cô ta trước đó thường xuyên đến công ty, thân hình người mẫu có thực lực thật.” Cô dám khẳng định, Thích Thịnh Thiên nhất định nhớ rõ hơn cô.

Tính từ của anh đối với Lucy là ngực siêu to, eo siêu thon.

Nông cạn!

Không hiểu biết!

Lưu manh!

“Siêu mẫu quốc tế mới không cần ngực to như thế.” Bùi Nhiễm Nhiễm nhẹ tiếng đáp lại một câu.

“Ăn com, không nhắc cô ta nữa, ảnh hưởng khẩu vị.”

Ăn com xong tiếp tục về công ty làm việc, lúc tan ca không có như Bùi Nhiễm Nhiễm tưởng tượng sẽ gặp được ai nữa, ai cũng không gặp được liền về nhà rồi.

Buổi tối một mình nằm trên giường, lúc sắp đi vào giấc ngủ mới nhận được điện thoại của Cảnh Thần Hạo.

Cô mở đèn đầu giường, dựa vào giường, “Anh lợi hại đấy! Rời khỏi lâu như vậy mới gọi một cú điện thoại.”

Còn nói là nhớ cô nữa!

Lúc này, nơi Cảnh Thần Hạo đang đứng vẫn là ban ngày, ánh nắng thông qua cửa sổ rọi lên người anh, thân hình cao to lực lưỡng đang đứng ngay thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 316

Giọng nói trầm thấp từ trong điện thoại truyền đến tai cô, "cuộc gọi đầu tiên là gọi cho em này."

Cô ta vốn dĩ là không giận, nghe anh ta nói vậy, nên bật cười.

Trong căn phòng ngủ rộng lớn này chỉ có mình cô ta, nghe được giọng nói của anh bỗng nhớ anh da diết.

Giọng nhẹ nhàng êm dịu nói, "anh chắc là rất mệt rồi, bây giờ đi ăn com, sau đó nghỉ ngơi cho sớm, cuối cùng là sớm về nhà."

"Ừm, ngủ ngon."

Anh ta cầm chặt điện thoại, bây giờ có lẽ cô ta sắp ngủ say rồi.

"Ngủ ngon." Sau cái giọng êm ái nhẹ nhàng đó, là tiếng tút tút tút lạnh lùng của âm thanh phát ra từ cái máy, vẫn đứng tại chỗ bên cái cửa sổ thật lâu, nghe thấy Thích Thịnh Thiên gọi, mới quay người rời khỏi.

Chớp mắt Cảnh Thần Hạo đi công tác đã ba ngày rồi, bên ngoài cửa sổ tuyết rơi rất lâu bỗng ngừng rơi.

Hôm nay, cô ta bỗng nhiên nhận cuộc điện thoại của Hòa Thảo, hẹn gặp mặt cô ta tại quán ăn Thái cách công ty không xa.

Cô ta từ tòa nhà công ty bước xuống, đi dọc theo bên đường vài phút, bỗng nhiên có một chiếc xe ngừng bên cạnh cô ta, cô ta vẫn chưa kịp phản ứng liền bị lôi mạnh vào trong xe.

"Buông tôi ra." Cô ta hét thất thanh.

"Nhiệm Nhiệm, là anh!" giọng nói của Âu Dương Lập từ đỉnh đầu vọng đến.

Hai người đó bèn buông tay cô ra, cô ta bức dọc nhìn họ, "anh muốn làm gì? Thả tôi xuống xe!"

"Anh có thể làm gì? Anh yêu em như vậy, thì có thể làm gì em, chỉ là anh vừa mới nhận được một tin, nên mới đặc biệt đến đây nói với em." Âu Dương Lập lấy điện thoại ra, ánh mắt nhìn cô không ngừng.

"Anh có gì cần nói với tôi? Sáu năm trước các người đã dối sự việc gì với ba tôi chẳng?" cô ta cười lạnh lùng, ánh mắt chăm chú nhìn vào cảnh vật chuyển động rất nhanh bên ngoài.

Với tốc độ xe như thế, nếu như cô ta nhảy xuống xe, nhất định sẽ bị thương nghiêm trọng.

Vậy không được!

"Từ Búi gia ra, em còn có chuyện nào hứng thú khác không." Chiếc điện thoại của Âu Dương Lập, nhưng lại không đưa cho cô ta xem, "Nhiệm Nhiệm, có thật em yêu Cảnh Thần Hạo lắm không?"

"Anh đã làm gì?" cô ta bỗng cảm thấy bất an.

Dương Dương Noãn Noãn đều ở nhà, không thể xảy ra chuyện.

Cảnh Thần Hạo ở nước ngoài, cô ta bây giờ lại nằm trên tay anh ta, nhưng bây giờ cô ta đang để ý đến chiếc điện thoại trên tay anh ta.

"Xem ra em rất yêu anh ta, nhưng hai người đã không có cái kết rồi, tuy rằng sáu năm qua anh rất buồn vì bị em ruồng bỏ, nhưng thật sự hy vọng em hạnh phúc." Âu Dương Lập trượt màn hình điện thoại trên tay, "chỉ là hạnh phúc thôi mà, đâu phải chỉ riêng anh ta có thể cho cô được, anh vừa mới hay tin."

Búi Nhiệm Nhiệm nhìn chăm chăm vào cái màn hình, trên đó có một chiếc Rolls Royce màu đen chạy tốc độ như tên bắn, bỗng nhiên bị lật té bên vệ đường.

"Ầm" một tiếng nổ lớn, khói lửa ngập trời giống như muốn xuyên qua màn hình.

"Anh đang đùa à? Có bằng chứng gì chứng minh chiếc xe đó là của anh ta không?" Búi Nhiệm Nhiệm di dời màn hình ra, cười lạnh lùng nhìn chằm anh ta, "tùy tiện một đoạn video là anh nghĩ có thể lừa được tôi à?"

Đúng, bây giờ chỉ cần gọi cú điện thoại, thì cô ta sẽ biết Âu Dương Lập nói thật hay giả.

Nhưng tại sao, trong lòng cô ta vẫn rất lo lắng!

Rõ ràng là không tiếp tục nhìn điện thoại, nhưng vẫn cảm thấy trước mắt cô ta khói lửa ngập trời vậy, hình ảnh chiếc xe bị lật nghiêng bên đường cứ lâu lâu lại ập hiện trong đầu cô.

Trái tim cô đang đập "thình thịch thình thịch", Cảnh Thần Hạo chắc không sao, làm sao anh ấy có thể xảy ra chuyện được.

Hai tay cô vẽ rất run rẩy bấm số gọi điện thoại cho anh, chuông reo nhanh chóng bị cắt ngang, lòng cô ta bỗng thất lại, lại nghe được tiếng lạnh lùng phát ra từ cái máy.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã bị tắt máy."

Tắt máy.....

Tại sao lại tắt máy chứ?

Anh ta đang họp chẳng!

Búi Nhiệm Nhiệm đang tự an ủi mình, và luôn nói với bản thân, Cảnh Thần Hạo không có xảy ra chuyện gì.

Lần nữa gọi cho Thích Thịnh Thiên, cũng nhận được một cái kết quả như vậy, trạng thái điện thoại của hai người đều tắt máy.

"Nhiễm Nhiễm, tai nạn xe cộ vốn dĩ là sự việc khó lường trước được, đừng nên bi thương nữa, tuy rằng anh ta đã xảy ra chuyện, nhưng đã có anh bên cạnh em rồi." Âu Dương Lập nhìn thấy tay cô run rẩy cầm chiếc điện thoại, ôn nhu mở miệng nói.

"Dừng xe!" cô ta nhìn anh ta hét lớn.

"Nhiễm Nhiễm, em bình tĩnh chút đi!"

"Tôi muốn dừng xe, Âu Dương Lập anh có nghe tôi nói gì không? Bất kể Cảnh Thần Hạo xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ ở góa không sống cùng anh đâu, anh chết lòng bỏ cuộc đi!" cô ta bây giờ chỉ muốn biết sự an toàn của anh.

Cô ta rất lo lắng, trong lòng đã lâu không có sự sợ hãi như vậy.

"Nhiễm Nhiễm, em biết không? Anh ta đã chết rồi! Anh ta chết ở nước ngoài, mãi mãi không trở về!" Âu Dương Lập không dám quát nạt, chỉ có thể nhẹ giọng trấn an cô ta.

"Thế thì sao? Anh ấy không trở về thì có liên quan gì với anh?" cô ta lạnh lùng lùi bước, người tựa sát vào cửa kính, cách xa anh ta, vẻ mặt lãnh mạc nhìn anh ta.

"Âu Dương Lập, lúc trước anh trong mắt tôi không phải người như vậy, hồi xưa anh ôn nhã lịch sự, chuyện gì cũng suy nghĩ cho tôi, đối xử với người khác thì rất hiền từ, và cũng không phải là người thờ ơ không có trách nhiệm, còn anh hiện tại lại trở nên người như thế nào đây?"

"Cái gọi là yêu của anh không một người có thể chịu nổi, quá cố chấp, cố chấp đến ngay cả con ruột thịt của mình cũng không cần, anh tự suy ngẫm xem đã bao lâu rồi anh không về nhà thăm Hòa Miêu rồi, từ lúc Liêu Vi vào ngục tù thì không về thăm qua?"

"Cho dù Cảnh Thần Hạo có thật sự xảy ra chuyện, cũng không đến lượt anh điều vô dương oai, trừ phi anh ta xảy ra chuyện là do anh làm, Âu Dương Lập, Âu Dương gia các người nợ tôi, tôi vẫn chưa đòi lại, anh lại muốn mang nợ nữa à!"

"Mặc kệ như thế nào, giữa tôi và anh ngoài chuyện của Bùi gia sáu năm trước, thì không còn gì khác nữa, hoặc là....." cô ta liếc nhìn chiếc điện thoại của anh ta, "trên tay anh sẽ có thêm một mạng người nữa sao?"

Và mạng người đó, là điều cô ta không mong muốn.

Tim rất đau, rất buồn lòng.

Cảnh Thần Hạo tại sao anh không nghe điện thoại, tại sao anh lại tắt máy, tại sao lại dọa cô ta như vậy!

Âu Dương Lập vẫn nhẫn nại lắng nghe từng câu chữ của anh ta, cuối cùng ngượng ngập cười lên, nắm chặt lấy điện thoại, "không sao, anh không gấp, anh ta đã không tồn tại, sau này chúng ta sẽ có nhiều thời gian ở bên nhau, chờ em gọi nhớ lại những kỷ ức đẹp năm xưa, thì em sẽ hiểu ra, trên thế gian này người yêu thương em nhất là anh! không phải anh ta!"

Bốn chữ cuối cùng cũng đã được anh ta thốt ra rồi.

Thấy được sự phẫn nộ của anh ta, Bùi Nhiễm Nhiễm trở nên bình tĩnh, trong xe đều là người anh ta, cô ta không thể ương ngạnh được, bây giờ tìm cơ hội thoát chạy.

Trên xe vĩnh viễn không chạy thoát được.

Cần phải chờ đến xuống xe mới được.

"Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"Đương nhiên là đến chỗ chúng ta đã từng đến, Nhiễm Nhiễm, chúng ta cùng đi ôn lại hồi ức, nếu như em không nhớ ra, anh sẽ không nhận được mà ăn em đây."

"Anh yên tâm, ấn tượng trong tôi rất sâu sắc, chỉ là lúc xưa chúng ta đi rất nhiều nơi, bây giờ chúng ta muốn đi đâu?" cô ta nhìn ra ngoài đường, con đường này không những đi thông vườn trường đại học, mà còn thông đến những nơi khác.

Năm xưa hai người tay trong tay, đã từng đi dạo qua con đường Hương Giang.....

Trong lòng cô ta rất đau khổ, Âu Dương Lập hồi ức được giờ chiều này không tác dụng với cô, cho dù có nhớ lại những chuyện đã qua, cô ta cũng chỉ không ngừng cảm khái được rằng năm xưa mình rất ngốc, nhìn lầm mắt cá thành chân châu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 317

“Nhiễm Nhiễm, đến lúc em từ từ nhớ lại, quá khứ của chúng ta, thanh mai trúc mã 10 năm, không dễ dàng bị xóa bỏ được.” Anh không trả lời cô, chỉ cười nhàn nhạt.

Anh biết Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn luôn thông minh, sao anh có thể nói địa điểm thật sự, để cô báo tin kêu người đến cứu sao?

Nhưng bây giờ Cảnh Thần Hạo không ở đây, cô có thể tìm ai?

Những người khác chắc vì chuyện của Cảnh Thần Hạo mà bận rộn rồi, sao có thời gian quan tâm cô!

“Quả thật không dễ xóa bỏ, cho nên tất cả chuyện xấu anh làm với tôi tôi đều nhớ trong lòng, ví dụ như khoảnh khắc Bùi gia sụp đổ, liền quay lưng cười phụ nữ khác, kìm ức quả thật rất sâu, vậy chắc anh cũng nhớ được quà tôi tặng chứ! Đồ càng thêm đồ.” Cô dựa vào cửa xe, tư thế phòng bị nhìn anh.

Lúc này, những nam nhân khác còn trong xe, anh có không cần mặt mũi, cũng sẽ quan tâm cô có bị lộ hàng không, cho nên cô không quá lo lắng lúc này anh xuống tay với cô.

Bây giờ cô chỉ quan tâm Cảnh Thần Hạo rốt cuộc thế nào.

“Em tức giận vậy chứng minh em quan tâm anh!” Cô mới không tức giận đó.

Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh lùng cong môi, bây giờ Âu Dương Lập hoàn toàn chìm trong suy nghĩ của mình, không thể dứt ra.

Cô lén ấn điện thoại, đột nhiên, túi trong tay bị giật đi, lại rất thô bạo giật điện thoại từ tay cô.

Như chỉ 1 khắc, túi và điện thoại cô đều vào tay anh.

Trên người cô, không có cái gì khác.

“Nhiễm Nhiễm, tiếp theo là thời gian của chúng ta, anh không muốn bị người khác làm phiền.” Âu Dương Lập bỏ điện thoại vào túi, đến gần cô.

“Anh không đợi được ra tay với góa phụ sao? Âu Dương đại thiếu gia từ khi nào đói khát vậy?” Trong tay không còn gì, cô thử động vào tay nắm cửa, phát hiện cửa bị khóa, cô căn bản không thể nhảy khỏi xe.

“Góa phụ? Em còn chưa gả cho hắn, không tính là góa phụ!” Âu Dương Lập cúi đầu nhìn tay cô, tay trái áp út có nhẫn kim cương phát sáng.

Não anh hiện lên cảnh tượng anh thấy hôm đó, trước mặt nhiều người, cô đồng ý lời cầu hôn của người đàn ông khác.

Đáng ghét!

Âu Dương Lập kéo mạnh tay cô, lại nhận được sự phản ứng kịch liệt của cô.

“Anh làm gì? Thả ra!” Sức cô tự nhiên không đấu lại anh, tay trái bị anh kéo đau, cô rõ ràng cảm nhận được nhẫn ngón áp út bị anh lấy đi.

“Âu Dương Lập, trả lại tôi!” Cô lạnh mặt, cuối cùng bị động tác này của anh làm tức giận.

“Không thể, sao em có thể đeo thứ hắn cho!” Âu Dương Lập nhìn nhẫn, mở cửa sổ, trực tiếp ném ra!

Bùi Nhiễm Nhiễm dường như có thể thấy đường cong của nhẫn đi trong không trung, cô trừng anh 1 cái, ngậm miệng không nói nữa.

Giữa họ đã không còn gì để nói nữa!

Nhắn bay đi rồi, gió mát thổi từ cửa sổ, Âu Dương Lập lại không chút cảm giác, chỉ nghiêng đầu nhìn cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm tưởng Âu Dương Lập đưa cô về đường Hương Giang, vì cô thích cảnh ở đó, bọn họ từng đi qua vô số lần, nhưng không ngờ lại, cô lại đưa cô đến trường cô.

Lúc cô học đại học, anh đã năm 3.

Mà Cảnh Thần Hạo tốt nghiệp rồi.

Đại học vẫn chưa khai giảng, trường rất yên ắng, phong cảnh vẫn đẹp như cũ.

Vì không được dọn dẹp, dù là đường lớn, hay là đường nhỏ có bóng râm, đều đầy tuyết, như là đất băng tuyết.

Cô chậm chậm đi đằng trước, Âu Dương Lập đi sau cô, lâu lâu đi ngang cô, còn về vệ sĩ, ở cách họ 50 mét.

Trường vắng lạnh, đến 1 người cũng là xa hoa, cầu cứu là chuyện không thể.

Nếu chạy thoát còn tốt, không thoát, bị bắt lại còn thảm hơn.

“Nhiễm Nhiễm, còn nhớ ở đây không?” Bên tai đột nhiên nghe tiếng anh.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn bên trái là ao hồ, trên đó có 1 tầng băng mỏng, hồ lớn hình bán nguyệt, xung quanh trồng đầy cây liễu, mùa hè liễu bay trong gió, thật sự rất đẹp.

Vì phong cảnh đẹp, cô rất thích tản bộ ở đây, trước đây họ thường đến đây.

Có lần vào sinh nhật cô, Âu Dương Lập chính ở hồ này cho cô bất ngờ, lúc đó cô thật sự rất vui.

Nhưng bây giờ cô cũng nhớ, trước đây cô nói chuyện vui bên hồ cho Cảnh Thần Hạo nghe, anh lạnh nhạt nói, “Đáng tiếc, sao không hưng phấn đến nhảy hồ.”

Bộ dạng của anh thật sự rất thất vọng, rất quá đáng!

Vào lúc Âu Dương Lập sắp chịu không được nữa, cô mới đáp: “Nhớ, chúng ta hay tới.”

“Anh cũng nhớ, em rất thích nơi này.” Giọng anh ôn nhu thêm mấy phần.

“Bây giờ không thích nữa.”

Giọng cô nhẹ như bay, tuy yếu ớt, nhưng mạnh mẽ đâm vào tim anh.

Trước đây cô thích bây giờ đều không thích, bao gồm anh!

Anh nhìn khuôn mặt đẹp của cô, lòng đau, chuyển chủ đề, “Anh muốn biết, thời gian 2 người ở bên nhau.”

“Không liên quan tới anh.” Bây giờ cô không cần cô tin, anh nghĩ gì cũng không liên quan đến cô, dù khẳng định cô ngoại tình, cô cũng không quan tâm.

Bây giờ người cô quan tâm không có tên Âu Dương Lập!

“Bùi Nhiễm Nhiễm, em tốt nhất nên hiểu rõ thân phận bây giờ của mình.” Bây giờ cô đã trong tay anh, không biết đồ anh, còn nói lời khiến anh tức giận.

Bùi Nhiễm Nhiễm không quan tâm anh, từ từ đi đến gần hồ.

Âu Dương Lập thấy vậy, lập tức theo: “Em muốn làm gì?”

“Chết vì tình.” Cô bình thản nói.

“Em điên rồi, quay lại!” Anh vừa đưa tay, Bùi Nhiễm Nhiễm chạy càng nhanh hơn.

“Bùi Nhiễm Nhiễm em dám nhảy hồ! Người đâu đến đây!” Âu Dương Lập vừa thấy cô chạy, vừa lớn tiếng la.

Trước mắt anh, hình bóng cô sắp biến mất.

“Hắn ta quan trọng vậy sao, anh ta chết rồi em cũng không muốn sống! Bùi Nhiễm Nhiễm em không có tiền đồ vậy sao, không được nhảy! Không được nhảy!” Anh như điên dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía cô.

“Bùm!”

Sau tiếng vang lớn là mặt hồ bị tách ra, Âu Dương Lập vì đuổi cô, chạy quá nhanh, không kịp ngừng, theo quán tính xông xuống hồ.

Bùi Nhiễm Nhiễm vốn không tính nhảy hồ, cô lại không xác định được Cảnh Thần Hạo có xảy ra chuyện không, sao cô có thể ngốc vậy được.

Dù anh thật sự không còn, cô cũng phải sống tốt, Dương Dương Noãn Noãn vẫn còn!

Cô quay người liền chạy, vệ sĩ phía sau đang tới, 1 người xuống cứu Âu Dương Lập, người khác cứu cô.

Không khoa học! Lúc này không phải mạng Âu Dương Lập quan trọng nhất sao? Quan tâm cô làm gì?

Chạy không xa, cô liền ngừng chân, động động tay, quay người lườm người đến: “Có phải cảm thấy chạy xong nóng người không? Lúc này xuống đây quá lạnh rồi, đưa anh đi tập thể dục.”

Người đó theo cô chạy xa vậy, mặt không đỏ không thở gấp, nhìn là biết vệ sĩ đã qua huấn luyện, thể chất hoàn toàn hơn cô.

Cô đi từ từ về, Âu Dương Lập đã lên khỏi hồ, mặt hồ bị vỗ 1 lỗ lớn.

- --- Nhóm dịch: Boss - độc quyền trên iNovel ----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318

Lúc này đồ trên người anh ta được bảo tiêu cởi xuống, cả thân hình ướt nhem, mặt tím ngắt, nhưng vẫn cứ đi từng bước tiến gần cô, mỗi 1 bước, đều in bước chân ướt của mình lên nền.

Nhìn bộ dạng thê thảm của anh, mặt cô không chút cảm xúc, “Anh giờ có thể nói tôi biết, Cảnh Thần Hạo rút cuộc sao rồi? Clip trong tay anh rút cuộc là sao? Cho dù không nhận điện thoại, cũng không nói lên rằng anh gặp chuyện!”

Âu Dương Lập nhìn mặt cô, anh vừa quan tâm cô đến thế, nhưng cô thì sao?

Anh lên đây nhưng không quan tâm anh sao rồi? Mà hỏi người đàn ông khác, 1 người đàn ông đã chết.

“Anh ta chết rồi, không về nữa, em muốn gặp anh ta, trừ phi chết đi.” Anh lên trước, đưa tay hướng về cô.

Cô nghiêng người, nhưng thân sau bị 2 bảo tiêu giữ lấy 2 cánh tay, cô không cử động được.

Mắt nhìn theo hướng tay anh, cô đột nhiên cười, “Giờ anh đã thế này, còn tâm trạng kéo tôi, anh muốn bị đông chết sao?”

“Em đang quan tâm tôi?”

Cô đương nhiên quan tâm anh, chuyện của Cảnh Thần Hạo giờ cô còn chưa biết sự thật.

Nhưng cô dám khẳng định, nhất định là anh ta giờ trò, nếu anh ta ở nước ngoài thật, phải người ra tay với xe của Cảnh Thần Hạo, chẳng lẽ họ không phát hiện.

Màn hình trên điện thoại, thật là có khả năng sẽ phát hiện.

Âu Dương Lập lập tức lấy điện thoại ra, nghiêng xuống dưới để vắt nước ra, “Tiếc thật, vốn còn 1 đoạn clip, có thể khiến em từ bỏ, nhưng giờ thì... không thấy nữa.”

Clip khiến cô từ bỏ?

Đôi chân cô đột nhiên mềm nhũn, lồng ngực nhói đau, giống bị viên đá đè, hô hấp khó khăn, sau lưng phát lạnh.

Nhìn ánh mắt anh ta nghiêm túc như thế, cô không phân biệt được thật giả, có phải đúng là còn clip khác, sẽ là gì?

“Có phần dự phòng không?” cô ép mình bình tĩnh, không được loạn tay chân

Cô còn Dương Dương Noãn Noãn, giờ chúng nó đang ở nhà đợi cô.

Nếu Cảnh Thần Hạo xảy ra chuyện, cô tuyệt đối không được xảy ra chuyện.

“Em vẫn quan tâm hẳn!” Âu Dương Lập cắn răng nhìn cô phần nội, lên trước trực tiếp nắm lấy cổ tay cô, nhanh chóng đi về phía trước.

Do đi vội quá, đồ khô trên người anh ta rơi xuống đất, anh ta cũng mặc kệ.

Bước chân vội vã, bên tai nghe tiếng gió ù ù, thổi đến mức làm mặt cô đau rất, “Âu Dương Lập, anh làm vậy có ý nghĩa gì? 1 người đã thay lòng, bắt luận anh làm gì, tìm tôi cũng không có anh.”

Âu Dương Lập không trả lời cô, trực tiếp đẩy cô vào xe, cửa xe đóng, “Ừm” cái, mấy người khác không lên xe.

Anh tiến gần, hơi thở còn ẩm ướt, đôi mắt bị nước làm cho mờ hồ, lúc này dán chặt vào cô, “Bùi Nhiễm Nhiễm, em nguyện thủ tiết cả đời vì 1 người chết sao?”

“Có gì không bằng lòng, dù anh ấy đã chết nhưng cũng sống trong tim tôi, mà anh dù là đang sống, nhưng trong lòng tôi như người đã chết, khi sáu năm trước anh lấy Liễu Vĩ, đã coi như chết rồi.” Cô vẫn dựa vào cửa kính, lạnh lùng, cứng rắn, đến nỗi tựa đau cả lưng.

Dường như tâm đã chết lặng.

Nhìn anh tiến lại gần, giống như 1 con sói đang chết đói, hướng về miếng mồi béo bở, ánh mắt rực sáng như muốn nuốt chửng cô.

“Nếu anh làm gì tôi, ngay lập tức anh sẽ thấy xác tôi! Tôi nghiêm túc đó.” Âm thanh cô lạnh lùng khiến anh như rơi xuống đáy hồ.

“Em...”

Anh không phải không dám làm gì cô, mà anh sợ ánh mắt lạnh lùng của cô, giống như trước giờ chưa từng quen biết.

Không, cô tốt với người lạ còn hơn tốt với anh!

Mặt anh nghiêm nghị, “Lên xe, nồi máy!”

Bùi Nhiễm Nhiễm thở 1 hơi, cô lúc này cũng không dám xác định chắc chắn có phải Âu Dương Lập điên rồi không, nhưng bất luận thế nào, cô cũng không muốn bị anh ta

Xe chạy với tốc độ cực nhanh, cô cũng không biết đi đâu.

Toàn thân Âu Dương Lập đều ướt hết, chắc là đi về nhà.

Về nhà cùng anh ta, anh ta tính làm gì cô?

Giam lỏng?

Kaka, cho rằng đây là thời kỳ cổ đại sao?

Xe dừng lại trước 1 biệt thự xinh đẹp, cảnh đẹp, xung quanh tĩnh lặng, vô cùng thoải mái và tự nhiên.

Nhưng cô không muốn vào đó tí nào.

“Xuống xe!” Bên cạnh truyền đến giọng nói của anh.

Cô dường như không chút do dự xuống xe, gió lạnh đêm tối thổi không ngừng, cô nhún nhún đôi vai, bước chân rất nhanh đi theo hướng ánh đèn đỏ vào trong.

Âu Dương Lập nhanh chóng đi theo cô, rồi từ đằng sau vượt lên cô, “Đừng nghĩ sẽ rời khỏi đây!”

Cô quay đầu nhìn cửa, có vệ sĩ ở ngoài, nhưng xe mà họ vừa lái không chạy vào bãi xe, mà lại lái đi.

Những lối khác của biệt thự thì khỏi nói, nhất định có không ít vệ sĩ canh gác.

Âu Dương Lập lên lầu, cô ở phòng khách nhìn 1 lượt, có đường dây điện thoại nhưng không có điện thoại, có ti vi nhưng không mở được, không biết đã hư hay cố tình làm hư.

Đi 1 vòng kết luận chính là, ở đây không có thiết bị thông tin liên lạc.

Anh phòng rất kỹ, cô hoàn toàn không có cách liên lạc với bên ngoài, ngoài người giúp việc ở đây.

Cô dò hỏi giao tiếp với người bưng com thì phát hiện, bà ta hình như không nghe thấy lời cô nói, bị câm điếc.

Âu Dương Lập rút cuộc tìm ở đây ra người giúp việc thế này?

Còn lại chính là bảo tiêu, vậy càng không thể, mấy người đó trung thành tuyệt đối, không thể nghe cô.

Cô ngồi xuống ghế sofa, ngẩng đầu nhìn lên nhìn tầng nhà được trang trí bằng đèn pha lê, trong mắt lại trong đầu cô lại xuất hiện cảnh xe bị lật rồi cháy nổ, trong lòng cô đau nhói.

Cảnh Thần Hạo....

Trong lòng thực ra không thoải mái, đến bước chân của Âu Dương Lập cô cũng không để ý.

Cho đến khi anh ta gọi “Đứng dậy ăn cơm.”

“Không ăn.”

Cô không mở mắt, cô không còn tâm trạng ăn cơm, hoàn toàn không.

Âu Dương Lập tiến gần cô, anh vừa tắm nước nóng, mặt bộ đồ thoải mái, hơi thở nóng hừng hực, “Nhiễm Nhiễm, em ép anh phải dứt em.”

Thân thể cô né qua 1 chút, mở mắt nhìn anh, “Tôi muốn gọi điện thoại.”

“Cho ai? 110 sao?” Anh cười lạnh lùng.

“Con tooi, tối nay trễ vậy tôi chưa về, chúng tôi nhất định rất lo lắng.” cô cười hiền hậu, “Anh cũng sắp làm cha, chắc hiểu cảm giác của tôi?”

“Không được!” Âu Dương Lập lạnh lùng quay người, chân hướng về ghế sofa, “Cho dù đẻ ra, tôi cũng không nhận, tôi chỉ nhận con em đẻ ra thôi!”

Cả đời này cũng không thể, cho dù đẻ nữa, cô cũng chỉ đẻ cho Cảnh Thần Hạo, không cho hấn!

Âu Dương Lập ngồi vào bàn ăn, cô còn ngồi trên ghế, “Em không ăn không sao, đến lúc cho em tiêm thuốc vô, cũng có thể duy trì mạng của em, coi em có thể chống đỡ được bao lâu.”

Cô đích thực có ý nghĩa tuyệt thực, nhưng điều đó có vẻ không có tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 319

Cho dù cô có bị bệnh ở đây, mời bác sĩ đến cũng không thể giúp được cô. Cách duy nhất là phải bị một căn bệnh bắt buộc nằm viện.....

Cô vừa suy nghĩ vừa tiến lại bàn ăn. Trên bàn, những món ăn nóng hổi được bày biện tinh tế đang chờ cô, toàn những món mà cô thích.

Giờ này cô lại chẳng có mấy hứng thú để nuốt trôi đồ ăn nhưng tay cô vẫn gấp thức ăn bỏ vào miệng, không biết người khác thế nào chứ cô không muốn chết đói.

Cảnh Thần Hạo hiện giờ không rõ sống chết, cô nhất định phải sống và sống cho thật tốt.

Âu Dương Lập thấy cô dù chậm chạp nhưng vẫn đang cố ăn nên anh không nói gì. Anh cũng chẳng gấp gáp, anh có một tá thời gian cho cô, nhất định có một ngày cô sẽ hồi tâm chuyển ý.

Sau giờ cơm tối mới thật sự là thách thức, cô sợ phải chung phòng chung giường với anh.

Cô muốn xuống nhà bếp lấy một con dao nhỏ để phòng thân, nhưng nhà bếp không cho cô được vào.

Âu Dương Lập đã suy tính rất thấu đáo, trong bếp có quá nhiều thứ cô có thể dùng được, cô vốn còn định.....

Nhưng đến cửa bếp còn không vào được, cô làm sao để giả vờ đi viện đây?

Cô chậm chạp quay lại phòng khách, Âu Dương Lập khi trước vẫn nhìn vào màn hình đen xì của chiếc tivi, bỗng quay sang nhìn cô, “Tôi cần một phòng riêng.”

“Cả căn biệt thự này đều cô lập với bên ngoài, nó hoàn toàn là của em, em muốn ngủ ở đâu thì ngủ.” Nhưng anh cũng vậy, muốn ngủ đâu thì ngủ.

Ví dụ, tại phòng của cô.

“Đều là của tôi, vậy tôi có thể đuổi anh ra khỏi đây không?” Anh đã nói cả căn biệt thự là của cô.

“Đây cũng là nhà anh, đương nhiên em không thể đuổi anh đi!” Âu Dương Lập đứng dậy, tiến về phía cô. Cảnh này đã diễn ra bao nhiêu lần trong tương tượng của anh.

Đáng nhẽ họ đã là của nhau từ đầu, đi qua bao con đường vòng nhất định hai người cũng sẽ trở về với nhau thôi, ngay như bây giờ.

“Vậy à! Vậy để tôi nâng cao tinh thần truyền thống tốt đẹp của dân tộc, anh chọn trước đi.”

“Sau đó em có thể tránh anh thật xa phải không, mấy trò trẻ con này em dùng cho ai thì được sao lại dùng cho anh cơ chứ!” Cô đã nằm trong tay anh rồi, thuận theo ý anh một chút khó vậy sao?

“Tôi chỉ muốn biết anh bắt cóc tôi tới đây, đã lợi dụng bao nhiêu người?” Rõ ràng cô đã nhận được tin của Hòa Thảo.

Sau khi tan làm, cô còn nhận được tin từ Hòa Thảo hỏi cô đã đến chưa. Cô rep đến ngay, vừa ra khỏi công ty không bao lâu cô đã bị bắt cóc.

Nếu người lừa cô là Hoà Miêu, cô có thể hiểu được nhưng Hòa Thảo thì.....sao có thể.

“Em bận tâm nhiều như vậy làm gì, chỉ cần biết giờ em đang nằm trong tay anh là được rồi!” Âu Dương Lập đưa tay định kéo cô lại.

Cô nhanh chóng lùi lại, hai tay giấu phía sau lưng, nhìn anh với vẻ cảnh giác, “Nếu anh thật sự muốn lấy lại tình cảm từ tôi thì sự ép buộc không bao giờ có tác dụng đâu.”

Âu Dương Lập từng bước tiến tới gần cô, cúi đầu nhìn cô nói, “Nhiệm Nhiệm, em có biết chuyện gì làm anh hối hận nhất bây giờ không?”

Chuyện khiến anh ta hối hận nhất sao mà cô biết được.

Cô vẫn lùi lại phía sau, lẽ nào cô sắp bị anh dồn vào tường sao?”

Bị anh áp dính vào tường?

Cô không muốn, không thích tý nào.

Khi sắp bị ép vào tường, cô nhanh nhẹn lách người rồi tiếp tục lùi, cũng vẫn với dáng vẻ cảnh giác cao độ.

Thấy động tác của cô, anh không quá tức giận. Anh cũng chuyển người theo hướng của cô nhưng hai tay lại nắm chặt lại không tự nhiên, từng chữ từng từ được nói ra rõ ràng, “Chuyện anh hối hận nhất là khi trước không chọn em”

Nếu có chuyện đó thật thì cô mới là người hối hận.

“Anh nghĩ rằng tình yêu có thể dùng chuyện đó để ràng buộc sao? Nếu thật vậy, tình yêu của anh có dễ dãi quá không.” Nhân tình của anh nhiều như vậy, anh làm gì có tư cách nói.

“Anh tin rằng lừa gần rom lâu ngày cũng bén.”

“Ha ha.” Cô quay lại liếc nhìn bàn trà, nhanh tay nhặt một quả táo lên, “Tôi muốn ăn táo, đưa dao cho tôi!”

“Mấy thứ như dao, em đừng có động vào làm gì, nếu muốn ăn anh sẽ giúp em!” Anh đưa tay lấy một quả táo khác, tung lên tung xuống, “Bất kể là em muốn dùng dao để cửa bản thân mình hay cửa anh thì cũng nên bỏ ý định đó đi.”

“Anh nghĩ tôi là Liêu Vi à? Cô ta do mất con nên mới điên cuồng như vậy, tôi chưa đến độ như cô ta đâu. Tuy nhiên.....” Cô vút quả táo xuống, một thứ vô ích, “Ngày mai người trong công ty sẽ phát hiện tôi biến mất thì sẽ đến tìm tôi thôi, cho dù biệt thự của anh có bí mật thế nào, nhất định sớm muộn cũng sẽ bị tìm ra, chỉ bằng anh thả tôi ra ngay bây giờ!”

“Ồ.....” Âu Dương Lập ra vẻ đã hiểu, “Anh vừa nhớ ra, cái video ấy được gửi vào mail của anh, giờ vẫn còn một cái nữa, em có muốn xem không?”

Cô lập tức đánh mất sự đối địch với anh, trong đầu bắt đầu mường tượng những thứ khác, cô gần như hoang mang, “Có!”

“Muốn xem thì phải chịu bỏ ra cái gì chứ.” Anh cũng quăng quả táo xuống ghế sofa, anh cúi thấp đầu nhìn cô khá ám chỉ, “Đã nghĩ ra sẽ dùng cái gì để đánh đổi chưa?”

Cô bắt giác đưa tay che ngực, ánh mắt nhìn anh đăm đăm, cười nhạt, “Cho dù tôi không dùng gì để đổi cho anh, nếu muốn tôi tin anh ấy chết rồi chắc chắn anh sẽ tự lòi ra cho tôi xem thôi, trừ phi video của anh không có gì đáng để xem”

“Nhiệm Nhiệm của tôi ời, quả nhiên rất thông minh.” Anh cười tí mắt, quay người đi lên lầu, “Đi thôi! Thứ em muốn xem anh sẽ cho em miễn nguyện, để em.....hoàn toàn quên anh ta.”

Âu Dương Lập rời đi, bước chân của cô nặng như trĩ, cô cứ đứng trân trân ở đó không thể bước nổi.

Thấy dáng vẻ tự tin như vậy của anh ta, tim cô như bỗng nhiên rớt xuống đáy đại dương.

Dưới đó là một màn đêm đen kịt, hoàn toàn không thể nhìn thấy gì, chỉ là sự tuyệt vọng vô tận.

Cho đến khi Âu Dương Lập lên đến chỗ nghỉ của cầu thang, cô mới bắt đầu rẽ bước chân rời khỏi cạnh chiếc sofa, lên lầu.

Phòng sách ở tầng 3, khi cô lên đến, Âu Dương Lập đã mở cửa sẵn, cô nhìn kỹ khóa cửa, khóa cửa được gia cố bằng mã vân tay.

Có nghĩa là dù cho cô có lấy được dấu vân tay của anh nhưng nếu không biết mật mã cũng không thể mở được cánh cửa này.

Âu Dương Lập đang ngồi trên ghế da, chiếc đèn thủy tinh trên bàn phát ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt. Cả một căn phòng rộng lớn chỉ có một ánh đèn sáng đến vậy, chiếu lên mặt anh càng làm làn da trắng vàng hơn.

Bước chân cô rất nhẹ, trong căn phòng tĩnh lặng vang lên tiếng nhạc mở máy tính, từ màn hình chiếu ra ánh sáng xanh.

Anh di chuột, rất nhanh sau đó, trên màn hình xuất hiện một đoạn video.

Cô chăm chăm nhìn vào đó, đoạn video bắt đầu với cảnh chiếc cửa quay lớn của khách sạn, Cảnh Thần Hạo mặc một bộ vest đen đứng trước khung hình, sắc mặt anh lạnh lùng, đôi mắt đen láy nhìn thẳng xa xăm phía trước.

Đột nhiên, người trong hình chuyển động.

Thích Thịnh Thiên mở cửa xe sau, anh co người ngồi vào trong. Thích Thịnh Thiên cũng ngồi vào trong ngay sau đó.

Chiếc Rolls Royce đen loáng phóng đi khỏi cửa khách sạn, biển số xe in vào tầm mắt cô một cách rõ ràng, không thể ngờ biển số xe đó giống với số xe khi trước Âu Dương Lập cho cô xem.

Giống nhau.....

Đôi chân cô chùn lại, lùi về phía sau, gần như quỵ xuống.

Sao có thể như vậy được?

Sao mà anh có thể gặp chuyện không hay cơ chứ, không thể đâu!

Nhưng tim cô đau quá, giống như có người cầm dao khuấy động vậy, đau đớn!

“Cạch!”

Âu Dương Lập đóng laptop quay người nhìn cô, “Nhiệm Nhiệm, thân phận của Cảnh Thần Hạo rất đặc biệt, việc anh ta gặp chuyện không thể trực tiếp công khai, giờ anh nói cho em biết cũng như để em có tâm lý chuẩn bị, anh ta mất rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 320

Bùi Nhiệm Nhiệm liếc nhìn, lờm anh một cái, quay người đi ra ngoài

Tiếng bước chân nhẹ nhàng giống như xác chết biets đi, không dám tin điều cô nhìn thấy là sự thật, nhưng mà chiếc xe đó với chiếc xe trước đây cô nhìn thấy bốc cháy, không chỉ về ngoài giống nhau, đến cả biển số cũng giống nhau

Anh ấy ở nước ngoài phát sinh chuyện ngoài ý muốn

Cô dựa vào bức tường lạnh băng, từ từ bước xuống dưới, trong đầu toàn là cái nhìn thoáng qua anh ấy vừa mới ngồi vào chiếc xe, và hình ảnh chiếc xe bốc cháy

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân của Âu Dương Lập, cô cũng không có quản, cho dù có nhìn thấy rồi, nhưng mà trong lòng của cô vẫn không tin

Trong lòng của cô anh ấy là một người mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể như thế mà không còn nữa

“Nhiệm Nhiệm, em khóc đi! Khóc ra rồi sau này sẽ ổn thôi!”

“Anh im đi!” cô gắt lên

Cô bây giờ không muốn nghe thấy lời anh nói, một chữ cũng không muốn, ngoại trừ để cô rời khỏi nơi này

Âu Dương Lập nhìn theo bóng lưng của cô ấy, từng bước từng bước xuống lầu, trước đây vẫn là một người kiêu ngạo như thế, lúc này đây thì biểu hiện ra có chút gù lưng, hiu quạnh, lạnh lùng, bóng hình cô đơn

Cô ấy vì Cảnh Thần Hạo có thể thương tâm đến mức này, nhưng anh thì sao!

Ở trong tim của cô ấy cái gì đều không phải sao?

Bùi Nhiễm Nhiễm đến lầu hai, xông thẳng vào trong căn phòng đầu tiên, đóng cửa, khóa trái cửa, cơ thể dựa lên cánh cửa, từ từ trượt xuống

Trong căn phòng rất yên tĩnh, tiếng bước chân ở bên ngoài dường như ngừng lại rồi

Trong lòng cô thất lại, Âu Dương Lập sẽ không điên mở toang cửa chứ?

Khi cô đang căng thẳng, bên ngoài nổi lên tiếng nói của Âu Dương Lập, “Nhiễm Nhiễm, em nghỉ ngơi đi nhé, chúc ngủ ngon”

Trong lòng của cô thờ phào, cơ thể trượt xuống ngồi trên mặt sàn, đầu vùi trong giữa hai đầu gối, cô nói sẽ đợi chờ anh trở lại, cô vẫn đang chờ đợi, anh ấy làm sao có thể không trở lại?

Bên ngoài cửa sổ dường như là rơi tuyết lớn, đóng tuyết tích tụ đè ép lên trên cành cây, phát ra tiếng chichi chichi

Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi ở trên mặt sàn, cả đêm không ngủ, cả đêm không động đậy, cứ thế mà ngồi đến trời sáng

Thời gian của cả một đêm, nghĩ đến đều là những khó khăn hai người họ đã cùng nhau vượt qua, trước đây bao nhiêu đẹp đẽ, bây giờ ở trong lòng của cô có bấy nhiêu đau lòng

Tim của cô, bỗng nhiên bị trống vắng cả một khoảng không

Bên ngoài cửa sổ trời đã sáng lên, đôi tay của cô cố gượng chống lên mặt sàn, từ từ đứng dậy, đôi chân bị tê cứng từ từ truyền đến khắp người cô, cô cố gắng giữ tư thế nửa quỳ một lúc lâu, mới dám dịch chuyển nửa bước

Cánh Thần Hạo xảy ra chuyện, cô càng không thể cứ ở lại đây được, cô phải đi ra ngoài, Dương Dương Noãn Noãn vẫn chưa biết như thế nào

Cô hôm qua cả đêm không trở về, trong lòng bọn trẻ chắc lo lắng lắm

“Nhiễm Nhiễm, em tỉnh chưa? Dậy ăn sáng thôi”

Bên ngoài vọng lên tiếng của Âu Dương Lập

“Đến đây” tiếng của cô yếu đuối, mang theo chút khăn khăn do đã khóc

Cô bước từ từ vào trong phòng tắm, mở vòi nước ra rửa mặt, nhìn đôi mắt sưng đỏ trong gương, cô vội vàng nhắm chặt lại, trong lòng bỗng nổi lên một vị đau xót

Cô phải nghĩ ra cách khiến Âu Dương Lập tha cô

Cánh cửa của căn phòng mở ra, cô nhìn thấy Âu Dương Lập mặc chiếc áo vest màu đen, thắt chiếc cà-vạt màu xanh nhạt, mái tóc cũng được chải vuốt có tạo kiểu, cả người nhìn tinh thần khá phấn chấn, tươi tỉnh vui vẻ

“Em hôm qua không có ngủ?” Âu Dương Lập cúi đầu nhìn cô, dường như là gào lên, “hắn ta chết rồi, em không sống nữa phải không?”

Bùi Nhiễm Nhiễm lờm anh một cái, từ bên sườn của anh ta đi qua, từ hôm qua đến giờ, trong tim của cô không có được yên ổn qua

Ngủ?

Cô có thể ngủ sao?

“Anh không vội, từ từ sẽ đến, anh không tin em cứ như xác chết biết đi thế này suốt, em vẫn nhớ em có em bé chứ, em tốt nhất phải sống tốt, nếu không thì anh chuyện gì cũng có thể làm ra” Âu Dương Lập ở sau lưng cô nói rất ác độc

Cô mặt không cảm xúc đi đến bàn ăn ngồi xuống, cơ thể của cô không thể bị gục xuống, cô còn phải ra ngoài nữa!

Sự lo lắng của anh ta hoàn toàn là thừa thãi

Âu Dương Lập nhìn thấy cô ấy chú tâm ăn sáng, ngọn lửa trong lòng không có chút nào giảm bớt, nghĩ đến đáng về thất thần lạc lõng của cô ấy đều bởi vì Cánh Thần Hạo, trong tim của anh càng thêm bức dứt

Nhưng mà không có vấn đề gì, Cánh Thần Hạo đã chết rồi, ở trong lòng của cô ấy sẽ chết dần thôi

Mà cô ấy...

Cũng sẽ như thế

Bùi Nhiễm Nhiễm ăn từ từ, nhưng cảm thấy món ăn tinh tế ở trong miệng của cô không có chút hương vị, mùi vị như không

Còn Âu Dương Lập ở phái đối diện cứ luôn nhìn cô, một chút cũng không ăn đến, nhìn thì có vẻ người không có khẩu vị không phải là cô ấy, mà là anh mới đúng

“Tôi hôm nay muốn ra ngoài, em ở lại trong nhà, đừng có ý định ra ngoài, cũng đừng có giờ trò, nếu như anh quay trở về phát hiện em không ở đây, Dương Dương Noãn Noãn...” anh rõ ràng không có ăn gì, nhưng vẫn lau miệng, đứng dậy nhìn cô, “Nhiễm Nhiễm, anh sẽ rất nhanh quay trở lại”

“Tốt nhất đừng có quay trở lại” cô lạng lừng nói

“Anh không quay lại, em làm sao mà nịnh anh đây? Chỉ có nịnh được anh mới có cách rời khỏi đây à!” nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô ấy, anh lại đột nhiên cười lên

“Vốn dĩ là có thể không phải bỏ đi, đều là lỗi của Cảnh Thần Hạo, mở phiên tòa chuyện lớn như thế, anh làm sao có thể vắng mặt à! Cho dù là thành lập lại tập đoàn Âu Á, cũng không thể để tập đoàn Âu Á sụp đổ” Âu Dương Lập một tay dứt trong túi quần, từng bước chân tiến về phía cô, “dù gì tập đoàn Âu Á không phải là Bùi Thị của 6 năm trước”

“Đương nhiên không phải, tập đoàn Âu Á nuốt chửng Bùi Thị, phát phi thành một tên béo” một tên mập béo đầy mỡ thừa

“Chỉ cần chúng ta bên nhau, thì sẽ không tồn tại chuyện 6 năm trước rồi” anh tin sẽ có một ngày nào đó, tình cảm của bọn họ không phải dễ dàng như thế bị thổi bay mất

Bùi Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Lập tiến sát lại gần từng phân, lạnh nhạt nói, “anh như thế này...đi Phi biết không?”

Sắc mặt của anh sững lại, tư thế vừa hạ mình xuống lập tức đứng thẳng cơ thể lên, “điều này không cần em phải phân tâm”

Cô cười lạnh lùng, không có nói thêm lời nào

Âu Dương Lập cần phải nhanh chóng đến phiên tòa, đứng ở tại chỗ nhìn cô một lúc, thì rời đi

Âu Dương Lập vừa mới đi khỏi, cả căn biệt thự này ngoại trừ bảo vệ, thì chỉ còn lại người làm vừa cầm vừa điếc đó

Tuyết ở ngoài cửa sổ đang rơi, nhưng mà nhỏ đi không ít, vào trong mắt là cả một mảng trắng, tuyết tối qua quả nhiên rơi rất lớn

Nhưng mà tuyết trong lòng của cô rơi càng lớn hơn

Trước đây nhận được tờ giấy của mẹ, cô có nghĩ qua, nếu như sau này bởi vì một nguyên tố nào đó không thể kháng cự phải rời xa anh ấy, nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ là kiểu như thế này

Không phải còn sống xa cách, là mà sự xa cách của cái chết

Cô lại lần nữa cảm thấy trong tim một đợt đau nhói, trong đầu quay chong chóng, tối qua ở trên sàn nhà ngồi cả một đêm, hình như có chút cảm lạnh rồi

Cô lên trên lầu tìm giấy bút, viết lên hai chữ canh chừng, đưa cho người giúp việc, cô ấy nhìn một cái, gật đầu liên tục, rồi chạy vào trong nhà bếp

Cô cũng từ từ theo sau, nhưng mà đi đến cửa nhà bếp, khi cô vẫn còn muốn tiến vào trong, người giúp việc lắc đầu xuô xuô tay liên tiếp với cô

Cô không thể vào trong

Cô không thể đánh lại người giúp việc trước mặt sao?

Khi trong lòng cô đang tính toán, một bảo vệ áo đen bỗng nhiên đi đến bên cạnh cô, “Bùi tiểu thư, có chuyện gì cứ việc sai bảo, nhà bếp cô không thể đi vào”

Cô nhìn dáng hình của hai người đó, tất nhiên sự chênh lệch sức mạnh của đàn ông với phụ nữ, cô hoàn toàn không thể đánh lại được

Cô giựt giựt mép miệng, trở lại phòng khách, cái tivi LCD to lớn ở trên bức tường, nhưng lại không thể mở lên

Cô chỉ có thể nhìn chiếc tivi tinh tế đẹp đẽ trên tường, một cảm giác tuyệt vọng sâu đậm vây quanh cơ thể cô

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 321

Người giúp việc nhanh chóng hầm xong canh gừng, cô uống 1 chén xong, cảm thấy toàn thân ấm lên, sau đó cô xuống lầu.

Cô trực tiếp đi đến phòng sách lầu 3, quả nhiên không mở được, cô không có vân tay của Âu Dương Lập, cô có thể thử nhập mặt khẩu trước.

Thử hết vài cái mặt khẩu đều không được, cô không muốn thử nữa.

Đến giờ này cô vẫn chưa về công ty, cô tin chắc Lâm Tri Hiểu sẽ phái người đi tìm cô.

Cho dù Cảnh Thần Hạo không ở đây, thế lực của Cảnh thị cũng không phải dạng vừa.

Cô trở lại phòng hôm qua, mở tủ quần áo ra xem, bên trong có trang phục nữ, nhìn qua cô đoán cô có thể mặc được, đến nhãn hiệu còn chưa tháo xuống mà, cô đi tắm trước, thay 1 bộ đồ mới.

Vừa ngồi trên giường, cô đã cảm giác muốn ngủ, khóa trái của cô mới yên tâm đi ngủ.

Giấc ngủ này, kéo dài cho đến tối.

Khi cô tỉnh dậy, đầu cô hơi đau đau, cô cố hết sức mở mắt, đứng dậy xuống giường.

Âu Dương Lập sớm đã thay bộ đồ mặc ở nhà ngồi trên ghế sofa, thấy cô đi xuống, cười nói, “ngủ no rồi?”

Cô nhanh chóng phản ứng lại, đây là biệt thự của anh ta, nhất cử nhất động của cô đều trong tầm ngắm của anh ta, cô ngay đến sức đề tức giận cũng không có.

Tuy nhiên đến 1 ánh nhìn cô cũng không thêm bổ thí cho anh ta, đi đến chỗ ăn cơm.

Âu Dương Lập nhanh chóng bước thật lớn, đi đến ngồi trước mặt cô, “Xem ra tinh thần của em hôm nay khá tốt.”

Bùi Nhiễm Nhiễm không thêm đề ý anh ta, tiếp tục ăn.

Âu Dương Lập thấy tình trạng đó, cũng không tức giận, cầm đôi đũa đen lên, từ từ ăn, động tác ưu nhã, xem ra tâm trạng anh ta cũng khá tốt.

Tâm trạng anh ta không tệ, tâm trạng cô lại quá tệ.

“Anh thật sự cho rằng tôi tin rằng anh ta chết rồi chứ? Vui đến như thế, chỉ là clip thôi, sao tôi biết thật hau giả?” Cô đột nhiên nói 1 câu, thực ra trong lòng cô hoàn toàn không có chỗ dựa.

“Cố gắng kiên cường cũng chả có tác dụng gì, em có thể xem anh ta luôn sống trong lòng em, anh thật sự không ngại.” Âu Dương Lập không chút tức giận, cố tình làm nhẹ giọng, “Nhiễm Nhiễm, mấy ngày nay em chưa chịu đựng được nhưng qua một thời gian nữa, em sẽ chấp nhận được thôi.”

“Từ phi thấy xác anh ấy, nếu không tôi không tin.” Sắc mặt Bùi Nhiễm Nhiễm nghiêm túc.

“Em cảm thấy đã phát nổ còn tìm thấy xác sao?, ngay đến xương cốt chưa chắc tìm được, bây giờ cả nhà họ Cảnh đang loạn lên kia, thành phố A thật là quá náo nhiệt, nhưng không khí náo nhiệt đó chẳng liên quan gì đến em cả. Em cứ yên tâm ở đây đợi, đợi anh giải quyết việc công ty xong, anh sẽ dẫn em ra nước ngoài!”

“Đã từng gặp qua loại vô trách nhiệm, nhưng chưa từng gặp qua loại vô trách nhiệm giống anh, Âu Dương Lập, anh dựa vào gì mà nghĩ tôi sẽ hồi tâm chuyển ý.” Cô cười lạnh, rồi bỏ đũa trên tay xuống, lấy khăn giấy lau miệng, dùng ánh mắt lạnh lùng mà xa cách ấy nhìn anh, rồi nói, “cho dù anh nhốt tôi ở đây cả đời, cũng như vậy thôi.”

Anh cười nhạt, “Không sao, anh không gấp.”

Cô gấp!

Đã hơn 1 ngày, không thể đến tin cô mất tích cũng không biết.

Nhìn bộ dạng nhẹ nhàng của Âu Dương Lập, khiến lòng cô càng không yên, bên ngoài rốt cuộc có chuyện gì?

Từ ngày hôm đó, Âu Dương Lập cũng không ra khỏi nhà, trừ lúc ngủ, hầu như mọi thời gian khác, cô đều nằm trong tầm kiểm soát của anh ta.

Nhìn bề ngoài cô rất bình tĩnh, nhưng bên trong lại vô cùng sốt ruột.

Tính ra cô đã mất tích 5 ngày, Cảnh Thần Hạo xảy ra chuyện, cô lại không có nhà, hai bảo bối đang ở nhà phải làm sao?

Cô nhìn ngoài cửa sổ trời đã sắp chiều, ánh sáng mặt trời yếu ớt chiếu xuống, cảnh cây từ từ đâm chồi, nhìn tràn đầy sức sống.

Cô đột nhiên quay đầu nhìn Âu Dương Lập đang ngồi trên ghế sofa, “Có muốn nếm thử tay nghề của tôi không? Buổi cơm chiều nay tôi làm sao hả?”

Âu Dương Lập dời mắt khỏi cuốn sách, chăm chăm nhìn cô, “Không cần, em cứ yên tâm ngồi ăn cơm là được.”

“Sự phòng bị của anh quá là nghiêm trọng rồi.” Đến căn bếp cũng không cho cô vào.

“Nhiễm Nhiễm, đối với em, anh không thể không phòng.” Anh sợ anh chỉ cần lơ là, cô sẽ nghĩ ra cách, rời khỏi anh.

Nhà bếp những nơi như thế, bên trong có quá nhiều đồ vật, hướng hồ còn các công cụ như dao, kéo, ngộ nhờ cô giống như Liêu Vi chịu sự kích động, phát điên thì làm sao?

“Cảm ơn anh lại xem trọng tôi như thế!” Giờ coi như cô đã biết phải làm gì, nhưng vẫn còn thiếu 1 cơ hội.

“Chúng ta quen biết lâu như thế, hiểu biết chút về em thì có thể lý giải mà.” Cô từ nhỏ đã thông minh, trong lòng chắc chắn có chủ ý.

Từ khi cô bắt đầu bước vào đây, anh kiên quyết không cho cô bước vào bếp nửa bước.

Bùi Nhiễm Nhiễm chăm chăm đứng dậy, nghiêng đầu tiếp tục nhìn cửa sổ.

Không được, cô không thể tiếp tục đợi, nhất định phải tìm cách rời khỏi nơi này.

Gió lạnh đêm thổi hiu hiu, ngọn đèn neon sáng lấp lánh, thành phố A vẫn cứ phồn hoa như thế, dòng người xe cộ không ngừng đi lại.

Mà lúc này, ở bên dòng sông Giang ấy, có những con người đang tiến hành công việc, nhân viên đội cứu hỏa đã dọc theo con sông đó tìm kiếm suốt 5 ngày liền, đã vớt được rất nhiều thứ, nhưng vẫn không tìm được mục tiêu họ muốn.

Thích Thịnh Thiên đứng nhìn người đàn ông đứng trong gió lạnh từ xa, áo khoác màu đen đang bay bay theo làn gió lạnh, bóng lưng đầy lạnh lẽo, lúc này nhìn vào khiến người ta cảm giác cô độc, cô đơn và nghiêm nghị.

Công việc tìm kiếm trên sông, đã tiến hành cả ngày lẫn đêm, nhưng với bọn họ, vẫn không tìm thấy bất cứ gì.

Cảnh Thần Hạo cứ đứng bên sông, dù là đứng rất xa, anh dường như nghe thấy tiếng họ đang nói chuyện.

Không tìm thấy gì, cái gì cũng không có.

“Anh Hạo, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất! Anh có cần nghỉ ngơi tí không?” Thích Thịnh Thiên đưa ly rượu trước mặt anh, “Uống ly cho ấm người, anh đã đứng đây gần 5 tiếng đồng hồ rồi!”

Nhân viên tìm kiếm vẫn tiếp tục công việc, họ cứ dọc theo dấu tích mà chiếc xe rơi xuống, cứ mỗi vài tiếng lại chuyển động ra xa.

Cũng chỉ có lúc chuyển động, Cảnh Thần Hạo mới chuyển động theo.

Anh vẫn cứ nhìn mặt sông, dường như không nghe thấy lời của Thích Thịnh Thiên.

Thích Thịnh Thiên cũng nhìn mặt sông, đã 5 ngày không thấy gì, cho dù là tìm được, cũng chỉ là thi thể mà thôi.

Nước sông lạnh như thế, dù Bùi Nhiễm Nhiễm có biết bơi, có thể ra khỏi xe đã là 1 kỳ tích, huống hồ bơi trong hồ nước lạnh băng.

Nói cách khác nếu cô thật sự bơi được đã bơi vào bờ, giờ bọn họ đã tìm được cô.

Cũng không đến nỗi ôm hy vọng như thế, tìm xác của cô.

“Không uống rượu, không ăn cơm sao?” Thích Thịnh Thiên cố tình hỏi thăm dò.

Nhưng vẫn không trả lời, anh giống như pho tượng vậy.

“Anh Hạo, chị dâu chưa tìm thấy, anh có thể đứng ngược đãi mình không! Anh xem bộ dạng của anh kia, râu đã che phủ mặt, tóc tai thì lung tung, 5 ngày không tắm, người thì vừa hôi vừa thối, em mà là chị dâu cũng sẽ chê anh đấy, cho nên anh theo em về, vệ sinh xối, nói không chừng thần sông thấy bộ mặt đẹp trai của anh, sẽ trả chị dâu lại cho anh!”

Thích Thịnh Thiên nói luyên thuyên 1 tràn dài, chỉ giống như gió thổi qua tai, Cảnh Thần Hạo vốn không nghe lọt.

Đột nhiên, thân thể Cảnh Thần Hạo ngã nhào xuống phía sau, Đường Sóc vội đỡ lấy anh, Mẫn Lệ vẫn cứ giữ nguyên động tác bàn tay đang nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 322

“Đổi phó với người đàn ông cố chấp như anh Hạo, phải dùng chính là thủ đoạn bất chính, Thích Thịnh Thiên anh có được không đấy!” Mẫn Lợi cũng đỡ Cảnh Thần Hạo dậy, “Cậu ở đây canh chừng, chúng tôi dẫn anh Hạo về trước!”

“Đi đi đi, tôi canh chừng tôi canh chừng.” Thích Thịnh Thiên ngẩng đầu uống một ngụm rượu, ung dung lấy di động ra, “Hiệu Hiệu, cô lần trốn mãi ở xe làm gì? Ra ngoài hít thở gió lạnh tí đi.”

Lâm Tri Hiệu đang ở bên bờ nơi xa nghe được giọng của anh, hết hồn đến suýt nữa làm rớt điện thoại trên tay xuống đất.

Hiệu Hiệu?

Cô khi nào trở thành xưng hô này?

Thích Thịnh Thiên uống ngụm rượu cuối cùng, nghe được tiếng bước chân chậm chạp ở đằng sau.

“Hiệu Hiệu, hai người là chị em mà! Không có tâm linh tương thông sao? Chị dâu chị ấy còn sống không?” Thích Thịnh Thiên nhìn vào bờ sông xa xa, ở trên đó không ít tàu thuyền, đang sáng đèn, đám đông đi qua tấp nập.

Anh có lý do tin rằng, nếu như Bùi Nhiễm Nhiễm không tìm được, hoặc là thi thể của cô chưa tìm được, rất có khả năng con sông này sẽ bị người ta tìm kiếm từ đầu sông đến cuối sông.

Có khi nào giận quá đập luôn dòng sông này?

Lâm Tri Hiệu cạn lời nhìn vào anh, “Thứ tâm linh tương thông không phải nên là Cảnh tổng sao?”

“Vậy anh ấy nhất định cảm thấy vẫn còn sống.”

Nếu không cũng sẽ không nhiều ngày không chộp mắt như thế, canh giữ thường xuyên, mỗi ngày để anh ngủ còn phải nhất thiết đánh xui anh, hơn nữa còn phải dương đông kích tây, nếu không với năng lực phản xạ của Cảnh Thần Hạo, Mẫn Lệ không thể nào đánh ngất xui anh được.

Lâm Tri Hiệu ngửi được mùi rượu thoang thoảng trong không khí truyền đến, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn vào anh, “Nếu như, Nhiễm Nhiễm cậu ấy không còn ở đây, sẽ làm sao?”

Cô không dám tưởng tượng, đại boss là người cao ngạo đến thế, mấy ngày nay sống như là người mất hồn, như là ma lang thang vậy, như là linh hồn anh bị bòn rút hết rồi.

“Có thể sẽ điên, càng có thể anh ấy thật ra đã biết chị dâu không còn nữa, chỉ có tiếp tục tìm kiếm mới có thể an ủi bản thân anh ấy, chị dâu còn sống, anh Hạo anh ấy nhất định sẽ cứ tìm mãi, trừ phi nhìn thấy thi thể của chị ấy.”

Giọng của Thích Thịnh Thiên rõ ràng ở bên tai, nhưng Lâm Tri Hiệu lại cảm giác được giọng nói là từ bên phương xa truyền đến, du dương triền miên, tĩnh lặng như là tiếng suối rì rào trong thung lũng núi.

Nếu như không phải lòng tin trụ lại, có thể sẽ suy sụp bất cứ lúc nào.

Chuyện tại sao lại trở thành như thế, rõ ràng ngày ấy ở công ty, bọn họ còn gặp mặt nhau.

Nhiễm Nhiễm tan ca rời khỏi công ty, liền không thấy nữa.

Sau đó, cây cầu lớn Nam Giang xảy ra sự cố rơi xe, cô ở lúc đó còn không biết là Nhiễm Nhiễm.

Nhưng đến giữa khuya, nhận được điện thoại của Thích Thịnh Thiên, hỏi Nhiễm Nhiễm đang ở đâu, cô mới biết Nhiễm Nhiễm tới giờ vẫn chưa trở về.

Sau đó đại boss và Thích Thịnh Thiên liền xuất hiện ở bờ sông, lúc cô đến, đã bắt đầu công cuộc trục vớt.

Nếu như không phải Thích Thịnh Thiên cản lại, đại boss cũng đã mặc áo bảo hộ nhảy xuống dưới.

Chiếc xe sớm đã trục vớt lên rồi, nhưng bên trong lại không có người, cửa sổ xe bị lủng một lỗ, đủ để một người chui ra, cho nên bọn họ vẫn tiếp tục công việc trục vớt.

Còn chính giữa xảy ra chuyện gì, chiếc xe đó cũng không phải của Bùi Nhiễm Nhiễm, tại sao cô ấy lại ở bên trong, cô không hiểu chút nào.

Nhưng bọn họ khẳng định như thế, cô bây giờ ngoài sốt ruột, lo lắng và cầu nguyện, đã không làm được gì nữa.

Nhiễm Nhiễm tại sao lại rời khỏi như thế.

Cô ấy còn có đại boss, còn có Dương Dương Noãn Noãn, cô ấy tại sao lại rời khỏi!

Lâm Tri Hiểu đang suy nghĩ tập trung, bên tai đột nhiên xuất hiện giọng nói của Thích Thịnh Thiên, “Hiểu Hiểu, cô nhất định đừng lên xe người lạ, biết chưa?”

Dọa đến đôi vai cô nhún lên, lui về sau một chút, Thích Thịnh Thiên thấy vậy, im hơi lặng tiếng cũng tiến một bước về phía cô, ôm chầm lấy cô, “Lạnh quá à!”

“Tôi không lạnh, anh buông tôi ra!” Lâm Tri Hiểu vùng vẫy, cô có phải không nên ra đây không.

“Tôi lạnh.” Tay Thích Thịnh Thiên ôm cô càng chặt hơn, anh không mấy dễ dàng có cơ hội ôm như thế, buông tay nữa anh không còn là Thích Thịnh Thiên nữa.

Lâm Tri Hiểu triệt để cạ lưng với anh, gót mũi truyền đến mùi rượu thoang thoảng, cô nhìn vào mặt sông lan man ở nơi xa, dưới ánh đèn rọi xuống sông nước gợn nhẹ.

“Thích Thịnh Thiên, các anh xác định Bùi Nhiễm Nhiễm ở trên xe đó thật?” Cô nhỏ tiếng hỏi.

Trong lòng cô rất thấp thỏm, mong đợi lời nói không xác định từ miệng anh.

Nhưng cô thất vọng rồi, truyền đến tai cô là một chữ lạnh nhạt, “Uhm.”

Xác định cô ấy ở trong xe, xác định cô ngồi xe đó rút xuống sông, thậm chí có thể khẳng định, không còn tìm được cô ấy nữa.

Năm ngày đủ để một người bị dòng sông trôi đến nơi rất xa, nước sông lạnh như thế, năm ngày cũng đủ để Nhiễm Nhiễm mất mạng.

Hai người như là Cảnh Thần Hạo vừa nãy vậy, đứng ở bờ sông nhìn xuống, đợi chờ kì tích có thể được truyền đến.

.....

Tú Viên.

Cảnh Thần Hạo cảm giác được trên cổ lại một cơn đau điếng, tối hôm qua lại bị bọn họ đánh lên rồi.

Anh trở to mắt, từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt đen lướt một lần căn phòng rộng rãi, tất cả những trang trí bên trong giống như lúc anh rời khỏi vậy.

Nhưng.....

Anh nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, không một bóng người.

Nhiễm Nhiễm thân yêu của anh không ở bên cạnh anh, thậm chí có thể người giúp việc cũng sẽ không xuất hiện bên cạnh anh nữa.

Đầu, đau đớn.

Tim, trống không.

Mấy ngày nay vẫn đang thổi gió lạnh, anh sờ lên trán mình, hình như sốt cao rồi.

Mười phút sau, anh đã ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, trong phòng khách Dương Dương Noãn Noãn đang ngồi, nhìn thấy anh xuống, lần lượt ngẩng đầu nhìn anh.

“Ba ơi!”

“Ba ơi!”

Anh đi qua đó, ẵm Noãn Noãn lên, “Ba ơi, mẹ tại sao vẫn chưa về? Ba nói mẹ sắp về rồi mà.”

Dương Dương ngẩng đầu nhìn vào anh, cũng đang đợi đáp án của anh.

Mẹ đã sáu ngày không có ở nhà.

Ba đi công tác cũng đã về rồi, mẹ cũng không có nói là đi công tác gì, tại sao mấy ngày nay bật âm vô tín.

Trái tim nhỏ nhỏ của cậu thất lại, lấp lùng có điềm báo không lành.

“Mẹ ham chơi, đợi mẹ chơi xong rồi, sẽ về nhà thôi.” Cảnh Thần Hạo miễn cưỡng tiết ra nụ cười nhạt nhòa, ẵm lấy Noãn Noãn đi đến bên bàn cơm.

Công tác về lâu như thế, lần đầu tiên ăn cơm chung với tụi nhỏ.

Anh đặt Noãn Noãn xuống, đang định đi ẵm Dương Dương lên, nhưng cậu lại đi qua đến.

Trong lòng anh rất ngạc nhiên, trong lòng vừa kích động vừa phấn khởi, nhưng vẫn lo lắng đi đến bên cạnh cậu, đi theo cậu, sợ rằng sẽ xuất hiện tai nạn gì.

"Ba ơi, vốn dĩ không bị thương đến khớp, vết thương ngoài da đã lành rồi." Khuôn mặt nhỏ của Dương Dương nhìn vào anh, cuối cùng vẫn là bị anh ẵm lên ghé ngồi xuống.

"Ba hôm nay phải đến công ty sao?" Noãn Noãn chớp đôi mắt to nhìn vào anh, rất hi vọng ba ở nhà chơi với hai đứa.

Mấy ngày nay mẹ không ở đây, ba lại không thường xuyên ở nhà.

Trong lòng tiểu cô nương Noãn Noãn rất âm ỉ.

"Ba buổi tối nhất định về sớm." Cảnh Thần Hạo vuốt tóc của cô bé, an ủi nói.

"Uhm uhm, nếu như có thể cũng dẫn luôn mẹ về nhé." Noãn Noãn kích động nhìn vào anh, cô bé rất lâu không được gặp mẹ rồi, cô bé rất nhớ mẹ.

Trong lòng Cảnh Thần Hạo thất lại, gật đầu cũng không phải, lắc đầu anh càng không có cách.

Anh cũng rất hi vọng, có thể đưa Nhiễm Nhiễm về nhà, nhưng bây giờ.....

Anh căn bản không còn cách nào.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 323

Bởi vậy, anh ta không nói gì, anh ta không dám cam đoan, sợ nếu cam đoan rồi mà không có sẽ thành nói suông.

Dùng xong bữa sáng, anh ta rời khỏi, trực tiếp đến bờ sông, tiếp tục tình hình giám sát vớt đồ.

Anh ta vừa xuống xe, thì nhìn thấy Thích Thịnh Thiên xông xáo chạy đến.

"Anh Hạo! Anh nghỉ ngơi rồi à?" Thích Thịnh Thiên thấy anh ta có vẻ đã ngủ ba bốn tiếng đồng hồ, nhiều hơn trước kia rồi.

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng lướt mắt nhìn anh, cất bước về hướng bờ sông gió thổi vi vu hất vào mặt.

"Anh Hạo, có chuyện này lát nữa nếu biết rồi đừng kích động nhé!" Thích Thịnh Thiên vẻ mặt lo âu nhìn anh ta, khuôn mặt tuần tú không giấu được sự buồn rầu.

Cảnh Thần Hạo giảm nhẹ tốc độ của bước chân lại, ánh mắt lạnh lùng nhẹ lướt qua, "nói"

"Có, có.....chị dâu,....." Thích Thịnh Thiên giọng nói đứt quãng nói.

"Á Á! Anh Hạo buông quần áo em ra trước đã!" Thích Thịnh Thiên nhìn anh ta, anh ta chưa nói xong, chưa gì đã nắm lấy cổ áo người ta rồi.

"Giỏ, giỏ, giỏ sách của chị dâu! Chắc nó rồi, Lâm Tri Hiểu nhận ra!" anh ta không dám áp úng nữa, nói một hơi kể lại chuyện hôm qua vớt được món đồ cho anh ta nghe.

Cảnh Thần Hạo lập tức thả anh ta ra, hướng về phía trước mà đi, găm thét lên, "ở đâu?"

Thích Thịnh Thiên vội vã chạy theo, nhưng không dám qua mặt Cảnh Thần Hạo, mắt chăm chú nhìn anh cầm cái giỏ dính đầy bùn được đặt trên bàn trực tiếp ôm vào người.

Tối qua lúc đang vớt lên, anh ta rất sững sốt, bây giờ nhìn thấy bộ dạng Cảnh Thần Hạo như vậy, trong lòng anh ta không thể tả được sự khổ sở.

Cái giỏ vẫn còn, nhưng người lại không tìm thấy.

Cảnh Thần Hạo không còn tâm trí quan tâm đến việc dính hay không dính bùn lầy, là đồ của Nhiễm Nhiễm, anh ta chỉ muốn ôm vào người.

Đường đường là một người cao cao tại thượng, lúc này lại đi ôm lấy cái túi dính bùn trong người, tinh thần đau nhói.

"Anh Hạo!"

"Người đâu? Người đâu!" anh ta ôm chặt cái giỏ xách vào lòng mắt nhìn mặt sông, "tại sao không phải là người! Tại sao!"

"Anh Hạo, nói không chừng chị dâu đã được cứu rồi chẳng." Trái tim anh giờ như vô vọng.

Từ lúc biết cái tin ấy xong, đừng nói chỉ là những hộ nhà quanh sông, cho dù những hộ nhà cách xa ven sông anh cũng đã cho người tìm hết rồi, nếu như có chút tin tức, bọn họ đều có thể tìm được.

Nhưng mà một chút cũng không có.

Cảnh Thần Hạo nghe rõ những lời của anh ta nói, chỉ là nhắm mắt tí, giống như điên cuồng mở cái giỏ xách ra, bên trong không nhìn rõ giấy bút gì.

Anh ta lấy điện thoại ra, vì được vớt từ túi qua, nên lúc này đã không còn chảy nước nữa.

Anh ta quăng cái điện thoại về hương Thích Thịnh Thiên, "hồi phục lại số liệu."

"Anh Hạo, anh đừng chê tôi, cái điện thoại này đã không còn cách nào rồi, nếu có thể hồi phục dữ liệu, tôi đã sớm....." anh vẫn chưa nói hết lời, tầm mắt sắc bén phóng đến trước mặt.

Anh ta lập tức cười lên, "Được, em cố gắng, bây giờ để em làm thử!"

Thích Thịnh Thiên cầm lấy điện thoại chạy đi.

Cảnh Thần Hạo cúi đầu tiếp tục nhìn đồ vật trong cái giỏ, đồ vật bên trong bị ngâm trong nước rất lâu, sớm đã không phân biệt được rõ, nhưng tất cả đều là của Nhiễm Nhiễm.

Đúng thật là của cô ta rồi.

Đúng thật là của cô ta rồi.

Mặt sông mênh mông, càng khiến anh ta quặn đau vô tận và tuyệt vọng.

Anh ta chỉ rời khỏi ba ngày, tại sao trở về lại ra nông nỗi này?

"Anh rề!"

Bùi Nhã Phán trên tay cầm ly nước ấm đến, nhìn thấy quần áo anh ta dính đầy bùn, thần sắc thẫn thờ, và lại trên tay anh còn ôm lấy cái giỏ yêu dấu đã sớm không còn nguyên vẹn nữa.

Người đàn ông thanh quý như vậy, trong ánh mắt đầy sự hiu quạnh tẻ nhạt.

Anh ta không nên như vậy!

"Anh rề, uống miếng nước ấm, ở đây gió lớn, uống cho ấm bao tử sẽ tốt hơn." Giọng nói dịu nhẹ và nhìn anh ta.

Cảnh Thần Hạo nhìn cũng không muốn nhìn cô, hai bờ môi mỏng manh mở nhẹ, "không cần."

"Anh rề, anh đừng dằn vò bản thân nữa, nếu như chị có linh thiên biết được, chị cũng không muốn anh tự hành hạ mình!" từ phía góc độ nhìn nhận của cô ta, có thể thấy rõ anh ta đã bao nhiêu ngày không cạo râu rồi.

Bọn họ chỉ gặp mặt vài lần, nhưng lúc trước mỗi khi gặp nhau, anh ta đều là bộ dạng người đàn ông quyền quý kiêu ngạo, nhưng bây giờ thì?

Cảnh Thần Hạo cuối cùng cũng cúi đầu nhìn cô ta một cách lạnh lùng, "cô ấy chưa chết!"

Bùi Nhã Phán bị ánh mắt lạnh thấu xương của anh ta dọa sợ, thân người không khỏi lùi về sau hai bước, đành nhìn mặt sông vậy.

"Anh rề, em biết anh không tin đây là sự thật, nhưng mà bây giờ anh đứng tại đây, anh không biết a sao? Anh định tự lừa gạt bản thân đến bao giờ? Bọn họ sợ anh đau lòng nên không dám nhắc anh, việc xấu này hãy để em làm, nếu chị dâu còn sống, thì anh nghĩ chị ấy có ở trong dòng nước lạnh lẽo ấy không? Anh ở trong đó tìm cái gì? Chẳng qua chỉ là một thể xác lạnh lẽo mà thôi! Chỉ là cái xác thôi, đối với anh quan trọng thế à?" cô ta giống như rống lên vậy, cô ta thực sự không muốn thấy anh như vậy nữa.

"Quan trọng!"

Tất cả đồ vật của Nhiễm Nhiễm đều rất quan trọng, huống hồ là con người cô ấy,

"Được, thể xác của chị họ là quan trọng, thế là cái gì anh cũng không cần lo à, cả ngày chỉ ở đây thôi sao? Một ngày không tìm được anh thử một ngày,

một tháng không tìm được anh thủ một tháng, nếu một năm không tìm được thì sao? Anh muốn thủ ở đây một năm sao? Còn Dương Dương Noãn Noãn thì sao? Còn công ty ai quản? Chị họ tại sao lại xảy ra chuyện, chẳng lẽ không trả thù cho chị ấy? Anh lãng phí thời gian của mình như vậy, chị họ biết được sẽ khinh thường anh!"

Những người xung quanh nghe thấy Bùi Nhã Phán khuyên Đại Boss như vậy, không khỏi hít một hơi lạnh.

Đường Sóc vừa mới xuống xe đi tới, liền nghe được Bùi Nhã Phán nói một hơi thật dài như vậy.

Ánh mắt anh quay sang nhìn Cảnh Thần Hạo đứng ngay thẳng như một cây bút, bước chân càng tăng tốc.

Tinh thần Cảnh Thần Hạo đang rất lo lắng căng thẳng, giống như một dây đàn sắp bị đứt, người phụ nữ này đến để kích động anh ta sao?

Thế nhưng, Đường Sóc vẫn chưa tiến gần Cảnh Thần Hạo, cơ thể thẳng tắp từ từ gục đổ về phía sau.

Bùi Nhã Phán bên cạnh chưa kịp phản ứng gì, đợi đến khi cô ta nhận ra, thì Cảnh Thần Hạo đã ngã nhào xuống đất rồi, nhắm mắt lại, hai tay vẫn ôm chặt cái gò sách bị dính bùn đó.

"Cấp cứu thương!" Đường Sóc rống lên.

Bọn họ sớm đã biết trước Cảnh Thần Hạo sẽ bị ngã xuống tại nơi này, nên sớm đã chuẩn bị sẵn.

Bùi Nhã Phán nhìn thấy Cảnh Thần Hạo bị khiêng đi, vội vã đi theo sau, "Đường Sóc, anh rě tôi không sao chứ?"

"Cô nói ít hai câu, chắc có lẽ anh ta không sao." Đường Sóc trực tiếp lên xe cấp cứu.

Lúc sắp đóng cửa lại, thì cô ta đã ngồi lên rồi, ái ngại nhìn Đường Sóc, "tôi rất lo lắng, hãy cho tôi đi theo được không? Tôi lúc này không phải cố tình nói vậy đâu."

"Cô nói không sai, nhưng mà không nên trong tình huống đó nói như thế." Đường Sóc liếc nhìn cô ta một cái, cúi đầu xuống nhìn Cảnh Thần Hạo.

Bác sĩ đang tiêm kim vào cánh tay anh ta, anh ta cần truyền thuốc.

"Sốt cao, 39 độ."

Lời nói của bác sĩ, như một tảng đá bắn vào tim họ, anh ta bị bệnh nghiêm trọng đến vậy lại còn ở đó theo dõi mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 324

Đường Sóc tính đưa tay lấy túi anh ta đang nắm chặt đi, nhưng dùng sức cũng lấy không ra, rõ ràng là anh ta đang hôn mê, lại biết dùng lực nắm chặt đồ.

Quên đi.

Đường Sóc thả ra, tay tê dại toàn là bùn đất.

"Lau đi!" Bùi Nhã Phán đưa 1 cái khăn trắng cho anh.

"Cảm ơn." Anh không khách khí, nhận liền lau tay.

Sau khi lau, Bùi Nhã Phán đưa ly nước trên tay đến trước mặt anh, "Uống nước không?"

"Không cần, cảm ơn." Đường Sóc nhìn Cảnh Thần Hạo 1 cái, liền cúi đầu, mấy ngày nay anh hoàn toàn không được nghỉ ngơi.

Tối qua ngủ có 3 tiếng, bọn họ được tính là lần lượt ngủ.

Trong xe cấp cứu rất im lặng, Bùi Nhã Phán lúc nào cũng nhìn mặt lạnh của Cảnh Thần Hạo, nhưng hi vọng lúc anh tỉnh không trách cô.

Xe cấp cứu của họ vào bệnh viện không lâu, sau đó có thêm 1 chiếc xe bảo mẫu đen đi vào.

1 nam nhân ôm 1 nữ nhân gấp gấp xuống xe, trực tiếp vào phòng cấp cứu.

Cảnh Thần Hạo ở lầu 7 truyền dịch, cách họ 1 bộ phận phòng khám, lầu 2 là cấp cứu, Bùi Nhiễm Nhiễm nằm trên giường bệnh.

“Oe...”

“Oe...”

Tiếng nôn khan phát ra không ngừng, Âu Dương Lập ở bên gấp gáp nhìn cô, thật không dám tin vào mắt mình.

Bùi Nhiễm Nhiễm của anh lại to gan vậy, đến xà phòng cũng dám uống, nếu anh đến không kịp, cô muốn đi gặp Cảnh Thần Hạo sao?

Nghĩ đến đây, lo lắng của anh biến thành hận ý nồng đậm, cô vì muốn xa anh, không từ thủ đoạn, tổn thương đến chính mình.

Bùi Nhiễm Nhiễm bây giờ chỉ có 1 suy nghĩ, sớm bị xúc ruột đau khổ vậy, cô nhất định chọn cách khác, để vào viện.

Nhưng khiến cô không ngờ là, Âu Dương Lập lại ở bên 1 bước không rời, cô tưởng cô có thể nghĩ cách thoát trong thời gian này.

Anh đề phòng cô, quả nhiên rất đề phòng.

Âu Dương Lập như vậy, ít nhiều khiến cô cảm thấy sợ.

“Oe...”

Cô nằm trên giường, không ngừng hướng ngoài nôn, cảm giác như nôn lục phủ ngũ tạng ra.

“Bác sĩ, sao cô ấy khó chịu vậy, các người có cách xúc ruột khác không?” Âu Dương Lập tức giận, mắt thấy mặt nhỏ của Bùi Nhiễm Nhiễm trắng bệch liền nhàu mảy.

“Làm cho nôn đã là cách dễ chịu nhất rồi, cách khác cô ấy chịu không nổi!” Bác sĩ khó xử, nhưng anh có thể làm gì.

Cô gái này rất cao quý, cứ vậy, để cô nôn ra hết!

“Oe...”

Bùi Nhiễm Nhiễm còn đang nôn, sữa sáng uống, bánh mì sáng ăn đều nôn ra.

Sức lực cô từ từ cạn kiệt, nhưng ý thức ngày càng tỉnh táo, từ từ đưa tay vào túi.

Âu Dương Lập tuy mất ngày nay luôn bên cô, nhưng ở nhà, chỉ cần không làm những chuyện liên quan đến việc bỏ trốn, anh đều cho phép.

Cô đột nhiên cảm thấy có linh cảm, muốn về bản thiết kế, anh cũng cho phép.

Cầm bút, liền có các dùng, tìm tờ giấy, trên đó viết thông tin cô bị nhốt, bên cạnh là số của Đường Sóc.

Cảnh Thần Hạo và Thích Thịnh Thiên 2 người sống chết chưa biết, cô chỉ biết trông vào Đường Sóc.

Tay cô từ từ đưa vào áo ngoài của bác sĩ, giả bộ ới rất lợi hại, nắm lấy áo, giấy nhỏ thuận theo đi vào túi áo khoác.

Cơ thể cô yếu ớt té xuống, nhắm mắt hô hấp khó khăn.

“Chắc sắp xong rồi.” Bác sĩ nhìn cô nói 1 câu.

“Cái gì gọi là chắc? Tôi phải khẳng định!” Âu Dương Lập kích động hét, tí nữa là nắm áo anh, liều mạng rồi!

“Vâng vâng vâng, hoàn toàn xong rồi! Dù cho còn 1 chút, cũng không ảnh hưởng. Xà phòng chỉ cần không nuốt quá nhiều, sẽ không hại đến cơ thể quá lớn, Âu Dương tiên sinh xin yên tâm!”

Âu Dương Lập lại không có tâm trạng nghe 1 đồng đạo lý, nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm nắm chặt nằm trên giường, giọng sắc bén: “Lấy thuốc lấy thuốc!”

Âu Dương Lập ôm Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng rời phòng cấp cứu, vệ sĩ phía sau lấy thuốc.

Sau khi họ rời đi, bác sĩ ngửi áo ngoài của mình, 1 mùi chua hôi, trực tiếp coi, đưa y tá, “Đem đi giặt đi!”

“Vâng!”

Bùi Nhiễm Nhiễm không sao ngờ, bản thân cực khổ vào bếp, uống xà bông vào bệnh viện, kết quả chọn người không đáng tin nhất.

Cô về nhà nằm trên giường lớn, ruột trống rỗng, nhưng bây giờ cô không thể ăn gì.

Cô nhắm mắt lơ đi ánh mắt như giết người của Âu Dương Lập, bây giờ cô đợi có ai đến tìm cô không.

Nếu không, cô còn cần nghĩ cách khác.

“Nhiễm Nhiễm, em cứ phải vậy sao? Làm vậy có ích gì với em? Em muốn làm chết mình mới yên tâm? Như vậy có gì không tốt, chúng ta bên nhau có gì không tốt?” Âu Dương Lập đứng bên giường cô, tức giận la.

Cô không trả lời, lười biếng kéo chăn: “Tôi mệt rồi, muốn nghỉ.”

“Em...”

Âu Dương Lập vừa nói 1 câu, liền thấy chăn đắp lên đầu cô, ngăn cách khỏi anh.

Anh tức không tốt, lúc muốn lên trước, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa.

Anh cực kỳ không muốn đi ra, mà Bùi Nhiễm Nhiễm ngược lại rất hưng phấn, nhanh như vậy đã có người gõ cửa.

Có phải bác sĩ đó nói cho Đường Sóc rồi?

Bọn họ đến tìm cô?

Sau đó, cô còn chưa kịp kích động, chăn đột nhiên bị kéo ra, Cô thấy tờ giấy trắng nhăn nheo trong tay Âu Dương Lập.

“Em vẽ gì? sos? Thư cầu cứu? Em tính đưa ai? Cầu ai cứu?” Cô nói muốn vẽ liền để cô vẽ, Nhưng không thể hiện thứ cô vẽ bỏ không ai kiểm tra.

Bùi Nhiễm Nhiễm mở to mắt nhìn tờ giấy nhăn nheo, khuôn mặt trắng bệch nở nụ cười không sao cả: “Thế nào? Mất anh mù rồi sao? Đây rõ ràng là bản nháp của dây chuyền, thứ lúc đó tôi vẽ, có phải anh đều thấy rồi không?”

Tưởng cô ngu đến nỗi vẽ lên giấy hội họa sao? Cô vẽ lên giấy vệ sinh.

“Dù cho là bản nháp của dây chuyền, nhưng trên đây là sos!”

“Tôi thích sos không được sao? Tôi cảm thấy đẹp? Sản phẩm này nhất định bán được? Đẹp như vậy.” Cô kéo chăn qua, lần nữa đắp lên mình.

Khuôn mặt nhỏ trắng bệch lạnh lùng nhìn anh, “Anh không cảm thấy mình đang làm lớn chuyện sao? Nếu anh nghi ngờ, đi tra đi, tôi không quan tâm”

Chỉ cần anh tra, chỉ cần họ còn tìm cô, tập đoàn Âu Á vừa hành động, người Cảnh gia nhất định sẽ beiest.

Chỉ sợ anh không đi.

Âu Dương Lập vò thành cục, “bụp” ném vào thùng rác.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn bản vẽ bị ném vào thùng rác, sau đó Âu Dương Lập nằm lên giường, kéo chăn ra áp lên người cô.

Lúc này, cô không có chút sức.

Đến nâng tay cũng khó khăn.

- --- Nhóm dịch: Boss - độc quyền trên iNovel ----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 325

Sự khủng hoảng trước giờ chưa từng có toàn bộ đổ lên đầu cô, Âu Dương Lập dường như kích động đến phát điên.

“Nhiễm Nhiễm, anh đã nhịn lâu lắm rồi, hôm nay là do em ép anh nên mới như vậy.” Âu Dương Lập mạnh bạo kéo áo cô, đôi mắt giận dữ như muốn khóc.

Nếu như hôm nay không phải cô tự mình làm cho mình nhập việc, nếu không phải cô vẽ dây chuyền SOS gì đó, anh vốn không muốn như thế.

Họ là mối tình đầu ngọt ngào của nhau, 10 năm thanh mai trúc mã.

Anh luôn tôn trọng cô, nếu không không tới lượt Cảnh Thần Hạo.

Lúc đầu do anh quá tôn trọng cô, nên cô mới chân đạp thuyền khác, cảm sùng anh!

Giờ mới có 2 đứa con lớn như thế với Cảnh Thần Hạo.

“Đừng, Âu Dương Lập anh làm như vậy chẳng khác gì tên cường dân?” Hai tay vô vừa đưa lên, mà không có sức chống trả.

“Em đi kiện anh?” Âu Dương Lập nhìn cô, “Là em tự khiến mình như thế, đừng trách anh!”

Quần áo trên người bị anh kéo ra, chỉ còn lại áo ngực trên người, cô vốn không khỏe trong người, giờ đầu càng đau hơn, cô không thể ngất đi.

“Tóm lại trong lòng em hận anh như thế, cũng không sợ em hận thêm xiu nữa, em nên hận anh mãi, hận cả đời!” Nếu không thể yêu anh, thì hận anh, như vậy họ có thể quán quyết cả đời.

...

Trong phòng bệnh, hoa Bách Hợp tỏa ra 1 mùi hương nhẹ, hòa cùng xối mùi của dung dịch khử trùng.

Bác sĩ rút ống tiêm, lấy bình xuống, nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh rõ ràng không quen biết, mà không hiểu sao lại thấy đau lòng, sau đó rời khỏi giường bệnh.

Y tá vừa rời khỏi, Cảnh Thần Hạo nằm trên giường vừa mở mắt.

Đôi mắt âm u đó nhìn lên la phòng trắng trên trần nhà, anh không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng có cảm giác anh đã đánh mất thứ gì đó rất quan trọng.

Nhiễm Nhiễm...

Em ở đâu?

Ở đâu?

Đường Sóc thấy anh tỉnh lại, lập tức rót ly nước, “Uống xiu nước.”

Cảnh Thần Hạo cúi mắt xuống, khó khăn mới ngồi dậy được, dựa vào đầu giường, đón lấy nước, cảm mãi ly nước mà không đưa lên miệng uống.

Bùi Nhã ngồi bên cạnh vô cùng sốt ruột, “Anh rẻ, anh uống nước trước đi!”

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nhìn cô, “Ra ngoài!”

“Em...” Bùi Nhã nhìn Đường Sóc, từ từ đứng lên khỏi ghế, cô đã ở đây canh chừng anh hơn 3 tiếng, tỉnh lại anh lại bảo cô rời khỏi.

“Cô Bùi, cô đi trước đi, dưới lầu sẽ có người đưa cô rời khỏi.” Đường Sóc nhẹ nhàng mở miệng, khuôn mặt anh tuần ngược qua hướng cửa.

“Anh rẻ, anh cố nghỉ ngơi, em đi trước!” Tuy cô không bằng lòng, nhưng không thể không rời khỏi giường bệnh.

Cảnh Thần Hạo không cần cô, anh chỉ cần Bùi Nhiễm Nhiễm thôi.

Nhưng người phụ nữ đó đã chết, ngay đến xác cũng không thấy.

Sau khi Bùi Nhã đi, Cảnh Thần Hạo vẫn cứ giữ nguyên động tác đó, Đường Sóc đứng bên cạnh nhìn anh ta, “Tôi nói, có phải cậu muốn tôi dứt cậu?”

Cảnh Thần Hạo mắt nhìn xuống, không nhìn anh ta, nhưng nước đã đưa lên miệng.

Đường Sóc im lặng nhìn anh ta uống nước, “Khó lắm cậu mới chịu nghe lọt 1 câu!”

Anh còn cho rằng, Âu Dương Lập sẽ sống như cái xác không hồn, không thêm mang thế sự.

Xem ra anh ta vẫn là Cảnh Thần Hạo đó, chỉ là cần thời gian để phục hồi, nhưng dù là phục hồi, trong lòng anh ta vẫn có phần khuyết.

“Anh có buồn không?”

Đường Sóc chớp mắt, nhẹ nhìn biểu hiện anh tuần lạnh lùng của anh, sao anh lại hỏi câu đó.

“Đương nhiên buồn, đó là vợ chưa cưới của anh, chị dâu của tôi!” Sao anh lại không buồn.

“Tôi nói không phải ý đó!” Cảnh Thần Hạo nghiêng đầu nhìn anh, khuôn mặt nghiêm nghị, “Cậu thích cô ấy.”

Đường Sóc vừa nhận ly từ tay anh, nghe thấy những chữ được nói bình thản như thế, trong lòng run run, nhanh chóng cầm chặt cái ly rỗng.

“Trước đó mình không biết quan hệ giữa hai người.”

Như vậy có được coi là thừa nhận không.

Cảnh Thần Hạo thu ánh nhìn lại, rồi nhìn xa xăm đi chỗ khác, “Tôi đang chuẩn bị hôn lễ cho cô ấy.”

Đường Sóc nhìn khuôn mặt đang cười của anh, anh lúc này buồn thế, còn có thể mở miệng cười, chỉ có thể nói chuyện liên quan đến Bùi Nhiễm Nhiễm.

Hôn lễ long trọng, anh không bất ngờ.

Thật là không bất ngờ tí nào.

Cảnh Thần Hạo là người vô đoán, anh ta thích Bùi Nhiễm Nhiễm như thế, dù đã kết hôn, nhưng cũng không thể thiếu màn cầu hôn, hôn lễ lớn như thế đương nhiên càng không thể thiếu.

Lúc này, Đường Sóc thấy anh đứng dậy.

Khó khăn lắm mới lấy được cái túi đầy bùn đất trên người anh xuống, rồi thay cho anh đồ bệnh nhân, giờ lại đứng dậy đi khỏi.

“Cậu đi đâu?” Đường Sóc cản trước mặt anh.

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nói, không chút khách khí, “Tránh ra!”

“Anh nói anh muốn làm gì? Tôi làm, giờ anh vẫn là người bệnh?” Đường Sóc cứ thế cản trước mặt anh, không chịu đi.

Cảnh Thần Hạo nhìn anh, nghiêng người đi khỏi, “Tôi về công ty.”

“Cậu...”

Đường Sóc bắt lực đàn đi theo, mắt nhìn đôi chân anh đất của anh, cảm đôi giày da đi theo, “Anh mang giày trước được không?”

Đường Sóc đặt giày trước chân anh, ý tốt của anh em, sao anh có thể từ chối.

Đường Sóc nhìn tạo hình thân trên mặc đồ bệnh nhân, bên dưới đi giày da, đột nhiên rất muốn chụp lại, sau này nếu thật tìm được Bùi Nhiễm Nhiễm, nhìn cảnh này nhất định sẽ rất vui.

Nhưng, cũng chỉ là nếu như...

Anh tận mắt thấy trong camera, Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi trên xe, sau đó xe lao đến đụng rào chắn, sau đó lao xuống hồ.

Dù cứ vót mẫu, chỉ tìm thấy túi của cô, nói không chứng thi thể của cô đã bị chìm sau đáy biển.

Có thể sớm đã bị... cá mập ăn.

...

Trên giường lớn tại phòng ngủ, Bùi Nhiễm Nhiễm đôi mắt mơ màng nhìn Âu Dương Lập, đôi tay che ngực.

Âu Dương Lập đè lên người cô ra, lập tức kéo dây kéo quần xuống, vội vàng như kiến trong nồi nước nóng.

“Nhiễm Nhiễm, sau này chúng ta có thể ở bên nhau, anh đã ly hôn, anh sẽ lấy em, chúng ta cứ như trước.

Thân thể nóng rực lửa của anh đè lên người cô, cô cảm thấy vật gì đó đang chà sát cô.

Mặt anh tiến gần, cô nghiêng đầu, bờ môi nóng bỏng hôn xuống cổ cô, nhẹ cắn cô 1 cái.

Dạ dày cô không khỏe, bị người mình không thích hôn nồng nhiệt, dạ dày nhào lộn, “Ọc...”

Cho dù dạ dày không có gì, cô cũng ói đầy nước miếng trên giường.

Âu Dương Lập thấy cô phản ứng như vậy, đột nhiên mất hứng, “em ghét tôi vậy sao?”

Người anh vừa rời khỏi, Bùi Nhiễm Nhiễm nhanh chóng đứng lên, nhưng không kịp rời khỏi cạnh giường, đã ói thêm lần nữa lên giường. “Ọc...”

Âu Dương Lập thấy vậy, lập tức xuống giường, tức giận rồi nhanh chóng mặc quần áo, cô còn ói trên giường cơ.

Trong phòng có mùi chua khó chịu.

Qua hơn 10 phút, cô mới thấy đỡ hơn, trên giường đã không thể ngủ được, quần áo cô đã bị ném xuống dưới đất.

Cô ôm chặt tấm chăn rồi xuống giường, mang đôi dép lên, dưới ánh nhìn lạnh lùng của anh, đi vào nhà tắm.

“Ờc...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326

Âu Dương Lập đứng trong phòng nhưng vẫn nghe thấy tiếng cô nôn bên trong, nhớ lại cảnh ngày hôm nay ở phòng khám, mặc dù vẫn chưa hết tức nhưng anh ít nhất cũng có thể cảm thấy được an ủi.

Chắc là không phải do ghét hoặc ghê tởm mà do tiêu hóa không tốt.

Bùi Nhiễm Nhiễm sau khi tiếp tục nôn một lần nữa, cả người cô mệt mỏi, phải dựa vào tường mà đi.

“Đi sang phòng bên cạnh.” Âu Dương Lập thấy cô bước ra, lạnh giọng nói.

Anh vừa nói rồi tiến lại phía cô, định bụng bế cô lên. Bùi Nhiễm Nhiễm chẳng buồn nhìn anh, chỉ liếc qua, “Tôi tự đi được.”

“Nhiễm Nhiễm, em mệt như vậy có tự đi được không?”

“Được!” Dù chân cô có gầy cũng không muốn để anh bế.

Cô không thích, thậm chí là ghét điều này.

Lời lạnh lùng từ chối khiến đôi bàn tay gầy ra giữa chừng cứ như đóng băng ở đó. Anh đứng như trời trồng nhìn cô từng bước cách mình xa dần.

Cô bước rất chậm, từng bước từng bước nhỏ một, cơ thể nhỏ bé cuộn tròn trong chăn, chỉ có đôi bàn tay trắng muốt thò ra ngoài để giữ cho chiếc chăn đừng rơi xuống.

Căn phòng bên cạnh là của Âu Dương Lập, cô không đại gì mà tới đó mà tiến thẳng đến căn phòng đối diện.

Cũng chẳng bận tâm Âu Dương Lập nghĩ gì, cô vừa vào trong đã đóng sập cửa lại.

“Đừng có vào đây!”

Âu Dương Lập trần trần nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt mình, bước chân đứng tại chỗ hồi lâu.

“Nhiễm Nhiễm, lần sau đừng có tìm đến cái chết nữa! Cho dù Cảnh Thần Hạo có chết rồi em cũng vẫn phải sống chứ, như vậy em mới có cơ hội gặp lại con của em, lẽ nào trước khi nghĩ đến, em không nghĩ đến chúng nó sao?”

Anh biết chắc chắn cô chưa ngủ, cô nhất định sẽ nghe thấy những lời này.

“Tốt nhất là em cố mà nghĩ cách cho bản thân mình tiếp nhận anh, dù sao cuộc sống sau này là của hai chúng ta, chỉ có anh luôn ở bên em thôi!”

Vẫn là sự thinh lặng.

Nhưng anh cũng đã quen dần với một Bùi Nhiễm Nhiễm như vậy.

Mấy ngày nay cô không hề chủ động tìm anh nói chuyện, trừ phi có mục đích.

Nghĩ đến chuyện cô tranh thủ lúc bảo vệ thay ca, liền xông vào bếp, anh lại nổi cơn bực tức vô cớ.

Bùi Nhiễm Nhiễm đã tới bên giường, kê cho ngoài cánh cửa kia đang nói gì, cô mặc nhiên chẳng buồn nghe.

Dương Dương Noãn Noãn cô vẫn luôn nghĩ về chúng, nhớ từng ngày, từng phút. Nhưng cứ nhớ là cô được gặp lại hai đứa nhỏ sao?

Rõ là cô còn chẳng được gọi một cuộc điện thoại, anh ta sẽ hão tâm để cho cô gặp con của cô?

Giọng nói ngoài cửa ngưng vọng vào, thay vào đó là tiếng bước chân rời đi. Cô ngã người nằm xuống giường.

Mọi sức lực sót lại trong cơ thể như bị rút trôi, bất lực.

Chuyện như vậy cô hy vọng bản thân không bao giờ còn phải trải qua lần nữa.

Quả nhiên những lúc quan trọng vẫn phải bảo toàn sức lực, nếu không nếu có bị anh ta đè lên giường muốn chống trả cũng chẳng còn sức.

Giờ cô cũng chẳng ngủ được, cô mông lung nhìn lên chiếc đèn ngủ đầu giường. Bóng đèn phát ra thứ ánh sáng ấm, cô bỗng nhiên ngồi dậy định tới nâng chiếc đèn lên mới phát hiện đèn chút sức lực này cô cũng chẳng còn.

Nằm vật xuống giường, cô lại nhớ lại cảnh chiếc xe nổ tung, tìm cô lại lần nữa đau quặn lên.

Dần dần, cô chìm vào giấc ngủ chẳng mấy chốc.

Khi tỉnh dậy, đã là buổi sáng của ngày thứ hai.

Trong phòng không có dấu vết gì của người khác, hôm qua cô rửa ruột nên giờ không có gì trong bụng cả, tuy nhiên cũng chỉ được ăn cháo loãng.

Cô chậm rãi bước xuống giường, trở về căn phòng đối diện để rửa mặt đánh răng rồi thay một bộ quần áo, bước xuống lầu. Cô kỳ lạ khi thấy Âu Dương Lập lại không ở dưới phòng khách.

Thường thì mỗi lần cô bước xuống dưới phòng khách đều thấy anh ta ở đó.

Lần này lại không thấy đâu, cô bỗng cảm thấy thoải mái trong lòng.

Nhưng ngay sau khi ăn sáng xong vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Âu Dương Lập, cô mới nhận ra một chuyện.

Âu Dương Lập hiện không ở trong biệt thự.

Cô đi đến cửa lớn của biệt thự, lập tức có bảo vệ tiến tới chặn cô lại, “Ngoài trời ánh nắng dễ chịu như vậy, tôi muốn tới hoa viên đi dạo một lúc, các anh đi theo tôi còn sợ tôi chạy mất sao?”

“Không được! Cô muốn tắm nắng thì tới ban công là được.”

“Các anh đúng là quá cứng nhắc.” Bùi Nhiễm Nhiễm cạ lời nhìn họ, bảo vệ đúng là sinh vật máu lạnh.

Cô thật sự chỉ muốn ra ngoài đi dạo cho thư thả con người thôi, hơn nữa căn biệt thự này khá cách biệt, cho dù cô có đi dạo vài vòng cũng khó mà gặp được người nào đó.

Cô chậm rãi trở lên lầu, nằm ra ban công. Ánh nắng mùa xuân vẫn chưa nóng mà khá ấm áp dễ chịu.

Cô đang nghĩ vị bác sĩ hôm qua không biết có nhìn thấy thứ mà cô đưa cho hay không, hay là do Đường Sóc vẫn chưa thể tìm đến đây?

Hoặc là do chuyện của Cảnh Thần Hạo nên anh cũng không còn ở trong nước?

Vậy cô có thể tìm ai được đây?

Mẫn Lệ?

Chắc chắn anh cũng không còn ở đây, lẽ nào cô không còn cách nào khác hay sao?

Cô cúi đầu nhìn những tay bảo vệ dưới lầu, người nào người nấy mặt lạnh như tiền.

Lạnh tanh đến mức khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Cô da diết nhớ Cảnh Thần Hạo, cool như Dương Dương của cô lại cũng rất dễ thương. Ít nhất trong lòng cô, anh là như vậy.

Nhưng anh lại.....

Đã không còn nữa.

Đột nhiên, phía dưới kéo rồ lên từng tiếng xe ầm ầm, từ trên xe là Âu Dương Lập bước xuống, sắc mặt không được dễ coi cho lắm.

Gương mặt lạnh lùng như có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Bên ngoài kia có chuyện gì xảy ra vậy?

Cô giả như không hề nhìn thấy anh, tiếp tục ngồi trên ghế, tiếng bước chân của Âu Dương Lập rất nhanh sau đó xuất hiện sau cô.

“Nghe bảo em muốn đi hoa viên tản bộ?”

“Bảo vệ của anh không cho phép, tôi cứ ở đây thôi! Mắc lên cũng được, kiêu gì chẳng có một ngày tôi chết ở nơi này vì buồn chán.” Cô thong dong nói, mặt lăm vè bất cần.

“Đi thôi, anh sẽ cùng đi với em!” Âu Dương Lập cúi người nhìn cô, sắc mặt cùng thái độ khi nãy như chưa từng có nơi anh.

“Giờ tôi không muốn đi nữa, ít nhất tôi cũng còn một chút quyền tự do này chứ?” Cô cười nhạt, ánh mắt xoay qua, “Trừ phi anh muốn một người tàn tật.”

“Em muốn anh đánh gãy chân em?”

“Nếu vậy anh sẽ mất đi khá nhiều niềm vui từ tôi đấy, quên nói cho anh biết, kỳ kinh của tôi đến rồi.” Cô không hề muốn chuyện ngày hôm qua tái diễn, lúc đó, cô thật sự sợ hãi.

Ánh mắt Âu Dương Lập tối xăm, dưới nắng vàng, sắc mặt cô khá lên đôi chút, bớt đi chút trắng bệch của tối qua.

Anh vẫn thích một Bùi Nhiễm Nhiễm như vậy hơn.

“Thế em còn ở đây hóng gió?”

“Kiến thức cơ bản của anh như có vấn đề thì phải, kỳ kinh thì không được hóng gió à?” Hay anh ta nghĩ có thể làm cô cảm động chỉ với những câu quan tâm đơn giản như vậy.

Cách nghĩ của anh ta đúng là nực cười.

“Không phải, Nhiễm Nhiễm, anh chỉ đang lo cho cơ thể của em thôi.”

“Tôi không sao, nếu anh để tôi ra ngoài tôi sẽ dễ chịu hơn.” Cô ngồi dậy, quay mặt đi không nhìn anh nữa, mà hướng ra xa xăm.

Ở đây chỉ có một con đường chính, nhìn ra xa cũng không thấy căn biệt thự nào khác, không có hàng xóm, không có ai cả. Khó mà trốn đi được.

Cô luôn hy vọng Cảnh Thần Hạo vẫn còn sống, nếu vậy nhất định anh sẽ nghĩ cách để tìm cô và giải cứu cô ra khỏi chốn ngục tù này.

Nhưng giờ đây, cô chỉ có thể dựa vào bản thân.

“Anh có muốn tôi và anh trở về như ngày xưa không?” Giọng nói dịu dàng của cô bỗng vang lên.

“Nhiễm Nhiễm, em đồng ý rồi sao? Em đã nghĩ thông rồi phải không?” Âu Dương Lập liền lập tức xúc động, nhìn tấm lưng của cô, anh hận nỗi không thể lập tức tiến đến ôm lấy cô.

“Nhưng giờ anh không còn là Âu Dương Lập của 6 năm trước nữa, Âu Dương Lập của 6 năm trước không bao giờ ép tôi làm gì tôi không muốn, càng không bắt nhốt tôi một mình ở đây.” Cô cười nhạt, chân đi vào đôi dép, chậm rãi đứng dậy, quay người lại nhìn anh, “Nếu anh muốn chúng ta quay trở về như ngày xưa, ít nhất anh vẫn là anh, tôi vẫn là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 327

Thật đáng tiếc giờ hai người giờ đã không còn là Âu Dương Lập và Bùi Nhiễm Nhiễm của ngày xưa nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm của ngày xưa trong lòng chỉ có anh ấy, nhưng giờ đây trong lòng cô ấy chỉ có mỗi Cảnh Thần Hạo, tuy anh ấy đã không còn ở đây.

Âu Dương Lập giờ đây cũng không còn là chàng trai đa tình như ngày xưa nữa, dưới ánh ban mai, nhìn Âu Dương Lập thật thuần khiết trong chiếc áo sơ mi trắng, kèm theo nụ cười nhẹ nhàng như làn gió mùa xuân lướt qua gương mặt xinh đẹp của cô, khiến lòng cô ấm áp.

Nhưng cho đến sau cùng, trái tim cô vẫn bị anh ấy bóp nát thành trăm mảnh.

“Nhiễm Nhiễm, công ty vẫn còn một số việc cần phải xử lý, khi những vấn đề được xử lý xong, chúng ta có thể trở lại như lúc xưa, mấy hôm nay em tạm thời ở lại nơi này, đợi chúng ta rời khỏi đây, em chắc chắn sẽ trở lại cuộc sống tự do như trước, em muốn làm gì bất cứ điều gì cũng được, anh sẽ ép buộc em nữa, tuyệt đối sẽ không.” Anh ấy đã thành công trong kế hoạch trở thành người khiến cô ấy chán ghét nhất trong cuộc đời.

Nhưng sự thật không ngờ là Nhiễm Nhiễm vẫn tình nguyện cho Âu Dương Lập cơ hội, khiến lòng anh ấy không khỏi kích động!

Bùi Nhiễm Nhiễm không nhìn thấy được thần thái của Cảnh Thần Hạo, nhưng cô cảm nhận được sự kích động của Âu Dương Lập.

Nhưng cô vừa nói lên mục đích của mình, là vì muốn khiến cho Âu Dương Lập buông tha cho cô, trả lại tự do cho mình.

Nếu như không được, thì mục đích cô ấy làm vậy là gì.

Hoàn toàn vô nghĩa.

Âu Dương Lập bảo rằng gần đây công ty rất nhiều vấn đề, ngoài thương hiệu độc quyền ra thì còn vấn đề gì nữa chứ?

Cảnh Thần Hạo lại không có ở đây, thì ai sẽ là người đối phó Tập đoàn Âu Á đây?

Bùi Nhiễm Nhiễm càng nghĩ càng không thể hiểu được, nhưng như vậy lại càng tốt, Âu Dương Lập sẽ có ít thời gian ở đây, cô ấy có nhiều thời gian để tìm cách.

“Dù cho bây giờ tôi không ra khỏi đây cũng được, tôi cũng không muốn ở trong căn phòng có nhiều giám sát như vậy, tôi ở đây muốn ra cũng không ra được, thì anh cho nhiều giám sát như vậy có phải thừa hay không?” Cô xoay người nhìn thẳng vào Âu Dương Lập, gương mặt bình thản, bỗng có một làn gió nhẹ lướt qua, cô vén những sợi tóc vào tai mình, và nói tiếp “anh cũng đừng quá lo lắng, những đoạn băng ghi hình lúc tôi đang ngủ có bị người khác nhìn thấy? Trong căn biệt thự này không phải chỉ có mỗi mình anh là đàn ông.”

“Người nào, người nào dám!” Âu Dương Lập nghe cô nói xong, thì tò vò về tức giận.

“Tôi chỉ nói thế thôi, công việc của anh gần đây bận rộn, lại không ở nhà, máy ghi hình giám sát lại quá nhiều, tôi ở đây muốn làm điều gì để giết thời gian cũng không được, thì ngoài việc ngủ ra tôi còn có thể làm gì?”

Nếu như không có máy ghi hình giám sát, cô có thể làm được rất nhiều việc.

“Nhiễm Nhiễm, điều đó là vì muốn tốt cho em, vì anh không muốn lặp lại sự cố như hôm qua!”

“Không đâu, tôi thề đấy!” sự cố hôm qua, là do Âu Dương Lập ở đó mới xảy ra thôi, nếu như không có anh ta, nếu bảo vệ không phát hiện ra cô, thì tính mạng của cô không phải đã thôi rồi sao, cô đâu dại dột mà làm như vậy.

“Ít ra máy ghi hình trong phòng tôi anh hãy gỡ bỏ, như thế nào?”, ngay lúc này cô chỉ còn mỗi yêu cầu nhỏ nhoi như vậy, nếu như Dương Lập lại không đồng ý.

“Được!” Âu Dương Lập miễn cưỡng nhận lời, “bên ngoài gió lớn, em hãy vào trong đây đi!”

Âu Dương Lập khi thấy cô vẫn đứng bất động, anh bèn cất giọng giận dữ, “ngày hôm qua em đã phải rửa ruột cơ thể đang yếu, không lẽ em muốn làm cho sức khỏe bản thân ngày càng tồi tệ hơn sao?”

“Tất nhiên là không, tôi chỉ muốn đi ra thế giới bên ngoài, chứ không phải ở trong cái tháp ngà này.”

“Nhiễm Nhiễm, hãy đợi thêm nữa!” những lời Âu Dương Lập nói lúc này chẳng lẽ cô không hiểu hay sao?

Gần đây, Cảnh Thần Hạo vì mục đích đàn áp vào các khía cạnh của tập đoàn Âu Á nên đã như một người điên, và nếu cứ tiếp tục theo cách này, thì tập đoàn Âu Á sớm muộn gì cũng sẽ biến mất khỏi thành phố A.

Nếu như thật sự đến lúc ấy, Âu Dương Lập nhất định sẽ như lúc trước mà đưa cô rời khỏi đây.

Lần này anh đã phải suy nghĩ rất nhiều thì đây là cách tốt nhất, nhìn trong mắt của Cảnh Thần Hạo, Bùi Nhiễm Nhiễm đã chết từ lâu, xương cốt không còn tồn tại.

Và trong mắt cô cũng như vậy, Cảnh Thần Hạo cũng đã không còn trên thế gian này nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm không nhìn thấy anh, cô đi ngang qua anh và đi vào nhà.

Đêm đó, cô đã không còn thấy máy ghi hình trong phòng ngủ của mình.

Cô không còn bất cứ phản ứng gì, nằm lên giường chìm vào giấc ngủ một cách êm đềm.

Ngày hôm sau, tại tập đoàn Âu Á.

Trong phòng hội nghị, Âu Dương Lập ngồi ghế chủ tịch, một tay giữ đầu, tinh thần có chút không tốt, các cổ đông khác đều đang nói lên ý kiến của mình, không lâu sau cả phòng hội nghị bắt đầu có tiếng tranh cãi.

“Thôi đủ rồi! Tranh cãi gì nữa!” Âu Dương Lập hét lên một tiếng, buông tay xuống nhìn các cổ đông, “tập đoàn Âu Á tạm thời sẽ không sụp đổ, các ông làm gì mà kích động!”

Các cổ đông thấy Âu Dương Lập tỏ vẻ giận dữ, toàn bộ gương mặt đều ngưng ngững, nhưng chẳng mấy chốc cả phòng hội nghị lại tiếp tục tranh cãi.

“Chủ tịch, lần cuối cùng về sự việc nhà máy ngọc của Hà Thị dưới sự điều hành của Cảnh Thị đã bị sụp đổ, thân nhân của người thiệt mạng đột ngột xuất hiện phát ngôn chủ ý này là do tập đoàn Âu Á đã đưa tiền cho cô ta đó!”

“Còn nữa! Lúc trước về việc chủ tịch phu nhân bị sảy thai, gần đây mạng truyền thông đã truyền tải mạnh mẽ thông tin, nói rằng là do chủ tịch phu nhân đã tìm người phá bỏ! Danh tiếng tập đoàn Âu Á hiện đang tuột dốc nghiêm trọng, giá trị cổ phiếu cũng không ngừng tụt dốc đến ngưỡng thấp nhất rồi!”

“Cái gì mà chủ tịch phu nhân, tôi còn chưa kết hôn với cô ta! Bên ngoài nói gì các ông đều tin hay sao, xem ra các ông thật sự rất rảnh rỗi, còn tâm trí để quan tâm đến chuyện vợ vãn của tôi!” tâm trạng Âu Dương Lập hiện giờ đang rất phiền muộn, thế mà bọn họ hiển nhiên vẫn còn tâm trạng để ý đến chuyện riêng vợ vãn của anh.

“Chủ tịch, đây không phải là đang đợi ngài đưa ra hướng giải quyết sao?” một trong những cổ đông cười nói.

“Cuộc họp hôm nay tới đây thôi, các ông cứ để tâm trong bụng đi, sẽ không có việc gì đâu!” anh ấn vào hai bên thái dương của mình, suốt đêm qua anh đã không nghỉ ngơi.

Các cổ đông khác mặt ngưng ngững rồi khỏi phòng hội nghị.

Căn phòng họp rộng lớn bỗng chốc trở nên yên lặng.

Âu Dương Lập ngồi trên ghế vẫn chưa muốn đứng dậy, đột nhiên, cánh cửa phòng họp được mở toang.

Anh cứ tưởng là thư ký của mình, nên không chú ý, vẫn giữ nguyên tư thế ngồi như ban đầu.

“Âu Dương Lập!”

“Mẹ?”

Anh ngược nhìn lên thì thấy Tào Lệ Phi bước vào, dáng vẻ khí thế kiêu kỳ, “mẹ, sao không ở nhà cùng với con của mẹ, đến công ty làm gì?”

“Bùi Nhiễm Nhiễm đâu rồi?” Tào Lệ Phi liền hỏi.

“Cái gì Bùi Nhiễm Nhiễm? Cô ấy không phải đã rơi xuống sông rồi sao, không lẽ mẹ không biết chuyện này?” Âu Dương Lập trả lời một cách thanh thản.

“Con đừng đóng kịch nữa, nếu như cô ta thật sự đã rơi xuống sông, con có thể bình thản như vậy sao?” Tào Lệ Phi từng bước tiến sát gần con trai mình, vì bà không tin nếu như Bùi Nhiễm Nhiễm thật sự bị rơi xuống sông, thì Dương Lập lại có thể bình thản như vậy.

Trừ khi Bùi Nhiễm Nhiễm đang nằm trong tay của Dương Lập, hoặc là Dương Lập biết được Bùi Nhiễm Nhiễm hiện đang ở đâu.

“Mẹ, chuyện của chúng con đã là quá khứ rồi, việc của cô ấy giờ đây không còn liên quan đến con nữa, không lẽ mẹ lại muốn nhìn thấy con vì cô ta mà đau thất ruột gan sao?” Âu Dương Lập cảm lấy lý cả phê trước mặt, đưa lên uống cạn.

Nhìn như vậy, thằng bé muốn đưa Nhiễm Nhiễm rời khỏi đây trước.

“Âu Dương Lập, mẹ là mẹ của con, người khác không hiểu con, mẹ lại không hiểu con sao?” Tào Lệ Phi vỗ mạnh lên bàn, giọng điệu sắt bén, “trong lòng con chỉ có mỗi cô ta, nếu không phải là con thì còn có thể là ai! Rốt cuộc cô ta đang ở đâu? Con hãy mau đưa cô ta ra đây, giao cho Cảnh Thần Hạo, không lẽ con muốn đứng nhìn tập đoàn Âu Á bị anh ta hại chết sao!”

Tào Lệ Phi ở trong mắt Âu Dương Lập luôn là một người phụ nữ kiên cường, điều gì cũng muốn quản lý, từ nhỏ đến lớn luôn muốn quản lý anh, ngay cả việc hôn nhân cũng phải do mẹ anh quyết định.

Nếu như sáu năm trước mẹ anh không làm chủ cuộc hôn nhân giữa anh và Miêu Vi, thì thật chất sẽ không xảy ra sự việc như hôm nay.

Anh và Nhiễm Nhiễm đã có thể đến được với nhau!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 328

Anh đang cảm ly nước, cổ găng trần tình nói, “Mẹ, mẹ sai tôi, cô ấy ở trong tay con mới là cách tốt nhất, mình có thể dùng cô ta uy hiếp Cảnh Thần Hạo, chẳng phải là 1 ý kiến hay sao? Nếu đưa cô ta về bên Cảnh Thần Hạo, tập đoàn Âu Á sẽ thật sự không còn.”

“Thật là con đã giấu nó đi?” Tào Lệ Phi vốn không khẳng định, nhưng nghe anh nói vậy, đôi mắt mở to.

“ Là mẹ nói mà, con chỉ thuận theo ý mẹ. ” Âu Dương Lập bỏ ly nước trên tay xuống, đứng dậy, “Mẹ, cháu mà mẹ muốn đang ở bên mẹ, công ty thì vẫn tốt, những chuyện khác mẹ đừng lo lắng nữa, công ty lớn như thế sẽ không bị đổ đâu.”

Tào Lệ Phi mắt tối sầm, chuyển đề tài, “Lâu rồi con không về nhà!”

Âu Dương Lập đi qua ngồi bên bà, nói 1 câu, “Không muốn về!”

Âu Dương Lập lập tức biến mất trước mắt Tào Lệ Phi, nhìn bóng anh rời đi, mắt Tào Lệ Phi tối đen, lồng ngực đau nhói.

Con trai bà đã không còn nghe lời bà nữa, sớm đã thoát khỏi sự khống chế của bà.

Bà đã nói không cho ở cùng Bùi Nhiễm Nhiễm, sao nó cứ không nghe!

....

Tại văn phòng tổng tài Cảnh Thị.

Thích Thịnh Thiên ngồi đối diện Cảnh Thần Hạo, tay cầm cái chén, nguyên 1 bàn đồ ăn với mùi đồ ăn thơm phức đang bày trên bàn của Cảnh Thần Hạo, mà người đàn ông đối diện khuôn mặt cứ thế, lạnh lùng đầy suy tư.

“Anh Hạo, món chua ngọt này rất tuyệt, còn món tôm cay cũng rất ngon, hay là anh muốn thử món cánh gà?” Thích Thịnh Thiên vừa ăn vừa nhìn anh ta, vì để Cảnh Thần Hạo ăn 1 bữa cơm, anh thật không dễ dàng gì!

Lúc này thật hy vọng Bùi Nhiễm Nhiễm ở đây!

Anh Hạo nhất định sẽ lập tức ăn cơm.

“Anh cứ như vậy thì còn chưa tìm được chị dâu, sức khỏe anh đã chịu không nổi rồi!” Thích Thịnh Thiên đang ăn 1 miếng thịt kho tàu, khoe miệng anh còn dính chút dầu mỡ.

Anh lấy khăn lau miệng hơ hơ trước mặt của Cảnh Thần Hạo.

Mà Cảnh Thần Hạo cứ như màn hình máy tính vậy bất động không nhúc nhích, mặc dù trước mặt màn hình máy tính ấy để 1 tô cơm đầy đủ đồ ăn.

Anh lại không có chút khẩu vị nào.

Anh không muốn ăn.

Không muốn tí nào.

“Anh Hạo, em ăn xong rồi?” Thích Thịnh Thiên sắp điền rồi, anh ta khổ công bày bao nhiêu món ngon trước mặt anh, anh lại không dao động.

“Ừ”

“Anh ừ làm gì! bao nhiêu đồ ăn thế 1 mình em ăn không hết, anh còn không ăn cơm, em sẽ mang Dương Dương Noãn Noãn đến đây, không được nữa em sẽ mang cả bác trai bác gái đến, em không tin anh không ăn, đợi đó, giờ em gọi điện thoại ngay!” Anh sờ cằm, lấy điện thoại ra nhìn anh.

“Qua đây.”

“Gi?” Thích Thịnh Thiên cầm điện thoại nhìn anh, qua đó?

Chẳng lẽ Anh Hạo đã không muốn tự ăn, kêu anh dứt?

Thân làm anh em, dứt anh ấy ăn cũng được, chỉ cần anh ấy không cảm thấy phiền.

Dù sao anh Hạo cũng nuôi anh ấy cả đời.

Thích Thịnh Thiên bung chén đĩa sạch qua, vòng qua bàn làm việc đến bên Cảnh Thần Hạo, gắp 1 miếng thịt kho tàu, “Anh Hạo.”

Cảnh Thần Hạo nghiêng đầu nhìn, thấy miếng thịt kho tàu, rồi nhìn bàn ăn, không chỉ đầy thức ăn, còn có rất nhiều xương, và chén mà Thích Thịnh Thiên mới ăn.

Anh quét mắt nhìn, “5 phút, cho 5 phút dọn.”

“Anh không ăn thật?” Anh khó khăn lắm mới nghĩ được chủ ý đầy mê hoặc lòng người thế kia.

Không ngờ sức chịu đựng của anh Hạo lại kinh người như thế, chỉ nhìn 1 cái.

Không còn cách nào khác, anh gọi Lâm Tri Hiểu lên, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ bàn, trong phòng làm việc còn ngập mùi đồ ăn.

“Anh Hạo, anh bảo em qua đây rồi cuộc để xem cái gì?”

Thích Thịnh Thiên nhìn màn hình vi tính, trên đó là camera giám sát trên cầu, từ trong clip, xe dừng vào rào chắn, rồi chìm xuống hồ.

Trên màn hình, có 1 người phụ nữ ngồi vị trí lái xe, chỉ là cúi thấp đầu, nhưng dù là cách ăn mặc hay trang điểm đều y chang Bùi Nhiễm Nhiễm.

Nhưng họ không thể xác định trên xe có phải là Bùi Nhiễm Nhiễm không, không thể chỉ dựa vào clip này, trên đường có rất nhiều camera, nhưng lại quay được Bùi Nhiễm Nhiễm ngồi ghế sau, bên cạnh còn có Âu Dương Lập.

Sau đó, xe biến mất, lúc phát hiện, chỉ còn mình cô ngồi ở vị trí lái xe.

“Anh Hạo, ý anh là nói không chừng tên Âu Dương Lập đã nói gì kích động đến chị dâu? Không phải chúng ta còn điều tra được họ cùng đến trường đại học? Hồi tưởng lại nên giết?” Thích Thịnh Thiên lắc đầu, thật ớn lạnh.

Lại dùng chiêu đó.

Theo lý mà nói, anh Hạo và chị dâu cũng có kỷ niệm, nhưng mà theo lý, à mà không, là theo suy đoán, như vậy không ổn lắm.

Nếu không sao trước đây chị dâu lại mù quáng thế, chọn Âu Dương Lập mà không chọn Anh Hạo!

Xem ra thứ tự xuất hiện câu 1 người rất quan trọng.

Nếu mà gặp anh Hạo trước, thì chuyện lãng mạn kiểu thanh mai trúc mã, sao tới lượt Âu Dương Lập.

Cảnh Thần Hạo nghe lời anh nói, sắc mặt càng khó chịu hơn, chả khác gì dội gáo nước lạnh.

“Cô ta không phải Nhiễm Nhiễm.”

“Cái gì?” Thích Thịnh Thiên, lấy chuột quay lại clip, không đến 1 phút đã kết thúc, “Đúng mà! Cho dù ai nhìn vào, đều nói là chị dâu!”

Thích Thịnh Thiên cảm thấy mình đang ngồi trong phòng, rõ ràng rất ấm áp, sao đột nhiên lại thấy lạnh, khiến anh nổi hết da gà.

“Anh nói không thì không vậy!” Anh nhún chuột, xem lại 1 lần nữa.

Lúc mới nhìn thấy clip này, lại không tìm thấy Nhiễm Nhiễm, anh vô cùng hốt hoảng, xem các clip khác, rồi các clip vô cùng hoàn chỉnh, nên không nghĩ nhiều bắt đầu vớt vác, mấy ngày này đều để ý động tĩnh bên sông, không để ý clip.

Hôm nay đoạn clip ngắn này, anh đã xem trên dưới 200 lần.

Thời gian trong clip quả là quá ngắn, khoảng cách cũng khá xa, vốn nhìn không rõ lắm, giống như vị mờ cảnh.

Mấy ngày nay không ngừng đàn áp bên tập đoàn Âu Á, do thấy trong clip có mặt Âu Dương Lập, bất kể tại sao họ ở cùng nhau, chuyện của Bùi Nhiễm Nhiễm nhất định liên quan đến hắn.

“Anh Hạo, anh đang nghi ngờ, chị dâu có thể bị Âu Dương Lập nhốt lại?” Trong lòng anh có chút vui vẻ.

Nếu thật như vậy, chẳng phải là chị dâu còn sống sao.

Chỉ cần còn sống, là tốt rồi.

Bất kể cô ở đây, bọn họ cũng sẽ tìm ra.

“Có thể.”

Cảnh Thần Hạo dời mắt khỏi màn hình, nhẹ nhàng lướt qua người anh, “Tôi muốn ăn cơm.”

“Tốt rồi! Lập tức chuẩn bị cho anh!” Thích Thịnh Thiên giờ cũng không còn muốn biết tại sao lúc này anh không chịu ăn, giờ lại muốn ăn.

Chỉ cần anh muốn ăn, dù dọn con, đút com cũng được.

....

Mấy ngày nay Bùi Nhiễm Nhiễm ngủ không ngon giấc, bất kể là ngày hay đêm, đều thấy hình ảnh máy bay bay rất thấp, rất thấp.

Mà cô lúc đó, cứ ở nhà đợi mãi, nhiều nhất cũng chỉ được ra lan can.

Chuyện kinh khủng hơn từ ngày đó Âu Dương Lập đã không về nữa.

Cô không thể không nghi ngờ do giờ cô đang trong thời kỳ hành kinh.

Giờ đã qua bảy ngày, kinh nguyệt của cô đã hết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 329

Hi vọng tới nay Âu Dương Lập sẽ không qua.

Không được, cô phải nghĩ cách, nhà bếp không cho vào, cô liền tìm không được dụng cụ khác sao?

Cô đứng trong phòng, ánh mắt nhìn vào đèn bàn trên tủ đầu giường, đi qua đó, “bốp” một tiếng ném xuống đất.

Vỡ ra nhiều mảnh vụn dưới đất, cô lén lút nhặt một mảnh để trong lòng bàn tay, trước cửa liền xuất hiện bảo vệ.

“Cô Bùi, cô không sao chứ?”

“Không sao, quét những thứ này đi!” Cô đi đến sofa ngồi xuống, cầm một cuốn sách nhằm chán xem.

Sau khi bọn họ đi, cô liền để mảnh vỡ bỏ dưới gối, liền xuống dưới ăn com.

Lúc dùng com, Âu Dương Lập về rồi.

Trong lòng cô thất lại, không lẽ như cô nghĩ vậy?

Trong lòng cô bất chợt thấy khinh bỉ, nói thích gì đó, chẳng qua vì muốn mượn nguyên phần thân dưới của anh thôi.

Cô cười lạnh lùng, im hơi lặng tiếng tiếp tục ăn com, mặc kệ anh.

Âu Dương Lập ngồi xuống đối diện cô, “Nhiễm Nhiễm, em sẽ không trách anh lâu như thế chưa về chứ? Công việc của công ty thật sự rất bận rộn.”

“Không sao, tôi không để tâm.” Cô cúi đầu tiếp tục ăn com, trên mặt vẫn phối hợp cười cười.

Hai người ăn com xong, Bùi Nhiễm Nhiễm về phòng trước, Âu Dương Lập đi theo phía sau cô, trông mắt cô chuyển động, sau khi vào phòng, quay đầu nhìn anh, “Tôi đứng lúc có linh cảm đến, muốn vẽ bản thiết kế, anh giúp tôi lấy vài tờ giấy ở phòng làm việc của anh, được không?”

Âu Dương Lập nhìn thấy khuôn mặt cười tươi của cô, quay lưng rời khỏi.

Sau khi anh đi, Bùi Nhiễm Nhiễm liền để mảnh vỡ vào túi áo, sau đó đứng ở vị trí vừa nãy đợi anh.

Âu Dương Lập cầm giấy trở về, phát hiện cô vẫn đứng trước cửa không xa, bất chợt cười lên, nét mặt trên mặt tiêu tan đi không ít.

Bùi Nhiễm Nhiễm cẩn thận từng tí nhận lấy giấy bút, đôi tay hoàn toàn không chạm vào những nơi ngón tay của Âu Dương Lập chạm phải, đi đến bên bàn sách ngồi xuống, liền bắt đầu ngồi vẽ.

Âu Dương Lập đứng đằng sau cô nhìn cô từng nét từng nét nghiêm túc vẽ, nếu như không phải chuyện của sáu năm trước, bao nhiêu năm nay, anh đã đứng sau lưng cô nhìn cô vẽ không ít lần rồi.

Sáu năm trước, sáu năm trước!

Đàn ông đều muốn quyền muốn tiền, không thể phủ nhận, tiền quyền đều muốn, Bùi Nhiễm Nhiễm anh cũng muốn.

“Xoạt.....”

Bùi Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu nhìn vào anh, khuôn mặt nhỏ tròn đầy sự vô tội, mí mắt xoắn dài chớp hai lần, tròng mắt tập trung nhìn anh, “Có băng keo trong không? Anh biết tôi không thích bức vẽ đã hoàn thành lại vẽ lại lần hai.”

“Có, anh lấy cho em!”

Rất nhanh anh đã lấy băng keo đến, “Anh dán giúp em”

“Tùy anh!”

Cô ngồi trên ghế, ngáp dài, “Đạo này thành phố A tại sao đột nhiên có nhiều máy bay đến vậy? Ngày nào cũng ở đỉnh đầu bay qua bay lại đấy!”

Trên tay Âu Dương Lập động tác hơi khựng lại, rất nhanh hồi phục bình thường, “Đạo này trời rất khô, có thể chuẩn bị tạo mưa!”

“Oh, như thế sao!” Cô mới không tin!

Nếu như là một hai ngày nhiều máy bay trực thăng bay cô sẽ tin, một tuần rồi, cô tại sao có thể tin là mưa nhân tạo.

Sau khi Âu Dương Lập dán xong, cô cười nhận lấy, “Cám ơn anh, tôi buồn ngủ, rất mệt rồi, anh về phòng trước đi!”

Âu Dương Lập đứng dậy nhìn vào khuôn mặt nhỏ của cô, bỏ đi, cũng không gấp lần này, “Nhiễm Nhiễm, em ngày mai đừng ra ngoài, chỉ ở nhà đợi thôi, ngày một chúng ta đi du lịch.”

Cô gật đầu.

Động tác cô gật đầu trong mắt anh như là một luồng ma pháp thần kì vậy, trong lòng anh cũng cảm thấy rất thoải mái, cam tâm tình nguyện rời khỏi phòng.

Sau khi Âu Dương Lập rời khỏi, cô nhìn vào vòng tay vừa vẽ trên giấy vẽ rất lâu.

Dự đoán Âu Dương Lập sẽ không còn quay lại nữa, cô mới bắt đầu làm việc.

Cầm lấy mảnh vỡ kẻ lên giấy than, bột than màu đen dần dần nhiều lên, lại làm đều xà trên bề mặt giấy trắng, trên đó xuất hiện không ít dấu vân tay.

Cô cầm lấy băng keo trong, dán băng keo lên từng dấu vân tay, trên băng keo lập tức xuất hiện nhiều dấu vân tay to nhỏ không giống nhau.

Làm hết việc này, cô cầm tờ báo có dấu vân tay, vẽ lộn xộn lên, đến khi không nhìn thấy được những dấu vân tay đã từng đồ lên đó, mới ném tất cả giấy vào thùng rác, lên giường đi ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc cô tỉnh dậy, Âu Dương Lập đã không còn ở biệt thự.

Nửa tháng nay hơn, cô ngoài đi một lần bệnh viện, những nơi khác phong cảnh đều rất đẹp, cộng thêm ngày mai liền rời khỏi rồi.

Dần dần những người trong biệt thự cũng buông lỏng không ít cảnh giác với cô.

Ngay cả camera trong biệt thự cũng rút đi không ít, đặc biệt là tầng ba, cô cơ bản chưa từng đi qua.

Nhưng hôm nay, cô lên đó rồi.

Đứng trước cửa phòng sách, cô cầm lấy băng keo trong, từng dấu vân tay úm lên thử, trời không phụ lòng người, có một dấu vân tay phù hợp thật.

Nhưng nhìn lên mặt mã chữ số trên đó, cô lại do dự.

Lần trước nhập nhiều như thế, đều liên quan đến Âu Dương Lập và Liêu Vi, mặt mã có khi nào liên quan đến cô?

Cô chính là ở đây, nếu như có liên quan đến cô, mặt mã không lẽ chẳng phải cảm thấy quá đơn giản sao?

Cô thử nhập ngày sinh của cô, ắt nhiên là sai.

Cô nhìn vào cửa nhìn vào những chữ số trên đó, quyết đoán xuống lầu, từ chỗ người giúp việc lấy một ít bột mì, lại chạy lên lầu.

Bột mì thổi lên các phím số, nhẹ nhàng quét đi, có mấy phím bị dính bột mì, cô nhìn lên con số trên đó, khuôn mặt cười mát rượi.

Nếu như cô không nhớ nhầm, chắc là ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Nhanh chóng nhẩy thẳng lên, liền mở được cửa phòng sách ra, cẩn thận từng tí đóng lại, cô liền bắt đầu tìm kiếm trong phòng sách.

Ở đây xem ra chắc chắn không mấy ai đến qua, mặt mũi lại làm phức tạp như thế, nếu như có đồ quan trọng, nhất định là ở đây.

Trong phòng sách có rất nhiều văn kiện, cô nhanh chóng lật ra xem, gần như lấy ra được tốc độ lướt sách ngày xưa lúc cô còn đi học vậy, nếu như lúc này Âu Dương Lập trở về.

Cô sẽ chết chắc mất.

Đột nhiên, cô nhìn thấy hai chữ niêm phong.

Cô rút túi văn kiện ra, trong lòng đột nhiên căng thẳng lên, cảm giác được có liên quan đến Bùi gia.

Đôi tay cô gần như là có chút run rẩy mở túi niêm phong ra, đập vào mắt là hai chữ Bùi thị, tim cô gần như sắp nhảy ra khỏi họng rồi.

Cô nhanh chóng nhìn vào nội dung bên trong, thông tin liên quan đến thương nghiệp của Bùi thị lũng đoạn, đơn phán quyết, đại loại những tài liệu văn kiện liên quan đến sự phán xử của tòa án.

Những thông tin này đầy đủ hơn trước nhiều, so với tất cả thứ cô điều tra trước đó còn đầy đủ hơn.

Nhưng những thứ này không đủ để cô kinh ngạc, chuyện để cô kinh ngạc đến khó thể chấp nhận được là, ở ô nhân chứng, trên đó có một cái kí tên không thể nào không quen thuộc được.

Cảnh Thần Hạo.

Tại sao lại?

Tại sao lại như thế?

Cảnh Thần Hạo anh tại sao lại có liên quan đến chuyện gia đình trước kia, lúc trước xảy ra quá nhanh, cô căn bản không phản ứng kịp thời.

Cô đột nhiên nghĩ đến tấm giấy note mẹ đưa cho cô.

Mẹ biết hết mọi việc rồi?

Cho nên mới không muốn cô lấy Cảnh Thần Hạo.

Nhưng bây giờ, Cảnh Thần Hạo anh không còn nữa.

Cầm trên tay túi niêm phong, tâm trạng cô thấp thỏm bất an tiếp tục tìm kiếm những thứ khác, còn chưa kịp xem tiếp, cô nghe thấy tiếng xe hơi bên ngoài.

Túi niêm phong đã không thể đóng lại hoàn chỉnh, cô liền như thế bỏ vào, nhanh chóng rời khỏi phòng sách.

Cô không có về phòng, mà là trực tiếp đi về phía lầu dưới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 330

Lạ thay, khi cô xuống dưới lầu vẫn không thấy bóng dáng của Âu Dương Lập, trong khi đang nghĩ ngờ thì nghe âm thanh vang dội từ bên ngoài.

"Bùi Nhiễm Nhiễm! Bùi Nhiễm Nhiễm cô mở cửa ra!"

Là tiếng gọi của Hòa Miêu.

Cô bước đến gần cửa ra vào, nói chuyện với vệ sĩ đang canh gác bên trong, "mở cửa đi!"

Vệ sĩ mặt lạnh lùng nói, "chủ tịch dặn dò, người nào đến cũng không được mở cửa."

Bùi Nhiễm Nhiễm đã đến đây rất lâu chưa từng giận dữ đến như vậy, nhất thời hai người vệ sĩ nhìn thấy gương mặt xinh xắn của cô ta bỗng giận dữ bèn

bị dọa sợ.

Mơ mơ hồ hồ mở cửa ra.

Cửa vừa mở, Hòa Miêu nổi giận ùng ùng bước vào.

Hòa Miêu nhìn thấy cô ta, giơ tay lên muốn tát một cái vào mặt cô ta, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức lùi về sau, "cô đến đây chỉ để đánh tôi thôi sao?"

Điều mà Bùi Nhiễm Nhiễm quan tâm là cô ta đến đây có việc gì?

Nếu như cô ta có thể tìm đến đây, thì những người trong Cảnh gia đều có thể tìm thấy.

"Hehe, quả nhiên là cô à, chim hoàng yến, chả phải cô vẫn rất kiêu ngạo sao? Chả phải cô đã nói tuyệt đối không yêu anh Âu Dương mà, tuyệt đối không nói lại tình xưa với anh ấy sao? Không ngờ rằng cô lại là một người phụ nữ như thế!" Hòa Miêu chưa đánh trúng người cô, bây giờ lại giơ tay lên, đánh cho bằng được Bùi Nhiễm Nhiễm, thì con giận trong người mới tan mất.

Bùi Nhiễm Nhiễm bất động thanh sắc lùi về sau, sắc mặt thản nhiên, "con mắt nào của cô nhìn thấy chúng tôi nói lại tình xưa, tôi còn muốn rời khỏi đây này? Nếu như cô thích, chúng ta có thể hoán đổi nhau, tôi tuyệt đối sẽ không ngại."

Cô ấy rất muốn rời khỏi đây, cái suy nghĩ này như muốn phát điên lên.

"Cô nghĩ cô nói như vậy, là tôi sẽ tha lỗi cho cô à! Trong bụng tôi còn có đứa con của anh Âu Dương, đến cả gia đình người ta mà cô cũng không buông tha à, lại còn tỏ ra thanh cao, cô thật là lợi hại, không đi làm diễn viên thật uống phí!" tay của Hòa Miêu rất mềm, nhưng lại không đụng đến một sợi tóc của Nhiễm Nhiễm, cô ta đánh phải buông xuống."

Bùi Nhiễm Nhiễm đi chuyển con mắt, nhìn thấy chiếc bụng nhỏ nhô lên, bây giờ chắc cũng hơn ba tháng rồi, nên mới lóm chớm thấy, nhưng không thật sự rõ ràng.

"Tôi không có ý tranh với cô, nếu cô muốn lấy được tim anh ta, cô không nên la toáng lên như vậy, tôi có một cái chủ ý này." Thật khó có một người ngoài tự xưng đến tận cửa nhà, cô ta không muốn bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở này.

"Cô nghĩ tôi tin lời cô à?" nếu không phải cô ta cho người theo dõi anh Âu Dương lúc tôi qua anh ta đã đến đây.

Thì cô ta vẫn không biết Âu Dương Lập kim ốc tàng kiều, đem Bùi Nhiễm Nhiễm giấu ở một nơi bí mật như vậy.

Ngay cả Cảnh Thần Hạo cũng không hay biết.

Bùi Nhiễm Nhiễm rất muốn tận tâm chỉ dẫn cô ta, biểu hiện của mình vẫn chưa rõ à?

Hay là cô phải ở trước mặt Hòa Miêu tạt ly rượu vào mặt Âu Dương Lập, sau đó giận dữ khôn xiết rồi bỏ đi, thì cô ta mới tin mình thật sự không thích Âu Dương Lập hay sao?

"Tôi đã nói với cô rất lâu rồi, giữa tôi và anh ta không có tình yêu gì, chẳng lẽ cô nhìn không ra tôi vốn dĩ bị nhốt nơi này sao? Chỉ cần cô ra ngoài thông báo với người Cảnh gia, tôi sẽ bỏ đi ngay, tự nhiên Âu Dương Lập sẽ là của cô thôi, nếu không tôi ở đây suốt, thì con tim anh ta cũng sẽ không thuộc về cô đâu." Cô ta bây giờ cần phải thoát ngay hôm nay.

Nếu không, ngày mai Âu Dương Lập sẽ thật sự dẫn cô rời khỏi đây, thì cô sẽ không còn cách nào.

"Tôi dựa vào đâu tin cô." Hòa Miêu nhìn chăm chăm vào cô, đã lâu không gặp cô ta, sắc mặt cô ta xem ra đã ổn rồi.

Hồi đó ở trước mặt cô ta là một người phụ nữ xấu xí Bùi Dĩ Hàn, nhưng bây giờ, lông mi cong vuốt nụ cười nhẹ nhàng, gương mặt nhỏ trắng trẻo hồng hào, cặp mắt to lớn đang chuyển động, cho dù nhìn ở góc độ nào, cô ta cũng là một tuyệt sắc đại mỹ nhân.

Đã sinh hai đứa con, vóc dáng lại được bảo dưỡng rất tốt.

Đáy lòng cô ta đang ngầm ngưỡng mộ và đố kỵ!

"Tôi lừa cô thì có lợi ích gì, tôi rời khỏi Âu Dương Lập đáng lý cô phải vui mừng chứ?" Bùi Nhiễm Nhiễm lạnh lùng hỏi lại.

Hòa Miêu nhìn cô ta không giống như đang nói dối, nhưng cái quan trọng bây giờ cô ta không muốn Bùi Nhiễm Nhiễm bên cạnh Âu Dương Lập.

Cô ấy không ở cạnh Âu Dương Lập thì cô mới có cơ hội, nếu mà Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn ở bên cạnh

Cô ta đúng thật không còn cơ hội nữa rồi.

Bây giờ cô ta có mang đứa con trong người của anh Âu Dương, thì sau này Bùi Nhiễm Nhiễm cũng sẽ có mang như thế.

Cái kết quả đó cô ta thực sự không chịu được, không thể được!

"Được, tôi sẽ giúp cô truyền đạt lại, cô ở đây đợi tôi đi!" Hòa Miêu buột miệng đồng ý.

Trong lúc Hòa Miêu vừa muốn đi tìm ông Cảnh, bỗng nhiên vọng lại tiếng xe hơi bên ngoài.

Hai người nghe được âm thanh này đều cảm thấy thất kinh.

Sao Âu Dương Lập lại trở về sớm thế?

Về mặt Hòa Miêu lo âu, nhìn cô ta câu trả, "tôi nên làm sao? Tôi không thể để anh ta biết được mình đang ở đây!"

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn ngóang ra ngoài, bây giờ quan trọng không phải là Hòa Miêu nên ẩn náu nơi nào, mà là chiếc xe cô ta đang đậu bên ngoài, Âu Dương Lập giờ đã biết bên trong đã có người rồi.

"Cô có giúp tôi không? Nếu không giúp tôi thì tôi cũng sẽ không giúp cô!" Hòa Miêu bổi rối lên tiếng.

"Tầng 2 phía bên phải có một căn phòng, cô vào trong đó!" đó là căn phòng đối diện cô, bên trong không ai ở.

Hòa Miêu cấp tốc chạy lên lầu, bóng dáng cô ta vừa mới khuất ngay khúc quẹo cua, thì Âu Dương Lập đi vào.

Trong lúc hai người vệ sĩ đang nói chuyện, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức tiến về phía trước, nhưng Âu Dương Lập càng nhanh hơn cô, bước chân như gió đến cạnh cô bắt lấy cổ tay cô, "Nhiễm Nhiễm, chúng ta đi!"

"Đi đâu?" không phải là ngày mai mới đi sao?

"Không kịp giải thích rồi, bây giờ đi liền!" Âu Dương Lập kéo lấy tay cô đi ra ngoài, thần sắc rất nôn nóng.

Bùi Nhiễm Nhiễm lại nghe thấy tiếng máy bay, rất gần rất gần, gần hơn mọi lần.

Âu Dương Lập kéo lấy tay cô đi ra ngoài, cô ta nhìn thấy một chiếc trực thăng đang hạ cánh ngay tại vườn hoa rộng lớn, cánh quạt đang chuyển động vù vù.

Âu Dương Lập mở cửa ra, trực tiếp đẩy cô ta vào trong xe.

Xe vừa mới quẹo cua, lúc này bên ngoài cửa, rất nhiều xe đến từ hai bên, thậm chí lần lượt có trực thăng đậu xung quanh biệt thự.

Cô ta nhìn trong số các trực thăng có một người đang bước xuống, cánh quạt thôi bay cái áo xám đậm và mái tóc đen của anh ta, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị trầm đen đúa, làn môi mỏng manh không cười, lộ ra sự không vui thời khắc này.

"Cảnh....."

Miệng cô như bị nghẹn lại.

Hai tay vừa mới đưa lên bèn bị khống chế lại, cột hai tay bằng sợi dây thừng chắc chắn.

Cảnh Thần Hạo!

Anh ta không phải chết rồi sao?

Sao lại còn sống đó?

Tất cả có phải cô đang nằm mơ không?

Nếu như là nằm mơ, vậy thì lần trước trong thư phòng tập hồ sơ bị phong kín mà cô thấy cũng là nằm mơ, đều không phải sự thật!

Nhưng mà cô ta cũng hy vọng cảnh vật trước mắt không phải nằm mơ, Cảnh Thần Hạo không chết, anh ta vẫn còn sống, vẫn còn sống nhẵn nhụi và còn đang ở trước mặt cô ta.

Từng bước từng bước tiến đến gần cô.

Cô ta biết rằng trong xe có dán một lớp màng chống nhìn trộm, từ bên ngoài Cảnh Thần Hạo không thể nhìn thấy cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331

Nhưng nước mắt cô vẫn không tự chủ chảy xuống, tốt quá, anh vẫn còn sống.

“Nhiễm Nhiễm, em có nguyện ý đi cùng anh không?” Bên tai vang lên tiếng của Âu Dương Lập.

Cô lắc đầu, liều mạng lắc đầu.

“Em thấy hần liền không đồng ý bên anh đúng không? Đề tại hần, tôi qua em còn đồng ý đi với anh!” Âu Dương Lập như là tức đến la lên.

Cô cảm thấy tai mình sắp bị anh làm lủng, nhưng cô không chút để ý.

Cô luôn nhìn vào Cảnh Thần Hạo, anh ngày càng gần cô, ngày càng gần.

Nhưng lúc này, hình bóng anh bị vệ sĩ chặn lại.

Anh mang theo nhiều người, cô thậm chí thấy tay Thích Thịnh Thiên cầm súng.

Lần trước trong bệnh viện cô đã biết trong tay Cảnh Thần Hạo có súng, nhưng không ngờ anh trực tiếp vậy, nhìn mấy người đó cảm đều là súng thật, lòng cô đau nhói.

Cô không muốn vì cô mà xảy ra thương tổn.

“Nhiễm Nhiễm, anh đi giải quyết hần, em liền theo anh, được không?” Âu Dương Lập lại gần bên cô, nhanh chóng hôn lên mặt cô, mở cửa xuống xe.

Lúc này trong xe còn 3 người, 1 người ghế lái, 1 người bên cô, lúc nào cũng ở bên.

Cô dùng chân đá mạnh cửa, đá thế nào cũng không mở, cửa bị khóa rồi.

“Uhm uhm uhm...” Cô đã ghế lái 2 cái.

Nhưng người đó hoàn toàn không phản ứng, như là tượng điêu khắc vậy.

Không lẽ những người như muốn đi chết?

Hay là muốn nhìn anh em khác đi chết.

Tuy số lượng vệ sĩ của Âu Dương Lập nhiều, nhưng Cảnh Thần Hạo mang nhiều người hơn, bọn họ chỉ có đường chết.

Tại sao phải làm chuyện vô nghĩa đó, không bằng để cô đi.

Bùi Nhiễm Nhiễm đá không có tác dụng, quay người tiếp tục nhìn ra ngoài, Cảnh Thần Hạo và Âu Dương Lập cách năm 2 mét.

Âu Dương Lập dừng bước chân, cô thấy Cảnh Thần Hạo nhìn về phía cô, rõ ràng anh nhìn không thấy, nhưng cô kích động muốn gọi tên anh.

Miệng bị khăn trắng bịt lại thật sự rất khó chịu, cô cố ý dùng lưỡi, từng chút nhả khăn trong miệng ra.

Hôm nay là ngày nắng hiếm thấy, sắc xuân ôn hòa mặt trời chói rọi, màu trời xanh biếc, cỏ cây xanh tươi, hai người nam nhân nhìn thẳng nhau.

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nhìn anh, người này không giận mà uy, chỉ cần đứng đó, anh cũng phát ra khí chất bá vương.

“Âu Dương tổng tài, trò bắt cóc chơi không tệ, bây giờ tới lượt tôi rồi.” Tay Cảnh Thần Hạo đột nhiên xuất hiện súng màu bạc, lạnh lùng nhìn anh, “Âu Dương tổng tài cảm thấy chơi thế nào thì tốt.”

“Anh đến đây tìm tôi chơi trò chơi? Xin lỗi tôi không muốn chơi chung, tôi còn có chuyện, rời đi trước. Mời Cảnh tổng...” Anh nhìn lướt những chiếc xe bao vây nhà anh, máy bay, còn có người. “Mang người của anh rời nhà tôi.”

“Âu Dương tổng tài nói không sai, mang người của tôi rời nhà anh, vậy Âu Dương tổng tài giao người ra trước.” Nhiễm Nhiễm mới là người của anh, anh không mang theo Nhiễm Nhiễm, sao có thể đi.

“Người gì của anh?” Âu Dương Lập giả ngu.

“Âu Dương tổng tài không nói thì.” Tay cầm súng từ từ mở chốt, nhắm thẳng Âu Dương Lập vừa xuống xe, “Anh cảm thấy san bằng chỗ này, cần mấy phút?”

“Cảnh Thần Hạo, đừng được nước làm tôi, đây là nhà tôi, mang nhiều người đến, là xông vào nhà dân, là phạm pháp!”

“Vậy cũng không đến lượt Âu Dương tổng đi kiện, biệt thự này không đứng tên anh.” Cảnh Thần Hạo nhàn nhạt dời hòng súng, từ từ nhắm vào anh.

“Anh tưởng mang súng uy hiếp tôi, tôi liền đưa người, nằm mơ!” Âu Dương Lập nhìn hòng súng đen, tay phải sờ lên giữa eo.

“Anh sai rồi, tôi đây không là uy hiếp.” Anh thật sự sẽ bắn.

Âu Dương Lập nghe câu bình thân của anh, nhưng lòng lo lắng không thôi, trán ẩn hiện có tầng mồ hôi.

Anh không thể chết vậy được.

Anh còn nhiều chuyện phải làm!

Cảnh Thần Hạo thấy tay anh cầm súng, lạnh lùng nở nụ cười nhạt, “Anh có thể thử, xem súng anh nhanh, hay tôi nhanh.”

“Tôi không đọ với anh, nếu anh cần người, vậy tôi đưa người cho anh, anh đợi đó!” Âu Dương Lập quay người nhìn vệ sĩ phía sau: “Mang người ra!”

Cảnh Thần Hạo mắt đen dời đến xe anh vừa xuống, vệ sĩ lại từ xe xuống.

2 vệ sĩ áp Hòa Miêu từ xe xuống, Hòa Miêu thấy tình hình trước mắt, dọa đến 2 chân không ngừng run.

Đây là tình huống gì?

Không lẽ tìm Bùi Nhiễm Nhiễm?

Vậy bắt cô làm gì?

“Cảnh...” Cô vừa la, miệng liền bị bịt.

Cô như bị đưa đến bên Âu Dương Lập.

“Không ngờ Cảnh tổng thích loại phụ nữ này, chẳng qua loại này nhiều vô số, ở đâu không tìm được, anh thích cô ta, có thể kỹ thuật trên giường giỏi, Cảnh tổng người anh cần tặng anh, anh có thể đi rồi!” Âu Dương Lập đẩy Hòa Miêu 1 cái.

Cơ thể Hòa Miêu té về phía Cảnh Thần Hạo.

Cảnh Thần Hạo né 1 cái, Thích Thịnh Thiên phía sau tiếp được cô, sau khi đỡ đứng vững liền thả tay ra.

“Cảnh tổng đây là vì gì? Cực kỳ mang nhiều người qua, lại không cần nữa! Cảnh tổng thật là hi nộ thất thường!” Âu Dương Lập nhìn động tác vừa nãy của anh, lạnh lùng nói thêm câu.

Cảnh Thần Hạo lạnh lùng thêm vài phần, mắt đen nhìn anh, mang theo tia sát khí, “Độ hi nộ thất thường không dám so với Âu Dương tổng, tôi còn kém xa.”

“Haha” Âu Dương Lập hừ lạnh, “Anh nên đi rồi.”

“Người của tôi chưa đến đủ!” Cảnh Thần Hạo liếc nhìn anh, mắt từ người anh dời đến chiếc xe đó.

Âu Dương Lập cũng nhìn theo ánh mắt anh, liền thấy Bùi Nhiễm Nhiễm từ xe đi xuống.

Mà bên cô không phải người của anh, mà người của Cảnh Thần Hạo.

Anh ở đây cầm súng vốn là điệu hổ ly sơn, mục đích là để anh thả lỏng đề phòng, người khác đi cứu Bùi Nhiễm Nhiễm.

“Cảnh, a...”

Súng trên tay Cảnh Thần Hạo trực tiếp bắn vào tay phải anh, lướt qua anh, đi về hướng Bùi Nhiễm Nhiễm.

Súng trên tay anh rơi xuống, tay chảy máu không ngừng, lúc anh muốn nhặt súng, súng đột nhiên bị đá qua 1 chỗ xa, tay lại trúng thêm 1 viên đạn.

Thích Thịnh Thiên cúi đầu nhìn anh, “Âu Dương tổng tài, không ngờ anh lợi hại vậy! Gạt chúng tôi tham vậy!”

Âu Dương Lập bây giờ có 1 cảm giác, tay rất đau, nhưng tim càng đau.

Cảnh Thần Hạo thấy Bùi Nhiễm Nhiễm, tim trống rỗng như được lấp đầy.

Cuối cùng anh cũng không cần ngày đêm nhớ cô, mà có thể ôm cô vào lòng.

“Cảnh Thần Hạo! Anh hỗn đản!” Bùi Nhiễm Nhiễm bị dọa chết rồi.

Cơ thể nhỏ bị anh ép vào ngực, ôm chặt, vùi đầu vào cổ cô: “Uhm, anh hôn đàn!”

- --- Nhóm dịch: Boss - độc quyền trên iNovel ----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 332

Nếu như anh không phải đồ khốn, sao có thể lâu như vậy mới tìm được cô, anh nên tìm thấy cô ngay lập tức!

Cảm nhận được sự ấm áp chân thật trong lòng, người ôm cô quả thật là Cảnh Thần Hạo, những cảm xúc bị tích tụ hơn nửa tháng nay của cô tất cả đều bộc phát ra.

Đôi tay nhỏ đánh vào hông anh, mang theo tiếng khóc nghẹn ngào, em tưởng là anh chết rồi!”

Đáy mắt Cảnh Thần Hạo hiện lên một tia nghi hoặc, “anh rất tốt.”

Anh tưởng là cô chết rồi mới là thật!

“Anh không phải xảy ra tai nạn xe sao? Để em xem thử anh có bị thương ở đâu không?” Cô muốn thoát ra khỏi vòng ôm của anh, thế nhưng anh ôm quá chặt, cô căn bản cũng không có cách thoát ra khỏi.

Cảnh Thần Hạo không biết tai nạn xe mà cô nói là có ý gì, nhưng ngẫm lại tựa hồ có thể biết ở trong đó nhất định có hiểu lầm gì đó.

Nhưng những hiểu lầm đó hiện giờ anh cũng không muốn lo nữa, chỉ cần Nhiệm Nhiệm bình an, anh có thể tạm thời mặc kệ.

Thân thể của cô bỗng nhiên bị anh bế lên, ôm cô đi về hướng máy bay trực thăng gần nhất, rồi đi.

Còn Thích Thịnh Thiên đang đứng tại chỗ đó ngửa đầu nhìn họ rời đi, “Này! Anh Hạo, anh làm thế không đúng a!”

Trả lời anh chỉ có tiếng máy bay cất cánh và dần dần biến mất, còn tiếng la của anh, thì bay theo gió.

Thích Thịnh Thiên cúi đầu nhìn Âu Dương Lập vừa mới đứng dậy, sắc mặt anh ta trắng bệch, hai người bảo vệ đỡ lấy anh ta, cây súng trong tay rục rịch, “đều là anh, làm tôi gần đây cũng không được nghỉ ngơi! Tổng giám đốc Âu Dương anh nói tôi nên trả ơn thế nào đây?”

Âu Dương Lập nhìn anh ta, lạnh lùng cười một tiếng, không có âm thanh nào khác, còn cánh tay của anh đang không ngừng chảy máu, vết máu màu đỏ rơi trên bãi cỏ xanh thẫm.

“A a..... »

Hòa Miêu vừa rời luôn đứng ở chỗ gần để xem, nhìn thấy cánh tay bị máu nhuộm đỏ hết nửa bên của Âu Dương Lập, thân thể ngã về sau, bị đỡ lấy.

“Phụ nữ mang thai còn ở nơi này, còn giấu chị dâu tôi ở chỗ này, khẩu vị của tổng giám đốc Âu Dương anh thật đặc biệt, tại hạ bái phục a!” Thích Thịnh Thiên chậm rãi nói, nhìn anh ta một cái, xoay người rời đi.

Trong chiếc máy bay vừa mới cất cánh, Cảnh Thần Hạo ôm Bùi Nhiễm Nhiễm thật chặt, một tay khác nhẹ nhàng lau đi nước mắt ẩm áp nơi khóe mắt của cô, dẫn đau lòng.

Trong lòng anh không ngừng tự trách, đều là do anh không có chăm sóc tốt cho cô, cho nên mới để cô bị Âu Dương Lập nhốt nhiều ngày như vậy.

Bùi Nhiễm Nhiễm tựa trên vai của anh, trong đầu lại thỉnh thoảng xuất hiện bản văn kiện do anh ký, làm thư ký của anh lâu như vậy rồi, chữ của anh cô tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

Cái chữ ký đó đúng thật là của anh, chuyện sáu năm trước thật sự có liên quan đến anh sao?

“Nhiễm Nhiễm..... »

“Em không sao, Dương Dương Noãn Noãn thế nào rồi? Tụi nó.....” Cô nói đến đây, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Cô đã rời khỏi nhiều ngày như vậy, hơn nữa còn trong lúc hai tụi nó đều đang bị thương.

Cô làm mẹ kiểu này sao.

Cô thật không xứng làm một người mẹ chút nào.

“Tụi nhỏ rất tốt.” Anh hiện giờ lo nhất chính là cô, dường như cô đã gầy đi không ít.

“Tụi nhỏ khỏe thì em yên tâm rồi!” Cô nghiêng đầu nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, nhìn chăm chăm chòm râu dưới cằm anh, “bao lâu rồi anh không cạo râu? Khó coi chết đi được!”

Cảnh Thần Hạo nghe xong, ôm mặt cô, cái cằm không ngừng cọ trên gương mặt trắng nõn của cô.

“A a! Ngứa quá a! Không muốn! Không muốn!” Cô chỉ thuận miệng nói một chút thôi mà.

“Anh đẹp trai! Thế nào đều rất đẹp trai! A a! Ông xã, xin anh đó! Đừng cọ nữa!”

Bùi Nhiễm Nhiễm bị động tác kịch liệt thế này của anh làm cho dở khóc dở cười, trên mặt cô bị anh dùng cái cằm cọ một vòng.

Hiện tại cả khuôn mặt cô đều là xúc cảm bị râu dưới cằm anh tiếp xúc thân mật qua.

Gương mặt của cô ngay trước mặt anh, cô có thể nhìn rõ hình dạng của mình xuyên qua cặp mắt của anh, càng có thể thấy rõ gân đỏ phía trên tròng trắng của anh.

Sắc mặt của anh nhìn không tốt lắm, giống như là đã rất lâu không có nghỉ ngơi. -----Nhóm dịch: Boss – app Inovel-----

Dù là râu dưới cằm hay là gân đỏ, không một thứ nào lộ ra sự mệt mỏi trên mặt anh giờ phút này, anh đã không chết, nhất định đã tìm cô rất lâu.

Cô hơi vênh mặt lên, đôi môi mềm mại chạm lên môi anh, vốn chỉ là lướt qua một cái, nhưng lại từ từ xâm nhập vào, triền miên.

Lâu như vậy mới gặp lại, hai người đều rất nhớ đối phương.

Không biết chuyện gì xảy ra, hôn hôn người cô đã ngồi trên người anh, mặt ngó về phía anh, tay nhỏ của cô bị anh đưa tới một chỗ sâu kín.

“Ưm ưm ưm.....”

Cô khẽ cắn anh một cái, đôi mắt to ngập nước nhìn anh, chậm rãi lắc đầu, anh có phải điên rồi không, bọn họ đang ở trên trục thẳng, hơn nữa sắp tới nhà rồi.

Cảnh Thần Hạo kìm nén cực kỳ khó chịu, anh vốn luôn kiềm chế, thế nhưng Nhiễm Nhiễm bỗng nhiên hôn anh, kiểu này cái gì cũng nhịn được.

Dục vọng gần như muốn bùng phát.

Cảnh Thần Hạo bất mãn nhìn cô, trên khuôn mặt tuấn tú của anh viết đầy chữ anh muốn, anh khó chịu, anh sắp chịu không nổi rồi.

Có đúng là anh không có xảy ra tai nạn xe không?” Cô bắt đầu nói sang chuyện khác.

“Âu Dương Lập nói anh bị tai nạn xe sao?” Cảnh Thần Hạo bị ép trả lời câu hỏi của cô, mặc dù anh càng muốn cùng cô làm một chút vận động giữa hai vợ chồng có ích cho cả sức khỏe và tinh thần.

“Anh ta cho em xem video, anh xảy ra tai nạn xe, xe lật nghiêng nổ tung.”

“Hắn thật lợi hại.” Cảnh Thần Hạo thân nhiên nói.

“Cái gì? Bùi Nhiễm Nhiễm nghi hoặc nhìn anh, là bởi vì lâu như vậy mà anh không tìm thấy cô, cho nên cảm thấy Âu Dương Lập rất lợi hại phải không?”

“Em tưởng anh chết rồi, anh cũng tưởng là em chết rồi.” Nhưng hai người đều không có chết, đây chẳng qua là một vở kịch mà thôi.

“Em thế nào? Em chẳng phải đã mất tích sao?” Bùi Nhiễm Nhiễm càng thêm nghi ngờ, cô hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Cảnh Thần Hạo đơn giản tóm tắt đơn giản chuyện đã xảy ra cho cô nghe, anh vừa nói xong, Bùi Nhiễm Nhiễm còn chưa kịp phát biểu ý kiến gì, máy bay trực thăng hạ cánh.

Cảnh Thần Hạo không kịp chờ đợi liền ôm cô đi xuống.

“Em có thể tự mình đi.” Cô ngượng ngùng nói.

“Anh muốn ôm em” Anh muốn ôm cô, muốn đến sắp điên rồi.

May là ông trời còn cho anh cơ hội này.

Nếu không anh không biết nửa đời còn lại của anh nên sống ra sao.

Cảnh Thần Hạo ôm Bùi Nhiễm Nhiễm đi vào, nghe thấy tiếng máy bay Dương Dương Noãn Noãn cũng đi ra tới cửa.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy hai người bọn họ đều khỏe mạnh đi tới, trong lòng cô vô cùng kích động.

“Mami!”

Hai tiểu bảo bối cùng nhau hô lên.

“Cảnh Thần Hạo anh thả em xuống!”

Cảnh Thần Hạo rất bất đắc dĩ, anh muốn ôm cô trực tiếp lên lầu, trở về phòng, sau đó đặt cô ở dưới thân hung hăng yêu thương cô.

Hai tiểu bảo bối này cố ý chống đối với anh đây mà!

“Cảnh Thần Hạo, anh thả em xuống!” Cô thấy Cảnh Thần Hạo không có buông cô xuống, lại kích động.

Cảnh Thần Hạo bất đắc dĩ buông cô xuống, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức ngồi xổm người xuống, kéo Dương Dương Noãn Noãn tới, hôn một cái lên mặt của tụi nhỏ, lại cảm thấy không đủ, lại hôn thêm một cái.

“Dương Dương Noãn Noãn, các con thật giỏi, nhanh như vậy đã hồi phục, mami rất nhớ các con!” Cô lại bỏ lỡ những ngày mà Dương Dương Noãn Noãn hồi phục.

Trong lòng cô lại một trận khó chịu.

“Mami, Noãn Noãn cũng rất nhớ mami, anh cũng vậy!” Noãn Noãn hôn lên mặt cô, “daddy nói mami sẽ trở lại, quả nhiên đã trở về, mami sau này đi công tác không được đi lâu như vậy, có được không?”

Đi công tác?

Bùi Nhiễm Nhiễm nghĩ hẳn là Cảnh Thần Hạo không có đem sự thật nói cho tụi nhỏ biết.

- -----Nhóm dịch: Boss – app Inovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 333

Như vậy cũng tốt, đỡ để tụi nhỏ lại phải lo.

“Mami sau này nhất định đừng có đi công tác lâu như vậy nữa nhé, nếu mà đi lâu như vậy nữa, nhất định phải đem theo cả Dương Dương và Noãn Noãn nữa, có được không!” Bùi Nhiễm Nhiễm cảm thấy phút giây này thật hạnh phúc.

Cô không cần gì nhiều, người thân ở ngay bên cô, đây chính là niềm hạnh phúc to lớn.

“Được!” một câu đáp ngọt ngào.

Bùi Nhiễm Nhiễm quay lại nhìn Dương Dương, cô đưa tay sờ lên mái tóc mềm của thằng bé, “Lại đẹp trai hơn rồi, sau này lớn lên sẽ đẹp trai hơn ba con đấy!”

Dương Dương gật gật đầu, “Con cố gắng.”

“Cố cái gì chứ, gene của mami tốt như vậy, chắc chắn là đẹp trai hơn ba, vừa đẹp vừa giàu, sau này sẽ có vô số tiểu hot girl theo đuổi cho mà xem!” Cô luyên tiết không muốn rời xa hai đứa nhỏ, nên cứ ngồi quỳ xuống trước vệ cửa nói chuyện với chúng.

“Mami, anh ấy chắc chỉ đang khiêm tốn thôi.” Noãn Noãn cười nói, đôi mắt xanh chớp chớp ngẩng lên nhìn Cảnh Thần Hạo, “Daddy cũng đẹp trai mà!”

Cảnh Thần Hạo miễn cưỡng cười nhưng giờ anh thật sự không muốn cười mà nhìn người phụ nữ của anh đang quỳ trên đất, anh muốn bế cô đi ngay bây giờ!

“Tối nay mami làm cơm cho các con, có được không, các con muốn ăn món gì nào?” Cô tươi cười nhìn Dương Dương Noãn Noãn, hoàn toàn không để ý đến người đàn ông đứng sau mình cùng sắc mặt đã sẫm đi vài phần.

Đột nhiên, cả cơ thể cô bị nhấc bổng, hơn nữa cô vẫn đang trong tư thế ngồi quỳ xuống. Giọng của Cảnh Thần Hạo vang lên bên tai cô, “Mami tối nay không rảnh, các con muốn ăn gì thì kiếm đi giúp việc làm cho!”

Và sau đó thì Bùi Nhiễm Nhiễm bị anh bế đi mất.

“Cảnh Thần Hạo, anh làm gì vậy! Anh bỏ em ra, em vẫn chưa nói chuyện với các con xong! Đã lâu như vậy không gặp, em nhớ chúng” Cô luyến tiếc quay đầu hướng về các con, hướng hai bóng dáng nhỏ nơi phòng khách.

“Vợ yêu, lẽ nào em không nhớ anh sao?” Anh nhớ nhưng cô da diết, nhớ đến cái nhò hẹp của cô, nhớ đến độ cả người đau cứng.

Bùi Nhiễm Nhiễm thoáng khựng lại, đương nhiên cô có nhớ anh chứ, đặc biệt vào mỗi đêm nằm trên giường, cô đều nhớ đến chuyện anh đã không còn trên đời này nữa.

Nhưng giờ anh vẫn ở đây.

“Anh rất nhớ em” Cảnh Thần Hạo ghé sát tai cô rồi cẩn nhẹ lên viên tai.

Cả cơ thể Bùi Nhiễm Nhiễm tê liệt như vừa có một dòng điện chạy qua, từ đầu đến chân, cảm giác như muốn mềm nhũn.

“Anh nhớ em để trong lòng hay nhớ em ở cái thận vậy?” Khi này những hành động của anh ở sân bay cùng với việc cái thứ cứng cứng đang kê vào người cô, rõ ràng rằng cơ thể anh nhớ cô hơn.

Cửa phòng vừa đóng, bước chân Cảnh Thần Hạo càng nhanh hơn, người cô nhanh chóng nằm gọn trên chiếc giường êm ái và cơ thể nóng rực của anh đè lên ngay sau đó.

“Toàn bộ đều nhớ em” Cảnh Thần Hạo nhìn áo quần trên người cô không giống như đã được anh chuẩn bị nên xé toạc nó chẳng hề khách khí.

Rất nhanh, trên người cô không còn gì.

Cô có chút bức tức khi nhìn anh cởi bỏ quần áo của mình, động tác của anh khi này nhanh quá mức cần thiết, cô còn chưa kịp định hình thì quần áo đã tuột khỏi người từ lúc nào.

Nhìn lồng ngực vạm vỡ cùng cơ bụng 8 múi rắn chắc của anh, cô mới phát hiện mình cũng đặc biệt, đặc biệt nhớ anh.

Đôi môi nóng bỏng lập tức kề lên bờ môi cô, ánh mắt say đắm nhìn anh khi này cũng chẳng qua mắt được anh.

Gương mặt trắng mịn của cô nhanh chóng trở nên ửng đỏ, nụ hôn của anh quá say đắm, hoang dại và nồng nhiệt.

“Ừm.....”

Cô bất giác phát ra một tiếng rên khẽ ngoài ý muốn.

Chỉ một tiếng rên khẽ này thôi, với Cảnh Thần Hạo lúc này chẳng khác gì một liều thuốc gọi tình cực mạnh, anh không thể kiểm soát được bản thân nữa, anh vào trong cô.

“A.....”

Nơi đã lâu lắm chưa được người khác chạm vào nên bó sát khiến Cảnh Thần Hạo cảm thấy hơi đau.

“Ngao nào, thả lỏng người.” Anh cúi thấp đầu thì thầm bên tai cô.

Cô đưa tay ôm lấy tấm lưng trần của anh, cơ thể dần dần thả lỏng, dần dần hòa hợp với nhịp độ của anh, cảm giác dễ chịu hơn nhiều.

Những tiếng động khiêu gợi, mon chón khắp trong căn phòng, thì thoảng lại nghe tiếng như đang xin xỏ.

“Chồng, xin anh đấy.....”

“Nhịp không đủ mạnh à?”

“A! Cảnh Thần Hạo, nhẹ thôi!”

Lại qua một lúc sau, trong phòng lại vọng đến một giọng nhẹ nhàng.

“Chồng, em đói rồi.”

“Anh đang cho em ăn đây thầy.”

“Em không muốn ăn cái này.”

“Em muốn ăn gì, anh kêu người mang vào đây cho em”

“.....”

Còn có thể nói chuyện đàng hoàng được nữa không đây.

“Chồng à, em vừa nói sẽ làm cơm tối cho các con.”

“Em cứ cho chồng ăn no đã.”

“.....”

Anh biết no á? Bao giờ mới chịu no, có thể cho một thời hạn nhất định được chứ?

Không thì con số cũng được!

Bùi Nhiễm Nhiễm dờ khóc dờ cười.

Ngày đầu tiên về nhà, không ngờ cô lại trải qua trên giường.

Ngày thứ hai, cô ngủ tới tận chiều và hoàn toàn tỉnh vì đói.

Cô lười nhác mở mắt thì đã thấy Cảnh Thần Hạo ngồi trên ghế đang xem sách, ánh nắng rọi xuống anh, có một cảm giác thời gian ngừng trôi.

“Chồng yêu, em đói rồi.”

Giờ đây cơ thể cô đau nhức khắp, chẳng tội gì không sai khiến anh làm hộ.

Cảnh Thần Hạo bỏ cuốn sách trong tay xuống, vừa tiến lại phía cô vừa cúi thắt lưng, định cho cô ăn một bữa nữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy động tác của anh nhanh chóng lắc đầu, “Dạ dày em đói rồi, không phải theo suy nghĩ của anh đâu!”

Anh cúi người tới trước mặt cô, tay thọc vào chăn. Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn động tác của anh gần như chết đứng tại chỗ, anh đang định làm cái gì vậy!

Cho đến khi giữa hai chân cô cảm nhận được cái chạm ấm nóng, cô lập tức kẹp chặt hai chân lại, quay người. Cảnh Thần Hạo không kịp rút tay lại, đành phải xoay người theo cô, cả cơ thể cao lớn của anh cũng nằm thẳng lên giường.

“Anh lấy tay ra ngay cho em!” Bùi Nhiễm Nhiễm tức giận.

“Vậy em phải dang chân ra đã chứ.” Tay anh bị chân cô kẹp chặt lấy, chứ không phải chuyện anh có muốn lấy ra hay không.

Mặt cô đỏ bừng, hai chân lập tức banh ra đôi chút, bỗng Cảnh Thần Hạo nhanh chóng đè lên người cô, cúi đầu nói, “Vợ yêu, anh chỉ đang kiểm tra xem em có nói thật không thôi, em kích động như vậy làm gì?”

Mặt cô càng đỏ hơn, đã nhịn từ hôm qua tới giờ chưa được thứ gì vào bụng, đương nhiên dạ dày cô phải đói chứ, làm sao có thể là chỗ kia được.

Cô đưa hai tay lên kiểm tra, “Trên người em toàn là vết hôn của anh thôi, em làm gì còn cái tâm tư đó! Tốt nhất anh cũng đừng có!”

“Có.”

Chỉ cần đứng trước cô, bất cứ lúc nào anh cũng có thể dùng được.

“Em đói thật mà chồng ơi!” Cô chịu yếu thế, xin xỏ như vậy có được không?

“Ngay lập tức.” Cảnh Thần Hạo cúi đầu thòm lên má cô, “Quần áo trên giường, Dương Dương Noãn Noãn sẽ cùng xông vào đó.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe anh nói vậy, bất giác quay sang nhìn anh. Anh đúng là mặt dày mà.

Rõ ràng là lỗi do anh, mà giờ anh ăn mặc chỉnh tề rồi, chỉ để lại cô trần trụi một mình trên giường.

“Vợ yêu, ít nhất mặt em vẫn đi ra ngoài được.” Cảnh Thần Hạo quay người xuống giường, thông thả kéo khóa quần rồi rời khỏi phòng.

Anh vừa đi, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức xuống giường, mặc tạm một chiếc váy rồi đánh rửa qua loa, chẳng mấy đã nghe thấy tiếng bước chân vọng lại.

Hơn nữa không phải là của một người, quả nhiên Dương Dương và Noãn Noãn đang chạy đến.

Cô ngồi dựa vào đầu giường nhìn ba bố con đi vào, Noãn Noãn là đứa hoạt bát nhất, con bé vui sướng chạy lại, tháo chiếc dép cái rụp rồi dính vào mẹ.

“Mami đã đỡ hơn chưa?” Noãn Noãn sờ lên chân cô, xong lại sờ lên chân mình, cười tươi nhìn cô, “Mami không bị sốt, may quá!”

“Đúng rồi! Mami có sao đâu.” Bùi Nhiễm Nhiễm quắc mắt nhìn sang Cảnh Thần Hạo, cô bị sốt bao giờ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bà Thiếu: Bắt Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 334

Cảnh Thần Hạo, anh quả thật là quá kiêu ngạo rồi!

Người sau đáng vẻ như không biết gì, đặt chén đĩa của cô xuống xong, sau đó tiến về góc giường nhìn cô ấy ăn cơm.

Những người thân trong gia đình đều ở bên cạnh cô, có niềm vui nào bằng có thể thay thế được chứ?

Nếu như có thể tìm lại được mami mình, thì cô sẽ thật sự hạnh phúc hơn nữa.

Mami, Cảnh Thần Hạo!

Cô cầm đĩa lên, nhìn vào mắt Cảnh Thần Hạo, sự việc đó đến giờ vẫn chưa định luận được, không nên quá sớm cho anh ta kết luận, sau này hãy nói!

Tạm thời khoan đưa ra bản án tử hình anh ấy, vì sự tình có thể không liên quan đến anh thì sao?

Mà nếu như thật sự có liên quan đến anh ấy thì cô biết phải làm sao?

Ánh mắt cô nhìn Dương Dương và Noãn Noãn, hai đứa trẻ dễ thương như vậy, cô thật sự không đành lòng.

Khóe mắt cô bỗng nhiên thấm đẫm nước mắt, khiến cô không nhìn rõ được những đĩa thức ăn trên bàn.

“Tỉ tách!”

Một giọt nước mắt rơi xuống bàn tay trái của cô.

“Mami, mami, có phải Noãn Noãn không ngoan, mami làm sao lại khóc rồi?”

Cảnh Thần Hạo ở bên phải cô, không nhìn thấy những giọt nước mắt của cô, đến khi nghe Noãn Noãn nói, lòng anh hốt hoảng, vội vã lấy khăn giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm vẫn ngồi yên không cử động, mặc cho Cảnh Thần Hạo lau nước mắt cho cô, sau đó cô ngược mặt lên nhìn cả daddy người, miệng mỉm cười, “vì mami chỉ là đang cảm thấy rất hạnh phúc, mami phải đi công tác xa nhà, daddy và con không ở bên cạnh mami, mami rất nhớ các con.”

Noãn Noãn nghe cô nói xong, nhẹ nhàng vuốt má cô và nói: “Mami đừng khóc nữa, Noãn Noãn cũng rất nhớ mami.”

“Đây là lỗi của daddy.” Dương Dương đứng bên cạnh giường, nói một câu lạnh lùng.

Cảnh Thần Hạo cũng nhận ra, đây quả thật là lỗi của anh, vì anh đã không tìm Nhiễm Nhiễm trở về sớm hơn.

Anh bế Dương Dương lên, đặt ngồi lên đùi anh, gần sát bên Bùi Nhiễm Nhiễm và nói: ‘là lỗi của daddy, daddy sẽ không để cho mami con đi công tác xa nhà lâu vậy nữa, được chưa?’

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe anh nói những lời nói dịu dàng, cô cảm giác như mình đang ở một không gian khác, với một người tính tình khoan hòa như vậy, lại có nói ra được những câu nói dịu dàng ấm áp như vậy.

Đặc biệt là khi đối mặt với Dương Dương, anh đối với Dương Dương luôn tỏ ra nghiêm khắc, nhưng hôm nay lại có thể dịu dàng đến vậy.

“Dạ được.” Dương Dương gật đầu cái mạnh mẽ mà trả lời dứt khoát.

Xem ra thời gian cô không có bên cạnh, tình cảm của anh và các con rất tốt.

Trong bữa cơm này, mặc dù lúc đầu đã khiến cô rơi nước mắt, nhưng đến cuối cùng thì cô vẫn cảm thấy hạnh phúc, đặc biệt là nhìn thấy Dương Dương Noãn Noãn ở bên cạnh mình, nên giờ đây cô không còn lý do gì mà không hạnh phúc được nữa.

Sau bữa cơm, Cảnh Thần Hạo đưa Dương Dương Noãn Noãn ra ngoài, cô đích thực là cần phải được nghỉ ngơi.

Nhưng sự nghỉ ngơi của cô không phải là cùng anh nằm trên một giường, như vậy rất dễ xảy ra chuyện.

Cơ thể cô được anh ôm trọn vào lòng, đầu cô áp sát vào ngực anh, từ trên đỉnh đầu bỗng phát giọng nói, “Nhiễm Nhiễm, chúng mình kết hôn đi em!”

“Chúng ta không phải đã kết hôn rồi sao?”

“Anh nói là tổ chức hôn lễ.”

Vì anh vẫn còn nợ cô một hôn lễ long trọng.

“Thật ra không cần gấp đâu, sau này hãy bàn nha anh!” trong lòng cô lúc này vẫn chưa thật sự bình tâm, nên cô không biết có nên nhận lời anh không.

“Nhiễm Nhiễm, trong lòng em hiện giờ vẫn còn lo lắng điều gì?” Anh xoay người cô lại, ánh mắt hai người nhìn nhau.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn gương mặt điển trai của anh, cô đưa tay lên sờ vào cằm đã được cạo sạch râu và nói: “Thật ra anh không cạo râu cũng rất đẹp trai, vẻ đẹp của một ông chú.”

“Em thích vậy sao?” nếu như cô thích, anh sẽ để râu vì cô.

“Không cần gấp đâu! Chúng ta còn cả một quãng đời, sau này có thể từ từ khi anh thật sự trở thành một ông chú, thì lúc đó em đã có thể nhìn thấy được!” Hai người họ thật sự có thể đi đến chặng đường đó chăng?

“Ồ, như vậy em muốn hôn lễ của chúng ta được cử hành như thế nào?” Anh mong muốn đem lại điều tốt nhất cho cô, nhưng anh cũng sẽ tôn trọng ý kiến của cô.

“Hôn lễ tổ chức theo nghi thức Trung Hoa sẽ vui lắm, như là Nhất bái thiên địa gì đó?”

Nếu như chỉ được chọn một, thì nghi thức đó là đúng như ý muốn! Xem trên phim quả đúng là rất vui.

“Trang phục nhà hán thì sao? Cũng không tệ nhỉ, lễ phục thời là Đường em cũng rất thích, màu đỏ không tốt sao? Hay anh thích váy cưới màu trắng?” Bùi Nhiễm Nhiễm hướng mắt lên nhìn anh, cảm giác như anh có vẻ không được vui vẻ lắm.

“Thích chứ, em thích là anh sẽ thích.” Nhưng anh vẫn thích ngắm nhìn cô trong bộ váy cưới trắng tinh thuần khiết.

“Vậy quyết định như thế nhé!” thật sự là quá nhanh, và nghi lễ được tổ chức một cách tình cờ.

Nhưng gương mặt Cảnh Thần Hạo vẫn tỏ vẻ không được vui

Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay lên vuốt nhẹ gương mặt anh, “Anh đang suy nghĩ gì vậy, nếu như anh không thích, em có thể không tổ chức hôn lễ, không vấn đề gì cả!”

“Anh thích chứ, nhưng anh chỉ đang suy nghĩ, nghi thức Trung hoa anh sẽ không được nhìn thấy mặt em.”

“À! Vì phải che khăn trùm đầu.” Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức nhẹ cả người, làm cô cứ tưởng anh thật sự không thích!

Tuy Nhiễm, cô sẽ có cách để khiến anh phải nhận lời.

“Cho nên anh cho rằng hôn lễ theo tây phương khi làm nghi thức là tân lang có thể hôn tân nương, không sánh bằng nghi thức Trung hoa là đưa tân nương vào động phòng, em hiểu rồi, vậy chúng ta sẽ tổ chức theo nghi thức tây phương!”

“Không, Trung Hoa!” Cảnh Thần Hạo nói một cách tình nguyện.

Lúc này anh chỉ buồn khi nghĩ đến trong hôn lễ không được nhìn thấy mặt cô, chứ anh hoàn toàn không nghĩ đến những điều cô vừa nói.

Đưa tân nương vào động phòng đó là một ân huệ, so với một nụ hôn, thì quả thật đó là một ân huệ lớn lao.

“Quả Nhiễm là một suy nghĩ thấp kém!” Cô lắc lắc đầu, xoay người hương lưng mình về phía anh và nói “Em ngủ đây!”

“Ừ.”

Thần Hạo chăm rài buông đôi tay đang ôm chặt Nhiễm Nhiễm, cô giờ đang trong lòng anh rồi, anh còn lo lắng thêm điều gì nữa.

Tại nhà Âu Dương

Âu Dương Lập sau khi đã lấy viên đạn ra, anh chỉ nằm ở nhà, người bên cạnh chăm sóc anh là Hòa Miêu.

Hai tay cô đặt lên bụng dưới, phần bụng vẫn còn nhô ra, nỗi sợ hãi ngày hôm qua không làm ảnh hưởng gì đến cô

Tay phải Âu Dương Lập bị trúng hai phát đạn, tạm thời anh không thể cử động được, cần được chăm sóc kể cả trong bữa ăn.

Anh nằm lặng lẽ trên giường, gương mặt xanh xao, đôi môi trắng bệch không còn chút máu.

“Anh Âu Dương, anh thật sự là rất thích cô ấy sao?” cô hỏi nhỏ.

Âu Dương Lập hướng mắt lên trần nhà, như thể là không nghe thấy cô nói, lại như thể rằng nghe rất rõ cô ấy đang nói gì.

Câu nói này từ trước đến nay anh chưa từng hỏi bản thân mình.

Anh có thật là rất thích Bùi Nhiễm Nhiễm không?

Chắc là có!

Nếu như không có, thì tại sao mỗi khi nghe đến tên cô, lòng anh lại đau nhói như vậy, thậm chí anh đã có dự tính, không cần công ty nữa, bỏ mặc tất cả cùng cô ấy rời xa nơi này.

Nhưng kết cuộc cuối cùng thì sao?

Khi cô ấy nhìn thấy Cảnh Thần Hạo đã không do dự mà bước đi với anh ta.

Trong lòng cô ấy giờ đã không còn Dương lập nữa, mà chỉ có mỗi mình Cảnh Thần Hạo.

Cho dù như vậy, thì trong lòng Bùi Nhiễm Nhiễm từ lâu đã có sự hoài nghi, họ có đến được với nhau thì cũng không thể bên nhau suốt đời được.

“Chúng tôi là thanh mai trúc mã trong mười năm, từ lúc cô ấy mười tuổi đến tuổi đôi mươi, chúng tôi thường xuyên ở bên nhau.” Anh đột nhiên nói ra câu này.

Như là đang nói với Hòa Miêu, và cũng đang nói với bản thân anh.

Nhưng năm cô ấy hai mươi tuổi, anh đã đi cưới một người con gái khác, một người mà anh không hề yêu.

“Tôi gặp cô ấy vào một buổi chiều vui ánh nắng chói chang, dưới cây bạch quả của Bùi Gia Trang trong tia nắng xen qua từng kẽ lá, cô ấy ngồi đối diện trước tranh vẽ nghiêm túc vẽ tôi, tôi cứ nghĩ cô ấy đang vẽ phong cảnh trước mặt mình, nhưng khi bước đến gần mới phát hiện, thì ra cô đang thiết kế vẽ một sợi dây chuyền.”

Lúc đó cô ấy mới mười tuổi, với độ tuổi ấy cô đã khác biệt nhiều với những đứa trẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 335

Từ nhỏ cô đã sống trong hoàn cảnh gia đình như thế, thường nghe thường thấy, nên đối với những đồ vật rất có năng khiếu, tự nhiên đều biết vẽ.

Bùi Nhiễm Nhiễm mà anh quen biết là cô gái thông minh nhất, xinh đẹp nhất.

Lúc đó, bác Trai Bùi dẫn anh đến trước mặt cô, giới thiệu đơn giản, sau đó bọn họ chơi cùng với nhau.

Anh còn nhớ lúc đó, cô hay buộc tóc đuôi ngựa, trong tay cầm bút, nghiêng đầu nhìn anh, ánh nắng chiếu xuyên mặt cô, nhưng nụ cười trên mặt cô càng rực rỡ hơn ánh mặt trời.

“Anh Lập.”

Đó là câu nói đầu tiên anh nói với cô.

Hai người dần dần quen thuộc, anh cũng không biết từ khi nào, miệng cô không gọi anh là anh Lập nữa, mà chuyển thành Lập.

Sau đó, tình đầu nảy nở, hai đứa bé vô tình bên nhau theo lẽ tự nhiên.

Lúc đó thật hạnh phúc biết bao, nếu không có chuyện 6 năm trước, bọn họ sẽ cứ hạnh phúc như thế.

Cảnh Thần Hạo sẽ không có cơ hội xen vào.

Âu Dương Lập nói không đúng, đó toàn là hồi ức của anh, mà Hòa Miêu nhìn bộ dạng anh như thế, chén trong tay bỗng rót xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ xin lỗi, “Anh Âu Dương, ngại quá, em trượt tay!”

“Không sao! Anh không muốn ăn.” Âu Dương Lập không nhìn cô, cảm xúc anh vẫn chìm trong những hồi ức.

Còn Hòa Miêu cúi đầu nhìn những mảnh vỡ dưới nền nhà, vốn là không muốn cho anh ăn, nên mới đập vỡ.

Trong lòng anh trước giờ không có cô, tìm đến cô chỉ vì cô còn trẻ, cô còn đi học, cô chỉ là thể xác của Bùi Nhiễm Nhiễm mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô không biết nên như thế nào, nhìn anh cái, rồi đứng dậy.

“Anh Âu Dương, em đi gọi người giúp việc qua don.” Cô đứng dậy rời khỏi phòng.

Hòa Miêu đối với việc cô rời đi hoàn toàn không biết, thậm chí anh còn không biết người giúp việc có đến hay không.

Anh vẫn còn sống trong hồi ức cũ, nhưng đột nhiên nghĩ đến những sự việc xảy ra gần đây, trong lòng anh nổi lửa, đặc biệt là tay của anh.

Anh đã khổ công lập 1 kế hoạch như thế, vậy mà cuối cùng lại rơi vào kết cục thế này.

Anh không cam tâm, không cam tâm

.....

Bùi Nhiễm Nhiễm ở nhà nghỉ ngơi 1 ngày, ngày thứ 2 thì đến công ty.

Tin cô về đến công ty lan truyền rất nhanh, vừa vào văn phòng, đã thấy Lâm Tri Hiểu cầm 1 đồ giữ nhiệt đi vào.

“Nhiễm Nhiễm của tớ, cậu còn sống thật tốt quá!” Lâm Tri Hiểu bỏ đồ trên tay xuống, nhanh chóng ôm lấy cô.

Ánh mắt Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy đồ cô vừa đặt xuống, Lâm Tri Hiểu hôm nay lại mang com đến công ty.

“Nhiễm Nhiễm, đây là để cậu bồi bổ thân thể, hôm nay mình đặc biệt hầm, nhân lúc nóng ăn chút, nếu không, trưa hâm lại tí.” Lâm Tri Hiểu đưa đồ giữ ấm cung dâng như bảo vật.

“Ừ ừ, để đó đi! Trưa rồi tính.” Cô mướn ăn sáng, vẫn chưa muốn ăn.

Đặc biệt là canh gà đại bổ như thế.

“Nhiễm Nhiễm, cậu làm tớ chết khiếp, tớ còn cho rằng cậu, cậu...” Lâm Tri Hiểu nhìn cô, những đau khổ trong thời gian qua trào dâng.

Cô không tài nào nói lên sự khó chịu trong lòng, may mà cô vẫn còn sống tốt.

“Tớ phước lớn mạng lớn, sao có thể chết như thế!” Cô giả bộ làm vẻ thanh thản.

Cô thật không ngờ bên ngoài lại có lời đồn như thế.

Âu Dương Lập thật là tốn nhiều công sức.

Lấy biển số xe giả, khiến cô cho rằng Cảnh Thần Hạo đã chết, rồi tạo cảnh xe lao xuống hồ, khiến Cảnh Thần Hạo nghĩ cô đã chết.

Cái đầu óc giỏi thế, sao không đi làm đạo diễn đi.

“Đúng đúng đúng, sao cậu nhanh vậy được, phụt phụt phụt, sẽ không, Nhiễm Nhiễm của tớ sẽ sống đến 99 tuổi!” Lâm Tri Hiểu vui mừng nhìn cô, “Tớ đi làm việc trước, mấy ngày nay chẳng ai tập trung làm, Đại Boss thời gian này bận lắm đây, cậu cũng vất cả rồi!”

“Cậu còn vất vả hơn tớ, cậu đi đi!” Bùi Nhiễm Nhiễm mắt nhìn cô rời khỏi phòng làm việc.

Thực ra Cảnh Thần Hạo không sắp xếp công việc gì cho cô, thời gian cô không ở đây, toàn bộ công việc đều do Ứng Ngữ làm, còn có Lâm Tri Hiểu.

Điện thoại của cô cũng bị Cảnh Thần Hạo thay cái khác, nhưng không còn số liên lạc cụ, cô tìm trong máy tính số điện thoại của Hòa Thảo.

Gọi qua đó.

Nửa tiếng sau, bọn họ gặp ở 1 quán cà phê.

Hòa Thảo làm khách mời cho bộ phim của Cao Thâm, dù chỉ xuất hiện có 10 phút, nhưng khán giả vô cùng ấn tượng với cô diễn viên mới với hình tượng trong sáng này.

Sau đó có 1 bộ phim đề tài thanh xuân vườn trường cũng mời cô làm nữ chính, giờ đang bắt đầu quay.

Bùi Nhiễm Nhiễm đặc biệt đặt 1 phòng riêng, lúc cô ta đến còn mang kính râm, và khẩu trang, giả trang giống như 1 đại minh tinh sẽ bị theo dõi.

“Chị Bùi.” Cô vào tới thì tháo khẩu trang và kính râm xuống, cười nhẹ ngồi đối diện cô.

“Muốn uống gì, em cứ gọi! Chị mời!” Hòa Thảo cười nói.

Hòa Thảo thấy ngại nhìn cô, “Để em mới, trước đây chị giúp em rất nhiều, kiểu nào cũng phải do em mời.”

“Vậy được.” Cô không từ chối nữa.

2 ly cà phê nhanh chóng được bung lên, Hòa Thảo cầm ly cà phê nhìn cô, “Chị Bùi, có thể gặp lại chị thật tuyệt.”

Mấy ngày trước, thành phố A nổi lên chuyện, Cảnh Thần Hạo ở bên sông vớt xác ai đó, có thể khiến anh kích động như thế, nhất định là chị rồi.

May mà chị vẫn còn sống.

“Chị không dễ chết thế đâu, đặc biệt là không thể để người khác được như ý.” Bùi Nhiễm Nhiễm bung ly cà phê nhìn cô cười, rồi uống.

2 người ở phòng riêng nói 1 hồi, Bùi Nhiễm Nhiễm từ trong túi lấy điện thoại ra, ấn vài cái, màn hình vẫn màu đen.

Cô bỏ điện thoại lại vào túi, “Điện thoại chị hết pin rồi, có thể mượn điện thoại em gọi cuộc gọi không?”

“Được chứ.” Hòa Thảo lập tức đưa điện thoại ra, cho cô.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn chiếc điện thoại có vẻ mới, điện thoại trước đây của Hòa Thảo, không phải vậy.

Nhìn mức độ mới cũ, chắc là chưa mua bao lâu.

“Mật khẩu 0606.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhập mật khẩu, trước mặt cô ta, gọi về nhà, bên trong là giọng của Dương Dương Noãn Noãn, trái tim cô trở nên ấm áp.

Cô cúp điện thoại, trả điện thoại cho cô, “Em đổi điện thoại.”

“Điện thoại trước đây mất rồi, còn bị ông bầu chửi cho 1 trận, nhưng em thấy không sao, trong điện thoại cũng không có hình ảnh riêng tư gì.” Hòa Thảo ngại ngại nhìn cô, “Điện thoại đó dùng lâu rồi, có lẽ ông trời cũng thấy em nên đổi cái khác.”

“Cái cũ không đi cái mới không đến.” Bùi Nhiễm Nhiễm cười, nhìn bộ dạng của cô không giống nói dối.

Lúc trước người dùng điện thoại của cô gửi tin nhắn cho cô, vốn không phải là cô.

Có thể đây đều là kế hoạch của Âu Dương Lập, thần không biết quỷ không hay ăn cắp điện thoại của cô, sau đó lại dùng nó nhắn tin cho mình.

Quả nhiên anh đã không còn là Âu Dương Lập 6 năm trước, thật là thâm sâu khó đoán.

2 người ngồi thêm xíu nữa, thì rời khỏi quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 336

Lúc Bùi Nhiễm Nhiễm trở về, trong đại sảnh gặp được Thích Thịnh Thiên.

Anh hình như không mấy vui cho lắm, lúc nhìn thấy cô, chào hỏi một cách không có dùng sức, “Chị dâu.”

Hai người cùng nhau đi vào thang máy, Thích Thịnh Thiên bám số tầng, liền dựa vào tường thang máy, trên mặt hình như viết năm chữ lớn, không gì đáng lưu luyến.

“Anh không phải vì không theo đuổi được Tri Hiểu, cúi đầu ủ rũ thành như thế chứ?” Anh chẳng phải là hoa hoa công tử tung hoành trong rừng sao, không vì một chút sai lầm, liền cúi đầu bỏ cuộc, tinh thần mất mát.

“Chị dâu, chị quá xem thường em rồi! Không đúng, em nói theo đuổi cô ấy khi nào?” Thích Thịnh Thiên lập tức tinh táo lên, bọn họ rốt cuộc là khi nào bắt đầu có tin đồn đó.

“Anh không à, vậy anh bây giờ là sao? Nhìn thấy tôi sống sót trở về, khiến anh thất vọng rồi?” Cô cười cười, nhìn thấy anh còn sống, cô vẫn khá hân hạnh đấy.

Bọn họ đều không sao, bọn họ vẫn đang sống tốt.

“Chị dâu, chị còn sống em đương nhiên vui mừng rồi, nhưng hôm qua em đã vui đủ rồi!” Thích Thịnh Thiên hơi nghiêng đầu, nhìn vào cửa thang máy.

Bùi Nhiễm Nhiễm liền đi ra trước, Thích Thịnh Thiên đi kế bên cô, anh vẫn chưa nói cô nghe anh rốt cuộc bị làm sao?

“Chuyện trên công việc?” Cô nghi hoặc nhìn anh.

“Không phải, chị dâu, em có thể do hôm qua ngủ không đủ.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn mặt anh, hơi gật đầu, “Thấy được, nói sao thì 11 giờ mới đến công ty.”

Thích Thịnh Thiên cũng nhìn cô, “Chị dâu chị cũng vậy thôi.”

“Tôi đã đến rồi, đây là lần thứ hai vào công ty.” Cô quay lưng liền đi về phía văn phòng của mình.

Cô vào trong liền phát hiện Bùi Nhã Phán đang ngồi đối diện bàn làm việc, trên tay đang nghịch một miếng ngọc bội màu xanh bích.

Bùi Nhã Phán nhìn thấy cô bước vào, lập tức đứng dậy, cười gọi lên, “Chị họ!”

“Ngồi đi!” Ánh mắt của cô ngừng lại trên miếng ngọc trên tay của cô ta.

Đó chẳng phải là miếng ngọc trong phòng nghỉ ngơi của Cảnh Thần Hạo sao?

Tại sao lại ở trong tay Bùi Nhã Phán?

Đó là ngọc bội của cô đấy!

Chị họ, nửa tháng nay lo lắng gần chết, đặc biệt là anh rể, bây giờ em nhớ lại vẻ mặt mất hồn của anh ấy, liền cảm giác được anh ấy rất là yêu chị!” Bùi Nhã Phán đột nhiên nắm chặt miếng ngọc bội trên tay, cười nghiêng người dựa vào bàn, “Chị họ, nạn lớn không chết nhất định sẽ có hậu phúc, sau này nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió!”

“Uhm” Cô nhỏ tiếng áp lại, không xem miếng ngọc bội trên tay cô ta nữa, cúi đầu sắp xếp văn kiện trên bàn.

“Em dạo này đang làm gì?” Cô giả vờ vô ý hỏi.

“Vốn dĩ định đi tìm việc làm, nhưng vì trước đó chị họ xảy ra chuyện, liền chậm trễ đến giờ, em vừa đi phỏng vấn ở phòng nhân sự, phòng tài vụ vừa có một kế toán phải về quê sinh con, em trước đó chẳng phải là học quản lý tài vụ sao! Vừa đúng lúc!” Bùi Nhã Phán cười nói, vô tình để ngọc bội bỏ vào trong túi xách, “Chị họ, sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy động tác của cô ta, trong lòng có chút nghi hoặc, “Uhm, làm tốt công việc, có cần chị dẫn em đi làm quen với môi trường làm việc?”

Không lẽ do cô nhìn nhầm rồi, đó thật ra không phải ngọc bội của cô.

“Vâng ạ!”

Bùi Nhiễm Nhiễm quen thuộc nhất thật ra là tầng này, mấy tầng khác cô thật ra không mấy quen thuộc, đang đứng lúc mượn cơ hội này, cô cũng đi tham quan thử.

Dẫn Bùi Nhã Phán đi tham quan công ty, buổi trưa cùng nhau đi căn tin ăn cơm, cô ta ngày mai mới đi làm.

Ăn cơm trưa xong, Bùi Nhiễm Nhiễm liền trở lại lên lầu, trực tiếp đi văn phòng của Cảnh Thần Hạo.

Anh không ngờ lại không ở trong văn phòng.

Cô không nghĩ ngợi nhiều đi vào phòng nghỉ ngơi, mở tủ áo ra lục lọi bên trong, toàn là áo sơ mi trắng, bản thân cô cũng không nhớ rõ là lần trước để miếng ngọc ở trong bộ quần áo nào.

Nhưng cô không tìm ra được.

Không tìm ra được thật.

Nếu như miếng ngọc trên tay Bùi Nhã Phán là lấy từ đây thật, cô ta vào phòng nghỉ ngơi của Cảnh Thần Hạo?

Còn mở cả tủ quần áo?

Hay là Cảnh Thần Hạo cũng ở đây, cô nam quả nữ.....

Bùi Nhiễm Nhiễm lắc đầu, cô đang nghĩ gì thế!

Cô quay lưng nhìn vào chiếc giường trong phòng nghỉ ngơi, trên đó không có dấu vết bừa bộn, nhưng trên đó có một cái áo sơ mi, cô cầm lên xem thử, trên áo sơ mi có vết cà phê.

Tiện tay vớt áo sơ mi về chỗ cũ, cô liền ra khỏi phòng của Cảnh Thần Hạo.

Cả một buổi chiều, trong lòng cô có chút lo âu, Cảnh Thần Hạo lại không ở công ty, lúc sắp tan ca anh mới về.

Hai người cùng ngồi xe về nhà, trên xe Cảnh Thần Hạo vừa đưa tay với cô, người cô liền di chuyển sang kế bên.

Cảnh Thần Hạo thấy vậy, cũng di chuyển theo hướng của cô, “Giận rồi sao?”

“Em giận cái gì?” Cô nghiêng đầu nhìn anh.

“Ra ngoài bàn chuyện hợp tác, không có dẫn em.” Anh cũng muốn dẫn cô đi theo, nhưng lúc anh đi cô không ở công ty.

“Anh đúng là không hiểu lòng phụ nữ chút nào! Càng không hiểu lòng em!” Cô mím môi cười nhạt, anh vẫn chưa hoàn toàn biết được tâm trạng lúc này của cô.

Ánh mắt Cảnh Thần Hạo tí lại nhìn cô, anh đích thực không quá rõ tâm trạng lúc này của cô, cho nên chỉ có thể.....

Lấy hết can đảm ôm lấy eo nhỏ của cô, khuôn mặt áp sát trước mặt cô, “Nói!”

“Em đi phòng nghỉ ngơi tìm anh, nhìn thấy anh tùy tiện vớt áo bẩn, chê anh.” Còn chuyện miếng ngọc, cô không hề nhắc đến.

Cô không xác định Cảnh Thần Hạo có biết miếng ngọc đó là của cô không, nhưng miếng ngọc đó tại sao lại ở trong tay Bùi Nhã Phán.

Ở nơi phòng nghỉ ngơi.

Cô chỉ ít hiểu được Cảnh Thần Hạo, anh không thể là loại người sẽ mang miếng ngọc để trong văn phòng, hỏi Bùi Nhã Phán miếng ngọc đó có phải của cô không.

“Đi vội, không có dọn.” Huống chi, anh cũng không phải kiểu người biết dọn dẹp, ắt nhiên có người biết đến dọn.

“Quyết đoán chê anh.” Cô quay đầu nhìn lên áo sơ mi trên người anh, đột nhiên đưa tay vào trong áo vest của anh, cởi một nút áo duy nhất.

Cảnh Thần Hạo nhú mày, hôm nay Nhiễm Nhiễm của anh đột nhiên lại nhiệt tình thế?

Cảm giác được bàn tay của cô sờ vào ngực anh, cả người anh có chút cứng đờ, trên mặt lạnh lùng dần dần lộ ra chút vui.

Bùi Nhiễm Nhiễm sờ đến vị trí túi áo sơ mi trước ngực anh đích thực có thể đặt được miếng ngọc đó, và lúc này lại trống rỗng.

Trên mặt xinh đẹp của cô tức thời trầm đi vài phần.

Lúc cô định rời khỏi, nhưng lại bị Cảnh Thần Hạo khóa chặt lưng sau, mắt nhìn thấy mặt anh kề đến, cô vội vàng nghiêng đầu đi, “Đừng, đang ở trên xe!”

“Nhiễm Nhiễm, lửa do em bén lên.” Cô tại sao không chịu trách nhiệm dập lửa!

“Em chỉ sờ một chút, chưa đến nổi chứ?” Cô bây giờ cực kì giận, làm gì có tâm trạng hôn anh.

Ai biết được miệng anh có sạch sẽ không, có hôn qua người phụ nữ khác không.

“Nhiệm Nhiệm, rốt cuộc sao thế?” Trong lòng anh có niềm báo mãnh liệt, Nhiệm Nhiệm của anh đang giận, hơn nữa rất giận.

Thậm chí kháng cự tiếp xúc với anh.

Trong lòng anh bắt đầu căng thẳng lên, lại nhớ đến ánh mắt xa lạ trước đó.

Cảm giác lúc được lúc mất này, trái tim của anh đột nhiên rất đau.

“Em họ em ở công ty đi làm rồi?” Cô cười hỏi.

Trong lòng Cảnh Thần Hạo thờ phào nhẹ nhõm, “Anh không biết, hôm nay có gặp qua em ấy, em ấy là đến tìm em đó, lúc đó em không ở đây.”

“Còn nữa?” Công ty tìm một nhân viên tài vụ nho nhỏ, Cảnh Thần Hạo đích thực sẽ không truy hỏi.

Anh có thể không biết Bùi Nhã Phán đến công ty đi làm, nhưng chuyện miếng ngọc, cô không thể giải bày được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 337

"Còn nữa?"

Bùi Nhiệm Nhiệm nhìn cái mặt tỏ ra nghi vấn của anh ta, bỗng nhiên rất muốn cho một nắm đấm vào mặt anh ta, còn ở đó giả vờ vô tội.

Cô ta bỗng bật cười, ngắt nhe cái mặt anh ta, "từ từ suy nghĩ, nghĩ không ra, thì tối nay đừng hòng lên giường của em!"

Nghiêm trọng như vậy sao!

Cảnh Thần Hạo tròn to mắt nhìn, sao Nhiệm Nhiệm lại nói chuyện nghiêm trọng vậy, không cho lên giường quả là sự trừng phạt tàn bạo mà!

Đại Boss nâng bốc cái mặt cô ta, nhìn mặt nhau, nghiêm túc nói, "Nhiệm Nhiệm, để anh kể những chuyện đã làm vào ngày hôm nay cho em biết, em muốn bắt đầu từ đâu kể."

Cô ta gật đầu, tỏ ý chăm chú lắng nghe.

Sau đó, Cảnh Thần Hạo đã thật sự ở trong xe đem toàn bộ sự việc xảy ra sáng sớm hôm nay tỉ mỉ chi tiết kể cho cô nghe.

Ngay cả lúc nào vào nhà vệ sinh cũng kể cho cô rõ mông một.

Bùi Nhã Phán đến tìm cô ta, bởi vì cô ta không có mặt, nên đến văn phòng của Cảnh Thần Hạo, Lâm Tri Hiểu bưng một ly trà nóng hỏi cho cô ta, vào lúc đó anh ta đang nghiêm túc xem báo biểu của công ty, không chú ý ly cà phê đang nóng hổi.

Nóng trúng chiếc lược, nên nôn ra.

Anh ta bèn vào trong thay cái áo trong, ra ngoài phòng thư giãn thì phát hiện trong cái túi có cái ngọc bội, anh ta sẵn tay đặt lên bàn, Bùi Nhã Phán thấy vậy kích động cầm lên, nói là cô đã thất lạc nhiều năm rồi.

Anh ta cũng không biết cái ngọc bội đó là của ai, bèn cho cô ta lấy đi, sau đó anh ta đi ngoài.

Cảnh Thần Hạo còn kể luôn việc bàn chuyện hợp tác chiều nay, Bùi Nhiệm Nhiệm đã không còn tâm trí tiếp tục nghe nữa.

Cô ta có cảm giác như chuyện Cảnh Thần Hạo kể đều không phải sự thật.

Lại còn chuyện của Âu Dương Lập, anh ta lợi hại vậy, sao lại điều tra không ra!

Có phải anh ta cố ý che giấu cô ta?

Bỗng nhiên có rất nhiều điều bí ẩn quanh quẩn trong đầu cô không thể nào phải đi được, cô bỗng cảm thấy phiền toái.

"Ngừng! Đủ rồi!" tay chỗ của Bùi Nhiệm Nhiệm vịn vào hai môi anh ta, "tối nay em ngủ cùng Noãn Noãn."

"Vợ ơi, lời anh nói vẫn chưa đủ chi tiết sao?" rốt cuộc anh ta tại sao lại phải nhận sự trừng phạt như thế?

Anh hoàn toàn không hiểu bản thân đã sai chỗ nào.

Đại Boss rất buồn rầu, cực kỳ buồn rầu.

Trầm mặt lại, nhưng khi đối mặt với người vợ thương yêu, anh ta không có chút bực bội, không thể nảy lửa với cô ấy được.

"Không phải là vấn đề này!" cô ta dựa vào lưng ghế, trong đầu rất rối bời.

Không chỉ vì chuyện của Âu Dương, mà còn chuyện của Bùi Nhã Phán nữa.

Cho dù có mảnh giấy của mẹ, nhưng trong lòng cô vẫn chọn tin tưởng anh ta, thậm chí còn nhìn thấy tên anh ta lúc ở nhà Âu Dương Lập, trong lòng cô không ngừng hoài nghi, không biết có phải Âu Dương Lập cố tình không.

Nhưng mà ngọc bội.....

Nếu như ngọc bội trên tay cô, Bùi Nhã Phán hỏi cô ta cần, cô ta sẽ không do dự mà đưa cho cô ta, thậm chí rất vui vẻ nữa.

Nhưng nó lại từ tay Cảnh Thần Hạo đưa cho, trong lòng cô có chút không thoải mái.

"Vợ, em ghen à?" anh ta như ngửi được mùi chua nồng.

"Ghen cái đầu của anh!" Bùi Nhiễm Nhiễm cũng không thèm nhìn anh nữa.

"Anh thề, hôm nay ngoại trừ em ra, không có đụng đến một sợi tóc của người phụ nữ nào hết." Anh ta thật sự rất oan ức mà.

Nhưng mà có thể thấy được Nhiễm Nhiễm vì anh ta mà ghen, trong lòng anh thầm vui mừng.

Nhiễm Nhiễm của anh ta bởi vì anh ta cho nên mới ghen tuông đấy.

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn thấy gương mặt tuần tú đó không kè bên người của cô, trong lòng càng không thoải mái nữa.

Anh không đụng đến một sợi tóc của cô ta, có đụng cũng chỉ là đụng những nơi khác thôi.

"Nhiễm Nhiễm....."

"Nhiễm cái gì cũng vô dụng thôi! Rời xa em ra!"

Đại Boss im lặng nhìn cô ta, trong đầu anh ta không ngừng xoay chuyển, rốt cuộc anh ta không làm chuyện ác tày trời gì cả.

Sao lại khiến Nhiễm Nhiễm giận dữ như thế.

Anh ta suy đi nghĩ lại, kết luận cuối cùng là, anh ta cũng không biết.

Lúc về đến nhà, Bùi Nhiễm Nhiễm lập tức từ trên xe bước xuống, hoàn toàn mặc kệ anh ta, điệu bộ giống như chạy vào nhà.

Cảnh Thần Hạo nhìn bóng dáng cô ta như không kịp tháo thoát, bước lớn như sao băng theo sau, cả người bốc lên một bầu không khí âm u lạnh lẽo, so với không khí hiện tại còn lạnh thấu xương hơn nữa.

Lúc anh ta đi ngang qua đại sảnh, Bùi Nhiễm Nhiễm đã đứng chính giữa Dương Dương Noãn Noãn, vui vẻ nói chuyện với hai đứa.

Anh ta lạnh mặt đi qua, từ trên cao nhìn xuống bọn họ, Dương Dương Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn anh ta, trề miệng một lời nói, "daddy!"

"Ừm, ngoan." Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đứng chính giữa.

Bùi Nhiễm Nhiễm chú ý đến ánh nhìn của anh ta, nhưng vẫn mặc kệ, tiếp tục nhìn cái ipad trên tay, bên trong đang chiếu phim hoạt hình, cùng xem với Noãn Noãn.

Qua vài phút, Cảnh Thần Hạo vẫn duy trì động tác lúc nãy, cúi đầu nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm.

"Daddy, anh đứng nơi đó lâu vậy không mệt à?" Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn anh ta, đặc biệt nghĩa khí vỗ lên chiếc ghế sofa cạnh cô bé, "daddy, ngồi."

Anh ta nhìn gương mặt nhỏ của Noãn Noãn, ngồi xuống bên cạnh cô bé, sau khi ngồi xuống liền bế cô bé dậy, ngồi lên đùi anh ta, anh ta thuận lý thành chương ngồi bên cạnh Nhiễm Nhiễm.

Bùi Nhiễm Nhiễm ánh mắt liếc nhìn động tác nhỏ của anh ta, đưa cái ipad trên tay cho Dương Dương, ôm Dương Dương ngồi lên đùi mình.

Cảnh Thần Hạo nhìn cử chỉ của cô ta, anh ta nhận, tối nay còn nhiều thời gian mà, anh ta không tin mình không giải quyết được cô ta.

Sau khi ăn cơm tối xong, nhìn thấy Noãn Noãn đặt đĩa xuống, Bùi Nhiễm Nhiễm muốn nói chuyện với Noãn Noãn, nhưng đã bị Cảnh Thần Hạo xen vào nói trước rồi.

"Đẫn Noãn Noãn trở về phòng."

"Dạ!"

Người hầu đang đứng bên cạnh hầu hạ cả nhà liền dẫn Dương Dương Noãn Noãn đi.

Bọn họ vừa đi xong, cô ta cũng đặt đĩa trên tay xuống, lau chùi miệng cũng rời khỏi phòng ăn, người phía sau cũng đi theo.

Có phải cô ta ngay cả quyền giặt dãi tại nhà anh cũng không có?

Cô ta bước nhỏ lên lầu, vừa bước đến góc quẹo lầu hai, bèn bị anh ta bắt lấy.

Vóc dáng nhỏ nhắn bị anh ta ôm chặt vào lòng, "Nhiễm Nhiễm, em thật sự giận à?"

Cô ta không ngừng nghĩ cách thoát khỏi lòng anh, nhưng anh ta càng ôm càng chặt, cô ta nhón chân lên toàn thân nhấc cao lên.

Hai tay của Cảnh Thần Hạo ôm chặt eo cô ta, sao lại không buông ra.

"Nhiễm Nhiễm, có phải em đang thử lực cánh tay anh không?" anh làm sao nỡ thả cô ta ra được, tuyệt đối không thể buông cô ấy ra.

Cô ta vừa nghĩ muốn chạm chân xuống đất, liền bị anh ta bồng lên, tiến về phía trong phòng.

"Cảnh Thần Hạo anh thả em ra! Thả em ra!" tiếng cô ta hơi lớn, cái eo cô ta bị anh ta ôm rất chặt.

Càng đáng ghét hơn, bây giờ cô ta vẫn còn rất giận, sao lại có thể để anh ấy bồng đi chứ.

Không được!

Hai chân không ngừng lay động, chân sau lại càng đá anh ta vô số lần.

"Thả em ra, anh thả em ra!"

"Đừng la lớn tiếng như thế, người ta nghĩ anh đang ức hiếp em đấy!" Cảnh Thần Hạo đá mạnh cửa phòng, vào trong đá thêm cái nữa.

Cửa phòng hoàn toàn đóng sầm lại, cả người cô càng vùng vẫy dữ hơn.

Bởi vì cô ta biết rằng, trong phòng được cách âm rất tốt, cô ta có la hét ra sao, cũng không sao.

"Anh thả em ra, không biết rằng em đang rất giận sao?" có phải anh ta nghe không hiểu tiếng người không.

"không thả!" Cô ta là của anh, sao có thể thả cô ta ra được.

Ngoại trừ.....

Hay là đề lên người cô ta, giống như bây giờ vậy.

Thân thể Bùi Nhiễm Nhiễm rơi xuống chiếc giường lớn, hai mắt nhìn anh ta chăm chăm, làn môi mỏng khẽ động, dùng sức nhéo mạnh cái eo của anh ta, "bước xuống người em!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338

“Em muốn ở trên?” Cảnh Thần Hạo vì động tác của cô, mà cơ thể xê dịch.

“Anh nghe không hiểu lời gián tiếp đúng không?” Cô tức giận nhìn.

Cánh Thần Hạo cúi đầu đến gần cô, tiếp xúc tai cô, mà không nói chuyện, còn bị cô tát 1 cái, không ngừng nghiêng qua hướng khác, “Anh tránh xa em chút!”

“Bà xã, ý em là mặt anh xa em chút, nhưng nơi khác, có thể gần chút.” Mặt anh bị nghiêng gần mép giường, tay nhỏ ấm nóng của cô áp lên mặt anh.

“Trong đầu anh chỉ có chuyện đó sao?” Cô phục anh rồi.

“Trong đầu anh đều là em, có em thì có chuyện đó.” Cô đối với những người phụ nữ khác đều không có hứng thú.

“Anh tưởng nói vậy em sẽ cảm động, tối nay anh đừng nghĩ nữa.” Lòng cô tức giận không thôi!

“Được, anh thua, tâm trạng của vợ quan trọng nhất.” Cánh Thần Hạo từ cơ thể cô lật qua, nhanh chóng đứng bên giường.

Cúi đầu nhìn cô, “Nhưng anh có điều kiện, vẫn cùng ngủ với em.”

“Anh dám!” Cô kéo chăn che người, cảnh cáo nhìn anh, “Cái gì mà cùng ngủ, cái gì mà chỉ để không động, anh tưởng lần đầu em ngủ chung với anh sao! Không có cửa!”

“Bà xã, em nghi ngờ nhân phẩm của anh.” Rõ ràng anh là người nói lời giữ lời.

“Kêu anh nhẹ chút trước giờ chưa từng, anh là người nói lời không giữ lời!” Cô dùng chăn cuộn chặt mình, “Anh ra ngoài! Biệt thự lớn vậy, nhiều phòng vậy, anh tùy tiện ngủ, anh không đi em đi!”

Đôi mắt đen khóa chặt cô, cơ thể thon dài đến gần cô, “Em đang ép anh bây giờ lên giường của em, làm em”

Bùi Nhiễm Nhiễm ngậy người, nam nhân này thật sự nói ra thì làm được.

Cô bắt lực chịu thua, “Được rồi! Giường lớn vậy, mỗi người 1 nửa.”

“Có thể.”

Đêm đó, 2 người nằm trên giường, lần đầu ở gần nhau, khoảng cách lại xa vậy, Bùi Nhiễm Nhiễm như nằm trên mép giường.

Trong phòng cô có thể cảm nhận rõ anh ở bên cô, hơi thở thanh lạnh bao quanh cô, đặc biệt là sau khi tắt đèn.

Cô luôn bất an, nhưng nửa tiếng sau, anh vẫn như cũ không động.

Cô yên tâm rồi, Cánh Thần Hạo có lúc nói cũng giữ lời.

Cô yên tâm nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm.

Cô mơ, mơ thấy cơ thể bị cục đá lớn đè, nặng đến không thở nổi.

Cô không ngừng hô hấp. cứ thế hô hấp.

Đột nhiên, cục đá lộ ra cái lưỡi, thâm nhập vào miệng cô, miệng lưỡi giao nhau.

Cô không ngừng lắc đầu, muốn nói không cần, nhưng nó không thả ra.

Hung hăng cắn 1 cái, anh lập tức lùi ra.

Cô như cảm nhận được mùi tanh của máu.

Cô mạnh mẽ mở mắt, Cánh Thần Hạo vờn vàng áp trên cô, trong phòng tối đen, nhìn không rõ mặt anh, nhưng cô có thể cảm nhận được sự tức giận tỏa ra trên người anh.

Cô mở đèn giường, nghiêng đầu nhìn anh, “A...”

Cánh Thần Hạo đưa lưỡi ra, trên đó còn máu, mà mặt anh lạnh lùng, nhìn chăm chăm cô.

Cô liền kéo mấy tờ khăn giấy, để anh lau máu, cô chú ý đến thân dưới của anh, đã nói tối nay cái gì cũng không làm.

Quả nhiên lời anh nói không thể tin, nam nhân có thể tin, thì heo cũng biết leo cây.

Cánh Thần Hạo là tên lừa đảo!

Cô trừng anh mấy cái, để khăn giấy vào thùng rác mới phát hiện, trên người cô không mặc gì.

Anh coi lúc nào?

Cô kéo chăn đắp lên người, tức giận nhìn anh: “Nói là đêm nay không chạm em! Đại boss phẩm chất của anh đâu! Danh dự của anh đâu!”

“Đã qua 12h.” Cảnh Thần Hạo liếm môi nói, giọng hoàn toàn không còn khí chất không giận mà uy của bình thường.

“Anh...” Cô nhìn lưỡi chảy máu của anh, lòng tức nhưng không biết nên đối với anh thế nào.

Ánh mắt vô thức dời xuống, muốn thoát khỏi vật gì đang áp lên người cô, “Xuống đi!”

Anh chỉ lưỡi, “EM phải bồi thường cho anh.”

Cô ôm chặt chăn, nghĩ đến ác mộng lúc nãy, “Ai bảo anh quậy? Hại em gặp ác mộng, mơ thấy bị 1 cục đá lạ đè lên, anh nặng quá!”

“Mai bắt đầu giảm cân.”

Bùi Nhiễm Nhiễm nhìn cơ thể trần của anh, xương quai xanh gợi cảm, 8 múi, đường 11...

Chỗ nào còn mỡ dư?

Giảm cân anh muốn giảm chỗ nào?

“Lưỡi anh có sao không? Cần kêu bác sĩ đến xem không?” Cô có chút lo cho lưỡi anh, tuy bây giờ không chảy máu nữa.

Nhưng lúc nãy cô thật sự dùng sức, nếu không sẽ không chảy nhiều máu vậy.

“Bà xã, hôn hôn là khỏi.” Lúc anh nói, cũng đem chăn vứt xuống đất.

Cơ thể nóng bỏng áp lên cô, “Bà xã...”

“Không hôn!” Cô mím môi, vừa mới cắn anh, nhanh vậy đã quên rồi.

Cơ thể 2 người dính chặt nhau, anh trên người cô hành hạ, hành hạ đến cô nổi da gà, từng con tê dại.

“Cút cút cút! Đi xuống!” Cô không nhịn được nữa, mở miệng nói.

“Cảnh Thần Hạo, anh có nghe lời em nói không?”

“Uhm...” Cảnh Thần Hạo vùi vào người cô, cơ thể nóng bỏng đột nhiên rời cô 1 chút.

Cô vừa thả lỏng, giây sau liền không khống chế được kêu ra tiếng, “A...”

Nam nhân này, từ đầu đến cuối đều không muốn tha cho cô, muốn động trên người cô!

“Ông xã...” Cô nhanh chóng khôi phục mô hình cầu xin, “Em buồn ngủ, muốn ngủ.”

“Em ngủ, anh động.”

“Lưỡi anh không đau rồi đúng không?” Cô la lên.

Giây sau, miệng cô bị bịt lại, vừa nãy cắn anh, bây giờ hoàn toàn không dám hành động lỗ mãng, chỉ tùy anh dây dưa, không kiên kị lấy đi mọi thứ của cô.

Tức giận với Cảnh Thần Hạo, chính là chuyện ngốc nhất cô làm hôm nay.

Logic quỷ quái của anh, anh luôn nhớ ân oán cũ!

Miệng ẩn hiện có vị máu tanh, cô đưa tay đẩy anh ra: “Dừng quậy nữa! Anh có thể dừng 1 chút, đi lấy thuốc!”

“Không sao.”

“Anh rốt cuộc có nghe lời em không? Lưỡi còn cần không?” Cứng không được, mềm thử coi?

Cô cười cười, nũng nịu nói, “Em không nói là không làm mà! Chỉ 1 chút, em đi lấy thuốc cho anh, lập tức về.”

“Cùng đi.”

Bùi Nhiễm Nhiễm bất lực nằm trên giường như cương thi, chỉ 1 chút cũng không thể tha sao?

Thật không muốn quan tâm anh!

Cơ thể cô bị anh ôm lên, hai chân ôm lấy eo anh, đi lấy thuốc cho anh.

“Sau này để thuốc trên đầu giường.” Cô như nghiêng rằng nói câu này.

“Đều nghe em.” Cơ thể cô treo trên người anh, còn lúc nào cũng động đậy, cảm giác cũng rất mới lạ.

Cô cúi người lấy thuốc, vừa mở hộp tủ, liền nhìn không được la lên, “Cánh Thần Hạo anh còn động thêm lần nữa coi!”

Quả thật động thêm 1 cái.

- - - Nhóm dịch: Boss - đọc quyền trên iNovel - - -

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 339

Bùi Nhiễm Nhiễm cảm còn i-ốt khờ trùng trong tay, làm sao bây giờ, rất muốn ném cái bình này lên đầu ông xã nhà mình.

Cô kéo ngăn kéo vô, quay đầu nhìn anh, hai con mắt đen nhánh khắc lên bộ dạng lúc này của cô, khuôn mặt nhỏ trắng nõn có chút phỉếm hồng, trên đôi môi phấn nộn có vài tia máu đỏ nhạt, mái tóc dài bù xù ở trên người, lộ ra xương quai xanh như ẩn như hiện.

Trong mắt của anh chỉ có cô, cô không nên nghi ngờ anh.

“Trở về giường trước đi!” Cô lạnh lùng nói.

Nằm úp xuống giường, cô cảm bông ngoáy tai khờ trùng cho đầu lưỡi của anh, nhưng anh thì sao đây!

Luôn không ngừng nhích tới nhích lui, không biết mệt là gì.

“Anh có thể chậm lại chút không vậy, tay em run.” Cô thật muốn trực tiếp nhét bông ngoáy tai trong tay cô vào trong miệng của anh.

Cử động nữa thì cô sẽ không chịu trách nhiệm đâu!

Vì niềm vui tình dục của anh, anh quyết định thả chậm tiết tấu, hưởng thụ cảm giác được Nhiễm Nhiễm thoa thuốc.

Dưới ánh đèn êm dịu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhìn vào quầng rừ làm sao, nhìn vào rất muốn hôn một cái.

Thế nhưng hiện tại anh không có cách nào hôn cô.

Chờ đầu lưỡi khỏi hẳn, anh nhất định sẽ ôm cô hôn cho đủ.

Boss lớn giờ phút này đã chăm chú khóa chặt cô vào mắt anh, không dời nổi mắt.

Bùi Nhiễm Nhiễm bôi thuốc cho anh xong, đôi mắt to nhìn chăm chăm anh, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, tại sao còn chưa kết thúc?

Bị giày vò thế này, cô rất buồn ngủ.....

Ngã xuống giường, nhắm mắt lại, uể oải nói, “nhanh lên!”

“A.....”

Trong phút chốc cô mở to mắt, nhanh lên và mạnh hơn bằng nhau sao?

Cô vừa rồi còn buồn ngủ, bị anh làm như thế một phát, tỉnh hẳn.

Phối hợp với anh suốt đến khi kết thúc, thân thể mềm nhũn tựa trên người anh, “xem anh lần sau còn dám đánh lén hay không?”

Boss lớn trầm mặc không nói, không phải là bởi vì đầu lưỡi bị thương, mà là trong lòng anh yên lặng trả lời, anh dám.

Chuyện thú vị như vậy, sao lại không dám.

Hôm sau, lúc Bùi Nhiễm Nhiễm tỉnh lại, bên cạnh cô đã không thấy bóng dáng của Cảnh Thần Hạo đâu, tựa hồ cũng không có nghe thấy tiếng nước chảy.

Anh sẽ không sáng sớm chạy đi tập thể dục nữa chứ?

Thật sự giảm béo à?

Cô bắt lực ngồi dậy, lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, cô đã nhìn thấy boss lớn bung bữa sáng đi tới.

Anh đây là chơi màn nào thế?

Tối hôm qua rõ ràng là cô cắn anh, có xin lỗi cũng là cô làm.

Tại sao anh lại tích cực thế này?

“Bà xã, vất vả rồi.” Anh đặt bữa sáng lên giường, ngồi bên mép giường, đưa sữa bò tới trước mặt cô.

“Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo, anh có âm mưu gì?” Cô nhận lấy ly sữa bò, khuôn mặt nhỏ tới gần anh một chút, muốn nhìn rõ anh rốt cuộc làm cái gì.

Anh chỉ đầu lưỡi, “em giúp anh bôi thoa thuốc, cảm ơn em.”

Nói chuyện vẫn có chút đau âm ỉ, Nhiễm Nhiễm cắn rất mạnh.

“Em ăn xong bôi thêm một lần.”

“Lè lưỡi ra cho em xem chút.” Cô biết tối hôm qua cô cắn rất mạnh, nhưng cô bị ép mà.

Nằm mơ lại không biết là thật.

Boss lớn vẫn nói lè lưỡi nói, khuôn mặt lạnh lùng thế này, làm ra động tác này, bỗng nhiên cảm giác anh có chút đáng yêu.

“Đạ, đợi lát nữa bôi thêm một lần, khoảng thời gian này anh bớt nói lại.” Cô vừa uống sữa vừa nhìn anh, tựa hồ anh đã thức dậy từ sớm rồi.

Ngay cả quần áo cũng đã mặc xong, có phải đau đến tỉnh giấc không?

Bùi Nhiễm Nhiễm có chút chột dạ cúi đầu xuống, cô không nhìn sẽ bớt cảm giác tội lỗi hơn.

Ăn sáng xong, bôi chút thuốc cho anh, hai người mới cùng nhau đến công ty.

Trên đường đến công ty, Bùi Nhiễm Nhiễm chợt nhớ tới hôm qua nhìn thấy tinh thần của Thích Thịnh Thiên có vẻ không tốt lắm.

“Thích Thịnh Thiên thế nào rồi?”

“Tình trường không được như ý.”

“Thế nhưng cậu ta nói không phải! Em cảm thấy Thích Thịnh Thiên không cần phải nói dối chỉ!

Boss lớn nhìn cô, lè lưỡi ra một cái, “bà xã, phiền em quan tâm ông xã nhà mình cái.”

Chuyện của Thích Thịnh Thiên là chuyện của Thích gia, Nhiễm Nhiễm không cần biết.

“Anh rất khỏe, em nhìn thấy mà.” Cô tựa lưng vào ghế ngồi, không nói chuyện. -----Nhóm dịch: Boss – app Inovel-----

.....

Ngày hôm đó, Cảnh Thần Hạo sau khi mang cô rời khỏi nơi đó, căn biệt thự đó liền bị lộ, cùng ngày đó liền có người đi điều tra, gần đây tập đoàn Âu Á có thể nói là đang ở trong nước sôi lửa bỏng.

Ngày đầu tiên là tin tức tài chính của tập đoàn Âu Á không đủ, bị ngân hàng từ chối cho vay.

Ngày thứ hai là tin công nhân của tập đoàn Âu Á bị thương.

Ngày thứ ba là tin sản phẩm của tập đoàn Âu Á lần lượt bị đổi thành hàng nhái, dùng hàng giả thay hàng thật.

.....

Mỗi một ngày đều có tin tức xấu được đăng tải, mà Âu Dương Lập một lần cũng chưa hề bước ra nói qua cái gì, ngược lại là Tào Lệ Phi mở buổi họp báo, nói tất cả mọi chuyện đều sẽ cho một lời giải thích.

Âu Dương Lập bị thương ở nhà, tạm thời không bị giam giữ thẩm vấn, nhưng cuộc điều tra của chính phủ chưa từng ngừng lại.

Bùi Nhiễm Nhiễm cầm văn kiện trong tay đi vào văn phòng của Cảnh Thần Hạo, trải qua vài ngày, đầu lưỡi của anh đã sớm khô.

Sau khi đầu lưỡi khô, lúc ở trên giường càng thêm nhiệt tình.

Giống như lúc đầu lưỡi anh bị thương vậy, cô chưa thỏa mãn anh vậy.

Ghê tởm!

Khi nào thì động cơ nhỏ có thể nghỉ ngơi một chút đây?

Cô có cần suy nghĩ đến việc mang thai không, nghỉ ngơi một năm.

Boss lớn lưu loát kí tên mình lên, tựa lưng vào ghế ngồi, ngoắc cô vợ nhỏ của nhà mình lại.

“Sản phẩm của Tập đoàn Âu Á lần lượt bị đổi thành hàng nhái, dùng hàng giả thay hàng thật, có phải do anh làm không? Cô kỳ thật luôn muốn hỏi, nhưng luôn tìm không thấy một thời cơ thích hợp.

Dù sao cũng tìm không thấy, không bằng cứ như vậy trực tiếp hỏi.

“Mặc dù kiểm tra được từ quầy hàng ở khu trung tâm thương mại như Thịnh cảnh, nhưng không phải anh.” Đó đều do Âu Dương Lập tự mình làm.

Chính là bởi vì điều tra ra căn bản là quầy hàng trong khu thương mại của Cảnh thị, cô mới hỏi như vậy.

Bởi vì việc này, quản lý của Cảnh thị đều đi tiếp nhận điều tra.

Nếu như là anh làm, ở trước mặt cô anh sẽ không gạt cô.

Boss lớn nhìn khuôn mặt nhỏ u ám của cô, không ngờ lần đầu tiên nói rõ cho cô biết xảy ra chuyện gì.

Trước đó Cảnh thị bước vào ngành hàng ngọc khí trên qui mô lớn, cạnh tranh với tập đoàn Âu Á, sản phẩm cấp thấp của tập đoàn Âu Á đại hạ giá diện rộng.

Giá cả thấp, chất lượng sản phẩm chắc chắn sẽ thấp, vì kiếm tiền, tự nhiên không tốt như trước đó.

Cảnh thị bỗng nhiên lại thối lui ra khỏi, vụ làm ăn của tập đoàn Âu Á lại tốt lên, lần nữa độc chiếm thị trường.

Sản phẩm cấp thấp cũng có thể lần lượt thay bằng hàng nhái và tiến vào quầy hàng cấp cao, cho nên đây đều là do Âu Dương Lập tự mình làm.

Nói như vậy, chờ anh ta khỏe hẳn, sẽ bị đưa đi điều tra, chuyện này cũng sẽ không thể cứu vãn.

Tự tạo nghiệt thì không thể sống.

“Vậy em đi ra ngoài trước!” Cô mới không chủ động đưa tới cửa trong phòng làm việc!

Boss lớn mất thấy miếng thịt bay mất, buổi tối mới từ từ trừng trị cô.

.....

Âu Dương gia.

Âu Dương Lập ngồi ở phía sau vườn hoa phơi nắng, ánh nắng rọi trên người thật dễ chịu, nếu có thể ấm thêm chút thì tốt.

Nghe tiếng bước chân từ đằng sau truyền đến, anh dứt khoát nhắm mắt lại.

“Lập Nhi! Con có biết xảy ra chuyện gì hay không?” Giọng của Tào Lệ Phi truyền tới tai anh.

“Con biết.” Mặc dù ở trong nhà, anh vẫn xem tin tức.

“Chẳng lẽ con định ngồi ở trong nhà suốt sao, cái gì cũng mặc kệ?” Hôm nay đã có rất nhiều nhân viên cấp cao của tập đoàn bị mang đi điều tra.

Chỉ là bởi vì sức khỏe nó không khỏe, tạm thời chỉ có người đến tra hỏi mà thôi.

“Con không nói mặc kệ, gấp cái gì?” Âu Dương Lập từ từ mở mắt, “Cảnh Thần Hạo sở dĩ rảnh rỗi để ý tới con, đều là bởi vì gần đây cảnh thị không có xảy ra chuyện, điểm này mẹ không phải rõ nhất sao?”

Tào Lệ Phi nhìn bộ dáng không quan tâm nhưng lại nói ra mẩu chốt vấn đề của anh, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Đều là họa do người phụ nữ đó gây ra!

- -----Nhóm dịch: Boss – app Inovel-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Của Bá Thiểu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 340

Bà cúi đầu nhìn cánh tay bị thương của Âu Dương Lập, dù không thấy rõ vị trí bị thương trên tay anh nhưng bà có thể nhớ rõ hai hàng máu tươi trên đó.

Tất cả điều này đều do người phụ nữ đó!

“Con ở nhà nghỉ ngơi, còn nữa, canh chừng cho kỹ con Hòa Miêu, mấy nay nó cứ ra ngoài suốt!”

“Đó là chuyện của mẹ, con không quan tâm.” Anh nhắm mắt lại.

“Con đúng là cứng đầu!” Tào Lệ Phi bực dọc nhìn con trai, “Bùi Nhiễm Nhiễm nó tốt đến vậy sao? Con hết lòng hết dạ với nó như vậy, đừng có quên nó chia tay Cảnh Thần Hạo nhưng cũng cấm sừng cho con, ai mà biết con bị cấm sừng từ 6 năm trước hay còn lâu hơn nữa!”

“Con biết!” Anh vẫn biết, biết rõ, cho nên mới càng bực tức.

Bạn gái anh, cô bạn gái thanh mai trúc mã, lại đối xử với anh như vậy!

“Con biết là được rồi, cho dù con có không thích Hoà Miêu cũng được, nó có mang đứa con của con. Con thì cứ nịnh cho nó để đã, sau này có muốn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thế nào cũng được, phải có đứa con rồi hẵng tính, nghe chưa. Không kết hôn cũng được, bây giờ quan trọng nhất là con phải tỉnh dưỡng cho cơ thể khỏe lại.”

“Ừm.” Âu Dương Lập đáp một tiếng chán nản.

Ngay phía sau họ, cách đó không xa, Hòa Miêu đứng đó nghe lỏm được câu chuyện giữa họ, gương mặt vô cảm nhìn hai người một cái rồi quay người rời đi như cô chưa từng xuất hiện ở đó.

.....

A thành đột nhiên phá được một đường dây ma túy, tên cầm đầu khai ra rất nhiều đồng bọn, bao gồm cả những ai là người bán và người mua.

Ngày hôm sau, lập tức có thanh tra đến Cảnh Thị điều tra sổ sách, cuối cùng chốt lại ở một khoản tiền lớn được nhận mấy ngày trước, tuy nhiên không tìm thấy thông tin chuyển khoản.

Cảnh Thần Hạo cho người chuyển tiền đi rồi nhưng không ngờ lại bị nghi là có liên quan đến giao dịch với đường dây buôn ma túy.

Đúng là nực cười, Cảnh Thần Hạo là ai cơ chứ. Cho dù có thật quan hệ mua bán với đường dây ma túy sao có thể ghi trong sổ sách của công ty, anh có bị ngu đâu.

Mấy người bên tư pháp đứng trước bàn làm việc của Cảnh Thần Hạo, cúi người, “Cảnh tổng, có thể phiền anh hợp tác với chúng tôi không?”

“Không thể.” Cảnh Thần Hạo lạnh lùng nói, ánh mắt cũng chẳng thèm nhìn sang họ.

“Cảnh tổng, chuyện này khá ồn ào, không điều tra chúng tôi khó lòng ăn nói với bên trên.” Người đại diện cung kính nhìn anh, nụ cười kéo đến gần mang tai.

Cảnh Thần Hạo thư thả ngả người về sau, ánh mắt lướt nhìn những người đứng đối diện, nói, “Liên can gì tôi.”

“Cảnh tổng, chỉ cần đi theo trình tự là được thôi, trong đó có rượu thịt khoản đãi anh, coi như anh vào đó ăn một bữa com là được mà, anh thấy sao?” Anh ta thật sự sợ đụng chạm Cảnh Thần Hạo!

Nhờ đầu mất lòng, trụ sở của họ bị gió thổi đổ thì sao!

Tại sao trong danh sách nghi can lại có tên Cảnh Thần Hạo kia chứ!

Anh ta có thể coi như chưa từng nhìn thấy cái tên đó không, gạch đi luôn cho rồi!

“Không rành.”

Người dẫn đầu nhóm nhìn có vẻ sắp khóc, mấy người còn lại sắc mặt cũng chẳng khá hơn bao nhiêu!

Đây là cảnh tượng khi Bùi Nhiễm Nhiễm bước vào.

Cô đặt tài liệu trước mặt người dẫn đoàn, “Cái này là của các anh!”

“Chị thư ký đúng là thấu tình đạt lý!” Anh ta nhìn tư liệu trên tay, là hướng đi chuyển của khoản tiền lớn kia.

Quả nhiên là khoản tiền được chuyển đến từ tài khoản buôn ma túy kia, nhưng giờ nó đã được Cảnh Thần Hạo chia ra chuyển qua các tài khoản khác ở nước ngoài, họ không có cách nào để tiếp tục truy tung tích của số tiền đó.

“Tôi là người làm ăn, trong tài khoản bỗng nhiên có nhiều tiền như vậy, sao có chuyện không lấy.” Cho dù có là tiền đen anh cũng có thể dễ dàng rửa sạch.

“Cảnh tổng, vậy theo ý anh chuyện này nên giải quyết thế nào đây?” Anh lại muốn cười hùa theo nhưng tình huống này anh chỉ có thể khóc.

Cho nên lúc này gương mặt anh ta đúng là dở khóc dở cười.

Cảnh Thần Hạo thấy vẻ mặt như chết cha mất mẹ nên cũng thông cảm đôi chút, “Không liên can, tôi sẽ không tiếp nhận điều tra.”

“Các vị, mời!” Bùi Nhiễm Nhiễm đưa tay dánh về mời họ ra ngoài, cô đưa mấy người vest đen chỉnh tề rời khỏi văn phòng của Cảnh Thần Hạo.

Cửa văn phòng vừa đóng lại, Bùi Nhiễm Nhiễm cười mỉm bước lại phía anh, “Giờ thì hay rồi.”

“Đúng thế.” Cảnh Thần Hạo nghiêng mặt nhìn cô, khoe miệng nhếch lên, “Tổng thắng bọn họ vào ngục có dễ dàng cho họ quá không?”

“Cứ coi như tích phúc cho Dương Dương Noãn Noãn.” Cô dừng lại trước bàn làm việc của anh, nhìn gương mặt bánh trai giống với Dương Dương trước mắt, lại thấy đau quặn trong lòng.

Chuyện năm đó có thật sự không liên can đến anh?

Cô càng lúc càng khó xác định.

Thấy cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, Cảnh Thần Hạo đột ngột đứng dậy lấy chiếc áo vest ngoài bước đến trước cô, cúi đầu, “Vợ, em quên hôm nay là ngày gì sao?”

Hơi thở ấm nóng thổi bên tai cô, cô nhanh chân tiến ra cửa trước, “Em nhớ, mình đi thôi!”

Hôm nay họ phải đi đo quần áo, đặt làm hỷ phục.

Hai người vừa bước xuống cầu thang đã thấy Bùi Nhã Phán từ ngoài bước vào.

Đang giờ làm việc, cô ta đi đâu về vậy?

“Chị họ, anh rể, hai người muốn ra ngoài à?” Cô cười hỏi, “Em vừa đi tiếp khách với giám đốc! Không có trốn làm dâu nhé!”

“Đi làm hỷ phục.”

“Chắc chắn sẽ rất vui, em có thể đi theo xem được không?” Bùi Nhã Phán kích động nhìn cô, “Chị họ.....”

Bùi Nhiễm Nhiễm thấy gương mặt xin xỏ của cô em đành gật gật đầu.

Hai người họ ngồi ghé sau, Bùi Nhã Phán ngồi ghé lái phụ. Sau khi lên xe, Bùi Nhã Phán biết điều không nói năng gì.

Mấy ngày nay đều không nhìn thấy Bùi Nhã Phán rồi, cộng thêm chuyện của tập đoàn Âu Á làm cô suy chút nữa đã quên mất chuyện ngọc bội.

Trong tim cô, Bùi Nhã Phán vẫn cho cô ấn tượng là một cô em họ ngoan ngoãn, nên cô không muốn suy nghĩ theo hướng khác.

Hơn nữa Cảnh Thần Hạo.....

Cô thật sự không muốn anh trở thành một Âu Dương Lập thứ hai, cũng biết lừa dối cô, cuối cùng lại đi lấy người khác.

Tới wedding studio, sắc mặt của Cảnh Thần Hạo vẫn vậy, lẽ nào là do Bùi Nhã Phán, có phải khi này cô không nên đem cô em họ theo.

“Chị họ, chỗ này là váy cưới kiểu truyền thống, hai người định làm kiểu truyền thống sao?” Cô còn tưởng là kiểu váy cưới trắng muốt phương tây kìa!

“Tự nhiên chị thích làm kiểu truyền thống, màu đỏ vẫn tươi mới rực rỡ hơn, còn kiểu âu thì.....” Cô quay sang nhìn Cảnh Thần Hạo kể bên, “Chụp ảnh cưới thì dùng kiểu âu.”

Cảnh Thần Hạo lần đầu nghe thấy ý kiến của cô về chuyện này, anh cúi đầu nhìn cô, “Vợ yêu, em chu đáo thật.”

“Đương nhiên rồi!” Cô cười rồi kéo Cảnh Thần Hạo vào trong.

Sau khi bước vào, họ chọn kiểu trước sau đó là chọn size.

Nhưng chỉ riêng chọn kiểu đã khiến Bùi Nhiễm Nhiễm hoa mắt với vô vàn kiểu mẫu đẹp. Nhiều kiểu cũng không khác nhau là mấy nhưng chi tiết lại có những chỗ khác biệt.

Rất khó chọn.

Bùi Nhiễm Nhiễm phát hiện lần đầu tiên cô bị chứng khó lựa chọn.

Bùi Nhã Phán ngồi gần cô, một lát lại kêu lên, một lát lại kêu lên.

“Cái này đẹp, cái này cũng đẹp, chị họ, sao bây giờ, cái nào cũng đẹp hết. Chủ yếu là người chị đẹp mặc cái nào cũng đẹp!”

Cảnh Thần Hạo ngồi đối diện nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm, đúng vậy, cô đẹp nên mặc gì cũng đẹp, không mặc gì cũng rất đẹp.

“Haizz, bao giờ em mới được mặc váy cưới đây.....” Bùi Nhã Phán dựa vào vai cô chị, “Chị, em cũng muốn lấy chồng rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiệu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 341

“Vậy cô hãy tìm cho mình một người bạn trai, để anh ta cầu hôn với cô” cô vẫn lật từng trang ảnh, và chọn lựa nổi ám ảnh!

“Được thôi! Nhưng tôi lại chưa tìm được!” Bùi Nhã Phán trả lời một cách nhảm chán.

Cuối cùng, váy cưới của cô cũng do Cảnh Thần Hạo chọn, còn đối với anh, chỉ cần một bộ để phối với cô mà thôi.

Người may chiếc váy cưới này là một phụ nữ trung niên, tay nghề bà ấy rất cao, bà đã đánh bại rất nhiều thợ thêu tuổi trung niên, nhưng váy cưới có phần phức tạp, nên phải mất một tháng bà mới hoàn thành xong.

Khi Bùi Nhiễm Nhiễm bắt đầu bước ra thì đã thấy hai chiếc xe đậu ngoài cổng, cô vẫn chưa kịp hỏi thì đã nghe giọng nói của Cảnh Thần Hạo bên cạnh.

Anh nháy mắt Bùi Nhã Phán, “cô ngồi ở phía sau.”

Sau đó, anh dìu Nhiễm Nhiễm vào xe, cô nhìn Bùi Nhã Phán đứng ngoài cửa xe, nhìn bọn họ từ từ rời đi, nhếch miệng cười rồi mới bước vào xe mình.

Trong xe, cô xoay mặt nhìn Cảnh Thần Hạo từ lúc lên xe cứ im lặng không nói lời nào, “anh hôm nay có vẻ lạnh lùng hơi quá rồi!”

“Có sao?” trước giờ anh vẫn như vậy, vì anh nghĩ cũng không có gì đặc biệt để nói.

Hơn nữa, đối phương lại là em họ của cô, lại là một cô gái, nên anh cho rằng cần phải giữ khoảng cách

“Anh cố tình phải không?” cô mỉm cười hỏi, và tựa người vào anh.

Cảnh Thần Hạo cảm giác sung sướng, anh rất hạnh phúc khi Nhiễm Nhiễm tựa vào người anh, áp sát vào anh, nhưng câu hỏi của cô lúc này, anh cho rằng nó có chút hồ đồ.

“Anh không có, anh chỉ là quá chú tâm đến việc chọn váy cưới thôi, đòi người chỉ duy nhất một lần, anh muốn nghiêm túc một chút để làm việc này.” nhìn

về mặt có vẻ bối rối của cô, nên khi phải đưa ra quyết định, anh vẫn là người phải làm.

“Được được được, anh nghiêm túc, anh nghiêm túc nhất, còn còn em không nghiêm túc chút nào, được rồi chứ!” cô chỉ đưa ra lời tuyên bố như vậy.

“Nhiễm Nhiễm, em giận rồi à?” anh giữ cô lại không cho cô đi và cúi xuống nhìn vào mắt cô.

“Vậy anh nói đi vì sao em lại giận?” vì cô cho rằng từ xưa đến nay cô không phải là mẫu người dễ giận, và là người phụ nữ hay ghen.

Hơn nữa, giữa Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhã Phán chưa hề có bất cứ đụng chạm gì, Bùi Nhã Phán gọi anh cũng chỉ là câu nói trống không, thật chất cô không cần phải giận.

“Vi không để em tự chọn váy cưới?” gương mặt Cảnh Thần Hạo lạnh lùng pha chút nghiêm túc nói với cô.

“Đúng đấy, nhưng anh đã chọn thì đều là những cái em thích, nên khó mà khiến em không thể không giận anh được!” cô nở nụ cười, cơ thể cô đã bị anh giữ chặt nên chỉ có thể áp vào lòng anh.

Thời gian trôi nhanh thấm thoát đã hơn nửa tháng trôi qua, trong thời gian nửa tháng này, họ không có một ngày rảnh rỗi, một khi cô có chút thời gian, cô lại bị Cảnh Thần Hạo đưa đi chụp hình cưới.

Vào những ngày cuối tuần thậm chí còn phải daddy ra nước ngoài, trên bãi biển, lâu đài, bãi cát, vách đá, thậm chí đến cả sa mạc, rừng rậm.

Cô không nghĩ mình phải mặc váy cưới màu trắng, cô cũng không biết những chiếc váy cưới này đã may xong từ khi nào, nó giống như được thiết kế riêng cho cô vậy.

Cảnh Thần Hạo không hề đề cập đến việc váy cưới, anh càng không nhắc đến điều này, cô sẽ càng cho rằng đây là sự thật, cô đâu biết rằng anh sẽ âm thầm may váy cưới cho cô.

Nhưng trong cô cũng rất cảm động, vì đi đến rất nhiều nơi, váy cưới cũng được xem là quá trọn vẹn rồi.

Mùa xuân đang sắp đến gần, trên cành cây những lá non đang đâm chồi, khiến thành phố A trở nên một bức tranh tràn đầy sức sống, khắp nơi mọi người đều rộn ràng hân hoan.

Công ty sản xuất ngọc của Cảnh thị đã bị đóng cửa trong năm qua nay chuẩn bị hoạt động trở lại, không những thế họ sắp tung ra thị trường sản phẩm mới của nhà thiết Vivian, và năm mẫu sản phẩm mới của các nhà thiết kế riêng nhà Cảnh thị.

Hôm nay, một cuộc họp báo đã được tổ chức, tất cả các phương tiện truyền thông đều được mời đến tham dự, sự kiện được phát sóng trực tiếp trong nước và toàn thế giới.

Bùi Nhiễm Nhiễm thật chất không muốn đến tham dự, nhưng Cảnh Thần Hạo cương quyết đưa cô đến, chưa kể đến cô là thư ký riêng của anh, mà mang thân phận là chủ tịch phu nhân, thì hẳn Nhiễm cô phải có mặt.

Ngồi bên cạnh nghe giọng nói trầm ấm của anh, cô cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

“Xin hỏi chủ tịch Cảnh, hai người kết hôn khi nào thế? Cũng khá lâu từ khi Ngài cầu hôn đến nay đã hơn một năm rồi!” sau khi trả lời các câu hỏi trong họp báo, thì có một số phóng viên đến phỏng vấn những vấn đề khác.

Đặc biệt là thông tin lễ thành hôn giữa Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm sự kiện gây nhiều sự chú ý nhất, sự kiện năm ngoái rất nhiều người đã chứng kiến cảnh cầu hôn giữa hai người, nên giờ đây mọi người vẫn không ngừng trông chờ được đón xem lễ thành hôn của họ.

Nếu như là lúc trước, Cảnh Thần Hạo sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan đến việc này.

Nhưng giờ đây, anh xoay loại nhìn Bùi Nhiễm Nhiễm và trả lời một cách nhanh nhẩu, “Sắp rồi!”

“Sắp là khi nào vậy Cảnh chủ tịch? Xin Ngài hãy nói cụ thể thời gian được không, chúng tôi đang nóng lòng chờ đợi lắm rồi, ngày đó là ngày trọng đại, chẳng hề Ngài đợi đến khi sắp tổ chức hôn lễ mới thông báo ra sao!”

“Đúng rồi, đúng rồi!”

Bùi Nhiễm Nhiễm nghe họ nói đến ngày cưới thì mới chợt nhớ ra, bản thân cô cũng không biết hôn lễ được tổ chức này nào nữa?

Cô liền quay đầu nhìn anh, như là đang đợi anh câu trả lời của anh.

“Sẽ thông báo cho mọi người sớm thôi, xin kiên nhẫn chờ đợi, sẽ không lâu đâu, bởi vì tôi còn nóng lòng chờ đợi đến ngày được cưới cô ấy hơn các bạn nữa.” Cảnh Thần Hạo nói xong anh xoay người đối diện với cô, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên mặt cô..

Những người chứng kiến cảnh tượng này đều rất phấn khích và họ liên tục chụp ảnh.

“Sau cuộc họp báo chúng tôi có chuẩn bị một buổi tiệc trà để thiết đãi các vị, nếu như còn vấn đề gì để hỏi, thì chúng ta có thể vừa uống trà vừa trò

chuyện.” Sau câu nói của vừa rồi của Thích Thịnh Thiên, Cảnh Thần Hạo liền kéo Bùi Nhiễm Nhiễm đứng dậy vội vã rời khỏi nơi ấy.

Thích Thịnh Thiên đứng nhìn bóng dáng hai người khuất đi, anh nở nụ cười uể oải, quay lại nhìn các phóng viên và các nhân vật thời trang được mời đến mà nói: “người đàn ông đã có vợ đều khác biệt, khi nào thì tôi mới có thể đi một cách vội vàng như vậy.”

“Thích tổng, ngài vẫn còn chúng tôi đây mà!”

Bên dưới mọi người đều cất tiếng cười

“Đi đi đi, tôi lại không thích như vậy.” Thích Thịnh Thiên buông micro xuống và đứng dậy, “đi thôi, vừa ăn uống vừa trò chuyện.”

Cảnh Thần Hạo và Bùi Nhiễm Nhiễm bước vào hội trường, và đã tìm được một nơi yên tĩnh để trò chuyện.

“Hôn lễ sẽ cử hành khi nào vậy anh?” Bùi Nhiễm Nhiễm cầm ly nước cam trước mặt, vừa cười vừa hỏi anh.

“Khi nào váy cưới may xong thì sẽ cử hành.” anh nhún mắt nhìn cô mà môi anh nhẹ nhàng nở một nụ cười anh nói: “Thế em còn yêu cầu cho hôn lễ của chúng mình không?”

“Không có, tân lang là anh, tân nương là em thế đã đủ.” Với cô từ trước đến nay không có yêu cầu gì đặc biệt với nghi thức hôn lễ.

Nhưng không hiểu sao, trong lòng Nhiễm Nhiễm vẫn còn nung nấu một cảm giác bất an.

Hôm nay họ đã xuất hiện trước ống kính, mami cô nhìn thấy không biết có để lại mảnh giấy gì cho cô không.

Không cho phép cô lấy Cảnh Thần Hạo.

Mami cô rốt cuộc đã biết được điều gì.

“Chắc chắn rồi.” Hai người họ kết hôn, tân lang tân nương chắc chắn phải là họ.

“Đừng quá vội! Ôn hòa một chút, tìm một ngày thích hợp, dù sao anh cũng đã nói đòi người chỉ có một lần sao.” cô chợt nói một cách bình thản.

“Được!” hiếm khi Nhiễm Nhiễm có ý kiến về hôn lễ, dù có trễ vài ngày, đối với anh cũng không phải vấn đề lớn.

Hôn nhân của hai người dù gì cũng đã được định trước rồi, hôn lễ được cử hành cũng chỉ là một hình thức mà thôi.

Hình thức cũng rất quan trọng, nhưng tâm trạng của Nhiễm Nhiễm thì càng quan trọng hơn.

Thích Thịnh Thiên ngồi trên chiếc bàn được đặt gần kính cửa sổ, xung quanh là các nữ phóng viên cùng với những phụ nữ khác, như một bức tranh ngàn hoa pha chút màu xanh của lá.

Lâm Trí Hiểu vừa ngồi bên dưới khán đài liên tục lắng nghe anh những lời anh nói, những tưởng rằng anh đang nói bản thân mình. nhưng bây giờ thì sao!

Vừa bước xuống khán đài, là các cô gái đã vây quanh anh, cô quả thật không nên trông đợi một người đàn ông hào hoa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Của Bá Thiếu: Bất Giữ Cặp Song Sinh Yêu Dấu Của Mạnh Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.